

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LORESİMA

BÜLBÜL KAPANI

IV

*Ey umut,
Sessizlik, yaşam, ölüm, karanlık ve yalnızlık...
Matemi yut,
Bizi aydınlığa kavuştur!*

*Gözleri Ahu,
Ömrü Timur,
Umudu güneşte saklı olan herkese...*

1. BÖLÜM

*"Gül hasretinle yollara tutsun kulağını
Nergis gibi kıyamete dek çeksin intizar.."*

-Bâki

Cehennem çukurları bataklıklardan daha derindir. Ama asıl cehennem insanın içindedir. Kayıplar, kalanların zihnine birer fısıltıyla kendini hatırlatırken yok olanı özlemek kolaydır. Zor olan bir var olup birden yok olana yanmaktır, derler. Bu yangın, acı ve ateş cehennem azabıyla denktir. Çünkü insanı cehenneme sürükleyen günahları, var olanı yok olmaya iten ise pişmanlıklarıdır, derler yine.

Ve her günah bir pişmanlıktır.

İssiz yolda sessiz adımlarla ilerleyen Timur, hem yorgun hem de bitkindi. Gözünü bir hastane odasında açtıktan sonra geçen bu bir ayda ilaçlarla uyuşturulmuş, yaralarının iyileşmesi için kendine fırsat vermediğinden sürekli uyutulmuştu.

Benim yaralarım geç iyileşir, demişti Ahu.

Çünkü iyileşmesi için zaman vermemişsin, diye cevapladığında asıl kendi yaralarına hiçbir zaman fırsat vermediğinden bihaberdi. Ahu yok, diyorlardı. Bu delilikti. Hastaneden çıktığı ilk anda aldığı nefes bile zor gelirken ucuruma koşmuş, bedenini denize bırakmıştı. Ama gücü yetmiyor, bulamıyordu Ahu'sunu.

Oysa o yaşasın diye onun elinden çıkan kurşuna yenilmeyi bile göze almıştı. Dizleri ömründe ilk defa yere değmiş, bu defa yaşatmak için ölmeyi seçmişti.

Zihnindeki ses aylardır sessizdi. Çünkü Ahu vardı. Onun yokluğunda ise eskisinden daha gür çıkıyordu. Elllerinde kan, adında ölüm olan Timur... Sevdigi herkesi yüreğinde öldüren Timur...

Boş bakışlarla mezarlığa yöneldi. Omuzlarındaki dikişler alınmıştı ama göğsündeki yara geçmek ne demek bilmiyor, nefesini kesiyordu. İlaçlarla onu iyileştireceklerini düşünüyorlardı. Ne büyük aptallıktı. Bir kâbusta olduğunu düşünmüş, defalarca bu ızdıraptan kurtulmayı denemişti ama her zamanki gibi uyanamıyor, acı çekmekten başka bir şey yapamıyordu.

Kadir Töngge artık ölüydü. Âdem onun bu mezarlığa gömülmesine izin vermemişti. Timur ise mezarının yerini asla sormamıştı. Yanarak ölmesi de gömüldüğü yer de umurunda değildi. O öldüğünde derin bir nefes alacağını, ilk defa dünyaya sığacağını düşünüyordu ama artık ne vardı ne de yok.

Uzun ve dağınık saçları alnına dökülürken yağmur belli belirsiz yağıyordu. Bakışlarını boşluktan koparmadan mezarlıktan içeri girdi. Bekçi onu gördüğünde

kulübesinden dışarı çıkmış. Timur onun da yüzüne hakmadan yanından geçmişti. Bir elinde sıkıca tuttuğu küreği çamurlu yolda sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

Toprağın sesi olmaz ama kokusu olurdu. En çok da yağmur yağdığında bu koku belirginleşirdi. Çünkü ölen ruhlar semaya, bedenler toprağa karışırken ikisinin bir araya geldiği tek an yağmurdur. Ölüm böyle belli ederdi kendini, cezbeden bir kuyula.

Bütün vicdan yükünün nedeni olan üç mezarın önüne geldiğinde durdu. Çehresi bir ayda solmuş, göz altları morarmış, sakalları birbirine karışmıştı. Artık çenesindeki derin çukur görünmüyor, kalın duvarları içinde kendi kendine derin bir acı çektiyordu. Kendini bile tanımıyordu. O kimdi?

Umut, ölüm, mucize, felaket?

Şehrazat Töngre, Güldeste Yılmaz ve Bebek Yılmaz isimlerine uzun uzun baktı. Ahu yoktu ama evi, yuvası ve yatağı yerli yerindeydi. Dolapta en son yaptığı yemekler bile duruyordu ama tıpkı ablası gibi aniden kaybolmuştu. Gözlerini kapadığı her an onu uçurumun ucunda görüyor, açtığında kaybediyordu.

Ciğerleri için verilen ilaçlar beynini ve acısını uyuşturuyor gibiydi ama bu hissizlikte dahi derin bir boşlukta idi. Özel kuvvetlerde acı ve strese karşı verilen sayısız eğitim ve simülasyon vardı. Bunlar zihni uyuşturuyordu. Peki, ya yüreği?

Yağmur şiddetini arttırmaya başladığında her bir damla kirpiklerinden süzülerek sakallarına karıştı. Bekçi sessizce izlemeye devam ederken Timur ağır adımlarla üç mezarın yanındaki boşluğa ilerledi. Küreği nemli toprağa saplamış, art arda darbelerle bir çukur kazmaya başlamıştı.

Bekçi hızla kulübesinden dışarı çıktı ve çamura bata çıka Timur'a yöneldi. "Zehiroğlu! Zehiroğlu, dur!"

Durmadı Timur. Kürek darbelerini art arda indiriyor, derin bir mezar kazıyordu. Bekçi koluna sarılmayı denediğinde hızla geri çevirdi. Dönüp, kim olduğuna bakmadan kazmaya devam etti. Anlamıyordu hiç kimse. Kazmaya devam etti. Bekçi hızla yerden toparlanmış, telaşlı adımlarla gerilemişti. Yeniden kulübesine girip şehrin en tanınmış insanı olan Âdem'i aramak aklına gelen tek çözümdü.

"Efendim," dedi Âdem'in yorgun sesi.

"Âdem abi, yetiş da!" diye cevapladı. "Zehiroğlu geldi ha bu yani, eşey mezarların yanını! Durduramadım oni, delirmiş gibi!"

Telefon sessizce kapandı. O an Aknenen'in evinde olan Âdem sessizce telefonu yanına bırakırken hemen yanındaki Murathan söylenenleri çok net bir şekilde duymuştu. Daha iyi bir durumda olmasına rağmen Aknene, Âdem'i yalnız bırakmamış, evine getirmişti. Timur ise hastaneden çıktığı andan beri sadece kendi evine gidiyor, saatlerce koltukta oturuyordu.

Murathan, Âdem'in ayağa kalkmasına izin vermeden ayaklandı. Bakışlarında sessiz komutlar vardı. Âdem üzgün bakışları ve çökmüş omuzlarıyla geri yaslanırken Murathan merdivenlere yöneldi.

Ahu'nun bundaki odasında, yatağın ucunda sessizce oturan Akkadın ise yorgundu. Bu ev her zaman sessizdi. Ama ilk defa bu kadar gür bir sessizlikle sarsılıyordu. Yorgun adımlarla yataktan kalkıp, dışarı çıktığında Murathan çoktan merdivenleri inip evden çıkmıştı. Akkadın da sedire ilerleyip Adem'in yanına oturdu.

Odanın boş duvarlarına baktılar. Ne buluyorun bu kızda, demişti torununa. Hayat bulduğunu o an anlıyordu. Dışarıya baktığında çaylığın aşağısına doğru ilerleyen Murathanı görebiliyordu. Bakışları yorgun, yüreği kırıktı.

"Nene?" dedi Adem. Sessiz kaldı Akkadın. "Timur mezarlığına gitmiş."

Yine sessizdi. Karadeniz bu günlerde daha da yağmurlu ve sisliydi. Bakışları yüksek zirvelere değdi. "Kendine mezar mı kazarmış?"

Bu defa sessiz kalan Adem'di. Yanan genzini saklayamıyor, mavi gözleri daimi bir hüznle bakıyordu. Yanağına doğru ağır bir yaş süzülürken başı yere eğildi. Onun yaraları kapanırdı. Peki, ya Timur'un? Hıçkırıkları arttığında Aknene'nin elini omzunda hissetti. İkisinin de yorgun bakışları artık birbirindeydi.

Dudakları titriyordu Adem'in. Söyleyecek çok şey vardı ama bir o kadar da hiçbir şey yoktu. Sevdiğini kaybeden ne diye yanardı? O yıllardır bu soruya bir cevap alamamışken ne diyebilirdi? Aknene sessizce sırtını sıvazladığında alnı yaşlı kadının dizlerine düştü.

Sevda derdiyle ak düşmüş saçları ağır ağır okşadı Akkadın.

Adem ise hıçkırarak ağlıyordu. "Kuramadık, nene. Yine ona bir hayat kuramadık."

Aknene dertle boyanmış saçları okşamaya devam etti. Yanağına süzülen sessiz bir yaş vardı ama dağlar yıkılmazdı. Hele de zirveleri karlarla kaplı olanlar.

"Bırak, kazsın mezar," diyebilirdi. "Ben o toprağa iki kızımı gömdüm. Birini daha gömmeden öldüğüne inanmam. Eminim, Koçari de inanmaz. Bırak, kazsın."

Adem'in hıçkırıkları arttı. Aknene'nin dik durmaya ahtı vardı. O mezar boş kaldığı sürece yıkılmayacak, torunu ve kızı için başını dik tutmaya devam edecekti. Şehrazat ve Güldeste gittiğinde yüreğinin orta yerine düşen bir ateş ilk günkü kuruyla yanıyordu ama bunu da yuttu.

Arkasında köyü bırakan Murathan hızla arabasına binmiş, şehir merkezine yönelmişti. Mezarlığın nerede olduğunu bilmiyordu ama öğrenmesi uzun sürmeyecekti. Tim üyeleri mecburi bir emirle geri dönmek zorunda kalırken o can dostunun yanından ayrılmamak için bir ay boyunca özel izin almıştı. Eşi Gökçen ve henüz kundaktaki oğluyla görüntülü konuşarak hasret gidermeye çalıştığı şu günlerde herkesin kıymetini daha da anlıyordu.

Töng'eyle sessiz bir dostlukları vardı. Yıllardır yan yanaydılar ama hiçbir zaman dertlerini sesli dile getirmemişlerdi. Buna rağmen ikisi de birbirini bilir, tanırdı. Ama Ahu'nun tam adı olan Ahuzar'ı, Timur'u seven ve başından asla ayrılmayan ninesini, abi bildiği sevgi dolu eniştesini yeni öğreniyordu. Tıpkı babasının

o ormanda yananık can verse de yıllarca Timur'a acı çektiğini batta Timur'u yanan bir evde bırakıp kaçtığını öğrenmesi gibi.

Günlendir gördüğü adamı dostu değil, enkazıydı. Yıkılmaz sanırdı Timur'u. Boşluğa bakan bakışlarını, boynuna sarılarak ondan yardım istediği anları unutamıyordu.

Dakikalar sonnu mezarlığın önünde durduğunda yağmur şiddetini azaltmıştı ama Rize'nin üzerinde hâlâ kara bulutlar vardı. Arabasından inip seri adımlarla mezarlığa yöneldi. Hava kararmaya başlamıştı, güneş kızılıklarını zirvelerde bırakarak batıyordu. Bekçi onu gördüğünde kulübesinden çıkıp peşine takılmaya niyetlendi ama Murathan bir el hareketiyle durdurdu.

"Bekleyin," dediğinde sesi her zamanki gibi sert ve otoriterdi. "Ben halledeceğim."

Timur bir mezarı kazmış, diğerine geçmişti. Nefessiz kalmış ama durmamıştı. Sızlayan yarasına rağmen kendine iyileşmek için zaman tanımıyordu. Bekçi bu halini izlerken, "Ama abi," diyerek öne atılacak oldu ama Murathan'ın ters bakışı durması için yeterliydi.

Durmadan, düşünmeden, kendine acımadan kazmaya devam ediyordu Timur. Mezarlar ölenler için değil, yaşayanlar için yapılan tesellilerdi. Bir teselli, sığınacak liman arıyordu. Ölse mezarı olurdu. Neredeydi? Boştu toprak!

Bu mezar belki de kurtuluşu olacaktı. Onu bulamazsa kendini gömerdi. Tüm gücüyle kazmaya devam ederken Murathan aniden kolundan kavradı.

"Timur."

Duydu ama durmadı dostu. Kazmaya devam etti.

Murathan daha büyük bir güçle durdurmayı denedi. "Timur, dur!"

Kazmaya devam etti. Terliyor, kesik nefesler alıyordu. "Ölseydi gömerdik," dedi. Bu cümle dudaklarından hırsla döküldü. "Ölseydi gömerdik. Hani, nerede? Ölseydi gömerdik!"

"Timur, yapma."

Kimdi Timur? Kimseyi koruyamayacaksa tutunduğu her şey yok olacaksa kimdi Timur? Öfke ve hırsla kazmaya devam ederken Murathan elindeki küreği kavrayıp kendine çekti ve yana savurdu.

Timur'un hiddetli bakışlarının hedefi artık arkadaşıydı. "Sen kaz o zaman!" diye bağırdığında Murathan arkadaşının sesini ilk defa bu kadar öfkeli ve yüksek tonda duyuyordu. "Sen kaz o zaman, Murathan!" İlerleyip yakasından kavradı. "SEN KAZ, BENİ DE GÖM! DUYDUN MU BENİ? O DENİZDEN ÖLÜSÜ ÇIKARSA BENİ DE BURAYA GÖM!"

Komutan Karakurt ağlamazdı ama Murathan'ın genzi yandı. Dostunu böyle görmek kızgın demirlerin tenine bastırılmasıyla eşdeğerdi. Yıkılmaz sanırdı Timur'u. Yıkılmıştı. Yas tutmaz sanırdı. Yastaydı. Ağlamaz sanırdı ama yanağına doğru süzülen ağır bir yağ vardı.

Yarasını fazla zorladığı için canı yanan Timur'un öfkesi Murathan'ın gözlerine bakarken ağır ağır söndü ama gücü de azalıyordu. Sıkıdığı yakayı bırakmadan ellerini gevşetti. "Yalan söylüyorlar, Murathan. Öldü, diyorlar. Yok, diyorlar. Yalan söylüyorlar."

Dizleri yere değdiğinde Murathan da onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Arkalarında üçü dolu, ikisi boş mezar varken yağmur yeniden yağmaya başlamıştı. Murathan dostunun yıkılmasına izin vermeden kollarından kavradı. Bir acı yıkmazdı onu ama yaşadıklarını tüm çıplaklığıyla öğrenmek onun bile canını yakmıştı. Yeryüzüne değen hacmi fazla diye mi payına bu kadar çok acı düşmüştü?

"Yalan söylüyorlar, Murathan," dedi sadece. "Yalan!"

Murathan sıkıca sarılıp arkadaşının derdini paylaşabilirdi ama öfkenin daha diri bir duygu olduğunu biliyordu. Yakasındaki elleri geri itip bu defa o Timur'un yakasından kavradı. "Bak o mezarlara! Bak!" Yağmurun nahif damlalarını şimşeklerin öfkesi tamamlıyordu. "O eştığın iki mezar var ya, eğer onu bulamazsak birine kendini göm, birine beni, Timur!"

"Ama öldü, diyorlar." Mırıltısı sönmeye yüz tutan lamba gibiydi. "Öldü, diyorlar, Murathan. Kayıp, yok, demiyorlar da öldü, diyorlar."

"O zaman buluruz, Timur." Daha fazla dayanamadı. Timur sarılmazdı, biliyordu ama o sevgisini saklamadan, arkadaşına kollarını dolayıp sıkıca sarıldı. "Buluruz," diyordu bir yandan da. "Ne gerekiyorsa yapar, buluruz."

Cevap vermedi Timur. Kollarını kaldırıp sarılamadı bile. Sadece alnını arkadaşının omzuna yaslayıp, kesik soluklar alıp vermeye devam etti. İçi yanıyordu. Sırtındaki eller güç veriyordu ama göğsündeki acı dinmiyordu.

Murathan'ın üzgün bakışları ise arkada kalan ikisi boş, üçü dolu mezardaydı. Arkadaşı kaç kere yıkılmıştı? Onun babası şehit düşmüş, bir kere gömülmüştü. Peki, ya Timur? Bunca yıllık dostluklarında hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. İri bedeni küçülmüş gibiydi. Her zaman hüznünlüydü ama bu denli acıyla sarmalanmış olduğunu bilmiyordu.

Timur omzunda hıçkırarak ağlamaya başladığında ise ona dair bildiği her şey yerle bir oldu.

"Eğer onu canlı bulamazsam..." dedi Timur'un titrek sesi. "Kafama sık, Murathan. Beni bu mezara, yanına göm. Yalvarırım, beni yanına göm."

Öfke ve istek yoktu sesinde, çaresizlik vardı. Hıçkırıkları arttığında Murathan var gücüyle dişlerini sıkıyordu. Yağmur aldığı canlar kadar ağır yağmaya başlarken Timur'un hıçkırıkları kendi kadar sessizdi ama Murathan'ın omzunu yakıyordu. Güneş söndü, gece bütün karanlığıyla şehrin üzerine çöktü.

Neresinden bakarsan bak, çılgınlıktı seveda. Her acıyı yutan insan, bunu yutamiyordu.

Akrep ve yelkovan hızla akmaya devam ederken Timur hâlâ tam anlamıyla gücünü toplayabilmiş değildi. Mesele yediği kurşunlar değil, aldığı darbelerdi.

Toparlanmak adına içinde yaşama ateşini bulamıyordu. Mezarlıktan çıkıp yeniden köye gelene kadar konuşmadılar. Hali yoktu. Aknenenin evinin önüne geldiklerinde Timur sessiz adımlarla kendi evine yönelmişti. Murathan çaresizce arkasından ilerledi.

Dakikalar sonra Timur kapının üzerine sakladığı anahtarı almış, evden içeri girmişti. Murathan'ın arkasından geldiğini bilerek kapıyı açık bıraktı. Ayakkabılarını köşeye çıkarıp Ahu buradaymış gibi dikkatle yan yana bıraktı. Minik adımlarla salondaki koltuğa ilerleyip bakışlarını yatak odasına sabitledi. Bakışları boş ve duygudan yoksundu.

Murathan yanına oturdu. Bakışları evin dört bir yanında gezindi. Timur'un Silopi'deki evinden farklıydı. Her bir köşesi yuva gibiydi. Dakikalarca sessizce oturdular.

"Gökçen kaybolduğunda..." dedi Murathan. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sessizdi. Zihni büyük bir boşlukta yuvarlanıyordu.

"Mantıklı ol, demiştin."

İfadesiz bakışları artık Murathan'daydı. "İlk defa..." dedi yorgun sesi. "Hayatımda ilk defa kendim için bir şey yapmak istemiştım. Benim de bir yuvam olabilir sandım. Sevgimle öldürmeyi değil, yaşatmayı denedim. Ama ne ölüsü var ne de dirisi. Mantık? Mantık bunun neresinde?" Yorgun bakışları yeniden yatak odasındaydı. Bomboştı. "Sen Gökçen'i yaşadığını bilerek aradın. Ya ben? Ben neyi arayayım? Denizde, diyorlar." Başı önüne düştü. "Koca denizde nasıl bulayım onu, Murathan?"

Murathan yumruklarını sıkmaktan başka bir şey yapamadı. O an neden bu kadar sessiz olduğunu, her şeyi yuttuğunu, yaşamaya bile üşendiğini anlamıştı. Nasıl anlatacaktı bu kadar derdi?

Timur yanından kalkıp yorgun adımlarla yatak odasına ilerledi. Kapı kapandığında yere çökecek, her zamanki gibi kendine sert zeminde acı çektirmeye devam edecekti. Ahu yoksa uyku da yoktu.

Küçük Timur yatağa değil, yere yatarak uyurdu. Yıllarca böyle yaşadktan sonra tenine değen rahat sevdasıyla vardı. O yoksa sıcak ve yumuşak yatağın anlamı mı kalırdı?

Dışarıda kalan Murathan birkaç dakika boyunca kapalı kapıyı izledi. Telefonu çaldığında arayan eşi Gökçen'di. Görüntülü aramayı yanıtladığında en sevdiği mavi gözler, siyah saçlar ve kucakındaki minik oğlu Yusuf Ali'yle karşılaştı.

"Kocam Bey," dedi eşinin sesi. "Oğlun seni görmeden uyumayacakmış."

Burukça gülümsedi Murathan. Sesin içeri gitmesinden, Timur'un duymasından utandı. Kalkıp hızla evden çıktığında minik oğlu Yusuf Ali kundaklar içinde tatlı sesler çıkarıyordu. O an Murathan bundan da utandı. Ailesine güldü ama ilk defa çekiniyordu.

"Gökçen," dedi durduk yere. "Sizi seviyorum."

"Sen Timur'un yanında değil misin? Yine ne bok yiyorsun?"

Bu cevap bile yüzünü güldürmeye yetti. Her zamanki Gökçen'di işte. Oğlunun uğultularıyla güçlendi. Arama bittiğinde eve dönmüş, Timur'un olduğu odanın kapısına yaslanarak yere oturmuştu.

"Timur," dedi kendinden emin sesi. Kapının arkasındaki adamın onu duyduğunu biliyordu. "Siktir et mantığı. Yak, yık, dersin yakıp yıkarım. Sikip at, dersin herkesin içinden geçerim. Yeter ki Murathan, de. Daima buradayım. Bunu sakın unutma."

Timur söylenen her şeyi duydu ama cevap vermedi. İkisinin de sırtı kapıya yaslıyken biri hayatında olanlara şükretti, diğeri kaybettiklerine yandı. Bir kapıydı hayat, ardındaki güneş kimi için doğar kimi için batardı. Dünya misali biri aydınlanırken diğeri karanlığa battı.

Parmağımı gülün dikenleri boyunca ilerletirken niyetim tenime batmasını sağlamaktı ama henüz dikenleri batacak kadar sivrileşmemişti. Tomurcuğu yeni belirmiş, var olmaya çalışıyordu. Kırmızı değil, belki de başka bir renk gül açacaktı ama nihayetinde açacaktı. Radyomu açıp bakışlarımı camın ardında kalan ormana çevirdim. Nerede olduğumuzu çözebilmiş değildim. Belki de İstanbul'da değil, başka bir bölgeye geçmiştik.

Bir haftadır buradaydım ve Yakup Öz'ü o yemekten sonra bir daha görmemiştim. Çünkü odamdan çıkmamış, Süheyla dışında kimseyle konuşmamıştım. Onun dışında hiçbir hizmetlinin getirdiği yemeği de yemiyordum çünkü Yakup Öz'e güvenmiyordum. Şüphelerimi fark eden Süheyla tüm öğünleri ailesiyle değil, benimle yemeyi seçiyordu. Yapmamalıydı. Ona karşı olan sempatim artıyordu ve bu, öfkem için iyi değildi.

Radyoda, "Sabah kuşağına hoş geldiniz," diyen İbrahim'in sesini duydum.

Saat tam on olmalıydı. Her sabah bu programı birlikte açar, pazartesi, çarşamba ve cumartesi günleri ise gece kuşağını sunardık. Radyoyu sevmediğimi düşünürdüm ama anlıyordum ki orası Ahuzar'ın delirmemesi için tek sığınaktı.

İbrahim tüm coşkusuyla programa devam ediyordu. Dudaklarımda ise buruk bir tebessüm belirmişti. Bir zamanlar şikâyet ettiğim şeyler artık buruk anılardan ibaretti. Elimi bebeğimin üzerine koydum. Sürekli bunu yapıyordum. Çünkü bir tek o vardı.

"Emre Aydın, *Beni Vurup Yerde Bırakma*, diyecek, efendim," dedi İbrahim. "Keyifli dinlemeler."

"Beni vurup yerde bırakma,

Katlanamıyorum hiçbir yokluğuna."

Bakışlarım radyodan boşluğa takıldı. Elim karnımda, gözbebeklerim o boşlukta, zihnim ise anılarda kaldı. Unutamadığım kurşun sesi yeniden patlarken

Timur vuruldu, yere düştü, onu yerde bırakıp kendime veda ettim. Her şey sili-
niyordu ama bir tek bu an silinmiyordu. Şarkı ritminde akıp, giderken gözlerim
usulca kapandı. Elimin altındaki candan güç almayı denedim.

Şarkı bittiğinde İbrahim eski neşesine dönmüş gibiydi. Art arda neşeli şarkılar
açıp istekleri kabul ediyordu. Birkaç şarkı sonra radyonun sesini hafifçe kısıp
geriledim. Ama arkamı döndüğümde İbrahim'in kısık sesinden duyduğum bir
cümle ilerlememe engel olmuştu.

"İsmi vermek istemeyen bir izleyicimiz kendini sadece kırmızı bir gül emo-
jisiyle bize tanıtmış, sayın seyirciler."

Adımlarım geriledi. Radyonun sesini açtım. İbrahim her ne gördüyse durak-
samıştı. Onu tanıyordum, kolay kolay sesi titremez ya da enerjisini düşürmezdi.
En sonunda, "Kusura bakmayın, kısa bir an için daldım," diyerek toparladı. "Bu
şarkıyı görmek beni her zaman hüznlendiriyor. Eski takipçilerimiz bilir, bu
programları genelde Ahuzar'la birlikte sunardık ama kendisi bazı sebeplerden
dolayı artık aramızda değil. Yazgülü Hanım hemen *onu çok özledik*, diye mesaj
göndermiş."

Dudaklarımda anlamsız bir gülüş belirdi. İzmir'den Yazgülü Hanım daimi
dinleyicimizdi. Hatırlıyordum.

"Biz de Ahuzar'ı çok özledik, Yazgülü Hanım," dedi İbrahim. "İnanın yok-
luğu belli. Neyse. Daha fazla hüznlenmeden istek şarkımıza geçiyoruz. Ahu-
zar'ın en sevdiği sanatçıdan bir parça geliyor. Göksel, *Gittiğinde*, diyecek."
Şarkının melodisi arka planda duyulmaya başladığında bir şey daha eklemişti.
"Gönderen izleyicimiz küçük de bir not eklemiş: *Mucizem'e*, diyor. Keyifli din-
lemeler, efendim."

*"Bu yol çıkmaz, bu yol,
Gönül vazgeçmiyor.
Dur, diyor içimde bir ses,
Peşinde diğer yarım..."*

Bebeğim ilk defa seğirme olarak değil, minik bir darbe şeklinde kendini belli
ettiğinde elim o noktaya ilerledi. Şarkı su misali akıp, giderken anılar, mucizeler
ve umutlar çetin bir savaştaydı.

Mucizem?

Hem de bu şarkıydı.

Üstelik gülle.

"İçimde bir kara orman yanıyor, gittiğinde."

Orman yandı, Timur gitti, Ahu yok oldu. İçimde günler hatta haftalar sonra
bir umut belirdi. Belki de deliriyordum. Ondan olabilir miydi? Sayısız olasılık
ve ihtimali zihnimde dengelemeye çalıştım ama aynı saniyelerde dışarıdan Sü-
heyla'nın sesi yükselmışti.

"Ahuzar, müsait misin?"

Daha kapıyı bile çalmadan geldiğini belli ediyordu. Birkaç saniye içinde kapıya vurdu. Benden dönüş alamayınca, usulca kapıyı açıp başını içeri uzattı. Masum bakışları her zamanki parlaklığı içindeydi.

“Gelebilir miyiz?” derken kapıyı daha da açtı. Arkasında, bebeğimin ve benim durumumla ilgilenen kadın doğum uzmanı vardı. Süheyla içeri girdiğinde doktor da bir adım arkasındaydı. “Bu haftaki kontrolün için geldi.”

Radyonun sesini kısıtım ama duyabileceğimi ayarda bırakmıştım. Cevap vermeden, yatağa ilerleyip uzandım ve kazağımı göğüs altıma çekip göbeğimi açtım. Yakup Öz’ün fazlasıyla para harcayarak aldığı ultrason cihazını bu odaya getirmişlerdi çünkü bebeğimin durumunu haftalık kontrol etmeden içim rahat etmiyordu. Dün bel egzersizleri biraz zorladığı için bebeğimi de zorlamış gibi hissediyordum. İyi olduğuna emin olmalıydım.

Doktor sorgulamadan, hazırlanışına gülümseyerek karşılık verdi. “Ahuzar Hanım sistemi çözmüş, baksanıza.”

Sessiz kaldım. Sistemi çözdüğüm falan yoktu. Sadece bebeğimin minik kalp atışlarını duymak ve hayata dair umut toplamak istiyordum. Karnıma jel döküp başlığı tenimde gezdirmeye başladığında ekranda beliren şekiller ilk saniyeler için anlamsızdı.

Aysun Hanım, “Hâlâ kasıkların ağrıyor mu?” derken başımı iki yana sallayarak iyi olduğumu belirttim.

“Ağrım yok. Ama dün bel egzersizleri yaptıktan sonra minik seğirmelerini hiç hissetmedim. Biraz önce ilk defa küçük bir tekme attı gibi.” Bakışlarım ekrandaydı. Hareket ettiğini görmek istiyordum. “Bir sorun yoktur, değil mi? Tekme için erken değil mi?”

Soğuk duruşuma rağmen gözlerimdeki endişeyi görebiliyordu. Tebessüm ederek bir sorun olmadığının sinyalini verdi. “Bu minik fazla hareketli olacak gibi. Daha şimdiden seni kendine alıştırmış.” Ekranda sürekli hareket halinde olan alan belirginleşmeye başladığında gülüşü büyüdü. “İşte burada. Bu hafta birazcık daha büyümüşüz.”

Ekrana döndüm ve birkaç saniye içinde onu gördüm. Yüzüstü bir konumdayken minik poposu oluşmaya başlamış, bedeni şekil almıştı. Dudaklarımdaki gülüş aylar sonra ilk defa bu denli büyük ve içtendi. Oysa minik bir gülüştü ama o an için en büyük umuttu.

Aysun Hanım ekranda bir noktayı işaret etti. “Bak, başparmağını emmeye başlamış bile. Obur olacak, belli.”

Ekrana bakmayı sürdürdüm. Gerçekten de eli dudaklarında gibiydi ama görüntü sürekli değişiyordu. Minik tebessümüm sadece canımın canı içindi. Radyodan yükselen şarkı değişmişti ama o hâlâ buradaydı. Gerçekten parmağını emiyor gibiydi. “Parmakları oluştu mu?”

Ekranda elini bulmayı denedi. "Tabii," dedi. "Minicikler ama belirginleşmeye başlamışlar."

Tebessümüm tüm yüzüme yayıldı. "Sorun yok yani değil mi?"

"Hayır," dedi gülüşü sürerken. "Keyfi gayet yerinde, merak etme. Kilosu ve boyu da haftasıyla uyumlu, gayet normal. Şimdi kalp atışlarına bakalım." Cihazda minik bir tuşa dokunduğunda oda şiddetli kalp ritim sesiyle dolmuştu. Artık önceki kadar hızlı değil, daha doğal ve normal seyrinde bir ninni gibi geliyordu kulağıma. Doktor başlığı karnımda ilerleterek farklı şekillerde bakmaya çalışıyordu ama bebeğim inatla aynı konumda kalmaya devam ediyordu.

"Size vereceğim tek aksi haber, sanırım bebeğiniz biraz fazla inatçı olacak, Ahuzar Hanım." Bunu söylerken gülmesi içimi rahatlatıyordu. "Normalde hareketli ama ne zaman ona baktığımızı hissetse asla kıpırdamıyor." Göz ucuyla bana baktı. "Sanırım sadece sizinle olmayı seviyor."

Buruk gülüşümü bebeğimden koparmadım. *Babası gibi*, demek istedim, yuttum. Keskin düşüncelerin ucu da başı kadar kesici ve can yakıcıydı.

Doktorun hemen arkasındaki Süheyla ekrana derin bir tebessümle bakıyordu. "Cinsiyetini gösteriyor mu?" Bana baktı. "Genelde bu aylarda öğrenilir."

Doktorun cevabını beklemedim. "Öğrenmek istemiyorum," dedim hiç düşünmeden. Başucumdaki peçeteye uzandım. Beklemeden karnımı sildiğimde Aysun Hanım geri çekilmişti. Kazağını indirip dikkatle doğruldum. "Babasıyla öğreneceğim," derken yataktan ayaklanmış, yine hepsine sırtımı dönerek pencereye yönelmiştim.

Arkamda bıraktığım derin sessizliğin farkındaydım. Deli olduğumu düşünmeye devam edebilirlerdi. Söyledikleri hiçbir şeye asla inanmayacaktım. Bana bir mezar borçluydular. Ellerimdeki kanla o mezara dokunmadan hiçbirine inanmayacaktım.

Kısa bir sessizliğin ardından Aysun Hanım'ın, "Zaten minik henüz cinsiyetini göstermiyor," dediğini duydum. "Dediğim gibi onu izlememizden rahatsız. Sadece kemik yapısından tahmin edebiliriz."

Radyoya uzanıp, sesini açarken etrafımdaki sesler yerine şarkılara sığınmayı tercih ettim. Hiçbirini duymak istemiyordum. Patlamadan sonra radyonun bana iyi gelmesinin sebebi de bu olmalıydı. Şarkılar zihni oyalamıyor ama sesleri susturuyordu.

"Ansızın zamandan vurulunca,

Aşk girip kanıma uyuşunca,

Bir yangın kalbimde açarken ateşten gül gibi aşk..."

Bakışlarım boşluğa takıldı. Elim her geçen gün biraz daha belirginleşen küçük çıkıntıdaydı. Dışarıdan bakan biri asla anlamazdı ama ben orada olduğunu biliyordum, *yeterdi*.

Kenik yapısından tahmin etme önerisine de net bir cevap verip, "Söylediğimi gibi öğrenmek istemiyorum," dedim.

Aksine deli gibi bilmek istiyordum ama ihtimaller sayıozalı ve hepsi can yakıyordu. Hiçbirini kabullenmek istemiyordum. Gözlerimi kapatıp Timur'un zihnindeki hayaline sığındım. Gövdesiyle kokusunu yeniden hissetmeyi denedim. Her şeyi unutturken ona dair küçük bir detayı bile unutmaktan deli gibi korkuyordum. Yüzüne bakacak cesaretim yoktu ama bir kere daha öpmek, bebeğiyle onu tanıştırmak isterdim.

Doktor, "Haftaya görüşmek üzere, Ahuzar Hanım," dediğinde nezaketen arkamı dönüp göz ucuyla baktım.

"Teşekkür ederim."

"Ek birkaç takviye yazdım. İhmal etmeden için. Ani hareketlerden de elinizden geldiğince kaçının."

Sessizce onayladım. Süheyla'yla odadan çıktıklarında bakışlarım yeniden ormanda, boşluktaaydı. Bir yol arıyordum. Kaçmak için bir an bile yeterdi ama yoktu. Evin etrafı korumalarla çevriliydi. Odanın kapısı yeniden açıldığında gelenin Süheyla olduğuna emindim.

"Ahuzar," dediğinde yanılmadığımı anlıyordum.

Cevap vermedim. Yanıma gelip, benimle beraber ormana odaklanırken birkaç saniye sessizliğime uyum sağladı.

"Kaçmak için yol mu arıyorsun?"

"Çok mu belli?"

"Fazlasıyla." Derin bir nefes verdi. "Çok üzgünüm."

"Gerçekten üzgün olsaydın kabullenmezdin, Süheyla." Ona döndüğümde zaten bana bakıyordu. Bir şekilde kıyamıyordum. Kötü niyetli bir kadın değildi ama benim artık kimseye iyi niyet besleyecek duygum kalmamıştı.

"Bazı şeyler benim elimde değil, Ahuzar. İnan, o kadar gücüm yok. Hatta buna Dağhan'ın bile gücü yok. Yakup baba ne derse onu yapar." Elimi kavrayıp bedenini bana çevirdi. "Şu an sana ne desem boş gelecek, biliyorum ama hiçbirimize güvenmesen bile Dağhan'a güven. Haykırışlarına sessiz kalmadığına eminim."

İçimde bir hissizlik hâkimdi. "O zaman neden hâlâ buradayım?" Elinin içindeki elimi yavaşça geri çektim. "Pardon, *iyiliğim* içindi, değil mi?"

Arkamı dönüp, yatağa ilerleyecekken, "Dört kere düşük yaptım, iki bebeğimi ise doğumda kaybettim," dediğinde adımlarım olduğu yere çakıldı. Ters bakışlarımın yumuşamasına izin vermedim ama o hâlâ büyük bir anlayışla gözlerime bakıyordu. Minik adımlarla bana doğru ilerleyip yeniden elimi kavradı. "Bunu bana acıman ya da hak vermek için söylemiyorum. Benim seni anladığımı fark etmen için söylüyorum. İçinde büyüyen canın nasıl bir mucize olduğunu bilirken, seni burada isteyerek tutar mıyım Ahuzar?"

Beni merhametinden ve göğsümde filizlenmeye başlayan annelik hissinden vuruyordu. Biricik'i kendi evladım gibi sahiplenene yüreğim, içinde büyüyen can söz konusu olduğunda fazla hassaslaşıyordu. Bakışlarındaki öfkemin dağıldığını gördüğünde elimi daha sıkı kavradı.

"Dağhan umursamaz görünür ama sandığından daha merhametli bir adamdır. Seni hâlâ burada tutup, babasının sözünü ezip geçmiyorsa bir bildiği vardır. Yoksa yemin ediyorum, seni kendi elleriyle ailenin yanına bırakırdı. Sadece bekle, olur mu?"

"Bekle?" Kaşlarım havalandı. "Süheyla, sizden aylardır tek bir sorunun cevabını istiyorum. Onu bile söylemiyorsunuz. Timur hayatta mı yoksa değil mi? Söylediğiniz tek şey *bekle*, demek oluyor. Neyi bekleyeceğim? Bu bekleyişin sonunda bana gelecek olan ne?"

"Ne desem inanmayacaksın, Ahuzar."

Öfkem artıyordu. "O zaman kanıtlayın! Beni anladığınızı söylüyorsanız Dağhan'ın kalbine sıktıktan sonra ne halde olduğunu bilmeden yaşamaya devam ettiğini düşün." Gözlerindeki mahcubiyeti gördüğümde içim ezildi. Ona kızmamın bir anlamı yoktu. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdim. "Kızdığım sen değilsin, yanlış anlama," derken yeniden ellerinden sıyrılmış, yatağa yönelmiştim. "Yakup babanız delirmiş bunağın teki, haberiniz olsun."

Gözleri kocaman olurken, ileri atılıp yanıma oturdu. "Sus!" dedi panikle. Kapalı kapıya baktı. "Biri duyacak şimdi, sus."

Oldukça ters baktım. "Kapı dinleyerek duymalarına gerek yok. İsterseniz yüzüne de söylerim."

Ziyadesiyle panikti. "Sen çıldırmışsın!"

"Çıldıran sizsiniz." Yatağa uzanıp her zamanki gibi ona sırtımı döndüm. Sırtüstü yatmak artık rahatsız ediyordu. Yan yattığımda daha rahat ediyordum.

Alışkındı bu hallerime. Umursamamış, elini belime atıp, sırtımdaki ölümü bilmeden ovuşturmaya başlamıştı. "Korseni neden takmadın?"

İçli bir nefes verdim. "Dünden beri hareketlerini hissetmeyince endişelendim. Belki korse sıkılmıştır diye çıkardım."

Korse belimi sarıyor, minicik de olsa belirginleşen göbeğimi alttan destekliyordu. Göbeğim büyüdükçe belime olan baskı artacaktı. Bu süreçte tek yoldaşım bu korse olacak gibiydi. Şu anlık yaptığı tek şey belime destek vermektir. Bebeğimin bana verdiği bir yük yoktu ama kasıklarımın minik seğirmeleri hissetmediğim her an ödüm kopuyordu.

Onu da kaybedemezdim.

Süheyla, "Bence korseden değil, senden etkileniyor," dediğinde hafifçe arkamı döndüm.

"O ne demek?"

Dedikodu yapar gibiydi. Samimiyetle bana daha da yaklaştı. “Bebekler yirminci haftadan sonra dış sesleri duymaya başlarlar.”

“Henüz o kadarlık değil.”

“Ama yaklaştı. Bebeğin şu an sadece senin kalp ritmini ve kan akışını duyuyor. Dış sesleri algılayamaz ama senin sesinin titreşimlerini tanıyabilir. Aynı şekilde söylemediklerini de hisseder çünkü bir bebek içinde büyürken sadece kanından değil, canından da beslenir. Hüznünü, öfkeni, neşeni ve nefretini hissediyor. Belki de üzgün olduğun için sessizleşmeyi seçiyor.”

Cevap vermedim. Bakışlarım hem sert hem de bulanıktı. Elim bebeğimin üzerine değdi. Üzmüş müydüm onu da?

Bakışlarımdan düşüncelerimi yakalamış olmalı ki dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. “Yedi yirmi dört neşe saçmana gerek yok ama bebeğinin de artık sen ne hissedersen hissedeceğini unutma.”

Korkar mıydı benden? O da mı beni ilk dikenlerimle tanımişti?

Süheyla’nın samimi gülüşü büyüdü. “Belki de üzgün olduğunu fark edip sana saygı duymak için sessizleşiyordur, bilemeyiz. Ama artık hislerinde yalnız olmadığınızı bil.”

Bebeğimin beni duyduğuna emin olduğum için her gün ona babasını anlatıyordum ama hislerimden beslendiğini düşünmemiştim. Belki de üzgün olduğunda benim gibi yakıp yıkmayı değil, babası gibi sessizleşmeyi tercih ediyordu. Ondandı bu hareketsizliği.

Süheyla derin bir gülüşle ayaklanmadan hemen önce belimi biraz daha ovuşturdu. “İstedğin bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. Hoşgörüsü ve sevgisi bocalatıyor, anlamsızca Akne’yi hatırlatıyordu. Sevme şekilleri benzer değildi ama bıraktıkları his aynıydı. Onu özlediğimi hissediyordum.

Gülümseyerek geriledi. “Bir şey olursa seslen, yan odadayım. Biliyorsun.”

O, kapıya ilerlerken ben sessizdim. Başımı yastığa bırakmış, bedenimi gevşetmişim ama tam kapıdan çıkacağı anda dilimin ucuna gelen soruyu yutamamıştım. “Süheyla?”

Bakışları bana döndü. “Efendim.”

“Bebeklerin...” dedim sessizce. “Sorun neydi?” Gerisini getirmemişim ama o anlamıştı.

Derin bir nefes verdi. “Nasip,” dedi sadece. “*Dünyada neyi çok istersen o imtihanın olur*, der Yakup babam. Dağhan’la ben de en çok bir çocuk istedik ama...” İfadesi buruklaştı. “Bazı şeyler nasipten öteye geçemiyor.”

Zihnimde her düşünce tartılıyordu. Bebeğimin sağlığını bu yüzden bu kadar çok düşünüyor olabilirler miydi? Fazla Yeşilçam’a bağlamak istemiyordum ama onu benden alma düşüncelerine şu andan itibaren engel olamayacaktım. Şu

durumda hiç kimseye güvenmeyecek, her zamanki gibi sevgi kırıntısıyla boyun eğip merhamet etmeyecektim.

Ters bakışlarımdan zihnimi okumuş gibiydi Süheyla. Kapıyı açarken buruk ifadesini derin bir tebessümle dağıttı.

“Bazen öyle bir bakıyorsun ki ne düşündüğün âdeta yüzünden okunuyor.” İfadem her nasılsa gülüşü büyüdü. “Merak etme. Bebeğini senden alıp, kendi çocuğumuz olarak büyütmek gibi Türk dizisi fantezilerimiz yok. Aksine bebeğini kucağına sağlıklı bir şekilde alabilmen için elimden geleni yapacağım.” Kapıyı kapamadan hemen önce, “Dediğim gibi yan odadayım, bir şey istersen seslen,” dedi ve beni yine öfkemle baş başa bıraktı.

Birkaç saniye kapalı kapıyla bakıştıktan sonra elim yeniden minik karnımdaydı. Bakışlarımı bebeğime eğdim. Bir kapıya baktım, bir karnıma. *Hislerini anlıyor*, demesinde takılı kalmıştım. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Parmaklarım kasıklarına ilerledi. Dışarıdan hissedeceğim bir şey değildi ama elimin üzerinde olduğunu bilmesini istiyordum.

“Üzgün değilim,” dedim bebeğime. “Sadece biraz...” Doğru cümleyi aradım. Bulamadığımda ise yalan söylemek istemedim. “Hayır, üzgünüm. Özür dilerim.” Minik seğirmeleri bekledim ama yoktu. Parmaklarımı hafifçe göbeğimin üzerinde gezdirdim. “Seninle ilk oyunumuzu oynayalım mı?” Hâlâ sessizdi. Parmaklarımla göbeğime minik minik dokunmaya devam ettim. “Baban kadar inatsın, farkında mısın?”

Sessizliği sürdüğünde gülümsedim. Babasına dair her anı can yakarken içimde ondan bir parçanın büyüyor oluşu hayatımdaki en büyük mucizeydi. *Seni öldürdüm*, diyordum. *Hayır, buradayım*, der gibi canı içimde büyüyordu. O zaman nasıl yok olabilirdi?

Yavaşça yatağa uzandım. Düşünceler yine ucu tutulmaz bir hal alıyordu. Uyku bu aralar sığındığım tek limandı. Hamileliğin de etkisiyle sürekli uyumak istiyordum. Şikâyetçi değildim. Günü düşünmeden geçirmek için başka çarem yoktu. Uykuya hemen dalıyor, nadir bir şekilde rüya görüyordum. Yine zihnim boşluğa yuvarlandığında zamanın nasıl ve ne kadar geçtiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Gözümü aniden bastıran bir mide bulantısıyla açtığımda oda kararmış, güneş batmıştı. Midem çok sık bulanmazdı ama arada gelen ataklar vardı. Yataktan doğrulduğumda üzerime örtülen battaniyeyi fark ettim. Süheyla gelmiş olmalıydı. Yataktan toparlanıp uyuşuk adımlarla lavaboya ilerledim. Mide bulantımın geçmesi için yüzümü yıkadım ama bulantının sebebi bebeğim değil, açlıktı. Bu denli acıktığıma göre saatlerdir uyuyor olmalıydım.

Aynadaki aksim yorgun değildi. Aksine hamilelik kilo vermemi engellemiş, yanaklarıma kırmızılık vermişti ama çillerim artmıştı. Bir zamanlar makyajsız markete bile gitmezken şu an içinde bulunduğum durum inanılır gibi değildi

ama şikâyetçi değildim. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı Timur'un izinin en çok olduğu yere, boynumdaki yaraya yönlendirdim. Varlığını hissetmeye çalıştım ama yara izinden başka hiçbir şey yoktu.

İçli, minik bir nefes vererek, lavabodan çıkıp kapıya yöneldim. Sadece ben olsam asla bu oıldan dışarı çıkmazdım ama içimde büyüylen cana kıyamıyordum. Odam karanlık, geniş alan aydınlıktı. Süheyla'nın odasına yöneldim. Ondan başkasından bir şey isteyemezdim. Ama merdivenlerin ucunda aniden beliren Asım'la bakışlarımız kesicince aynı anda durduk.

O bana baktı, ben ona.

"Ne var?" dedim en sonunda. "Ne bakıyorsun?"

Benden deli gibi korktuğunun farkındaydım. Köşe bucak kaçtığıının da. Ceketinin önünü kapatmaya çalışırken birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi.

"Yok, Hanım abla, sana bakmıyordum." Geri dönüp iki merdiven indi ama aynı hızla yeniden geri çıktı. Bakışlarını özenle benden kaçırırken çekingen adımlarla ilerledi. "Süheyla yengeyle konuşabilir miyim?" Yutkunarak, "Bir müsaade edersen," diye ekledi.

Ters bakışım sürüyordu. "Bana mı soruyorsun? Git, kiminle konuşursan konuş."

Boynu büküldü. "Esağfurullah, Hanım abla." Ellerini ceketinin önünden çekmeden karşıma dikildi. Birkaç saniye boyunca yine anlamsızca baktık. Benim ters bakışlarım sürerken, ceketinin önünü bırakmadan Süheyla'nın kapısına yöneldi.

"Şşt," dedim aniden. "Bana baksana sen."

Adam stresten patlamak üzereydi. Anında bana döndü. "Buyur, Hanım abla."

"Bir daha bana *Hanım abla*, deme."

"Ne diyeyim, Hanım abla?"

"Bir ismim var."

"Ona dilim dönmüyor, Hanım abla."

"O zaman benimle konuşma."

Cevap verecek oldu ama yuttu. Aynı saniyelerde odanın kapısı açıldığında içeriden ilk çıkan kişi Dağhandı. İkimize olan bakışları ise bir hayli boştu. Asım'ı es geçip bana odaklandı.

"Bir sorun mu var, Ahuzar?" İlk defa odamdan çıkıyordum. Haklı bir şaşkınlık içindeydi. Benden cevap almadan Asım'a döndü. "Ne oldu, lan?"

Sessizdi Asım. Bana göz ucuyla baktı. *Benimle konuşma*, demiştim ama tamamen konuşmaya tövbe etmiş gibiydi. Aniden Dağhan'ın arkasında Süheyla belirdi. Endişeli bakışları bendeydi.

"Ahuzar, ne oldu?"

Herkes ilk defa odamdan çıkıp onlara gitmemim şoku içinde olmalıydı. "Acıktım," dediğimde muhatabım sadece Süheyla'ydı.

“Yemeğe gidiyoruz,” dedi Dağhan. “Sen de gel.”

Göz devirerek gerekli cevabı verdim. Onlarla asla aynı sofraya oturmazdım. Yeniden odama yönelirken Süheyla’nın, “Hemen hallediyorum, canım,” dediğini duydum. Odaya girip kapıyı kapadığımda hâlâ sesleri geliyordu.

“Lan, Asım,” dedi Dağhan. “Hasta mısın? Konuşsana. Ne diye rengin attı?”

“Hanım ablanın ilk hedefi kesin benim, abi!” dedi Asım panikle. “Valla bıçağı takacak bana. Gözünü üzerimden ayırma.”

Dağhan, Asım’ın sırtına sağlam bir tokat savurmuş olmalı ki sesi gelmişti. “Salak salak konuşma da yürü, Asım.”

Asım hâlâ halinden şikâyetçiydi. “Sadece bana bakıyor, abi, size böyle dik dik bakmıyor,” derken merdivenlere yöneldiklerini uzaklaşan seslerinden anlayabiliyordum. Süheyla’nın minik topuk seslerini duydum ama buraya mı geliyor yoksa arkalarından mı ilerliyor diye düşünmeme kalmadan odanın kapısı vuruldu. Açmak için yönelirken Süheyla olduğuna emindim.

Yanılmamıştım. Derin tebessümüyle karşımdaydı. Anında gülümsedi. “Hah, ben de sana geliyordum.” Tatlılıkla boynu büküldü. “Dağhan teklif etti ama bir de ben sormak istedim. Bugün bizimle yemek ister misin?”

“Yakup Öz var mı?”

Sessiz kaldı. Bu *evet*, demekti.

“O zaman hayır. Odaya getirirlerse sevinirim.”

“Peki,” diyerek geriledi. “Özel olarak istediğin bir şey var mı? Yapsınlar hemen.”

Ona ters davranamıyordum. Fakat gülmek de gelmiyordu içimden. Tavrımdan ödün vermeden, “Mercimek çorbası istemiyorum,” dedim. “Onun dışında fark etmez.”

Genzimi yakıyordu mercimek çorbası. Timur’un en sevdiği, bebeğimin varlığını öğrendiğimde onun için yediğim ilk şeydi. Boğazımda acı bir tat bırakıyor, zaten unutamadığım yokluğunu daha da perçinliyordu.

Her zamanki hoşgörüsüyle, “Tamam,” dese de yerinden kıpırdamadı. Birkaç saniye bir şey söyleyecek gibi bakıştık. Yüzüme saçma bir tebessümle bakmaya devam ediyordu.

Daha fazla dayanamadım. “Ne oldu? Bir şey mi söyleyeceksin?”

“Ha, yok!” dediğinde bu defa kapıya yönelmişti. “Bu arada bana bir şey mi diyecektin? Neden odadan çıktın?”

“Yemeği soracaktım.” Elim karnıma değdi. “Acıktı.”

Gülüştü büyüdü. “Doktor *boğazına düşkün olacak*, derken şaka yapmıyordu sanırım. Hemen hallediyorum.” Adımları geriledi. Kapımı kapatırken, “Ahuzar,” dediğinde durmak zorunda kaldım.

“Efendim.”

Gülüſü hem huzurlu hem buruk hem de heyecanlıydı. "Doktorun yanında güldün ya, bence daha sık yapmalısın. Bebeğine iyi geleceğine eminim. Sen fark etmedin ama ona bakarken güldüğünde hareketleri hızlandı, heyecanlandı. Bize gülme ama bebeğini de bundan mahrum etme. Bizimle konuşmasan da bahçeye çıkıp bebeğini dünyayla tanıştırmaya başlayabilirsin. Eminim, ikinize de iyi gelecek."

Gülümseyişini bozmadan, merdivenlere yönelip gözden uzaklaşmasını boş bakışlarla izledim. Odanın kapısını kapatıp içeri girdiğimde düşünceler duygular kadar ağırdı. Oysa biri az olsa bu denli canım yanmazdı. Sessizce yatağıma ilerledim. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp bakışlarımı boşluğa diktiğimde elim her zamanki yerinde, canımın üzerindeydi.

"Seninle konuşmadığımı düşünmeleri ne büyük bir yanlış. Sadece ikimiz varken bu mümkün mü?

Radyoyu alıp başucuma getirdim. Yeniden yatağı oturduğumda defterimi alıp son sayfayı açtım. Radyodan yükselen huzurlu bir melodi vardı. İlk defa duyduğum bir şarkı değildi ama adını unutmuştum. Sese değil, zihnimdeki sessizliğe odaklandım. Kalem, düşüncelerim kadar ağırdı.

Canım, nasılsın?

İyi ol. Sana bu soruyu sormaya utanıyorum ama sevgin utanç duygusunu her defasında ezip geçiyor. Bugün minik canımızın ilk defa bir darbesini bu kadar net hissettim. Hep radyo dinliyorum demiştım ya, eskiyi hatırlar mısın bilmem. Radyoda Göksel'den Gittiğinde çalarken canımız varlığını belli etti. Hissetti sanki. Belki de bana öyle geldi. Süheyla henüz dış sesleri duymadığını söylüyor ama beni hissedebilirmiş. Belki de şarkı çaldığında zihnime dolan anıları yani seni hissetti.

Minicik bir şey ama parmaklarını emiyor. Boğazına düşkün olacak, dedi doktor. Tıpkı senin gibi. Sana benzemesini istiyorum ama belli ki bana da benzeyecek. İlk defa oyun bile oynadık. Canımız, senin saçma bulduğun totemlerimi seviyor. Senden sonra hiçbir totem yapmadım. Sayı saymadım, kurallarda diretmedim. Hayatı senin yanında durdurdum ve orada kaldım. Üç kadar en son senin yanında saydım. Gerisi yok. Ama belki minik canımız bizim yerimize de umudu getirir.

*Doktor cinsiyetini söylemek istedi ama istemedim. Sen yokken bunu yapmaya-
cağım. Bana sen diye bir mezar gösterirlerse bebeğini sana getireceğim. Gösteremez-
lerse ölümüne asla inanmayacak, onu sen yerine de göğüs kafesimde büyütüp her
anını sana saklayacağım.*

*Seni seviyorum, demedim hiç doya doya sana. Senden de bana demeni bekle-
medim çünkü hissettirdiklerin ve hislerin kelimelerin ötesindeydi. Şu saatten sonra
bunu sana söylememin bir önemi var mı bilmiyorum ama seni seviyorum. Ama sen
sakın beni sevmeye, canımı yak ama affetme.*

Ben seni seviyorum. Sen beni sevmeye.

Hızlanan kelimelerimin sonu gelecek gibi değildi. Parmaklarım duraksadığında derin bir nefes verdim ve defteri kapadım. Radyodan yükselen şarkı *Fark Etmeden Senin Olmuşum*, diyordu. Bedenimi yatağa bıraktım. Bakışlarım camdaydı. Yağmur başlamış, cama vuran damla sesleri radyodan yükselen müziğe karışıyordu. Yağmur benim için her damlasıyla seveda ve hüznü demekti.

Rize'ye hep yağmur yağırdı ama yanımda o olurdu. Onu son gördüğümde de yağmur yağmıştı ama yine de yanımdaydı. Zihnim ise ona ait bir anıyı canlı kanlı yaşıyordu. Gözlerimi kapatıp geçmişte sıcaklığını koruyan bir anıya daha sığındım.

Rize'de, evimizdeydim. Mutfakta yemek yaparken mutlu bir şarkı mırıldanıyor, adımlarım yere hafif ama sağlam bir şekilde basıyordu. Cama vuran yağmur damlalarıyla salata yapmayı bırakıp dışarıya odaklandım. Yağmur şiddetini artırıyordu ve Timur burada değildi, Aknen'e odun kesmek için aşağıya inmişti. Ellerimi yıkayıp vestiyere koştum. Üzerime kalın bir hırka geçirdikten sonra köşeden şemsiyelerden birini alarak evden çıktım.

Yağmur, onunla yaşanan her anla eşdeğer olduğu için anlamlıydı artık. Ve ben şemsiyesi olmadan buraya geleceğini, ıslanacağını biliyordum. Kolay kolay hastalanmıyordu ama o fark etmese bile ne zaman yağmurda kalsa gece yanakları kızarıyor, terliyordu. Sabaha hiçbir şey olmamış gibi uyansa da kıyamıyordum.

Şemsiyeyi açıp koşmaya başladığımda ayağımda güllü lastikler vardı. Yağmur şiddetini artırmıştı. Toprak çamurlaşarak, ayağımın altından kaymaya başlamışken, onu yağmura aldırmadan, ağır ağır patika yolda ilerlerken gördüm. Beni fark etmemişti. Aniden durup yönünü köye çevirdi. Yağmurun altında bile omuzları dik, duruşu karşısında kalan dağlar kadar gösterişliydi.

Adımlarım hızlandı. Sırtı bana dönük bir şekilde yağmuru izlemeye devam ediyordu. Arkasından ona koştuğumu görmedi. Yanına vardığımda şemsiyeyi ona doğru uzatarak ikimizi de gölgesine aldım. Bunun için kolumu bir hayli yukarı kaldırmam gerekmişti ama başarmıştım. Bedenine değen yağmur damlaları kesilince ağır ağır arkasını döndü. Beni gördüğüne şaşırmadı. Aksine dudaklarında beliren minik bir tebessüm vardı.

"Ne yapıyorsun burada?" Daha çok yaklaşıp omuzlarını da yağmurdan korumaya çalıştım. "Hasta olacaksın."

Sadece izliyordu. Derin ama anlamlıydı gözbebekleri. Şemsiyeyi elimden alıp bedenimi kendine çekti. Dudakları alnıma değdi. Benim için değeri paha biçilemez bir sessiz teşekkürü daha vardı.

Sırılsıklam olan kazağına dokundum. Ona şemsiyeyle koşmanın bir anlamı yoktu. Zaten sıırılsıklamdı.

"Hadi, eve gidelim. Hemen üstünü değiştirmen lazım. Yağmurda kaldığında gece ateşin çıkıyor, haberin bile olmuyor."

Bakışları çamurlu lastiklerim ve gözlerim arasında gidip geldi. Yağmur damları başımızın üzerindeki şemsiyeden akıp, giderken o an hiçbir kötülük bize değmeyecek gibiydi. Dudağının kenarında beliren minik bir gülüş vardı. Hafifçe eğilip tek koluyla bedenimi kucakladığında karşı gelmedim. Kollarımı omuzlarına dolayıp yanağımı ıslak saçlarına yasladım. Burada topuklularım yoktu ama o vardı. Ayaklarımı yerden kesmeye yetiyordu.

Bir elinde şemsiye, diğer kolunda ben varken ilerlemeye başladı. "Sen varsın ya," dedi kalın sesi. "Hastalanırsam hukarsın."

Islak saçlarını parmaklarımla taradıktan sonra boynuna daha sıkı sarıldım. Elim ensesindeki ıslak tutamlardaydı. "Ben sana hep bakarım ama hasta olmamayı tercih ederim, Timur."

Sessiz kaldı.

"Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Üzgünsün. Bir şey mi oldu?"

Birkaç saniye için yine sessiz kaldı. Başımızın üzerindeki şemsiye bizi yağmurdan koruyordu ama içimizdeki fırtınadan kaçamıyorduk.

Sessizliği sürüyordu. Zihninden kopup bana gelmesini bekledim. Ağır adımlarla ilerlerken kolunun beni daha sıkı kavradığını fark ettim. "Yağmur," dedi adımları kadar ağır bir sesle. "Yağmuru sevmediğime karar verdim."

Yanağımı yasladığım başından geri çekip yüzüne bakmaya çalıştım. "Neden?"

Ben ona bakıyordum ama onun keskin kahveleri önündeydi. "Bilmem. Ne zaman yağmur yağsa durup izleyesim geliyor ama iyi hissettirmiyor." Soluklandı. Küçük bir sessizliğin ardından, "Ablam," dedi. "Ablam öldüğünde yağmur yağıyordu. Ben doğduğumda da yağmur yağıyormuş. Öyle derdi ablam." Bakışları bana döndü. "Buraya çok fazla yağmur yağıyor, Ahu. Bu iyi değil."

Yağmur, zihninde kaybetmek demektir. Bu haline üzülmekten ziyade ben de hüznleniyordum. Elim ıslak saçlarında gezindi. "Yağmur çok yağdığı için memleketin bu kadar yeşil, Timur. Yeşil, umut demektir."

"Gözlerin gibi mi?"

Gülümsedim. Omuzlarına daha sıkı sarılıp başımı yeniden saçlarına yasladım. "Hayır, sen gibi. Hadi, şimdi evimize gidelim. Hastalanacaksın."

"Evimize gidelim," diyerek cümlemi yineledi. Kısa ama derin anlamlarla yüklü bir cümleydi. Ev, dört tarafı duvar, üzeri çatıyla örülü bir yer değildi. Bizdik.

Eve yaklaşmıştık, yağmur şiddetini azaltmamıştı. Aklıma gelen düşünceyle kendi kendime kıkırdadım. "Bu arada ateşin çıktığında yanakların kızarıyor. Çok tatlı oluyorsun." İki metre adam demeden o anlarda yanaklarını ısınasım geliyordu. Gerçekten yanakları al al oluyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Haberi olmadığı birkaç gece yanaklarını mıncırmışlığım vardı mesela.

"Suçu kendinde aramalısın."

"Sebebi?"

"Çünkü karımsın."

Kıkırtım büyüdü. Evet, öyleydin. "Bunu söylemek hoşuna mı gidiyor?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü karımsın."

Kıkırtım kahkahaya dönuştü. "Hele bu anı beklemiş gibisin."

"Hayır. Seni bekledim."

"Bugün fazla romantiksin."

"Yağmur bana iyi gelmiyor, dedim."

Bir elim saçlarını okşamaya devam ediyordu. Daha sıkı sarıldım. "Bu halini kimse bilmiyor. Bu da benim hoşuma gidiyor. Devam et."

Bünyesi kuvvetliydi ama yağmura direnemiyordu. Belki de onu üzdüğü içindi yağmura karşı olan bu zayıflığı. Elim sırtında gezindi. Gerçekten hastalanacaktı. Hem ıslanmış hem üşümüştü. Evin önüne geldiğimizde yine kısa bir sessizlik yaşandı.

"Ee," dedi. "Anahtar nerede?"

Durdum. Gerçekten neredeydi? Evden çıkarken kapıyı kilitlemiş miydim? Daha doğrusu ben evden nasıl çıkmıştım? Başımı dikleştirdiğimde birkaç saniye boş bakışlarla birbirimize baktık. Gözlerimdeki boşluğu yakaladı.

"İçeride unuttun, değil mi?"

Evet, ona şemsiye yetiştirmek adına evden koşarak çıktığım için hafızam yine geride kalan her şeyi sıfırlamıştı. Yağmur almayan bir noktada olduğumuz için şemsiyeyi yana bıraktı ama beni bırakmadı.

"Allah'tan karımızı iyi tanıyoruz," diye mırıldanarak kapının üzerine uzandı. Kapı ve duvar arasına sıkışmış minik boşluktan anahtar çıkarıp kapıya uzandı.

Şaşkındım. "Orada anahtar mı vardı?"

"Birgün başımıza bunun geleceğini biliyordum. Önlemimi aldım." Kapıyı açtığında içeri girdik. Çamurlu lastiklerimi çıkarıp yana bıraktı ama hâlâ beni kucağından yere indirmemişti. Kendi ayakkabılarını da çıkardığında kapıyı kapatıp içeriden tam üç kere kilitledi. Normal şartlarda asla kapı kilitlemediğini biliyordum. Saklayacak bir şeyim yok, demişti.

Artık vardı. Biz vardık.

"Mercimek çorbası mı yaptın?" dedi. "Mis gibi kokmuş."

"Evet. Hemen üzerini değiştir, yiyel-" Gerisi gelmedi. Aniden bedenimi koltuğun sırtına oturttuğunda dudakları dudaklarımın üzerinde, elleri yanaklarımdaydı. Tek seçenek, uyum sağlamaktı. Aksini düşünmek bile hataydı. Dudaklarımız hoyrat değil, aksine yavaş ama doyumsuzdu. Dili ve dudaklarıyla sarıp sarmaladığı yetmezmiş gibi elleri yanaklarımdan sonra sırtımda gezinmeye başlamıştı.

Sınadan değildi öpüğü. Bir şeyler anlatıyordu ama tutkusu her şeyden daha fazlaydı. Bütün hisleri sıfırlıyordu.

Dudaklarının üzerinde gezinen dudaklarından, "İyi ki..." diye bir mırıltı dokuldu. "İyi ki..." Bir kere daha öptü.

"Ne için?" dedim titrek nefeslerimin anısından.

Gözlerinden ruhuuma bir tutam seveda daha aktı. "Sana dair her şey için." Kollarını sıkıca bedenime sarıp, ıslak kıyafetlerine rağmen sarıp sarmalıydı. Bir eli sırtımı kavarken diğeri saçlarımdaydı. Bir yere gitmemden korkuyor gibiydi. Oysa anlamsız bir histi. Eli sırtımdaki ölümü okşamaya devam ettiği sürece ondan gitmezdim.

Onun bana sarıldığı kadar sıkı sarıldım. "İyi misin sen?"

"Dedim ya," dedi. "Yağmur bana iyi gelmiyor." Daha sıkı sarıldı. "Ahu."

"Timur."

Cevap vermedi. Sadece sarılmaya devam etti.

O an bunu sevgiye bağlamıştım. Değildi, bu korkuydu. Bazı şeyleri sesli dile getirmese bile artık onu tanıyordum. Aslında çok basit bir adamdı. Yağmur ondan annesini ve ablasını almıştı. Benim de yok olmamdan korkuyordu. Asıl benim onu kaybetmekten deli gibi korktuğumu bilemezdi.

Kollarından çekildim ama teninden asla. Ellerim alnına dökülen kumral, ıslak rutamlara uzandı. Bütün içtenliğimle gülümsedim. "Artık yağmur yağdığında geçmiş değil, bizi düşün. Kaybettiklerini değil, elinde kalanlara tutun. Kendine acı çekirme, Timur. Sen bir ah edersen ben bin ederim."

Gözlerimde uzun sayılabilecek bir süre oyalandı. Sessiz ama büyük sevdasının izi dudaklarındaydı. Alnıma derin bir öpücük daha bıraktı. "Ama sen ah edersen ben yerle bir olurum, Ahu," dediğini duydum. "Canın, canım."

Canın, canım...

Anılar, ateşten bir ipin üzerinde yürümek gibiydi. Gerçek hayata döndüğümde kollarında değil, yine karanlık odadaydım. Yağmur hız kesmeden devam ediyordu. Neredeydi? Ne yapıyordu? Sevmezdi yağmuru. Üzgün müydü? Belki de o gün bu anın yaşanmasından korktuğu için o kadar sıkı sarılmıştı. Daha sıkı sarılmadığım için pişmandım.

Elim karnımdaydı. Zaten o konumdan asla ayrılmıyordu. Yağmurdan sonra doğan gökkuşağını görmüştüm ama gerisi karanlıktı. Umut denizin dibinde karanlıkta kalsa da canı hâlâ yanımdaydı. Bebeğimi okşadım. *Canın, canım, Timur. Canın, canım.*

Her gece olduğu gibi gözlerimi kapamadan önce aynı cümleleri mırıldandım. Ezberimde başka cümle yoktu. Bebeğim beni hissediyorsa babasını da en az ben kadar hissetmeliydi.

"Babanın adı, Timur Töngge. Onlara inanma. Babanın adı, Timur Töngge."

Sakladığı duvar dibinden renkli ışıklarla aydınlatılmış mekânı izleyen Bujar'ın bakışları sert, ifadesi bir duvar kadar ifadesizdi. Başına geçirdiği sıyah şapkayla gözlerini saklıyor, yaslandığı köşeden asla ayrılmıyordu.

Bir haftadır Habib Silvanlı'nın mekânını izliyor, Bujar denen adamın gelmesini bekliyordu. Silvanlı'nın söylediğine göre Bujar mekândan paraları toplayıp patronuna götürüyordu. Patronunun Arnavut bir kadın olduğunu öğrenmişti ama daha ilerisini kimse bilmiyordu.

Bujar'ı beklemeden Kenan'ın yerini öğrenmek için üç kişiyi daha Silvanlı gibi köşeye sıkıştırmıştı. Her biri Kralşan'ı tanımadıkları için Bujar adını vermişti. Son nefeslerini vermeden önce gördükleri son yüz onun yüzü olmuştu. Bütün gece mekânlarının o adama bağlı olduğundan emindi artık.

Herkes gözlerine kan pusu inmiş bir adamın gizlice yeraltında gezindiğini, Kralşan'ın yerini öğrenmek için acımadan yok ettiğini söylüyor, adı dilden dile yayılıyordu. Kralşan'a ait mekânlar güvenliği son seviyeye çıkarmış, koruma sayısını arttırmıştı.

Haklıydılar. Gözlerine perde misali inen kan, puslu havadan farksızdı. Bujar denen adamın fotoğrafı yoktu ama en son sıkıştırdığı kişiden kulağının altında bir miğfer dövmesi olduğunu öğrenmişti. Gözleri kısıldı. Belki de onu aradığını duymuştu ve buraya gelmeyecekti.

Hayır, dedi zihni. Gelecek, özellikle onu arayan kimmiş diye merakından gelecek.

Bu düşünceyle beklemeye devam etti. Aniden yağmur yağmaya başladığında içindeki bütün duyguları öldürdüğü bir savaştaydı. Hisleri yuttu.

Ahu olsaydı, diyecek oldu zihni. Susturdu.

Zayıflığa yer yoktu. Çenesindeki çukurdan ayaklarının ucuna damlayan yağmur taneleri tenini yakıyordu. Bakışları daha da kısıldı. Renkli ışıklarla aydınlanıp sönen kapıyı pürdikkat izliyordu. Her kaybedişini kabullenmişti ama bu defa intikam istiyordu. Yağmur durana kadar yerinden kıpırdamadı. Yaklaşık bir buçuk saat sonra kapının önünde bir hareketlenme fark etti. Gözlerini kısarak odaklandı.

Bir grup adam mekândan içeri girmiş ama bunu yaparken hiç kimseye bir şey sormamıştı. Önlerinde giden adamı etrafını saran kalabalık nedeniyle görememişti. Ön kapıdan içeri giremeyeceğinin farkındaydı. Habib Silvanlı ölmediği gibi mekândaki tedbirleri de üst seviyeye çıkarmıştı. Adımları geriledi ve karanlık içinde kayboldu. Binanın arkasına yöneldi. En تنها köşede kalan gider borusunun yanından çatıya uzanan bir merdiven vardı. Hızla tırmandı ama çatının boş olmadığına emindi.

Göz ucuyla baktığında çatının köşelerinde nöbet tutan dört adamı gördü. Sessizce çatıya süzüldü. Öyle ki rüzgâr dahi sesini duymadı. Ona en yakın

köşedeki adama ilerledi ve silahı sırtına yaslayarak iki el ateşledi. Adam inlererek, yere devrilirken artık bütün bakışlar ondaydı.

Gözleri panikle büyüyen üç adamdan biri, "Yakalayın!" diye bağırdı ama iki kişi çoktan Timur'un silahından çıkan kurşunla alnından vurulup yere yığılmıştı. Kalan bir kişiyle silahlarını aynı anda doğrulttular. Biri sola biri sağa giderek daire çiziyor, bakışlarını birbirlerinden koparmıyordu.

"Kanpusu denen adam sen misin?" dedi adam.

Sessiz kaldı.

Gözünü kırpan kaybedecek gibiydi. Çatı katına açılan kapıdan gelen tıkırtıyla adamın bakışları birkaç saniye için o yöne kaymıştı. Bu büyük bir hataydı. Aynı saniyelerde Timur silahını art arda ateşledi. Adam aldığı darbelerle yere yığılırken açılan kapıda beliren adamı da iki kurşunla yere devirmişti.

Müzik hız kesmeden, devam ederken havalandırma boşluğundan girmek en mantıklı olardı ama iriydi. Risk alamazdı. Kapıya yöneldi ve sessizce içeri süzüldü. İki kat aşağıya indiğinde koridorda bekleyen adamın arkası dönüktü. Merdivenlerin sonuna yaklaştığını hissedince aşağıya atladı. Demir kapıyı ardında, mekânın renkli ışıkları ve yüksek sesiyle kendini sahnede buldu.

DJ ritmi artırdığında arkasında kalan karanlıktan sessizce süzüldü. Her zamanki gibi bir gölgeydi. Görevlerde bile iri olmasına rağmen en iyi o saklanır, kamufle olurdu. Nefes dahi almadan yaşamayı bilirdi. Kalabalığın içine karıştığında Bujar denen adamı, kısa bir gözlemin ardından barın önündeki kalabalık masada buldu.

Etrafını saran kalabalık içip, eğlenirken o, elindeki içki dolu bardağı kendi ekseninde sallıyor, boşluğa bakıyordu. Orta boylu, yapılı bir adamdı Bujar. Koyu kahve saçlarının ön kısmı uzunken arkası üç numara kesilmiş, kaşına büyük bir *piercing* takmıştı.

Sadece izledi Timur. Habib Silvanlı ve diğerlerinin söylediğine göre gece mekânlarının parası hep bu adamda dönüyordu. Kralşan'ın emir erinin adını ise henüz kimse bilmiyordu. Belki de Bujar biliyordu. Konuşturmadan bilemezdi. Kalabalığın içine süzüldü. En karanlık köşeden hedefini izlemeye devam etti. Dakikalar geçiyor, etrafındaki herkes içerken izlediği adam ağzına asla içki sürmüyordu.

Bir adam gelip önüne küçük, siyah bir çanta bıraktığında ilk tepkisini verdiğini gördü. İçkisini tek yudumda içip, masanın üzerine bırakırken, çantanın ağzını açıp göz ucuyla baktı. İçinde olandan memnun olmalı ki dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. Çantayı getiren adama birkaç şey söylediğinde Timur dudaklarına odaklandı.

Anladığı şuydu: *Silvanlı, durum ne? O kim?*

Bujar cevapları ciddiyetle dinledikten sonra çantayı getiren adamı küçük bir el hareketiyle yanından uzaklaştırmıştı. Birkaç dakika daha masada oyalandıktan

sonra çantayı alıp ayağa kalmış, onunla birlikte etrafını sarmalayan kalabalık da ayaklanmıştı. On kişi saydı Timur. Peşlerine takıldı. Arka kapıya açılan kısma yöneliyorlardı. Loş ışıkların aydınlatığı koridorda arkalarından sessizce ilerledi.

Adımları hızlandı. En arkada ilerleyen adamın şahdamarına cebinden çıkardığı bıçağını saplarken elini dudaklarına kapamıştı. Adamın yere yığıldığını müziğin etkisiyle hiçbiri fark etmemişti. İki kişiyi daha aynı şekilde arkasında bırakıp onlardan biri gibi peşlerine takıldı. Arka sokağa açılan demir kapıyı açıp dışarı çıktıklarında önünde dakikalardır ilerleyen bir adam ona bakmıştı.

“Lan, bana bak,” dedi.

Timur baktı. Ama gerisi gelmedi. Adam gördüğü yüzü tanııyordu. Şaşkın bakışları Timur’un arkasına değdi. Arkalarında kalan koridorda cesetlerden başka bir şey yoktu. Ölüm gelmiş ama ruhları bile duymamıştı.

“Lan!” diye bağırdığında artık bütün bakışlar onlardaydı.

Çok fazla düşünmedi Timur. Elindeki bıçağı karşısındaki adamın şahdamarına saplayıp geri çekti. Bütün bakışlar onlara dönmüşken elindeki kanlı bıçağı karşısında kalan rastgele birine savurdu. Bıçak darbesini gözünden alan kişi yere yığılırken, silahını çıkarıp art arda üç kişiye ateşledi. İnleyerek yere yığılanların dışında Bujar denen adamın yanında kalan kişi sayısı artık ikiye.

Bujar şaşkınlıkla ona bakarken yanındakiler silahlarını sıkıca kavramıştı. “Sen o musun?” dedi Bujar. Sesi hışırtılı ve boğuktu.

Timur’un başı duygusuzca sola büküldü. “Kim?”

“*Kanpusu* dedikleri.”

“Adım *Kanpusu* değil ama öyle demeyi tercih ettiler.”

“Ne istiyorsun?” Bujar’ın adımları geriliyordu. “Beni neden arıyorsun?”

Bir elinde silah varken diğer eline bıçağını aldı. “Sorularım var. Cevapların sende olduğunu söylediler.”

“Kralşan’ı arıyormuşsun. Ben ona çalışmıyorum.”

“Kime çalışıyorsun? Bu mekânlardan aldığın paralar nereye gidiyor?”

Bujar’ın gözleri kısıldı. “Sana ne, lan!”

Sessizliğini korudu.

“Kralşan geberip gitti,” dedi adam öfkeyle. “O yüzden artık onun olan her şey bizim.”

“Kralşan varken de mekânların paraları Arnavut bir liderde dönüyordu. Bana maval okuma. *Kime çalışıyorsun*, dedim sana. Bahsettikleri Arnavut lider kim?”

Bujar cevap vermedi. Karşısındaki adamı dikkatle süzüyordu. Dudağının bir köşesi küçümser bir edayla kıvrıldı. “Bu işler seni aşar, Kanpusu. Belli ki Kralşan’dan alınacak bir intikamın var, onun peşindesin ama bu düzen üç beş adamı öldürüp isim toplamayla yıkılmaz. Neye bulaştığının farkında mısın sen?”

İfadesizliğini bozmadı. “Farkındayım.”

“Beni öldür, liderimin adını öğren. Neye ulaşacağını sanıyorsun?” Ellerini havaya kaldırdı. “Derdin ne, bilmiyorum ama yanlış yerdesin. Kralşan’a giden yol benden geçmiyor.”

Timur hâlâ ifadesizdi. “Yani hâlâ hayatta?”

“Hayatta olsa bile bulamazsın. Kimse bulamaz.”

Çenesini yukarı dikerken, başındaki şapkayı çıkarıp yana savurdu. “Madem bulamam, neden Kralşan’a ait bütün mekânların güvenlikleri son bir haftada arttırıldı?” Bu defa sessiz kalan Bujar’dı. Karşısındaki adamı dikkatle süzüyordu. “Siz beni Kanpusu olarak bilmeye devam edin. Kralşan peşinde olanın kim olduğunu çok net biliyor. Şimdi son kez soruyorum. O nerede?”

Gülmüştü Bujar. Hem de en küçümser şekilde. “Üçe karşı teksin ama beni mi tehdit ediyorsun?”

Aynı saniyelerde arkasından sessizce gelip kafasına yaslanan silahtan haberi yoktu. “Artık tek değil,” dedi Murathan Karakurt.

Bujar arkasını dönmek istedi ama başına yaslı bir silah varken yapamadı. Yanında kalan adamları daha hedef alamadan, kafalarından vurularak, yere düşerken şaşkınlıkla izliyordu. Karanlığın içinden ilk Doktor çıktı. Sonra ise Terzi ve Şef. Doktor silahını sıkıca kavramış, dikkatlice ilerlerken Şef her zamanki rahatlığıyla hareket ediyor, Terzi ise gözünü silahından ayırmıyordu.

Sarı saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmış olan Şef, Timur’un önüne geçip Bujar’a odaklandı. “Etti beşe karşı bir.” Dudaklarında kendinden emin gülüşü vardı. “Şimdi ne olacak?”

Timur hem şaşkın hem de ifadesizdi. Silahını ağır ağır indirirken bakışları sadece Murathan’daydı. Rize’de zaten fazlasıyla destek olmuştu. Burada ne işi vardı? Doktor ve Şef, Bujar’ın ellerini bağlayıp, silahlarını alırken Timur en yakın dostuna dik dik bakıyordu. Silahını beline takıp sert adımlarla Murathan’a ilerledi.

“Senin burada ne işin var, lan?” Yakasından kavrayıp var gücüyle salladı. Ölüm vardı bu işin sonunda. En yakın dostunu peşinden sürüklemeyecekti.

Murathan’ın kehribarları da her zamanki sertliğindeydi. Yakasındaki elleri kavrayıp geri iteledi. “Bağırma, lan insan içinde. Ayrıca rütbedeyiz.”

Sövecek oldu Timur ama yuttu. Elleri ve ağzı bağlanmış Bujar’ı tutan Doktor ve Terzi’ye, arkasında sakinlikle dikilen Şef’e baktı. Sinirle dudaklarını dişlerken kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama zordu. Hedefi Doktor’dı.

“Bana bak, taytlı.” İşaretparmağını sallayarak üzerine ilerledi. “Ne bu şimdi? Sen yine beni mi takip ediyorsun? Sikerim liderini bak!”

“Lider sensin,” dedi Şef. “Yani kendine sövüyorsun.”

Ekşimiş bir yüzle baktı Timur. “Sen kimsin?”

“Şef.”

Yüzü ekşimeye devam ediyordu. Bakışları Terzi'ye döndü. Soru sormasına gerek kalmadan cevabını aldı.

"Ben Terzi," dedi karşısındaki kadın zarif bir sesle. "Emrinizdeyiz."

Ya sabır çekerek geriledi. Ters bakışları bir kez daha Murathan'a yöneldi. "Senin kod adın ne? *Kuru Temizleme* mi?" Göz devirerek ilerledi ve Bujar'ı ense-sinden kavrayarak ilerletti. "Sik sik işlerle uğraştırıyorsunuz."

Birkaç saniye içinde Murathan yeniden yanındaydı. "Dedikleri gibi burada lider sensin. Ne dersen o oluruz, Töngü."

Adımları yavaşladı. Yanındaki adama oldukça ters bakıyordu. Silah tuttuk-ları her an Murathan, Timur'dan daha kıdemliydi ve üniformaları üzerlerinde olduğu sürece rütbeye saygı duymuşlardı. Murathan bir yüzbaşıydı, Timur ise üsteğmen. Emir, demiri keserdi. Ama buradaki emir artık Timur'du, öyle mi?

"Lider ben miyim?" dedi sakince.

Murathan da durmuştu. "Bana sen olduğun söylendi."

Arkasındaki ekibe baktı. En son yeniden Murathan'a odaklandı. "Şimdi ben sana emir vereceğim, öyle mi?"

"Öyle," dedi Murathan. "Yüzbaşı değilim burada."

"Az önce *rütbe*, diyordun, ne oldu?"

"*Rütbe*, demezsem dalağımı sikerdin."

Göz devirerek ilerlemeye devam etti. "İyi, en azından beni tanıyorsun." Arkasını dönmeden bağırdı. "Siktirin gidin başımdan, ilk emrim budur!"

Bujar sadece dinliyordu ama ne yaşandığına dair hiçbir fikri yoktu. Timur sokağın arkasına park ettiği arabasının önüne gelince bagajı açtı. Ekip hâlâ peşindeydi.

"Sığınağa götürelim," dedi Doktor.

"Orası olmaz," dedi Şef. "Peşinde birileri olabilir. Başka bir mekân bulm-"

Sözünün gerisi gelmedi. Timur bagajı açmış, Bujar'ın suratının ortasına ok-kalı bir yumrukla tek darbede bayıltarak bagaja sokmuştu. Kapağı sertçe kapatıp aynı tersliğiyle sürücü koltuğuna yöneldi. Bu hallerine aşına olan Murathan hızla hareket ederken alışma evresinde olan Doktor da ona uyum sağladı. Murathan ön koltuğa binerken Doktor panikle kapıyı açmış, geride kalanlara sesleniyordu.

"Çabuk binin. Asla beklemiyor!"

Beklememişti de. Hepsi ramak kala arabaya bindiğinde, Terzi kapıyı son anda kapamıştı. Gergin bir sessizlikle ilerlediler. Timur aniden radyoya uzanıp açtığında gerginlik sürüyordu. En sonunda patlayan yine Timur oldu.

"Siz ne diye beni takip edip duruyorsunuz?"

"Lider," diyecek oldu Doktor.

"Liderinin dalağını sikerim!" diye cevabını aldığı anda sessizce geri sindi. Timur öfkeyle yanındaki arkadaşına bakıyordu. "Hadi arkadakiler bu görevde. Sana ne oluyor, lan?"

Murathan netti. "Ben de bu göreve alındım."

"Selçuk?"

"Ne zamandır görevleri sorguluyorsun, Töngç?"

"Lider olduğumdan beri! Bu bir emirdir. Anlat, lan! Ne işin var burada?"

Sıkıntıyla ofladı Murathan. "Sabrımın son demindeyim. Timur. Sinama beni istersen. Arkadaşlarla yeni tanıştık. Sinirli halimi şimdiden görmelerini istemem."

La havle çekti Timur. Dişlerini sıkarak sessiz kaldı. Radyodan yükselen hafif ritim, seslerini kesmeye yetmiyordu.

"Yeni tanıştık diyemeyiz," dedi Şef. "Hatırlarsanız ilk hastanede karşılaşmıştık, Yüzbaşı."

"İyi bir an değildi," dedi Terzi. "Yeni tanıştık, demeyi tercih ederim."

"Şimdi ilk nereden başlıyoruz?" diyen Doktor heyecanlıydı. "Arkadaki elemanı konuşturmak bizi Kralşan'a götürmeye yetecek mi?"

Düşünceliydi Terzi. "Sanmam," dedi sakinlikle. "Ama işin ucu Kurul'a çıkabilir. Araştırmalarım göre Bujar denen adam Blarta Balla denen kadına çalışıyormuş. Kendisi Arnavut bir yeraltı lideri. İşin tesadüf boyutuna bakın ki Beyrut patlamasının olduğu gün ülkeye girişi var. Kurul o gün toplandığına göre o da bu Kurul'un bir üyesi olabilir."

"Belki de Kralşan'ı saklayan Kurul'dur," dedi Şef. "Olamaz mı?"

"Olabilir," dedi Murathan. "Verdiğiniz dosyaları inceledim. Tahminim doğruysa Kurul denen yapılanma örümcek ağı gibi işliyor."

"Hakkında bilgi çok az," diyen Doktor'du. "Hep şehir efsanelerinden yola çıkılarak bir şeyler bulmaya çalışıldı çünkü arkalarında hiçbir iz bırakmıyorlar. Toplandıkları günler büyük bir patlama oluyor ve o şehirdeki izleri kayboluyor. Şu an resmi olarak bildiğimiz iki ülke üyesi var: Arnavutluk ve Rusya."

"Dimitri Volodin öldürüldü," dedi Terzi. "İntihar ettiği söyleniyor."

Dudak büzdü Şef. "O adam intihar falan etmez. Ya Kurul kafasına sıkı ya da Kralşan."

"Bujar bizi Blarta'ya, o da Kralşan'a götürecektir, öyle mi?" dedi Murathan. Başını iki yana salladı. "Bu işin o kadar basit olacağını hiç sanmıyorum."

"Denemey-" diyecek oldu Doktor.

"Susun, lan!" diyen Timur'la hepsi sustu. Araba aniden durdu. Yine dışarı atılacağını düşünen Doktor sıkıca koltuğa sarılırken Timur sessizce telefonunu çıkarmış, kısa bir mesaj yazıktan sonra arabayı yeniden çalıştırıp radyonun sesini sonuna kadar açmıştı.

"Merhaba, kıymetli dinleyicilerim, ben İbrahim," diyen sesi herkes büyük bir ciddiyetle dinliyordu. "Bu akşam nasılsınız bakalım? Ben oldukça keyifliyim."

"Bagajda çok daha önemli bir konu varken radyo mu dinleyeceğiz?" deme cesaretini gösterdi Doktor.

“Kes sesini,” dedi Timur. “Madem lider benim, emrediyorum: Radyo yayını bitene kadar kimse konuşmayacak.”

Terzi’nin yüzü ekşidi. “İkinci vereceğin emir bu mu?”

“Şükret,” dedi yanındaki Doktor. “Benim ilk emrimi bilmek dahi istemezsin.”

Timur aynadan ters ters baktığında herkes sessizleşti. Radyo *oy oy yedi beni, ömrümden deli deli, yılanmış kehribarım, çekmekten derdi seni*, derken büyük bir ciddiyet içindeydiler. Şarkı bittiğinde ilk konuşan yine Doktor’dü.

“Şimdi konuşabilir miyiz?”

Cevap yine netti.

“Hayır.”

Sessizleştiler. Murathan derin bir nefes eşliğinde koltukta gerinerek başını yasladı. Kıymetli dostu uyuzluk ruh halindeyse hiç bulaşmayacaktı. “Bu gece İstanbul yağmurlu,” dedi radyodaki İbrahim.

Bagajdan bir tekme sesi yükseldi. Bujar uyanmış olmalıydı. Şef’in parmağı havalandı. “Sanırım arkadaki arkadaş uyandı.”

“Hayat ne kadar da güzel, değil mi?” dedi İbrahim. “Her şeye rağmen yaşamak iyi ki var. Şimdi istek parçalarınıza geçiyoruz. İlk parçamız yine sadece gül emojiyle kendini tanıtan kişiden ve inatla aynı şarkıyı istiyor. Peki madem. Biz de her programımızda onun için bu eşsiz besteye yer veriyoruz. Göksel *Gittiğinde*, diyecek. Keyifli dinlemeler, efendim.”

Arkadan bir tekme daha geldiğinde Timur radyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Şarkı bitti. İbrahim yeniden neşesiyle gergin ortama giriş yaptı. “Bu gül her kimse sabah akşam bize aynı şarkıyı dinletmeye kararlı. Onun için bir anlamı olmalı. Ne diyelim. Umarım vermek istediği mesajı yerine ulaştırabiliyoruzdur. Şimdi bir diğer istek par-

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” dedi Terzi.

Timur yine netti. “Radyo bitene kadar kimse adamın sözünü bölmesin.”

Yeniden sessizleştiler. Bagajdaki eleman fazla ses yapmaya başladığında Timur aracı aniden durdurdu ve arabadan indi. O bagajı açıp, adamı tek bir yumrukla yeniden bayıltırken ekip ifadesizce izliyordu.

“Arkadaş hep böyle gergin mi?” dedi Terzi.

“Pek değil,” dedi Murathan. “Ama emrivakiden nefret eder. Birkaç saat ses etmeyin. Kendi ayarlarına döner.”

“Emin miyiz?” dedi Şef. “Hayatımın en gergin yolculuğunu yapıyorum.”

Bagaj şiddetle kapandığında hepsi aynı anda önüne döndü.

“Bu görev bitmez,” diye sızlandı Doktor. “Bittik biz.”

“Göreve başlarken dünyanın en sakin ve uyuşuk adamıydı,” dedi Murathan. “Adamı zıvanadan çıkarmışsınız, şimdi şikâyet etmeyip ne derse yapın. Sessiz kaldığınız sürece hepinizi kabullenir. İşine karışmayın, yeter. Bizim yapacağımız tek şey arkasını toplamak.”

"Sen komutanısın," dedi Terzi. "Görevlerde arkamı mı topluyorsun?"

Murathan'ın kehribarları ön candan arkaya değdi. "Hayır. Bu zamana kadar hep o benim arkamı topladı. Sıra bende."

Kapı açılıp Timur sürücü koltuğuna geçtiğinde yeniden sessizleştiler. Timur elinin üzerindeki kanı silme gereksinimi duymadan ters ama sakın bir sessizlikle ilerledi. Radyoda hâlâ İbrahim konuşmaya devam ediyor, kimse onun lafını bol-meye cesaret edemiyordu.

Timur için ne zaman sesini duysa sövdüğü adamın sesini beklemek acı dolu bir umuttu. İnatla aynı şarkıyı isteyen oydu. Ahu'suna onu aradığına dair gönderceği tek işaret buydu. Yarım saat sonra terk edilmiş bir fabrikanın önündeydiler.

"Lan, taytlı," dedi Timur, Doktor'a.

"Adım Doktor."

"Başlatma Doktor'una, lan! Madem benden emir almaya bu kadar heveslisin, arkadakini alıp içeri getir. Çabuk." Kızlara göz ucuyla baktı. "İçeriye yoklayın."

Terzi sessizce arabadan inerken Şef gülümsemişti. "Hay hay, patron." Üçü de arabadan indiğinde Timur ve Murathan sessizdi. Ekibin arka bagajı açıp Bujar'ı yaka paça içeri sürüklemelerini aynadan izledi. Depodan içeri girip, gözden kaybolduklarından derin bir nefes vererek Murathan'a döndü.

"Senin burada ne işin var?"

Murathan'ın kaşları her zamanki gibi çatıktı. "Emir geldi."

"Sikerim emrini! Timi de getir, tam olalım!"

"Görev verilseydi zerre düşünmeden geleceklerine eminim."

"Ailenin yanına git, Murathan. Bu senin savaşın değil. Bu kimsenin savaşı değil. Sadece benim meselem."

Derin bir soluk verdi Murathan. "Senin aileni tamamlamadan gitmem, Töng'e. Karını bulalım, ikimiz de ailemize dönelim."

Timur'un sert ifadesi dağıldı. Küçük bir umut arıyordu. Her şeyi kabul ederdi. Söylenecek çok söz vardı ama sadece, "Bana inanıyor musun?" demeyi seçti. "Ahu yaşıyor, Murathan. *Öldü*, diyorlar. Bana inanmıyorlar." Elini cebine atıp asla yanından ayırmadığı kırmızı yüzüğü çıkardı. "Onun parmağındaydı. Ben vermiştim." Murathan yüzüğü alıp dikkatle inceledi. "O denizden sağ çıkmasa yüzüğü bana gelir miydi?" diyen Timur'un sesindeki çaresiz umut kırıntısını Murathan ilk defa duyuyordu.

"Bunu sana kim gönderdi?"

"Bilmiyorum."

"Yem olabilir, Timur. Kralşan denilen adamı araştırdım. Belki de seni kendine çekmek için oyun oynuyor."

Bu defa çenesi dikti. "Ben o adamı senden daha iyi tanıyorum, Murathan. Korkağın teki. Eğer yem atıyorsa sonunu hiç düşünmeden attığı her yemin

peşinden giderim ama varacağım yer sadece kendi sonum olmaz.” Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

“Timur,” dedi arkasında kalan Murathan. “Mantıklı düşün.”

“Artık imkânsız.” Arabanın kapısını sertçe kapamış, depoya yönelmişti. Birkaç saniye sonra Murathan yanındaydı.

“Planın ne? Bari onu söyle. Gerçekten lider sensin. Şaka yapmıyorlar.”

Sessiz kaldı. Birkaç adım sonra, “Şimdi ben sana ciddi ciddi emir verebilecek miyim?” dedi.

“*Burada yüzbaşı değilim*, dedim ya. Sadece Murathan Karakurt’um.”

“İyi,” dedi Timur olanca sakinliğiyle. İlk dile getirişinin aksine bu defa en ciddi haliyle, “İlk emir...” dedi. “İkinci bir emre kadar sessiz kal, Karakurt.”

Murathan, “Lan!” diye yükselecek oldu ama o çoktan depodan içeri girmişti.

Doktor, Bujar’ı alanın ortasındaki bir sandalyeye bağlamıştı. Şef ve Terzi sessizce sol köşede beklerken Timur’un adımları kendinden emindi. Bujar yüzüne aldığı darbelerle kan içinde kalmıştı ama bilinci yerindeydi. Başını kaldırıp Timur’a bakmayı denedi ama buna fırsatı olmadan Timur saçlarından kavrayıp, geri çekerek sandalyeyle beraber yere devirmişti.

Murathan kollarını göğsünde bağlayarak sessizleşti. Sorgularda herkesi saniyeler içinde konuşturan adamı tanıyordu. Ama her zaman sessiz ve sakin gördükleri adamın öfkeli yüzüyle ilk kez karşılaşan Şef, Terzi ve Doktor şaşkındı.

Bujar yere devrildiği sandalyeyle kıvranırken, Timur yeniden saçlarından tutup bedenini bağlı olduğu sandalyeyle yerden kaldırdı. Saçlarının acısıyla bağırان adamın çenesini sıkıca kavrayıp göz hizasında eğildi.

“Bir kere soracağım, bir kere cevap vereceksin. Blarta Balla için mi çalışıyorsun?”

Bujar’ın burnu ve dudakları kanıyordu. Zorla soluklandı. “Siktir git.”

Timur kaşındaki büyük *piercing*’i aniden kopardı. Kafasını kavrayıp, başparmaklarını var gücüyle gözpınarlarına bastırdığında Bujar inleyerek bağırmaya, acı çığlıklarla kıvranmaya başladı. Timur parmaklarını daha da bastırdığında gözpınarlarından yanaklarına süzülen kanlar vardı.

“Dur!” diye bağırdı çaresizce. “Dur!”

Durdu. Ellerini geri çekerken gözlerinde Timur değil, kulaktan kulağa doluşan o isim -Kanpusu- vardı. Parmaklarından yere kanlar damlıyordu. Bujar acı içinde iki büklüm olmuştu. Gözlerini açamadı.

“Söyle,” dedi Timur soğuk bir sakinlikle. “Bildğin her şeyi anlat yoksa buradan leşin bile çıkmaz.”

Bujar nefes nefese kalmıştı. “Blarta Balla değil,” dedi zorla. “Domenico Russo için çalışıyorum.”

“O kim?” dedi Murathan.

“İtalyan yeraltı lideri,” diye cevapladı Terzi. “O da mı Kurul’a üye?”

"Bilmiyorum," dedi Bujar. "Bilmiyorum. Bana ne, derler ve ben yaparım. Eskiden Blarta için çalıştım, artık Domanica Russo için çalışıyorum."

Aralarında beliren sessizlik tehlikeli ve gergindi. Her biri göz ucuyla Timur'a bakıyordu. Timur birkaç saniye boyunca karşısındaki adamı ifadesizce süzmüştü. Ağır ve kendinden emin adımlarla ilerlediğinde Murathan birkaç adım geriledi. Kollarını göğsünde bağlayıp dudak büzdü. Arkadaşını sorguda görmeyeli uzun zaman oluyordu. Seyrine odaklandı. Doktor, Şef ve Terzi ise sadece izliyordu.

Timur soğukkanlılıkla Bujar'ın kulaklarını kavrayıp asıldığında dudaklarından dökülen acı çığlık boş depoda yankılanmıştı. Bir kulağından kan akmaya başlamışken Timur'un donuk bakışları adamın acı dolu gözlerindeydi. "Karım nerede?"

"Karın kim?"

Kulaklarını bütün gücüyle kıvırdığında Bujar artık acıdan bayılmak üzereydi.

"O zaman Domanico Russo dediğin adam nerede?"

Bujar acı içinde inlerken, yeniden yüzünü kavrayıp başparmaklarıyla gözpınarlarına bastırdı. "Eğer konuşmazsan ölmene bile izin vermem," derken sesinde duyguya dair hiçbir iz yoktu Timur'un. Soğuk bir fırtına, buz tutmuş bir su gibiydi. Parmaklarını Bujar'ın gözpınarlarına bastırdıkça adamın yanaklarına süzülen kanlar umurunda bile değildi. "Her bir kemiğini teker teker kırarım. Dilini dahi ellerimle çekip koparırım. Anladın mı beni?"

Bujar acı içinde bir kere daha bağırdığında karşısındaki adamın blöf yapmadığının farkındaydı. "Hotel Mileno!" diye bağırdı. "Hotel Mileno!"

Timur hızla geri çekildi. Başı duygusuzca sola büküldü.

Şef'in kaşları sorgularcasına havalandı. "Hotel Mileno mu? Şu açılışı yeni yapılan ünlü otelden mi bahsediyorsun?"

Sözkonusu otelin açılışı günlerce medyanın manşetlerinden düşmemiş, bu gösterişli otelin uzun bir süre tanıtımı yapılmıştı.

Bujar acı içinde başını salladı. "Sahibi Russo'dur. Türkiye'deki işlerini yöneteceği üs olarak orayı kullanacak. Emirleri oradan veriyor." Derin soluk vererek kendine gelmeyi denedi ama aldığı darbelerle kulakları kırık, gözleri kan içindeydi. Kulak zarının gördüğü hasarla sesler artık silikleşirken gözlerindeki tahribatla karşısında kim olduğunu dahi göremiyordu. "Otelin altında gizli bir kumarhane işletiyor. Kumarhanenin bütün parasını da gece sonunda zırhlı araçlarla başka bir yere aktarıyor. Tüm para Russo'nun elinde döner."

"Tüm para, derken?" dedi Terzi. "Hani tüm para Blarta'da dönerdi?"

Bujar, "Blarta..." dediğinde nefesini toplamaya çalışıyordu. "Gece mekânlarından haraç keser, Russo ise kumarhanelerden. Kralşan ise hepsinden. Birkaç yabancı isim daha var ama yemin ederim, bilmiyorum. Silah sevkiyatı Meksikalı bir kartelde. Ticaret ise Koreli bir adamda. Kim olduklarını bilmiyorum." Sesi

artık ağlamaklıydı. “Sadece Blarta ve Russo’yu tanıyorum. Başka kimseyi yemin ederim, bilmiyorum.”

Sessizlik kurşun kadar ağırdı. Birkaç saniye sonra, “Başka?” dedi Timur.

Bujar artık kendinde değildi. “Başka bir şey bilmiyorum,” diye sayıkladı. “Yemin ederim, bilmiyorum. Önceden sadece Kralşan için çalışırdık. Son aylarda bütün düzen değişti. Her şeyi başka eller yönetiyor gibi. Kralşan’ın sadece adı var. Hayatta mı yoksa öldü mü onu da bilmiyorum, bilmiyorum.” Baş önüne düştüğünde kesik nefesler alıp veriyordu. “Sadece onun adıyla dönen emirler var. Başka bir şey bilmiyorum.”

“Kumarhane hangi günler işliyor?” dedi Timur.

Sesi gitgide soluklaşırken, “Salı,” dedi Bujar. “Eksi dörtte, mavi kollu kapı. Şifre, resepsiyonda dağıtılan şeker paketlerinde.”

“Zırhlı araçlar otelde mi?” diyen Terzi’ydi.

Bujar zor nefes alıyordu. “Kumarhanenin içinden açılan bir kapı var. Anahtar Russo’nun kasasında.” Bölük pörçük kurduğu cümlelerin ardından başı tamamen önüne düşerek bilinci kapanmıştı.

Timur zihninde dağınık bir halde bulunan yapboz parçalarını birleştirmek için arkasını dönüp, ileri geri gidip geldi. Saydığı isimler Kurul üyeleri olmalıydı. Belki de Kenan’ın kayıp haberinden sonra birlik dağılmış, şehri kendi aralarına bölmüşlerdi. Kurul’un bir üyesine ulaşması bile Kralşan’a ulaşması için yeterliydi. Hızla kapıya yöneldi. Murathan peşine takılırken Şef, Terzi ve Doktor bir baygın Bujar’a bir sert adımlarla ilerleyen adama bakıyordu.

Şaşkınlığını ilk dile getiren Terzi’ydi. “Sadece beş dakika içinde adamı konuşturup her şeyi öğrenmesi normal mi?”

Her şeyin normal olduğunu bilen Doktor koşarak Timur’a yetişme derdindeydi.

“Sanırım sonunda aranan kan bulundu, arkadaşlar,” dedi Şef. Kıvrarak o da Timur’un arkasına takıldı.

Arabanın önüne geldiklerinde Timur yine hiçbirini beklemeden araca bindi. Hızla araca girip kapıları kapadıklarında Doktor bir kez daha yere çakılmaktan son anda kurtulmuştu. Kendine daha çok çalışması gerektiğini hatırlatarak *ılık şelaleyi* anımsadı. Aklına gelen tek şey Defne’nin dingin sesi oldu. Başına bela olacak bir histi. Bir ara taytını alıp yogaya gitmeliydi.

“Rota?” dedi Murathan.

Timur’un bakışları kısa bir an hepsinde gezindi. “Benden emir almaya bu kadar meraklı mısınız?”

Hepsi sessiz kaldı.

Bunu bir *evet* olarak kabul eden Timur, “İyi,” derken gaza basmış, hızlanmıştı. “O zaman hazır olun. Russo denen iti bulmaya gidiyoruz.” Radyoya uzanıp sesi sonuna kadar açtı. “Radyo açık olduğu sürece konuşanı arabadan atarım.”

Emri kesin ve netti.

Hepsi sessiz kaldı. İstanbul'un karanlığında son sürat ilerlediler. Savaş kuralları yeniden yazılmazdı lakin savaş, kurallar dışında oynanırsa o vakit zafer en sert oynayanın olacaktı.

Kuruyan yapraklar dallarından yere düşerken geride bıraktıkları boşluk bir sonraki mevsim yeni bir yaprakla tamamlanıyordu. Peki, ya düşen yaprak? Onu düşünen yok muydu hiç?

Uzun bir süredir parmaklarımın arasındaki yaprağa bakıyordum. Karşımda kalan sayısız ağaç vardı. Hangisinin parçası olduğunu bilmiyordum ama yeşermeye başladığı anda dalından kopmuştu. Belki de bir rüzgâr sert esmişti. Ya da kuşlar tutunup fazla yüklenmişti. Sonuçta onu yerde bulmuştum. Yeşermeye başlayan köşesinde küçük bir delik vardı.

Yeşermeye başladığı yerden yara almıştı.

Sol yanımda kalan gösterişli evin en alt katındaki camda Süheyla'yı görebiliyordum. Bana salep yapmaya gitmişti. *İçimi ısıtırmış*. Bu süre boyunca gözünü asla benden ayırmıyordu. Nereye kaçacaktım ki? Asım da her adımında peşim-deydi.

Süheyla bahçeye çıkıp, hava almayı teklif ettiğinde itiraz etmeden kabul etmiştim. Çünkü hava aylar sonra güzel ve güneşliydi. *Yağmur yoktu*. Gökyüzünün mavisi Rize'yi andırıyordu. Artık ben de yağmuru sevmiyordum.

Sonbaharda başlamıştı bizim hikâyemiz. Kışın filizlenmiş, baharda buz tutmuş gibiydi. Memlekete bahar geliyordu ama benim memleketim artık yoktu. Kara kışta kalmış gibiydim. Dudaklarımdan içli bir nefes döküldü. Bakışlarım kısılrken karşımda kalan ormanlık alana dikkat kesildim. Bir kaçış var mıydı?

Orman sık ve karanlık görünüyordu. Artık ormanları da sevmiyordum. Bakışlarım bir noktaya dalıp gitti. Onu gördüm: Timur'u, *canımı*. Ama o olmadığını biliyordum. Ya deliriyordum ya da zihnim oyun oynuyordu. Bazen yatağımın başında oturuyor, saçlarımı okşuyordu. Yemek yerken izliyordu. Şimdi ise ormanın önünde dikilmiş, bana bakıyordu.

Bordo kazağı ve kot pantolonunun içindeyken saçları en sevdiğim uzunluk-taydı. Kumral tutamlar arasında parmaklarımı gezdirmek, denize dokunmak gibiydi.

Ayağa kalkmadım. Gerçek olmadığını biliyordum. Uzun uzun bakmayı tercih ettim. Yaklaştığımda kayboluyordu. Hayaller, kaybolduklarında daha fazla can yakıyordu. Ben elimdeki yaprağı okşadım. Timur bana bakmaya devam etti.

Boynum büküldü. Beni göğsünün ortasında yeşertmişken ben onu tam o noktadan kanatmışım. O an geçmişte gördüğüm bir rüya daha anlam kazandı.

Kurşunun bana atıldığını ama onun göğsünden kan aktığını görmüştüm. Uzun zaman önceydi ama bana ateşlenen her silah onu delip geçmişti.

Dayanamayıp minik adımlarla hayaline ilerledim. Her zamanki gibi elleri cebinde, omuzları dikti. Biraz yaklaşırsam kaybolmadan gözlerini görebilirdim. Kahvenin en sevdiğim o tonunu özlemiştim. Süheyla elinde dumanı tüten sa-
leple yanıma geldiğinde hayali dahi ona uzanmama izin vermeden yok olmuştu. Yanıma oturmuş, sıcak bardağı bana uzatmıştı. Parmaklarıma değen sıcaklıkla derin bir nefes alarak gerçekliğime dönmeye çalıştım.

Süheyla aniden, “Seninle görüşmek isteyen biri var,” dediğinde bakışlarım ondaydı. Cevap için arkasına baktı. O yöne döndüğümde Asım’ın tekerlekli sandalyedeki bir adamı bize doğru ilerlettiğini gördüm. Mahir Kralşan’ı tanı-
mamak imkânsızdı.

Ters bakışlarım Süheyla’ya döndü. Kolumu kavrayıp güven vermek adına sıkıttı. “Merak etme. Bizimle beraber.”

“Çok sağ ol, bayağı rahatladım, Süheyla.”

Elimdeki bardağı bankın üzerine bırakıp ayağa kalktım. Omuzlarımdaki şala sıkıca sarılıp arkamı döndüğümde eve girmek için Mahir Kralşan’ın yanından geçmem gerekiyordu. Ona karşı içimde kişisel bir nefret yoktu ama Kralşan so-
yadına asla tahammül edemiyordum. Neler planladıklarını bilmeden hiçbirine güvenemezdim.

Tekerlekli sandalyesinde, bitmiş bir haldeydi. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum. Zihnimde anne olan o kadınla kameralara poz verdiği hali kalmıştı. Yakup Öz’ün babam ve o kadın hakkında anlatacaklarını merak ediyordum ama şu an hiçbir şeyi öğrenmek istemiyordum.

Yeterince ağır gerçeklerim vardı.

Yüzüne bakmadan, yanından geçip, gideceğim anda bileğimden kavrayınca durmak zorunda kaldım. Felçli olduğunu, hiç hareket edemediğini sanıyordum. Şaşkınlığımı ters bakışlarıma yansıtmamaya çalışarak ona döndüm. Yüzüme bakan gözleri Kenan’ı andırıyordu. Midem kasıldı. Şeytanın izini silmek imkân-
sızdı. Sırtımdaki dövmenin sızladığını hissettim.

Siyah gözleri Kenan kadar duygusuz ve soğuk değildi. Buğulu ve yorgundu bakışları. Yüzüme büyük bir duygu yoğunluğuyla bakıyordu. Elimi iki eliyle kavrayıp nemli bakışlarını parmaklarıma eğdi. Hafifçe elimi okşadı.

“Ellerin aynı Irmak...”

Uçurumdan düşmeye denk bir cümleydi. Elimi okşamaya devam ederken parmağıma düşen ıslaklıklar yaşları olmalıydı. “Parmakların...” dedi titreyen sesi. “Irmak’ın parmaklarına benziyor.”

Genzime dolan yumruyu yuttum. Ona kızmadım. Aksine Hülya Kralşan’ı bizden alarak büyük bir iyilik yapmıştı. Peki, ya Kenan? Onu yetiştirerek ne yapacağının farkında mıydı?

Gözlerimi kapatıp öfkemi dizginledim. Onu bu hale getirenin Kenan olduğuna emindim. Acımadan yoksun bir kıyamata halıydı benimki.

"Bir kere..." derken kelimeler dudaklarından zorla dokuluyordu. "Bir kere seninle konuşayım, Ahuzar. Lütfen... Beni bir kere dinle."

Göz ucuyla baktığımda yanaklarına doğru süzülen büyük yaşlar vardı. Kenan gibi İrmak da onun kızıydı. *Babamı çok seviyorum*, dediğini hatırlıyordum. Hayattayken onu sevelememiştim. Sevdiklerimin kıymetini ölünce anlama yüzüzlüğü canımı yakıyordu. Çünkü pişmanlık, geri dönüşü olmayan bir yoldu.

Elimi ellerinden kurtarıp geriledim. Banka geri oturduğumda kaşlarım çatık, ifadem donuktu. Ne konuşabilirdik ki? İkimiz de kurbandık aslında. Ben bir canavardan doğmuştum o ise bir canavarın doğmasına vesile olmuştu.

"Asım, şöyle getir Mahir amca'yı. Bacaklarına güneş değsin," dedi Süheyla.

Asım tekerlekli sandalyeyi bankın olduğu yere getirirken, "Hasta ve Yaşlı Bakım Merkezi gibiyiz," diye söyleniyordu. "Girişe tabela assak yeridir, Süheyla yenge." Mahir Kralşan'ı güneş alan yere bırakıp arkasını döndüğünde ilk gördüğü yine benim ters bakışlarımdı. İrkilerek sola yöneldi. "Sana demedim, Hanım abla, yanlış anlama."

Tepkisiz kaldım. Süheyla her zamanki hayat enerjisiyle yerinden kalkıp eve yönelmişti. "Mahir amca, ilaçlarını alıp hemen geliyorum." Uzaklaşırken, Asım'ı da kolundan çekiştirerek uzaklaştırmıştı. Mahir Kralşan'la konuşmam için alan açmaya çalışıyordu.

Ne konuşacaktık?

Sessizce ormana bakmaya devam ettim. Konuşmaya çekiniyor gibiydi. Cesaret veren ben oldum. "Yakup Öz'le yakınsınız."

"Öyle," dedi titreyen sesi.

"Makinalara bağlı yaşadığını sanıyordum. Konuşup hareket edebiliyorsun."

"Ama yürüyemiyorum." Sesinde ağır bir yorgunluk vardı. "Kimseye *dur*, diyemiyorum."

Ona baktığımda zaten bende olan bakışlarıyla denk düştük. Çehremde gezinen buğulu gözleri gerçek bir üzüntünün tesirindeydi. Göğüs kafesimde hiçbir huzursuzluğun olmamasının da rahatlığıyla devam etmesini bekledim.

"Özür dilerim," dedi en sonunda. "Senden anneni aldığım için özür dilerim, Ahuzar."

Söyleyeceği ilk şey bu muydu? Verebildiğim tek tepki gülmekti. Kıkırtım büyüdü. "İnan, sorun değil." Gülüşüm aniden kesildi. Dilim öfkem kadar keskindi. "Benden değil," dedim. "Ona seçtiğin anne ve abi için İrmak'tan özür dile." Bakışlarındaki acı içimi yaktı ama duramadım. "Tabii özür geri getirmeye yetiyorsa."

Yanağına iri damlalar halinde yaşlar akmaya devam ediyordu. Yanından parmaklarıyla sıkıca kavradığı küçük, pembe bir ayıcık çıkardı. "Keşke elimden bir şey gelse."

Çok şey söylemek isterdim ama peltüğe damlayan yaşları gördükçe, içime kapınp suskun kaldım. Dikenlerimi batırmaya elim varmadı. Zaten bitmiş bir haldeydi.

"Çok şeye pişmanım," dedi titrek sesi. "Ne kızımı koruyabildim ne de oğlumun şeytan olmaktan alıkoyabildim." Ayıcığı yüzüne yaslayıp, hıçkırarak ağlamaya başladığında içim üşüdü. Şalıma daha da sarıldım. Babam da annenin kazaklarına sarılarak ağlardı.

"O kadını..." dedim en sonunda. "Nasıl sevdin?" Oysa bunu hep babama sormak isterdim.

Hıçkırarak, ağlamaya devam ederken yüzünü ayıcıktan geri çekmedi. Bütün pişmanlıklarında boğuluyor gibiydi. Ağlama duvarı değildim. Sarılıp teselli etmeyecektim. Ben nasıl her şeyin bedelini ödedysem onlar da benden aldıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Çektikleri acı ve vicdan yükleri umurumda değildi.

"Cemil, yani Tumturaklı..." dedi birkaç dakika sonra. "Bir zamanlar arkadaşımды."

Kaşlarım hayretle havalandı. "Ne?"

"Cemil, ben ve Yakup arkadaştık." Başını iki yana salladı. "Belki o zamanlar eşim hastalanmasaydı Kenan bu kadar şeytanlaşmazdı."

Sessizdim. Şeytanın özü buydu: Kötülük. Kendini kandırıyordu. Ama Cemil babayla bu iki yaşlı adamın arkadaş olduğu gerçeği ani ve beklenmedikti.

"Kenan'ın annesi Nermin hastalandığında, Cemil'den bir bakıcı istedim," dedi. "Hülya'dan bahsetti bana. *Yanımda çalışan seyisin eşi, iki kızı var ama paraya da ihtiyaçları ortada,* dedi. Hülya işe başladığında..." Zorlukla yutkundu. "Hatalıydım. Şu an günahlarımın bedelini ödediğimi biliyorum ama o an engel olamadım. Sevdim. Ben senin anneni çok sevdim, Ahuzar."

"Babam da sevdi," dedim. "Ve onu sevmeye devam ederken öldü."

"Biliyorum." Gözyaşları arttı. "Baban kapıma geldi. Yakup, Hülya Soykammer'i ölü gösterip, onu bir Kralşan'a dönüştürürken baban sizin için yalvardı. Dizlerinin üzerine çöküp ailesini geri istedi ama ben..."

İçime batan kıymık en derinlerdeydi. Babam bu adamın kapısına mı gitmişti? İfadem karmakarışık bir hal alıyordu. Yakup *Öz annenle babanı tanırım,* derken bundan mı bahsediyordu? Peki, ya Cemil baba?

"Baban iyi bir adamdı, Ahuzar," dedi sessizce. "O sizi hep korudu ama ben hiçbir şeye sahip çıkamadım. Hülya bana böyle anlatmamıştı. İnan bana böyle anlatınamıştı. Baban kapıma geldiğinde..." Yaşlı gözleriyle gökyüzüne bakarken geçmişle hesaplaşıyor gibiydi. "Ne bağırdı ne kırıp döktü. *Karımı geri verin.*

demedi. Deddiği tek şey neydi, biliyor musun?" Yaşlı gözleri bana döndü. "*Ona değil, kendine dikkat et, dedi.*"

Bakışlarım dalgalandı. Neyden bahsediyordu?

"Aştan gözüüm kördü," dedi. "Gerçeği göremedim. Beni tehdit ediyor sandım. Hülya, babanı öyle kötü anlattı ki ona inanmaya devam ettim. Ben de babanı sizin hayatınızla tehdit ettim. Yakup'un adamları senin ve kardeşinin başına silah dayadığında sustum. *Kendine dikkat et*, demesinin tehditten ziyade iyiliğim için bir ikaz olduğunu anlayamadım."

Dudaklarım bir şeyler söyleme ihtiyacıyla aralandı ama hiçbir cümle bula-
madım. Devam etti konuşmaya. Sustuğu her şeyi şimdi döküyor gibiydi.

"Cemil size bakmak için bizden uzaklaştı. Haklıydı. Yakup da ben de hata-
lıydık. Şimdi dağılan ailelerimizle sizin vebalinizi ödüyoruz. Ben neyim varsa
kaybettim. Yakup eşini kaybetti, soyu kurudu. Tek bir çocuğundan dahi torunu
olmadı, olanlar öldü." Yorgun gözleri bana büyük bir vicdan azabıyla bakıyordu.
"Bilseydim benim kanım hayatınıza daha fazla zarar verecek, büyümeden
ezerdim o yılanın başını. Yemin ederim ki bunu yapardım, Ahuzar."

Her şey hızla gözüümün önünden geçerken geçmişi yokladığımda toz yerine
kanla kaplı defterler aralanmış, önüme acı anılar düşmüştü.

Hülya Kralşan'ı ilk defa televizyonda gördüğümde şaşırmıştım. Babamı beni
karşısına alıp onun annem olmadığını, bu konuya dair susmam gerektiğini söy-
lediğinde ona çok kızmıştım. Bunca yıl sonra da kızmaktan alıkoyamıyordum
kendimi. Hep o kadını sevdiğini söylediği anları hatırlıyordum ama o an zih-
nime çok derinlerden bir başka anı ilişti.

"Ahuzar," diyordu babam. "Annemi sevdiğim için bana kızma. Sizi daha çok
sevdim. Sizi ondan korumamın tek yolu gitmesine izin vermek..."

Zihnimde karanlık bir köşe aydınlanmış gibiydi.

*Anne, elimi tutmuş, benimle birlikte yürüyordu. Araba ışıkları gözüümü alırken
eteğine sarıldım. İkimizi birden yolun ortasına attığında gözüme değen araba fa-
rından kaçmak için yine onun bacağına sarılmıştım. Son anda onu ve beni kolu-
muzdan tutup kenara çeken babamdı.*

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı zihnimdeki sesi.

"Ölelim!" dedi anne. "İkimiz de ölelim. Açlıktan nefesimiz kokacağına bu velet
de ben de ölelim!"

O anı yerini bir başka anıya bıraktı.

Müştemilatın soğuk salonunda, battaniyeler içinde yatıyordum. Babamın,
"Hülya, bırak!" sesiyle doğruldum. Battaniyeleri üzerimden atıp minik adımlarla
mutfığa yöneldim. Yer soğuktu. Kış, müştemilatta hep daha sert geçirdi.

"Senin yüzünden!" Çığlığıyla babamın yüzüne tırnaklarını saplıyan anneyi gör-
düğümde irkilerek bir adım gerilemişim. Babam elini yanağına atarken yerdeki

ilaç şişelerinden etrafa dağılan sayısız hap vardı. Anne saçlarını çekştirerek, bağı-
rırken karnı burnundaydı.

Biricik oradaydı.

"Biri yetmiyormuş gibi birini daha başıma sardın! Bakabiliyor musun bize? Ha? Bakabiliyor musun bana ve çocuklarına? Sen kimsin, İlyas? Sen nesin? Sana dair hiçbir şeye tahammülüm yok!" diye bağırarak anne, karnına vurmaya üzüldüğü babam elini havada yakalamıştı.

"Hülya, dur! Yalvarırım dur!" Annenin ellerine sarılarak önünde diz çökmüştü babam. "Dur, yalvarırım dur. Çocuklara bir şey yapma. Dur."

Anne ellerini hızla yana itelemişti. "Açlıktan öleceğiz!" Hızla yerdeki hapları toplamaya başladı. "Açlıktan öleceğime hepimizi öldürürüm. Anladın mı? Hepimizi!"

Babam yeniden ellerine sarıldığında sinir krizini kendi bağrında yutmaya çalışıyordu. Seviyordu eşini ama Hülya Soykamer hasta bir kadındı. Babamın sevislikten kazandığı da çiftlikteki hayatımız da kendimizce bize yeterken anneye asla yeterli gelmiyordu.

Zihnime dolan anıların ağırlığıyla hareketsiz kaldım. Kendini de bizi de defalarca öldürmeye çalışmıştı. Babam onu sevmeye devam ederken bizi de yaşatmaya çalışıyordu.

Yanağıma doğru ılık bir yaştın süzüldüğünü hissettim. Elim karnıma gitti. Anneye şaşmadım da kendi anneliğime şaşırdım. Bebeğime el uzatanı lime lime ederdim. Ama beni bütün ölümlere atan kendi annemdi. İçine bir can düş-
rükten sonra bazı şeyler daha çok can yakıyordu.

"Allah var," dedi Mahir Kralşan. "Hülya'nın gerçek yüzünü anladığımda yıl-
larca size uzaktan kol kanat gerdim. Cemil'in haberi olmadan önünü açtım. Size bakması için işlerini yoluna koydum. Babanız öldüğünde çiftlik sahibiyle konuşup evi size verdim. Daha nicesini yaptım. Niyetim yaptıklarımı söylemek değil, vicdanımı temizleyemem, biliyorum. Ama bilseydim ki Kenan izinizi benim size yaptığım yardımlarla bulacak, asla yapmazdım."

Bir yaş daha süzüldü yanağıma. Gözbebeklerim titredi. Bizi nasıl bulduğunu asla çözememiştik. Nedeni bu muydu?

Boynu büküldü. "Hayatımdaki en masum şey Irmak'tı. Benim beslediğim şeytan onu da aldı." Titreyen eli kalbinin üzerine gitti. "Her şey için çok piş-
manım. Geri alamam. Ama sana söz, Yakup da ben de seni Kenan'dan son ne-
fesimize kadar koruyacağız." Elime uzanıp kavradı. "Buradaki insanlara güven,
kızım. Hepimizin boynu sana eğik."

Hızla elimi geri çekip ayağa kalktım. Yanağıma düşen yaşı aynı hızla silerken
çenem dik, gözlerim yine öfke ateşiyle doluydu. O şeytanın selam, cici kardeş,
diyerek kapımı çaldığı andan sonrası kâbustu. Böyle mi bulmuştu bizi? Baba-
sının vicdan borcuyla...

"Senin yüzünden," dedim irkilerek. "Hepsi senin yüzünden mi?"

Sesim yanıyordu. Eğer Mahir Kralşan vicdanını temizlemek için bize yardım etmese ne Kenan olacaktı ne de Ahuzar.

Belki sadece Abu kalır, mutlu yaşardı.

Titreyen işaretparmağımın hedefi Mahir Kralşandı. "Sizin vicdan borcunuz..." dedim öfkeyle titreyen sesimle. "Benim hayatımı yerle bir etti! Yakup Öz de siz de aynısınız. Karşıma geçip benden af diliyorsun, öyle mi?" Geri adım atmayacaktım. "Affetmeyeceğim. Son nefesime kadar hiçbirinizi affetmeyeceğim! Vicdan azabından kıvranın, acı çekerek ölün, benden aldığınız ne varsa dilerim hepinizden misliyle çıkar." Öfkeyle titriyordu çenem.

Gözbebekleri titrerken, "Çıkıyor," dedi sadece. "Söyle, kaybedecek neyim kaldı?"

"Ya ben?" dedim öfke dolu bir çaresizlikle. "Benim neyim kaldı?"

Sessiz kaldı. Boynu daha da büküldü.

Öfke midemde kanarken kasıklarına batan iğneler bebeğimin rahatsız olduğunun habercisiydi. Derin bir nefes vererek dilimin ucundaki dikenleri yuttum. Yanan genzimdeki ateşi söndürüp yine Ahuzar'a büründüm. Asla o kadın gibi bir anne olmayacaktım. Asla!

"Ne istiyorsun benden?"

"Hiçbir şey."

"Neden bunları anlatıyorsun o zaman?" Sesim gürdü. "Artık ne önemi var? Hülya Kralşan'a dair hiçbir şey umurumda değil. Ama vicdan azabı mı çekiyorsun? Çek. Seni affetmemi mi istiyorsun? Asla. Oğlunu ben öldürdüm. Zerre düşünmeden, yakasından kavrayıp uçurumdan aşağıya çektim! Kralşan soyadına dair hiçbir şey görmek istemiyorum. Seni de oğlunu da vicdan azabını da. En masumunuz Irmak'tı, onu da elinizin değdiği her şey gibi mahvettiniz!"

Oğluna dair bir acı arandım ifadesinde ama yoktu. Öylece baktı. Sadece Irmak isminde canı yandı.

"Benden annem için özür dileme," dedim. "Benden oğlun için özür dile. Ama o şeytani affetmemi sağlayacak hiçbir özür yok! Bunu da sakın unutma, Mahir Kralşan."

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Yanından geçip gitmek istediğim anda bileğimden kavradı.

"Irmak'ı severdi," dedi aniden. "Hatta bir tek onu severdi." Pembe ayıcığı titreyen elleriyle elime tutuşturdu. "Bu onun, Irmak'ın. Sakın kimseye verme. Beni affetme ama şunu da sakın unutma: Kenan sandığınız kadar zeki değil. En çok kaybetmekten korkar. Bir kere kaybetmeye başladığında ise hep kaybeder." Gözleri bir şeyler daha demek ister gibiydi ama sustu. "Beni affetme," dedi sadece. "Hele Kenan'ı asla affetme."

Ayıcığı alıp gerilediğimde birkaç saniye için bakışlarımızı koparamadık. Benim annem beni hep öldürmek istemişti. Babam korumuş, düşman sandığım

adam yıllarca kol kanat germiştir. Ama elleri altında büyüyen şeytandan o an için hepsi habersizdi.

Evden içeri girip merdivenleri çıktım. Odaya yönelecekken koridorun ucunda Yakup Öz belirmişti. Şu an ona asla tahammülüm yoktu.

“Küçükhanım,” dedi. “Seninle konuşalım.”

Öfke kaynar bir kazan gibi kaynıyordu. Yüzüne bile bakmadan yanından geçtim. “Seninle konuşacak bir şeyim yok.”

“Üslup!” diye bağırdı arkamdan. “Üslubun her geçen gün kötüleşiyor.”

Odamın kapısını açıp ona döndüm. “Hak edene hak ettiği üslupla karşılık verilir, Yakup Öz. Sizin hak ettiğiniz hiçbir şey yok.” Kapıyı kapatacağım anda duraksadım. “Az önce Mahir Kralşan’la görüştüm. Annemle babamı nereden tanıdığını öğrendim. *Kime benziyorsun*, demiştin ya şimdi cevap vereyim.” Çenemi dik tutarak, “Ateşe!” dedim. İşaretparmağımın hedefindeydi. “Sizin yak-tığınız ateşte öyle bir yandım ki artık her zerrem ateş! O yüzden bir daha sakın bana üslup dersi verme! Gördüğün her şey sizin eseriniz.”

Kapıyı şiddetle yüzüne kapadım. Derin bir nefesle sakinleşmeyi denedim. Elim kasıklarımıdaydı. Küçük atımları hissedebiliyordum. İçinde bu denli yaşama mücadelesi veren bir şeye nasıl sırt dönerdi insan? Öfkemi bebeğim için yuttum.

“Korkma,” dedim sessizce. “Buradayım,” diyerek şefkatle okşadım karnımı. Bana vicdan azabı diye cehennem sunmuşlardı. Artık ne önemi vardı? Hiçbir şey hissetmiyordum ki. Ne bir üzüntü ne de kırgınlık. Bebeğimi de onların vicdan temizleme için oynadıkları oyunların içine bırakmayacaktım. Beni Kenan’dan koruyorlardı, öyle mi? Her şey iyiliğim içindi!

Öfkemi yutmak için bebeğimi okşamaya devam ettim. Yoksa odayı yerle bir edecektim. Dişlerimi sıkarak odanın içinde gergin adımlarla gezindim.

“Oyun oynayalım mı seninle?” Tepkisizdi. “Onları duyma,” dedim. “Sadece beni dinle.”

Başucumdaki radyoya uzanıp açtım. Defter çekmecedeki değil, radyonun yanındaydı. Oysa çekmeceye koyduğumu hatırlıyordum. Sorgulamadım. Belki de yanlış hatırlıyordum. Bedenimi yatağa bıraktım. Program geceydi. O zamana dek uyumak en cazip olardı. Hiçbirini düşünmek istemiyordum. Bebeğim düşüncelerimi hissediyorsa tüm bunlar kaldırabileceğinden daha fazlasıydı.

Onu, ateşini bildiğim cehenneme atmayacaktım.

Bu acıyla yakıp yıkardım ama gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. “Totem oyunu oynayalım mı? Yormayacağım seni, söz. Sadece bir işaret istiyorum. Olur mu?”

Ne bir darbe geldi ne de seğirme. Belki de sinirlendiğim için korkmuştu. Zihnim belli belirsiz bir ritim içinde savrulup, giderken aynı şeyleri mırıldandım. “Babanın adı Timur Töngge.” Elim karnımın üzerinden bir saniye olsun

ayrılmadı. Uyku bastırıyordu. Harfler ağzımın içinde dönüp durdu. "Hâlâ bizimle," derken sesim derinlerden bir hayal gibi geliyordu ama elime değen minik darbe hayal olmayacak kadar gerçekti.

Tek bir darbe, tek bir totem, tek bir gerçek: *Baban hep bizimle!*

Yakup Öz'ün çalışma odası her zaman sessiz ve ıssız olurdu. Ama bugün vicdan yükünün sessizliğiyle duvarlar inliyor, iki yaşlı adam karşılıklı oturmuşken bakışları camın ardında kalan ormanda geziniyordu. Dakikalar sonra ilk konuşan Mahir Kralşan oldu.

"Beni affetmeyecek."

Yakup'un bakışları arkadaşına değdi. Erimiş, tekerlekli sandalyeye mahkûm bir adam olarak kalmıştı. Kenan'ın elinden onu kurtarıp buraya getiren oydu. Yeterince bedel ödemişti. En azından son günlerini o şeytandan uzak geçirmesini ummuştı.

"Ahuzar," dedi ağır ağır. "Ne Hülya ne de İlyas, Mahir. Karşısına şimdi çıkmaman gerektiğini söylemiştim."

Sessizdi Mahir. Dalgın bakışları uzaklardaydı. Pişmanlıkları, en derin yara izleriydi.

"Sert, dili keskin ve başı dik," dedi Yakup. Gözleri kısıldı. "Öfkeli. Çok öfkeli hem de. Bırak, bizden nefret etsin. Nefret ve öfke zor anlarda insanı ayakta tutar."

Sessizce boşluğu izlemeye devam ediyordu Mahir. Hülya'ya âşık olduğu günlerde her şey tozpembe bulutlardan ibaretti. Gerçek yüzünü anlamaya başladığında ise her şey için çok geçti. Kenan'ı kendi elleriyle besleyerek büyütmüştü. Bir şeytani daha beslediğini bilememişti. Kendi kanı da kalbi de ilk onu zehirlemişti.

Kapı çaldığında gelen Asım'dı. "Yakup baba," diyerek karşılarına dikildi. "Haberlerim var."

Söyle, der gibi elini kaldırdı.

"Diyorlar ki bir haftadır yeraltında gezinen gizli biri varmış. Adına *Kanpusu* diyorlar. Hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Habib Silvanlı'ya ve diğer üç kişiye saldıran oymuş. Dün gece de Bujar denen bir adamı kaldırmış."

Yakup Öz'ün kaşları havalandı. "Kanpusu mu?"

"*Kanpusu*, dediler, Yakup baba. Birini arıyormuş."

"Kimi?"

Asım'ın bakışları kısa bir an için Mahir'e değdi. "Kralşan'ı."

Yakup'un çenesi daha da dikleşti. "Nasıl bir adammış bu? Hiç gören yok mu?"

"Uzun boylu, iri bir adam olduğunu söylüyorlar. Yüzünü bilen yok. Herkes güvenliği son seviyeye çıkarmış. Kralşan'la iş yapanlar, sıranın kimde olduğunu

bilmeyenler huzursuz.” Yutkunarak devam etti. “Bir de karısını aradığını söylüyorlar.”

“Bana Dağhan’ı çağır.”

Asım odadan çıktığında Yakup’un dudağının köşesinde beliren minik bir tebessüm vardı. “*Bıçağı bilersen keskin olur*, dedim. Kim bu Kanpusu, biliyor musun Mahir?” Mahir’in yorgun bakışları boştu. “Ahuzar’ın kocası, çocuğunun babası. Ve sanırım, oğlunun celladı.”

Mahir’in yorgun bakışlarında beliren minik bir an vardı. Gece odasına giren iri bir adamın ertesi gün fazlasıyla Kenan’ın canını sıktığını hatırlıyordu. Bu gencin o delikanlı olduğunu da biliyordu. Ama sessiz kaldı. Bütün enerjisini harcamıştı. Daha fazla gücü yoktu. Ölüm yaklaşıyor, bunu iliklerinde hissediyordu.

Kapı yeniden çaldığında içeri giren Dağhan ifadesizdi. “Beni istemişsin, baba.”

“Timur Töngge işe başlamış.”

“Yani?” dedi aynı ifadesizliğiyle. “Bunun için adama yem atmadın mı? Ne bekliyordun?” Boşluğa bakan Mahir Kralşan’a ilerledi. Tekerlekli sandalyeyi kavrayıp geriletti. “Adama ne anlattıysan yine komaya girmiş. Odasına götürüyorum.”

Yakup Öz’ün ters bakışlarını umursamadan, Mahir’i odadan çıkarıp odasına ilerletti. Onu kendi vicdan azabıyla bırakıp odadan çıktığında Asım’ı merdivenlerin ucunda yakaladı.

“Asım, beni takip et.”

Denileni yapan Asım birkaç saniye sonra peşindeydi. “Ne oldu, abim?”

Çalışma odasından içeri girip kapıyı kapadı. Pantolonunun cebine iliştirdiği kâğıdı çıkarıp masasına yöneldi. Kâğıdı bir zarfa koyup yeniden Asım’a uzattı. “Bunu Timur Töngge’ye ulaştır.”

“Abi, bu adam bütün İstanbul’u sikip atacak gibi hissediyorum. Tek bir adam için tüm mekânlar güvenliği son noktaya çıkarmış. Hani biz çok bulaşmasak mı?” diye naçizane bir öneri sundu Asım.

Dağhan’ın bakışları hem dik hem boştu. “Adamın karısı yukarıda, Asım. Hem de hamile. Sence de bulaşmamak için fazla geç kalmadık mı?”

Mantıklı geldi Asım’a. “Doğru diyorsun, abi.” Yeniden ciddileşti. “Ama işte bak, yine benim dediğime geliyoruz. O gün ilk Hanım ablayı kurtarmasaydın başımıza bun-”

“Abini siksinler, Asım!” diye yükseldi Dağhan. “Çık lan dışarı. Ulaştır artık şu zarfı Töngge’ye.”

Asım odadan çıktığında Dağhan stresle tuttuğu nefesini bıraktı. Babasından gizli attığı bu adımlar ya sonlarını getirecekti ya da herkesin vicdanını temizlemeye yetecekti. Yapacağı tek şey beklemektir.

Boğazı bir inci gibi süsleyen Mileno Hotel'in gösterişli ışıkları yanıp sönüyor, şehrin karanlığını ihtişamla aydınlatıyordu. Önünde duran araçlardan son derece şık ve cemiyet hayatı için önemli yüzler çıkıyor, kimi rezervasyonuna geliyor kimi ise otelin derinliklerinde, kimsenin bilmediği kumarhane dünyasına sızıyordu. Timur içinse durum bambaşkaydı. Kendinden emin haliyle otelin çatısında pusudayken bütün şehir ayaklarının altındaydı.

Bu otel bugün kendi kadar ihtişamlı bir gösteriye şahit olacaktı. Amacı yerle bir etmek değil, ayak seslerini duyurmaktı. Bunu kimsenin ruhu dahi duymadan yapacaktı. Gözü sevdası kadar karaydı ve ülkesini kimseye yem etmeyecekti. Bunun uluslararası bir krize neden olabileceğini biliyordu. Ama intikamı bitmeden asla durmayacaktı.

Hem kendilerine dair hiçbir iz yoktu burada. Hiç var olmamışlardı. Sadece Kanpusu vardı ve onun devlet adına çalıştığını kimse bilmiyordu. Herkese gerçek bir savaşın nasıl olduğunu göstermek varken neden duracaktı?

Dürbünüyle yola odaklandı. Domanica Russo'nun aracı otelin önünde durdu. İçinden çıkan adam takım elbisesi içinde son derece şık ve karizmatikti. İtalya için hatırı sayılır bir işadamı olan Russo'nun yolu son aylarda Türkiye'ye fazla sık düşer olmuştu.

Kurul üyeliklerini, Kralşan yönetimi darbe aldığı için kafalarına göre hareket ettiklerini henüz kimsenin bilmediğini sanıyorlardı ama onlara tepeden bakan Timur'un bazı parçaları birleştirmesi zor olmamıştı.

Kulaklığına dokundu. "Karakurt, av kapana giriş yaptı."

Birkaç saat önce kumarhaneye sızan Murathan ciddiyle poker oynuyordu. Sessizliği bir onaydı. Bakışları, saçları artık siyah olan Şef'e değdi. Salonun en ucundaki masadaydı. Birkaç işadamıyla içiyor, şuh kahkahalarıyla yanında durduğu adamlara şans getirdiğini iddia ediyordu. Kulaklığına gelen sesi duymuştu. Neşeli bir kahkaha daha attı.

"Taytlı?" dedi Timur.

Russo'nun çalışma odasına sızan Doktor *ya sabır* çekti. "Adım Doktor be adam! Onu diyemiyorsan bari *Doruk*, de. Gizliliği de geçtim artık. Her şeye razıyım."

"Uzatma," dedi Timur. "Durum ne?"

Doktor önündeki kasanın şifresini kırmak üzereydi. "Bana beş dakika daha verin."

Otelin lobisinde sıradan bir misafir gibi kahve içen Terzi ciddiyle okuduğu dergiyi bırakıp ayağa kalktı. "Bende!" dedi sadece.

Otelin ihtişanlı kapısından içeri giren Russo oldukça yakışıklı ve dikkat çekici bir adamdı. Arkasında üç, yanında bir adamla ilerliyordu. Adamları bir şeyler anlatırken, ciddiyle dinleyip minik bir baş hareketiyle onaylıyordu.

Terzi en geleneksel yöntemle başvurdu.

Ayağa kalkmadan önce önündeki viski bardağını alıp Russo'ya yöneldi. Topuklu ayakkabıları ve takım elbisesi içinde bir iş kadını gibiydi. Kumral, kısa saçlarını kahve, uzun bir perukla değiştirmiş, kemik çerçeveli gözlük takmıştı. Russo'nun yanından geçerken ona değil, yanındaki adama çarparak viskiyi üzerine döktü.

"Özür dilerim," dedi panikle. "İyi misiniz?"

Adam İngilizce cevap verdiğinde en az onun kadar akıcı bir şekilde İngilizce konuşmaya başladı. Russo dahi durmuş, dikkatle onu süzüyordu. Bu birkaç dakikalık oyalama Doktor için yeterliydi. Şifreyi kırmıştı. Kasa içindeki kilidi ve araç plakalarını alıp odanın camından dışarı süzülürken Russo henüz odasına girmiş, onu fark etmemişti.

"Aldım," dedi kulaklığına. Yan odaya sessizce süzüldü. Kendi odasıydı. Kâğıtta yazan plakalar kumarhane paralarını taşıyan zırhlı araçlara, anahtar ise zırhlı araçların olduğu en alttaki otoparka aitti. Kıyafetlerini birkaç saniye içinde değiştirip odadan çıktığında sarı saçlarını şapkayla saklamıştı. Otelin lobisine indi. Ona doğru gelen Terzi'nin eline anahtarı sıkıştırarak yanından geçti ve otelden çıktı.

Sessizce ilerleyen Terzi'nin hedefindeyse kumarhane vardı. Asansöre binip alt kata indi. Sıradan bir lobiye çıktı ama lobi sonundaki kapının kumarhaneye açıldığını biliyordu. Girişteki adamlara Bujar'dan öğrendikleri gibi şifreyi söyleyerek kumarhaneye sızdı. Bunun için resepsiyondan özel bir şeker isteyip paketin içinde yazan rakamları göstermeleri gerekiyordu.

Topukları üzerinde yürürken asla etrafına bakmıyordu. Yüzbaşı Karakurt'u poker oynarken buldu. Ona doğru ilerledi. Yanından geçerken elinde sıkıca tuttuğu anahtar takım elbisesinin cebine bıraktı. Arkasında kalan adama çarparak uzaklaştı.

Murathan elindeki kartları masanın üzerine bıraktı. "Ben kazandım! Şanslı günümdeyim, beyler." Çapkın bir gülüşle dudağı sola kıvrıldı. Birkaç dakika sonra masadan kalkıp kumarhanenin arka kısmına yönelmişti. Gizli otopark alt kattaydı. İki kat aşağı indiğinde Şef koridordaki dört adamı etkisiz hale getirmiş, siyah peruğuyla oynarken onu bekliyordu.

"Geç kaldın, Yüzbaşı."

"Oyun sardı." Adamların üzerinden atlayarak demir kapıya yaklaştı. Bujar'ın dedikleri doğruysa bu kapının arkasındaki zırhlı araçlarla kumarhanenin tüm hasılatı başka bir yere aktarılacaktı. Cebindeki anahtarla kapıyı açtı. Şef'le aynı anda odaya göz attılar. Üç zırhlı araç yan yanaydı. Önlerindeki büyük kapı

elektronik bir düzenele açılmak için tasarlanmış, sadece Russo'nun bildiği bir şifreyle kilitlenmişti.

Şef koridorda nöbet tutarken Murathan zırhlı araçlara koşmuş, hepsinin altına küçük ama etkili bir takip cihazı takmıştı. İş bittiğinde demir kapıyı kapatıp yeniden kilitledi ve Şef'le birlikte geldikleri gibi sessizce uzaklaştılar. Koridordaki bedenleri, boş olduğuna emin oldukları bir odaya kapatıp bağladılar.

Yarım saat sonra hepsi dışarıda, Timur'un yanında ve en zirvedeydi. Gece ilerledi. Otelin ışıkları bir an bile azalmadı. Timur elindeki ekrandan araçların harekete geçtiğini gördüğünde sessizce ilerledi. Bu hepsi için bir komuttu. Liderlerinin arkasına takıldılar. Üç zırhlı araç da hedefe farklı konumdan varmak için şehrin içinde ayrıldıklarında üçe bölündüler.

Bir saat sonra zırhlı araçlar üçünü de yeniden aynı noktaya getirmişti. *Eski bir marangozhaneye*. Araçların içinden marangozhaneye taşınan kutularda kumarhanede kazanılan paralar vardı. Belki de Russo'nun ülke içindeki tüm serveti buradaydı. Kara parayı burada aklayıp piyasaya sürüyordu. Üç zırhlı araç da yükünü boşaltıp uzaklaştığında Timur yüzüne siyah bir maske geçirdi.

Murathan'a tek bir işaret verdi. Karakurt gerçek bir kurt gibi karanlığın içinde ilerledi. Arka tarafta nöbet tutan iki nöbetçiyi birkaç saniye içinde yere serdi.

"Gerisi bende," dedi ekibine. "Bekleyin." Sessizce ön kapıya ilerledi. Silahını çıkarıp iki nöbetçiye de aynı anda sıkarken marangozhanenin içiyle ilgilenmiyordu. Dört köşesine patlayıcı bırakıp geriledi. Vurduğu adamlardan birini alıp alandan uzaklaştırdı. Onlara bir notu vardı. Notu bıçağına, bıçağı ise adamın göğsüne saplayıp uzaklaştı.

Marangozhaneden uzaklaşırken Terzi peruğunu ve gözlüğünü can havliyle çıkarmıştı. "Russo notu Kralşan'a götürdü diyelim. Sonra?"

En önde ilerleyen Timur her zamanki soğukkanlılığı içindeydi. "Sonrasına sonra bakacağız." O durduğunda herkes durmuştu. Bakışları karanlıkta, ekibi arkasındaydı. Üç *uğurlu* bir sayıydı. Üç, dedi içinden. *İki, bir!*

Ve marangozhane şiddetli bir gürültüyle patladı. Domanica Russo'nun serveti birkaç saniye içinde yanıp kül oldu. Karşılarında kalan ateş her birinin gözlerinde parlıyordu.

"Keşke bir yere de kamera koysaydık," dedi Doktor keyifle. "Russo'nun ifadesini izlemek isterdim."

Her birinin dudağı keyifle kıvrılırken Timur ifadesizdi. Yeni başlıyordu. Yan-dığı kadar yakmadan durmayacaktı. Adımları geriledi. "Taytlı," dedi. "Yarın seninle Defne'ye gideceğiz. Haberin olsun."

Başındaki şapkayı çıkaran Doktor şaşkındı. "Sebep?"

"Yoga yapmaya."

Doktor yoga yaparken yakalandığı ana lanet ediyordu. Timur sessizce önünden geçip gittiğinde yanında kalan Şef şaşkınlıkla gülüyordu. “Ne zamandır yoga yapıyorsun sen? Bana da söyleseydin, birlikte giderdik.”

Doruk, elindeki şapkayla Şef’i kovalasa da bakışları lideri olacak adamın ardındaydı. Karakurt’la sessizce yan yana ilerliyorlar, asla konuşmadan garip bir şekilde anlaşıyorlardı. Uyuzdu ama etkilenmemek de elde değildi. İşte aylardır aradığı aksiyon buydu. *İlk şelale hikâyeydi. Çatapat ise şahane.*

“Uyuz muyuz ama sevdim bu adamı,” dedi. “En azından hayatıma renk geldi. Yoga yapmaktan yeşerecektim.”

“Katılıyorum,” diyen Terzi’ydi. Kendi arabasına yönelmişti. “Hülya Kralşan’a kıyafet dikmektense bir servet patlatmayı tercih ederim. Yarın görüşmeyelim. Sizi özlemek istiyorum.” Arabasına binip hızla uzaklaştı. Arkasından Şef’in arabası geçti. Ortada kalan yine Doktor’dü.

“Ee,” dedi. “Ben neyle döneceğim, lan?” Arabası hâlâ Defne’nin yoga merkezinin önündeydi. Oradan alma gereksinimi duymuyordu. Çaresizce etrafına bakarken yine kendini anayolun ortasında terk edilmiş gibi hissediyordu.

Timur ve Murathan ise sessizce ilerliyordu.

“Bundan sonra ne olacak?” dedi Murathan. Timur sessizliğini korudu. “Lan, ne biçim lidersin sen? Bilgi versene.”

“Beklersen ne sikim olacağını görürsün.”

Murathan’ın yüzü ekşidi. “Yapacağın liderliğe sokayım, Timur. Hayatımın en sik görevindeyim.”

“Beğenmiyorsan geri dön, Karakurt.”

“Beğenmem için bir şey yap, lan.”

Arabaya yaklaştılar. Timur arkadaşının daimi memnuniyetsizliğine alışık olduğu için sessizdi ama asıl sessizliğinin nedeni arabasının ön camındaki zarftı. Ters bakışlarla uzanıp aldı. Etrafına bakındı. Diğer zarf da böyle gelmişti. Biri ona yem atıp duruyordu.

“Ne o?” dedi Murathan.

Cevap vermedi. Zarfı açtığı anda içinden bir defterden yırtılmış tek bir kâğıt parçası çıktı. Bu yazıyı ezbere biliyordu. Gözbebekleri kâğıt üzerinde gezindikçe öfkesi özleme, özlemi umuda, umudu ise mucizeye dönüştü. Bakışlarını yazıdan bir an dahi koparmadı. Her kelime bir hançerdi.

Canım...

Timur, bugün bir gül fidesi istedim. Seni ilk, bir gül fidesinden dilemiştim. Umudunu gülün tomurcuğunda saklamıştım. Şimdi ise sevgini bir tomurcuk gibi içimde büyütüyorum. Beni severken ellerine batan her bir diken için senden özür dilerim. İmkânım olsa yeniden omzundan öpmek isterdim. Benim dikenim nasıl senin ellerini kanattıysa senin de yüklerin

bana bulasın isterdim. Seni öledim. Seni çok öledim. Seni öledığım için dahi senden öbür dilerim.

Canım, canım. Umudum, umudum.

Buraya yağmur yağıyor ama nerede olduğumu bile bilmiyorum. Sen yoksun, sadece bunu biliyorum. Neredesin? Oraya da yağmur yağıyor mu? Sakın ıslanma, bastalanma...

Dudaklarından aylar sonra derin bir nefes döktülürken olduğu yere çöktü. Ciğerlerine değen nefes bacaklarından gücü çekip almıştı. Onun yazısıydı. Bir tek o canım, derdi. *Canım, canım*, derdi. Kâğıtta yazılanları art arda okurken yanına gelen Murathan endişeliydi.

"Timur... Timur, iyi misin?"

Nefes alıp veriş hızlandı. "Yaşıyor." Hızla aldığı nefesler buruk gülüşüne karıştı. "Yaşıyor. Yaşıyor." Keskin kahvelerde aylar sonra beliren bir yaşam vardı. "Murathan, *Ahım* yaşıyor!"

Korku, endişe, umutsuzluk ve tüm karmaşık duygular içinde gidip, gelirken yüreğinin orta yerinde bir telin koptuğunu hissetti Timur. *Oldu*, dediklerinde bir an bile inanmamıştı ama küçük bir ihtimal dahi haftalardır canına okumaya yetiyordu. Yere oturup sırtını arabaya yasladı. Kâğıdı altına bastırduğunda genzinde ve göğüs kafesinde şiddetli bir fırtına vardı.

Canı yeniden uçurumdan düştü. Yüreği göğüs kafesinde patladı. Göğsündeki yaranın sızladığını hissettiğinde bir eli o yaraya değdi. Bir kere bile bunun için ah etmemişti. Onun elinden gelen ölüm, yaşama denkti.

"Yaşıyor," dedi sadece. "Yaşıyor." Başını kararmış gökyüzüne çevirip belki de aylar sonra ilk defa derin bir nefes aldı. Tek bir yıldız vardı. Karanlığın içinde parlıyordu. Tek bir yıldız, bütün geceye bedeldi. Kimse bilmedi ama hayatında ilk defa sessiz bir umut dilendi. Evrene bir öneri sundu ve ilk defa karşılığını bekledi.

Üç yıldız, dedi zihni. Üç yıldız gördüğün gün onu bulacaksın, Timur.

Öyle derin bir gecede idi ki tek bir yıldız dahi umutla baktı. Gül dikeniyi vardı, gece yıldızı, sevda ise âşığıyla tamamı. Umut küçük bir tohumdan filizlenirken güneş, karanlığın en zifiri olduğu anda doğardı. Timur ömründe ilk defa küçük bir umuda var gücüyle tutundu. Yüzünü kâğıda yaslayıp özlemini kelimelere saklamayı denedi. Onun ellerini yine yüzünde hissetmek, kokusuna ulaşmak istedi. Yapamadı.

Yandı, yaktı, kül oldu ama küçük bir kıvılcımdan yeniden doğdu. Timur, elleri kanla doğan, adında ölüm olandı. Timur, yüreği acıyla doğan, adında irtikam olandı. Hepsi yandı, kül oldu. Küçük bir kıvılcımdan yeniden doğduğunda geriye sadece tek bir kişi kaldı.

Timur, elleri umutla doğan, adında sevda olan.

Timur...

Ya kana bulayacak ya da sevdaya hükmedecek olan.

Kırılan şans tılsımları lanetin habercisidir.

Parmaklarının arasındaki kırık paraya bakan Kenan'ın zihninden geçen tek cümle buydu. Lanetlendiğini hissediyordu. Hem de ilk defa. Irmak'ın başucundaki hayaleti bakışlarını ondan bir kere bile ayırmıyor, pürdikkat izliyordu. Bir zamanlar şansı olan her şey artık paramparça bir şekilde elinin altındaydı.

“Acıyorsun bana,” dediği Irmak, duygudan yoksun bir ifadeyle abisine bakıyordu.

“Ben değil,” dedi. “Sen kendine acıyorsun, abi.”

Kendine acıdığı konusunda hak verdi kardeşine. Elinde güç namına kalan kırıntıları bir köpek gibi kemiriyor, direniyordu ama hiçbir şeyi kalmamıştı. Yüzündeki maske ağır, karanlık korkutucuydu.

Blarta Balla'nın topuklu ayakkabı sesini duymuş ama dönüp bakmamıştı. Ahuzar düştü aklına. Onun topuk sesleri bir zamanlar anlamsız bir zevk verirdi. Oysa şimdi parayı avuç içine alıp, sıkarken nefretten ibaretti. Her şeyin sebebi oydu. O uçurumdan düşerken onu da çekmese hiçbir şey bu noktaya gelmeyecek, yüzünde bir yara, gücünde devasa bir delikle yaşamak zorunda kalmayacaktı.

“Oo,” diyerek karşısındaki koltuğa kuruldu Blarta Balla. “Yine dalıp gitmişsin, Kralşan.”

Türkçesi bozuk ama anlaşılırdı. Esmer teni kırmızı mini elbisesi içinde parlıyor, siyah saçları büyük dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Kralşan bir uçurumdan düşüp paramparça bir yüzle onun yanına sığındığından beri Kurul'daki herkes kendi kafasına göre hareket ediyordu. Blarta, onu her şeyden haberdar edeceğini söylemişti ama aksine pek çok gelişmeyi saklıyor, gücünü emiyordu.

Kenan bunun farkındaydı. Onun dostu yoktu. Ama gücünü toparlamak için buraya muhtaçtı.

Karşısındaki kadına göz ucuyla baktı. Dimitri'yi ona söz verdiği için öldürmüştü. Blarta'nın şu anda ona yardım etmesinin tek sebebi bu borcuydu. Ama akıllı kadındı. Kurul'daki her bir üyeyi yok etmek için hiçbir fırsatı kaçırmayacaktı.

Arkasına yaslandı Kenan. Sessizdi. “Nereye?”

Kadınısı bir gülüşle karşılık verdi. “Bir oraya, bir buraya, Kralşan. Beni bilirsin. Sabit bir yerim yoktur. Normalde buraya uğramayacaktım ama Domnica Russo'dan küçük bir mesaj getirdim. Kendisi bir hayli sinirli olduğunu sana iletmemi istedi. Birkaç dakika içinde o da bizzat arayıp iletacaktır.” Küçük çantasından bir kâğıt çıkarıp aralarındaki cam sehpanın üzerine bıraktı.

Kenan kâğıda göz ucuyla baktı. Bu kadına da güvenmiyordu ama başka çaresi yoktu. “Ne bu?”

“Seni arayan adamdan bir not. ‘T.T’ kim?”

Kenan’ın bakışları tersti. Kim olduğunu ezbere biliyordu ama boş bir sesle, “Tarım ve Turizm?” diye bir öneri sunmayı tercih etti.

Blarta göz devirdi. “Kim bu adam, Kralşan? Kanpusu mu? ‘T.T’ mi?”

“Sana ne!”

“Senin sorunların hepimizi tehdit ediyorsa bilmek zorundayız, Kralşan.” Gözlerinden şeytani bir ışıltı geçti. “Kaliteli düşmanlar ediniyorsun, tebrikler. Russo’yu bir gecede yerle bir etti. Ama işin ucu bana değerse seni anında ona veririm, haberin olsun.”

Çantasını alıp ayağa kalktı. Kurul’daki her bir üyeyi birbirine kırdırıp, tek lider kalmak varken başka bir plan yapmaya gerek görmüyordu. Dimitri’yi Kenan yok etmişti. Kenan kendi gücünü tüketiyordu. Russo’yu ise Kenan’ın düşmanının önüne o atmıştı. Bujar onun adamıydı ama Kenan’ın peşine düşen bu adamın varlığını öğrendiği an ona Russo’nun adını vermesini söylemişti. Herkes birbirini yok ederken, elini bile kıpırdatmadan güç kazanıyor, masadaki en güçlü el oluyordu.

Arkasını dönüp, topukluları üzerinde ilerlerken dudaklarında her zamanki rahatsız edici gülüşü vardı. Siyahi, son günlerde hiçbir şeye karışmıyor, Kralşan’ın yönetimini üyelerin kırmaması için sessizliğini koruyordu. Savaş artık en derinlerde, her birinin içindeydi.

Kenan da Siyahi’nin onun yönetimini yıkmak için Kurul’u boş bıraktığını, artık hiçbir kuralı hatırlatmadığını biliyordu. Kenan’ın elindeki tek koz kimyasal silahlardı. Son kozunu oynamak için en doğru anı bekliyordu.

Başucundaki Irmak, “Okusana,” diyerek kâğıdı uzattı.

Gözleri cümleler üzerinde ağır ağır gezindi. Tek bir paragraf vardı.

Paralarını Kralşan’dan iste, Russo. Ona de ki: Töngge karısını geri almaya gelmiş. Ve istediğini almadan da asla durmayacakmış! Bir adım yok ama siz bana Kanpusu demeyi seçtiniz. Kabul! Kanpusu, adı Kralşan’la anılan herkesi yerle bir edecek. Bunu da ona söyle.

T.T

Birkaç saniye sonra telefonu çaldı. Arayan Russo’ydu. Sıkıntılı bir nefes vererek cevapladı. Arama başladığı anda Russo’nun ettiği okkalı küfür aralarına kuruldu. İtalyan aksanı İngilizcesine yoğun ve baskın bir hal aldırıyordu.

“*Fuck you*, Kralşan!”

Umursamaz bir şekilde burun kıvrırken koltukta geri yaslandı. “Türkiye’de iş yapacaksan küfür dilini geliştirmeni öneriyorum. Bunlar çok basit kaçıyor.”

Russo âdeta sinirden köpürüyordu. “Senin yüzünden bütün servetim yandı. Adam gizli kasamı havaya uçurdu! Kim bu Kanpusu?”

Güldü. “Kanpusu diyen sizsiniz. Benim için Töngge ama bazen de Tulpar. Karışık yani.”

“Benden ne istiyor?”

“Ne bileyim, gidip ona sor.”

“Karısı nerede bu manyağın?” diye kükredi Russo. “Kumarhanenin bütün itibarını yerle bir etti. Polisler otele baskın düzenledi. Sorgudan yeni çıktım. Ben buraya bunun için gelmedim!”

Koltukta kıpırdanırken, “Neden geldin o zaman, Russo?” dedi. “Lider hâlâ benim. O kumarhaneyi açarken bana sorduğunu hatırlamıyorum.”

Russo sessizleşti. Kralşan’ın yokluğunda yaptığı bir hamleydi. O gücünü kaybettiği için istediği gibi hareket etme şansını kaçırmamıştı. Hem Kurul bildiği halde karşı gelmemişti. “Kurul’un haberi var,” dedi.

Kenan’ın bakışları dikleşti. “Sana *lider hâlâ benim*, dedim!”

“O zaman liderliğini yap ve şu adamı durdur!” diye bağırdı Russo. “Aralıksız bütün mekânlara saldırıyor. Polis bütün kumarhanelere art arda baskın yapıyor ve hepsinden de sana gönderdiğim o not kâğıdı çıkıyor. Ver karısını şuna!”

Güldü Kenan. Hem de keyifli bir kahkahayla. “Karısı benimle değil. En son birlikte bir uçurumdan atladık. Ondan sonra kendisini görmedim.”

“O zaman ne istiyor?”

“Söylemiş ya işte, karısını.”

“Bul o zaman.”

“Benden değil, senden istemiş, sen bul.”

“*Fuck you*, Kralşan!”

Yüzü ekşidi. “Sana *kendini geliştir*, dedim. Böyle sarmıyor. Benden izin almadan ülke içinde at koştururken bunu düşünmeliydin, Russo. Madem Kurul’dan izin aldın, şimdi seni bu beladan da Kurul kurtarsın. Beni bulana kadar hepinizi parçalasın. Umurumda bile değilsiniz.”

Telefonu kapatıp yanına savurdu. Yüzündeki maskeyi çıkarıp, onu da yanına bırakırken parmakları hâlâ sızlayan yaralarındaydı. Korku endişeye, endişe ise deliliğe dönüşürken kendi kendine kıkırdadı. Önündeki sehpa da duran kâğıda bakarken gülüşü büyüdü.

“Demek Töngge karısını geri almaya geldi, ha.” Devasa bir kahkaha attı. “Bulursa bana da uğrasınlar.” Kâğıdı yanındaki Irmak’a uzattı. “Gerçekten beni bulana kadar herkesi parçalayacak gibi. Ne diyorsun?”

Irmak sadece izledi.

Kenan’ın gülüşü ise ağır ağır soldu. Elindeki kâğıdı avuç içinde ezerken sağlam kalan gözü boşluğa takıldı. “Hepsini yok etsin,” dedi dişlerinin arasından. “Ben yok olacaksam onlar da yerle bir olacak. Tek başıma kaybetmeyeceğim!” Irmak’a göz ucuyla baktı. Yüzündeki yaradan korkmayan tek kişi oydu. “Ablan nerede, Irmak? O denizden sağ çıktı mı?”

Dudak büzdü Irmak. “Belki.”

“Belki?”

“Belki,” diye yineledi Irmak. “Ama o aradığına göre bir iz bulmuş olmalı, abi. Neden bunca zaman sessiz kaldı da şimdi savaşılmaya başladı? Bir iz bulmuş olmalı.”

“Doğru,” dedi kendi kendine. “Doğru, bir iz bulmuş olmalı.” Zihninde dönen çarklar her zamanki gibi hızlıydı. Kırık Roma parasını bir araya getirmeyi denedi. “Neredesin, Ahuzar? Kiminlesin, Ahuzar? Hayatta mısın Ahuzar?” Para bir araya geldiğinde zihnindeki çark durdu. Parayı avuçta sıkarken hızla oturduğu yerden ayaklandı. Herkes Ahuzar’ın onda olduğunu sanıyorsa o zaman gerekeni yapmalı, onu bulmalıydı.

Irmak lanetli bir hayalet gibi bir adım arkasındaydı. “Bulamazsın.”

“Denerim.”

“Denesen de artık düze çıkamazsın. Gücün tükendi, abi. Seni öldürecek. Tıpkı senin beni öldürdüğün gibi.” Kenan’ın adımları durdu. Arkasındaki hayalet göz ucuyla baktı. “Tek kurşunla,” dedi Irmak. Sesinde hiçbir duygu yoktu. Parmakları şakaklarına gitti. Kendi vurulduğu noktaya parmak ucunu yasladı. “Tam buradan. Tıpkı senin bana yaptığın gibi.” Şeytani bir gülüşle silahı andıran parmaklarını ateşledi. “Bam!” dedi keyifle. “Artık ölüsün, abi. Ne Ahuzar var, ne sen ne de ben. Asıl savaş yaklaşıyor. Yüzünde bir maskeyle ne yapacaksın?”

Dişlerini sıkarak önüne döndü. Şeytani karanlığı Irmak’ın hayaletindeki masumluğu dahi çekip almış, onu karanlık bir vicdan yüküne çevirerek silahının ucunu şakaklarına dayamıştı. Asla susmuyor, susturduğu gerçekleri var gücüyle haykırıyordu.

Irmak’ın dudaklarından rüyeleri ürperten bir gülüş daha döküldü. “Komiksin. Hâlâ bir şeyleri kazanacağını düşünüyor musun gerçekten? Ahuzar’ı mı bulacaksın? Hiç durma, lütfen bunu yap. Nasıl yapacağını görmek istiyorum.”

Arkasına bakmadan, ilerleyip çalışma odasına girdiğinde kapıyı şiddetle kapamıştı. Onu arkasında bırakacağını sanıyordu ama vicdanında kalan son aydınlık nokta yeniden odanın bir ucundaydı. Masasının üzerindeki içki şişesini alıp her zamanki gibi Irmak’ın hayaletine savurdu.

Dudaklarından öfkeyle, “Bulacağım!” diye bir cümle döküldü. “Ablanı bulacağım, Irmak. Ve bu sefer hepimizin kafasına aynı anda sıkacağım. Duydun mu beni? Hepimizi aynı anda öldüreceğim!”

Irmak’ın dudaklarında küçümser bir gülüş belirdi. “İnsan bir kere ölür, abi. Ben zaten ölüyüm.” Parmaklarını şakaklarına yaslayıp, “Bam!” diye tekrar etti.

Silah patladı. Kenan bir kere daha kaybetti, haberi dahi olmadı. Kazanacağına inandı. İnanmak yeter sandı. Yine yanıldı. Hayat planların ötesinde, daha büyük bir satranç tahtası üzerinde oynanan oyundu. O dahi bir piyondur. Bundan da haberi olmadı. Şeytani hırsı gözlerini karartmaya devam etti.

Güneş, gözlerime değdiğinde zorlanarak uyandım. Miniğin uyanma saati gelmişti. İstihnasız her sabah aynı saatte gözlerimi açmama neden oluyor, bunu sadece tek bir seğirme hareketiyle yapıyordu. Uyuşuk bir şekilde esnerken, karnıma eğilip gülümsedim. Minik seğirmeler güçleniyordu.

Pencereden odaya süzen güneşin sarı ışıkları yeni yeni parlıyor, gün doğuyordu. Duvardaki saate bakmadan saatin altı olduğuna emindim. Timur çok uyurdu ama her sabah erken uyanırdı. Elimi saçlarıma atıp huysuzca karıştırdım.

"Baban gibi erkencisin."

Midemi ovalarken, yataktan toparlanıp lavaboya yöneldim. Aynaya bakmadım. Uzun süredir bakınamayı tercih ediyordum. Kendimi görmeye tahammülüm yoktu. Banyodan çıktığımda belime korsemi taktım. Karnımın altından minik bir destek sağlıyor, belimin ağrısını azaltıyordu. Göbeğim henüz fazla çıkmadığı için belime yük binmemişti ama doktor ilerleyen aylarda fazlaca zorlanacağımı söylemişti. Bir önemi yoktu. Sırtımda ölümü bile taşıyan benken içimde canımdan bir parça taşımak yük değildi.

Uyuşuk adımlarım cama yöneldi. Gül hâlâ tomurcuktu. Dün öğrendiğim gerçeklere üzülmek istedim ama hissizlik her hücremdeydi. Geçmişe üzülmeyi bırakalı uzun zaman oluyordu. Anne, baba, terk edişler ve ölümler... Ne önemi vardı? Ahuzar her günahın kurbanıydı. Hesap sorulacak kim vardı?

Mahir Kralşan'a ne diyebilirdim? Geline nokta elimde kalan şeyler Bircik'e ve Rize'deki aileme duyduğum özlem, Irmak'a karşı hissettiğim suçluluk, Timur'un aşkı ve bebeğimin darbeleriydi. Geri kalan her şey acı dolu anı bulutundan ibaretti. Bakışlarım evin önündeki korumaları aradı. Her sabah orada olurlardı. Ama yoklardı.

Düşünceler durdu. Pencere açılmıyordu. Buradan aşağıya atlayarak kaçacağımı düşünmeleri çok hoştu. Başka zaman olsa yapardım ama yaşatmam gereken bir can daha varken bu imkânsızdı. Carnın el verdiği ölçüde etrafa bakmayı denedim. Adımlarım geriledi. Bu saatte evde hiç ses duymamıştım. Hizmetli kadın saat yedide uyandığında merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyordum.

Süheyla ve Dağhan sekiz gibi uyanır, Yakup Öz aynı saatlerde bahçeye çıkardı. Asım'ın sesini duymamak imkânsızdı. Öyle bir *Dağhan abi*, diye bağırdı ki her sabah ev inliyordu. Her şeyi bu odadan onları izlediğim süre boyunca ezberlemiştim.

Kapıyı açıp sessizliği dinledim. Bütün kapılar kapalıydı. Montumu giyip sessizce dışarı süzüldüm. Merdivenleri parmak ucumda indim. Hâlâ kimse yoktu. Mutfığa ve salona yöneldim. Boştu. Ev derin bir uykundaydı. Belki de nöbetçilerin değişim saatiydi. Büyük kapıya ilerledim. Kilitli olmamasını umsam da bu büyük bir mucize olurdu. *Kilitliydi*. Mutfığa geri döndüm. Pencereye doğru hızlanacağım esnada gözlerim buzdolabının üzerindeki not kâğıdına takıldı. Adımın yazıldığı bir listeydi.

Ahuzar için: Mercimek çorbası sakın yapmayın. Fındığa alerjisi var, hiçbir şeye koymayın. Çayı açık ve şekersiz içiyor. İlaç saatleri sabah on, öğleden sonra üç ve akşam dokuz. Aç karnına içemez. Öğünlerini ona göre hazırlayın ve odasına götürmem için ayrı bir şekilde servis açın. Bebek için yemekleri bol proteinli yapın. Her akşam sütünü hazırlamayı unutmayın. Sütü de ılık içiyor, fazla ısıtmayın.

Süheyla yazmış olmalıydı. Aylardır yanımda olan, bütün bunları bilen sadece oydu. Göğsüme iğne ucu misali batan bir his vardı. Zorla yutkunurken, gözlerimi kapatıp bu histen kurtulmayı denedim. Birkaç ay öncesine kadar her sevgi kırıntısına merhamet eden Ahuzar da artık ölüydü. Düşünmem gereken şey elimde kalanlardı.

Adımlarım geriledi. Mutfağın bahçeye açılan kapısı kilitli olmalıydı ama denemek için elimi uzattığım anda açılmıştı. Evden dışarı çıkarken arkama bile bakmadım. Burada da beklemesi gereken iki kişi olmalıydı ama yoktu. Bir oyun olup olmadığını denemek için ağır ağır ilerledim. Dikkatle etrafa bakındım. Yeşillik alanın ortasındaki banktan bir adım öteye geçmemiş, ileride kalan ormanı sadece izlemiştim.

Minik adımlarla ormana yöneldim. Dağhan *burada her yol bize çıkar*, demişti. Yakalanırsam kaybedecek neyim vardı? Yine buraya gelirsem de en azından *denedim*, derdim.

Elim montumun üzerinden karnımdaydı. “Seninle bir oyun daha oynayalım mı minik?”

Minik, karşılık verdi.

“Korkma sakın. Ben buradayım. Seni kimsenin vicdan yükü olarak büyüt-meyeceğim.”

Arkama bakmadan ormana doğru ilerledim. Güneş ışıkları parlıyor, dünyaya bahar geliyordu. Patika yolda ilerlerken ne koştum ne de panikle bir çıkış yolu arandım. Sadece sessizce yürüdüm. Kaçmadım, saklanmadım. Bebeğimi yoracak, onu yine tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadan her adımımı büyük bir dikkatle attım.

Sadece güneşi takip ettim, küçük bir umut arandım, Ahuzar’ın kaderi herkesin elinde savrulan bir gül yaprağıydı ama ben canımın canına sıkıca sarıldım. İlk defa bir başkası için değil, kendim için hayatı adımladım.

2. BÖLÜM

*"İnsanı ne sırtında taşıdıkları
ne de omzunda taşıdıkları yorar.
İnsanı asıl yoran şey yüreğinde taşıdıklarıdır."*

Allah, insanoğlunu günahları yüzünden cehennem ateşinde yakmak için bir araya topladığı gün, bir nar bülbülü uçarak Hazreti Âdem'in omzuna konar. Onları değil, beni ateşe at, diyerek tüm insanlar için kendini feda eder. Bu isteği kabul edildiğinde kızgın bir ateşin ortasına bırakılır ama tam yanmaya başladığı anda Allah'ın emriyle melekler kuşu cehennemden kurtarır.

Sadece boyun kısmındaki tüyler yanıp, kırmızı bir örtüye dönüşürken nar bülbülüne, sadece o kısım cehenneme değdiği için Kızılgerdan denilmeye başlar. İnsanlar için yaptığı bu fedakârlık dilden dile dolanır. Hikâyeler masallara, masallar efsanelere dönüşür. İnsanlar bir nar bülbülünü, yani Kızılgerdan kuşunu öldürmeyi günah sayar. Çünkü fedakârlık minnetle taçlandırıldığı anda kıymetli bir hal alır.

Timur elimdeki nemli bezi Ahu'nun alnına yerleştirmiş, terli gerdanına dolanan hırçın saç tutamlarını dikkatle geri itelemişti. Nar bülbüllerinin hastalanması da günah sayılmalıydı. Onun boynu büküldüğünde Timur'un omuzları sızlıyordu.

"Ateşim yok ki Timur," derken Ahu gözlerini zorla aralamıştı. Belli belirsiz gülümsemişti. "Ne yapıyorsun şu an?"

Umursamadı Timur. Yorganı üzerinden hafifçe çekip elini gerdanına değdirdi. "Ateşin var, sen farkında değilsin."

Yine gülümsemişti Ahu. Başı ve beli ağrıyor, anlamsızca midesi yanıyordu. "Üşüttüm sanırım." Nazlanarak, yanağını yastığa gömüp yorganı yeniden üzerine çekti. "Üşüyorum, açma yorganı."

Timur alnından bezi almış, başucundaki nemli suda ıslatarak yeniden yanaklarına ve alnına bırakmıştı. "Nenem dün getirdiği tatlıya fındık koymuş olabilir mi?"

"Olsa anlardım. Diyorum ya, üşüttüm." Yorgana daha sıkı sarıldı. "Hadi bana nane limon yap, canım."

Timur sessizce yatağın ucundan ayaklandı. Elini tekrar gerdanına atmış, ateşini kontrol ederek, itiraz etmeden yatak odasının çıkışına yönelmişti.

"Nereye?" dedi Ahu.

"Nane limon istemedin mi?"

Saptırdı Ahu. "Yapacak mısın?"

Bakışları sabıttı. Bu onun dilinde evet demekti. Yapacaktı.

Ahu'nun bu seferki sorusu, "Yapabilecek mısın?" demek oldu.

"Deneyeceğiz." Odadan çıkıp mutfığa yöneldi. Su, nane ve limonu da karıştırmaya çalıştı. Nane değildi. Elbette yapardı. Yani öyle umuyordu. "Bir daha nenemle inek sağma," dedi dolaptan limonları alırken.

Kulağına en sevdiği gülme sesi değdi. "O ne alaka?"

"Belin ağrıyor. Ayrıca dam soğuk, üşüyorsun."

"Olmaz. Hem ben Buzacı Timur'u çok seviyorum. Bence o da beni seviyor. Birbirimizi görmediğimizde huysuzlaşıyoruz."

"Biraz daha bana bir buzağıyı översen ben de huysuzlaşacağım, Ahu." Tüm dolapları açıyor, naneyi bulmaya çalışıyordu.

Gülme sesi büyüdü. "Her koşulda seni tercih ederim, merak etme. Nane pencere yanındaki dolapta, canım."

Timur önce durdu. Bu noktadan görünmüyordu. Nereden anlamıştı? Zeki kadındı vesselam. O yöne ilerledi ve tam da anlatılan yerde aradığını buldu. Nane limonu ocağa bıraktığında Ahu bilmiyordu ama içine nenesinin getirdiği kurumuş papatyalar ve bazı şifalı otlardan da atmıştı. Ruhu güçlü, bedeni hassastı sevdiğinin. En ufak hastalıkta beli ve tüm kemikleri sızlıyor, Timur'un içi gidiyordu. İmkânı olsa tüm platinlerini ve yüklerini ondan almak isterdi ama elinden gelen sadece sevmekti.

Çok sevmek.

On dakika sonra nane limon hazırды. İçine bal ekledikten sonra bardağa süzüp yeniden yatak odasına ilerledi. Ahu'yu yatağın ortasında, derin bir uykunun kucığında buldu. Huyu değildi ama bu aralar sık sık her yerde uyuyakaldığına şahit olmuştu. Bazen koltukta, bazen nenesinin sedirinde uyukluyordu. Ahu, Karadeniz havasının iyi geldiğini iddia ediyordu. Nenesi ise yorulduğunu. Bu düşünceyle arada Timur'u şamarlıyordu.

Başucuna gittiğinde alnındaki ıslak kumaş parçasının burnunu ve gözlerini kapadığını gördü. Güldü. Bezi geri çektiğinde ezbere bildiği çilleri bir daha saydı. Uyandırmaya kıyamazdı ama bunu sıcak içmeliydi.

"Ahu," derken sesi kalın, telaffuzu nahifti. "Uyanman lazım."

Ahu gözler anında açıldı. "Hı?" dedi şaşkın bir uyku mahmurluğuyla.

Bardacı yüzüne doğru kaldıran adama tepkisiz kalamadı. Toparlanıp sırtını yatak başlığına yasladı. Bardağa uzandı ama Timur bir iki kere üfledikten sonra ona uzatmış, "Elin yanar, dikkat et," diyerek kalp ritmini hızlandırmaya ant içmiş gibi ilgilenmeye devam etmişti.

Babası da çayları üfleyerek soğutur, kızına öyle verirdi.

Bardağı dikkatlice kavradı Ahu. Yandı ama ses etmedi. Ateşin içine doğanlar ondan kaçamıyordu. Kendi hastalandığında üst üste ilaçlar içip umursamazca yatan adamın söz konusu o olduğunda bu hale gelmesi yüreğini ısıtmaya yetti.

Bardağı burnuna yaklaştırıp kokladı. "Sadece nane yok bunda. Ne kattın?"
"Dolapta ne varsa."

Bu defa Ahu'nun bakışları şüpheliydi. "Zehirlenmem, değil mi?"

Timur bardağı alıp küçük bir yudum aldı. Birkaç saniye bakıştılar. "Ölmedim," dediğinde bardağı yeniden Ahu'nun elleri arasına tutuşturdu. "Soğumadan iç."

Güldü Ahu. Nane limonu içerken, "Senin elinden zehir olsa içeriz be Zehiroğlu," dedi ama aynı saniyelerde damağına yayılan tatlı ifadesi değişti. Nane limona ve Timur'a şaşkınlıkla baktı. "Bunu gerçekten sen mi yaptın?"

Timur gururluydu. Göz ucuyla bakarken dudağının köşesinde minik bir tebessüm daha vardı. Ne sandın, der gibi kaşını kaldırdı.

"Etkiliyorsun beni."

"Bu zamana kadar etkileyememiş miydim?"

Ahu'nun dudaklarındaki gülüş yüreğinden kopup gelmişti. "Etkilemekten de ötesine geçtin, canım, emin ol." Nane limondan bir yudum daha alıp küçük bir kız çocuğu gibi kendi kendine gülümsedi. "Doğru söyle, bu zamana kadar hiç başkasına bu nane limondan yaptın mı?"

Dudak büzerek başını iki yana salladı. Kendine bile yapmamıştı. Üşenirdi. "Bir tek Murathan'a yaptım," dedi. "Hastalandığında sikilesi huyu daha da sikilesi bir hal alıyor."

Düzgün konuş, demedi Ahu. Sadece nane limonunu içerken alttan alttan baktı.

"Hiç bakma öyle," dedi Timur. "Onun huyunu anlatacak başka kelime yok."

"En yakın dostun olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi sadece. Yüzü ekşidi. "Ama huyu harbi bok."

Güldü Ahu. "Ama senin için kıymetli, değil mi? Hep ondan bahsediyorsun."

Yine, "Öyle," dedi. "Sessizliğimden kaçmayan ve sorgulamayan nadir kişilerdendir. Aksidir, huysuzdur ama adam gibi adamdır. Kimseyi yarı yolda bırakmaz." Bakışları Ahu'ya takıldı. "Sen de kaçmadın." Yeşille harmanlanmış kahvelere dalıp gitti. "Hatta ben konuşmadan anladın."

Ahu'nun dudaklarında beliren tebessüm bu defa derindi. "Çünkü konuşmana gerek yok, Timur. Anlamak isteyen için gözlerindeki hüznün de yeterli." Bir eli Timur'un alnına dökülen kumral tutamlara uzandı. Hafifçe sağa iteledi. Gülümsedi. Bu gülüş de Timur'u yerle bir etmeye yetti. Dayanamadı, ileri uzanıp Ahu'nun alnına derin bir buse bıraktı.

Burada, Timur, burada...

Önce minik bir kıkırdama duydu, daha sonra Ahu'nun, "Ay, Timur, yandım!" diye attığı çığlıkla geri çekilmek zorunda kaldı. Nane limonun döküldüğünü gördüğünde toparlandı.

"Lan!" dedi istemsizce.

Nane limon Ahu'nun bacaklarına ve ellerine dökülmüştü. "Yandım!" derken hızla yataktan toparlanmaya çalıştı. Eli alt pijamasında, yanan bacaklarındaydı ama Timur çoktan kendisinden önce eşofmanını çıkarmıştı. Bunu yaparken zerre paniklememiş, olabildiğince sakin kalmıştı.

"Sen de bir panikle!" diye yükseldi Ahu. "Yandım, diyorum."

Bacak içlerinde kızaran noktalara üflerken boş boş baktı Timur. "Panikledim işte."

Göz devirdi Ahu. "Birgün seni gerçek bir panik içinde görebilecek miyim acaba, Timur? Çok merak ediyorum!"

Şu an için aksiliği üstündeydi. Huysuz bir edayla bacaklarına üflemeğe çalıştı ama Timur her zamanki gibi bu tersliği umursamamıştı. Tek hamlede Ahu'yu omzuna atıp ayaklandı.

"Ne yapıyorsun?" diye attığı çığlık kaçınılmazdı.

"Panikliyorum," dedi salona doğru ilerlerken. "Karımın götü yandı. Yetişin!"

Bu defa Ahu yüksek bir sesle gülmüştü. "Timur, ya!"

"Bu dertle yaşayamam. Sus."

Kıkırtı büyük bir gülüşe dönüştü. "Karın olarak o güzelim nane limondan bir daha yapmanı talep ediyorum."

"Nane limon köpeğin olsun, güzellik," diyen Timur omzunda Ahu'yla yatak odasından çıkarken dudaklarında büyük bir tebessüm vardı.

Onları salondaki koltuktan izleyen Timur kendi gerçekliğinde, yaşadığı zaman içindeydi. Açık yatak odasının kapısından çıkan iki hayali siluet yok oldu ama onun yorgun bakışları o kapıdan kopmadı. Anılar bıçaklanarak ağır ağır öldürülmek gibiydi. Yatak odası boş, eve değen güneş soluktu.

Ağır ağır ayaklanıp evden çıktı. Ormana dalıp o uçurumdan atlamak en makul olanıydı. Delirmek aslında hiç de zor değildi. Yaşamak zaten başlı başına bir delilikti. Zihni uyuşmuştu ama ölüm düşüncesi ilk defa bu kadar netti. Herkes öldükten sonra o yaşayacaksa hayatın anlamı neydi? Ama adımları oraya gitmedi. Yapamadı. Başının üzerinden geçen atmaca tiz bir çığlık attığında onu nereye çağırdığını biliyordu.

Çökmüş omuzlar ve sarsak adımlarla köye yöneldi. Dakikalar sonra caminin kapısındaydı. İçeri süzülüp en تنها köşeye geçti. Dizleri yere değdi. Bakışları boş duvara takılıp kaldı. Hiçbir yere sığamıyordu bu dünyada. Belki buraya sığardı.

Sol yanında namaz kılan cemaatin en başında imam, arkasında saf tutanların arasında ise Resul vardı. Namazları bittiğinde herkes ona acıyan ifadelerle bakarak dağılmıştı. Timur herkes için bedbaht bir hayat yaşayan hayaletti.

Geriye kalan sadece Resul'dü. Dizlerinin üzerinde emekleyerek Timur'un yanına geldi. Yarası iyileşmişti ama sevdiklerine ait yaraları canını daha çok

yakıyordu. Timur'un başı önüne eğilmişti. Resul elini saçlarına değdirdiğinde tepki vermedi.

"*Lâ yukellifullâhu nefsen illâ vus'ahâ...*" dedi Resul. "Allah kimseyi gücünün yettüğünden daha fazlasıyla sınamaz, Zehiroğlu."

Başını yerden kaldırmadı. Bu zamana kadar bir kere ah etmemişti. Yine sustu ama içi kavruluyordu. Başı daha da öne düştü. Bir değil, bin dertle ezildi.

Resul başını okşamaya devam etti. "Bir alur Allah, iki verur. Bir alur, iki verur. Her zorluktan sonra bir kolaylık vardır, vardır. Üzülmesun Zehiroğlu, üzülmesun. Bedenler de ruhlar gibi Allah'a emanettur, Allah'a emanettur."

Yorgun bakışları Resul'e döndü. Sadece baktı. Gerçek acılar dile getirilmeyecek kadar ağır yaşanırdı.

Resul gözlerindeki acıyı gördü. Başını okşamaktan başka bir şey yapamadı. "Yusuf'i kuyulardan alup hükümdar eden, Musa'ya denizi yardıran, Yunus'i balığın içinden canlı çıkaran, İbrahim'i ateşe atup sonra gül bahçesuna çevüren Allah'un vardır bildüğü, vardır bildüğü. Can yanar, yanar. Önce hep yanar, yanar. Sonra kuyular aydunlanur, denuzler aşılar, ateş söner..."

Kaç deniz daha aşması gerekiyordu?

Resul'ün bir eli sırtındaki yaralara, diğeri ise göğsündeki yaraya ilerledi. Dakikalarca okuyup, üflerken Timur ne konuştu ne de kıpırdadı. Ne kadar güçlü olursa o kadar yenilmez olacağını sanmıştı ama kazandığı hiçbir savaş yoktu. Resul, dakikalar sonra yanından kalkıp camiden dışarı çıktığında onun başı hâlâ eğikti. Sadece ellerine bakıyordu. Artık kan bile yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ağır ağır öne eğildiğinde alnı halıya, yüreği secdeye değdi. Hep bir kuyuydu. Denizler onu boğuyor, balığın içinden çıkamıyor; ateş gül bahçesine hiçbir zaman dönüşmüyordu. Bu zamana kadar kendi için hiçbir şey istemiş değildi. Alnı ne zaman secdeye değse sevmeye korktuklarının iyi olmasını dilerdi.

Ama ilk defa kendi için bir şey isteyip hayatını geri diledi. Dakikalarca alnı secdeden kalkmadı. Toprakta yaratılmıştı insan. Su değdiğinde erirdi toprak. Gözyaşları içine akarken her gün eriyordu. Öylece kaldı. Alnına boynundan düşen asker künyesinin soğukluğu değdi. Kaderi de bu demir kadar sert ve soğuktu.

Güç ve sabır istemedi. Artık ikisi için de hali yoktu. Sadece tek bir can istedi: Ya ölüsü ya da dirisi.

Kar, toprağı; toprak, ölüyü; ölü, hayatı yutar. Bir yanda açan yaşam, diğer yanda solar. Budur kuralı yaşamanın. *Öldüm*, dedikçe yaşamak. *Düştim*, dedikçe kalkmaktır asıl direniş.

Düştüğüm yerden kalkamamış, ilk defa kaldırılmıştım. Elim her zamanki gibi beni tutup ayağa kaldıran güçte, bebeğimin üzerindeydi. Tedbirli adımlarla

ilerlemeye devam ediyordum. Gün, ışıklarını her geçen saniye biraz daha belirginleştirirken ormanın içindeki ağaçlar sık değil, aksine seyrek ve uzundu. Kollarım yorulurdum. Ya da düşer, bebeğimi de tehlikeye atabilirdim. Yakalanma ihtimalim hâlâ vardı. Bu kadar kolay oradan uzaklaşmam akıl işi değildi. Belki de beni deniyor, bir yerden izliyorlardı.

Denemeye gerek var mıydı? Elime bir koz verdikleri anda tabii ki kaçacaktım. Aksini düşünmeleri büyük bir yanılgıydı. Geride bıraktığım için yüreğime iğne gibi batan tek his Süheyla içindi. Anlamsızca ona bağlanmış olmalıydım. *Eski Ahuzar öldü*, diyordum ama hâlâ sevgi kırıntılarını toplamakta çok iyiydi.

Etrafa bakındım. Doğa, kış ve bahar arasında gidip, gelirken kurumuş dallar, çamur ve yer yer yeşillikler vardı. Hava soğuk değil, aksine uzun zamandır olmadığı kadar ılık ve tam bir bahar havasındaydı. Yürümeye devam ettim. Yaklaşık on beş dakika sonra ağaçların arkasında kalan anayolu gördüm. İlk defa bu noktada nefes alıp verişlerim hızlandı. Gerçekten bir şansım olabilirdi.

Adımlarım hızlandı. Minik bir yokuş çıktıktan sonra anayoldaydım. İki ucuna da bakındım ama hiçbir araba izi yoktu. Belki de Dağhan haklıydı. Burada her yol onlara çıkıyordu. Yeniden arkama baktım. Evin kaldığı yönün ters istikametine doğru ilerledim ama düşünceler şüphe doluydu. Bu kadar kolay kaçmak mümkün müydü gerçekten?

Zihnimde dönen çarklara rağmen başka şansım yoktu. Arkama bir an olsun bakmadan yürüdüm. Adımlarımı durduran şey derinlerden gelen araba sesiydi. Gözlerimi kısıp arabanın gelmesini bekledim. Arsız bir umut baş gösterdi, engel olamadım. Buradan çıkarması yeterliydi. Başka hiçbir şey istemiyordum. Ama siyah araba görüldüğünde içimdeki bütün umut kırıntısı söndü. Bu plakayı biliyordum.

Sıkıntılı bir nefes verirken, önüme dönüp ilerlemeye devam ettim. Bu kadar kolay gitmeme izin vermeyeceklerini biliyordum ama bu kadar hızlı yakalanmayı da beklemiyordum. Araba saniyeler sonra yanımda durduğunda seslenen Asım'dı.

"Hanım abla! Ne işin var senin burada?"

Durup ters bakışlarımı kendisine çevirdim. "Seni bekliyordum!"

Benden deli gibi korktuğu için kısa bir an için yine eli kolu birbirine dolandı. "Ben ne alaka?" diye ağzının içinde gevelerken arka koltuktan Dağhan'ın sesi yükseldi.

"Lan, açsana şu kapının kilidini!"

Hızla bir tuşa bastı. "Pardon, abi. Hanım ablayı görünce elim ayağım birbirine giriyor. Beni parçalamasın diye kilitledim."

Göz devirerek önüme döndüm. Bari bir arpa boyu yol alsaydım. Bakışlarım çok ilerideki evi yeni fark ediyordu. Bir arpa boyu yol almış ve yine hapishaneme

dönmüştüm. Dağhan haklıydı. Burada her yol buraya çıkıyordu. Okkalı bir küfür savurmak istedim ama dilimi ısıtarak yuttum.

Dağhan arabadan inmiş, bana yönelmişti. Yine takım elbiseleri içinde son derece şık ve özenliydi. Yüzü Yakup Öz'ü andırıyordu ama enerjisi asla habasıyla aynı değildi.

"Ahuzar!" dedi arkamdan. "Nereye?"

Cevap vermeden ilerledim. *Cehenneme*, diye bağırmaq vardı ama yuttum. Birkaç saniye sonra yanımdaydı ve dudaklarından sinir bozan bir tebessüm vardı. "Sabah yürüyüşüne mi çıktın?"

"Hayır, kaçtım!" dedim en net şekilde. "Evin etrafında zebellah gibi bekleyen korumalar yoktu. Ben de kaçtım."

Güldü. "İyi bir girişim, tebrik ederim. Nöbet değişim saatini yakalamış olmalısın. Akşam sekiz, sabah altıda olur. Akşam da kaçmayı deneyeceksen haberin olsun."

Huysuz bir mırıltı çıkardım. "Ne komiksin. Gül gül ölüyorum."

O hâlâ gülüyordu. "İnan, senin peşinde değildim. Minik bir işten dönüyordum ama bak sen şu işe ki karşıma çıktın."

Bakışlarım arkaya döndü. Yani o yöne mi gitmeliydim? Asım arabayı ağır ağır arkamızdan sürüyordu. Ona baktığım anda başını direksiyona gömüp görölmez olmayı denedi.

Düşüncelerimi okuyan Dağhan, "Çıkış orada değil," diyerek aydınlattı beni.

Hâlâ terstim. "Gece de o yönü denerim. Görürüz, orada mı yoksa değil mi?"

Bu sefer kahkaha attı. "Bir elin yağda bir elin balda yaşarken hâlâ kaçmak mı istiyorsun?"

Bir elimdeki yağı kafalarına çalmak, diğerindeki balı ise onlarla ziyan etmeden kenara bırakmak istiyordum. Dik bakışlarla önüme bakarak yürümeye devam ettim. "Canın çektiyse seni de kaçırıp bir yere tıksınlar, bir elin yağda diğeri balda yaşa, Dağhan Öz." Her zamanki silahımla vurdum. "Süheyla'yı da öldüren sen ol ama. Yaşayıp yaşamadığını dahi bilme. O zaman bir elin yağda, diğeri balda mı oluyor yoksa kanda mı görürsün."

Kısa bir an sessiz kaldı. "Asım haklı. Saniyede on laf sokuyorsun."

"Hak ediyorsunuz."

Bir süre daha sessiz kalıp yanımda yürüdü. Arkada arabayı ağır ağır süren Asım'ın ise bunu yapmasının hiçbir anlamı yoktu. Dağhan, "Biz seni kaçırmadık," dedi en sonunda. "Kurtardık, Ahuzar."

Sessiz kaldım. Haklı olabilirlerdi ama burada zorla tutulduğum gerçeğini bu değiştirmiyordu. Hayır, minnet falan etmeyecektim. Bunu onlardan ben istememiştim. Sadece bebeğim için bu evi başlarına yıkmıyordum. Yoksa kendimle birlikte herkesi ateşe verirdim. Bunu yapardım.

"Hiçbiriniz beni kurtarmadınız," dedim anında. "Baban ve Mahir Kralşan omuzlarındaki vicdan yükünü hafifletmek için sözde bana yardım ediyor ama hepinizin bundan bir çıkarı olduğuna eminim. Boşuna vicdanınızı aklamaya çalışmayın. Hepinizin sebepleri var. Kimse bana iyilik yapmıyor, herkes vicdan temizliyor."

"Babamın, annenle ve babanla geçmişini duydum," dediğinde sesinde ağır bir mahcubiyet vardı. "Babam kötü bir adam değil ama kurallara fazla bağlıdır. Beni bir abi bil, Ahuzar. İnan, niyetim sadece seni yaşatmak. Ben babam gibi küçük oyunlar kuramam. Seni o denizde buldum ve sadece bebeğinle birlikte yaşatmak istedim. Bu kadar. Kuralım da planım da yoktur."

Kenan için o denizdeydiler ama ağlarına ben takılmıştım. Peki, ya o ölmüş müydü? O an kaçınılmaz olan şeytani benimle birlikte ölüme çekmekti ama şu an için istediğim tek şey hâlâ hayatta ise onu lime lime etmekti. Ama sormadım. Ona dair hiçbir şeyi merak etmiyordum.

"Timur yaşıyor mu?" dedim sadece. Başka bir şeyle ilgilenmiyordum.

Sessiz kaldı.

Ben devam ettim. "Hâlâ bunu söylemediğine göre demek ki niyetin iyi değil, Dağhan Öz."

Bir süre daha sessiz kalıp benimle yürümeye devam etti. Arkamızdan ağır ağır ilerleyen araç sinir bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. Dönüp ters bakışlarla baktığım her anda Asım olduğu yere siniyordu.

"Söyle şuna gitsin," dedim.

"Gitmez," dedi Dağhan. "Tek kalınca senin beni bıçaklayacağını düşünüyor."

"Bunu yapacak olsam ilk Asım'dan başlarım, merak etmesin."

Minik bir kahkaha attı. "O da böyle düşünüyor." Arkasını dönüp kısa bir el hareketi yaptığında Asım hızla yanımızdan geçip gitmişti. Bence Dağhan'ı korumuyor, tamamen kendi canını düşünüyordu.

"Süheyla'yla üniversitede tanıştık," dedi aniden. "Siyasi Bilimler okuyorduk. Peşinde çok koştum. *Sen zenginsin, kesin benimle dalga geçiyorsun*, deyip, kaç-tıkça kaçtı ama göğsümün tam ortasına gözlerinin dövmesini yaptırap karşısına çıktığımda dakikalarca ağlamıştı."

Sessiz kaldım. Tersleyebilirdim ama yapmadım. Süheyla'ya da ona da kızmıyordum.

"Ben karıma âşığıım, Ahuzar. Bin yıl geçse de âşık kalacağım. Sayısız zorluğu birlikte atlattık. Yaşadığım dünya kolay değil. Benim için her şeyini geride bırakıp bu hayata uyum sağladı. Defalarca bebek kaybettik. Ben onu teselli edeceğime, o beni teselli etti. O yüzden seni anlamıyorum sanma. Şu an Süheyla'nın saçının teline bir şey olsa yeri göğü yakarım."

Bakışlarımın hedefi artık oydu. Çehresi sertti ama merhametli bir adamdı. Buna, onu gördüğüm ilk andan beri emindim.

"İçinde bulunduğumuz durumun sorumlusu ben değilim," diye devam etti. "Ama Kenan yerine seni o denizden kurtardığım için de asla pişman değilim."

Dilimdeki dikenleri kesmeyi denedim. "Neden buradayım o zaman?" Sesim her zamankinden daha sakindi. "Baban beni Kenan'ın önüne mi atacak?"

"Asla!"

"O zaman?"

Derin bir nefes verirken sessizleşti. Eve yaklaşıyorduk. Son soruma cevap vermediğinde adımlarım hızlandı. Onu arkamda bırakıp ilerledim ama aniden, "Varsay ki yaşıyor," dedi. Durdum ve ona döndüm. Siyah montunun yakaları ve duruşu dikti. Gözlerini kısıp ellerini montunun cebine attı. "Ne yapacaksın?" Sesinde merak ve ima vardı.

Yönümü tamamen ona çevirdim. Kaşlarım sorgular bir şekilde havalandı. Konuşmadım ama bakışlarım yeterince netti. Bunu anlamış olmalı ki bana söz hakkı vermeden o konuşmaya devam etti.

"Günlüğünde her gün ondan özür diliyorsun. *Beni affetme*, diye yalvarıyorsun. Neden?"

"Sen benim günlüğümü mü okuyorsun?"

Tam anlamıyla sırtıttı. Elleri cebinde gayet rahat bir şekilde ilerledi. "*Özelime nasıl saygısızlık yaparsın* azarına yolda devam edelim." Yanımdan geçerken göz ucuyla bana baktı. "Hava soğuyor. Belin ağırırsa Süheyla beni gebertir."

İlerlediğinde arkasından şaşkınlıkla bakıyordum. Sert adımlarla ilerledim. "Baba oğul siz fazla yüzsüzsünüz." Yanına vardığımda hâlâ sırtıyordu.

"Bize istediğini söyle ama Süheyla'yı tersleme," dedi. "Biz söylediğin her şey olabiliriz ama o masum. Düşündüğü tek şey senin ve bebeğinin iyiliği."

Sadece yürüdüm. Zaten ona kıyamıyordum. "Seninle evlendiği için delirmiş olmalı." Eve yaklaşıyorduk. Bahçe kapısını gördüğümde bıkkınlık dolu bir nefes verdim.

Yine güldü. "Ben de sık sık aynı şeyi düşünürüm." Bakışları bana döndü. "Timur Töngge denen adam da seninle evlendiği için delirmiş olmalı. Umarım ona karşı da bu kadar ters değilsindir."

"O siz değil," dedim anında. "O hiç kimse değil. O yüzden kimseyle aynı yere koymam."

Ahuzar, *sessizce inleyen*, demekti ama Ahu, Timur'un bir ahıyla yerle bir olurdu. Nasıl kıyabilirdim ki ona? Hayatında yeterince zorluk yokmuş gibi bir de ben çöreklenmişim hüznüne. Nasıl acı verebilirdim? Hem bundan daha fazlası mümkün müydü?

Yüreğinden vurmuştum onu.

Ev artık belirgindi. Önündeki Süheyla bize doğru koşuyor, Asım arabanın önüne dikilmiş bizi izliyordu. Yakup Öz'ü büyük evin balkonunda gördüm. Dikkatle bana bakıyordu.

"Onu hiçbir zaman dilimle kırmadım," dediğinde adımlarım durmuştu. "Ama varlığını tüm kalbini paramparça etti." Bakışlarım Dağhan'a döndü. "Şimdi söyle, benimle evlendiği için gerçekten delirmiş mi?"

"Dağhan! Ahuzar!" diyen Süheyla'nın sesini duydum ama dönüp bakmadım. Dik bakışlarımın hedefi sadece Dağhan'dı.

Dudak büzdü. Elleri hâlâ ceplerinde, duruşu kendinden emin ve rahattı. "*Sevmek, delilikten ibarettir*, derler, Ahuzar." Süheyla nefes nefese yanımıza geldiğinde öne doğru bir adım atıp karısını alnından öptü ve sessizce eve doğru ilerlemeye devam etti.

Anlık gelişen bir olaydı. Süheyla bile birkaç saniye için durup önce bana, daha sonra ise aniden onu alnından öpüp uzaklaşan eşine bakmıştı. Yeniden bana döndüğünde şaşkındı. "Neydi bu şimdi?" Şaşkınlığını saniyeler içinde asıl odağına, yani bana yönlendirdi. "Neredesin sen, Ahuzar?" İki koca adımla yanıma gelip kolumu kavradı.

Eve doğru salınarak ilerleyen Dağhan, "Asım!" diye aniden bağırdı. "Şu *Kanpusu* denen adamı araştı. Deli gibi neden herkese saldırıyormuş, bir öğrenelim."

Asım'ın bakışları bana döndü. Kısa bir andı ama gözlerinden geçen küçük bir panik vardı. Aralarında yüzü okunası en kolay olan oydu. Hızla arabanın önünden ayrılıp ileri koştu ve Dağhan'ın koluna girdi. Bir şeyler konuşarak ilerlediler. Dağhan ensesinden kavrayıp Asım'ı ileri savurduğunda balkondan onları izleyen Yakup Öz'ün bakışları her zamanki sertliği içindeydi.

Dağhan'ın ona bakarak dik bir şekilde yürüğünü o an fark ediyordum. Meydan okuyor gibiydi. Bir şeyler oluyordu. Bu aralar hislerimin beni yanılttığı anlar çoktu ama aralarında bir gerginlik olduğuna emindim.

Süheyla yeniden, "Ahuzar!" dediğinde bakışlarımı onlardan kopardım.

Oldukça sakindim. "Efendim."

"Evden mi kaçtın sen?"

"Evet."

Kaşları hayretle havalandı. "Nasıl yaparsın bunu? Ya düşseydin? Ayağın takılıp bir yerden yuvarlansaydın?"

"Buradan kaçmama değil de düşme ihtimalime endişelendiğine göre gerçekten bu araziden çıkış yok. Ne bu şimdi? Labirentte falan mıyız?"

"Sayılır." Her zamanki anlayışı içindeydi. Ben biraz önce kaçmaya çalışmışım, farkında mıydılar? Herkes bu kadar sakin olduğuna göre buradan çıkış gerçekten imkânsızdı. Koluma girip eve ilerletti. "Kahvaltını yapalım," dedi anlayışla. "Üşümüşsün."

Uyum sağladım. Eve girdiğimizde yine umutsuzluk batağına düşmüş gibiydim. Merdivenleri Süheyla'yla beraber çıktım. Onu itmedim ya da kendimden uzaklaştırmadım. Mutfakta, buzdolabı üzerindeki not görmezlikten geleceğimden daha fazlaydı.

"Aklımı aldın," diyordu merdivenlere vardığımızda. "Bir daha böyle habersiz gitme. Fırahı gezeceksen söyle, beraber gezeriz."

"Kaçıyordum, Süheyla. Sence sana haber vermem absürt olmaz mıydı? Ha, çok istiyorsan beraber kaçalım."

Merdivenler bitmiş, odama yönelmiştik. Güldü. "Teşekkürler, ben almayayım."

Yüzüm ekşidi. "Oysa el ele verip zebani kayınbabandan kurtulabilirdik. Sen bilirsin."

Gülecekti ama anında ciddileşti. "Ahuzar!" diyerek öne atıldı. "Sessiz ol, biri duyacak."

"Keşke."

"Bana güven ve sadece bekle, Ahuzar." Odadan içeri girdiğimizde kahvaltım alıştığım gibi bir tepsi içinde hazırdu ve yatağımın üzerindeydi. Sessizce montumu çıkarıp dolaba astım. Birkaç dakika önce kaçarken yakalanmamış gibi normal bir döngü içindeydik. Yatağa oturmadan, kahvaltımı alıp makyaj masasına yöneldim. Oturup yemeye başladığımda Süheyla başucumda beni izliyordu.

"Neden yatakta değil de sürekli burada yiyorsun?"

Ekmeekten küçük bir lokma aldım. "Yatakta yemek yenmez," dedim sadece. Bu cümlemin arkasında kalan anıları sadece ben biliyordum. Can yakıyorlardı. Bir yudum sıcak çayla onları da yuttum.

Süheyla'nın kaşları *öyle mi*, der gibi havalandı. "Küçükken nenem de öyle derdi."

Sessiz kaldım. Aknene'yi de bir yudum çayla yutmayı denedim.

"Yemeğini yedikten sonra sana bir sürprizim var," diyen Süheyla'nın keyfi yerindeydi. "Benim odama gelir misin?"

Bu sıralar midem çok ekşiyor ve ağrıyordu. Yine aynı ağrı olduğunda kasıklarım da minik seğirmeler başlamıştı. Domatesten bir dilim alıp başımı salladım. "Gelirim."

Küçük bir sessizliğin ardından, "Neden bu kadar sakınsın?" dedi.

Bakışlarım ona döndü. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

Dudak büzdü. "Ne bileyim? Kaçamadın diye öfke kusman gerekmiyor muydu?"

Evet, gerekiyordu ama bebeğim beni duyuyorken zordu. Elimden geldiğinde kendimi frenlemeliydim. Sinirlendiğimde kasıklarım da daha yoğun bir

ağı saplantıyor, onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Ayrıca kaçamayacağıma emindim, sadece denemiştım.

"Gönlün olacaksa karnımı doyurduktan sonra tabakları duvara fırlatırım," dedim yeniden yemeğe dönerken. Bir dilim salatalık yedim. "*Bebeğin seni duyuyor*, dedin. Onu korkutmak istemiyorum."

Gülerek geriledi. "Tahmin etmiştim." Kapıyı açıp, dışarı çıkarken dudaklarında hâlâ derin bir tebessüm vardı. "Bebeğin senin gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı. Tabakları duvarda kırdıktan sonra odama gelmeyi unutma, önemli." Bir gülüş daha göndererek geriledi ve kapıyı kapadı.

Sessizce kapıya baktım. Ağzımdaki lokmayı ağır ağır yutarken elim karnıma değdi. Ben bir anneye sahip olduğum için şanslı değildim, içimde büyüyen bu cana ve kalbimde büyüyen kardeşlerime sahip olduğum için şanslıydım. Peki, ya o? Annesi ben olduğum için mutlu muydu yoksa içine doğacağı cehennemden korkuyor muydu?

Kahvaltıya devam etmeden önce radyomu açıp yeniden yemeğime döndüm. İbrahim soğuk havalardan ve bin yılda bir gerçekleşen doğa olayından bahsederken sessizce yemeğimi yedim. Kahvaltı bittiğinde ilaçlarımı içtim. Korseyi her zaman takmıyordum. Doktorum, *kasların tembelliğe alışmamalı*, demişti. Ama her sabah birkaç saat takmam gerekiyordu. Dolaptan korsemi alırken İbrahim'in söyledikleriyle durdum.

"Ben de *bizim şu meşhur gül emoji*si nerede, neden mesaj atmıdı, diyordum. Bugün geç kalsa da programın sonunu yakaladı. Hangi şarkıyı istediğini artık hepimiz ezbere biliyoruz sanırım. Şarkıya geçmeden önce eğer bizi dinliyorsan bir şey sormak istiyorum. Bu şarkı birine bir mesaj mı? Cevap verebilir misin?"

Arkada Göksel'den *Gittiğinde* şarkısının melodisi belli belirsiz duyuluyordu.

İbrahim sessizleşti. Bakışlarım radyoya döndü. Günlerdir aynı şarkının sadece İbrahim'in programında aynı kişi tarafından istenmesine bel bağlamak istemiyordum ama minik canım benimle aynı düşüncede değildi. Minik atımları yerli yerindeydi.

"Bakalım, gizemli gül emoji si cevap verecek mi?" dedi İbrahim. "Bir saniye içinde cevap vermezse şarkıy-" Durdu. "Bizi dinliyor," dediğinde sesine eklenen heyecan vardı. "*Birini arıyorum*, demiş, gizemli gül emoji si. *Onu kara bir ormanda, uçurumda kaybettim*."

Elimdeki korse parmaklarımın arasından sıyrılıp, yere düşerken titreyen sadece gözlerim değil, her yerimdi. Tekmeler gibi küçük ama güçlü darbeler sıklaştı. Koşarak değil, sakın adımlarla radyoya ilerledim.

İbrahim, "Sanırım hüznünlü bir hikâyen var," derken yatağımın başucundaki radyonun yanıdaydım. "O zaman Göksel, *içimde bir kara orman* yanıyor, *gittiğinde*, derken biz de senin kaybettiğin kişiyi bulmanı dileyeceğiz. Bizi dinlemekten vazgeçme."

İbrahim'in sesi sönerken Göksel'in sesi aramıza kuruldu. Yatağa oturduğumda titreyen ellerim radyoya uzandı. Olabilir miydi? Belki de delirmiştım. Bebeğim küçük bir tekme attığında ilk defa irkildim. Güçlü bir darbeydi. Ağlamayacaktım. Gözümü bir odada açıp içimde büyüyen canlıyı hissettiğim andan sonra asla ağlamamıştım. Yine ağlamayacaktım ama içimde titreyen his uzun zaman sonra ilk defa bu denli canlıydı.

Parmaklarım radyoya değdi. *Gitmesen olmaz mı*, diyordu şarkı her zamanki gibi ama her şey gitmişti. Nefes alıp verişim hızlandı. Göğüs kafesim aldığım nefesle yandı. Şarkı bitene kadar kıpırdamadım. Bu anın bir hayal, zihnimin oyunu olmasından deli gibi korktum. Elim karnımdaydı. Darbeleri gün geçtikçe sıklaşıyordu.

"Olabilir mi?" diye mırıldandım. Sesim de titriyordu. Şarkı bitene kadar elimi radyonun üzerinden çekmedim. "Baban..." dedim miniğime. "Baban olabilir mi?"

Anlamanın bir yolunu düşündüm. Buradan kaçamıyordum ama mücadele etmeden teslim olmak da tabiatıma aykırıydı. İbrahim başka bir şarkıya geçtiğinde ayağa kalkıp, odanın ortasında gidip geldim. Parmaklarımı saçıma daldırıp, geri savururken bütün ihtimalleri tartmaya çalışıyordum. Ölmemişt, emindim. Ölseydi Yakup Öz canımı acıtarak bunu söylemekten asla çekinmezdi ama hiçbiri öldü, dememişti.

Yok, diyorlardı sadece. O değil, ben yoktum. Geride kalan o, uçurumda kaybolan bendim. *Hep bir adım arkadayım*, demişti. Hâlâ orada mıydı? Bir anıyla daha zihnim sarsıldı.

El ele, Rize merkeze indiğimiz günlerden birinde ben her mağazaya giriyordum. O ise sadece sessizce eşlik ediyordu. Anlattıklarımı dinliyor, anlamsız detayları bile başını sallayarak onaylıyordu.

Ama hep bir adım arkamdan ilerliyordu. Bir adım arkadayım, Ahu, derken her zamanki gibi şaka yapmadığını da o an anlamıştım. Bir mağazadan içeri girerken yine beni önüne almıştı. Bir adım arkamda, eli sırtımdaydı.

Gülmüştüm bu hallerine. Eskiye yâd etmek gibiydi o an. "Hâlâ bir adım arkadayım, Ahu, diyorsun yani ha?" Kıkırdarak elbiselere yöneldim.

"Hep," dedi tek nefeste. Varlığı hemen ardımda, eli sırtımdaki ölümdeydi.

"Eskiden benimle müttefik olmak içindi. Şimdi ne için?" Mavi bir gömleği üzerime tutarak ona dönmüştüm. "Nasıl?"

Dudağının kenarı olumsuz anlamda yukarı kıvrılıp cıkladığında gömleği aldım. "Ben de beğendim, canım. Haklısın." Gri bir kazak alıp onun üzerine tuttum. "Bu nasıl?"

"Hayır, desem de alıyorsun."

"Çünkü her şeye hayır, diyorsun, Timur." Kazağı geri çektim. "Omuzlarına dar, olmaz. Battal boyu yok mu bunun?" Kazakları karıştırmaya başladığımda yine bir adım arkamdaydı. "Soruma cevap vermedin."

"Hangisine? Çok soru soruyorsun."

Aradan hâkî yeşili bir kazak çıkarıp ona döndüm. Yeniden bedenine tuttum. "Eskiden benimle müttefik olmak için bir adım arkamdaydın, şimdi?"

"Yoo," dedi geniş geniş. "O zaman da seni izlemek için arkadan gidiyordum. Şimdi de."

Boş boş baktım. "İzlemek?"

Sessiz ve boş bakışları bir cevaptı. Evet. "Gözümü üzerinden ayırdığım anda bir yerleri yıkıyordun."

Kazağı geri çektim. "Nerede o her zamanki romantik cevaplarınız, Timur Bey? Evlilik performansınızı düşürüyor. Kazak tamam, bundan bir tane daha alalım. Hiç kalın bir şeyin yok." Yeniden arkamı döndüm. "Hangi renk istersin?"

"Siyah."

Koyu kahve bir kazağı aradan çekip çıkardım. Ona ne sorsam siyah, diyordu. Çok önemi yoktu. Bir önceki kazakla aynı bedeni bulmak için çabalarken, arkamdan elini uzatıp aradığımı aradan çıkardı.

"İşte bu yüzden bir adım arkadayım," diyen sesi değdi kulağıma. "Sen benim önümü topluyorsun, ben senin arkamı. Sen benim görmediklerimi görüyorsun, ben de senin."

Kazağı elinden alıp ona döndüğümde ben yine aşağılarda, o tepelerdeydi. Dudaklarıma bir tebessüm kuruldu. "Doğru cevap buydu, aferin." Yarım, çapkın bir gülücük gönderdi. Eli saçlarıma değerken başımın üzerine derin bir öpücük bıraktı. Dudakları zihnime sessiz bir umut fidesi daha ekli.

Gerçekliğime yeniden döndüğümde elim alnımda, dudaklarının değdiği yerdeydi. Bir adım arkamda değil, yanımda ve önümde olmalıydı. O zaman onu kaybetmezdim.

Odanın içinde fır dönerken, kapım vurulunca adımlarım durdu. Hizmetli kadın kahvaltı tepsisini almak için gelmişti. "Gelebilir miyim Ahuzar Hanım?"

"Tabii," dedim sadece.

İçeri girip, tepsiyi alırken dikkatli bakışlarım ondaydı. Orta yaşlarda, siyah saçlı, hafif tonton, tatlı bir kadındı. Üzerindeki siyah hırka uzundu. Bu zamana kadar bana hep saygıyla yaklaşmıştı. Yine de telefonu olsa dahi bana vermezdi. İstedğim anda da gider, Süheyla ve Dağhan'a yetiştirdi. Dudaklarımı kemirerek odanın çıkışına yöneldim.

"Nereye?" dedi anında.

Ani sinirimi frenledim. Emir kuluydu. Kaçtığım için herkese hesap sorulmuş olmalıydı çünkü önceden asla sorgulamazdı.

“Süheyla'nın odasına,” diyerek, odadan çıkıp kapıyı kapadım. Hemen yanımdaki odanın kapısını çalmadan önce bakışlarım diğer kapılarda gezindi. Holün bir ucunda Dağhan'ın, diğer ucunda Yakup Bey'in çalışma odası vardı. Onların da elinde hiç telefon görmemiştim ama belki odalarında olabilirdi. Dalgın bakışlarım odaları ve ihtimalleri düşünürken kapıyı çaldım. Süheyla'nın hızla kapıya koşan minik ayak seslerini duyabiliyordum.

Anında kapıyı açıp derin bir tebessümle bana baktı. “Hoş geldin.”

İstemsizce gülümsedim. “Yan odadan geliyorum, Süheyla. Sakin ol.”

İçeri girmem için kenara çekildi. “Olsun, sonuçta ilk defa kendi isteğiyle geliyorsun. Gel hemen, geç.”

“Kendi isteğimle gelmedim, sen çağırdın,” diye sitemle içeri girdim. Benim kaldığım odadan farklıydı. Oldukça büyük olmasının yanı sıra bir duvarı camlarla kaplıydı. Güneş bütün ışıklarını buraya bırakabiliyordu. Geniş yatak, ahşap dolaplar ve aksesuarlarla sade ama şık bir odaydı.

Benim bakışlarım sadece yatağın üzerine yerleştirilmiş minik bebek kıyafetlerindeydi. O kadar çok ve renk renktiler ki bir mağazayı buraya dökmüş olabilirdi.

Süheyla ileri atılıp yatağın üzerini işaret etti. “Bebeginin ilk kıyafetini sen seçmek istersin diye düşündüm.” Aynı hevesi sürüyordu. “Ne seveceğini bilmediğim için her modelden getirtirdim. Cinsiyetini bilmediğimiz için genel renklerden söyledim ama istediğin bir renk varsa söyle, getirtirim.”

Minik adımlarım kıyafetlere ilerledi. Ama elime aldığım ilk şey köşede kalan sarı patiklerdi. Avcumun içinde miniciktiler. Aknene'nin bebek kıyafetlerini sakladığı sepetteki her şey gibi örgüydüler.

“Bebegin hızlı yürüyecek,” dedi Süheyla. “Önce patik seçtin.”

Hayır, anısı olduğu için seçmiştim. Bilemezdi. Onu babasının mezarına götüreceğimi söylesem de artık bir umudum vardı. Ben o keskin kahvelere bakamazdım belki ama o babasına bakabilir, benim yerime de sevebilirdi. Yeşil bir tulumu uzandım. Desenleri kurbağaya benziyordu, rengi Karadeniz'e.

“Ne gerek vardı bu kadar şeye?” dedim. “Daha çok var doğuma.”

Yatağa oturup beni de yanına çekti. Etrafımızı sarmalayan sayısız minik kıyafet varken gözlerinin içi parlıyordu. “Giydirmezsin belki ama ilk kıyafetini ben almak istedim. Seni büyük bir mağazaya götürmek isterdim ama elimden gelen sadece bunlar.”

Yine huzursuzluk arandım. Göğüs kafesimde onunla ilgili küçük bir siyah leke bulmaktı ümidim ama olmadı. Buradaki herkes gibi ondan da nefret etmeye çalışıyordum ama istemesem de farkındaydım. Ben burada sadece Yakup Öz'den nefret ediyordum.

İfadem duygudan yoksundu ama sesimi yumuşattım. “Seç birini o zaman,” dedim göz ucuyla kıyafetlere bakarken.

Bocaladı ama gülüşü hızla yüzüne yayılmış, çehresi aydınlanmıştı. Dağhan'ın ona neden âşık olduğunu anlayabiliyordum. Bu dünya için fazla iyiydi ve ona baktığım her an aklıma Defne geliyordu.

"Önce sen seç."

Elimdeki sarı patikleri işaret ettim. "Ben seçtim."

Bebek söz konusu olduğunda heyecanına asla hâkim olamıyordu. Ultrason anlatında bile benden daha heyecanlıydı. Onun mücadele ederek kazandığı şey beni ölümün ucundayken bulmuştu. Anlamsızca yine utandım. Neşeyle arkasını dönüp kahverengi, ayıcıklı bir tulumu kavradı.

"Bu olsun o zaman. Hem kıza olur hem erkeğe. Beresi bile var. Bebeklerin kafası doğdukları anlarda hamur kadar yumuşak, biliyor musun Ahuzar? Özellikle başını her şeyden koruman gerek. Ama miden çok yanıyor. Kesin saçları çok fazla olacak."

Bütün kelimeler heyecanla dudaklarından dökülürken yaptığım tek şey onu izlemek oldu. Hem ona üzüldüm hem kendime. Hissedebiliyordu. Benim kadar duygusuz ve donuk değildi. O bende olanı istiyordu, ben onda olanı istiyordum. Çünkü insanın en çok özlediği şey hiç tatmadığı hislerdi. Belki o uçurumdan düşmeden Timur yanımda olduğunda bu haberi alsaydım en az Süheyla kadar coşkulu olabilirdim ama artık her şey silikti.

Elim minik karnımı okşarken Süheyla'nın heyecanla bebekler hakkında anlattıklarını dinledim. Mesela sadece annelerinin kalp atışını ve kokusunu tanırlarmış, tat duyuları çok yüksek, parmakları sanılandan daha güçlüymüş. Öyle hevesle anlatıyordu ki sadece dinledim. Ne sözünü böldüm ne soru sordum. Sarı patikleri sıkıca kavradım, odama döndüğümde yatağımın başındaki pembe ayıcığın yanına bu patikleri bıraktım.

Ölümü ve yaşamı her zamanki gibi başucumda taşıdım.

Güneş ışıklarını yüzüne değdirdiği anda Timur'un gözleri aralandı. Uyku nedir bilmediği bu günlerde göz altları şiş, ifadesi keskindi. Karşısındaki yatak dururken sırtüstü uzandığı yataktan toparlandığında Murathan onun yatmadığı yatakta keyifle uyuyordu. Timur, sadece gücünü toplamak için uyuyor, bu anlarda bile zihni kâbuslarla mücadele ediyordu.

Küçük bir evdeydiler. Kardelen Halı Yıkama Fabrikası artık güvenli değildi. Yeni sığınakları Ayla'nın yönlendirdiği bu evdi. Odadan çıktığında Mukbil'i büyük salonunda, her zamanki gibi bilgisayarları başında buldu. Onun arkasında kalan koltuğa gelişigüzel bir şekilde yatıp uyuyan Doktor vardı. Terzi, Mukbil'le bir şeyler incelerken Şef ortalıkta yoktu.

Götle don gibi geziyorlardı. Sövecekti ama yuttu. Huysuzca yüzünü ekşiterek yüzünü yıkadıktan sonra geri döndü. Odadan içeri girdiğinde, "Töngesünaydın!" diyen Mukbil'e cevap vermedi. Bakışları bilgisayar ekranındaydı.

"Neye bakıyorsun?"

Bu hallerine alışan Mukbil ekrana döndü. "Domanica Russo'ya. Adam yanan paralarıyla yanmış gibi çökmüş bir halde. Birkaç mekânına daha el altından yaptığımız ihbarlarla baskın yaptırarak. Günlerdir sorgudaydı. Şimdi çıkmış ama yarın ülkeyi bir daha dönmek üzere terk edecek gibi. Keyifli bir sabah."

Timur, Russo'nun emniyetten çıkarken, kameralardan kaçınan hallerine bakarken ifadesizdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Terzi.

Kralşan'la adı geçen herkesi yok edecekti. Habib Silvanlı'dan Bujar'ı, Bujar'dan Russo'yu öğrenmişti. Mesajların Kralşan'a gittiğine emindi. Bir planı vardı ama sesli dile getirmedi. Sadece iki isim verdi: "Bana Efruz Bakıroğlu ve Sultan denen adamı araştır." Gerileyip, Doktor'un başındaki yastığı hızla çekip aldı. "Kalk, lan."

Uykusundan aniden uyanan Doktor bocalamış, uyuşuk gözlerle dikleşmişti. "Ne oldu, lan?"

Timur kafasından çektiği yastığı yüzüne savurdu. "İyi günündesin. Yogaya gidiyoruz. Kalk."

Aylamayan Doktor'u kendine getirmeye tek bir kelime yetti: *Yoga*. Yattığı yerden doğrulurken sarı saçları dağılmış, gözleri şişti. "Ne?"

Timur, "Taytın yanındadır inşallah," diyerek, gerilerken Mukbil bıyık altından, Terzi ise saklama gereksinimi duymadan gülüyordu. Timur odadan çıktığında Doktor elindeki yastığı şeytan taşlar gibi Terzi'ye savurdu.

"Gülme!"

Terzi yastığı havada yakalayıp gülmeye devam etti. "Bana değil, Lider'e kız."

Doktor göz devirdi. Mukbil cips kâsesinden avuçlayıp bir avuç dolusu cipsi ağzına tıktığında Terzi'nin ters bakışları artık ondaydı. "Sabah sabah cips mi yiyorsun? Şaka olmalısın!" Umursamadı Mukbil. Cipsini yemeye devam ederken ekranda beliren iki kişinin sureti vardı. Parmaklarını yaladığında Terzi ekşimiş bir yüzle onu izliyordu. "Kusmak üzereyim, Mukbil."

"Lider'e şikâyet et."

"Lider daha pasaklı," dedi arkada toparlanan Doktor. "Bu görev nasıl bitecek, çok merak ediyorum. Bir araya gelen ekibe bak."

"En azından Yüzbaşı temiz. Sürekli her yeri toparlıyor," dedi Terzi şükreder gibi. Bakışları ekrandaydı. "Töng'e'nin verdiği isimler bunlar mı?"

Doktor gözlerini ovalayarak, banyoya ilerlerken Mukbil ekranı büyüttü. "Evet, Efruz Bakıroğlu ve Sultan denen adam. Ülke içinde eli güçlü mafyalardan ikisi. Kenan için çalıştıkları söyleniyor. Ayrıca on ikili masaya üyeler. Ayla isimlerini Kralşan'a çalıştığı günlerde vermişti."

Timur odaya yeniden girdiğinde tek değildi. Arkasından ilerleyen Karakurt uykudan yeni uyanmamış gibi zinde ve kendinde görünüyordu.

Konuşulanları duyan Timur, "Devam et," diyerek Mukbil'e yaklaştı.

İki adamı daha net görmesi için ekranı o yöne çeviren Mukbil heyecanlıydı. "İşte buradalar, patron." Efruz Bakıroğlu kızıl saçlı, orta yaşlı; Sultan ise kısa boylu, kilolu ve sert çehreli bir adamdı.

Ekrana dikkatle bakan Timur'un gözleri kısıldı. Arkasından beliren Murathan, Terzi'nin sormaya niyetlendiği soruyu önce sormuştu.

"Bunlar kim, Töngge?"

"Yeni avlar," dedi kısa ve net bir şekilde. Ayla'nın verdiği dosyada isimleri mevcuttu. "Kralşan için çalışıyorlar."

Mukbil, ekrana bakarken bilgi vermeye devam etti. "Sultan denen adamın sicili bir hayli kabarık. Kendisinin fuhuş çetesi var. Ayrıca Ayla'nın görev dosyasındaki raporlara göre bu gece on ikili masa toplantısı var. Her ayın on beşinde bir araya geliyorlarmış. Mekân bilinmiyor."

Timur mekânı biliyordu. Kralşan'la gitmiş, o kırmızı bir kral tahtına oturup iki kişiyi infaz ettiğinde ifadesizce izlemişti.

"Plan ne?" dedi Terzi.

Timur planını dile getirmedi. "Akşam bakacağız," dedi ve arkasını dönüp kapıya ilerledi. Kapıdan girmeye niyetlenen Doktor'u kolundan kavrayıp, yaka paça çıkışa sürüklerken Murathan hemen arkasındaydı.

"Lan, ne demek *akşam bakacağız*?" dedi şaşkınlıkla. "Planın yok mu?"

"Yok."

Doktor ensesinden köpek yavrusu gibi kavranmış, ilerletilirken, "Montum," dedi zorla. "Dur, montumu alayım."

Umursamadı Timur. Evden kendisiyle birlikte dışarı çıkardı. "Yoga yaparken ısınırsın, merak etme."

Murathan bir adım arkasındaydı. "Nasıl planın yok? Biz yarak kürek ne yapıyoruz o zaman?"

"Gözüme kestirdiğimi indiriyoruz."

Arabanın önüne geldiklerinde Doktor can havliyle kendini arka koltuğa atmıştı. Hepsi bindiğinde Timur'un ilk işi her zamanki gibi radyoyu açmak oldu.

"Ne demek *gözüme kestirdiğimi indiriyoruz*?" diyen Murathan şaşkıındı. "Maytap mı geçiyorsun lan sen?"

Timur umursamaz bir bakışla karşılık verdi. Yola koyulduklarında Doktor hâlâ ayılamamış, Murathan gergin, Timur umursamaz halindeydi. "Sessiz ol, radyo dinliyorum," dedi sadece.

Murathan gözlerini kapatıp sakinleşmeyi denerdi. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Sessiz kaktı. Dikkatle radyoyu dinliyordu. Daha program başlamadan istek parçasını yazmıştı. Geldiği anı kaçıramazdı. Elbet bir gün Ahu oradan haber gömlerecekti. Biliyordu.

Soruyu cevaplayan arkadaki Doktor oldu. Ön aynadan dağınık saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Bilseydi, daha kaliteli bir seçim yapar, gerçekten yanına tavtını alırdı. "Ahuzar'ın en yakın arkadaşı Defne'ye gidiyoruz." Timur'a döndü ve bunu yeni sorgulama gereksinimi hissetti. "Neden bunu yapıyoruz?"

"Biricik'e götüreceğim."

"Biricik'in yerini biliyor musun?" diyen Doktor bu defa şaşkıındı. "Teoman Doğu çok aradı ama bulamadı."

"Aramadı. Size söylememeyi tercih etti. Benim sakladığımı, içerideki haini bulana kadar ona yerini söylemeyeceğimi belirtmişim." Radyodan yükselen İbrahim her zamanki neşesi içindeydi. Onun istek parçasına gelmişlerdi.

"Biricik, Ahuzar'ın kız kardeş miydi?" diyen Murathan'ın bakışları sertti.

"Öyle," dedi Doktor. "Neredeydi bunca zaman?"

Timur daha fazla dayanamadı. Radyoyu duymuyordu. "İtin götünde! Kesin lan sesinizi. *Radyo açıkken kimse konuşmayacak*, demedim mi ben?" Doktor sessizce aradan geri çekildiğinde ters bakışları Murathan'daydı. "Bu bir emirdir," diye büyük bir keyifle ekledi.

Murathan dilinin ucuna gelen küfürleri zorla yuttu. Timur hep bugünü beklemiş gibiydi.

İbrahim'in sesi gürdü. "Hangi şarkıyı istediğini artık hepimiz ezbere biliyoruz sanırım. Şarkıya geçmeden önce eğer bizi dinliyorsan bir şey sormak istiyorum. Bu şarkı birine bir mesaj mı? Cevap verebilir misin?"

Timur arabayı birkaç saniye içinde kenara çektiğinde Doktor kadar Murathan da şaşkıındı. "Ne oldu, lan?"

Cevap vermedi. Telefonunu çıkarıp kısa bir mesaj yazdı. Yeniden arabayı çalıştırdığında Murathan ve Doktor'un boş bakışlarının hedefindeydi ama umursamadı. Radyonun sesini daha da açtı.

"Bakalım gizemli gül emoji si cevap verecek mi?" dedi İbrahim. "Bir saniye içinde cevap vermezse şarkıy-" Durdu. "Bizi dinliyor," dediğinde sesine eklenen bir heyecan vardı. "*Birini arıyorum*, demiş gizemli gül emoji si. *Onu kara bir ormanda, uçurumda kaybettim.*"

Murathan ve Doktor'un ters bakışları aynı anda radyoya döndü. İfadeleri bocaladı. Öfkeleri üzerine su dökülen bir ateş gibi sönerken bazı şeyleri aynı anda kavramışlardı.

Radyodaki adam neşeyle konuşmaya devam ederken Murathan ifadesizce arabayı süren Timur'a bakıyordu.

"Sanırım hüzünlü bir hikâyen var." Müziğin eşsiz ritmi aralarına kuruldu. "O zaman Göksel içinde bir kuru orman yanıyor, gittiğinde, derken biz de senin kaybettiğin kişiyi bulmanı dileyeceğiz. Bizi dinlemekten vazgeçme."

Her arabaya bindiklerinde açılan radyo, Timur ne zaman mesaj atsa yayına gelen gül emoji ve aynı şarkı çıktığında sesini açması, Murathan Karakurt'un gözünden kaçması imkânsız olan detaylardı. Doktor geri yaslandı. Şarkı hatta yayın bitene kadar hiçbirisi sesini çıkarmadı. Bu derin acıya saygı duydular ve onu sessizliğiyle baş başa bıraktılar.

Çünkü Timur sustukça yaralarını sarardı. Çünkü bazı yaralar dile getirdikçe kanardı.

Sessiz bir yolculuğun ardından Defne'nin yoga merkezinin önünde idiler. Doktor arabadan inmişti ama Timur kapıyı açtığında Murathan kolundan kavrayarak durdurdu.

"Bekle."

Artık keskin değil, soluk bakan kahveler Murathan'a döndü. Yine sessizliğiyle cevap verdi. Murathan cebinden kopmuş siyah bilekliği çıkarıp ona uzattığında yine tepkisiz kalmak isterdi ama olmadı, yapamadı. Araladığı kapıyı hızla kapatıp bilekliğe uzandı. Bu onun şansı, uğuruydu. Ahu'nun tüm umutları, ona değen yüreği idi.

"O gün seni hastaneye götürürken kolundan düştü," dedi Murathan. "Normalde asla bunu takmazsın. O an bileğinde olduğuna göre önemlidir diye düşündüm."

Öyleydi. Her şeyden önemliydi. Bilekliği avcunun içine uzattı. Geçmiş düştü aklına. Bunu ona vermek için yine radyodan haber göndermişti Ahu. Aylar sonra Rize'de kendilerine ait bir dünya kurdukları günlerde Ahu bu bileklikle uzun uzun oynardı.

Her düğümde sana şans getirmesini diledim, demişti özlemekten ölmek üzere olduğu Ahu'sunun sesi. *Koptuğunda her düğüme sakladığım dilekler seni bulacak.*

Onu hayatta tutan bağın koptuğu gün bu bileklik de kopmuştu, öyle mi? Şans bunun neresindeydi? Parçalamak, yakmak istedi ama Ahu'nun elinin değdiği her şey gibi buna da kıyamadı. Yeniden koluna göre ayarlayıp bağlamaya çalıştığında tek elle zorlandığını anlayan Murathan yardımcı oldu.

"Ondan mı?" demişti bir yandan da. "Ahu'dan?"

Düğüm atılıp siyah bileklik yeniden bileğindeki yerini aldığı anda Timur'un iri parmakları siyah, ince ipin üzerinde gezindi. "Ondan," dedi. "Ahu'dan."

Doktor cama vurdu ama ikisi de dönüp bakmadı. "Defne daha gelmemiş!" dedi titrerken. "Açın şu arabanın kapısını! Dondum."

Bu feryadı duydular ama tepki vermediler. Doktor soğuk yüzünden kıvrılırken Timur, "Murathan," dedi ağır ağır. "Vakit varken ailenin yanına dön." Bakışlarını dostuna kaldırdı. "Bir planım yok. Önüme geleni yakıp yıkacak,

onu bulana kadar durmayacağım. Kim oldukları umurumda bile değil. Bu yolun sonunda ölüm var, görmüyor musun? Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok ama senin kaybedecek çok şeyin var. Karına ve çocuğuna dön."

Doktor cama bir kere daha vurdu. "Neden kapıyı kilitletiniz? Açsanıza! Görüm dondu!"

Umursamamaya devam ettiler.

Murathan'ın kehribarlarında yanıp sönen öfke diriydi. "Ne diyorsun lan sen?" dediğinde sesinde yoğun bir aksilik vardı. "Bizim çıktığımız hangi yol yaşama çıkmış, Timur? Biz zaten her gün ölümle yaşıyoruz. İşimiz bu: Ölmek! Ve üç şey uğruna canımı ortaya koymaktan asla gocunmam: Ailem, dostum ve vatanım. Beni tanıımıyormuş gibi konuşmayı kes artık, sikeceğim dalağını yoksa!"

Doktor iki eliyle cama yapıştı. "Açın kapıyı! Çok soğuk, diyorum!"

Timur sıkıntılı bir nefes verdi. "Planım yok, diyorum. Sen plansız iş sevmersin."

"Bu defa da sana uyarız. Bir şey olmaz."

Dışarıda çırpınan Doktor kaldırımındaki Defne'yi fark ettiğinde gün âdeta yeni aydınlanıyordu. Salaş elbisesi ve montuyla ona bakan Defne şaşkındı. "Doruk, sabah sabah burada ne işin var?"

Doktor cevap vermedi. Çılgın bir soğukta kapı dışarı edilmişti. Baharın geldiğine emin değildi. Ta ki Defne'yi görene kadar. Yanına vardığında sıkıca elini kavradı. Güneşi selamlar gibi önünde başını eğdi ama dua ettiği Yaradandı. "Şükürler olsun Rabbi'me, geldin!"

Defne'yi gören Timur arabadan inmiş, Murathan ise peşinden ilerlemişti. Defne ellerine sarılan adama ve arkadaşından haber getirecek olan Timur'a bakarken birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi.

"Günaydın," dedi her şeye rağmen.

Bazı şeyleri sindirmesi zaman almış ve ağır olmuştu ama anlıyor, kabulleniyordu. Ahuzar iyi olduktan sonra bir önemi yoktu. Yaşadığı her şeye saygı duyar, desteği gerekiyorsa sunardı. Dostluk onun için karşılık beklemek değil, gönlünden geçeni yapmaktı.

Timur karşılık olarak başını salladı. "Müsaitsen seni Biricik'e götüreceğim."

Defne'nin gözlerinde beliren ışık, omuzlarından dökülen kumral saçlar kadar parlaktı. "Tabii," derken, fark etmeden Doruk'un elini sıktı. "Müsaitim. Hemen gidelim."

Timur kenara çekilip arabayı işaret ettiğinde hâlâ Doruk'la el eleydiler.

Defne sabit sakinliği içindeydi. Güneşi selamlamış, tütsüleriyle meditasyonunu yapmıştı. Huzur dolu bakışları Doruk'a döndü. Ama Doruk bırak güneşi selamlamayı, yüzünü bile yıkayamamıştı. Kavradığı eli bırakmadı çünkü bırakmak istemedi. Üşüdüğünü sanıyordu, ısındı. Yanındaki kadına bakarken sadece göz kırptırdı.

Defne elini Doruk'un elinden sıyırdı. Gözbebekleri sadece Timur'a odaklandı. "Biraz bekler misiniz? İçeriden bir şey alıp geliyorum." Aynı huzurla geri dönüp yoga merkezine ilerlediğinde Timur ve Murathan ona, Doktor eline bakıyordu.

"Bu kadın neden bu kadar sakin?" diye soran daimi gerginliğiyle nam salmış olan Murathan'dı.

Timur cevap vermedi.

Doktor birkaç saniye önce aniden, anlamsızca tuttuğu elin sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Neden elini geri çekmemişti? Hadi o boş bulunmuştu, Defne'ye ne demeliydi? Bocalamamış, elini sıkmıştı. "Her sabah meditasyon yapıp papaya çayı içer." Bakışları hâlâ elindeydi. "Günlük yoga yapmasının da etkisiyle kolay kolay asla sinirlenmez."

Timur göz ucuyla yoga merkezini işaret ederken bakışları Murathan'daydı. "Sana da bir tayt alalım da başla yogaya, Karakurt, iyi gelir sinirine."

"Lan, siktir git!" Bu cevabı alması kaçınılmazdı. Doktor'a döndü. "Senin sevgilin mi bu kadın?"

"Değil." Doktor'un bakışları parmaklarından Defne'nin gittiği yöne döndü. Harbi, neden değildi?

Murathan, "Bence sevgilin ama haberin yok," demiş, arkasını dönerek arabaya yönelmişti. "Hâlâ planın yok mu lan?" diyordu arkasından gelen Timur'a.

Timur planını kibar bir *nah* işaretiyle gösterdi. Murathan sinirle söylenmeye başladığında arabaya binmişlerdi. Geride kalan Doktor'un bakışları yoga merkezinden çıkıp elinde şişme, siyah bir montla ona doğru koşan kadındaydı. Defne yanında belirttiğinde montu ona doğru uzattı.

Bu, Doktor'un montuydu. Eşyalarından birkaçını bilerek sürekli buraya bırakıyor, daha sonra da geri alma bahanesiyle geliyordu.

"Al bakalım," dedi Defne'nin dingin sesi. "Bu soğukta neden böyle geldin, Doruk?"

Montu alıp, giyerken bakışlarını Defne'den koparmadı. "Soğuk değil ki."

İlik şelale alev almış gibiydi. Dibi tütüyordu. Aylardır sorduğu soruları yeniden sordu. Âşık mıydı? Buna hemen *hayır*, demesi gerekiyordu ama diyemedi. Defne huzurlu tebessümüyle ona bakarken sadece yüzünden yayılan ışığı, omuzlarına dökülen kumral saçlarını ve bal rengi gözlerini izledi. Montun fermuarını çekerken çenesini ucuna kıştırana kadar kendine gelemedi. İrkilerek zihnindeki düşüncelerden koptuğunda Timur'un yükselişini duydu.

Arabanın camını açmıştı. "Gelmiyorsanız ben gidiyorum."

Defne'nin kolundan kavrayıp ilerletti. "Şaka yapmıyor, gerçekten gider. Bir saniye içinde arabaya bin."

Koşar adım arabaya bindiklerinde bu defa Timur ikisini de beklemişti. Bunun sadece Defne'ye gösterilen nezaket olduğunu herkes biliyordu. Timur radyoyu açtığında İbrahim programı bitirmek üzereydi.

Defne'nin bakışları yeni tanıştığı ve en yakın arkadaşının kocası olduğunu iddia eden bu adamdaydı. Bir zamanlar bu radyo programını Ahuzar sunardı. Bakışları aynanın ucundan asılan zincir ucundaki kırmızı taşlı yüzüğe takıldı. Timur'un sert çehresine odaklandı.

"Ahuzar'la nerede tanıştınız? Bana senden hiç bahsetmedi."

Sessizlik ani ve derindi. Bütün gözler Timur'dayken yine sessizliğe sığınmayı tercih ederdi ama Ahuzar'ın hatırı her şeyi yıkıp geçiyordu. Onun en yakın arkadaşı Defne'ydi ve fazlasıyla değer verdiğini biliyordu. Bu yüzden sorduğu her soruya karşı boynu kıldan inceydi.

Cevap vermeyeceğini düşünen Murathan her zamanki gibi onun sözcüsü olmak için araya girecekken Timur, "Askerim," dedi. "Bir görev için Kenan Kralşan'ın yanına kimliğimi gizleyerek girdim. Beyrut Limanı patladığında onu kurtaran asker de benim. Ahu tanıdı. Kralşan'ı yıkmam için yardım etti. Ama sonra..." Duraksayıp yutkundü.

"Ahu değil, Ahuzar."

"Ahu." Sesinde tereddüte yer yoktu. "Sizin için Ahuzar olabilir. Benim için Ahu."

Uzatmadı Defne. "Hiçbir şey anlamıyorum," diyebildi sadece. "Ahuzar şu an nerede? Teoman Bey bana *koruma altında*, dedi ama birkaç ay sonra medya kayıp haberleriyle çalkalandı. Benim arkadaşıma ne oldu? Nerede? Biri artık açıklasın. Yemin ederim, kimseye hiçbir şey söylemem."

Timur'un gözleri aynadan çaresizce ona bakan kadına değdi. "Taytlı," dedi. "Anlat." Hatır limitleri buraya kadardı. Başı uykusuzluk yüzünden çatlıyordu.

Torpidö gözünden ilaçlarını alıp, içerken Murathan yardım etmiş, o istemeden suyu açarak ona uzatmıştı. "Bu kadar açıklama yapman bile mucizeydi," derken bir hayli şaşkındı. "Görmeyeli kelime dağarcığının genişlemiş, Töngö."

Timur sessiz kalmayı tercih etti. Doruk, Defne'ye olayı başından itibaren anlattığında ise Defne'nin yanağında yıllar sonra süzölen sicim gibi yaşlar vardı. Kenan'ın neden Ahuzar'ın peşinde olduğu, dövme ve uçurum gerçeği kaldırabileceğinden fazlaydı. Elini dudaklarına kapatıp hıçkırıklarını yutmayı denerdi. Şu an ağlayamazdı. Peki, ya arkadaşının yaşadıkları?

Yanağına düşen yaş hızla silerken, başını cama çevirip saçlarını yüzüne döktü. Bu zamana kadar ona hiçbir zaman kırılmamıştı çünkü yaşadığı hayatı, yüklerini ve sorumluluklarını biliyordu. Ama bu kadarı kalbini âdeta yakmıştı. Doruk'un elini elinin üzerinde hissettiğinde dudaklarını dişleyerek ona baktı. Yeşil gözleri denizle karışan mavi kadar berraktı. Doruk'un ilgisinin pekâlâ farkındaydı ama sessiz kalıp izlemek hoşuna gidiyordu.

“Uçurumdan düştü, diyorsunuz,” dediğinde sesi kısıktı. Dudaklarını dişledi. “Uçurumdan düştü, diyorsunuz, Doruk! Nasıl kurtulabilir?”

Elini dudaklarına kapadığında gözyaşlarını daha fazla dizginleyemedi. Öne eğilip, başını ellerinin arasına alırken arabada tanımadığı iki adam daha vardı ama hiçkırarak ağladı. Ahuzar sertti ama taş bile tüm sertliğine rağmen çatlamaz mıydı? Nasıl dayanmıştı bunca şeye?

Murathan ve Timur duygularını yuttu. Ciddi bakışları sadece yoldaydı. Ama Doruk bunu yapamadı. Elini Defne'nin saçlarına atıp teselli vermek ister gibi okşadı. Çok şey söylemek istedi ama hiçbir kelime bulamadı. Defne hep güler, huzurlu bir nehir gibi etrafına huzur yayardı. Onu izlerken her anını gördüğünü sanıyordu ama ağlayışı ilkti. Garipti ama gözyaşları bile huzurluydu.

“Ölmedi,” dedi Timur anında. “Yaşıyor. Ve yerin yedi kat dibine de girse o Kralşan'ı bulup Ahu'yu alacağım. Senden tek ricam, Defne, Biricik'e hiçbir şey söyleme.”

Hiçkırıklarını yutmaya çalışırken toparlanmayı denedi Defne. Başını ellerinin arasından kaldırıp, çenesini yukarı dikerken, Ahuzar'dan öğrendiği gibi dişlerini sıkarak yanağına düşen yaşları sildi. Ahuzar bilmezdi ama Defne için bu dünyada üç güçlü kadın vardı: Annesi, Ahuzar ve kendi gölgesi. Saçlarını geri savururken boğazına takılan son hiçkırığı da yuttu.

“Yaşadığına nasıl bu kadar eminsin?”

Cevap veren Murathan oldu. “Bize güven.” Sesi otoriter ama güven doluydu.

Doktor'un eli bu defa omzundaydı. Defne kırmızı gözlerle ona döndüğünde içinde bir noktanın gerçek anlamda cız sesiyle inlediğini duydu. Sorular buraya kadardı. Öyle ya da böyle bu kadından hoşlanıyordu. Ilık şelale bu saçlardı.

“Ilık şelaleyi hayal et,” dedi teselli vermek adına. “Derin nefes al.”

Defne sadece baktı. Doruk misali, *nerede bu ılık şelale*, diye yükselmemek imkânsızdı ama yuttu. Doruk'un omzundaki elini geri itmedi. Sadece bakışlarını ellerine eğip parmaklarına baktı. Et tırnaktan, dert Ahuzar'dan ayrılmıyordu.

Dakikalar sonra dar bir sokakta ilerliyorlardı. Araba durduğunda Timur'un bakışları arkadaki kadındaydı. Defne birkaç dakika içinde Biricik'i görecektir, ona sıkıca sarılacaktı. Yaşadığı barakanın her köşesini nasıl bir eve çevirdiğini, Cihan denen o tatlı çocukla kurduğu ilişkiyi izlerken göğsündeki ağrı bir nebze olsa hafifleyecekti. Zaman geçmiş, Biricik ağır ağır ablasına benzemişti. Defne onu götürmek istediğinde Cihan'ı seçecek, bu barakanın her yerden daha güvenli olduğunu söyleyecekti.

Yok ederdi izleri toprak. Büyüme kadar, dalından koparılmak da can yakardı. Aldığını geri vermeyen toprak, bir tek bağrına saklanan tohumları yaşıtırdı. Biricik'ten alınanlar kadar bağrına sakladığı umut tohumları da vardı.

Ağaçlar, ağaçlar,
Büyük küçük her yerde
Rüzgârla, rüzgârla,
Sarılırlar neşeyle.

Elim karnımın üzerinde gezinirken camın önündeki sandalyeye oturmuş ileri geri sallanıyordum. Dudaklarımdan dökülen ninni belli belirsizdi. Bugün akşam yemeğinden sonra onu hiç hissetmemiştim. Ne kasıklarımda seğirme vardı ne de küçük darbeleri. Ama oradaydı, biliyordum. Yine de varlığına öyle alışmışım ki hareket etmediği her an endişeleniyordum. Garip bir şekilde onunla konuştuğumda ya da sesimi duyduğunda küçük atımlar başlıyordu. Ama anlatacak pek bir şeyim yoktu.

Bir kardeş, sayısız kayıp, bir düşman ve babasından başka ne anlatabilirdim ona?

Ninni söylüyordum. Bu ninniye radyo sunduğum dönemlerde bir izleyicimiz istemişti. *Kaybettiğim bebeğime*, demişti. Ben kaybetmemek için söylüyordum. Bakışlarım ise duvardaki saatteydi. On buçuğa beş dakika vardı. Süre akıp, giderken, uzanıp camın önündeki radyoyu açtım. Karanlık da olsa gökyüzüne bakmak iyi geliyordu. Ama burada Rize'deki kadar yıldız asla yoktu. Olamazdı da. Siyah siyahı çeker, karanlık derinleştğinde yıldızları yok ederdi. Zifiri karanlıktaydım.

Parmaklarım karnımdaki küçük çıkıntıya hafifçe dokundu. "Ninniye mi beğenmedin? Neden oynamıyorsun?" Tepki gelmedi. "Radyo dinlemeyi daha çok seviyorsun, biliyorum." Yine tepki gelmedi ama İbrahim ve bir zamanlar benim sunduğum programın jeneriği yükseldiğinde seğirme kendini belli etti. Güldüm. "Baban İbrahim'i dinlemeyi sevdiğini duymasın, fena kinlenir."

Bir kere daha seğirdiğinde dudaklarımdan aylar sonra dökülen minik bir kıkırtı vardı. Bu sese eşdeğer olarak küçük bir tekme geldiğinde dikleştim. İlk defa bu kadar güçlüydü. Kıkırtım büyüdü. "Ne yapıyorsun sen içeride? Ne baban hareketli ne ben. Ne bu haller?"

"İyi geceler!" dedi İbrahim.

Bir kere daha parmak ucumla göbeğime dokundum. "Şimdi sessiz ol. O kişi gerçekten baban mı emin olmak zorundayız. Anlaştık mı?"

Sessizleşti. Sözümü dinlemesine anlamsızca güldüm. Hormonlar çılgın şeylerdi. İbrahim giriş kısmını sunup, birkaç şarkıyla devam ederken bakışlarını camın diğer ucundaki gül fidesindeydi. Tomurcuk açmak üzereydi ama kabuğunu kıramıyordu. Yüzüne bakacak yüzüm yoktu ama nefes aldığını, elimden çıkan bir kurşunla ölmediğini bilmeye de mi hakkım yoktu?

Yok, dedi, bana bile merhameti olmayan vicdanının derinlerden gelen sesi. Onu sen öldürdün. Sevgisi olum olan o değildi, sendin! Şimdi yaşadığını öğrensen ne olacak? Yüzüne bakabilecek misin?

Bakardım. Yüzsüzdü aşk. Bir kere uzaktan görsem o bile yeterdi. Özlemekten ölecektim. *Beni böyle sevmeye, önce toplayıp sonra gitme,* diyordu şarkı. Gözlerimi kapatıp yüzünü hayal ettim. Bir elim karşımda o varmış gibi havalandı. Uykuda olduğu anlarda belli belirsiz yüz hatlarında gezinen parmaklarım ezberlediği detaylarda ilerlerken bir boşluğu *sevdâ* diye özlediğimin farkındaydım.

Acı bir farkındalıktı.

Gözlerine dokundum. Kaşları arasındaki iki ince çizgiye, kısa kirpiklerine, sert çehresine rağmen biçimli burnuna ve çenesindeki derin çukura dokundum. Göz altları şiş olurdu. Sol yanağındaki elmacıkkemiği ise daha belirgin. Çenesinin altında küçük bir yara izi vardı. Sakalları kısıyken parmaklarıma batar, uzunken yakardı. Ezberlediğim her milimde gezinerek unutkan zihnimin bu detayları unutmamasına karşı direnmeye çalışıyordum.

İmkânsızdı. Kendini kandırma, Ahuzar. Özlemekten öleceksin ama vicdan azabıyla gömüleceksin.

Derin bir nefes alarak gözümü açacağım anda, “Ve beklenen an,” dedi İbrahim. “Bizim *kırmızı gül* yine buralarda. Artık hangi şarkıyı istediğini söylemeyeceğim bile. Zaten o da söyleme gereksinimi duymamış, ateşli meyve tabağı söyler gibi *aynısından*, demiş.”

Gözlerim açıldı. Hayaline uzanan elim geri çekildi. “Göksel, *Gittiğinde...*” diye mırıldanmam belli belirsizdi. Ama İbrahim’in, “Göksel, *Gittiğinde*, diyecek,” demesi netti. Şarkı etrafımı sarmaladığında avazım çıktığı kadar ağlamak istedim ama yapamadım. Evet, oydu. Adım gibi emindim, oydu. Sadece bu programda bu oluyor, gün boyu hiçbir programda aynı şarkı çalmıyordu. *Kayıbettiğim birini arıyorum*, demesi mih gibi kalbime kazınmıştı.

Seni değil, Ahu’yu arıyor.

Zorla yutkunurken alnımı radyoya yasladım. Bu radyonun ucunda, beni mi arıyordu? Yaşadığımı biliyor muydu? Belki de onun için de öldü olarak kalma-lıydım. Daha az zarar verirdim. Ama onu tanıyordum. Asla peşimi bırakmazdı. Yaşadığımı biliyor muydu? Yoksa onun için ölü müydüm?

Şarkı bitip, İbrahim yayına devam ederken, ayağa kalkıp odanın ortasında gezindim. Dudaklarımı kemirdim. Tek çare, o radyoya bir şekilde bir mesaj gönderip cevabı beklemektir ama imkânsızdı. Ben varken evde hiçbir telefon kullanılmıyordu.

Bunca zaman Süheyla’da bile yoktu. Saatler hızlıca ilerlerken programı bitti ama benim içimi kemiren kurtlar son bulmadı. Işığı kapatıp yatağa uzandığımda bakışlarım perdesi açık camdaydı. Radyoyu ise bilerek kapamamış, sadece sesini kısmıştım. Uyku hormonları bastırmaya başladığında dikleştim.

Uyumamalı, biraz daha beklemeliydim. Yarım saat daha dırendikten sonra sessizce yataktan çıktım ve parmak ucumda kapıya yöneldim.

Bu defa amacım kaçmak değil, ilk defa bir yol aramaktı ve aklıma başka bir yol gelmiyordu. Ara karanlık ve sessizdi. Ev derin uykudayken, sessizce ilerleyip üst kat demirlerinden aşağıya baktım. Kapı girişinde, evin içinde bekleyen iki kişi daha vardı. Kaçma girişimimden sonra alt kat sıkıyönetime alınmış gibiydi. Zaten amacım orası değildi.

Küçük adımlarla ilk sol köşedeki odaya ilerledim. Yakup Öz'ü bu odadan çıkarken görmüştüm, açık kapıdan anladığım kadarıyla içerisi bir çalışma odasıydı. Hiç umudum yoktu ama kapının kolunu kavrayıp kapıyı açmayı denedim. Olmadı. Kilitliydi. Nefret etmemek elde değildi.

"Yaşlı bunak!" Tam tersi yöne ilerledim. Dağhan Öz'ün çalışma odası son umudumdu. Yoksa gözü karartıp, Asım'ın odasına girerek bir telefon arayacaktım. Onu öldürmeye geldiğimi düşünüp bayılırsa bir şansım olabilirdi.

Açık olmayacağını bilerek Dağhan'ın çalışma odasının kapı kolunu kavradım. Ama açıldı. Kapı aralandığında birkaç saniye için şaşkınlıkla baktım. Bu bir tuzak olabilir miydi? Arkama bakındım. Kimse yoktu. Üst katta yatak odaları olduğu için güvenliklerin çıkması yasaktı. Anladığım kadarıyla bu kral katına sadece Asım gelebiliyordu.

Odadan içeri sızdım. Işığı açamadım ama dışarıdan vuran ışıkla masayı bulup üzerindeki küçük lambayı yaktım. Masanın üzeri son derece dağınıktı. Kâğıtlar, evraklar ve kalemler birbirine girmişken masanın köşesinden çerçeve içindeki Süheyla her zamanki gibi gülümsüyordu. Dağhan Öz karısını sadece sevmekle kalmıyordu. Fazlasıyla âşıktı.

Süheyla'dan kopan bakışlarım masanın üzerinde gezindi. Hiçbir kâğıda dokunmadım. Birinin buraya girdiği anlaşılmamalıydı ve dağınık çalışan insanlar için bu kargaşanın bir düzen olduğunu biliyordum. Timur da dağınıktı ama böyle anlar zihninin en dolu olduğu anlardı.

Yani hep.

Çekmeceleri açtım. İki tanesinde evrak dışında hiçbir şey yoktu. Gözüme değen tek şey Süheyla'nın hamile haline ait bir fotoğraftı. Eli karnında, Dağhan'ın kollarının arasındaydı. Güzel bir kadındı ama bu fotoğrafta daha da güzelleşmişti. İçinde büyüyen canlardan güç almış gibiydi. İçim acıdı ama vaktimin olmadığını farkındaydım.

En alttaki çekmece kilitliydi. Zorladım ama açamadım. Masanın üzerindeki kâğıtlara düzeni bozmamaya çalışarak bakındım. Elim üzerlerinde gezindi. Kilitlediği çekmecenin anahtarını masanın üzerinde bırakacak kadar salak bir adam olduğunu sanmıyordum ama denemeye değermişti.

Umutsuz ama umut dolu bir çırpınıştı. Yoktu. Masanın diğer yanındaki dolabı açtığımda şifreli kasayla karşılaştım. Şifreyi Süheyla'nın doğum tarihi

yaptığına emindim ama kanıtlayamazdım çünkü hiç Süheyla'nın doğum gününü sormamıştım. Onu açmam imkânsızdı. Arkamda kalan kütüphaneye dönüp görebildiğim kadınlarla kontrol ettim. Telefon namına hiçbir şey yoktu.

Sıkıntı dolu bir nefes vererek geriledim. Hemen buradan çıkmalıydim. Masanın üzerindeki lambayı söndürmek için ileri uzandım ama aynı saniyelerde gözüme takılan bir detayla durdum.

Dağınık kâğıtların arasından bir fotoğrafın küçük bir parçası görünüyordu. Deniz ve kayalıkları gördüğümde istemsizce ona uzandım. Düzeni bozmamaya dikkat ederek, kâğıtların altından çekip aldığım da gördüğüm şey sadece deniz ve kayalıklar değildi. Kayalıkların üzerine diz çökmüş, sırtı dönük bir adam vardı.

“Timur...” dedim anında.

Onu tanımak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Varlığı yeterdi. Oydu, emindim.

Artık yakalanmak da umurumda değildi. Hızla masanın üzerindeki bütün kâğıtları yere atarken çaresizce başka bir fotoğraf arıyordum. Aradığım her şeyi saniyeler içinde buldum. Diğer fotoğrafları gördüğümde dizlerimin titrediğini hissettim.

Buradaydı. Hayattaydı.

Bir fotoğrafta arkasında sahil varken arabasına doğru ilerliyordu ama öyle bir haldeydi ki birkaç saniye için ben bile tanıyamamıştım. Saçları uzamış, sakallıyla bıyıkları birbirine karışmıştı. Diğer fotoğrafta hastane yatağında, etrafında sayısız cihaz ve kablo varken uyuyordu. Uzanıp dokunamadım. Bunu bir cansız karede bile olsa yapamadım.

Arkamda kalan koltuğa çökerken yanağıma düşen ılık bir yaş vardı. Bu, aylar sonra ilkti. Ağlayan Ahuzar değil, Ahu'ydu. Dudaklarım büküldü. Genzimdeki ateş büyürken bir başka fotoğrafa uzandım. Aknene'nin evinden çıkıyordu ama göz altları mor, ifadesi darmadağındı. İçim daha da ezildi. Fotoğrafa yine dokunamadım. Elim kalbime, onu vurduğum yere ilerledi. Yanağıma düşen bir yaş daha vardı, her şeyden ağırdı.

Bir başka fotoğrafta onu ilk gördüğüm halindeydi. Saçları ve sakalları yoktu ama gözleri hâlâ şiş, omuzları çöküktü. Karanlık bir caddede yanında bir başka adamla yürüyordu. Yüzünü en yakından görebileceğim fotoğrafa uzandığımda parmaklarım titreyerek dokundu. Yandım, kavruldum.

Zayıflamıştı. Göz altları morarmış, kaşları arasındaki iz belirginleşmişti. Eskiden ifadesiz bakardı. Bu fotoğrafta ise öfkeliydi.

Dudaklarım büküldü. Hıçkırıklarına daha fazla engel olamadım. Titreyen parmaklarım çehresinde gezindi. Göğsümü yarsak kan yerine acı, özlem ve sevdâ akardı.

“Hayatta...” dedim gözyaşlarımın arasından. “Baban hayatta.”

Sen vurursan ölmem, Ahu...

Acıdan iki büküm olmamak için elimi kalbimin üzerine attım. Bebeğim sessizdi. Ağlamamalı, onu ürkütmemeliydim. Onsuz bir dünyada nefes alma ihtimali bile günlerce canımı kemirmişti. Yüzünü en net gördüğüm fotoğrafı alıp sıkıca göğsüme yasladım. Gözlerine bakacak cesaretim yoktu ama o kurşunu kalbine sıktıktan sonra benim de kalbimin yerle bir olduğunu sadece böyle gösterebilirdim.

Beni arıyordu. Aramamalıydı. Ama bebeğini bilmeliydi. Yine çaresizlikten iki büküm olmak üzereyken odanın ışığı açılmış, Yakup Öz'ün sert sesi kulağıma değmişti.

"Hayırdır, küçükhanım? Bir şey mi arıyorsun?"

Gözyaşlarımı silmeden bakışlarımı ona yönelttim. Bunu beklemiyor olmalı ki ifadesi bocalarken kaşları havalandı. Bordo pijamaları içinde bir başkası için tonton bir dede olabilirdi ama benim için şeytanla iş tutan bir yordakçıydı.

"Ağlıyor musun sen?" Sesinde şaşkınlık ve anlayış vardı. Yani ondan görmeyi asla kabul etmeyeceğim bir muamele.

Çenemi yukarı diktim. "Evet, ağlıyorum." Koltuktan kalktığımda Timur'un fotoğrafını bırakmamış, parmaklarımın arasına hapsetmiştim. "Az önce sizin bana inatla söylemediğiniz şeyi, yani Timur'un yaşadığını öğrendim." Tam karşısında dikildiğimde yanaklarıma düşen yaşları elimin tersiyle sildim. Sakladım. Yaşattığı acının bıraktığı izi görmeliydi.

İfademde her ne yakaladıysa gözleri kısıldı. Elimdeki fotoğrafa ve masanın üzerine baktı. "Zaten biliyordun," dedi en sonunda. "Hiçbir zaman onun yasını tutmadın."

"Çünkü size hiçbir zaman güvenmedim."

"Boş bir mezarı o gibi gösterebilirdim. O zaman bana güvenmekten başka seçeneğin kalmazdı."

"Erik davranışın için benden takdir mi bekliyorsun?" Bir adım ileri atıp yaklaştım. "Sana dedim, hiçbir zaman size minnet etmeyeceğim. Asla!"

Gözleri kısıldı. "Fazla sertsin, Ahuzar. Hayat sert olanı daha çok kırar."

Bir adım daha atıp daha da yaklaştım. "Gücün yetiyorsa kır o zaman, Yakup baba." Son kelimeyi imayla vurgulamıştım. Gözlerine bakarken içimde beliren tek şey öfkeydi. Tepkisiz kaldı. Sadece gözlerime bakıyor, bir şeyler arıyordu. Ama benim daha fazla tahammülüm yoktu. Parmaklarımın arasındaki fotoğrafı sıkıca tutarken, yanından geçip kapıya yöneldim.

"Yaşıyor, desem ne yapacaktın?" dediğinde durmak zorunda kaldım. "Yanına mı kaçacaktın? Hem de verdiğin o kadar zarardan sonra." Dişlerimi sıkarak öfkemi dizginlemeye çalışırken ağır ağır arkamı döndüm. "Onu kendi ellerinle vurmadın mı?" diyerek en acımasız şekilde yaralamaya devam etti. Kırabildiği kadar kırmaya çalışarak meydan okuyordu. Bilmediği tek şey zaten paramparça

olduğumdu. “Bir daha yüzüne bakabilecek misin?” dedi. “Kendi elinle yerle bir ettiğin adamın karşısına geçip çocuğunu gösterebilecek misin?”

Sert bir darbeydi ama ne sendeledim ne de gözlerim titredi. “Sen yaptığın onca şeye rağmen benim yüzüme hâlâ bakabiliyorsan ben de onun yüzüne bakabilirim, Yakup Öz, sen benim için hiç endişelenme.”

Bocalayan ifadesi, çatılan kaşları ve hayretle havalanan kaşları tatmin olmak için yeterliydi. Beni yaralayabileceğini sanıyordu, öyle mi? Ben zaten her yararla bir bütündüm. Ahu’yu yaralardı ama Ahuzar’ı yıkmak kolay değildi.

Arkamı dönüp odadan çıkmak için bir adım attığım anda Dağhan’la karşılaştım. İki adım uzağımda bizi izliyordu. Lacivert pijamaları içinde, saçları darmadağınaktı. Elimdeki fotoğrafı gördü ama hiçbir şey söylemedi. Yanından geçip, odaya ilerlerken Yakup Öz’ün sesini duydum.

“Bilerek yaptın,” diyordu Dağhan’a. Sesinde keskin bir öfke vardı. “Ne işi var o fotoğrafların orada?”

Odamın kapısını açmadan önce dönüp ona baktığımda bakışları bende idi. Evet, bilerek o odanın kapısını açık bırakmış, o kareleri masanın üzerine yerleştirmişti. Odaya girmeyi deneyeceğimi biliyordu. Bakışlarında hiçbir pişmanlık yoktu. Hatta dudağının köşesinde küçük bir tebessüm belirirken başını hafifçe aşağıya eğdi.

Ona güven, demişti Süheyla. Mutlaka bir bildiği vardır.

Güvenmedim ama minnet duyduğum tek kişi o oldu. Beni uçurumun ucundan alıp bebeğimi yaşatmak için elinden geleni yapan da oydu nihayetinde. Kaybettiğimi sandığım her şeyi geri vermek için elinden geleni yapıyor ama babasını ezemiyordu belli ki.

Başımı hafifçe eğip sessiz bir teşekkür sundum. Bu, Öz ailesine sunduğum ilk ve son teşekkürdü. *Ya da o an için öyle sanıyordum.* Odadan içeri girip kapıyı kapadığımda sert bakışlarım dağıldı. Kapının önüne çöküp fotoğrafa odaklandım. Çehresine, yorgun gözlerine ve çene çukuruna parmak ucumla dokunurken içim titremiyor, yanıyordu. Daha yakından bakmak için yüzüme yaklaştırdım. Gözlerim zar gibi üzerine kurulan yaşlar yüzünden bulanıktı.

Gözlerimi kapatıp onu görmemi engelleyen yaşları serbest bıraktım. Bu da yeterdi. Hayatta olduğunu tam anlamıyla bilmek bile aldığım nefesi kıymetli kılmaya değerdi. Bir elim fotoğrafı kalbimin üzerine yaslarırken diğer elim bebeğimin üzerinde, kalbimden kalan son parçadaydı.

Hıçkırarak ağlayışım aylar sonra ilkti. Ahu gömüldüğü yerde kıpırdanmaya başlamıştı ama yaptığı tek şey can yakmaktı. Çok sevmeye ve vicdan azabından kıvrınma arasında sıkışıp kaldım. Yine bir avuç dert oldum, diken oldum. En çok kendime bardım.

Elindeki kitaba bakıyor ama okumuyordu Âdem. Tek bir cümleye takılmıştı: *İnsan evrende gövdesi kadar değil, yüreği kadar yer kaplar.*

Yorgun gözleri masasında, sol köşesinde kalan Güldeste'nin gül çehresine döndü. Elindeki kitap usulca masanın üzerine düşerken ona soluk bir çerçeve arkasından bakan yüreğini izledi.

Aknene, Timur gittiğinden beri konuşmuyor, kendi evi ve Timur'un evi arasında mekik dokuyup duruyordu. Yaşamının hiçbir amacı olmadığı günlerde kendini sorguluyor, sürekli düşünüyordu.

Tek bir amaç için yaşıyordu: Timur.

O zaman sessizce geride kalmasının anlamı neydi? Yıllarca Timur'un geri gelmesini beklemiş, emanetlerini korumuştı. Peki, ya şimdi? Bakışları kitaplıktaki vazoya takıldı. Bir sabah uyandığında kapısının önündeydi. Ama Timur yine yoktu. Oysa bu vazo Timur'a aitti, ona değil. Güldeste'den ona kalan tek şey büyük bir sevda ve yastı.

Vazoyu küçük Timur, genç Âdem ve yaşam dolu Güldeste'nin olduğu rafa yerleştirmişti. Uzun sayılabilecek bir süre sadece izledi. Dışarıdan kulağına değen bir melodi vardı. İşçiler yine çalışırken şarkı açmış olmalıydı. *Al ömrümü, koy ömrümün üstüne*, diyordu ses. *Senden gelsin, ölüm başım gözüm üstüne.*

Âdem, hiçlik ve yokluktu.

Âdem abi, fedakârlık ve şefkat.

Kapı çaldığında tepkisiz kaldı. Gelecek olanı biliyordu. Çalışanlardan, genç bir delikanlı içeri girdi. "Âdem abi, misafirin geldi."

"Tek mi?"

"Tek. Adamları olmadan gelmiş."

"Al içeri."

"Silahı var."

"Olsun. Bırak."

Genç uzaklaştı. Âdem Güldeste'nin bütün fotoğraflarını çekmeceye sakladı. Bu yüzünü görmesini istemiyordu. Birkaç saniye sonra içeri giren Sürmene Hasan'ın kaşları çatıktı. Gerinerek ilerledi. "Çayçu Âdem, demek Sürmene Hasan'ı ayağına çağurursun, ha?" Karşısındaki koltuğa oturmadan hemen önce belindeki silahı çıkarmış, Âdem'in önüne bırakmıştı.

Pek iyi anılmazdı Sürmene Hasan. Yasaklı işlerle uğraşır, mal kaçırdı. Sözde racon keser, tefecilik yapardı. Âdem önce silaha, daha sonra karşısındaki adama baktı.

"He," dedi kibarca. "Ayağıma çağırdım. Bak, o da geldi." Kapıya bakındı. "Adamların olmadan gelmişsin."

"Senden mi korkacağım, Âdem? Vurduğun bir adam, onu da öldürmeyi beceremedun bile. Boşuna mapus yattun, çıktun."

Aralarında beliren sessizlik derindi. Âdem buraya sadece birinin hayatını kurtararak gelmemiştir. Dişleriyle kazımişti. Eli kolu uzundu. Şayet Kralşan denen o adamın aniden gelişine de hazırlıksız yakalanıncasaydı hiçbir şey böyle olmazdı. Vicdan azabı peşini bırakmıyordu. Öne doğru eğildi. Silahın üzerine elini atıp kendine çekti.

“Bu ne? Beni mi vuracaksın?”

Sürmene Hasan’ın başı sola büküldü. “Gerekirse evet.”

“Hani benden korkmuyordun?”

Güldü Sürmene Hasan. “Kendini nimetten sayaysun, ha! Tüm bu serveti yata yata kazandun. Şimdi bana racon mu kesecesun, lan?”

Âdem lafı daha fazla uzatmadı. Silahı kavrayıp, inceler gibi yaparken Hasan’a çevirdi. “Kralşan denen o adamla iş tutuyormuşsun.”

Sürmene Hasan’ın ifadesinde değişen hiçbir şey yoktu. “Ee?”

“Timur’un yerini de sen söylemişsin.” Mavi gözlerinde beliren öfke diriye. “Sana haber yolladım. *Zehiroğlu’nun yerini hiç kimseye söylemeyeceksiniz*, dedim. Senin bu yaptığına ne derler, biliyorsun, değil mi? Kalleşlik! Kaç paraya sattın kendi toprağının adamını?”

“Ben sadece Kadir Töng’e’nin yerini söyledim. O adam kendi oğlunu sattı. Direkt Zehiroğlu’nun yerini söyleyebilirdim ama yapmadım. Asıl o Kadir Töng’e’nin yaptığına kalleşlik derler.”

“O adamın köpeğin teki olduğunu zaten biliyordun!”

“En azından oğluna bunu yapmaz sandım,” dedi Hasan. “Ama ilk saniyede *gidun, onu öldürün*, dedi. Ya ne yapacadım, Âdem?”

“Neden bana haber vermedun?”

Sürmene Hasan’ın bakışları artık dikti. “Kralşan denen adam kim, biliyor musun? Ülkenin en güçlü mafyası. Öyle güçlü ki ülke dışına iş yapmam için bana yol açay. Sen ne yapaysun?”

Âdem elindeki silahı yeniden masanın üzerine bıraktı. Elini silahın üzerinden çekmeden Hasan’a doğru iteledi. “Yerinde olsam Rize’yi terk eder, Kralşan’ın yanına sığınırdım. Ben de Âdem’sem seni bir daha burada barındırmam, Sürmene!”

Âdem tehlikeli bir adam değildi ama hapishanede olduğu günlerden kazandığı bağlantılar ve tehlikeli isimler vardı. Bunu herkes çok iyi bilirdi.

Hasan’ın gözleri kısıldı. “Bir kurşunluk canun var, Âdem, yerinde olsam bana kafa tutmam.”

Âdem silahı kavrayıp ona kaldırdığında gerginlik arttı. “Senin de bir kurşunluk canın var.”

Gülmüştü Hasan. “Sen o silahı ateşleyemezsun, Âdem. Boşuna kenduni kandurma. Merhamet can alamaz. Sen merhametli bir adamsın.”

Saniyeler içinde odada iki el silah patladı. Ateşleyen Âdem, yaralanan karşısındaki adamdı. Sürmene Hasan bunu beklemiyordu. Omzuna ve göğsüne aldığı darbelerle koltuğa yığılırken şaşkınlık ve acıyla gözleri büyümüştü. Bunu o kadar beklemiyordu ki buraya gelirken yanında adamlarını bile getirme gereksinimi duymamıştı.

“Hasan,” dedi Âdem ağır ağır. “Sana bir şey diyeyim mi? Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Tek bir şey vardı, onun da sen içine sıçtın.” Ayağa kalkıp kapıyı kilitledi. Sürmene Hasan sandalyeden yere devrildiğinde başına dikilmiş, ona tepeden bakıyordu. “Kadir Töng’e’yi öldüremedim ama seni gebertir, şerefimle yine mapus yatarım. İnan bana, kaybedecek hiçbir şeyim yok.” Önünde eğildi ve silahı alnına yasladı. “Şimdi söyle bana, Kralşan uçurumdan düştükten sonra seni kayalıklarda görmüşler. Neden?”

Sürmene Hasan cevap vermedi. Karşısındaki adamı küçük görmüş, öfkesine asla şahit olmadığı için bocalamıştı. Âdem silahı alnına bastırdı. Kan ayaklarının altında süzüldü. Koruması gereken tek şeyi bile koruyamamıştı. Geride kalmanın, ona göz kulak olmanın, Güldeste’ye verdiği sözün anlamı neydi?

Sürmene Hasan cevap vermedi. Ağzından kanlar akarken, “Yanına kalmaz,” dedi, zorla. “Bu yanına kalmaz, Âdem.”

“Tamam,” dedi sakinlikle. “Kalmasın. Şimdi son kez soruyorum. Zaten öleceksin, bari ölüyorken adamakıllı öl. Neden o gün kayalıklardaydın? Kralşan denen o itin leşi hâlâ bulunamadı. Yardım mı ettin? Söyle.”

Sessiz kaldı.

“Hasan,” dedi Âdem bıkkınlıkla. “Bok yoluna gidiyorsun, birader, farkında mısın?”

Nefesini toparlamakta zorlanan Hasan iki büküm oldu. Ağzından yoğun bir kan boşalırken, “O aradı,” dedi. “Ben bulmadım, o aradı. Sonra da çekip gitti.” Bir kan gölü daha ağzından boşandığında Âdem’in ayakkabıları kan içindeydi.

“Yani ölmedi.”

“Ölmedi.” Ama Sürmene Hasan ölüyordu. “Arnavut bir kadın... Arnavu-” Gerisi gelmedi. Harfler dudaklarının arasında sıkışıp kaldı. Son nefesini vermeden önce Âdem’in ayak bileğini kavradı. Nefes aldı ama geri veremedi. Titreyip, boşluğa bakarken can verdi.

Âdem ayağa kalkıp bileğindeki elden sıyrıldı. Silahı üzerine attı. “Arnavut bir kadın,” derken sakince masasına ilerledi ve koltuğuna kuruldu. Başucundaki Güldeste’nin fotoğrafını geri açtığında başı sola bükülmüştü. “Sana söz, Güldeste’im. Ona hayatı zindan eden kim varsa ölmekten beter edeceğim. Bu defa Kadir Töng’e gibi onları yaşamakla değil, ölümle mahvedeceğim. Emanetine kimse el uzatamaz. Sana söz, sana söz.”

Güldeste güldü. Soluk bir fotoğraf karesine sıkışıp kaldı. O gitti. Arkasında bir hiçlik, Âdem; bir de yokluk, Timur kaldı.

Doktor görev hayatı boyunca çok şey görmüştü. Ama ilk defa bu kadarını görmediğini hissediyordu. "Bundan emin miyiz?" derken şaşkın bakışları Timur'daydı.

Timur karşılarında kalan büyük oteli izliyordu. Yanındaki Murathan boş boş Timur'u inceliyor, Terzi otele bakıyor, Şef tırnaklarını kontrol ediyordu.

"Taytliya katılıyorum," dedi Murathan. "Bu nasıl bir plan, lan? Hiç planının olmaması bile bundan daha iyi."

Timur ifadesizdi. "Gelmeyin o zaman. Kendim hallederim." Ceketinin şapkasını takıp başını yere eğdi. Adımları kararlıydı ama arkasından gelen ekip de en az onun kadar kararlıydı.

"Biz daha yeni bu adamın para kasasını patlatmadık mı?" dedi Doktor. "O zaman öldürseydik ya?"

"Doğru zaman değildi," dedi Timur.

"Yalan söyleme, lan," dedi Murathan. "Kesin aklına gelmedi."

Domenico Russo'nun ülkeyi terk etmeden önceki son şansları bu geceydi. Adam yarın gidecek, sırra kadem basacaktı. Timur bu yüzden küçük değil, büyük oynayacaktı. Çünkü savaş riskle kazanılırdı. Söylenen her şeye sessiz kaldı. Otelin arkasına geldiklerinde ekibe döndü. O bir liderdi ve gerekli konuşmayı yapmalıydı. Birkaç saniye her birini süzdü ve konuşmasını yaptı.

"İsteyen şimdi siktir olup gitsin." Hiçbiri cevap vermedi. Ne geri gittiler ne de ileri. "İyi," dedi sertçe. "O zaman dediğim gibi. Herkes yerine geçsin." Kulaklığına taktığı küçük cihaza dokundu. "Mukbil, durum ne?"

Bilgisayar başındaki Mukbil otelin tüm kameralarını kontrol ediyordu. "Arka girişteki yangın merdiveni en güvenli giriş, patron." Gözleri o noktaya döndü.

"Anlamadığımı ne, biliyor musunuz?" dedi Doktor. "Daha bu sabah ülke içindeki mafya liderlerinden Kenan'a yardım edenleri arıyorduk. Şu an neden yine Domenico Russo'ya geldik? Hem de öldürmek için. Besbelli adam Kurul üyesi. Onun bizim ülkemizde ölmesi, uluslararası bir kriz çıkarabilir."

"O bir mafya lideri," dedi Murathan. "Geberip gittiği yerin uluslararası bir problem olacağını hiç sanmıyorum. Mesele sonrası." Timur'a döndü. "Allah aşkına, kafanda her ne dönüyorsa adamakıllı anlat."

Timur için söylenen her şey önemsizdi. Merdivenlere doğru ilerledi. Verdiği tek emir, "Söylediğim yerlere gidin," demek oldu.

O uzaklaşırken Doktor bıkkınlık dolu bir nefes vermişti. "Biz ne yapıyoruz, ben hiç anlamıyorum."

"Sorgulama," dedi Terzi. "Bir bildiği vardır mutlaka."

Murathan arkadaşına karşı güven doluydu. "Size bir şey diyeyim mi? Bir bok bildiği yok," demiş ama emrini ikiletmeden otele yönelmişti.

Yarım saat içinde otele sızdılar. Mukbil sisteme sızıp, kameralara başka bir tarihin kaydını yansıtırken güvenlik ofisinde ekranı izleyen görevlilerden biri bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ekranı odaklanırken ense köküne inen darbeyle başı öne düştü. Yanındaki adam da ne olduğunu anlamadan aynı darbeyle sarsılmış, onun da başı önüne düşmüştü.

Sandalye başına geçen Terzi, "Güvenli," dedi. "Devam edin." Mukbil yeniden gerçek görüntüleri açtığı anda Terzi'nin gözleri Murathan'da durdu. Buradan tüm katları inceleyerek yönlendirmeyi o sağlayacaktı. Zira Russo için her katta bekleyen bir adamı vardı. Yanan para kasasından sonra güvenliği son noktaya çıkarmıştı. "Yüzbaşı," dedi. "Sol kapıdan ilerleyeceksin."

Murathan söyleneni yaparken Doktor ve Şef bir çift gibi oda istemişti. Russo'nun odasının olduğu katta oda isteyerek inatlaşan Doktor en sonunda başarmıştı. Yedinci kat için asansöre bindiklerinde yanlarında görevli vardı.

Asansörün beklenen kata geldiğinde yükselen sesle ikisi de bakışlarını birbirinden kopardılar. Şef beklenmedik bir hızla adamın ense köküne sağlam bir darbe indirirken, Doktor arkasını dönmeye fırsat vermeden yanağına yumruğunu indirdi. Adam saniyeler içinde yere yığıldığında asansörün açılan kapısından ilk çıkan Şef oldu. Koridorun iki ucunda arkası onlara dönüp bir şekilde ilerleyen siyah takım elbiseli adamlar vardı.

"Hızlı olun," dedi onları izleyen Terzi. "Sakın ses çıkarmayın. Üst kattakiler duymamalı."

Asansördeki bedeni araya çektiler. Şef topuklu ayakkabılarının üzerinde sol köşeye ilerlerken Doktor sağ taraftaki adama koştu ama adam aniden arkasını dönüp onu görmüştü.

Hızlı olan Şef'ti. Şansına adam hâlâ arkasını dönmemişti. Bir noktadan sonra hızla koşarken sarı saçlarını ensesinde tutturmak için kullandığı ince, uzun tokayı saçlarından çıkarıp hızla adamın sırtına atladı. Art arda şahdamalarına darbeler saplarken elini dudaklarına sarmış, bağırmasına engel olmaya çalışmıştı.

Ama Doktor onun kadar şanslı değildi. Adam karşıda olup biteni ve Doktor'u görmüştü. "Hani sessiz oluyorduk," diye isyan ederek ona doğru ilerleyen adamla boğuşmak zorunda kaldı. Adam kulaklığına bir şeyler söyleyecekti ama izin vermedi. Art arda savurduğu yumruk darbeleriyle sersemleyen adamın kafasına yangın tüpüyle vurup yere yıktı.

İkisi de korumaları ve kat görevlisini alıp, merdiven boşluğuna taşırken nefes nefese kalmıştı. "Senin şu yoga böyle durumlarda işe yaramıyor mu?" dedi Şef.

"Üç dakikan var, Töngü," dedi Doktor kulaklığına. "Elini çabuk tut. Yüzbaşı, sen de." Şef'e döndü. "Bana bir daha yoga şakası yapma!"

Şet gülererek geriledi. "Daha çok meditasyon öneriyorum." Onlara ait odaya art arda ilerlerken Doktor hem kızıyor hem de söyleniyordu.

"Bekle, bir kadını etkilemek için ne yapmalı. Anlat."

Russo'nun odasına merdiven bile kullanmadan, odaların cam önlerine basarak tırmanan ve camdan içeri sızan Timur onu yatağında buldu. Henüz uymamıştı. Altında sadece siyah bir iç çamaşırı varken üzeri çıplak olan adamla birkaç saniye bakiştılar.

"İtalyan erkekleri söylendiği kadar var, ha," dedi Timur.

Uyumaya hazırlanan Russo sadece bakıyordu. Kaşları havalandı. "Sen kimsin?" dediğinde kırık bir Türkçeyle konuşuyordu.

"Tanıyorsun," dedi Timur. "Birkaç gün önce canını fazlasıyla sıktım."

Russo dikleştı. "Kanpusu."

Onayladı. "Kanpusu."

"Kenan'ı al," dedi. Kelimeler öfkeyle tükürür gibi dilinden dökülmüştü. "Onun düşmanısın."

"Cık," dedi Timur. "Onu ben bulmayacağım. Öyle bir köşeye sıkıştıracağım ki kendi ayağıyla bana gelecek."

Kulaklığına Terzi'nin sesi değdı. "Çabuk ol, Töngel! Üst kattaki güvenlikler aşağıya yöneliyor. Yüzbaşı servis aracıyla o kata geldi. Çabuk!"

"Kurul'a üyesin," dediğinde Timur silahını ona doğru kaldırmıştı. "Hepiniz lider olmak istiyorsunuz, değil mi?" Silahı art arda iki el ateşlediğinde Russo kanlar içinde yatağa yığıldı. "Tebrikler, ölen ve onlara sonunu anlatacak olan ilk lidersin, Russo." Başına gidip alnına bir kurşun daha sıkıdığında içinde hiçbir his yoktu. Ahu'ya acı çektiren, sırtına işlenen ölümdel payı olan herkesi yok edecekti.

Kapı çaldı. "Benim," dedi Murathan kulağına. "Çabuk."

Timur hızla kapıyı açtığında Murathan bu otel için çalışan bir servis personeli gibi kırmızı ve siyah takımlar içindeydi.

"Aklını sikeyim," dedi servis arabasıyla içeri girerken. "Kuracağın planı sikeyim. Ne yapacağız bu cesedi?"

İkisi de Russo'yu kavrayıp servis arabasına yerleştirdi. "Emrime karşı mı geliyorsun?" dediğinde Murathan'ın yüzü ekşidi.

"Emrini de sikeyim, idrakini da. Girmedığımız kılık kalmadı. Haftaya neredeyiz? Tımarhanede mi?"

Umursamadı Timur. Sırtına destekleyici bir tokat atıp geriledi. "Takım yakışmış. Keşke düğününde de bu renk giyseydin."

Yeniden cama yöneldiğinde Murathan hâlâ sinirle söyleniyordu. On dakika sonra hepsi dışarıda, Russo'nun donlu cesedi ise beyaz çarşaflara sarılı bir şekilde arabanın arkasındaydı. Arabaya doluştuklarında bu defa hiçbirini konuşmadı. Radyo açıldı. Sessizce dinlediler.

Radyo reklama girdiğinde Doktor arka koltuktan ileri uzandı. "Bir şey sorabilir miyim?" Timur sessizdi. Bunu *evet* olarak algılayan Doktor, "Biz bir ekip olduğumuza göre neyi neden yaptığımızı artık bize de söyleyecek misin?" dedi.

"Hayır," dedi Timur.

Doktor, "Eski," diyerek geri çekildi.

"Yoga seni gerçekten değiştirmiş," dedi yanındaki Şef. "Eskiden olsa esip gürlendin ve kaşların hep çatık gezerdin. Ne bu haller, Doktor?" Keyifle güldü. "Yoksa şu etkileyeceğin kadınla mı ilgili?"

Murathan arkasına döndü, "Defne zaten sevgilin değil mi?" diye sordu.

Terzi gülmüştü. "Yok artık! Hangi ara oldu bu?"

Doktor hepsine utangaç bir panikle bakıyordu. "Ne alakası var ya?"

Murathan, Timur'a baktı. "Ondan mı sen buna *taytli*, diyorsun?"

"Gökçen seni dedikoduya alıştırmış, belli," diye homurdandı Timur. Dudak büzdü. "Harbi eli öpülesi kadın."

Bu sefer, "Lan, ne alakası var?" diye aynı cevabı veren Murathan'dı.

"Bu arada evet," dedi Timur. "Her gün tayt giyip Defne'nin yanına yoga yapmaya gidiyor."

"Her gün değil," diye yükselen Doktor utanıyor ve sinirleniyordu. Hâlâ ılık şelaleyi bulamamıştı. Neredeydi bu sakinlik? "Sadece üç gün," dediğinde koltuğa geri sindi. Keşke her gün olsaydı.

Şef kadınsı bir kahkaha patlattı. "İnanamıyorum. Sen âşık mı oldun şimdi?"

Doktor sessizce *ya sabır* çekti.

"Gözümle görmeden inanmam," diyen Terzi'ydi. Yandan Doktor'a baktı. "Yoga yapmandan bahsediyorum."

Doktor ona da tip tip bakarken Timur radyonun sesini açtı. Program devam ediyordu. Bu defa mesajını arabaya binmeden önce göndermişti. "Ses kes," dediğinde hepsi sessizleşti. Şef *om* işareti yaparak, kıkırdarken Doktor boş bakışlarla önüne bakıyordu. Bu iş hangi ara bu noktaya gelmişti? Elinde rezil olmasına degecek bir şey bile yoktu.

"Senin gibi biri her gün yogaya gidiyorsa kadın mutlaka anlamıştır." Terzi haline acımış olmalı ki dalga geçmek yerine akıl vermeyi seçmişti. "Hâlâ seni o merkezden atmadıysa senden itiraf bekliyor demektir. Korkak bir adam değilsin. Hiçbir zaman olmadın. İçinden geleni söyle, Doruk."

Murathan'ın bakışları arkaya değdi. "Adın Doruk mu?" Sessizce onayladı. Şef ve Terzi'nin tedirgin bakışlarını gören Murathan, "Özel Kuvvetler askeriyiz biz. Bildiğimiz her şey bizimle birlikte toprağa girer. Merak etmeyin," deme gereksinimi hissetti.

Birkaç dakika için sessizdiler. Ortam tam Timur'un istediği şekildeydi ama Terzi aniden konuşmaya başlamış, yine her şeyi bozmuştu.

“Kızılgerdan Operasyonu devlet kayıtlarında geçiyor.” Bakışları ön aynadan Timur ve Murathan daydı. “Muhtemelen siz de biz de bu görev için bir hiçiz. Görevin başarısız olma ihtimaline karşı Teoman Doğu hiçbirimizin adını evraklara işlemedi ki daha sonraki meslek hayatımız etkilenmesin. Çünkü üstlerden gelecek başka bir emirle operasyonun durdurulma riski vardı. Bu iş devletin değil, derin devletin işi. Ve onlar için hepimiz önemsiz piyonlarız. Adımız ve bir kimliğimiz yoktur. Vatan için savaşır, ülkemizi korumaya çalışırız. Ama gerçek şu ki ben İclal.”

Şef elini hafifçe kaldırdı. “Müjde.”

Radyo devam etmesine rağmen Timur sus, demedi. Göz ucuyla bakıp yola odaklandı. Yaklaşık on beş dakika bu şekilde ilerlediler. Issız yolda ilerlerken Timur aniden durduğunda hepsinin bakışları ondaydı. “Planı mı bilmek istiyorsunuz?”

Arka ekip aynı anda başını aradan ileri uzattı.

“Büyük balığı ve küçük balığı birbirine kırdıracağız. Kralşan’ı aramaya çağım. Çevresindeki herkese öyle zarar vereceğim ki her biri onu sıkıştıracak. En sonunda Kralşan onu öldürmem için kendi ayağıyla bana gelecek.” Arkasına döndü. “Bir kere anlatacağım, iyi dinleyin.” Hepsi hevesle başını salladı. Timur’un parmağı karanlık içinde kalan ilerideki alana döndü. “O depoya bir kere Kralşan’la geldim. Ülke içindeki on iki yeraltı liderinin toplantı yaptığı yer.”

Kralşan kırmızı bir koltuğa oturmuş, ona ihanet eden kişileri burada infaz etmişti. Timur o günü, ilk günkü gibi hatırlıyordu.

“Yani plan ne?” dedi Şef.

“Russo’dan alması gereken dersi alacaklar. Kenan’ı öyle sıkıştıracaklar ki bana gelmekten başka çaresi kalmayacak.”

Arkadaşına bakan Murathan’ın gözleri kısılmıştı. İçinde gururla kabaran bir nokta vardı. “Savaş kuralı...” dedi. “Güçlüyü güçsüz, güçsüzü güçlü hale getir.”

Göz ucuyla bakan Timur’un gözlerinde dönen keskin bir öfke vardı. Yanıyordu ve sadece yakmakla kalmayacak, kül edecekti. Gece, karanlığı içinde saklarken öfke, intikam ve vatan sevdasıyla yanan bir avuç yüreği de yuttu.

Ertesi gün ülke içinde önemli on bir yeraltı lideri masada bir araya geldiğinde Kenan’ın her zaman oturduğu en baştaki kırmızı koltuk boştu. Yakup Öz’ün yerinde ise onu temsilen gelen Dağhan Öz vardı. Son kişi de gelip on bir kişi olduklarında sessizce birbirlerine baktılar.

“Kralşan yok,” diyen sol köşedeki Efruz Bakıroğlu’ydu. “Ama biliyorsun ki onun vekili olarak ben varım.”

Dağhan’ın başı sola büküldü. “Kime göre, neye göre? Hani ölmüştü? Sana vahiy mi geldi, Efruz Bey?”

“Sen daha burada yenisin, Dağhan Öz,” diyen Sultan Bey’di. “Öğreneceğin çok şey var. Bu masada lider olmadığı toplantılarda yaşı en büyük olan başkanlık eder. Şu an baban olmadığına göre vekil Efruz Bey’dir.”

“Gerek yok,” dedi Dağhan anında. “Babamın işi olduğu için bu defa ben geldim. Diğer toplantılarda kaldığınız yerden devam ed-”

Masanın ortasına damlayan kanla kelimeleri kesildi. Kan damlaları arttı. Tek, tek, tek! Tüm masanın bakışları aynı anda havaya kalktığı anda ise gördükleri şeyle kiminin yüzü ekmiş kimi ifadesiz kalmış ama büyük bir çoğunluğu şaşırmıştı. Tavandan tam masanın üzerine doğru asılmış bir beden vardı.

Hepsi ayaklanıp, bedeni daha net görmek için gerilerken Efruz Bey kapıda bekleyen nöbetçilere haber vermiş, bedeni aşağıya indirmelerini söylemişti.

“Bu kimdir, lo?” dedi Diyarbakırlı Nazif Ağa.

Dağhan sadece izliyordu.

“Russo,” dedi bir başkası. “İtalyan mafya. Geçen günlerde kasasının patlatıldığını duymuştum.”

“Burada ne işi var?” diye kükreyen Efruz Bey’di. “Bu ne saygısızlık. Hanginiz buna cüret etti?”

Çıplak beden masanın üzerine bırakıldığında göğsüne bıçakla saplanmış bir not kâğıdı vardı. Hızla alıp okuyan Dağhan oldu. Gözleri kelimeler üzerinde gezinirken dudağının köşesinde beliren minik bir tebessüm vardı. Efruz kâğıdı elinden alıp yüksek sesle okumaya başladı.

“Beni tanıyorsunuz. Bir zamanlar bana Kralşan için çalışan Tulpar, diydünüz. Artık onun canını almak için gelen Kanpusu’yum. Domenico Russo, o deli gibi korktuğunuz Kurul’un bir üyesi. Leşini önünüze atıyorum. Sizin yaklaştırmaya korktuğunuza ne yaptığımı görün. Kralşan’la iş tutan herkesin sonu bu. Ya onu bana siz getirirsiniz ya da sonunuz bu olur.”

T.T.

Soğuk depoda beliren sessizlik kurşun kadar ağırdı. “T.T?” dedi bir başka üye. “Kim bu? Tulpar mı? Kanpusu mu?”

Dağhan’ın dudağındaki gülüş büyürken adımları geriledi. “Toplantı bitti,” dediğinde sesinde babasına ait bir otorite vardı. “Kurallarınız umurumda değil. Babamı temsilen geldiysem burayı ben yönetirim. Dağılın.”

Adımları gerilemiş, itiraz hakkı sunmamıştı. Herkes ağır ağır dağılırken, dışarı çıkıp arabasına bindiği ilk anda yanındaki sağ koluna döndü. “Asım!”

“Buyur, abi?”

Gülüşü büyüdü hatta devasa bir kahkahaya dönüştü. “Sanırım haklısın, bu adam hepimizi ters yatırıp düzden sikecek.”

Şaşkındı Asım. “Kim, abi?”

Dağhan’ın gülüşü hafifledi. Başı geri düşmüş, düşünceleri sivrilmişti. “Babam da haklıymış. Bıçak bilenince keskin oluyormuş.”

Asım daha da şaşırıldı. "Abi, içeride ne içirdiler sana? Ne yapıyorsunuz siz orada?"

"Ceset inceledik."

Asım'ın bakışı ürkütücü bir hal alıyordu. "Bence bu toplantılara Yakup baba gelsin, sen daha fazla devam etme, abi. Biz seninle kumarhaneye gidelim."

Dağhan gülerken gözünden akan yaşları sildi. "Çok iyi bir dostsun, Asım, eyvallah. Şimdi sus, şu arabayı sür ve en önemlisi..." Duraksadığında gülüşü tamamen silinmişti. "Bana Timur Töng'e'yle bir buluşma ayarla."

Arabayı çalıştırıp ilerlemeye başlayan Asım şaşkındı. "Ne?" Bir yola bir de patronuna baktı. "Kanpusu'yla mı?"

"Evet."

"Ebemizi siker, abi. Adam hakkında neler diyorlar, duymadın mı hiç?"

"Duymakla kalmadım, az önce gördüm, Asım. O yüzden dediğimi yap."

Asım derin bir nefes verip yüzünü sıvazladı. Ya maaşa zam isteyecek ya da istifa edecekti. Her şey daha da kötüleşirken canından olma ihtimaliyle karşı karşıyaydı. Araba yolda tozu dumana, dumanı ise karanlığa karıştırarak, ilerlerken Dağhan'ın dudaklarındaki gülüş hâlâ yerli yerindeydi.

"Asım."

"Benimle bir süre konuşma, abi. Görev de verme."

"Bir şey diyeyim mi?"

Göz ucuyla baktı. "Ne var?"

"Solucan olsam yine beni sever miydin lan?"

Asım göz devirerek önüne döndü. "Sevmezdim, abi. Üstüne toprak atar, kaçırdım." Kınadı hem de yüksek bir sesle.

Dağhan bir kahkaha daha attı. "Ben de seni ezerdim." Gülüşü büyürken başı geri düştü. Boynundaki dövmeleler gerildi. "Kurul üyesini öldürmüş. Hem de büyük bir üyesini. Cesedini de masanın ortasına asmış. Kralşan'ı ona masadakilerin bulmasını istiyor."

Asım bu noktada vahşetle baktı. "Sana *bizi düz yatırıp ters siker*, dedim, abi. Ne yapacağız? Gerçekten onunla buluşacak mısın?"

Sessiz kaldı. Zihninde kurduğu plana bir çarpı daha attı. "Bir anlaşma yapacağız," dedi. "O istediğini alacak, ben istediğimi."

"Abi."

Kenan başucundan ona seslenen Irmak'a bakmadı. Sadece derin bir nefes verip içkisini içmeye devam etti. Dik bakışları önündeki maskedeyken sadece düşünüyordu.

Nasıl ölmeliydi?

Kimyasal silah elinde, dedi zihninin en karanlık köşesi. *Kullan. Herkes bizimle birlikte ölsün.*

“Olmaz,” dedi Irmak. “Son kozumuz o. Hemen kullanamayız. Mantıklı ol, abi. Sadece kendini öldür.”

Kenan’ın ters bakışları Irmak’ın hayaletine döndü. “Çok mantıklı bir karar, tebrikler.”

Irmak’ın dudaklarında şeytani bir gülüş belirdi. Kenan’ın karanlığı bedenini yok ettiği gibi ruhunun masumlüğünü da günbegün siyaha dönüştürüyordu. () artık Kenan’ın en büyük düşmanı, vicdanının karanlık yüzüydü.

“Sen ölürsen her şey bitecek,” derken umursamazca omuz kaldırmıştı Irmak. “Bütün bunlar senin yüzünden değil mi?”

“Değil,” dedi anında. “Ablan olacak o Ahuzar yüzünden.”

“Keşke gerçekten ablam olmasına izin verip beni ona verseydin.” Dudak büzdü Irmak. “Sözde sen benim abimdin ama beni öldürdün. En azından o kardeşini korudu. Bak, Biricik hâlâ yok. Yaşıyor, eminim. Peki, ya ben?”

Kenan’ın ters bakışları önüne dönerken, elini şakaklarına atıp ağrıyan başını ovuşturdu. Deliriyordu. Hem de ağır ağır. Ama her şey gibi bunu da kabullenmedi. Bardağındaki içkiyi bitirip masanın üzerine bıraktı.

“Ben seni sevdim,” dedi sadece. Sesinden nadir duyulan bir kırgınlık vardı. Göz ucuyla baktı Irmak’a. “Hatta ben, bir tek seni sevdim, Irmak.”

Irmak’ın gözlerinde her zamanki anlayış ve masumluk yoktu. “Sen beni sevmedin, abi. Benim seni sevmemi sevdin. Çünkü seni sadece ben sevdim.”

Ne bağırdı ne de öfke kustu Kenan. “Sen yüzümden korkmuyor musun?” dedi sadece. “Yaralar korkunç.”

“Daha karanlık yüzünü de gördüm,” dedi Irmak. “Bu korkunç değil.”

Sessiz kaldı. Bardağı savurup, masayı yerle bir ederken öfkesini kusmalıydı ama yapmadı. Bu hayalete alışmıştı. O da olmasa yapayalnız kalacaktı. Sadece düşünüyordu. Gücünü nasıl toparlayacaktı? Ülke içinde yönetimi zayıflamıştı. Daha büyük sorun ise Kurul üyelerinin onun ortalarda olmayışından fırsat bilerek ülkede at koşturmasıydı. Blarta Balla’nın yanında saklandığı için yaptıklarına karşı gelemiyor, Kurul’da *liderin emirlerine karşı gelinmez*, diye bir emir olmasına rağmen Siyahi hiçbir şey yapmıyordu.

Herkes onu yok etmeye çalışıyordu. Herkes.

“Haklısın, yok olmanı istiyorlar,” dedi Irmak. “Kurul’un başına zorla geçtin. Siyahi de seni yerle bir etmek istiyor. Bu yüzden Kurul üyelerine müdahale etmiyor. Seni onların yıkmasını istiyor.”

Dalgin bakışları boşluktaydı. “Töngge,” dedi kısık sesi. “Töngge hepsini yok ediyor.”

Güldü Irmak. “Bir kasa patlatmayla hangi lider batar, abi? Töngge onlara zarar verdikçe her biri senin üzerine gelecek. Blarta Balla’ya saldırırsa o kadın anında seni satar.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden hâlâ buradayız?”

Çünkü aranılmıyordu. Mal varlığına ve mülklerine el konmuştu. Saklanacağı bir yer vardı ama Viran'ın güvenliği tam anlamıyla sağlamasını bekliyordu. Burada daha fazla saklanamayacağını farkındaydı. Kimseye güvenemezdi ama başka şansı da yoktu. O uçurum olmasa şu an bu halde olmayacaktı. Her şey yine Ahuzar'a çıkıyordu.

“Aynen,” dedi Irmak. “Başına gelen bütün kötülüklerin sebebi Ahuzar, aynen.” Dikleşti. “Kendini, yaptıklarını ve aldığın ahları hiç düşündün mü abi? Belki de tüm bunların nedeni sensindir.”

Kenan yine sessiz ve ifadesiz kaldı. Sadece uzun uzun Irmak'a baktı. “Gerçek değilsin.”

“Evet.”

“Ne zaman başımdan gitmeyi düşünüyorsun?”

Güldü. “Sen yok olduğunda.” Öne eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı. “Birlikte ölelim, abi.”

“Sen zaten ölüsün.”

“Hâlâ burada olduğuma göre senin için ölmedim demektir.”

“Sen Irmak değilsin. O böyle konuşmaz.”

Irmak'ın gülüşü büyüdü. “Kim bilir, yaşasaydı belki konuşurdu.”

Kapının arkasından, “Gelebilir miyim efendim?” diye bir ses duyduğunda maskesine uzandı. Yüzündeki derin yarayı saklarken hizmetli kadın bu sessizliği bir *evet* olarak kabul edip içeri girmişti. Her zamanki gibi Kenan'ın yüzüne bakmaya korktu. Başı yerdeydi.

“Viran Bey geldi.”

Blarta'nın mülkünde olmasa ona acıyarak ve korkuyla bakan her gözü oyardı. Özellikle bu hizmetli kadına kinliydi çünkü korkusunu belli etmekten asla çekinmiyordu.

“Gelsin,” dedi sakinlikle.

Hizmetli kadın geri çekilirken Viran içeri girdi. İri ve kaslı bedeniyle gerinerek ilerleyen Viran'ın üzerinde uzun, deri bir ceket vardı. Saçları üç numara kesilmiş, kafasını kaplayan yara izleri sayıca bir hayli fazlaydı. Kenan'ın karşısına dikildi.

“Haberlerim var, efendim.” Kenan sessiz kaldı. Bıkkınlıkla elini kaldırıp konuşmaya devam etmesini belirtti. “Size ait mekân artık güvenli. Artık burada kalmanıza gerek yok. İstedığınız anda ayrılabilirsiniz. Üst düzey bir korunmayla sizi en güvenli yere ulaştıracağımın garantisini verebilirim. Hiçbir polis ve kamerasıya takılmayacağız.”

Dikleşti. Bakışları bir anlık Irmak'a döndü. Ifadesizce ona bakıyordu. Kimse bilmediği gizli bir sığınağı daha vardı. İstanbul'un sessiz köylerinden birinde olan bu evin güvenliği için aylardır uğraşıyordu. Kurul'un onu

bulamayacağı bir yer olmalıydı. Ayağa kalktığında Irmak da onunla birlikte ayaklanmıştı.

“Emin misin?”

Viran ellerini önünde bağlarken çenesini dikleştirmişti. “Eminim, efendim.”

“Hemen,” dedi Kenan anında. “Hemen, şu saniye buradan ayrılmak istiyorum.” Hızla salonun çıkışına ilerlerken Viran’ın sesiyle durdu.

“Birkaç haberim daha var, Kenan Bey.” Durup ona döndüğünde Irmak’ın hayaleti de o ne yaparsa aynısını yapıyor, birebir aynı tepkileri veriyordu. “Russo’nun oteline polis baskın yapmış ve kumarhaneyi patlatmış. Russo gözaltına alınıp sorguya çekildikten sonra serbest bırakılmış. Üç gün içinde kendi ülkesine dönmek için yola çıkacaktı ama...”

Kenan’ın dudağı kıvrıldı. Töng’e’ye teşekkür edeceği aklına bile gelmezdi. Ama Viran’ın cümlesinin devamı var gibiydi. “Ama ne?”

“Domenico Russo öldürüldü. Cesedi ülke içindeki on ikili masanın ortasına asılmış. Üzerinde yine size bir not var.”

Kenan bunu asla beklemiyordu. İfadesi darmaduman oldu. “Öldürülmüş mü? Russo mu?”

“Evet, efendim.” Viran cebinden çıkardığı kanlı mektubu Kenan’a uzattı. Yazılanları okuyan Kenan bu defa gülmedi. Sadece baktı. Töng’e bir Kurul üyesini mi öldürmüştü? Hem de sadece gözdağı vermek için? “On ikili masa Kanpusu denen adamı merak ediyor ve hepsinin gözü korkmuş durumda. Size yardım ettiklerinde sıranın onlara gelmesinden çekiniyorlar. *Bir Kurul üyesini bile çekinmeden yok ettiyse bize acımaz*, diyorlar.” Kenan’ın ters bakışları Viran’a döndü ama o umursamadan devam etti. “On ikili masa huzursuz. Sizinle bir görüşme talep ediyorlar.”

Düşünceler zihninde yuvarlandı. On ikili masa Kurul’dan ayrı, ülke içindeki eli güçlü mafya liderlerini bir araya getiren bir masaydı ve o masada bir koltuk da Yakup Öz’e aitti. Ama Kırmızı Kral Tahtı’nın sahibi hâlâ Kenan Kralşan’dı. Bir süredir o toplantılara katılamadığı için üyelerden birkaçıyla bilgi alıyor, emirlerini gönderiyordu. Bunlardan biri Efruz Bakıroğlu, diğeri ise Sultan’dı.

“Efruz ve Sultan?” diye sordu.

“Onlar da huzursuz, efendim. Daha fazla size çalışmak istemediklerini, el altından da olsa belli ediyorlar. Bir sonraki toplantıya gelmenizi ve bu sorunu çözmenizi istiyorlar.”

Güldü. “Kendi elimle ayaklarına mı gidecekmişim?” Gülüşü kahkaha dönüştü. “Kurul ve masa dolusu adam tek bir kişiyle baş edemiyor mu yani?” Kahkahası büyürken elindeki kâğıdı parmaklarının arasında ezdi. Gülüşü solarken ifadesine yine şeytani bir karanlık çöktü. “Hepsi beni yem diye Töng’e’nin önüne atacak. Bu kadar salak olduğumu düşünmeleri çok tatlı.”

Gözlerini kapatıp başını geri attı. "Sadece birkaç ay boş bıraktım. Herkesin ipi ne kadar da gevşemiş böyle."

Gözlerini açtığı anda karanlık tüm göz bebeğine yayılmıştı. Telefonu çaldı. Kurul lideri olan Siyahi arıyordu. Russo'nun ölüm haberi kulağına gitmiş olmalıydı. Cevap vermedi. Telefonu sessize alıp cebine attı. Viran'a döndü. "Başka?"

Viran cebinden bir fotoğraf çıkarıp Kenan'a uzattı. "Denize düştüğünüz gün şehre giriş yapan herkesi araştırmamı istemiştiniz. Bir kişiyi tanıyacağınızı düşünüyorum."

Kenan fotoğrafı aldığı anda parmakları arasındaki çehreyi çok iyi tanıyordu. Dağhan Öz'ü en son yıllar önce görmüştü. Belki de lisede. En son yumruk yumruğa kavga ettiklerini hatırlıyordu ama sebebini zihninde bulamadı. Kaşları havalandı.

"Dağhan?"

"Dağhan Öz," dedi Viran. "Kayıtlarda Bakü'den hiç ayrılmamış ama radara takılan bu görüntüsü var. O gün Rize'ye gelmiş."

Zihnindeki kırk tilki aynı anda koşturmayı bıraktı. Denize düştüğü anı anımsamaya çalıştı. En son hatırladığı Ahuzar'ın düşerken bile onu en dibe itmeye çalışmasıydı. Dev bir dalgayla boğuşmuş, küçük balıkçı teknesindeki adamı öldürerek kendini son anda kurtarmıştı. Başka biri var mıydı? Polis, helikopter ve bir kadının çığlığından başka bir şey hatırlamıyordu. O ana döndüğünde sis bulutunun içinde küçük bir teknenin ucunu daha yakaladı.

Orada bir başkası daha vardı.

"Ahuzar hayatta," dedi Irmak. "Şaşırmadım. Muazzam bir yaşama azmi var."

Kenan'ın dudaklarındaki şeytani gülüş büyüdü. İşaretparmağı Dağhan'ın üzerine değdi. "Küçükken de burnunu her boka sokardın. Hâlâ mı öylesin, Dağhan?" Herkes Töng'e'nin önüne yem olarak onu atıyorsa o da düşmanlarını atmaya devam etmeliydi. Bu savaşın sonunda o ölecekse her şey onunla beraber yerle bir olmalıydı. Fotoğrafı göz hizasına kaldırdı. "Acaba Kanpusu aradığı şeyin bende değil de Yakup Öz'ün elinde olduğunu öğrense ne yapar?"

Viran sessizdi.

Kenan aylar sonra ilk defa keyifle salondan çıktı. "Bir saate buradan ayrılıyoruz. Hazır ol," derken odasına yönelmişti. "Evdeki hizmetlileri öldür."

Viran için beklenmedik bir emirdi. "Nasıl yani efendim?"

Blarta'ya onu sakladığı için teşekkür etmeyecekti. Kenan, Dimitri'yi öldürdüğü için yardım etmişti. "Kenan Kralşan teşekkürünü kanla öder. Blarta Balla'ya teşekkür etmeden mi ayrılalım?" Gülüşü büyüdü. "Son olarak, bana Teoman Doğu'yu bul."

"Artık görevde değil, efendim, en son söylemiştim."

“Biliyorum. O yüzden kendisiyle görüşmek istiyorum.” Keyifli bir gülümsemeyle geriledi. “Kralşan’ın geri döndüğünü belli etme vakti geldi, Viran. Savaş istiyorlarsa savaşalım.”

Odasına girdiğinde toplayacak fazla eşyası yoktu. Silahını ve gerekli eşyalarını alıp dışarı çıktığında mutfak kapısının ucundan ona sürekli korkuyla bakan hizmetli kadının yerdeki cansız bedenini gördü. Ona artık boş ve cansız gözlerle bakıyordu. Artık korkmasına gerek kalmayacaktı.

Ön kapıdan çıktılar. Blarta Balla’ya anında haber gideceğini biliyordu. Kapıdaki güvenliklerden birinin cebine küçük bir not sıkıştırıp göğsüne hafifçe vurdu. “Bunu patronun Balla’ya ver. Benden de selam söyle. *Kralşan içeriye sizin için bir hediye bıraktı, dersin.*”

Evden çıkıp Viran’la uzaklaştıklarında adam önce kâğıda, daha sonra ise evin içine bakmıştı. Ve gördüğü manzarayla Blarta Balla’yı araması kaçınılmazdı.

Bir rüyadan uyandım. *Ya da kâbus.*

Gözlerimi aralayıp yataktan kalktığımda karanlık odama boş boş baktım. Sürekli uyumak ya da uyuyakalmak konusunda üstün başarı belgesi alabilirdim. Hamilelik garip bir süreçti. Eskiden kuş kadar hafif olan uykum artık top patlasa duymama evresindeydi ve her an uyku bastırabiliyordu. Parmaklarımın arasındaki fotoğrafı gördüğümde en son bu yatağa yatıp, ağlayarak ona baktığımı anımsadım.

Minik atımlar benimleydi.

İçli bir nefes vererek fotoğrafı başucuma bıraktım. Odanın ışığını yakıp saate baktım. Sabahın beşine yaklaşıyordu. Yemek tepsim masanın üzerine bırakılmış, her şey soğumuştur. Açlıkla midemin bulandığını hissettim. Yüzümü yıkayıp geldikten sonra ekmekten kemirmeyi denedim ama sertleşmişti.

Odadan çıkıp uyuşuk adımlarla alt kata yöneldim. Kapının önünde bekleyen güvenlik beni gördüğünde dikleşmişti. “Merak etme, kaçmıyorum. Mutfaktayım,” dedim ve önünden geçip gittim.

İsterse takip edebilirdi. Bir şeyler yiyip açlığımı bastırmak dışında bir şey düşünmüyordum. Ama mutfaka girdiğimde boş olmadığını gördüm. Hizmetli kadın bu saatte kalkmış, çayı demlemiş, ocak başında başka şeylerle ilgileniyordu.

Beni gördüğünde şaşırmıştı. “Ahuzar Hanım, bu saatte hayırdır?” Islak ellerini önlüğüne silip bana yöneldi. “İyi misiniz?”

“İyiyim.” Sesim çatallı ve uykuluydu. “Acıktım. Bir şeyler vardır diye gelmişim.”

“Olmaz mı?” diyerek masaya yönlendirdi. “Sen şöyle otur, ben şimdi sana çok güzel bir kahvaltı hazırlarım. Akşam yemeğini de yemedin zaten. Geldim odana ama uyumuştun.”

Süheyla'nın koşulsuz ilgisini bir başkasında da görmek tuhaftı.

"Siz işinize devam edin, ben biraz atıştırıp giderim."

Oturduğum sandalyeden kalkmayı denediğim anda geri oturttu. "Olmaz öyle. Otur şuraya. Ben şimdi sana bir şeyler hazırlıyorum." Arkasını dönüp ocağa ilerledi. Tatlı bir kadındı. "Yumurta kırsam yer misin?"

"Yerim."

Gülerek buzdolabına yöneldi. "Yakup Bey kahvaltıyı erken ister. O yüzden bu saatlerde ben hep ayaktayım. Acıkırsan çık, gel yanıma."

Yakup Öz vicdan yoksunu olduğu için bu eziyetine şaşırmayıp sessiz kaldım. "Adın ne?" dedim birkaç dakika sonra.

"Hülya," dedi.

"Hülya?" diye onaylatma isteği hissettim.

Tatlılıkla onayladı. "Evet, Hülya. Sütünü şimdi mi vereyim yoksa yemekten sonra mı?"

Dünyada en nefret ettiğim isimdi. Adaşı olan bir şeytan vardı ama bu kadın tatlıydı. "Sonra," dediğimde gülerek geriledi. Bir yandan arkası bana dönük bir şekilde ocakta yumurta kırıyor, bir yandan ise bana nasihatlerde bulunuyordu. "Bebeğin için yürümen çok iyi. O odaya tıklıp kalma. Dolaş buralarda."

Cevap vermedim. Haklı olabilirdi ama üç adımlık yerde ne kadar gezinebilirdim? Hem de adım başı ya Mahir ya da Yakup Bey'i görürken. Odamdan çıkmamak en makul olanıydı. Bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Dinliyordum ama bakışlarım mutfaktaydı. Geniş ve ferahtı. Süheyla'nın benim için yaptığı liste hâlâ buzdolabının üzerindeydi.

"O listeyi Süheyla mı yaptı?" dediğimde gözlerime tezgâhın üzerindeki bir telefon değdi.

Hülya abla arkasını dönmedi. Buzdolabına baktı. "Evet. Sizi o kadar çok önemsiyor ki her yemeğinizi kontrol ediyor."

Biliyor ve bunun vicdan yüküyle eziliyordum ama bakışlarım telefondaydı. Hülya ablaya baktım. Süheyla'nın ne kadar iyi biri olduğundan bahsediyordu. Ses çıkarmamaya dikkat ederek, sandalyeden kalkıp tezgâhın o kısmına yöneldim.

"Dağhan Bey'im de çok iyidir. Merhameti boldur," dedi.

"Öyle," derken telefonu kaptım ve geriledim. Yeniden sandalyeye oturduğunda arkasını dönmüştü. Kalkıp sandalyemi ileri çekiyormuş havası verdim ama anlamıştı. Elinde yumurta varken gülen çehresi soldu. Bir tezgâha baktı bir de bana. İlerleyip yumurtayı önüme bıraktığında sadece elini ileri doğru uzattı. Sıkıntılı bir nefes verip telefonu eline bıraktım.

"Bu telefon çalışmıyor, Ahuzar."

"O zaman neden oraya bırakıyorsun?"

"Tamire götüreceğim. Bu evde telefon kullanmak yasaktır."

Yüzüm ekşidi. “Neredeyiz? NASA üssünde mi? Saçmalık!” Huysuzca önümdeki yumurtaya baktım ama açlığımı dayanamadım. Ev olarak bütün kaçma girişimlerimi normal bir şekilde karşılamaları sinirimi bozuyordu. Ekmeğe uzanıp küçük lokmalar kestim. Yumurtamı huysuzca yerken yanıma çay bıraktı. Artık sessizdi. Ben de yemeğim bitene kadar konuşmamıştım.

Kahvaltım bittiğinde önüme bir bardak sıcak süt bırakarak gerileyecekti ama bileğinden kavradım. “Hülya abla, senden tek bir şey isteyebilir miyim?”

“Söyle,” dedi hevesle.

“Her gün radyo dinliyorum ya, oradan benim için bir şarkı isteyebilir misin?”

Hevesi söndü. “O nasıl olacak?”

“Sadece tek bir şarkı,” dedim. “Başka hiçbir şey istemiyorum. İsim bile verme. *İsmi vermek istemeyen bir izleyicimiz*, diye yaz, olur mu? O şarkıyı dinlemek istiyorum ama çalmıyorlar.”

Hayır, demek istedi ama bakışlarımda her ne gördüyse kıyamadı. Bileğini kavramıştım, o elimi kavradı. “Hangi şarkı?”

“Bülbülüm...” dedim ağır ağır. “*Bülbülüm Altın Kafeste.*”

Altın değil, dikenden bir kafeste. Sadece bülbül değil, göğsü kınalı bir nar bülbülü. Ölü değil, hayatta. Ama canlı da değil, mezarda. Bedeni burada, kalbi arafta.

3. BÖLÜM

*“Öyle vahşi bir tat ki dayanılır gibi değil
Çünkü ayrılıklar da sevdaya dahil
Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili...”
- Attilâ İlhan*

Ufukta beliren ışıklar sabahı yeni yeni aydınlatmaya başlamışken Timur, Ayla ve Cengiz Duman Ailesi'nin ziline basıp beklemeye başladı. Ayla mesaj atarak gelmesini, bir konu hakkında konuşmak istediğini belirtmişti. Murathan ve ekibin geri kalanı sülük gibi peşinden ayrılmadığı için hepsi uyarken evden gizlice uzaklaşmıştı. Saat henüz yeni yedi olmamışken sokakta çöpleri karıştıran iki köpek dışında hiç kimse yoktu.

Kapı açıldı. Özellikle bu saatte gelmesini isteyen Ayla ve Cengiz'di. Kapıyı açan Ayla kenara çekilip, ona yol açarken Timur içeri süzüldü.

“Günaydın,” dedi Ayla kapı kapandığı anda.

Sessiz kaldı.

Ayla'nın teni hâlâ solgundu. Kızıl saçları solmuş ve dökülmüş gibiydi. Onu tanıyan biri eskisi gibi olmadığını hemen anlayabilirdi. İlaçlar ve kaybettiği böbreğine bedenini alıştırtma süreci zor geçiyor olmalıydı.

“Geç,” diyerek salonu işaret etti.

Timur, “Kocan nerede?” dediğinde sesinde ima vardı.

Cengiz aynı saniyelerde yatak odasından çıkmış, mavi gömleğinin kollarını katlayarak onlara yönelmişti. “Geldim. Günaydın, Töngce.”

Yine sessizdi. İlerledi ve bedenini koltuğa bıraktı. “Niye çağırdınız?”

Sol yanında kalan tekli koltuğa Cengiz kuruldu. “Bir nefeslen istersen.”

“Gerek yok. Uzatmayın, söyleyin.”

Gülmüştü Ayla. “Hâlâ aynısın.” Önüne büyük bir zarf bırakıp karşısında kalan koltuğa oturdu. “Mukbil'in ulaşamadığı yerler var. Bu bilgilere ihtiyacınız olacaktır.”

Tek kaşı havalandı. “Ne bunlar? Geçen verdiğin dosyada her şey yazıyor zaten.”

“Kralşan'ın yanında üç yıldan fazla çalıştım. Öğrendiğim şeyler tek bir dosyaya sığmaz, Timur. Her altı ayda bir verdiğim raporlar vardı. Sana verdiğim o dosya son altı ayı kapsıyordu. Bunlar da öncesine ait.”

Zarfl alıp içindeki kalın kâğıt destesini çıkardı. "Madem elinde bu kadar bilgi vardı, Teoman Doğu neden Kenan'ın işini bitirmedi?"

"ünkü amaç sadece Kenan'a değil, gücün asıl sahibine yani Kurul'a ulaşmaktı."

"Yıllarca bu kadar rapor tutup da Kurul'u nasıl özemedin?"

Göz devirdi Ayla. "Ayak işlerini yaptım, Timur. Senin kadar odasına sızmadım. Hem senin bir avantajın daha vardı. Kralşan'ın en büyük silahına âşık oldun."

Umursamaz bir bakış gönderdi ve kâğıtları masanın üzerine savurdu. "Boş iş. Kâğıtla, raporlarla işim olmaz. Kralşan'ın geçmişiyle de ilgilenmiyorum."

"Onu nasıl yakalamayı düşünüyorsun?" diyen Cengo'ydu. "Kurul yelelerinden birini öldürüp ülke içindeki on ikili masaya bırakmışsın. Bunu gören Kralşan korkup ayağına gelmez, Timur. Onu her yerden sıkıştırmamız lazım."

"Gelecek," dediğinde sesi sert ve netti. "yle bir gelecek ki sürünerek, inleyerek onu gebertmem için yalvaracak. Kurul umurumda değil, ben Kralşan'ı istiyorum."

"Bir üyeyi öldürdün," dedi Adriel. "Sence şu andan sonra tek sorunun Kralşan mı olacak? Hepsi peşine düşecek. Diğerleri kimdir, hangi ülkelerdir, net bir şekilde bilmiyoruz. Raporları incelersek kurduğu bağlantılardan tüm yeleri bulabiliriz."

"Bulsaydın o zaman." Sesinden terslik artıyordu. "Oturup bir tomar kâğıt okumaktansa kendi yntemlerimle hepsini bulurum." Ayağa kalkıp arkasını döndüğünde Ayla'nın sesiyle duraksadı.

"şimdi ne yapacaksın madem? lke içindeki yeraltı liderlerini mi öldürmeye başlayacaksın? Nereye kadar böyle devam edecek, Timur? Bize sağlam bir plan lazım. Rastgele hareket etmek, yıkımdan başka bir şey getirmez."

Yeniden arkasını döndüğünde iki kaşının ortasında oluşan derin bir öfke çizgisi vardı. "Siz yıllarca plan yaparak ilerlemişsiniz. Ne boka yaradığından bana bahsetmek ister misiniz?" İşaretparmağını ikisinin yüzüne doğru kaldırdı. "Artık şunu anlayın, bu mesele sadece devlet meselesi değil. Benim şahsi meselem. Kendi yntemlerimle halledeceğim. *Lider sensin*, demediniz mi? Ya ne dersem yapın ya da işinize bakın. Ölen de kalan da zerre sikimde değil."

Cengiz ayağa kalkarak ona yöneldi. "Gözlerini korkutmaya çalıştığın adamlar mafya babası ama bağlantılarıyla hem ülke içinde hem ülke dışında en tehlikeliler. Sence gerçekten titreyerek Kralşan'ı mı ararlar yoksa bir araya gelip seni yok etmenin yolunu mu bulurlar?"

Ters bakışları ve göz devirişi yeterli bir cevaptı. Kapıya yöneldi. "Gözü kesen gelsin karşıma. İşime gelir."

En sonunda, "İnatlaşma," diye yükseldi Ayla. "Burada herkes senin iyiliğin için ğraşıyor. Dinle beni, on ikili masayı korkutma. Onlarla bir anlaşmaya

git. Bu şekilde seni dost, Kralşan'ı düşman bilirler. Yoksa sen de onlar için düşmansın."

Timur'un dilinin ucuna gelen küfrü yutmasına neden olan tek şey kızıl saçlı, mavi gözlü minik Peri'ydi. Odasının kapısını sessizce açıp penguen desenli pijamaları ve dağınık saçlarıyla karşılarında belirmişti.

"Peri," diyerek kızına ilerleyen ilk kişi Cengiz'di. "Bu saatte neden uyandın, kızım?"

Peri babasına değil, Timur'a bakıyordu. Dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. "Gelmişsin!" dedi neşeyle. Çıplak, küçük ayaklarıyla koşarak, Timur'a ilerleyip parmaklarından kavradı. "Hani gelince haber verecektin?"

Başı yukarılardaki Timur için bacağına yapışan bu şey minik bir mantar gibiydi. Mavi gözleriyle alttan alttan yüzüne bakıyor, ileri çekiştiriyordu. "Otur sana," dedi hevesle. "Hatta oturma, gel sana odamı göstereyim." Annesine baktı. "Anne, Timur abiye odamı gösterebilir miyim?"

Timur onu çekiştiren küçük ele direnmeden, ilerlerken Ayla kızını durdurmayı deniyordu. "Peri, anneciğim, insanları bunaltmasak mı? Timur abin oyun için değil, bizi görmek için geldi."

"Odamı görsün, daha sonra gitsin o zaman." Timur'u odasına doğru çekiştirdi. Rengârenk odanın ortasındaki tek siyah Timur'du. Minik Peri elini bırakıp oyuncak kutusuna koşmuştu. "Hemen gidiyorsun diye sana göstereceğim oyuncakçı önceden yaptım." Sepetini karıştırmaya başladı. "Bekle beni, tamam mı? Bulacağım, tamam mı?"

Odanın kapısında dikilen Ayla çaresizdi. "Mesafe denen kavramı öğretemiyorum, kusura bakma."

Cevap vermedi. Peri küçük legolardan yaptığı bir evle ona koştuğunda ise yine elinden kavramıştı. Küçük el Timur'un avcunun içinde kaybolup gitti. "Eğilsene," dedi tatlı tatlı. "Çok yüksektesin. Böyle seni göremem ki. Anne, yere eğilsin mi?"

Sessizce yere eğildi. Göz hizasına geldiklerinde Peri büyük bir gülümsemeyle karışık vermişti. "Bak." Sabırsızlıkla yerinde hopluyor, kızıl saçlarının uçlarındaki bukleler omuzlarına dökülüyordu. "Senin için kocaman bir ev yaptım. Buna sığarsın."

Lego evi avuç içine aldı Timur. Ev avcuna sığdı ama o bir eve sığamayalı aylar oluyordu. "Bana küçük," dedi sadece. "Daha büyük yapman lazım."

"Olur," dedi Peri. "Yıkar, baştan yaparım." Evi Timur'un elinden alıp yeniden oyuncak sepetine koştu. "Anne, daha çok parça lazım. Yeni parçalar alabilir miyiz?"

Ayla kızının elinden kavrayarak odanın çıkışına yönlendirmiş, kendince olaya el atmıştı. "Tamam ama sonra bakalım, olur mu? Şimdi babayla bize kahvaltı hazırlamaya ne dersin?"

Tatlılıkla onayladı Peri. "T mur abinin kahvaltısını en büyük tabakla verelim.   ekli olan tabağımız var ya, onunla."

Ayla gülümseyerek kızının saçlarından  pm  , kapı önünde bekleyen Cengiz'e y nlendirmi ti. Ama Peri babasına gitmeden bir kere daha annesinin elinden sıyrılmış, geri dönerek küçük kollarıyla T mur'a kocaman sarılmı tı. Küçük eli sırtını sıvazlar gibiydi.

" z lme, tamam mı? Yapacağım evini."

Kalp kırıklığı bir iğne gibi battı. Elini kaldırıp sarılmadı, yapamadı. Nasıl yapacağını bilemedi. Küçücük bir şeydi. Minik Peri gerileyip, babasının kucağına hoplarken sadece izledi. Cengiz, kızıyla beraber uzaklaşırken Peri hâlâ konuşmaya devam ediyor, artık her sabah anne babasıyla kahvaltı yapabildiği için ne kadar mutlu olduğundan ve ka arlı omlet yapmaktan bahsediyordu.

Onlar gitti ama T mur yerden kalkamadı. Bir ailesi olabileceğine asla inanmamı tı.

Birkaç ay öncesine kadar.

Hayaller ger ekle meyeceğini bildiğinde kolaydı ama ihtimaller dahiline girmeye başladığında yokluğu can yakıyordu. Bir ailesi olabileceğine inanmamı tı. Çok severse laneti kıracağını d   nm  , deli gibi sevmi ti. Her şey yine paramparçaydı. Kalp kırıklığı hırçın bir denize dönüştü. Ayağa kalkıp, Ayla'nın yanından geçerek çıkışa yöneldi.

Sizi görmek can yakıyor, diyemedi. "Bir daha böyle boş şeyler için beni buraya çağırma," dedi ve kapıyı sertçe açıp kendini dışarı attı. "Ekibin kalanı benimle. Kendini bana borçlu hissediyorsan ailenin yanında kal ve kızını koru, Adriel. Daha fazla ne sen yara al ne de aileni riske at."

Arkasını dönüp sert adımlarla ilerledi. Ya adıklarını bilmeyenler bu hallerini bir hayat bıkkınlığı sandı. Oysa yalnızlık tenine işlenen zırh, kulağına üflenen nefes, damarlarında gezinen kandı.

Gökten düşen yıldızlar, yeryüzünde birer ta a dönüşür. Çünkü gökler için ulvi olan, yeryüzü için birer örtüdür. Saçlarımda hissettiğim eller gökyüzünden kopup yeryüzüne düşen yıldızlar kadar sert ama bir o kadar da nahifti. Rüya ve gerçek arasında yıllarca sıkı ıp kalan zihnim bunun bir rüya olduğunu artık anlayabiliyordu.

Gerçek hisler kalbime dokunurken rüyadaki hisler sadece tenime değiyordu.

Ama onun sıcak elleri saçlarımda gezinirken kalbime sızan ılık lık ba  edebileceğimden daha fazlasıydı.

"Sa larımla uğraşmaya devam edersen uyurum," dedim.

Ben değildi konuşan, Ahu ydu.

Karadeniz'de, memleketimizdeydik. Benim bir evim yoktu. O nereye evimiz derse orayı yurt bilirdim. Burasıydı memleket bildiğim yer. Yeşillikler, uçurumlar ve deniz...

Yani onu benden alan her şey.

Gözlerimi ağır ağır araladım. Mavi gökyüzü içime doldu. Yeşil, çimenlerle bezenmiş bir yerdeydik. O sırtüstü uzanmış, her zamanki rahatlığı içindeyken ben başımı bacaklarına yaslamıştım. Huzur ve güven her yerdeydi. Hırçın taylar göğüs kafesimde dörtlüla koştu.

"Uyu," dedi özlemini çektiğim tok sesi. Parmakları alnıma değip birkaç saç tutamını daha geri iteledi. "Burada nenem bizi bulamaz."

Gerçek olmadığını bilerek güldüm. Kulağıma derinlerden Buzacı Timur'un zil sesi ve köyden yükselen yaşam belirtileri değdi ama her şeyi o kadar çok özlemiştim ki hayal oluşunu sorgulamadım. Uzun zamandır rüya görmüyordum ve buna dahi muhtaçtım.

Timur ve Ahu'yu uzaktan izleyen Ahuzar gibiydim. Onlar çimlerin içinde yattarken elim karnıma değdi. Bebeğim yerli yerindeydi. Geçmiş ve gelecek aynı nehirdeydi. Denk düşerler miydi? Gülümsedim. Ahu da gülümsedi. "Şu ana romantik bir cümle ilıstırmeliydin."

"Sus da uyu, Ahu," dedi Timur.

Rüyamda dahi bebeğimin suyun altında gezer gibi içimde hareketlendiğini hissettim. Duymuş muydu babasının sesini? Hisseder miydi gerçekten?

"Kırcısın," dedi Ahu.

"Başına gülden taç yaptık. Daha benden on yıl bir şey bekleme ve uyu."

Ahu'yla aynı anda güldüm. Yalan söylüyordu. Kimse bilmese bile ben içindeki ince ruhu görebiliyordum. Yapardı. Hep yapmıştı. Az konuşan bir insanın en çok konuştuğu ve her şeyini döktüğü kişi olmak Ahu'nun da Ahuzar'ın da en sevdiği yaraydı. Belki de Ahu'yla tek ortak noktamdı.

Ahu gülerek, gözlerini kapatıp, sessizliğe gömülürken Timur'a ilerledim. Başucunda diz çöktüm ama o beni görmedi. Ahu'yu seviyordu, Ahuzar'ı değil. Özlemiden içimi kemiren kurtlar öyle canımı yaktı ki yanağıma süzülen ılıkığı hissettim. Parmaklarım yüzüne dokunmak için ilerledi. Çenesindeki çukura saklanmak istedim ama titreyen elim tenine değmedi. Burnuna, kirpiklerine ve alnına dökülen kumral saçlarına da dokunamadım. Uykusunu bölmemek için uzaktan sevdim.

Elleri Ahu'nun saçlarındaydı. "Benim söyleyecek bir şeyim yok ama Zülfün kemendine dil-i şeyda düşer, demiş bir şair. Kendisine katlıyorum."

Gözlerini araladı. Kahvenin en sevdiğim tonu gökyüzüne değil, başucundaki bana bakıyordu. Yattığı yerden doğrulurken beni görmediğini sanmıştım ama hâlâ bana bakıyordu. Bir eli Ahu'nun saçlarını okşamaya devam ederken ufuktan yükselen güneş kumral saçlarında ve gözbebeklerinde parladı.

Bu rüyada görünmez olduğumu sanıyordum. Ahu bile kendini görmüyorken onun beni görmesi imkânsızdı.

"Sevgilimin saçlarına gönlüm düşer, diyorsunuz yani ha?" dedi Ahu

Hâlâ bana bakıyor ama Ahu'nun saçlarını okşamaya devam ediyordu. "Düşer," dedi ağır ağır. "Her bir teline, her haline düşer."

Boynum büküldü. "Görüyor musun beni?"

Sesizce onayladı. Gri tişörtünün göğüs kısmı, tam kurşunu sıktığım yerden kanamaya başladığında irkilerek gerilemek istedim ama bileğimden yakaladı. "Ya sen?" dedi ağır ağır. "Sen görüyor musun beni?"

"Görüyorum." Titriyordu sesim. Görüyordum, bileğimden kavradığını hissediyordum ama eli yoktu. Bileğimde kalan sadece kanlı bir elin iziydi. İkimiz de birbirimizde kandan başka hiçbir iz bırakmamış gibiydik. Gözbebeklerim yaşların fazlalığıyla yandı. Ahu hâlâ huzur içinde, Timur'un dizlerindeydi. Dışlerimi sıkarak dudaklarımın titreyişini saklamaya çalıştım.

"Ben onu sakladım," dediğinde bir eli Ahu'nun saçlarını okşuyordu. "Sen beni sakladın mı?"

Elim karnıma gitti. Saklamamak mümkün müydü? Ben onun sevdasını içimde büyütüyordum. "Sakladım," dedim. "Saklıyorum. Ama sen beni saklama. Timur." Boynum büküldü. "Ahu'yu sev, beni değil."

Cevap vermedi. Uzun uzun gözlerime bakarken, kaybolup gitti. Aynı saniyelerde kasıklarımın dolan sızıyla iki büküm oldum. Hem rüyada hem gerçekte canımın yandığını hissediyordum. Elimi bebeğime sarıp doğrulmaya çalıştım ama olmadı. Dizlerimin üzerine düştüm. Karanlık, gerçek ve rüya birbirine karışırken kasıklarımın hissettiğim acı rüya olamayacak kadar gerçektir.

Gözlerimi aniden açtım. İşte burası, bu oda gerçek yaşamdı. Yüzüme vuran güneş, karşımdaki dolap, başucumdaki radyo, ayıcık ve camın önündeki gül. Her şey yerli yerindeydi.

Yatakta dikleştiğimde kasıklarımın ağrı rüyadaki kadar şiddetli değildi ama hâlâ sürüyordu. Korku haddinden fazlaydı. Saate baktığımda her sabah seğirmeleriyle beni uyandırdığı vakitti ama varlığına dair hiçbir iz yoktu. Sadece ağrı ve acı vardı.

Dikkatle yataktan toparlandım. Yaptığım ilk şey çarşaflarda kan lekesi aramak oldu. Yoktu ama kasıklarımın inceden batan sızı devam ediyor hatta ayağa kalktığımda şiddetini artırıyordu. Korku, uyku sersemliğini silip, atarken lavaboya ilerleyen adımlarım âdeta birbirine dolanmıştı. Düşmemek için dolaba tutunmak zorunda kaldım.

Kırılmasından korkar gibi sarmalamıştım karnımı. Buna dayanamazdım. Hızla lavaboya koşup çamaşırımı kontrol ettiğimde bir miktar kan lekesiyle karşılaşmam betimi benzimi attırmaya etti.

Nefes alıp verişim hızlandı. Toparlanıp panikle odadan çıktım. "Süheyla!" dedim sadece. "Süheyla!"

Onun kapısına yönelip var gücümle vurdum. Rahatsız etmek ya da gurur umurumda değildi. Kendim ölsüm bir yudum su istemezdim ama onu yaşat- malydim. Hiç hissetmediğim annelik hissinin içimde bu kadar belirgin olması delilikti. İnsan yaşamadığını nasıl bu denli hissedebilirdi ki?

Kapıya var gücümle vurmaya devam ettim. İlk açan uyku mahmuru Dağhan oldu. Üst kısmında hiçbir şey yoktu ve bütün dövmeleri artık göz önündeydi. İnceleyecek sayısız dövmesi vardı ama en göze çarpan tam kalbinin üzerindeki Süheyla'nın gözleriydi. Ama şu an hiçbir şey umurumda değildi.

Saçları dağılmıştı, gözleri şişti. "Ne?" dedi endişeyle. "Ne oldu?"

Arkasında aniden Süheyla belirdi. O da uyku sersemliği içindeydi. Açık mavi, ip askılı ve şortlu pijamaları içindeyken bana hem şaşkın hem de kor- kuyla bakıyordu. "Ahuzar!" dediği anda Dağhan'ı geri iteleyip bana koştu. "Ne oldu?"

Kollarından kavradım. Ondan başkası anlamazdı. "Kan," dedim titreyen bir sesle. "Kan ve ağrım var, Süheyla. Kasıklarım sızlıyor."

Birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi. Dağhan'a döndü. "Doktoru ara, Dağhan. Hemen!"

Yakup Öz robdöşambriyle odasından çıkıp, bize bakarken merdivenleri hızla tırmanan Asım hem pantolonunu iliklemeğe hem de ceketini giymeye çalışıyordu. "Ne oldu, abi?"

Süheyla beni odaya yönlendirirken Dağhan, Asım'a, "Arkanı dön, lan!" diye çok net bir emir verdi.

Asım ani bir frenle geri döndü. Biz ise odadan içeri girdik. Dağhan birini arıyordu. Sesler uğultuluydu, panik ve korku baskındı.

Süheyla önüme geçip kollarımdan kavradığında odamdaydık. "İyi misin? Ne olduğunu anlat. Neren ağrıyor?"

Elim karnımdaydı. "Uyuyordum. Aniden kasıklarımın ağrısına uyandım. Şimdi o kadar ağrımıyor ama çamaşırimda kan var, Süheyla. Ters bir şey yap- madım, yemin ederim ki yapmadım." Aniden kollarını bedenime dolayıp sarıl- ması beklenmedikti. O ana kadar sadece tek bir sarılmaya ihtiyaç duyduğumun farkında bile değildim. Geri itmedim, yapamadım. Kollarım istemsizce sırtına dolandı. "İyidir, değil mi Süheyla? Ona da bir şey olmaz, değil mi?"

Çaresizlik, gururu yerle bir etmeye yetecek kadar baskın bir duyguydu. Annelik ise en güzel delilik haliydi. Anlardı Süheyla. Kalbinde siyahlık yoktu. Kucağına alamamış olsa da o da bir anneydi. Bir başkası bana *deli*, derdi ama o demezdi. Demedi de. Daha sıkı sarıldı. O bana, ben bebeğime. *Kadın kadına, anne yavrusuna.*

Elleri sarıp, sarmalarken, "Korkma ki korkmasın," dedi. "Cesur bir kadınsın. Ne sen onu bırakırsın ne de o seni." Sözleriyle sakinleştirmeye çalışıyordu. Geri ayrıldığında elleri yanaklarımda, gözbebekleri gözlerimdeydi. "Hamilelikte böyle şeyler olabilir. Kanama çok değilse sorun yok. Doktor şimdi gelecek ve emin olacağız. Merak etme."

Odadan içeri giren Dağhan, üzerine yeşil bir tişört geçirmişti. Kapı açıktı ve dışarıdan bizi izleyen Yakup Öz'ü görebiliyordum. Her zamanki kibriyle bakmıyordu. Bu defa gözbebeklerinde küçük bir duygu vardı ama ne olduğunu seçemedim. Umurumda da değildi. Dağhan'ın derdi ise Süheyla'nın üzerine uzun bir hırka geçirmektir.

"Önce bir sakın olun." Gri hırkayı Süheyla'nın giymesi için uzattı. "Sen de şunu giyer misin Süheyla? Asıl benim bir yerlerimden kan gelecek şimdi?"

"Sırası mı Dağhan?" diye terslenmesine rağmen hırkayı alıp üzerine geçirdi.

Umursamamıştı Dağhan. Onun için önemli bir detay olmalıydı. "Doktor yarım saate gelir. Önce bir sakın olun."

Ellerim karnımdayken, odanın ortasında ilerleyip geriledim ama fazla hareket etmem ona zarar verir korkusuyla aniden yatağa oturmak zorunda kaldım. Asım kapıyı üç kere tıklatarak içeri girmek istediğinde bu defa tedbirliydi.

"Geleyim mi abi?"

Göz devirdi Dağhan. "Kadın Doğum doktoruysan gel, Asım."

Gelip gelmemek konusunda kararsızdı Asım. Aval aval baktı.

"Su," dedim sadece. Asım'a bakıyordum çünkü getirecek olan muhtemelen oydu. Başucumdaki su bitmiş, telaştan dilim damağım kurumuştur. "Su getirebilir misin?"

"Ben mi?" dedi şaşkınlıkla. Birkaç saniye sonra söylediğimi algılayarak koşar adım geriledi. "Hanım abla, hemen."

Merdivenleri hızla indiği yükselen ayak seslerinden belliydi. Elimi gerdanıma atıp sakinleşmeyi denedim. Paniğime engel olamıyordum. Timur'un en sevdiği, benim ise en nefret ettiğim yönümdü. Nefesim tılandı. Neden her düşünce Timur'a çıkıyordu? Ellerimi başıma atıp öne eğildim. Kasıklarımındaki ağrıyı yokladım. Hafifti ama vardı işte!

Süheyla yanıma oturup elini sırtıma attı. "Sakinleş," dedi ılımlı bir sesle. "Kötü bir şey olsa şu an böyle duramazdın."

"Ama hareket etmiyor," diyerek dikleştirdim. "Her sabahın aksine bu sabah hareket etmiyor." Elini kavrayıp karnıma dokunmasına izin verdim. "Sen bak, ben mi hissedemiyorum? Belki sen hissedersin."

Karnımdaki eli sadece bebeğimi okşar gibiydi. "Onu şu an dışarıdan hiç kimse hissedemez, Ahuzar. Küçük darbeleri sadece sen hissedebilirsin. Dışarıdan net hissedilmesi için daha zamanı var."

Oradaydı, hissediyordum ama varlığını belli etmesine ihtiyacım vardı.

“Rüya gördün mü?” dedi aniden. “Seni korkutacak ya da heyecanlandıracak bir şey?”

“Korkmadım,” dedim anında. “Ama...” Kelimeler dilimin ucunda düğüm-
lenip kalmıştı. Aylar sonra ilk defa rüyamda onu görmüştüm. Fotoğraflarını
bulmam, yaşadığını öğrenmem belki de zihnime böyle sızmıştı. Çünkü aylardır
inanmak istemesem de bir yanımda onun bu dünyada olmadığı korkusuyla kav-
rulup duruyordu. Devamını getirmedim. *Timur’u gördüm, özlemden kalbim
paramparça oldu,* diyemedim.

Süheyla da dile getirmemi istemedi. “Anladım,” dedi sakinlikle. Elimi kav-
radı. “Merak etme, iyi olacaksınız.”

İnanmak istediğim bir teselliydi. Elini kavradım ve bırakmadım. Dağhan
kollarını bağlamıştı, kapı girişinde bizi izlerken oldukça düşünceli görünü-
yordu. Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerimi kaçırmadım. Hiçbir zaman kaçı-
mamıştım.

“Fotoğraf yüzünden mi?” dedi aniden. “Bunu üzülmen için yapmadım,
Ahuzar. Aksine aylardır sorduğun sorunun cevabını verdim.”

Dün gece gördüğüm ve öğrendiğim gerçek için ona hep minnettar kala-
caktım ama hayır, o yüzden değildi.

“Ne fotoğrafı?” diye araya giren Süheyla’ya kimse cevap vermedi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, onu gördüğüm için değil, anlamıyor
musunuz? Onu göremediğim için.” Kelimeler dudaklarımdan ilk defa öfke ve
terslenerek değil, nahif bir şekilde dökülmüştü. Özlem, çaresizlikti. Bunu da
kendime yediremedim. Bebeğime bir şey olacak korkusu her şeyi bastırıyordu.

Dağhan’ın ifadesinin düştüğünü gördüm ama yüzüne bakmadım. Ellerimi
yüzüme kapatıp paniğimi dizginlemeyi, öfkeme ulaşmayı denedim.

Kapıdan, “Hanım abla, geldim,” diyerek giren Asım’ın elinde bardak değil,
bir sürahi su vardı.

“Damacanayla getirseydin, Asım,” dedi Dağhan. “Az olmuş bu.”

Nefes nefese kalmıştı. “Hanım abla ilk defa benden bir şey istedi, abi. Ne
yapayım? Elim ayağım birbirine dolandı.” Bana bakıyordu. “Hanım abla, bunu
götürüp bardakla getireyim mi?”

Vermesi için elimi uzattım ama Süheyla çoktan alıp, başucumdaki bardağa
suyu dökerek bana uzatmıştı. Suyu içmeden önce, “Teşekkürler,” dediğim kişi
Süheyla’ydı ama kabalaşmanın anlamı yoktu. Göz ucuyla Asım’a da baktım.
“Sağ ol.”

Asım şaşkınlıklar içindeydi. Âdeta eli ayağı birbirine karıştı. Dağhan ense-
sinden tutup odadan çıkardığında Süheyla elimi bir saniye bile bırakmamıştı.

“Ne fotoğrafı?” dedi yeniden.

Lafı uzatmadım. “Dağhan’ın çalışma masasının üzerinde Timur’un fotoğ-
raflarını buldum.” Göz ucuyla baktım. “Yaşıyor ama eskisi gibi görünmüyor.”

Yastığıma uzanıp altından fotoğrafı çıkardım. Parmaklarımı ıslak saçlarında gezindim. Yağmurda kaldıysa hasta olacak diye endişelenmem kaçınılmazdı. Benimle birlikte Süheyla da ona bakıyordu ama sessizdi.

“Gözleri şiş.” Dalgındı sesim. “Demek ki az uyuyor. Zayıflamış. Demek ki biri yemek yapmıyor. Üşenir, hayatta kalacak kadar yer. Ama biri onun için bir şey yaparsa son lokmasına kadar bitirir. Sakalları ve saçları hep kısadır ama burada kesmemiş. Çenesindeki derin çukuru sakallarıyla saklamış. Demek ki görmek istemiyor.” Fotoğrafı Süheyla’ya uzattım. “Sen söyle, nasıl üzülme-yeyim, Süheyla?” Genzim yandı. “Beni arıyor, değil mi?”

Gözleri doluyordu. Dudağını dişlediğinde bir şeyleri söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Birkaç saniye daha baktıktan sonra başını hafife sallayarak onayladı. Bazı şeyleri saklamanın artık saçma olduğunun farkında olmalıydı. Dağhan’dan cesaret aldığı aşikârdı.

“Evet, seni arıyor.”

Çaresizce gözlerimi kapatıp zorla yutkundum. Biliyordum, bırakmazdı. Bir yanımda deli gibi bunu isterken diğer yanımda yüzüne bakmaya korkuyordum.

Elimi sıkıca kavradı. “Ama şu an dışarıda güvende olamazsın, Ahuzar. İnan bana, bebeğin için de senin için de doğru olan neyse onu yapmaya çalışıyoruz. Kenan hâlâ hayatta ve seni arıyor olabilir.”

Hiçbiri umurumda değildi. “Yaşadığımı biliyor mu?” dedim sadece.

“Bilmiyorum,” dediğinde sesinden bunu gerçekten bilmediği okunabiliyordu. “Sadece seni aradığını ve bunun için ortalığı yakıp yıktığını biliyorum. Herkes Timur’un, karısını ve Kralşan’ı aradığını konuşuyor.” Kapıya baktıktan sonra kimsenin gelmediğine emin olunca bana doğru eğildi. “Kurul denen şeyin üyelerinden birini öldürüp asmış.”

Şaşırmadım. Yaptı. Sadece kalbim daha da kırıldı. Ahu gömdüğüm yerde kıpırdanmaya başlamıştı. Oysa bu savaşta o zayıflık demekti. Ondan başka kim arardı ki beni? Kimim kalmıştı ki? Biricik ve onu özlemekten kemiklerim sızlıyordu, diken olmak zordu.

Dişlerimi sıkarak genzime dolan yaşları yuttum. “Beni aramasın,” dedim zorla. “Ama bebeğini bilsin. Ölüm değil, yaşam olduğunu bilsin.”

Kaşları çatıldı. “O ne demek?”

Anlatsam da anlamazdı. Başım önüme düştü. Kasıklarım sızlıyordu. Yaklaşık on beş dakika konuşmadan oturdum. Süheyla yanımdan bir saniye ayrılmadı. Doktor odadan içeri girdiğinde kasıklarımındaki ağrı hafıflemişti ama lavaboya gidip kanama devam etti mi diye bakmaya korkuyordum. Yine de dayanamayıp bakmıştım. Bir lekeden öteye geçmemişti. Doktoruma durumu anlattığımda dikkatle dinlemiş, ultrason kontrolü öncesi olanca sakinliğiyle idrar tahlili istemişti.

Asım çaresizce elindeki numune kabıyla kaldığında şaşkıındı.

Doktor, "Benim kliniğe gönderebilirsiniz, birkaç saate sonuç alırsınız," dedi.
"Hadi Asım, koş," dedi Dağhan. "Ama sakın Abuzar'ın adını yazma."

"Kimin adını yazayım, abi?"

"Kendi adına ne dersin?"

Asım'ın şaşkınlığı artıyordu. "Abi, ya kanda hamilelik çıkarsa? Yazmayayım ben adımı. Ele güne madara oluruz."

Duruma yine Aysun Hanım el attı. "İsme gerek yok, benim istediğimi söylemeniz yeterli. Şimdi sonuçlar gelene kadar miniğe bakalım. Uzanır mısın canım?"

Asım odadan çıkarken, yatağa uzanıp karnımı açtım. Bu hafta karnımın biraz daha büyüdüğünü hissediyordum. Normalde Dağhan mahremiyet için odadan çıkardı ama bu defa çıkmadı. Köşeden izlerken o da en az Süheyla kadar endişeli görünüyordu.

"Durum ne?" dedi ben ve Süheyla'dan önce.

Doktor hemen cevaplamadı. "Bakacağız," dedi birkaç saniye sonra. Korku nedir bilmeyen ben, bu hisle nefesimin kesildiğini hissettim. Doktor karnıma jeli döküp cihazı tenimde gezdirmeye başladı. "Şu an kan lekesi yok, değil mi?"

"Hayır," dedim anında. "Siz gelmeden önce de kontrol ettim, yoktu. Birkaç damlaydı sadece. Kasıklarımındaki ağrı da hafifledi ama yine hareket etmiyor." Cihazda belli belirsiz görüntüler belirdiğinde bakmaya çalıştım. "İyi mi? Bir şey yok, değil mi?"

Hemen cevap vermedi ama sessiz kaldığı her saniye benim için bir ömürdü. Ekranda ciddiyetle bir şeylere bakarken en sonunda görüntü netleşti. "İşte burada," dedi. Sesinde yakaladığım keyifli bir ton vardı. "Keyfi yerinde." Dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. Ekranı bana doğru çevirdi. "Bak, orada. Hâlâ parmaklarını emiyor."

"Madem iyi, neden böyle oldu?"

"Tahlil sonuçları gelmeden net bir şey söyleyemem ama iki ihtimal var: Rahim büyümeye başladıkça damarlar hassaslaşır. Bu da kramplara ve lekelenmelere neden olabilir. İkinci ve muhtemelen senin yaşadığın durumun sebebi ise enfeksiyon. Bebeğin büyüyor ve kapladığı alan arttıkça mesaneye daha fazla baskı uygulanıyor. Bu basınç idrar yollarında bakterilerin sıkışmasına neden olarak enfeksiyonu tetikleyebilir." Bakışlarımdaki endişenin devam ettiğini hissetmiş olmalı ki gülümsedi. "Endişelenme. Bunların hiçbirisi ona zarar verecek detaylar değil. Hamilelikte en doğal olan durumlar."

Büyük bir rahatlamayla kendimi yatağa bıraktım. Yeniden soluk alıyorum gibiydim. Kalp atışına kulak verdim. Başka hiçbir ses duymak istemiyordum.

Doktor aniden, "Canınızı sıkacak bir şey mi oldu?" dediğinde cevap vermedim.

Canımı sıkacak bir değil, birden daha fazla sebep vardı. “Neden?” dedim sorusuna cevap vermek yerine. “Bir terslik mi var?”

“Hayır, sadece bir tahmin.” Bakışlarını ekrandan bana çevirdi. “Kalp atış sesinizi duyuyor, Ahuzar Hanım. Onun için şu an en net ses sizin kalbiniz. Ve üzgün olduğunuzda ya da stresli dönemlerinizde kalp hızı değişir. Bebek bunu hisseder. Kimisi hareketlenir kimisi ise sakinleşir.” Bakışları yeniden ekrandaydı. “Bizim minik sessizliği seçmiş olmalı.”

Yüreğim burkuldu. Ağlamak istemiyordum ama hormonlar gerçek anlamda başıma belaydı. Genzim sızladı. “Sinirlendiğimde böyle olmuyor,” diyebildim.

“Demek ki sinirinizi değil, üzüntünüzü önemsiyor.” Ortamın havasını dağıtmak için olsa gerek, “Bu haftalarda ara ara seğirmelerin düzenli ve art arda geldiğini hissedebilirsiniz, paniklemeysin. Bebeğinizin hıçkırıklarına eşlik etmenin keyfini çıkarın,” dedi.

Buruk bir tebessüm dudaklarıma kurulurken kalp kırgınlığımı ağırlaştı. Ona dair her detay Timur’u anımsatıyordu. Doktor birkaç şey daha söyledi ama ona bakmaya öyle dalmıştım ki dinleyemedim. Sürekli şekil değiştiriyordu. Bir ara kafası belirdi. Dudaklarımdaki tebessüm derinleşti. Bir saat sonra gelen tahlil sonuçları doktorumun öngörüsünü doğrulamıştı. Büyüyen bebeğimin mesaneye yaptığı minik baskının getirisi yoğun bir idrar yolu enfeksiyonuydu. Gereklı ilacı yazıp bol su ve ayakları sıcak tutmam tavsiyesiyle içimi rahatlatmıştı. Süheyla, Aysun Hanım’a eşlik etmek için odadan çıkarken ben doktorun verdiği üç farklı karenin büyüsündeydim.

Yatağa oturdum ve sadece elimdeki mucizenin görüntülerini seyre daldım. Dağhan’ın bakışlarını üzerimde hissetsem de bakmadım. Siyah beyaz bir fotoğrafın bu denli mutluluk vereceğini söyleseler hayatta inanmazdım. Kırgındım ama üzüntüm ve paniğim ona iyi gelmiyorsa yutmak zorundaydım.

Bu sana ait olan tek şey, Ahuzar. Ona iyi bak.

Baktım. Görüntülerin birinde ayakları, nokta kadar parmakları vardı. Hepsini göğsüme yasladım, Dağhan’a sırtımı dönüp yatağa uzandım. Yastık altından çıkardığım Timur’un fotoğrafıyla beraber bütün kalp çarpıntılarımı göğsüme sakladım.

Kalbimde Biricik ve Irmak’ın fotoğrafları vardı. Üzerine bebeğimi, en üste ise Timur’u bastırdım. Fotoğraf çekmeyi bu yüzden seviyordum. Anıları dondurabilmenin en kalıcı yoluydu. İnsan, zamanı durduramıyor ama bu sayede elinde tutabiliyordu.

“Sırtındaki dövme...” dedi Dağhan. “Sildirmek istiyor musun?”

Arkamı dönmedim. Bir zamanlar evet, artık hayır. “Ne alaka?” diye terslendim.

“O dövme yüzünden başına gelenleri biliyorum, Ahuzar. Eğer seni strese sokan şeylerden biri buysa sildir.”

“Hamileyken mi? Sağ ol, almayayım, Dağhan Öz. Ayrıca başıma gelen şeylerin sebebi o dövme değil. Baban ve Kenan. Şimdi yalnız kalmak istiyorum, izin verir misin?”

Timur o kadar çok sevmiştir ki o dövmeyle sildiremezdim. Ben sildirmek istiyorum, dedikçe her bir noktasını okşamıştı. Hatta yaraların arasına saklanmış sifreleri bile. Kapının kapandığını duydum. Yeniden yalnızlığımla baş başaydım. Başucumdan pembe ayıcığı alıp yatağa uzandım. Ayıcığı karnımın önüne oturttuğumda elim miniğin üzerindeydi.

Küçük seğirmeler -belki de hıçkırıklar- arttı. Ne uyudum ne de yaşadım. Bebeğimin hareketlerini saydım. Irmak'tan af diledim, Biricik'i özleyerek titredim. Her zamanki gibi ah oldum ama asla ah etmedim.

“Dağhan, duracak mısın artık? Başım döndü.”

Yatak odasının içinde bir ileri bir geri dolanan Dağhan, Süheyla'nın uyarısıyla durdu ama bakışları ifadesi kadar karmakarışık. Alnını ovuşturdu. Planladığı şeyden babasına bahsetme ya da saklama arasında gidip geliyordu. Babasının planını bozmak istemiyordu ama vicdanı susmuyor, her geçen gün kıymık gibi batıyordu.

Süheyla belirdi önünde. Dağhan'ın ellerini alnından çekti. Gözlerine bakmak serin bir rüzgâra karşı durmak, özgürleşmek gibiydi. Dağhan'ın şakaklarını o nahif elleriyle ovuşturmaya başladı.

“Ne oldu, Dağhan?”

İçli bir nefes verdi. “Babam haklı. Fazla merhamet, yükten başka bir şey değil.”

Süheyla'nın parmakları kaşlarının arasına ilerledi. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Ben bir şey yapacağım, Süheyla.”

“Ne yapacaksın?”

“Yapmamam gereken bir şey.”

Süheyla'nın parmakları yeniden şakaklarına ilerlerken Dağhan'a daha da sokulmuştu. “Merhamet sana en çok yakışan şey, Dağhan.” Parmaklarının ucuna yükselip, çinin boynuna derin bir öpücük bırakarak geriledi. “Yapmaman gereken şey babanın doğrusu ise boş ver.”

Gözleri kısıldı Dağhan'ın. “Bana fitne veriyorsun, farkında mısın? Babam kıymetli gelininin şu dediklerini duysa keşke.”

Gülümseyen Süheyla, Dağhan'ın gömleğinin yakalarını kavramıştı. Bir eli ağır ağır kocasının kalbine ilerledi. “Hayır, sadece kocamın kalbine ve aldığı kararlara güveniyorum.”

Süheyla'nın gözlerinde bir süre oyalandı Dağhan. Dudağına derin bir öpücük bırakıp, gerilerken yapacağı şeyden pişmanlık duymamak için iç sesini

bastırmaya çalışıyordu. Babasının odasına yöneldi. Kapıyı çalıp, çalınmamak arasında gidip, gelirken arkasından, "Abi," diye yükselen sesle irkilerek geriledi.

Asım'ı gördüğünde dişlerini sıkarak yumruğunu kaldırdı. "Ne diye sessizce geliyorsun, lan? Aklımı aldın!"

"Hanım ablanın uyuduğunu söyledi Süheyla yenge. Dinlensin diye sessiz olayım dedim, abi." *Ya sabır* çekti Dağhan. Ellerini kemerine atıp kendi etrafında iki tur attı. En sonunda kendi odasına yöneldiğinde Asım arkasındaydı. "Neyin var, abi?"

Odasına girdi. Asım'ın kapıyı kapadığına emin olduğunda arkasını döndü. "Töngesyle buluşma ayarla, demiştim."

"Onun için gelmiştim, abi. Ne diyeyim kendisine? İletmemi istediğin mesaj nedir?"

"Daha görüşmedin yani?"

"Hayır. Adama ulaşmak eskisi kadar kolay değil. Kanpusu olarak anılmaya başladığından beri tek gezmiyor. Yanında iki kadın ve iki adam daha var. Saklandıkları yeri belli bir yerden sonra kaybediyoruz. Beşe ayrılıp ayrı yollara sapıyorlar. Hepsini izliyoruz ama bir sonuca varamıyoruz. Not bırakmak zor yani. Ama istersen arayabiliriz."

Çenesini kaşırken düşünceleri zihnini kemiriyordu. "Tamam, numarasını ver bana. Ben hallederim."

Asım bugün şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordu. "Sen mi?" dedi bu şaşkınlığını sesine de yansıtarak. "Ne diyeceksin, abi?"

Alnını ovuştururken boş boş baktı Dağhan. "Romantik bir akşam yemeğine davet edeceğim, Asım." Göz devirdi. "Boş yapma bir kere de. Babam yarın evde mi yoksa değil mi öğren. Bir cemiyet yemeği vardı. Süheyla'yla oraya gittiğinden emin ol ve bana haber ver."

"Neden, abi?"

Sırtını dönüp yavaş adımlarla cama ilerledi. Büyük bir ormanın orta yerindeydiler. Kendisi olmadan bu ormanı bilmeyen kimse dışarı çıkamazdı. *Krallar devrilirken ilk yere düşen taçları, yakılan ise tahtlarıdır*, derdi babası. *Ve bir kralı yıkacak tek zaaf merhamettir*, Dağhan.

Çenesini dikti. Belki yıkılacaktı ama bunu acı çektirerek yapmayacaktı. Bu savaşı kazanmanın bir başka yolu daha olmalıydı. Ve o yolu bulmak için elinden geleni yapacaktı.

Aynadaki aksine bakan Teoman Doğu'nun sakalları uzamış, gözlerinin altı çökmüştü. Avuç içine doldurduğu suyla yüzünü yıkadıktan sonra aksiyle yeniden göz göze geldi. Vatan için uğraştığı bunca yıldan sonra hırsları uğruna bir hain gibi köşeye atılmak zoruna gidiyor, gururuna yediremiyordu. Suyu kapatıp yorgun adımlarla banyodan çıktı.

Haftalardır evinden dışarı çıkmıyordu. Kimi için emekliliğin tadını çıkarıyordu ama gerçek, kendi kendini yiyip bitirdiği idi. Uğruna veda ettiği her şey yerle bir olmuş gibiydi. Banyonun kapısını açtığı anda yorgun adımlarını durduran şey salondan duyduğu tıkırtılar oldu. Yorgun bakışları hole odaklandı. Kanturalı Bey buradan uzaklaşmasını söylemişti ama o hâlâ İstanbul'u terk edememiş, evinde inzivaya çekilmeyi seçmişti.

Kaşları çatıldı. Küçük adımlarla yatak odasına yönelmek istedi ama salon kapısında aniden beliren silüetle göz göze geldiğinde adımları olduğu yere çakıldı. İri, kısa saçlı bir adam elindeki silahı ona doğrulmuştu. Birbirlerini gördüklerinde Teoman'ın adımları durdu, karşısındaki adam ise silahını daha sıkı kavradı. Arkadan yükselen ses bambaşka birine aitti.

"Teoman'ı seviyorsan alkışla," demişti Kenan Kralşan'ın şeytani sesi. Üç alkış sesi yükselmişti. "Timur Töng'e'yi seviyorsan alkışla." Üç alkış daha yükseldi. "Ahuzar'ı, Tulpar'ı, Teoman'ı, Töng'e'yi seviyorsan hep alkışla!" Bu defa alkış sesleri hepsinden daha gürdü.

Teoman Doğu'nun içinde beliren tek his öfke ve nefretti. Bu sesi unutmaması imkânsızdı. Adam silahının ucuyla ona doğru gelmesini işaret ettiğinde ağır ağır ilerledi. Bu görev için kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birini arıyordu. Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan oydu.

Korkmadan silaha yürüdü. Soğuk gövde göğsüne değdiğinde adamın üzerine yürüyerek geriletti. Arkadan yükselen alkış ve ses yine Kenan'a aitti.

"Vay anasını be, ne adam ama! Silaha kafa tutuyor!" Geri yaslanarak oturduğu koltuktan doğruldu. Eli yüzünün yarısını kaplayan siyah maskeyi düzeltirken yüzünün görünen kısmındaki öfke ve nefreti görmemek imkânsızdı. Bakışları birbirine değdi. Düşmanlık aralarından oluk oluk aktı.

"Teoman Doğu!" dedi Kenan büyük bir ilgiyle. "Merhabalar."

Dişlerini sıkıyordu Teoman. Sadece tek bir şey söyledi: "Kansız piç!"

Aylarca aradığı, uğruna görevinden olduğu şey buradaydı ama artık bir önemi yoktu. Onu öldürmeye gelmişti. Yılların içine ilmek ilmek işlediği tecrübe yanıltmazdı. O uçurumdan düştüğünde ölmediğini biliyordu. Kayıp tekne, ölü balıkçı ve kayalık dibinde buldukları ceset her şeyin özetiydi. Ama artık bu operasyonda değildi.

Yakup Öz'ün, Ahuzar'ı sakladığını biliyordu. Kanpusu denen bir adamın haftalardır yeraltında avlanarak Kralşan'ı aradığı da kulağına değmişti. Belki de Kanturalı Bey haklıydı. En başından Töng'e'yi bir silah değil, bıçak olarak kullanmalıydı. Ama bu işin sonunun nereye varacağını artık o dahi bilmiyordu. Çünkü kulağına değen bir başka bilgiye göre Kanpusu sadece Kralşan'ı değil, Kurul'u da yok etmeye çalışıyordu.

Hatta herkesi.

Hayri, gözü döndüğünde kimseyi görmeyecek, kurban değil, cellat olacak, derken ciddiye almamıştı. Artık neden bahsettiğini anlıyordu.

“Çok ayıp,” diyerek gülmüştü Kenan. “Bu cevabını hiç etik bulmadığımı belirtmek isterim. Buraya seninle insan gibi muhabbet etmeye geldim ama senin şu ettiğin laflara bak.”

Bakışlarını Kenan’dan koparmadan ilerledi. Tekli koltuğuna kurulduğunda hâlâ silahın hedefindeydi.

Kenan her anını dikkatle izliyordu. “Ölmedim, şaşırmadın mı Teoman Doğu?”

Alaycı bir cıklamayla reddetti Teoman. “Sen kolay kolay ölmezsin, bilirim.”

Gülmüştü Kenan. “Beni tanıyan düşmanlarıma bayılıyorum.”

“Yüzüne ne oldu?”

“Parçalandı.” Kenan’ın sesinde kendine dahi acıma yoktu. “Ahuzarcığım sağ olsun.” Maskeyi çıkarıp yanına bıraktı.

Teoman aniden gördüğü yaralara, tamamen parçalanmış göz ve dudaklara hâlâ ifadesizce bakıyordu. Dudak büzdü. “Yakışmış. Tam sana layık bir şekil.”

“Değil mi? Ben de sevdim. Daha karanlık bir hava kattı.”

Dişlerini sıkıyordu Teoman. Tahammülü yoktu. “Gebermek ne demek, bilmiyor musun lan sen? İt!”

Bu defa cıklayan Kenan’dı. “Ee, sen de dedin ya, kolay kolay ölmüyorum işte, ne yapayım?” Koltuğunda geri yaslandı. “Hem yaşamak güzel. Neden öleyim? Üstelik beni bulmak için her şeyini feda eden bir adam var. Ben hiç seni görmeden ölür müyüm Teomancığım?” Teoman Doğu’nun sert çehresi keskinleşti. “O kadar çok birbirimizle savaştık ki Teoman Doğu,” derken Kenan’ın sesi bu defa oldukça ciddiydi. “Bak, en sonunda sadece ikimiz kaybettik.”

“Kaybettiğini kabul ediyorsun yani?”

“Tabii. Bu, büyük bir erdemdir.” Silahı tutan adama döndü. “Değil mi Viran?”

“Öyle, efendim.”

Viran’ı takdir ederek Teoman’a döndü. “Ama her kabulleniş yeni bir başlangıçtır, derler, bilmem bilir misin?”

Bu defa küçümser bir gülüşle karşılık veren Teoman’dı. “Neye başlayacaksın? Yerlerdesin, Kralşan. Ben kaybettim ama sen de kazanmadın. Şu haline bak. Ülke içinde artık sözün geçmiyor. Kurul üyeleri ülke içinde kafalarına göre cirit atıyor. Kurduğun krallık, güç, iktidar nerede? Göster bana. Şu an senden ne kaldı geriye.”

“Nefes aldığım hiçbir an,” dedi Kenan. “Kaybetmeyeceğim.”

Yüksek sesli bir kahkaha döküldü Teoman Doğu’nun dudaklarından. “En diptesin. Haline bir baksana sen.” Küçümser bir bakışla süzdü. “Seni yakalamak

için her şeyimi kaybettim. Şu an sana bakıyorum da o kadar pişmanım ki. Bu kadar mıydın yani? Şişirme bir balon."

"Sen nesen, Teoman?" Kendinden emindi Kenan. "Mesela kimsin şu an? Bir mafya babasını yakalayamadığı için görevden alınmış bir vatansever. Ne büyük bir unvan ama." Öne doğru eğildi. "Ben değil, asıl sen kaybettin. Hem de bunu sana en kıymetli adamın Töng'e yaptı."

Sessiz kaldı Teoman lakin bakışlarından akan öfke diri ydi. "Ben devlet için çalışırım. Yarım bıraktığım işi bir başkası tamamlıyorsa sandığın gibi kaybetmem, kazanırım." Çenesi dikti. "Duydum ki Kanpusu denen bir adam seni köşeye sıkıştırmış. Yana yakıla karısını arıyormuş."

Yakalamak uğruna her şeyinden olduğu adamın parçalanmış yüzüne bakarken rahatlayacağını düşünürdü Teoman ama hissettiği tek şey öfkeydi.

"Arasın," diyen Kenan bir hayli rahattı. "Bende değil karısı." Gözleri kısıldı. "Sende de değil. O zaman bu Ahuzar nerede, Teoman Bey?" Sessiz kaldı Teoman. Kenan belindeki silahı çıkarıp kabzasını sıkıca kavradı. "Bence sen biliyorsun."

"Siktir git!" diye net bir cevap aldı. "Seni o uçurumdan aşağıya çekmeseydi ömür boyu bir kodeste çürüyor olacaktın! Sence nerede olduğunu bilsem burada oturup bekler miydim? Gider, alnından öperdim."

Aniden dikleşti Kenan. "Bak, doğru dedin. Geldik, boş boş oturuyoruz. Sana geçmiş olsun hediyesi getirmişt看. Viran, oğlum, Teoman Bey'e hediyesini takdim et."

Viran silahını bırakmadan, sol yanında kalan komodinin üzerindeki poşeti alarak ilerledi.

Teoman önüne bırakılana göz ucuyla baktı.

"Ben uçurumdan düştükten sonra sen de görevden alınmışsın," derken Kenan'ın dudaklarında küçümser bir tebessüm vardı. "Afiyetle ye lütfen. İnan, duyunca çok üzıldüm. Ama kabul edelim, basit bir düşmandın, Teoman." Ellerini iki yanına açtı. "Ama Töng'e öyle mi? Bak, adam her kılığa giriyor. Önce Tulpar oldu, daha sonra Töng'e, şimdi de Kanpusu." Gözleri kısıldı. "Kaliteli bir düşman. Bana yeniden savaşma isteği kazandırıyor."

"Aylardır böcek gibi saklanıyorsun." Kelimeler Teoman'ın dudaklarından tükürür gibi dökülüyordu. "Ne savaşından bahsediyorsun? O adamı tanıyorum. Benim görevim seni yakalamaktı ama onun bir görevi yok, hedefi var." Bu defa küçümser bir bakışla karşılık veren oydu. "Seni parçalamadan durmayacak!"

Umursamazca başını salladı Kenan. "Evet, biliyorum." Poşeti açıp tatlıyı poşetten çıkardı. "Söyledi. Birkaç mektup göndermiş. Viran..." diyerek silahını adamına çevirdi. "Koş, mutfaktan bize iki çatal getir. O kadar para verdik, tatlının yanına bir çatal vermemişler. Bir daha buradan alışveriş yapmayalım."

Viran geriledi. Hedefi gerçekten mutfaktı. Teoman ve Kenan odada yalnız kaldıklarında bakışlar daha da keskinleşti.

“Seni öldürmeye geldim,” dedi Kenan en net şekilde. “Töngge savaş istiyor. Ama güçsüz olduğumu düşünüyor. Ona bu savaşta hâlâ var olduğumu göstermek için sana ihtiyacım var.”

“Beni öldürmen...” Çenesi dikti Teoman’ın. “Seni güçlendirmeyecek. Ben kazanamadım, Kenan Kralşan ama sen de kazanamayacaksın.”

“Olsun,” dedi Kenan keyifle. “Kaybetsem bile bunu tek başıma asla yapmayacağım. Bu savaşın sonunda kazanan hiç kimse olmayacak, Teoman Doğu. Ölssem bile geride herkese için derin bir acı bırakmaya devam edeceğim. O acıya baktıkça herkes beni hatırlayacak. Kim bilir, belki bütün dünyayı kendimle birlikte yok ederim.” Silahı Teoman’ın alnına yasladı. “Şanlısın. Sana büyük kıyımı görmeden ölme fırsatı sunuyorum.”

Silahı saniyeler içinde ateşlediğinde Teoman Doğu alnının ortasına aldığı tek bir kurşunla vurulmuştu. Gözleri açıkken iki kaşının arasından kan süzülürdü. Kesik bir nefes aldı, geri veremedi. Koltukta geri yaslandı. Dudaklarından boşalan kan sıcak ve öfkesi kadar koyuydu.

Yüzü ekşidi Kenan’ın. Tatlıların üzerine sıçrayan kan tadını kaçırmıştı. Viran elinde çatallarla kapıda belirdiğinde ayaklandı. “Çatalları geri götür, Viran. Teoman Bey tatlıyı batırdı.”

Maskesiyle yüzünün yaralı kısmını kapatıp can çekişen Teoman’ın karşısına dikildi. Gözleri açık kalmıştı ama hâlâ ölmemişti. Kesik nefeslerle direniyordu. Kelimeleri, dudaklarından boşalan kanla boğuldu.

“Biz de bir not bırakalım, öyle değil mi?” Cebinden çıkardığı bozuk para Töngge’nin kırıp ona gönderdiği şanslı Roma parasıydı. Yarısını kendi alırken diğer yarısını Teoman Doğu’nun üzerine fırlattı. Diğer cebinden çıkardığı not kâğıdını kana bulanmış tatlının üzerine bırakırken Teoman Doğu son nefesini vermişti.

Kenan’ın yanı başındaki Irmak’ın sesi rüzgâr kadar hafif ama toprak kadar ağırdı. “Onu öldürmen herkesi daha da öfkeli edilecek. Yanlış bir hamleydi.”

Sessiz kaldı Kenan. Teoman Doğu’nun önünde ceketinin önünü ilikleyip saygıyla eğildi. İyi bir düşmandı. Dudaklarında küçümser bir tebessümle gerileyip, evden çıkarken Irmak ve soğuk nefesi hâlâ yanı başındaydı.

“Saklanmaya devam etmeliydin.”

Önüne bakmaya devam etti.

“Artık Blarta da sana düşman.”

Dostu yoktu ki zaten. Düşmandan zarar gelmezdi. Asıl düşman dostlardı.

“Bence asıl düşman sensin. Beni dinle, abi. Öldür kendini.”

En sonunda, “Kes sesini!” diye yükseldiğinde arabanın önündeydiler.

Viran küçük bir şaşkınlıkla baktı. “Bana mı dediniz, efendim?”

Öfkeyle dişlerini sıkarken, kapıyı açıp bedenini arabaya bıraktı. Irmak'ın hayaleti yanı başındaydı. Gün geçtikçe pembe kıyafetleri siyaha dönüyor, sarı saçlarının rengi soluyordu. O Irmak değil, bir şeytandı. Kenan bunu biliyor ama kovamıyordu. Çünkü şeytan, insanın özüyle birdi. Nefesine üflenen parça, nefesine saklanan karanlık bir köşeydi. Ya silinir ya da seni silerdi.

Kenan Kralşan artık şeytanın ta kendisiydi.

Elinin içindeki kırmızı taşlı yüzüğe bakan Timur'un düşünceleri boş, varlığı her zamankinden daha ağır, çöktüğü kaldırım soğuktu. Hiçbir yıldız olmayan zifiri karanlık gökyüzüne bakıyordu. Yanına bıraktığı telefonundan radyo çalmaya devam ederken şarkılar iğne, bıçak, kurşun ve ölümle eşti.

Yüzüğü sıkıca kavradı. Eskiden üzgündü, artık öfkeli. Üzüntüyü üşengeçlikle saklayabiliyordu ama öfkesini saklayacak hiçbir şey yoktu. Yüzüğü avuç içine saklayıp, alnına yaslariken gözleri kapandı.

Canım, dedi zihninden asla atamadığı ses. Yemek hazır, Aknen'e haber verdin mi?

Saçmalama, Timur.

Düzgün konuş, Timur.

Yanıma gelsene. Neden oradasın?

Montunu giymeyi unutma, gece ateşin çıkıyor.

Buraya uzanamıyorum, omzun lazım, canım.

Nefes alamadığını, dipsiz bir denizin dibine battığını hissettiğinde hızla gözlerini aralayıp içine büyük bir nefes çekti. Ciğerleri ve yaraları iyileşiyordu ama asıl yaranın nerede olduğunu hiç kimse anlamıyordu. Radyo bambaşka bir şarkıya geçmişken omzunda bir el hissetti. Birkaç saniye sonra Murathan da yanına çöküp kaldırıma oturmuştu.

Sessiz kaldılar. Radyoda ikisinin hacminden daha ağır bir şarkı vardı. "*Parsel parsel işlemişler dünyayı,*" diyordu derin bir ses. "*Bir dikili taştan gayri nem kaldı?*"

Murathan'ın bakışları Timur'un parmakları arasında çevirdiği yüzüğe takıldı. "Bu yüzüğü ona sen mi vermiştin?"

Timur'un yorgun bakışları yüzüğe değdi. Nenenin, annenin ve ablasının olmuştu. En son ise Ahu'nun. Belki de bu yüzüğü ona hiçbir zaman vermemeli, laneti ona bulaştırmamalıydı. Ama gönlünü verdiği kadın ondan daha büyük bir lanetle cezalandırılmıştı. Timur'un laneti yaşamaktı. Ahuzar'ın laneti ise ölüm.

Kesik bir nefesle içine batan sızıyı dizginlemeye çalıştı. Özlemek böyle bir şey miydi? Göğüs kafesine batan dikenler, boğazını sıkıyan eller ve beynini kemiren kurtlar vardı.

"Ben vermiştim," dediğinde yorgundu. "Murathan..."

"Efendim."

"Ne yapayım ben?" Keskin kahvelerin hedefi Murathan'ken içindeki acı görülmeyecek gibi değildi. Ömründe ilk defa soruyordu bu soruyu. Kimseyden akıl almazdı Timur, bildiği gibi yaşıyordu. Bildiği bir şey yoktu. O yitirden sadece yaşıyordu. Boynu büküldü belli belirsiz. "Ya kandırıyorlarsa beni? Ya bu yüzük de gelen not da valansa? Ya onu bulamazsam? Ya gerçekten o deniz onu yuttuysa?"

Murathan'ın kehtibarları daimi sertliğinden sıyrıldı. Verecek bir cevabı yoktu.

Timur bakışlarını ondan koparıp yeniden önüne döndüğünde yüzüğü daha sıkı kavramıştı. Çok şey söylemek istedi ama başı önüne düştü. Sessizlik, yüksek sesle acı çekmektir. Kimse duymaz ama dinleyeni sağır ederdi.

"Sevmek..." dedi Murathan birkaç dakika sonra. "Zor iş, Töngö."

Sevmenin zorluğunu en iyi Timur bilirdi. Sevdikleri yaşasın diye yok olmayı seçmiş, var olmayı denemediği tek anda da kaybetmişti.

"Ama insana kazandırdığı inanılmaz bir güç var," diye devam etti Murathan. "Onu ölü ya da diri bulmak istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"O zaman savaşmaktan başka çaren yok. Bana savaş kurallarını sen öğrettin. Şimdi pes mi edeceksin?"

"Pes etmedim," dedi Timur. "Etmem. Ama..." Gerisi gelmedi. *Ya dirisi değil de ölüsüyle karşılaşsam*, diyemedi. Deli gibi sigara içmek istiyordu ama nene-sine verdiği söz baskın geldi. Ciğerleri daha fazla sigarayı kaldıramazdı. Derin bir nefes verdiğinde başı yeniden önüne düşmüştü. "Yorulдум," dedi en sonunda. "Çok yorulдум. Bir insanın hayatında hiç mi iyi şey olmaz, lan?"

Kısa ama dikenlerle çevrelenmiş bir cümleydi. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Hâlâ karanlıktı. Ahu olsa ona yaslanırdı. Şimdi ne yapacaktı? Biraz dinlenemez miydi?

"Bir ailen varsa Timur, yorulamazsın."

Nerede ailem, diyemedi. Onu da yuttu.

Çok şey söyleyebilirdi Murathan ama dakikalar sonra, "Nasil biri?" demeyi tercih etti. "Ahu yani? Bulacağız, eminim. Huyunu bilelim ki ona göre hareket edelim."

Dudaklarında acı bir tebessümün gölgesiyle geçmişe değil, zihnine daldı Timur. Unutulan geçmişte aranırken hâlâ yaşattıklarımız zihnimizde barınırdı. "Gözü kara," demek oldu onu tanımlamak için kullandığı ilk cümle. "Öfkeli, sinirlendiği an kaçman lazım. Eline bir silah aldıysa sıkar."

Göğsünde patlayan kurşun yine patladı. Oysa Ahu değil, o kurşunu kendine o sıkıyordu. "Delidolu değildir, sözüyle de bakışıyla da ağırdır. Ama sözünü sakınmaz. Birini seviyorsa kimseye yedirmez. Dimdik yürür, sert bakar ama..."

"Ama?" dedi Murathan.

Zorla yutkundu. "Öyle bir kadın ki benim onu anlatacak cümlem yok. () yüzden buraya koydum." Eli yaralı kalbinin üzerine değdi. "Kalbini kırdım, tersledim, defalarca sırtımı döndüm ama o bir kere bile bana güvenmekten vazgeçmedi. Öyle inandırdı ki kendime, benim onu sevmekten başka çarem kalmadı. Ben güçlü olduğumu sanırdım. Onu görünce anladım ki bir sik değilim. Ölüm sanırdım kendimi. Ama asıl ölüm Ahu'ymuş, Murathan." Kelimeler diline batıyor, ağzında sevimsiz bir tat bırakıyordu. Daha çok sevmeliydi belki de. O zaman her şey bir rüya gibi göz açıp kapayıncaya kadar bitmezdi.

Ama bundan daha çoğu mümkün müydü?

İnsan severken de ölüyordu.

O zaman yaşarken ölmek daha mı kolaydı?

Hayır. Zor olan, severken yaşamak, ölüyorken sevmekti.

Murathan'ın eli Timur'un omzuna değdi. "Eğer böyle bir kadına âşıkısan Töngge, o zaman güçsüz olma gibi bir şansın yok. Dik durmak zorundasın."

Cevap vermedi Timur. Yüzüğün kırmızı taşı kan misali ayın ışığıyla parlarken sadece düşünüyordu. Kralşan'ı nasıl öldürmeliydi? Kurul üyelerini yok etmek yerine ülke içindeki on ikili masadan mı devam etmeliydi yoksa büyük mü oynamalıydı?

Murathan'ın telefonu çaldığında elini Timur'un omzundan çekip cebinden telefonunu çıkarmıştı. "Güntekin?" Sesinde minik bir şaşkınlık vardı. "Bu beni ne diye arıyor, lan?"

Timur cevap vermedi. Zaten Murathan da bir cevap beklemiyordu.

Aramayı cevapladığında sesi kısıktı. "Deli Şimşek, hayırdır, lan? Niye arıyorsun beni?"

"Arayamaz mıyım hayatım?" demişti Güntekin. "Belki canım sıkıldı, seninle konuşmak istedim."

"Lan, salak salak konuşma. Sen beni durduk yere aramazsın. Ne oldu?"

Güntekin'in meşhur kahkahası yükseldi. "Benim Karakurtçuk yine sinirli, belli. Kim sıkıttı canını? Alalım hemen canını."

Gülerken *ya sabır* çekti Murathan. "Cıvıtma hemen. Ne oldu? Sonuca gel."

"Bir şeyler duydum." Güntekin'in sesi artık ciddiye. "Silopi'den ayrılıp başka bir görev için İstanbul'a gelmişsin."

"*Buluşup kahve içelim*, diyeceksin, ha?"

"Aynen, falıma da bakarsın. Ankara'da yaşıyorum ben, beyinsiz. Bir sus da dinle işte. Ne aksi adamsın." Bu haklı isyan karşısında Murathan sessizleşti. "Kulağıma gelen bazı şeyler var," derken Güntekin'in sesi kısılmıştı. "Askeriye içinde bir dedikodu dolaşıyor. Kanpusu denen bir adamın ülke içindeki mafya babalarına racon kestiğini söylüyorlar."

Murathan'ın bakışları yanındaki Timur'a değdi. Sessizce elindeki yüzüğe bakmaya devam ediyordu. "Yani?"

"İki metre boyunda bir asker olduğunu, karısını ve Kralşan'ı aradığını da söylüyorlar."

"Sen bunları nereden biliyorsun, lan? Havada değil misin sen? Yeraltıyla ne işin var?"

Güntekin'in gülüşü kendinden emindi. "Gökyüzü, yeryüzünden daha büyüktür, Karakurt. Yerdeyken görmediğin her şeyi gökyüzünden görebilirsin. Şimdi bana söyle, Kanpusu dedikleri adam Töng'e mi?"

Birkaç saniye için sessiz kaldı. "Ne alakası var?" demeyi seçti en sonunda. Güntekin'e güvenmediği için değil, neyi nereden öğrendiğini kestiremediği için sessiz kalıyordu.

"Benimle oyun oynama, Karakurt." Her zamanki gibi şakayla karışık bir ciddiyetle gülüyordu Deli Şimşek. "Niyetim işinize karışmak değil, yardım etmek. Şu an yanında olduğuna eminim. Can dostunu yalnız bırakmazsın. Si-lopi'den ayrılıp İstanbul'a gelmenin nedeni de o olmalı. Yoksa hiç kimse seni dağlardan, toz topraktan ve Gökçen'den koparamaz. Timur da memleketinden ayrılıp İstanbul'a gelmiş. Eğer yanındaysa söyle ona Teoman Doğu'yu bulsun."

Dikleşti Murathan. Bakışları aynı konumdan bir saniye bile kıpırdamamış Timur'a değdi. İnatla yüzüne bakmaya devam ediyordu. Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştı. "Ne biliyorsun? Anlat."

"Töng'e'yi bulup hastaneye götürdüğümüzde Hayri Albay'la Teoman Doğu'nun bir kavgasına şahit oldum. Hayri Albay bunu yapmaması gerektiğini Teoman Doğu'ya söyledi ama o inatla yaptığı her neyse onu savundu ve devam edeceğini söyledi. *Timur uyandığında yakıp yıkmaya ihtiyacım var*, dedi. Karısının yokluğunun buna sebep olacağını söyledi."

Murathan'ın kaşları çatılmış, kehribarları karmakarışık bir ifadeye boyanmıştı. "O adam görevden alındı."

"Biliyorum." Artık en ciddi sesindeydi Güntekin. "Ama o odada duyduklarımı da biliyorum. O adam Töng'e'den bir şey saklıyor, Karakurt. Nerede bilmiyorum ama bir şeyler yapmak istiyorsanız boş boş avlanmak yerine Teoman'ı bulun. Kralşan'ı yakalamak uğruna jandarmaları bile geç aramış. Hayri Albay bunun için kızdığında itiraz etmedi, *yapmadım*, demedi. Tam da bunun üzerine istifa etmesi tesadüf mü sence? Bir şey oluyor."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Arkasındaki Timur'a göz ucuyla baktı. Düşünceler zihninde hızla koştururken hiçbirini yakalayamadı. Birkaç adım daha ilerledi ve Timur'dan uzaklaştı. "Devam et," dedi sessizce.

"Bu kadar," dedi Güntekin. "Şimdi sen bana söyle. Kanpusu dedikleri Töng'e, değil mi?" Sessiz kaldı. Bu onun için *evet*, demekti. "İyi," dedi Güntekin. "Söyle ona, namı yayılıyor. Şimdi bana müsaade. Eğitim var."

Güntekin telefonu kapatırken Murathan, "Lan, bana bak," deyince duraksadı.

“Söyle, bebeğim.”

“Salak salak konuşma!” Güntekin’in her zamanki kahkahasına karşı yüzünü ekşitmiş, göz ucuyla arkasına bakmıştı. Timur hâlâ kıpırdamamıştı. “Senin kulağına nereden geldi tüm bunlar? Ciddi bir cevap ver.”

Güntekin’in kahkahası bu defa kendinden en emin bir tonda dökülmüştü. “Eski kulağı kesiklerden kim kaldı? Bir ben, bir de sen, Karakurt. Dedğim gibi gökyüzünde sırlar yeryüzünden daha hızlı yayılır. Dikkat edin kendinize. Bir ihtiyaç olursa haber et. Uçar, geliriz.”

Telefon kapandığında Murathan derin bir nefes vererek zihnini toparlamayı denedi. Töngre *planım yok*, diyordu ama Kralşan’la bağlantılı herkesi yok edip onu kendine çekmeye çalıştığını görebiliyordu. Ama riskliydi. Yıllardır yaptığı komutanlık dürtüleri susmuyor, kurtlar zihnini kemiriyordu. İfadesizce boşluğa bakan Timur’u izledi.

Bazı şeyler bilerek ondan saklanıyor olabilir miydi?

Aynı saniyelerde Timur’un boşluktaki bakışlarını koparan şey telefonunun radyosundan yükselen İbrahim’in sesi oldu.

“Evet, sayın seyirciler, bu programın da sonuna gelirken son bir istek parçamız var. İsterseniz bu geceyi bu eşsiz parçayla sonlandıralım. İsmi vermek istemeyen bir izleyicimiz bizden *Bülbülüm Altın Kafeste* türküsünü istemiş. Onu kırmıyor ve bu geceyi de bu parçayla sonlandırıyoruz. İyi geceler, efendim.”

Türkü ağırdan kulağına değerken Timur anılara battı, orada kaldı. Gözleri gökyüzündeydi. “*Bülbülüm altın kafeste...*” dedi şarkı. Kırdı sanıyordu o kafesi. Hüznü gölgesinden bile daha karanlıktı. Karanlık gökyüzünde parlayan tek bir yıldız vardı. İstanbul’da bunu görmek bile bir mucizeydi.

“*Hasret kaldım sevdiğime,*” dedi türkü.

Timur’un gözleri bir yıldız daha seçti.

“*Ben sana aldanamam yârim, ben sana dayanamam...*”

İki yıldızın arasında beliren küçük bir parıltı daha sezdiğinde ağır ağır yerden ayaklandı. Ona doğru ilerleyen Murathan’a değil, beş adım ilerleyerek yıldızlara yaklaşmayı denedi. Türkü kulağına değmeye devam ediyordu. Karşı kaldırımın ucuna kadar ilerledi. Murathan ona seslendiğinde dönüp bakmadı. Gökyüzünde her yer zifiri karanlıkken gördüğü üç minik parıltıya odaklandı. Yanına gelen Murathan da ne gördüğünü anlamak için gökyüzüne bakıyordu.

“Ne oldu, lan?”

Cevap vermeden geriledi. Umutsuzluğa düştüğü her an ona dair bir işaret alması mucizeden başka bir şey değildi. *Sen benim mucizemsin, Timur*, derdi. Yanılıyordu. Asıl mucize o, inandıkları ve ona ait olan her şeydi. Öldüyse yanına gömülecek, yaşıyorsa canı pahasına *sevdasını* geri alacaktı. Ama ne ölüsünü ne de dirisini geride bırakacaktı. Adımları gerilerken Murathan kolundan yakaladı.

“Bekle, sana söylemem gereken bir şey var.”

Durup Murathan’a döndüğünde ifadesindeki endişeleri görebiliyordu. Sessizce bir kaşını kaldırdı. “Ne oldu?”

“Güntekin aradı.” Murathan parmak ucuyla artık uzamaya başlayan sakallarını kaşırken kelimeleri toparlamaya çalışıyordu. “Teoman Doğu’yla görüşmen gerektiğini sö-”

Aniden evin kapısı açıldı. Şef her zamanki cüretkârlığından sıyrılmış, panikle onlara sesleniyordu. “Acil durum!” diye yükseldi. “Hemen buraya gelmeniz lazım!”

İkisi de önce Şef’e, daha sonra birbirlerine baktıktan sonra hızla eve yöneldi. Kapıdan içeri girdiklerinde Doktor’u koltuğa çökmüş, Mukbil’i de şaşkınlıkla ekrana bakarken gördüler. Terzi yine sakindi ama bakışlarındaki acıyı saklayamamıştı.

“Ne oldu?” dedi Timur sert bir tonla.

Mukbil dönen koltuğunu ona çevirdi. Kendiyle özdeşleşen ucu bağlı sakallarıyla oynarken parmaklarını ekrana çevirdi. “Dönen bir haber var.”

Timur’un adımları ekranda gördüğü yazıyla duraksadı. Mukbil’in haber ağı ekranına düşen son dakika gelişmesi vardı.

MİT ESKİ MÜSTEŞAR YARDIMCISI TEOMAN DOĞU EVİNDE ÖLÜ BULUNDU!

Odayı kaplayan derin sessizlik birkaç saniye sürdü. Yıllarca Teoman Doğu’ya çalışan ve onun elinde yetişmiş Doktor, Şef, Terzi ve Mukbil şaşkınlıkla kalakalmışken Timur ve Murathan’ın gözleri aynı anda birbirine değdi. Gözbebeklerinde dönen şüphe ortaklığı çünkü bazı şeyler tesadüf olmayacak kadar ortadaydı.

“Olmaz!” dedi Doktor anında. Hızla ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “İmkânsız. Gözümle görmeden inanmam.” Önce odadan, daha sonra ise evden çıktığını belli eden kapı sesi geldiğinde sessizlik sürüyordu. Onun arkasından Şef ilerledi.

Terzi, Doktor’un kalktığı koltuğa çöktü. “Nasıl olabilir bu?” Bakışları boşluktaydı. “Nasıl?”

Timur ekrana yaklaştı. Mukbil’i sandalyesinden kavrayıp geri çekti. Odanın orta yerine doğru sandalyesiyle dönerek savrulmasını umursamadı. Gördüklerinde yanılmamıştı. Her şey netti. Güntekin *onu arayın*, dediği anda bunun yaşanması tesadüf müydü? Onu arayacaklarını biliyor muydu? Peki, bunu kim yapardı?

“Kralşan!” İsmi dudaklarından öfkeyle döküldü. “Zürriyetini siktiğimin orospu çocuğu. Kanını sikeyim senin, kancık it!”

“Öldürecek olsa bunca zaman bekler miydi?” dedi koltuktan kalkamayan, bu gücü kendinde bulamayan Terzi. “Neden şimdi? Ayrıca Teoman Doğu kolay

lokma değil. Tek kurşunla ölecek adam asla değil. Evde tek bir boğuşma izi bile yokmuş."

Geri doğrulduğunda cebindeki telefon tıttı. Öfkeyle ekrana baktı. *Bilinmeyen Numara* yazısını gördüğünde öfkesi daha da ateşlendi. Kenan mı ise sike sike gebertecekti. Ama aramayı cevapladığında karşısındaki ses çok daha başka birine aitti.

"Timur Töngre," diyordu ciddiyle bir erkek sesi. "Seninle yüz yüze konuşmak istiyorum."

Herkesin bakışları ondaydı ama o sadece ekrana, Teoman Doğu'nun cese dine bakıyordu. Kaşları çatık, çehresi sertti. "Sen kimsin, lan?"

"Dağhan, derler." Sesi su kadar bulanık, taş kadar ağırdı. "Bir saat içinde sana ileteceğim konuma gel. Seninle teke tek konuşmamız gereken şeyler var. Karın Ahuzar ve verdiğin mücadeleyle ilgili."

Telefon aniden kapandığında Timur ekrana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Kim?" dedi Murathan.

Öfke ilk defa bu denli içinde kaynarken yüzü ekşidi. Artık tahammülü de sabrı da sınırdıydı. "Taşak mı geçiyorlar lan benimle?" Masanın üzerindeki bir başka telefonu hızla yana savurması beklenmedikti. Murathan bile şaşkıındı. Asla yüksek tepkiler vermez, hep sakinliğini korurdu. Ama toprak bile kurduğunda çatlarken dertle yanan yürek çatlamaz mıydı?

Timur köşedeki sandalyeye de sağlam bir tekme atıp kenara savurduğunda herkes sessizce izliyordu. Öfkeli, genizden kopan boğuk hırıltılar çıkarırken duvardaki cam tabloya art arda yumruğunu geçirdi. Orman manzarası kırılan camla tuzla buz olurken tablo yere düştü, ellerindeki kan üzerine değdi. Bunlar bile öfkesini dindirmeye yetmedi.

Murathan tepkilerine müdahale etmeden sessizce izlemeye devam etti. Ne *yapma*, dedi ne de *sakinleş*. Timur öfkeli adımlarla evden çıktığında birkaç saniye boyunca hiçbiri konuşmadı.

En sonunda, "Adamı gerçekten delirtmişsiniz," diyen yine Murathan'dı. "Dünya yansa onla sigarasının ucunu yakacak adamı getirdiğiniz hale bak."

"Biz ne yaptık be?" dedi Mukbil. "O her zaman tersti."

"Tersti ama öfkeli değildi." Arkasından ilerliyordu Murathan. Terzi'ye göz ucuyla baktı. "Buradan ayrılma. Bir gelişme olursa haber edersiniz."

Terzi sessizce onayladı. Evden çıkan Murathan sokağın ucundaki çöp konteynirini tekmeleyen Timur'a yine *dur*, demedi. Birkaç tekmeyle yana devrilen çöpe öfke kusmaya devam etti Timur. Demir yığınının köşeleri yamuldu. Ayak tabanları yandı ama durmadı. Biriken duygular söylenenlerden daha zehirliydi. Tıpkı susmanın, konuşmaktan daha tehlikeli oluşu gibi.

Nefes nefese kaldığında Murathan koluna hafifçe dokundu. Yine *dur*, demedi. Sadece geri çekti.

"Ahu nerede?" diye yükseldi Timur. Gözleri öfkeyle yuvalarında dönüyor, alnındaki iki damar en belirgin şekilde atıyordu. "O *ona git*, diyor bu *şuna git*, diyor!" Elini başına atıp geriledi. Çöpe bir tekme daha savurdu. "Bana tek bir şey söylesinler, Murathan. Ahu nerede? Benim karımı nerede? Sikeceğim tüm dünyayı! Nerede lan, nerede?"

Sakindi Murathan. Bu zamana kadar hep Timur onu sakinleştirmişti. Artık sıranın onda olduğunu biliyordu. "Arayan kimdi?"

Burnundan soludu. Ama cevap vermedi. Elini Murathan'a uzattı. "Silahını ver."

Sorgulamadı Murathan. Belindeki silahı çıkarıp, Timur'un elini bırakırken sorusunu yineledi. "Arayan kimdi, Timur?"

"Öğreneceğim." Bakışlarını karartıp gecenin içine daldı. Aldığı silahı beline takarken hâlâ öfkeyle kavruluyordu. Bir değil iki silaha ihtiyacı vardı. "Bu defa tekim," dedi. "Arkada kal, Karakurt."

"Emir mi?" diye bağırdı Murathan.

"Emir," diye cevapladı. Burnundan soluyordu. Teoman, Kanpusu, Kralşan, Kurul, ülke içindeki üyeler, hiçbiri umurunda değildi. Bütün şehri yerle bir edebilirdi. Sadece tek bir şey istiyordu. Birkaç saniye sonra Murathan yanındaydı.

Ters ters baktı. "*Emir*, demedim mi lan? Geri git."

"Çok sik bir emirdi. İtaat etmemeye karar verdim." Timur'un alıp, beline taktığı silahı kavrayıp yeniden kendi beline sıkıştırdı. "İki silaha ihtiyacın olduğuna göre yanında bir de adama ihtiyacın var, Töngge. Boş yapma da ilerle."

Timur *ya sabır* çekti ama onu geri döndüremeyeceğini biliyordu. Bir kere daha telefonu çaldığında bu defa arayan çok tanıdık bir isimdi. Ekrandaki *Âdem Abi* yazısı adımlarını yavaşlatmaya yetti. Geçmişten gelen her anı gücünü kıracak bir zaaftı. Eski Timur, bu aramayı görmezlikten gelirdi ama sevdâ ateşiyle yanan Timur bunu yapamadı. Ahu yokken aklını kaybedecek gibiydi. Peki, ya Âdem? Bunca yıl nasıl yaşamıştı?

Aramayı cevaplarken Murathan'a geride durmasını işaret etmiş, üç adım ilerlemişti. "Efendim, abi." Öfkeli sesini yuttu. Ona kızamazdı, kıyamazdı.

"Neredesin, oğlum?" dedi Âdem anında.

Cevap veremedi. "Öylesine bir yerde," dedi sadece.

"İyi," dedi Âdem. "Yoldayım, İstanbul'a geliyorum. Oradaysan ne âlâ. Yok, değilsen öylesine bir yerin adını söylersin. Yoksa ben seni bulurum."

Kaşları çatıldı. "Ne İstanbul'u? Neredesin sen?"

"Şimdi İstanbul tabelasını gördüm."

Gözlerini kapatıp dilinin ucuna gelen küfürleri yutmayı denedi. Olmadı. "Ne sik yemeye İstanbul'a geliyorsun, Âdem abi?"

“Gezeceğim lan belki, sana ne! Adresini söylüyor musun yoksa ben karış karış arayıp bulayım mı?”

“Geri dön,” dedi hiç düşünmeden. “İstanbul’da değilim. Memlekete geri dön.”

“İmkânsız,” derken zerre düşünmemişti Âdem. “Artık yağmur yağmıyor memlekete, Timur. Beraber geri dönelim, *oğlum*, olur mu?”

Sinirle gerilen boynunu sağa eğerek gevşetmeyi denedi. “Çocuk oyuncuğu mı bu, Âdem abi?” Yüksek sesli bir öfkeyle patladı. “Ne yapıyorum, kimlerle uğraşıyorum ben, haberin var mı?”

“Var,” derken oldukça rahattı Âdem. “Kralşan’a yardım eden adamı buldum. Sürmene Hasan denen bir it. Ölmemiş, ona yardım etmiş ve Arnavut bir kadına teslim etmiş.”

Timur’un gözbebekleri hızla dönüyordu. *Blarta Balla* ismi kurşun gibi zihninde belirdi. O kadının elinde olmalıydı. Bu aralar sık duyduğu bir isimdi. Arkada kalan Murathan’ın devrilen çöp konteynırını kaldırmaya çalıştığını gördüğünde derin bir *ya sabır* daha çekti. Şöyle sik dertlere ihtiyacı vardı.

Âdem, “O denizden gerçekten de sağ çıkmış yani,” dedi.

Bundan zaten emindi. “Geri dön, Âdem abi.”

“Beni zorlama, Timur. Gerekirse İstanbul’u karış karış gezer, seni bulurum.”

Cevap vermedi. Aramayı hatta telefonu tamamen kapatıp, cebine sıkıştırırken dudaklarından dökülen kesik küfürler vardı. Bir sigara yaksa bu kadar öfke kusmayacaktı. Ya da en sevdiği kokuya boynunu gömse yine Timur olacaktı. Sigara bir bağımlılıktı. Ahu’nun kokusu ise abıhayat. Hiçbir bok yokken ne sikime yaşıyordu?

Kaldırımın kenarındaki boş su şişesine de sağlam bir tekme savurup çöp konteynırının yanına fırlattı.

Murathan belirdi yanında. “Âdem abi mi?”

Cevap vermeden ilerledi. “Lan, sen de bir siktir git! Am biti gibi yapıştın, kaldın! Sıçmaya bile peşimden geliyorsun, sal!”

“Boş yapma, Âdem abi mi aradı?”

“Kalkmış, İstanbul’a gelmiş.” Tersti sesi. “Bahtıma sıçayım.”

“Birkaç gün sonra da Aknene gelir mi?” Timur ters bakışlarıyla karşılık verirken Murathan gülümsüyordu. “Nenen tek başına bomba, oğlum. Ülke içi ve dışı tüm mafyanın ebesini siker.”

“Siktir git, Karakurt.”

Gülerek yanında yürümeye devam etmişti. Gecenin karanlığında ilerlediler. Timur ne *git*, dedi ne de *geride dur*. Murathan ise ne gitti ne de geri durdu. İstanbul’un zifiri karanlığına karışırken gözlerinde dönen öfke diriydi. Korkuları ise asla yoktu.

Arabasının kapısını ağır ağır kapadı Doktor. Üzgün, kırılgan ve kızgındı. Elinde büyüdüğü, sağ kolu olarak her işini yaptığı Teoman Doğu aylar önce istifasını verdiğinde bunu sindirebilmişti ama ölüm haberi beklenmedik ve aniydi. Yanına gitmek istediğinde Teoman Doğu kabul etmemiş, onu yalnız bırakmasını söylemişti. Ağlayamadı ama yolunu, onu tutan ellerden birini kaybetmiş gibi hissediyordu.

Tek kurşunla alnından vurulan o adamı tanıyordu. Mücadele etmeden kaybetmezdi. Ama etrafında hiçbir boğuşma izi yoktu. Kabullenmiş gibiydi. Ama Doruk kabullenemiyor, nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Adımlarının onu getirdiği yer Defne'nin apartmanıydı. Soluk turuncu ışıkların aydınlattığı daireye bakarken derin bir nefes verdi.

Yavaş adımlarla apartmana yöneldi. Merdivenleri çıkıp Defne'nin kapısına geldiğinde ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu ama o dinginlik hissine ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Zile basmadı, kapıya bir kere sessizce tıklattı. Açılmazsa gidecekti ama bu sessiz varoluş bile Defne'nin gözünden kaçmamıştı. Kapıya koşan ayak sesini duyabilirdi. Şu an kapı deliğinden baktığının da farkındaydı.

Kralşan ona saldırdıktan sonra kapısını ve tüm pencerelerini değiştirmişti. Kuryelere bile üst zinciri çözmeden kapı açmıyor, tedbiri elden bırakmıyordu. Doruk yine öyle olacağını sandı ama kapı birkaç saniye içinde sonuna kadar açılmıştı.

“Doruk,” dedi Defne'nin dinginlik ve huzur dolu sesi. Kumral saçları omuzlarına dökülüyor, gözleri her zamanki ilgisiyle ona bakıyordu. Sarı şortu ve bol turuncu tişörtü içinde saçma bir şekilde tatlı ve çekiciydi. “Ne oldu?”

Omuz kaldırdı. “Gidecek bir yer bulamadım.” Oysa gidecek sayısız evi, mülkü, parası ve serveti vardı. Ayrı yaşadığı bir evi, ekibi ve görevi de vardı.

Defne'nin gözleri birkaç saniye yüzünde oyalandıktan sonra geri çekilip içeri girmesi için ona yol göstermişti. “Gel,” dedi sadece. “Geç, otur.” Koltuklara yönlendirdi. “İyi misin?”

Koltuğun ucuna tünedi Doktor. “Sanırım.” Kelimeler ağzının içinde dönüyordu. “Ya da bilmiyorum. Emin değilim.”

“Neyin var?” dedi Defne. “Neden üzgünsün?”

“Değer verdiğim birini kaybettim.”

“Nasıl bir kayıp?”

“Ölüm.”

“Anlıyorum,” dedi yine büyük bir dinginlikle. “Kaybettiğin kişi kimdi?”

Gözleri karşısındaki kadına değdi. “Öğretmenim. Bana mücadele etmeyi öğreten adamdı ama hiç mücadele etmeden ölmüş.”

“Ölümle mücadele edemezsin.”

“Edersin, Defne.”

“Onun etmediğini ne biliyorsun?”

“Çünkü onu tanıyorum.”

Karşısındaki adamın gözlerindeki duygu hüznün değil, öfkeydi oysa. “O zaman onu kaybettiğin için değil, mücadele etmeden öldüğün için öfkeliyim.”

Doruk buna cevap vermedi. Öyleydi. Teoman Doğu bu kadar kolay ölümü kabullenmiş olamazdı. Hele de Kralşan’a karşı. “Belki,” dedi. Küçük cümleye büyük anlamlar yükledi. Birkaç saniye sonra bakışları yeniden Defne’yi buldu. “Yoga yapalım mı? Sakinleşirim belki. Taytım yanımda yok ama.”

Defne’nin dudaklarından dökülen kahkaha ani ve beklenmedikti. “Şaka gibisin, Doruk.”

Gülüştüne takılı kaldı ama kısa süre içinde toparladı. “Ne?” dedi. “İlk seferde parlak bir suyun sizi arındırdığını hissedin, demiyor musun? Şu an arınmaya ihtiyacım var.”

Defne’nin gülüşü büyüdü. “Yogadan nefret ettiğini sanıyordum.”

Yüzü ekşidi. “Fazlasıyla.”

Geri durmadı Defne. Bazı şeylerin pekâlâ farkındaydı. “O zaman neden inatla devam ediyorsun?”

Anında, “Bağımlılık,” diyen Doruk da geri durmamıştı.

“Yoga mı?”

Bazı gemileri yaktı. Artık kaybedecek neyi vardı? Cıkladı. “Yoga değil,” dedi ağır ağır. “Sen.”

Sessiz bakışları gözlerine takılıp kaldı. İkisi de öylece birbirine bakarken beklenmedik olan en beklendik anda aralarına kurulmuş gibiydi. Şef, Doktor’a bir kadını etkilemek için sayısız yöntem anlatmıştı ama hiçbirleriyle uğraşamayacak, kendi bildiği yoldan gidecekti.

Küçük bir duraksamanın ardından dudak büzmüştü Defne. “İddialısın.”

“Bu gece daha fazla kayba ihtiyacım yok, diyelim. Aylardır tayt giyip yoga yapıyorum, Defne. Bazı şeyleri anlamamış olamazsın.”

Defne’nin dudaklarındaki tebessüm derindi. “Seni yoga yaparken izlemek zevkliydi.”

“Cidden paramı geri ver,” dedi Doktor. “Daha fazla devam edemeyebilirim. Bu aralar başım kalabalık.”

“Sana benden açık çek. Paran bende kalsın, işlerin azalırsa gelmeye devam edersin.”

“Geleyim yani?” deyip kaşlarını kaldırdı Doruk. İma dolu bir soruydu.

Tatlı bir tebessümle, “Ne zaman istersen,” diye karşılık verdi Defne.

Çok şey söylemek istedi Doktor ama o an için cesaret edemedi. Bakışları Defne’nin gözlerinden dudaklarına kaydığında kesik bir nefes vererek ayağa kalktı. Acilen burayı terk etmezse iradesi yerle bir olacaktı. Aynı anda atılan iki farklı adımla birbirlerinden uzaklaşmak yerine daha da yakınlaştılar. Birbirlerine

yol vermek adına ikisi de aynı anda sağa ve sola gitti. Gözlerini kaçırmaya çalışıyorlardı. Üçüncü kere aynı anda sola gittiklerinde bakışları birbirini buldu.

Yine küçük ama derin bir andı. Doruk, bakışlarını kaçırmadı. Onu buraya getiren güç bazı şeyleri artık netleştirmeliydi.

“Pardon,” diyerek gerileyecek olan Defne’yi bileğinden kavrayıp durdurdu.

“Hiç sırası değil ama bir şey sormak zorundayım, Defne.”

Küçük bir mırıltıyla onayladı Defne. Kaçmadı, bileğini geri çekmedi. Aralarında bir adım dahi yokken ya kendisi ya da bedenleri fazla sıcaktı.

“Bu hengâmenin ortasında bunu söylemenin hiç sırası değil, biliyorum.” Biraz daha yaklaştı Doruk. “Senin bilmediğin, bilmeni de hiç istemediğim bir savaş yaklaşıyor. Seni korumak zorundayım. O yüzden şu an bazı şeylere susuyorum.” Hissediyordu. Teoman Doğu’nun ölümü Kralşan’ın savaş ilanıydı. Bundan sonrası daha çetin ve sert geçecekti. “Bana sadece şunu söyle...” derken dudakları arasında bir nefes kala durdu. “Her şey bittiğinde eğer hâlâ hayatta olursam bir şansımız olur mu?”

Zorla yutkundu Defne. Bir nefes önündeki dudaklar ve yeşil gözler, bir büyü, meditasyon için zihnini sakladığı güvenli alanı gibiydi. Kelimelerini bulmakta zorlanıyordu. Doruk’un parmakları, kavradığı bileğindeki nabızı okşuyordu.

“Olur,” dedi her zamanki dinginliğiyle Defne. Ama kelimeler dudaklarından döküldüğü an Doktor gözlerini kapamış, daha çok yaklaşarak dudaklarını saçlarına yaslamıştı. Parmakları bileğinden Defne’nin eline ilerledi.

“Peki, şimdi şunu söyle...” dedi kulağına. “Her hafta, bir gün sahile gidip bir banka oturuyordun.”

Kesik kesikti Defne’nin nefesi. Kulağına değen ses teni için yıldırım gibiydi. “Beni mi izliyorsun sen?”

Gerileyip yeniden gözlerine daldı Doruk. “Güvenliğin için,” dedi yine derin derin.

“İnandırıcı değil.”

Cevabı umursamadı Doruk. “Neden sürekli oraya gidiyordun?” dediğinde dudakları yine bir nefes uzağındaydı. Asıl yoga ve dinginlik bu dudaklar olmalıydı. Öpmek için yanıp tutuşmasına rağmen kendini frenledi. Bunu şu an yapmayacaktı. Çünkü bir kere o tene değerse hep ona koşmak isteyeceğini hissediyordu. Bu savaş bitene kadar bunu yapamazdı.

“Unutmadığım birini anmak içindi.” Defne’nin mırıltısı nefesine karışırken diğer eli de ağır ağır ince beline dolandı. “Onu unutana kadar oraya gitmeye söz vermiştim.”

“Neden bir süredir gitmiyorsun?”

Kesik kesik soludu Defne. “Çünkü bir süredir bir başkasını düşünüyorum. Onu değil.”

Bu, Doruk için fazlasıyla yeterli bir cevaptı. Dudaklarının bir köşesi çapkın bir edayla kıvrılırken dudakları bir nefes alsa birbirine değecekti.

Dudaklarının ince derisi birbirine değdi. Ani bir yıldırımla ikisinin de zihni ve bedeni uyuşmuş gibiydi. Belini bırakıp altına düşen bir parça tutamı geri iteledi Doruk. "Aradığım her şeyi sana geri getirip bu savaşı bitirdiğimizde, Defne..." dedi ve dudaklarını ağır ağır geçerek kulağına yaklaştı. "Yemin ederim, seni öpmek ve asıl yoga nasıl olur göstermek için bir saniye dahi beklemeyeceğim." Saçlarındaki doğa kokusundan derin bir nefes çekti. "O zamana kadar bekle, olur mu? Zaaflım olma ki var gücümle mücadele etmeye devam edebileyim."

Defne'nin tüm kelimeleri yerle bir olmuş, kayıplara karışmış gibiydi. Nefesini tuttuğunu Doruk'un bedeni önünden, elleri bileğinden uzaklaştığında anladı. Saçlarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra kapıya doğru ilerlemiş, hiçbir şey söylemeden gitmişti.

Titreyen bedenini koltuğa bıraktı Defne. Eli kalbinin üzerindeydi. Ondan etkilendiğini inkâr etmeyecekti ama tek bir yakınlığında bu denli tarumar olmayı da beklemiyordu. Elini yüzüne yelpaze gibi sallayıp ateşini dizginlemeye çalıştı. Nefesini sağdan soldan her yerden alıp sakinleşmek istedi ama kalbi göğüs kafesine deli gibi vuruyordu.

Koltuktan kalkarak anı köşesine yöneldi. Ahuzar'la olan fotoğrafını alıp yeniden koltuğa oturdu. İkisi de âşık olmuştu ama ikisi de bunu birbirine söyleyemiyordu. "Ahuzar..." Cansız bir fotoğrafa canından kopan dertleri döktü. *Uçurumdan düştü*, demişlerdi. Başını iki yana sallayarak reddetti. "Gel artık," dediğinde sesi yorgundu. "Sana anlatacak çok şeyim birikti."

Ahuzar fotoğraf karesinden gülmeye devam etti. Defne ise ne meditasyon yaptı ne de tütsü yaktı. Dakikalarca tüm kalp kırıklıklarını ve sancılarını bilen dostuna bu yeni yürek sancısını -Doruk'u- anlattı.

Ahuzar gülerek dinlemekten başka bir şey yapmadı, yapamadı. Bilmedi, bilemedi.

Yeraltı dünyasının yeni ismi Kanpusu, karanlık koridorda kendinden emin adımlarla ilerlerken Karakurt arkasından ilerliyor, dar koridoru aydınlatan ışıklar bir yanıp bir sönüyordu. Karanlık ve aydınlık ışıklar içinde bir var bir yok olurken gözbebeklerindeki öfkeyi yutacak hiçbir karanlık yoktu.

Dağhan denen adamın attığı konuma gelmişlerdi. Kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyordu ama eğer onu kandırıyor ya da oyalamaya çalışıyorsa dişleriyle parçalayacaktı. Artık sabır ve dinginliğe dair hiçbir kırıntısı yoktu. Karanlık deponun koridoru bittiğinde paslı demir kapıyı tek eliyle iterek açtı.

Çıkan ses kulak gıcırdatıyor, paslı kapıdan dökülen parçalar ayaklarının ucuna dökülüyordu. Sarı, sönmeye yüz yutmuş bir ışıkla aydınlatılan alanın

ortasında dikilen takım elbiseli adamlar göz göze gelen ilk kişi Timur'du. Boyunu sola bükerek çıkan sesle rahatlamayı denedi. Ağrı ağrı ilerlerken arkasında daima Karakurt'un olduğunu biliyordu.

Karşısındaki adama yaklaştıkça boğazına kadar yükselen dövmeleri seçebiliyor, ifadesini okuyabiliyordu. Ama Dağhan ilk defa yüz yüze geldiği, hakkında çok şey duyduğu bu adamın ifadesinden hiçbir şey okuyamıyordu.

Aralarında üç adım kaldığında Timur durdu. Dağhan ona neden Kanpusu dediklerini o an anladı. Gözlerine kan oturmuş gibiydi. Kırmızı kılcal damarlar beyaz kısımları sarmalamış, koyu gözbebeğinin etrafındaki tüm beyazlıklara kan akıyordu. Uzun adamdı Dağhan ama yine de Timur'a bakmak için başını biraz geriye atması gerekti.

Göz ucuyla Murathan'a bakıyordu Dağhan. "Tek gelmeliydin."

Lafı hiç uzatmadı. Dağhan'ı yakasından kavrayıp bedenini şiddetle sarstı. "Kimsin lan sen?"

Beklediği bir hamleydi. Dağhan yakasındaki elleri usta dövüş hamleleriyle hızla geri uzaklaştırdığında Timur'un tek kaşı havalandı.

"Sakin ol," dedi Dağhan. Gömleğinin bozulan yakalarını düzeltti. "Konuşmaya geldim."

"Kimsin, dedim?"

"Dağhan Öz."

Timur'un ifadesi karmakarışık bir hal aldı.

"Evet," dedi Dağhan. Ellerini pantolonunun cebine sıkıştırıp dikleşti. "Yakup Öz'ün oğluyum." Çenesi dikti. "Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum, Kanpusu." Sessizce dinliyordu ama her bir cümlesinde ifadesi daha da sertleşiyordu. "Kralşan annemi öldürdü, bunu zaten biliyorsun. Duydum ki annem kendi kanında boğulurken sen de oradaymışsın ve babamı elinden vurmuşsun."

"Ne o? Sen de beni mi vuracaksın? Mafyacılık oynamaya mı çağırdın?"

Güldü Dağhan. "Hayır. Pek benlik değil."

Anılar hızla gözünün önünden geçti. Kenan'ın, Yakup Öz'ün karısını kan dolu bir suda boğdurduğu anı unutulması imkânsızdı. Yakup Öz'den ona itaat etmesini istemişti. Karşılık alamadığında ise her zamanki gibi en sevdikleriyle sınınamayı seçmişti.

Cevap vermeden dinlemeye devam etti. Soruları artıyordu ama karşısındaki adamın beden dilini okumayı seçti. Duruşu kendinden emindi. Gözlerini kaçırmıyor, titremiyordu. Alay eder bir hali yoktu. Aksine oldukça ciddi görünüyordu.

"Duydum ki karını arıyormuşsun," dediğinde Timur gerginlikle boynunu sola eğdi. "Ben de Kralşan'ı arıyorum. Yani sizinle ortak amaçlarımız var."

"Yani?" Duygudan yoksun, buzdan farksızdı sesi. "Git, bul o zaman." Siniyle dudakları seğirirken Dağhan'a doğru tehditkâr bir adım attı. "Sen kimsin

de benim karımın adını kullanarak beni ayağına çağırıyorsun, lan?" Dışlarını sıkıyordu. "Kim oluyorsun da kendi sık intikamın için onun adını ağzına alıyorsun?"

"Töngü," diyerek sakinleştirmeyi denerdi Murathan ama umursamıyordu. Tika basa doluydu. Sininden çenesi tırıyordu.

Öfkeli bakışlarına rağmen Dağhan bir adım dahi gerilememişti. "Benim değil, hepimizin intikamı. Sen de onu aramıyor musun?"

"Ne bu? Ortak olup Kralşan'ı mı yakalayacağız? Siktir git!" diye soluyarak geriledi. "Zürriyetini siktiğimin am düdükleri!" Tam arkasını dönecekken Dağhan'ın söylediği bir cümle adımlarını sabitlemeye yetti.

"Ortak olmayacağız, anlaşma yapacağız. Sen iki şey kazanacaksın, ben bir." Timur yeniden ona döndüğünde Dağhan işaretparmağını ona doğru kaldırmıştı. "Yani sen bu işten kârlı çıkan olacaksın. Tabii eğer beni dinlersen."

Çene kasları gerildi. "Ya adamakıllı derdini anlat ya da babanın yanına siktir git, Dağhan Öz."

Dağhan'ın dudaklarından dökülen tek bir cümle aralarına bomba misali düşmeye yetti: "Ahuzar bende."

Ağır ve beklenmedik bir hamleydi. Bu, Timur'un öfkesini taşıran son damla oldu. Bir an bile düşünmeden, silahını belinden çıkarıp Dağhan'ın yakasından kavradı ve soğuk namluyu şakaklarına yasladi. Murathan da silahını çekip Dağhan'a doğrultmuştu ama o kendini kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

"Ne diyorsun lan sen?" Yabancıydı Timur'un sesi. Öfke ateşle harmanlanmış gibiydi. Mermiyi namluya sürdü. "Bir daha söyle!"

Cevap vermek yerine gömleğinin cebine uzanmayı denerdi. Timur'un sert bakışlarıyla bunu yapmak zordu. Başardığında küçük bir zarfı ön cebinden çıkarıp ona uzattı.

Timur zarfı alıp, hızla gerilerken Murathan bakışlarını bir saniye olsun Dağhan'dan çekmiyordu.

Dağhan bıkkınlıkla ona doğrultulan silahı geri iteledi. "İndir şunu, abartmayın. Buraya size zarar vermeye gelmiş olsam böyle elimi kolumu sallayarak mı gelirim sizce?" Ona sırtını dönmüş, zarfı açmaya çalışan Timur'a bakıyordu. "Anlaşmam şu: Sen Kanpusu olmaya devam edeceksin. Ama Kenan'ın leşine sıkılacak tek bir kurşun hakkını istiyorum senden. Karşılığında sana karını vereceğim ama bundan hiç kimsenin haberi olmayacak. Herkes yine karını aradığını düşünecek. Onu bulduğun, Kenan ölene dek sır kalacak."

Timur zarfın içinden çıkan fotoğrafa titreyen gözlerle bakıyordu. Ahu'ydu. Çehresi solmuş, saçları uzamıştı. Omuzlarına attığı bir şalla bankta oturmuş, boşluğa bakıyordu. Boynundaki yara yerli yerindeydi ama ifadesi hüzne bulanmıştı. Göğsündeki yara sızladı. Ters bakışlarının hedefi Dağhan'dı.

“Nerede?” diye soludu ölüm gibi.

“Güvende,” dedi Dağhan. “Teklifimi kabul edersen ne âlâ. Yok, kabul etmezsen beni öldürsen dahi sana onun yerini söylemem. Dediğim gibi senden sadece tek bir kurşun hakkı istiyorum.”

Murathan'ın bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. “Yalan söylüyorsan?” dedi.

“Kanıtı elinde.” Göz ucuyla fotoğraf karesini işaret etti. “Karısını biraz tanıyorrsa o fotoğrafın yeni çekildiğini anlar. Daha da yeterli değilse teklifimi kabul et, ben de seni karına götürüyüm.”

Fotoğrafi parmaklarının arasında ezmeye kıyamadı Timur. Ters ama daha sakın adımlarla Dağhan'a ilerledi. “Anlat,” dedi sadece.

Murathan tedbirliydi. “Timur.”

Sesindeki uyarı anlaşılmayacak gibi değildi ama umursamadı. Murathan'ın Dağhan'a doğrulttuğu silahı kavrayıp yere indirdi. “Eğer...” dedi tane tane. “Bana oyun oynuyorsan seni paramparça ederim, Dağhan Öz! Baban gömmek için kemiklerini dahi bulamaz! Şimdi anlat. Karım nerede?”

Dağhan'ın gözlerinde korkudan eser yoktu. “Önce söz vermeni istiyorum. Ben verdiğim sözleri tutarım. Ya sen, Töngü?”

“Önce sen sözünü tut. Benim adamlığımı sorgulamak sana düşmez.”

“Söz ver,” diye directti Dağhan.

“Söz,” dedi anında. “Eğer doğruysa ne derssen yaparım.”

İkisi de gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Birkaç saniye sonra Dağhan'ın adımları geriledi. “Beni takip et.”

Arkasını dönüp, deponun diğer çıkışına ilerlerken, Timur bir saniye düşünmeden peşine takılmıştı. Murathan ise bir gölge misali arkadaşının arkasındaydı. Işıkları bir yanıp bir sönen koridorda üçü de arka arkaya ilerledi. O an için hepsinin zihninde dönen soru işaretleri vardı. Ama bir şeytani yıkmak, bir kralı devirmek kadar kolay değildi. *Yapmam*, denilenler yapılmalı, kurallar baştan yazılmalıydı.

Kenan Kralşan, kral olduğunu zanneden bir şeytandı. Ölümle yoldaş, yaşamla düşmandı. Ne silah ne bıçak. Onu yok edecek olanın kanlı elleri merhametle boyanmalıydı. Yoksa cehennem duvarları bütün masumları yutacaktı.

“Hanım abla... Hanım abla. Allah için bu işi neden bana verdiniz?” Ses derinlerden geliyordu. “Hanım abla,” dedi yeniden.

Omzuma değen el, kuş uykumdan uyanmam için yeterliydi. Gözlerimi hızla aralayıp arkamı döndüğümde odamın ışığı açılmıştı, Asım başucumdaydı. Kısık gözlerle saate baktım. Gecenin on ikisine yaklaşıyordu. Sabah yaşadığım korkudan sonra gün boyu odadan hatta yataktan çıkmadan dinlenmişim. Ama bu defa da hızımı alamamış olmalıydım ki saatlerdir uyuyordum.

Elimi alınma atıp ona dönmeyi denedim. “Ne var?” dediğimde sesim istemsizce huysuz çıkmıştı.

Uyandığımı saniye irkilerek geriledi. Eli kolu birbirine dolanmış, ne yapacağını bilememişti. Boynu büküldü ama bakışları sürekli arkasında kalan açık kapıdaydı. “Korktun mu? Valla kusura bakma ama uyanman lazım.”

Haddinden fazla uyumuş olmalıydım. Başım ağırlaşmış, gözlerim sızlamaya başlamıştı. “Sebep?” dedim aynı huysuzluğumla.

“Bir yere gitmemiz lazım.”

Göz kırıştırdım. Sorgulayan ifademi fark etmemesi imkânsızdı. Boynu daha da büküldü. “Kızma. Valla ben de emir kuluyum. Seninle bir yere gitmemiz lazım ama sessiz olmalısın. Yakup baba sesimizi duymasın.” Kaşlarım daha da çatıldı. Ağır ağır yataktan çıkıp ayağa kalkmıştım ama o oldukça hızlı ve panikti. Bir kere daha dışarıyı kontrol edip montumu uzattı. “Hemen giy, çabuk.”

“Nereye olduğunu söylemezsen gi-”

“Abuzer abla!” diye yükseldi. “Allah için bir kere de zorlama! Acelemiz var diyoruz.”

“Bağırma bana! Ayrıca adım Ahuzar.”

Sesim ve ifadem sertleştiğinde irkilerek kendine geldi. “Bağırmadım,” dedi korkuyla. “Valla bağırmadım. Bağırıdıysam da özür dilerim. Şimdi lütfen çıkalım mı şuradan?”

Belli ki *gitmek istemiyorum*, desem de götüreceklerdi. Ama bunu neden Yakup Öz'den gizli yapıyorduk? Sessizce arkasına takıldım. Merdivenleri parmak ucunda indi. Ama ben onun kadar tedbirli değildim. Bastığım tahradan gıcırtı sesi yükseldiğinde Asım kalpten gitme noktasına gelmişti. Benden korkuyordu ama Yakup Öz'den daha çok korkuyor olmalıydı. Bileğimden kavrayıp önüne çekti.

“Hanım abla, Allah için sessiz ol yoksa ikimiz de gebeririz.”

“Kendi adına konuş.” Omuzlarımdan kavrayarak ilerletiyordu. Huysuzca omuzlarımı geri çekip ilerledim. Alt katta korumalar yoktu. Neredeydiler? Hep burada olurlardı. Mutfığa yöneldiğinde bir adım arkasındaydım. Tedbirli bakış ve adımlarla ilerledim. Nereye götürüyordu beni? Mutfakta çalışan Hülya abla yoktu. Işıkları açmadan cam balkon çıkışına ilerledi.

Gözüme tezgâhın üzerindeki tatlı tabağı takıldı. Ne tatlısı olduğunu karanlıkta görememiştim ama yanındaki çatalı seçebiliyordum. Asım balkon kapısını açarken, bir saniye içinde çatalı alıp montumun cebine sakladım.

Kapıyı açtığında, “Hanım abla, buyur,” diyerek bana döndü.

Yine itiraz etmedim. *Süheyla*, diye bağırarak istedim ama bunu da yapmadım. Bahçeye çıktığımızda, Asım elini sırtıma atıp koşmaya zorladığında inadım devam ediyordu.

“Çok istiyorsan sen koş, Asım. Benim koşmam yasak.”

Daha bu sabah büyük bir korku yaşamışken yine bunu yapmayacaktım. Çaresizdi. Eve bakıp duruyordu. “Hanım abla, azıcık da mı koşamazsın? Valla hayat memat meselesi.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Bilmiyorum.” Artık o da gergindi. “Sadece Dağhan abi *alıp gel*, dedi.”

Kaçmaya çalıştığım ama hiçbir sonuca varamadığım ormana daldık. Adımlarım hızlandı ama hâlâ onun kadar hızlı değildim. “Süheyla nerede?”

“Bir vakıf toplantısında.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Ne bileyim, Abuzer abla. Gidince Dağhan abiye sen sorarsın.”

“Adım Ahuzar!”

Stres dolu bir nefes verdiğini duydum. İleride, ağaçların arasında kalan siyah arabaya yöneldi. Elimi cebime atıp çatalı kavradım. Her ne oluyordu, bilmiyordum ama ihtimaller sonsuzdu. Kenan’la beni takas edebilirlerdi.

Dağhan yapmaz, dedi derinden bir ses.

Güvenme, dedim anında. *Kimseye güvenme, Ahuzar*. Ama gece vakti bu şekilde götürülmem şüpheden başka bir şey uyandırmıyordu. Arabaya bindiğimde Asım önde, ben arkadaydım. Kaçmak için sonsuz seçenek vardı ama hepsi bebeğimi tehlikeye atacaktı. Parmaklarım çatalı daha sıkı kavradı. Karanlık yolda ilerlerken benim bulamadığım, Dağhan’ın ise asla bulamayacağını iddia ettiği yolu çözmeye çalışıyordum.

Haklıydı. Bütün yollar birbirine benziyor, karanlık işimi zorlaştırıyordu.

İlerlemeye devam ettik. Bir yerden sonra aydınlığa çıktığımızda Yakup Öz’ün mülkünden çıktığımı anlıyordum ama hâlâ etrafımızda hiçbir tabela yoktu. Sanki her şey özenle saklanmış gibiydi. Nerede olduğumuzu çözmek için yolu izlemeye devam ettim. Miniğin küçük darbesini hissettiğimde elimi üzerine attım. Gerildiğimi hissetmiş gibi sessizleşmişti.

Yıldız, dedim gözlerim kapanırken. *Arabadan indiğinde gökyüzünde üç yıldız görürsen sakinleş. Her şey yolunda.*

Derin bir nefes alarak öfkemi, endişemi yuttum. Elimi bebeğimin üzerinden bir saniye olsun çekmedim. Dakikalarca hatta belki de bir saat boyunca karanlık, ıssız yollarda ilerledik. Yağmur yağmaya başlamıştı. Arabanın camına vuran darbeleri dinledim.

İçimin en kuytu köşesinden kopan bir nefes dudaklarımdan döküldü. *Bir ah...* Ama kimse duymadı. Timur haklıydı. Üç harf çok şeyi değiştirmişti. *Ahu gibi... Aşk gibi... Kor. Yani yanmak gibi.* Miniğim, düzenli atımlar ve kıpırdanmalarla kendini belli ediyordu. *Can gibi.* Yağmur damlalarına değil, ona tutundum. Çünkü yağmur yağarken yıldızları göremezdik. Bu arabadan indiğimde üç yıldız falan görmeyecektim. Biliyordum. Karanlıktı gökyüzü.

Yol akıp gitti. Dakikalar sonra araba durduğunda bakışlarım Asım'daydı. Birini bekliyor gibi ön camdan dışarıyı kontrol ediyordu.

"Kimi bekliyoruz?" dedim

"Ne bileyim?" diye homurdandı. "Dağhan abi *buraya gel*, dedi. Başka bir şey demedi." Arabanın ışıklarını kapadığı için karanlık daha da artmıştı ama açık bir alandaydık. Asım telefonuna gelen bir mesaj sesiyle irkilmiş, cebinden çıkararak ekrana odaklanmıştı.

"Ne?" dedi birkaç saniye sonra. "Maytap mı geçiyor bu adam benimle? Ulan, Dağhan abi!" Telefonu yeniden cebine sıkıştırıp arabayı çalıştırdı.

"Ne oldu?" diye sormam kaçınılmazdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen de bir dur, Asuman abla ya!"

"Ahuzar!"

"Ahuzar!" diye şiddetle yükseldi. "Tamam, abla, Ahuzar! Şimdi Allah için bir sus." Araba gerilerken ilk defa bu kadar gergin görünüyordu. "Yapmamam gereken bir şeye aracı olduğumu hissediyorum. Umarım yanıliyorumdur yoksa Yakup baba mahvedecek." Birkaç dakika sonra araba yeniden durdu. Asım arabadan çıktığında elimi yeniden cebime atıp çatalı sıktım. Birkaç saniye sonra kapım açılmıştı. "Hanım abla, gel."

Arabadan indiğimde çatalın ucunu öyle sıkıyordum ki parmaklarım acı-mıştı. Dişlerimi sıkarak gerginliğimi kontrol altına almayı denedim. Zordu. Eski, büyük bir binanın önündeydik. Asım ileri koşup demir kapıyı açmıştı ama ben ilerlemedim. Yağmur durmuştu. Zifiri karanlığa boyanmış gökyüzüne bakmayı tercih ettim. Yıldız arandım. Bir tanesi bile yeterdi ama yoktu. Etrafa bakındım. Kaçamayacağım kadar ıssızdı.

Çatalı Asım'ın şahdamarına sapla!

Hayır, bunu yapmayacaktım. *Ahuzar'ı sustur!*

Ahu bizi kurtarmaz, Ahuzar'a güven. Sapla çatalı şahdamarına, arabayı al ve kaç.

Bütün sesleri susturdum. Onlara güvenmiyordum ama bunca zamandır yaptıklarını da göz ardı edemezdim. Asım kötü biri değildi, bunu yapamazdım. Küçük adımlarla ilerledim. Kapıdan içeri girmeden önce bir kere daha gökyüzüne baktım ve o an gördüm.

Üç parlak yıldız gökyüzünün farklı noktalarına serpiştirilmiş gibiydi ama oradaydılar. *Tam üç tane.*

Demir kapı kapandı. Gökyüzü ve gördüğüm yıldızlar aniden kayboldu. Yanlış ya da doğru gördüğümü anlamak için uzun uzadıya vaktim bile olmamıştı.

Asım'ın bakışlarına tepkisiz kalamadım. Neyin içinde olduğunu o da bil-miyor gibiydi. Yan yana basık koridorda ilerledik. En sonunda geniş bir alana çıktığımızda Asım geride kaldı. İlerleyen sadece bendim. Bakışlarım ona döndü.

Neyi bekliyordu?

Ama o bana değil, tam arkamda kalan başka bir noktaya bakıyordu. Her ne gördüyse ifadesi yerle bir oldu. "Hadi buyur!" diyerek ellerini başına attığını gördüm. "Sıçtık, valla sıçtık! Allah belanı versin, Dağhan abi!"

Arkamı döndüm. Boş alana bir giriş daha vardı ve o kapıda dikilen kişi Dağhan'dı. Bir Asım'a bir ona bakarken öfke içimde kabarmaya başlamıştı. "Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?" diye yükseldim. "Gece gece bu ne şim-"

Cümlelerimin gerisi gelmedi. Gelemezdi. Yoktu bundan ötesi. Dağhan'ı omzundan kenara iteleyen bir el vardı. O sol köşeye doğru çekildiğinde arkasından çıkıp içeri doğru bir adım atan beden ise yerle bir olmama yetti. Dünya bir uçurumun ucunda yerle bir oldu sanmıştım.

Ama hayır, şimdi yerle bir oluyordu.

Oradaydı. Uzun boyu, geniş omuzları ve onu o yapan her şeyle oradaydı. Bir nefes aldım, geri veremedim. Düğüm olup boğazımda kaldı. Nefes alan, hareket halinde olan her şey durdu.

"Asım, geri dön," dedi Dağhan. "Geldiğin kapıda nöbet tut."

Asım bir şeyler söyleyerek geriledi ama duymuyordum. Bakışlarımı ondan koparamadım. Dağhan arkasını dönüp, onun yanından geçip gitmeden önce omzuna hafifçe vurmuştu. "Ben sözümü tuttum," dediğini duydum. "Sıra sende."

Cevap vermedi. Sadece bana bakıyordu. Dağhan giderken bir başka adam da onun peşine takılarak gerilemişti ama onun dışında hiçbir şeyi algılayamıyordum. Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Koşmuyordu. Her zamanki vakur adımlarıyla ilerliyordu ama gözbebeklerindeki sevda hâlâ diriye.

Hayal...

Ben, bir adım geriledim. O, bir adım daha yaklaştı. Ben geriledim. Bir adım daha yaklaştı.

Aylarca hayatta mı yoksa değil mi arafında yanmış, hayatta olduğunu yeni öğrenmiştim. Zihnim öyle bir yerdeydi ki artık hiçbir şeyden emin olamıyordum. Gerçek değilse yıkılırdım. Elimi uzattığımda yok olup giderse kaldıramazdım. Bakışlarım gözlerinden kısa bir an için kopup göğsüne değdi. Onu her hayal edişim göğsünde patlayan kurşunla sonlanmıştı.

"Ahu..." dedi. *Yaşam gibi... Sevda gibi... Şiir gibi...*

Ama tek bir isim zihnimde kurduğum bütün düzeni yerle bir etmeye yetti. Başımı iki yana sallayarak bir adım daha geriledim. *Ahuzar! Ahuzar*, demeliydi. Ahu değil, Ahuzar! Ahu onu paramparça etmişti. Yanağıma doğru süzülen yaş ilk defa bu kadar dikenlerle kaplıydı.

Yorgun ve bitkin görünüyordu. "Ahu'm..." dedi bu defa. Gerilediğim kadar yaklaştı. Boynu büküldü. Öyle bir baktı ki onu ezbere bildiğimi düşünmeme rağmen bu ifadesi de ilkti. Çaresiz ve yorgun görünüyordu. Aramızda iki

adımından daha az bir mesafe kaldığında durdu. Bebeğimin kasıklarına indirdiği darbenin şiddetiyle sarsıldım.

Titreyen elim ona uzandı. Hayalse ve elimi uzatışımda kaybolursa burada ne Ahuzar kalırdı ne de Ahu. Bu defa ürkek bir adım atarak ona yaklaşan bendim. Titreyen parmaklarımın değdiği ilk yer yüreği, onu vurduğum yerdi. Ama parmak uçlarım göğsüne değdiği anda bütün bedenim titredi. Kesik kesik soludum.

Hayal değildi!

“Timur...”

Adı dudaklarımdan döküldü. Elim ise göğsündeki yaraya değdi. Aynı saniyelerde gözlerini ağır ağır kapadı. Adını söyleyip yüreğine dokunduğum anda gözpınarlarından süzülen iki büyük yaş vardı.

Varlığından emin olmak için elimi göğsüne tamamen yasladım. Kalbi avuç içime öyle büyük bir şiddetle vurdu ki o gün ormanın üzerinde şiddetle çarpan şimşeklerin çılgılığı kulaklarımda yankılandı. Bebeğim bir darbe daha savurdu. Bu, gözyaşlarıma ve hıçkırıklarıma eş bir darbeydi.

“Timur...” dedim zorla. *Canım...* Avuç içim tamamen kalbine değdi.

Elleri ilk saçlarıma uzandı. Öyle nahif bir özlemle dokundu ki Ahu saklandığı yerden bütün ihtişamıyla dirildi. Titremezdi elleri ama yanaklarımı avuçlarının içine alırken titredi. Ağlamazdı kolay kolay ama gözlerinden damlayan yorgunlukları vardı. Titrek iki nefesle parmak uçları yanağımdaki çillerde gezindiğinde dudaklarından yorgun bir inilti dökülmüştü. Benim kadar o da gerçek olduğuma inanamıyor gibiydi.

Yıkılmazdı kolay kolay ama dizleri ağır ağır yere değerken ben de onunla birlikte yere çöktüm. Öyle yorgun görünüyordu ki gerçekliği kadar bu hali de canıma okumaya yetti.

Titreyen parmak uçlarım yüzünün her bir detayında gezindi. *Burada, Ahu. Yüreğin burada.* Elim yeniden kalbine, vurduğum noktaya ilerledi. Kurşun elimin altında patladı. Kalbi şiddetle avcuma çarptı.

Saçlarımı okşuyor, nefesi yanaklarımda geziniyordu. “Ahu,” dediğinde sesindeki çaresizlikle iki büklüm oldum.

Başımı iki yana salladım. “Ahuzar,” dedim zorla. “*Ahuzar, de.*” Ama söylediğimin aksine ona daha çok sokulmuştum. Bebeğim bir darbe daha savurdu. Özlemekten paramparça olmadıysam bende bıraktığı canı sayesindeydi.

Hiçbir şeye hali yok gibiydi. Sadece yüzünü her zamanki gibi boyun girintime sakladı. Öyle sıkı sarıldı ki yine o uçurumdan aşağıya düştüm. “*Yok, dediler,*” dedi. Sesi bile kalbimi acıtmaya yetti. Boynuma değen ıslaklık yaşlarıydı. Yaram yıllar sonra yandı. “*Yok, dediler,*” demeye devam etti. “*Delirmişler. Kayıp, dediler.*”

Hıçkırıklarımı dizginleyemedim. Şiddetle sarsıldım. Büyük gövdesine saklandım. Aylar sonra hissettiğim güven hissiyle yine Ahu oluyordum, tutamadım.

Göğsünden içeri sokmak, saklamak ister gibi daha sıkı sarıldı. "*Uçurumdan düştü,* dediler," dedi. "*Denizde,* dediler. *Ahu yok,* dediler. Delirmişler, Ahu."

Küçücük kaldım yine kollarının arasında. Burada güçlü olmak zorunda değildik. Hıçkırıklarım arttı. Kokusuyla hayata dönmeyi denedim. Deniz yerli yerindeydi. Uçurumdan ölüme düştüğümü sanmıştım. Düştüğümün yine onun kucacı olduğunu o an anladım.

Omzumdan doğrulduğunda gözlerindeki acı da kasıklarına battı. "*Ahuzar,* de," dedim zorla. "Artık bana *Ahu,* deme, Timur. Ben... Ben..." Gelmiyordu gerisi.

Başını şiddetle iki yana salladı. Gerçek olduğuma inanmak ister gibi yorgun gözleri yüzümün her santiminde geziniyordu. İçli bir nefes daha döküldü dudaklarından. Elleri titreyerek yüzümde gezinmeye devam etti. "*Ahu'm...*" dedi her zamanki gibi.

Çaresizce boynum büküldü. Elim göğsüne yaslı kaldı. Aylardır susmayan kurşunlar zihnimin dört duvarında patlamaya, yankılanmaya devam ediyordu. "İyisin," dediğimde buna kendimi inandırmak istiyor gibiydim. "İyisin." Alnımı alnına yasladım. "İyisin, hayattasın."

Yanağına doğru bir yaş daha süzülürken boynu büküldü. Tek bir şey söylemeye takati yok gibiydi. Ellerini saçlarımdan ve yanaklarımdan bir saniye olsun ayırmıyordu. Ahuzar yıkılmazdı ama onu gördüğünde yine geri çekilmiş, bizi o ve Ahu'yla baş başa bırakmıştı. Gözyaşına bulanmış dudaklarım dudaklarına değdiğinde göğüs kafesim titredi.

Küçük bir öpücük büyük bir özlemin ucunu ateşlemişti. Ama hırçın değildik. Özlem ve ölüm doluyduk. Kaybettiğim, aylardır hissetmediğim nefesin göğüs kafesimi doldurduğunu hissettim. Şiddetli hıçkırıklarım yüzünden dudaklarımı zapt etmem zordu. Ne zaman ağlamak istesem ve yorulsam *bana yaslan,* derdi ama bu defa yorulan oydu.

Çünkü benim tutunacak bir canım vardı. Bunca ay, o ne yapmıştı?

Dudaklarımdan kopan nefesi yanaklarımda, gözlerimde ve saçlarımda gezindi. Alnını yeniden alnıma yasladığında gözlerinden bir parça memleket kopardım.

Yerin, yurdun burada, Ahuzar. Evin, ocağın burada, Ahu.

"Kalbin..." dedim hıçkırıklarımın arasından. Elim yine göğsüne gitti. "Vurdum. Kalbin, *kalbim...*" Kelimeleri bir araya getiremiyordum. Ölümle ve özlemekle yanmayan bilmezdi bunu.

Bunu da kabul etmedi. Başını ağır ağır iki yana sallarken başı yeniden omzuma düştü. İçine boynumdan derin bir nefes daha çekti. Her duygusu gibi

yorgunluğu da sessiz ve ağırdı. Saçlarını sevdi, sırtındaki ölümü sevdi. Her şeyini sevdi. Hatta kalbine, yarasına dokunan elimi bile kavrayıp sevdi, dudaklarına yastı.

Hıçkırıklarımı dizginlemeye çalışırken gözlerine uzun uzun bakırdım. Onu son gördüğüm anı günlerce, haftalarca hatta aylarca üzerimden atamamıştım. Pekî, ya o? Beni bir şeytanla beraber ölüme düşerken görmüş müydü? Yaşamayı için kendi kalbini kurşunların önüne attığı kadının, hayatından vazgeçtiği ana seyirci olmamasını dilerdim. Ama gözlerindeki yorgunluk her şeyin özetiydi.

Hep ölümlle sınanmış bir adama deva olmak istemiştım. Ahu'nun tek dileği buydu. Çenesindeki çukura minik bir öpücük bırakıp alnımı yanağına yastıdım. "Özür dilerim," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Özür dilerim..."

Vicdan yüküyle iki büklüm olmak üzereyken bebeğimin darbesiyle yeniden dikleştım. O, bunu bilmedi. Özüümü de kabul etmedi. Başını ağır ağır iki yana sallarken dudaklarını yeniden dudaklarıma yastıdı. Elleri yanaklarımlı sıkıca kavramışken öpmeydi. Sadece dudaklarımlın üzerinde öylece kaldı. *Nefes istiyordu.*

"Timur," dediğimde ismi dudaklarıma, nefesi nefesime battı. Ama bir o kadar da hayat olup göğüs kafesime aktı. Hafifçe geriledim. "Tanışman gereken biri var."

Kim, demeydi. Sormadı, sorgulamadı. Öyle yorgun ve bitkin görünüyordu ki sadece gözlerime derin derin baktı. Silah tutan elinde nasırlar, taze olduğu belli kesikler vardı. Avuçiçiyle değil, elinin tersiyle yanağıma düşen yaşları silerken bir mucizeye bakar gibiydi. Tenimi acıtmamak için elinin tersini kullandığını bilecek kadar tanıyordum onu.

Titreyişlerine rağmen yanağımdaki elini kavradım. Benden sakladığı parmak uçlarındaki nasırlara derin bir öpücük bıraktıktan sonra elini aramızda kalan karnıma yastıdım. En karanlık anda, o kanlar içindeyken, ben de derin sular içindeyken hayatımıza doğan miniğimize...

Belirginleşmeye başlayan göbeğimi hissetmemesi imkânsızdı. Avcu karnıma değdiğinde elimi elinin üzerinden çekmedim. Bebeğimiz bir darbe daha savurdu. Ben hissettim, Timur hissetti mi bilemedim. Ama gözbebeklerindeki titreyiş tüm duygularının en açık haliydi. Yorgunluğu minik bir şaşkınlıkla sarmalandı. Keskin kahveler ben ve eli arasında gidip geldi. Hafifçe karnımı ovuşturup bunun yüksek bir çıkıntı olduğunu anladığında ise dudakları hafifçe aralandı. Sessiz bir kelimesi vardı.

Bizim mi?

Hıçkırıklarım arttı. Onu babasıyla bir mezarda tanıştırma fikri aylarca canıma okumuştı. "Bizim," dedim. "Bizim bebeğimiz. Senin için direndi."

Canım, canımın canı, bizim.

Dudaklarından bir soluk daha döküldü. "Gerçek mi?"

"Gerçek." Titriyordu nefesim.

Kaybettiklerinin mezarında ağlarken bile gözyaşlarımı benden saklamaya çalışmıştı ama bu defa saklamadı. Yanağına bir damla yaş daha süzülürken, öyle sıkı sarıp sarmaladı ki yok oldum, yine bir avuç sır oldum, ben Ahu olarak bir tek ona var oldum.

Artık ağlayabilirdik.

İzin ver. Ahuzar. Nefes almama izin ver.

Bu yakarışımı duyan Ahuzar sessizce geri çekildi. Ahu Timur'a, gül bülbüle sokuldu. Kimi topraklar kara kış kimileri ise bahar kokardı. Biz iki kara kış, soğuk bir zemheriydik. Ama içimde büyüyen can bahardı, güneşti. Ben gövdesine saklanmıştım, bütün özürlerim niyetine kollarımı sırtına dolayıp omuzlarından yara aldığı yerleri de okşadım. Ama o beni sıkıca göğsüne çekmek, göğüs kafesinden içeri sokmak ister gibi sarılmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Dikenlerimden sıyrılmadan ona koştum. Gövdesini kanattım ama kaçmadım, kaçamadım. Özlem öyle arsız ve fazlaydı ki yara açtığım kalbine alnımı yaslayıp soluklandım. Gülü yakan ateş bülbülü de yakacaktı. Ama yeryüzünde son gül kalana, son bülbül kanat çırpına kadar ikisi de yan yana anılmaya devam edecekti. Masallarda, şiirlerde ve şarkılarda hep yan yana geleceklerdi.

Çünkü aşk, var olmakla başlayıp iki ayrı bedende yoklukla sonlanacak bir yangındı.

4. BÖLÜM

*"Görüyorsun ya, bir serdayı büyüttüyoruz seninle,
Sana değiniyorum, sana usunuyorum, bu o değil.
Bak, nasıl beyaza keser gibisine yedi renk,
Birleşiyoruz sessizce."
- Edip Cansever*

Bir yıldız kaydı.

Sonra bir yıldız daha.

Daha sonra bir yıldız daha.

Evren, galaksi ve dünya, yuttu her birini güya.

Buydu bize anlatılan hikâyeler. Her şey var olmakla başlayıp yok olmakla biter; kaybolan, hiç var olmamış gibi unutuluyordu. Oysa hiçbiri kaybolmuyor, karanlığa gömülüyordu.

Şu an anlıyordum. Her bir yıldız, küçük birer umut parçası olup üzerime yağmıştı. Yüzümün her köşesinde gezinen dudakları kayıp yıldızlar kadar saklı umutlarla doluydu. Kollarının arasındayken gerçek ve hayal birbirine karışmıştı ve ben bu andan asla kopmak istemiyordum. Varlık ve yokluk buraya ait olmalıydı. Yok olup uçurumun ucunda kaybolduğumu sandığım anlarda dokunuşlarıyla yeniden var olmamın başka izahı olamazdı.

Hiçkırıklarım soluksuzdu. Bebeğimin seğirmelerinin arttığını hissettiğimde kendimi durdurmaya çalıştım. Korkmuş olmalıydı. Fakat onun kollarının arasındayken ben korku nedir, bilmiyordum. Öyle bir yerdi ki bu gövde; güven, huzur ve hüznün aynı anda barınıyordu.

Sıkıca sarılmıştık birbirimize. Hafifçe geri çekildiğinde gözlerindeki yorgunluk canımı yakmaya yetti. Yanağına düşen acıları parmak uçlarımla toparlamayı denedim. Derin bir soluk alıp gözlerini kapadı, kısa bir soluklanmaydı. Yeniden aralanan kahveler boynu bükük bir hüznle karnıma bakıyordu.

"Gerçek mi?" dedi yeniden.

Hüzünlü bir tebessümle onayladım. Ben bile uzun bir süre kabullenememişken onun şaşkınlığı oldukça normaldi. "Gerçek. Her şeye rağmen burada, bizimle."

Ne söyleyeceğini, ne yapacağını kestiremiyor gibiydi.

Yüzünde gezinen ellerim özlem doluydu. Vicdanım sızlıyordu ama aşk öylesine arsız bir duyguydu ki... Şakağımdan öptü, yanağımdan ve dudağımdan

kenarından. Dokunuşlarıyla eridim, kül oldum. Yeniden yandım, bir ona var oldum.

“Âdem abi?” dedim telaş dolu bir özlemle. “İyi mi? Resul ve Akrane? İyiler mi?” İyi olmalarını tüm kalbimle istiyor ama gerçeklerden de deli gibi korkuyordum. “İyiler mi?” dedim yeniden.

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Elleri saçlarımdaydı. Konuşarak anı tüketmedi. Sessizliğiyle onaylarken beni sevmeye, özlemine gıdertmeye devam etti.

“Biricik?” dedim hemen. “Biricik nasıl? İyi mi? Hâlâ saklanıyor, değil mi? Biricik?”

“İyi.” Ağır sesi. “Hepsi iyi.” Başını yeniden boynumdaki yarama gömdü. Derin soluklar alıp veriyordu. “Ama ben iyi değilim, Ahu...”

Sıkıca sarılıp deniz kokusuna bulanmaktan başka bir şey yapamadım. Hiç kırıklarımı yutmaya çalışarak yüzümü omzuna sakladım.

Duyduğum tek bir cümle haftalardır tuttuğum nefesimi bırakmam için yeterliydi. Çok kayıp vermişti. Benim yüzümden kaybetmeye devam etmesi vicdanımı yer, bitirirdi. Gövdesine saklanırken küçücük kaldım. Ona zarar verdiğim için kendime kızdım ama bir adım bile uzaklaşamadım.

Acısı gibi özlemi de sessiz ve heybetliydi. Hissettirdiği sevdıyla bebeğim bir darbe daha savurdu. Aramızda kaldığı andan beri hiç olmadığı kadar hareketliydi.

Hissetmişti, biliyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Beş dakika boyunca sessizdik. O yuvasındaydı, ben de en güvenli sığınağımda. Boynuma derin bir öpücük bırakıp, geri çekildiğinde bedenimi kucaklayıp yerden kalktı. Diz çöktüğü andaki kadar güçsüz değildi artık. Kollarıyla kimsenin ulaşamayacağı bir koza misali sarmalamıştı varlığını. Bu hissi özlemiştim. *Herkes için diken, onun için gonca gül olmayı.*

Herkese kafa tutar, tüm dünyayı yakardım ama yorgundum. Vicdan azabını susturup biraz soluklanamaz mıydık?

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü yine göğsüne sakladığımda sıcak nefesini saçlarımda hissedebiliyordum. Karanlık bir koridorda sessizce ilerledik. Söyleyecek çok şey vardı belki ama o an için her şey susmuştu. Ne geçmiş vardı ne de gelecek. Biz vardık, bu kadardı. Kelimelerle tüketilmeyecek kadar derindi her şey.

Karanlık koridor bittiğinde binadan dışarı çıkmıştık. Karşımızdaki siyah arabanın önünde bekleyen üç adam vardı. Arabanın farları gözümü aldığında ağlamaktan sızlayan gözlerim kısıldı. Asım ve Dağhan'ın yanında dikilen üçüncü kişi bana yabancı gelse de bizi gördüğünde dudağının köşesinde beliren kıvrılma güven vericiydi.

Gözlerim yeniden Dağhan'ı buldu. Süheyla, *Dağhan'a güven*, dediğinde ona inanmak istememiştim çünkü inancım kayıptı. Buna rağmen Dağhan'ın

bize değen bakışlarına eşlik eden buruk tebessümü Süheyla'yı haklı çıkarıyordu. Gördüğü manzaradan memnun hali öncesine dair omuzlatında taşıdığı yükün hafiflediğinin habercisiydi. Artık emindim.

*O merhametli bir adamdı. Babasının oğlu değildi. Asla öyle olmamıştı, olmaya-
caktı.*

Panikle sağa sola giden Asım dahi bizi gördüğünde durup birkaç saniye için hüzüne bakmıştı. Timur hepsinin yanından geçtiğinde ne konuşmuş ne de beni bırakmıştı. Dünyayla bağını kesmiş gibi ilerliyordu. Ardımızda bıraktıklarımız durumu algıladıklarında ise ifadeleri bozguna uğramış, yerini bir telaş almıştı.

“Bekle!” diyerek arkamızdan koşan Dağhan’dı. “Nereye?”

Cevap vermedi Timur. Kollarının bedenimi daha sıkı kavradığını hissettim. Yüzüne baktığımda dakikalar önce omzumda ağlayan adam gitmiş, yerine her zamanki ciddiyeti kurulmuştu.

“Dur!” dedi Dağhan yeniden.

Durmadı.

Birkaç saniye sonra Dağhan önümüzdeydi. “Böyle anlaşımadık!” diye yükseldiğinde Timur durmak zorunda kalmıştı. “Onu götüremezsin.” Bakışları umursamaz ve sertti. Cevap verme gereksinimi duymadan Dağhan’ın yanından geçmeyi denedi ama yeniden önümüz kesilmişti. “Söz verdin!” diyen Dağhan’ın siniri sesine yansımıştı. “Söylediğim her şeye *tamam*, dedin! Beni pişman etme, Timur Töngel Ben buraya ailemi, atamı hiçe sayıp geldim!”

Bu sözlerle duraksayan Timur’un az önceki umursamaz hali darbe almış gibiydi. Dişlerini sıkıştırdığını kasılan çene kemiğinden anlayabiliyordum. Dağhan’ın bakışları bana değdi. Zorda olduğunu anlayacak kadar onu tanımıştım. İfade-
sindeki paniği ise ilk defa görüyordum.

“Onu geri götürmek zorundayım,” diye tane tane açıkladı. “Seninle bir anlaşma yaptık! Artık kafana göre hareket edemezsin.”

Timur’un suskunluğu devam ederken kolları beni kendine çekti. Öfkeli bakışlarının hedefi Dağhan’dı. Konuşmuyor ama yine sessizliğiyle çok şey anlatıyordu.

“Ben dedim!” diyen Asım’ın sesi arkamızdan geliyordu. “Valla ben dedim böyle olacağını! Ah be Dağhan abim, yaktın kendini!”

Yabancı adamın sesini ilk o an duydum. “Lan, sen susmak ne demek bilmiyor musun? Yarım saattir beynimi yedin! Bir sus.”

Asım’ın, “Git tut arkadaşını o zaman!” diye yükselişi kaçınılmazdı. “Abimin başını yiyecek. İyilik yaptı, nankörlük yapmasın. Yakup baba öğrenirse biteriz.”

Timur’un gözleri kapandı. Öfkesini yutmaya çalıştığını görebiliyordum. Bırakmayacaktı, bırakmazdı ama sözünü de ezmezdi. Ama ne konuştuklarını, neyin ne olduğunu bilmiyordum.

“Ne anlaşması?” dediğimde muhatabım Dağhan’dı.

“Seni geri götürmek zorundayım.” Telaşlı bakışları bana döndü. “Babanın hiçbir şeyden haberi yok.”

“Senin babanın amacı ne?” dedi Timur ters ters. Sesindeki öfke gözlerine de bulaşmıştı. “Ne istiyor, lan?”

“Zamanı geldiğinde sana söyleyecektir.” İlimli olmaya çalışıyordu Dağhan. “Benim bildiğim başka hiçbir şey yok. Karımı aradığımı duydum, getirdim. Havatta olduğunu biliyordun ama kendin gör istedim. Bu kadar. Şimdi onu geri götürmek zorundayım.”

“Notları bırakan sen miydin?”

“Evet,” dedi Dağhan. “Bendim.” İşaretparmağını bize doğru kaldırdı. “Bir savaşın orta yerindesin, Timur Töngge. Ve Kanpusu adıyla o savaş sen başlattın. Herkesin hedefinde sen varsın. Kurul’a ait bir lideri öldürdün. Ülke içindeki masayı tehdit ettin. Gerçekten karını ve bebeğini bu savaşın ortasında mı bırakmak istiyorsun?” Timur’un yaşadığı ikilemi görmemek imkânsızdı. Dağhan ise susmadı, geri durmadı. “Göz önündesin, daha da olacaksın. Seninle ikisi de güvende olmaz! Mantıklı ol.”

“Bebek?” dedi arkamızdaki yabancı adamın şaşkın sesi. Yüzünü hâlâ tam anlamıyla görememiştim.

“Abuzer abla hamile,” diyen Asım’dı. Hâlâ panikti. “Bittik biz. Bilsem bunun olacağını arabayı şarampole sürerdim. Valla kendimi boğacağım!”

Adam yine şaşırmış olmalıydı. “Abuzer kim, lan?”

Sessizce saklandığım gövde öyle sıcaktı ki bırakmak istemiyordum ama Dağhan’ın bakışlarındaki endişe gözle görülür haldeydi. Bazı gerçeklerin farkındaydım.

Süheyla iyi bir kadındı. Tıpkı sevdiği adam gibi. Bunu bilsem de başta kabullenmek istememiştim. Fakat daha fazla yok saymak ikisine de haksızlık olurdu.

Ters ve sert bakıyordu Timur. “Baban onu öldürmeye kalktı.” Sesindeki öfke fark edilmeyecek gibi değildi. “Sırtına saplayacağı bıçağı ben tuttum. Kendi elimle karımı onu öldürmeye çalışan bir adama mı vereceğim? Siktir oradan!”

“Babama değil, bana güven.” Göğsüne değdi Dağhan’ın eli. “Ben varken ona kimse dokunamaz. Bunca ay onu herkesten sakladım. Yine saklayacağım.”

Kararlıydı Timur. “Ben saklarım. Bak işine.” Dağhan’ın yanından geçmiş, birkaç adım ilerlemişti ama duyduklarıyla durdu.

“Geçmişte saklayabildin mi Timur Töngge?” demişti Dağhan. “Onu uçurumun ucundan ben aldım, sen değil!”

Adımları olduğu yere çakıldı. *Canımın* canını yakıyorlardı. Her şeyi bir bulutun arkasından izliyor gibiydim. Ayaklarımı yeniden yerden kesmişken Ahu olmamak imkânsızdı ama bu anlarda aylarca sayesinde dik durduğum Ahuzar da diriymi. Mantıklı olmalıydık.

“Timur...” Adı dudaklarımdan büyük bir özlemle çıkıyordu. Aylarca ismini anmaktan bile kendimi menetmişim. Parmak uçlarım çenesindeki çukura değdi. “Bana bak.”

Bakışları bana dönerken ne söyleyeceğimi zaten biliyordu. Öfkeli değil, üzgündü. Hayatını altüst etmişken daha da zorlaştırmak bencillikti. İlk ve son bencilliğim Rize’ydi. Bir kere daha kaybetmeyi kaldıramazdık. Hayatta olduğunu biliyordum. Özlerdim lakin iyi olduğunu bilmekle avunurdum. Hem artık düşünmemiz gereken bir can daha vardı.

“Haklı,” dedim ağır ağır. “Kötü bir yerde değilim. Dağhan iyi bir adam. Yanında güvendeyiz.”

Yapma, der gibi boynu büküldü.

“Ona güven.” Buruktu sesim. “İyiyiz, merak etme.”

Başını belli belirsiz iki yana salladı.

Elim çenesinden yanağına yöneldi. Alnımı çenesine yaslarken gözlerimi kapandı. Asıl ben bırakmazdım ama Dağhan’a bunu borçluydum. Timur’a kalsa bizi asla göndermez, sözkonusu bensem mantığı bir köşeye atardı. Biliyordum. Söylediklerimin zorluğuyla göğsüm sızladı.

“Yine alırlarsa?” Kısıktı sesi. Sadece ben duyabiliyordum. “Yine *yok*, derlerse Ahu? Yine kaybedersem?”

“Buradayım, buradayız.”

Artık sadece Ahu değildim. Bir başka canın annesi, ilk sığınağı, sıcak gövdesi ve hisleriydim. Elim yanağını okşamaya devam etti. Derin nefeslerle içimdeki özlemini kapatmayı denedim. İmkânsızdı. “Artık düşünmemiz gereken bir can daha var, Timur.” Belli belirsizdi sesim. “Bize tutunmak için çok direndi.”

Gözlerini kapatıp kesik nefeslerle solurken mantıklı yanını arandığına emindim. Parmaklarım yanaklarında gezindikçe çenesindeki gerginlik azalıyordu.

Arkasını ağır ağır döndüğünde karşımızda kalan üç adam dikkatle bize bakıyordu. “Ben sözümü tuttum,” dedi Dağhan. “Sıra sende!”

Netti Timur. “Yarın sabah burada ol.”

Arkasını dönüp beni ve kendine yeniden ayrı bir yol çizerek ilerledi.

“Bekle!” diye bağırdı Dağhan. “Dur! Nasıl güveneyim sana? Ya geri gelmezsen?”

“Arkadaşımı size rehin bırakıyorum.” Arkasını dönmeden ilerliyordu. “Sabaha gelip alırım.”

Hâlâ adını bile bilmediğim arkadaşının, “LAN!” diye bağırdığını duydum. Hepimiz için beklenmedik bir hamleydi. İlk şoku atlattıktan sonra haklı isyanına rağmen Dağhan’ın ilerlemesine izin vermemiş, kolundan kavramıştı. Başımı geri attığımda arkayı görebiliyordum. “Onlara zaman ver,” dediğini duydum. “Sabah geri gelecek.”

Endişe doluydu Dağhan. "Nasıl güveneyim? Haline bak! Adam bizi sikine sallamıyor."

"O kimseyi sikine sallamıyor," dedi Timur'un arkadaşı. "Kişisel algılama ve sesini kes, Dağhan Öz. Beni arkada bırakmaz, mutlaka gelecektir."

Dağhan'ın bakışları endişe doluydu ama benimle göz göze geldiği anda ileriye atacağı adım durdu. Haklıydı yabancı, bize zaman vermemeliydi. Kısa bir an hiçbir şey düşünmek istemedim. Sıcak gövdeye sokulup kayboldum. Bağımlılıktı bu. Delilikti, çılgınlıktı. Doludizgin sevmekti. Gözlerimi kapatıp küçük bir an da olsa zihnimdeki bütün sesleri susturdum. Özleminden ölecektim.

Sadece bu gece zihnimizdeki tüm sesleri sustursak olmaz mıydı?

Zamanı dondurup arkamızda bıraktık. Gün doğduğunda yeniden Ahuzar ve Timur olacağımızı biliyordum ama onun kokusu ve sıcaklığıyla tüm sesleri susturdum. Böyleydi Ahu, bir tek onun sevgisi kolunu kanadını kırardı.

Kararlı adımlarla gecenin içinde ilerledi. Arabanın önüne geldiğimizde bedenimi koltuğa bırakmış, geri çekilmeden hemen önce saçlarıma bir öpücük daha bırakmıştı. Birkaç saniye sonra sürücü koltuğundaydı. Araba tozu dumana katarak, uzaklaşırken aynadan arkamızda kalan üç adamı görebiliyordum. Yabancı, Dağhan'a bir şeyler anlatırken Asım panikle kendi etrafında dönüyordu. Yüzümü Timur'a dönüp koltuğa sinmeyi seçtim.

Anı yaşa, Ahu, anı yaşa. Ahuzar dinlenmeli.

Gözbebekleri sürekli benimle yol arasında gidip geliyordu. Burada olduğuma inanamıyor gibiydi. Haklıydı. Bir rüya olmasından delicesine korktuğum bir andı. Sorulacak çok soru olmasına rağmen ikimiz de sustuk. Ben, onu izledim. O, bir yolu bir de beni izledi. Parmaklarım yüzüne uzandı. Kirli sakalları belirgin, çehresi solgun ve zayıftı.

"Canım," dedim ağır ağır.

Yanağında gezinen elimi kavrayıp parmak uçlarımdan öptü. *Canım*, dediğim anda gözleri yorgunlukla kapanıp açıldı. Birdi canlarımız ve bunu, bizim gibi tüm benliğiyle sevmeyenler bilemezdi.

"Hâlâ beni seviyor musun?"

Cevap olarak elimi daha sıkı kavradı. Seviyordu, sevecekti, bu asla değişmeyecek bir gerçektir. Varlığı gibi sevdası da güvenden ibaretti. Ona kurşun sıkan parmaklarımdan öpüyordu.

"Yapma," dedim çaresizce. "Yapma, Timur. Daha fazla kendine zarar verme."

Bana inatla bakmıyordu ama elimi dudaklarından geri de çekmiyordu. Sevgisi de kendi kadar ağırdı işte. Hiç sevilmediğini söyleyen biri nasıl böyle sevebilirdi? Canı acıdığında sessizleşir, kendi zihnine gömülürdü. Şu anda dediklerimi duyuyor ama kendi zihninden çıkmak istemiyordu.

Çaresizce boynum büküldü. "Kanpusu dedikleri sen misin?"

Bu ismi duyduğumu hatırlıyordum ama nereden duyduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Benim," dedi kısaca.

Omuzlarım çöktü. "Ne savaşından bahsediyorlar?"

"Seni bulmak için başlattığım savaş." Sesinde öfke kıvrıntıları vardı. "Yok, dediler. İnancak değildim!"

İçli bir nefes kaçı dudaklarımdan. Başımı koltuğa yaslayıp, onu izlerken kimde çetin bir savaş vardı. Bakışlarım sürekli göğsüne takılıyor, kurşun sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Çok şey söylemek istedim ama artık benim kim-sessizliğimle savaşmasını isteyecek yüzüm yoktu.

"Bebek?" dedi aniden.

Zihnindeki soruları anlayabiliyordum. Gözleri karnıma değip, yeniden yolla buluşurken benim dudaklarımda beliren küçük bir tebessüm vardı.

"Bebek," diyerek onayladım. Elim karnıma ilerledi. "Dört ayı bitmek üzere." Tebessümüm büyüdü. "Hep bizimleymiş."

Yutkundu. Âdemelması kavislenip söndü. Bir kere daha parmaklarımdan öptü. Tırnaklarımla tutunurdum bu hayata. Bunu en iyi o bilirdi. Yokluğunda en çok onların acıdığını biliyor gibiydi.

Biz ölüyorken de bizimle miydi? Ben kan içinde, sen uçurumdayken?

Öyleydi. O yüzden bu bebeğe bir hayat borçluyduk. Sırtımdaki ölümün ona bulaşmasından delicesine korkuyordum. "Timur," dedim yeniden. "Artık savaşma. Bırak, lütfen. Ölüm olan sen değilsin, benim. Görmüyor musun?" Yine yutkundu ama sessizliğini koruyordu. Genzim yanıyordu. "Bebeğimiz doğduğunda..." dedim zorla. "Onu al ve buradan git. Rize'ye götür onu. Sana ait her şeyde huzur var. Ona huzurlu bir hayat ver. Ben ona iyi bir yaşam veremem."

"Ahu..." Çaresizdi sesi. *Yapma*, diyordu ama bazı sınırları çoktan geçmiştim.

"Kenan ölmedi. Yine gelecek."

Yorulmuştum. Anlayamazlardı.

Ama Timur'un aniden arabayı durdurması beklenmedikti. Tıpkı aynı şekilde yanaklarımdan kavrayıp, beni kendine çekerek dudaklarını sert bir özlemle dudaklarımdan üzerine yaslaması gibi. Kelimelerinin yetmediği yerde nefesi ve dudaklarındaki özlem vardı. Karşılığını bulduğunda bir eli yanağımdan saçlarıma uzandı. Nefesi özlemle nefesimden bir can koparıırken benim nefesimi ve ayaklarımı yerden kesiyordu.

Dudaklarımız ayrıldı ama geri çekilmedi. "Beni asıl öldüren ne, göremiyor musun Ahu?" Mırıltısı dudaklarıma değdi. Gözleri bu kadar yakın, dudakları nefesimin üzerindeyken iradem yerle birdi. "Sensiz kalma ihtimalinin bana ne yaptığını görmüyor musun?" Sadece kesik kesik soluyabildim. "Bir kere kaybettim," dedi. Hafifçe geriledi ama bakışlarını gözlerimden koparmadı.

Efsunluydu gözleri ve sözleri. İçine çekiyordu. "Bir daha asla kaybetmeyeceğim. Seni o uçurumdan düşerken gördüm ben. Benim canımı bundan daha çok acıtacak hiçbir şey yok." Elimi kavrayıp göğsündeki yaraya bastırды. "*Sen vurursan ölmem*, dedim ve bak, ölmedim. Sana yemin ederim, ben en çok göğsümdeki bu yarayı sevdim. Ödestik. Ben sana yetişemedim, şahdamarında bir yarayla kaldın. Sen benden gittin, kalbimde bir yarayla kaldım. Artık bütün yaralar denk." Alnını alnıma yasladı. Yorgundu. "Kazanacağız, Ahu, biz kazanacağız. Memlekete hep birlikte döneceğiz." Elleri saçlarını büyük bir sevgiyle okşadı. "Seni sen yapan şey umut. Ne olur, o umuttan vazgeçme, yapma."

Yanağıma sessiz bir gözyaşı süzüldü. Gözlerim sıcaklığı ve sözleriyle kapandı. "Özür dilerim," dedim çaresizce. "Ne Ahu'yum artık ne de Ahuzar'ım. Her şey kayıp."

"Hem Ahu'sun hem Ahuzar," dedi hemen. "Hepsi benim, hepsi ben." Gözlerinde sonsuz bir güven vardı. "İlk tanıştığımızda benim için sen savaşmıştın, hatırlıyor musun?" Başımı ağır ağır salladım. "*Yapma*, demiştim. Bunu da hatırlıyor musun?"

Ben ölümden başka bir şey getirmem, demişti. Onun kaderi bana, benim kaderim ona yoldaştı. Her şey altüst olmuş gibiydi. Artık ben oyдум, o ise ben. Onu ilk tanıdığım günlerdeki hayat bıkkınlığını artık anlıyordum.

"Şimdi sıra bende," dedi kararlılıkla. "Savaşacağım. Hem de öyle bir savaşacağım ki kaybettiğimiz ne varsa geri alacağım. O bebek..." Durdu. Hâlâ şaşkın olmalıydı. "Bebegimiz," diye düzeltti kendini. "Birlikte götüreceğiz Rize'ye." Alnını alnıma yasladı. "Sana söz hatta size söz... Bize bir hayat kuracağım. Bunu yaparken tüm şehri yerle bir etmem gerekse dahi asla gözümü kırpmayacağım, Ahu. Sadece bana inanmaya devam et."

"Her zamanki gibi mi?" Titriyordu sesim.

"Her zamanki gibi." Alnını yeniden alnıma yasladı. Elleri yanaklarımda, ruhu iliklerimdeydi.

Yanağıma ağır bir yaş daha süzülürken gözlerim kapandı. İnsanlara zarar verdiğini düşündüğü için kaçan Timur yoktu karşımda. Cevap veremedim. Sadece biraz gerileyip elimi montumun cebine attım. Miniğin ultrason fotoğraflarından biri hep montumun cebinde olurdu. Bahçede oturduğum anlarda ona bakmak son zamanlarda hayatla olan tek bağımdı. Siyah beyaz görüntüyü kavrayan parmaklarım titriyordu.

Hafifçe geriledi. Küçük karede miniğimiz en uslu halindeydi. Ona uzattım. "Götürürüz, değil mi?" Titremeye devam ediyordu sesim. "Onunla memlekete gideriz, değil mi?"

Küçük kare büyük parmaklarının arasında kayboldu. Uzun uzun baktı görüntüye. "Gideriz," dediğinde bakışlarını hâlâ minikten koparmamıştı. "Gideceğiz." Gözlerini görememiştim ama küçük bir an kirpikleri titremişti. Aniden

beni kendine çekip alıma derin bir öpücük daha bıraktı. Sıcak bir kelimesi vardı.

Teşekkür ederim

Miniğin ultrason görüntüsünü vermedi. Cebine yerleştirdi ve yola devam ettik. Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Sormadım da. Ne önemi vardı? () vardı, biz vardık. Kollarım karnıma sarıldı. Bebeğim şiddetli bir darbe daha savurduğunda sadece çehresini izliyordum.

“Radyodan her gün şarkı gönderen...” dedim. “Sendin, değil mi?”

“Bendim.”

“Neden bu kadar zayıfladın?” Yaşlarımı avuçlarımla silmeye çalışıyordum.

“Sen yoktun.”

Her net cevabı bir bıçaktı. Başımı yeniden koltuğa yasladım.

Birkaç dakika sessizce ilerledik. “Kim bu Dağhan?” dedi aniden. “Amacı ne?”

“O gün oradaymış.”

“Sebep?”

“Kenan için gelmiş. Annesini öldürdüğünü söylüyor. İntikam istiyormuş. Ama onu uçurumdan aşağıya çektiğimde...” derken gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım. “Denizde ilk beni bulmuş. Kanamam olduğu için hemen müdahale etmiş. Gözümü açtığımda bir odadaydım. Niyetleri ne, bilmiyorum ama Dağhan kötü bir adam değil, Timur. Bebeğimiz bugün hayattaysa o ve eşi sayesinde.”

Direksiyonu sıkıttığını beyazlaşan parmak boğumlarından anlayabiliyordum.

“Yakup Öz güvenilecek bir adam değil, Ahu.”

“Evet ama oğlu tam tersi.” Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. “Onunla ne anlaşması yaptın? Güvenmesen arkasından gitmezdin.”

“*Karını geri vereceğim*, dedi. *Cehenneme gidiyoruz*, dese arkasından giderdim. Bunun güvenle alakası yok, seninle alakası var.”

Gülümsedim. “Şimdi de bana güven. O kötü bir adam değil.”

“Kralşan’a sıkılacak tek bir kurşunu istiyor.” Bu defa sakindi. “Yakup Öz denen adam ülke içindeki on ikili masaya üye. Bir çıkarı olmadan seni saklar mı Ahu? Üstelik zamanında seni öldürmeye kalkıştı. Nasıl güveneyim? Bir daha nasıl kendi elimle sizi ona bırakayım?”

Siz...

Güven vermek adına elim yeniden yanağına uzandı. Kelimeler bize her zaman yükü. Ya gözlerimiz konuşurdu ya da tenlerimiz. Hiçbir şey söylemedim. Sadece gülümsedim ve belirginleşmeye başlayan, parmak uçlarıma batan sakallarını okşadım. Uzun uzun onu izlemeyi tercih ettim. Yorgundum.

“Bırak.” Dingindi sesim. “Nerede olduğumuzu biliyorsun. Gelip alırsın.” Yanağını okşadım. Gözlerim ağır ağır kapanırken, bakışları yolla benim aramda

gidip geliyordu. "Timur..." Gözlerimi açık tutmak için mücadele veriyordum. "Sana benziyor. İkinci de inatla bana tutunuyorsunuz. Tek olduğumuzda çok hareketli, bir başkası gelince ise sessizleşiyor. Senin gibi..."

Birkaç saniye için neden bahsettiğimi anlamamıştı. Bakışları karnına değdiğinde ise gözlerinden küçük bir ışık vardı. Gülümseyişim büyüdü. Gözlerim ise ağır ağır kapandı. Parmaklarıma bıraktığı bir öpücük daha vardı. Aylardır her uyku zehirken bu uyku şaşırtıcı derecede tatlıydı. Gözlerimi asla açık tutamıyordum. O vardı, güvenle uyuyabilirdik. Elim ilk defa bebeğimin üzerinde değildi.

Onu da korurdu, biliyordum.

Zaman derin bir kuyu kadar derindi. Tam ortasında, sadece o anda kaldım. Elimi bir an bile bırakmadığını hissediyordum. Kopmak istemeyeceğimi bir andı. Hiçlikten sıyrılıp kendime geldiğimde kucağındaydım. Beni bırakmadan bir kapıyı açmaya çalışıyordu. Kapının açılma sesiyle birlikte gözlerim aralandı ama uyku hâlâ derindi.

Karanlık bir eve girdik. Koku tanıdıktı. Etrafa bakınmayı denedim. Bulduğumuz yeri tanımamı sağlayan şey vestiyerin önündeki siyah topuklu ayakkabılarım oldu. Evimdeydim. *Eski evimde*. Kalbim anlamsız bir heyecanla göğüs kafesime vurdu. Hiçbir ışığı açmamıştı. Kapıyı tam üç kere kilitledi.

"Timur," dediğimde uyku sersemiydim. "Evim."

Cevap vermedi. Bu ev ona âşık olmaya başladığım evdi. Gözlerim burada olmayacağını bilerek Biricik'i arıyordu. Odamdan içeri girdiğimizde beni yatağımın üzerine bıraktı. Sadece onun göğsünde olacaksam uyumak istiyordum. Aylar sonra kendi yatağımdaydım ama yabancı gibiydim. Artık hiçbir şey bu evden en son çıktığım gibi değildi. Anahtarı nereden bulduğunu o an için sorgulamadım.

Gidecek, saklanacak hiçbir yerimiz yoktu buradan başka. Bu da can yaktı.

Başucumdaki gece lambasını yakıp, üzerindeki ceketle tişörtü tek hamlede çıkarıp köşedeki tekli koltuğuma savurdu. Ayaklarımin ucundaki battaniyeyi üzerime çekerken sessizce yanıma kuruldu. Büyüktü yatağım. Neden bu kadar büyük aldığımı bilemediğim kadar büyüktü hem de. Rize'deki yatağa sığamıyorduk ama buraya sığdık.

Bebeğimiz aramızda kaldı. Bir tekme daha savurdu.

Alnıma dökülen saçları geri itelerken gözlerime öyle büyük bir özlemle bakıyordu ki yine genzim yandı. Bakışlarına göğsündeki yara takıldı. İyileşmiş ama kapanmamıştı. Parmak uçlarımin o yaradaydı. Dokundum, yandım. Bacağımı kavrayıp her zamanki gibi kendi bacaklarının üzerine atacaktı ama duraksadı. Oysa özlemiştim bir yapboz parçası gibi onunla bütün olmayı.

Bebeği düşünüyordu, haklıydı.

"Korkma," dedim tedirginliğini anlayınca. "Keyfi yerinde."

Yine de bacağıma bedeninin üzerine atmadı. Küçük dokunuşlarla belimi kavradı. Göğsündeki yara izine dokunmaya devam ediyordum. Tetiği o çekmişti. Bunu ikimiz de biliyorduk. Hatta sadece ikimiz biliyorduk. Buydu can yakan. Benim için kendi göğsüne düşünmeden sıkacağı kurşunu -yapabileceklerini- bilmek.

Elini yarasında gezinen parmaklarımın üzerine kapadı. Parmaklarım avuçta ve yara izinde kaybolup gitti. "Bir daha sakın..." dedi ağır ağır. "Gözümün önünden kaybolma. Yapma, ne olur, yapma." Göğsündeki parmaklarımı sıkı. Gözlerinde kırgınlık vardı. "Senin yok olman hiçbir şeyi bitirmeyecek. Sadece beni bitirecek. Timur bitsin mi Ahu?"

Başımı belli belirsiz iki yana salladım.

Haklıydı. İçine düştüğüm umutsuzluk öyle derindi ki benliğimi kaybetmek üzereydim.

"Öldü, dediler," dediğimde sesim onun kadar kırgındı. "Ama mezarını göstermediler, Timu-"

Dudaklarıma değen dudaklarıyla ismini yuttum, nefesime kilitleyip dudaklarına bıraktım. Hoşuna gitmeyen her cümlede öperek susturmaya ant içmiş gibiydi. Oysa *çok konuştun, Ahu*, derdi. Şimdi her cümlemden öpüyordu. Sakindi dudakları lakin özlemle yanıyordu. Karşılığını bulduğunda ise harlanması kaçınılmazdı. Onun yok olma ihtimaliyle baş etmek öyle zordu ki nefesini kana kana içen bu defa bendim.

En azından bu gece yüklerden arınabilirdik. Dudaklarımız hızlandı. Elimin altındaki yaralı göğsüne vuran kalp benim için vardı, biliyordum. Tutku aşka, aşk sevdaya dönüşürken, nefesiyle yakıp, dudaklarıyla sarıp sarmaladı.

Bebeğim sağlam bir tekme savurduğunda istemesem bile soluklanmak için dudaklarından uzaklaştım ama teninden ayrılmadım. Kesik nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Timur'a mezar mı arıyorlar?" Dudakları zaten dudaklarımın üzerindeydi. Küçük bir öpücük daha bıraktı. "Buraya baksınlar." Bir kere daha öptü. Bu da beni yerle bir etmeye yetti.

Yarasının üzerindeki elim hareketlendi. Parmaklarını kavrayıp elini karnıma ilerlettim. Büyüktü eli ama karnıma değen sıcak parmaklarıyla içimdeki can yine hareketlenmişti. "O zaman Ahu için *yok*, diyenler de buraya baksın mı?"

Korkarak dokunuyordu minik göbeğime. Hâlâ idrak edemediğine emindim. Ben bile karnım belirginleşene kadar ne olduğunu anlayamamıştım. Göz ucuyla aramızda kalan cana baktıktan sonra yeniden gözlerimi buldu.

Yine sessizdi ama gözlerindeki yumuşak ifade her şeyin özetiydi. Başını boyun girintime gömdü. Aylar sonra derin bir nefes aldım. Yara izi ve platinlerim sızlıyordu. Her bir acı geçti sanki. Varlığımı hissetmek için bacağıma kendi bacağının üzerine atmaya kıyamasa da bu defa eli aramızdaki canın

üzerinde kaldı. İçine derin bir nefes çektiğini duydum. *Şükreder gibi*. Parmaklarım ensesinde gezindi. Sıkıca sarıldım. Dakikalar sonra sırtımdaki parmakları durdu. Boynuma vuran nefesi sesliydi. İçli bir nefes dudaklarından kaçarken bedeni ağırlaştı. Uyumuştı.

Ensesini okşamaya devam ederken kısa saçlarına derin bir öpücük bıraktım. Bebeğimiz sessizdi. O da babası gibi uyumuş olmalıydı. Uyanışı da sessizliği de boynumda uyuyan adam kadar netti. Ama ben uyumak istemiyordum. Ya bu anlar hayalse ne yapacaktım? Uyandığımda kaybolmasına dayanamazdım. Gözlerimi kapatıp eski inancımı aradım. Ahuzar düştüğü bataklıktan çıkmanın yolunu her zaman bulmuştu.

Bu kollarda, her şey sıfır noktasındaydı. İçimdeki iki benliği birleştirmem gerektiğini de o an fark ettim. Ahuzar gibi yakıp yıkmalı ama Ahu gibi de sevdiklerimde sönmeliydim. Bu savaşın başka çıkar yolu yoktu. İçimdeki cana bir hayat vermek zorundaydım. Bunun için savaşıacak, gereken neyse onu yapacaktım.

Uyku huzurluydu. Karanlığın içindeydim. Rüya ve gerçek yine iç içeydi. Ahu da Ahuzar da karşımdaydı. Biri dik, diğeri sevecendi. Biri yakıyor, diğeri seviyordu. İkisinin de elinden tuttum. Kendime çekip sıkıca sarıldım. Kendimden her bir parçayı göğüs kafesime yaslayıp sakladım. İkisini de oldukları gibi kabullendim. Parçaları içime doldu, rahmimde büyüdü. Umut bir güneş gibi başımın üzerinde parladı. Bakmak istedim ama ışık gözüme battı, yapamadım.

Elimi gözlerime kapadım. Diğer elimdeki teni hissettiğimde gözlerimi araladım. Bir kız çocuğu sıkıca elimi kavramıştı. Güneş, parlak saçlarına değdi. Kumral, bukle bukle ipek saçları omuzlarına dökülürken, gülümseyerek bana baktığını hissettim ama yüzünü gün ışığından seçemedim. Sadece çenesindeki derin gamzeyi fark edebildim. Fırfırlı, kırmızı bir elbise içindeydi. Ayaklarındaki parlak kırmızı pabuçlar çocukluğumda çok isteyip alamadığım pabuçlara benziyordu.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Rüyaydı ama bir o kadar da gerçektir.

Oydu. Canım, canımın canı, canımız...

Minik parmağı ileriye işaret etti. Avcumun içindeki eli beni oraya çeğiştirirken küçük serçeparmağına bordo bir oje sürülmüştü. İşaret ettiği yöne baktım. Üç kadın vardı karşımda:

Aknene, Şehrazat ve Güldeste...

Yeşil bir dağın önündeydiler. Ama sadece Aknene kollarını bize açtı. Şehrazat ve Güldeste küçük bir tebessümle izliyordu. Kız çocuğu elimi bırakıp Aknene'ye doğru koştuğunda bir adım arkasındaydım. Kırmızı etekleri havalanıyor, pabuçları tüy kadar hafif bir şekilde yere değiyordu. Aknene çocuğa sıkıca sarılırken Şehrazat ve Güldeste beni izliyordu.

Ağır ağır ilerleyip önlerine geldiğinde durdum. Şehrazat sıyah beyaz btr elbise giyinceken Güldeste ise onu gördüğün fotoğraf karesi gibi beyaz elbiseyle sarıp sarı malanmıştı, bir peri kadar zarif görünüyordu.

Karşılarına dikildiğinde bir omzuma Şehrazat dokundu, diğerine Güldeste. Anneydi ikisi de. Biri çocuklarını korumak, diğeri ise yaşatmak için ölmüştu. Göğüslerinde sevgi, rahimlerinde aşk tohumu büyütmişlerdi. Omuzlarımdaki elleri hafifti, yüklerini biliyor gibiydiler. Bir omzumu Şehrazat okşadı, diğerini Güldeste. Boynumu kamburlaştıran yükler hafıfledi. İkisinin de çenesinde derin gamzeler vardı.

Tipki Timur ve minik kız çocuğu gibi...

Kalbi temiz insanlar dünyanın ötesini görür, derdi babam. Kalbim temiz miydi bilmiyordum ama bu an dünyanın ötesindeydi. İkisine de gülümsedim. Omuzlarımdaki ellerini kavrادم. Hissettiğim tek şey kendi omzumdu ama varlıkları hâlâ karşımdaydı.

Sadece Şehrazat'ın eli yüzüme uzanırken dokunduğu yer boynumdaki yara oldu. Ürperdim ama korkmadım, kaçmadım. Boynumdan uzaklaşan parmakları elimi kavradı. Avcunun içine hapsettiği elimi tutup Timur'un Sevdaluk Köprüsünde verdiği, denizde kaybettiğim yüzüğü bu defa o, parmağıma takarken mahcup hissediyordum.

"Ben..." dedim ama cümlemin devamında ne demem gerektiğini kestiremiyordum. "Özür dilerim. Kayboldu."

Gülümsedi Şehrazat. Zarif parmakları elimi sıkıca kavrarken Timur'un biçimli ve cüssesine rağmen ince parmaklarını anımsadım. Yüzük taktığı elimi bırakmadan diğer eliyle sarmaladı. Güldeste bizi izlerken gülümsüyor, bakışlarını benden koparmıyordu. Rüya olduğunu biliyordum ama gerçekliği derindi ve ilikle-rime kadar hissedebiliyordum.

Rüya gerçeği, gerçek geçmişi yuttu. Onlar toprak olurken geride bıraktıkları yürekleri sevdıyla doldu. Kız çocuğunun etrafımızda koştuğunu, neşeli seslerini duyuyordum. Kadın kadının toprağıydı. O toprak ekilse de yeşillenirdi ekilmese de. Çünkü özleri de sözleri de aynı nurla donatılmıştı.

Timur'un aldığı nefesler tüy kadar hafifti. Dakikalardır yanında uyuyan kadını izliyor, uyandırmamak için kıpırdamıyordu. Aylardır ciğerleri nefessizlikten sızlıyordu. Kendisi için yaralı, demişlerdi, yârsız olduğunu bilemezlerdi. Uzun uzun izledi hasret kaldığı çehreyi. Yastığa dökülen tutamları parmak ucuyla okşadı, her bir tutamından bir parça alev kopardı. Çilleri artmış ama kilo vermemiş, aksine kilo almıştı.

Yok, demişlerdi.

İmkânsızdı. Kalbi hâlâ hayatraya imkânı yoktu.

Düştüğü kuyunun dibinde hiç ışık olmadığını sanıyordu. Kesildiği daldan filizleneceğinden bihaberdi. Bunca zaman ölü yaşamıştı. Asıl ölümün ne olduğunu onsuz geçen günlerle öğrenmişti. Bakışları Ahu'nun karnına, minik çıkıntıya değdi. Şaşkındı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama bu bir *aile* demekti.

Aile: Dört barfli bir çatı.

Her bir yanısı gibi: Anne, baba, abla.

Karın, dedi içinden. Karın ve çocuğun, Timur. Bu senin ailen, senin dünyan. Senin. Sadece senin!

Korkmazdı kolay kolay ama korktuğunu hissediyordu. Nasıl olunurdu baba? Ne yapıldı? Ne yapacaktı? Neydi ki baba? Nasıl sevilirdi bir evlat? Hiçbir zaman bunun hayalini kurmamıştı. Zihnindeki baba karanlık bir anı yığınınan ibaretti.

Parmakları küçük çıkıntıya uzanıp belli belirsiz dokundu. Bir can arıyorken artık iki canı vardı. Hayatın sürprizlerle dolu olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti ama sol yanında yatan kadın her şeyiyle bir mucizeydi. Resul'un sözleri zihninin duvarlarına çarpıp kulaklarında yankılandı.

Allah alır bir can, verir iki can, Zehiroğlu.

Parmakları yeniden yastığa dağılmış tutamlara uzandı. Belli belirsiz okşadı. Canından can gitmişti ama canına can katan kadın bu hayata dair son umut kırıntısıydı ve gözlerindeki mahcubiyet içini sızlatıyordu.

Sev, Timur, dedi yine kendi kendine. O seni nasıl sevgisiyle, hüznünle sarmaladıysa sıra sende.

Sen varsan ölüm olmaz, Timur.

Sen varsan ölüm olmaz, Ahu.

Gün ağarmaya başlarken sessizce yataktan kalktı. Üşümemesi için Ahu'nun omuzlarını örtüp, parmak uçlarına minik bir öpücük bırakarak geriledi. O silahı ateşleyen kendisi değildi, bunun vicdan yüküyle mücadele etmesi göğsünü dağlıyordu. Şu an olsa yine onun için o silahı kalbine sıkardı. Pişman değildi, olmayacaktı. Güneş her zaman doğardı ama bu sabah bunu istemedi. Haklıydı Dağhan Öz. Bir savaşın ortasındaydı ve onu saklayabileceği hiçbir yer yoktu.

Denemiş, sonu yine ölüme çıkmıştı.

Bu savaşın hiçbir savaşa benzemeyeceğini hissediyordu. Onları tehlikenin içine atamazdı ama saklanarak yeni bir hayat kurulamayacağını da öğrenmişti. Montunun cebinden telefonunu alırken parmakları küçük ultrason fotoğrafına değdi. Ahu'yu bulduğunda öfke dinecek sanıyordu ama artık içinde beliren daha büyük bir öfke vardı. Ondan alınan şeylerin sayısı artıyordu.

Küçücük, siyah ve beyazın birbirine karıştığı görselden hiçbir şey anlamasa da uzun uzun baktı. Yüz şeklini seçebildi. Küçük bir burun çıkıntısı vardı. Dudayının köşesine minik, belli belirsiz bir tebessüm kondu. Buruk sevinç öfkeyle

kaynadı. Ahu uçurumundan düşmemeliydi, düştiyse şayet Timur yanında olmaydı. Minik can hayata tutunmak için bu kadar acı çekmemeli, hayattaki varlığı ölümle başlamamalıydı.

Yüzleş, Timur. Öldürmen gerekeni öldür, yok etmen gerekeni yok et! Onlara gerçek bir hayat ver.

Odadan çıkıp mutfağa yöneldi. Bu evin anahtarını Cihandan almıştı. İstanbul'a geldiği günden beri her gün buraya geliyor, Ahu'nun odasında, karanlığın içinde birkaç saat oturup gidiyordu. Tozlanan masaları o silmişti mesela. Yerleri, aynaları ve çerçevelerin tozunu almış, topuklu ayakkabıları yerli yerine bırakmıştı. Kendi için kılını bile kıpırdatmazken çaresizce ondan iz aradığı günlerdi. Küçük bir toza bile razıydı.

Mutfağa girdiğinde aradığı Cihan'dı. Gün yeni doğuyor, güneş kızılıklarıyla zirvede parlıyordu. Yüreği yine arkasına bile bakmadan, onu alıp, kaçmasını söylerken, alnını ovuşturarak bu ihtimalden sıyrıldı.

Mantık, Timur, mantık!

Arama birkaç saniye sonra cevaplandığında Cihan'ın sesi uykuluydu. "Abi," dedi. Barakasında, rutubetli odasında uyuyan Cihan telefon sesiyle irkilerek yatağından kalkmıştı. Telefon kulağındaydı ama üzerine atılan yorgan ve battaniye altında öldüğünü hissediyordu. Zorla toparlandı. "Günaydın, abim."

Yorganının üzerine üç kat battaniye atan Biricik olmalıydı. Dün işten geldikten sonra şiddetli öksürükle sarsılmış, yorgun olduğunu hissederek erken uyumak istemişti. Aslında çok yorgun değildi ama etrafında pervane gibi dönen Biricik'i görmek inanılmaz keyifliydi.

Ona nane limon yapmış, sürekli alnına dokunarak ateşini ölçmüştü. Zencefilli, ballı ve zıkkım kadar zehir bir şeyi zorla yedirerek öksürüğüne iyi geleceğini söylemişti. Üzerini kat kat örten de ondan başkası olamazdı. Biricik sobanın olduğu yerde uyurken Cihan onu huzursuz etmemek için soğuk olmasına rağmen sürekli kendi odasında uyuyordu.

"Biricik uyandı mı?" dedi Timur.

Cihan üzerine örtülen battaniyelere salak bir tebessümle bakıyordu. Telefonu kulağından çekip uykulu gözlerle saate baktı. Henüz sabahın beşiydi. "Benden gizli sabah namazına gitmiyorsa uyanmamıştır, abi."

"İyi, uyandırıp buraya getir."

"Ben de müneccim boku yemediğime göre orayı bilemem, abi. Neresi olduğunu söylemen lazım."

"Ne biçim konuşuyorsun lan sen? Dalağını sikerim, küfretme."

Minik bir öksürükle boğazını temizleyen Cihan ciddileşti. "Hemen oraya geliyorum, abi. Ama oranın neresi olduğunu söylersen daha hızlı gelirim."

Küçük sessizliğin ardından, "Biricik ve Ahu'nun evi," dedi Timur. "Biricik'i de al, olabilecek en kısa sürede buraya gel."

Cihan artık tam anlamıyla ciddiymiş. “Niye, abi? Kötü bir şey yok, değil mi?”

Timur yine sessiz kalmıştı. “Ona ablasını getirdim,” dedi en sonunda. “Kimseye görünmeden gelin. Ona senin kıyafetlerinden giydir. Ön kapıdan değil, yangın merdiveninden çıkın. Sizin için açık bırakacağım.”

Telefon aniden kapandığında Cihan ekrana şok içinde bakıyordu. “Ablası?” dedi şaşkınlıkla. Birkaç saniye sonra aydınlandı. “Lan, ablası!” Hızla yataktan kalktı ama yorgan, battaniyeler ayağına dolandı. Kendini yerde buldu. “Biriciko!” dedi buna rağmen. Yerden toparlanırken bir kere daha düştü. Bu defa kafasını kapıya çarpmıştı ama bunu da umursamadı. “Kız, kalk! Biriciko!” Alnını ovuşturarak odadan dışarı çıktı. Biricik koltuğun ucuna tünemiş, kedi gibi sessizce uyukluyordu.

Cihan başucuna gidip önünde eğildi. Ama uyandırış şekli romantiklik ve nahiflikten uzaktı. Biricik’i kollarından kavrayıp sarstı. “Biriciko, kalk! Kalk, kız!”

İrkilerek uyandı Biricik. Boştu bakışları. “Ne oldu be?”

Cihan ellerini kavrayıp koltuktan kaldırmış, omuzlarından kavramıştı. Heyecandan yerinde duramıyor, gözlerindeki mutluluğu birebir görmek istiyordu. “Hazırlan, gidiyoruz.”

Uyku sersemliğiyle göz kırptırarak Biricik hâlâ ayılamamıştı. “Nereye?”

“Ablana!” dedi tek nefeste. “Ablana gidiyoruz, Biriciko! Timur abi aradı. *Biricik’i al, evlerine gelin, ona ablasını geri getirdim*, dedi!”

Evren yavaşladı. Her şey altüst olurken bir tek Biricik yerini buldu. Yüreğinde bir noktanın cız ettiğini, kalbinin hızla atmaya başladığını hissediyordu. Uykulu ifadesi dağılırken gözbebekleri korku ve umutla parlıyordu. “Gerçekten mi?” Sesi titriyordu. “Gerçekten ablam mı?”

“Timur abi yalan söylemez. Boş yere çağırmas da!”

Gülmek istedi Biricik ama herkesten sakladığı bir sırrı vardı. Tebessümü korkuyla kesildi. Bir adım gerilediğinde sarsak adımları masanın üzerindeki kitaplarındaydı. Hepsini yere atıp en alttakinin içinden küçük bir gazete parçası çıkardı. Titreyen elleri ve adımlarıyla Cihan’a koştu.

“Bu yalan o zaman, değil mi?” Umut ve korku sesinde aynı anda yaşıyordu. “Bunlar yalan söylüyor, değil mi Cihan? Ablam hep *medya gerçeği* söylemez, derdi. O yüzden inanmadım. Bu yalan, değil mi?”

Cihan ona uzatılan gazete kâğıdını aldı. Sararmış parçada Ahuzar Soykamer ve Kenan Kralşan’ın bir uçurumdan düşerek kayıplara karıştığı yazıyordu. Gülen yüzü soldu. “Biliyor muydun?” dedi çaresizce.

Oysa saklamak için elinden geleni yapmış, Biricik ise bildiğini asla belli etmemişti. Üzüldüğünde ağlardı, ağlamamıştı. Yüzü düşerdi, düşmemişti. Ama şu an titreyen ellerine ve gözlerine bakarken sakladığı korkuları görebiliyordu.

“Yalan ama,” dedi Biricik umutla. “Yalan bu, değil mi?” Cevabı beklemedi. Arkasını dönüp hızlı adımlarla toparlanıyordu. “Hadi, hemen gidelim!”

Her şeye rağmen üzerine örttüğü yorgani toplayışına kırgın bir hüznle baktı Cihan. “Bana kızmadın mı?”

Durmuş, ona dönmüştü. “Ne için?”

Gazete kâğıdını aralarında kaldırdı. “Bunu sakladığım için. Sana yalan söylemeyeceğim. Biliyordum. Sen üzülme diye sakladım.”

Söylenenleri zerre umursamıyordu Biricik. Ne kızdı ne de kırıldı. Cihan’a ilerleyen adımlarında tereddüt yoktu. Tıpkı onun boynuna dolanan kollarında da tereddüt olmadığı gibi. Sıkıca sarıldı Cihan’a. Yüzünü boynuna gömüp parmak ucuna yükseldi.

Bocalayan Cihan birkaç saniye boyunca kıpırdamadı. Kalbi delicesine atıyordu. Kolları ağır ağır Biricik’e dolandığında asıl denk düşen yaşanmışlıklardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Biricik. Cihan’ın beline dolanan kolları ayaklarını yerden kestiğinde daha sıkı sarıldı. “Çok teşekkür ederim, Cihan.”

Cihan sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapamadı. “Biriciko,” dedi. “Asıl ben teşekkür ederim.”

Ne için, demediler. Varlıkları, destekleri ve kendilerine ait olan her şey içindi bu teşekkür. Soğuk baraka sıcacık bir eve dönüşürken kimsesiz bir kalp yuvasına kuruldu. İki genç sıkıca birbirine sarılırken aralarında kalan saf sevgi ve göğüs kafeslerindeki boşlukları tamamlayan kalpleriydi.

Biricik sarıldı. Cihan daha da sıkı sarıldı. Bu, ikisinin de kalplerindeki kıvılcımın derinliğini iliklerine kadar hissettikleri ilk andı.

Kasıklarımdeki hareketlilikle gözlerimi açtım. Gerçek, hayal ve rüya birbirine girerken zihnimi toparlamak adına ilk yaptığım şey derin bir nefes almak oldu. Andan sıyrıldığımda gerçekliğimdeydim, odamda.

Dün gece bir rüya olamayacak kadar gerçekti fakat yanımda Timur yoktu. Göğüs kafesim anlamsız bir korkuyla sıkıştı. Elim karnıma değdi, uyanmıştı. Zihnimdeki rüya üzerine düşünme fırsatı bulamadan toparlandım. Emindim, her şey rüya olabilirdi ama o değildi. Gitmiş olamazdı.

Birgün bu odayı özleyeceğimi tahmin etmezdim ama özlemiştim.

Dolabımın yanından geçerken gözlerim kıyafetlere takıldı. Ahuzar varını yoğunlu bu dolaba yatırmıştı. Ama bir süre hiçbirine giremeyecek gibiydim. Bakışlarım göbeğime değdi. Bu odayı ona daha sonra uzun uzun anlatacaktım. Şimdi varlığından emin olmam gereken biri vardı. Odanın kapısını açtığımda gördüğüm manzara gerçekliğin de ötesindeydi.

Timur Töngge, benim evimde, benim salonumda bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Rüya olmasından delicesine korktuğum bir andı. Karanlıktan sonra aydınlığa ulaştığını hissetmek göz yakıyordu. Minik adımlarla masaya yöneldim.

Tam bir Timur kahvaltısıydı. Peynir, zeytin, bal, büyükçe doğranmış domates, salatalık ve çay bardaklarından ibaretti.

Güldüm.

Canım, dedi Rize’de yaşayan Ahu. Yatakta uyusuk bir edayla dönüyordu. *Bu sabah kahvaltıyı sen hazırlar mısın?*

Sadece peynir ekmek yemeye razıysan olur.

Gülerdim bu sözlerine. Razıydım. Hâlâ da öyleydim.

Gölgesini arkamda hissettiğimde geri dönmeye meylettim ama buna izin vermeden, başımın üzerine derin bir öpücük bırakarak ilerledi ve elindeki demliği masanın ucuna bırakarak masaya kuruldu.

“Günaydın,” dedim uyku ve hayat sersemi bir halde.

“Günaydın.” Yeni uyanmamıştı. Ses tonunun her bir milimini ezbere biliyordum. Yanındaki sandalyeyi çekip oturmam için iki kere dokundu. “Gel.”

Gülümseyişim büyüdü. “Yüzümü yıkayıp geliyorum.” Adımlarım geriledi. “Çayımı da döker misin *canım*?”

Dudağının köşesindeki minik tebessüm kalbimi yerinden oynatmaya yetti. “Dökeriz, *canım*.”

Gülerek lavaboya girdim. Aynadaki aksimi gördüğümde ise gülüşüm tebessüme dönüştü. Soluk değildi çehrem, aksine yanaklarım kızarmıştı. Elim karnımdaydı. “Babanla ilk kahvaltın. Hazır mısın?”

Kıpırdandı. Hazır olduğuna emindim. İhtiyaçlarımı karşılayıp lavabodan çıktığımda sessizce yanına tünemiştım. Her zamanki gibi kendi tabağından önce benim tabağıma kahvaltılıkları bırakmaya başladı.

“Bu evin anahtarını nereden buldun?”

“Cihan’dan.”

“Uzun süre boştu. Kahvaltılıklar için markete mi gittin?” Alışveriş için erken olduğunu doğrularcasına gözüm saate takıldı.

“Vardı,” dedi. “Gelip odanda kaldım.”

“Neden?”

“Kıyafetlerde kokun vardı.”

Net cevapları artık bocalatmıyor ama her defasında kalbimi tarumar etmeye yetiyordu. Göğsüne daha da sokuldum. Kopmak, gerçek hayata dönmek istemediğim bir andı ama arkamızda bıraktığımız savaştan kaçarak yaşayamıyorduk. Farkındaydım. Tabağıma bıraktığı peyniri ekmekle yemeye başladım. Bırak peynir zeytini, kuru ekmek bile yerdim onunla. Biliyordu.

“Evi de ben temizledim,” dedi aniden. “Geldiğinde temiz bul diye.”

Gözlerinde kaldım. Gövdesine daha çok sokuldum. Verecek tek cevabım buydu.

Eli belime dolandı. “Bu Dağhan Öz, gerçekten güvenilir mi Ahu?” Önüme birkaç dilim daha peynir bıraktı. Yine o yemiyor, en çok bana lokma veriyordu.

"Öyle," dedim hiç düşünmeden. Kızısam da biliyordum. "Babası gibi değil. Bu yüzden anlaşıyorlar."

"Yakup Öz'ün amacı ne?"

"Bilmiyorum. Saçma sapan şeyler anlatıyor. Bana hayat borcu varmış, Kenan yakalanana kadar beni ve bebeğimi koruyacakmış, falan filan." Rize'de olağan huzurumuzda olduğumuzu hissettiğim bir andı. Bakışlarım ona döndü. "Mahir Kralşan da orada. Benden af diledi."

Bir kaşı sinirle havalandı. "Bu it herif koleksiyon mu yapıyor, hayırdır?" Göz devirdi. "Nasıl güvende olabilirsiniz orada?"

Siz...

"Öyle çünkü," demek zorunda kaldım. Kabullenmesi zordu ama biliyordum, bebeğim için şu an en güvenli yer orasıydı. Mantıklı olmak zorundaydım. "Güvenli bir kale gibi. Çıkışını bulmak imkânsız. Nerede olduğunu bilmiyorum ama çok sıkı korunuyor. Yakup Öz bana yaklaşmaya cesaret edemiyor. Mahir Kralşan'ı ise sadece bir kere gördüm. Onda da..."

Cümlemin sonundaki soru işaretini gördü. Kaşları çatılırken başı sola eğildi.

Devam et.

"Anne denen kadın onunla yaşamaya devam etsin diye babamı Biricik ve benim hayatımızla tehdit etmişler." Gülüşüm buruktu. "Birkaç anıyla hatırlama vesile oldu."

Bakışları sorularla doluydu.

Anne beni çocukluğumda da öldürmeye çalıştı, diyemedim. Babası onu bir yangının içinde bırakmıştı oysa. Anlardı ama acı acıyı eşiyordu. Bu anıma hüzün bulaşmasını istemiyordum. "Hülya Kralşan'ın kızlarından ne kadar nefret ettiğini anımsadım," demekle yetindim. Konuyu toparlamak için çayma uzandım. "Dağhan'a güvenebiliriz yani. Sana sunduğu anlaşma ne?"

Göz devirdi. "Seni bulduğumu babası bilmeyecek. Kralşan itine sıkılacak tek bir kurşun hakkını istiyor."

Olabildiğine sakindim. Oysa Kenan'ın hâlâ hayatta olduğu gerçeği öfkemi perçinliyordu. Boyun eğmeyecektim. Hem de asla! Onu kendimle ölüme çektiğim gibi yok edecektim. Hayatta sayısız kırılma noktası vardı. Benim hayatım ise kırık döküktü. Ama dün gece en büyük kırılma noktasıydı.

Umudunu kaybetme, Ahu. Kendine güvenmeye devam et, Ahuzar.

"Ben biliyorum o Yakup Öz'ün niyetini." Sertti sesi.

"Neymiş?"

"Kenan itini gebertmem için seni sakladı. Onun elinde olduğunu düşünüp peşine düşeceğimi biliyordu." Sandalyede geri yaslanırken başı dikti. "Oysa sadece Kenan'ı değil, hepsini yerle bir edeceğim."

Söylediği şeyler zihnimde hızla dönüyordu. Haklı olabilirdi. Dağhan'ın basından gizli hareket etmesinin nedeni korkması değil, planını bozduğunu bilmek istememesiydi belki de.

"Ne yapacağız?" dedim aniden. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Bana planından bahset." Mantığımı toparlamaya çalışıyordum. "Kurula nasıl ulaştın? Sırtındaki dövmenin artık bir önemi yok." Kenan'la yüzleşmemi hatırladığımda bakışlarım yine önüme düştü. "Kenan söyledi, benim yerime ırmak'ı vermiş." Gözlerimi kapatıp çatalımı bıraktım.

Bu yara asla kapanmayacaktı.

Timur üzerime çöken üzüntünün farkındaydı. Neye yanacaktı Ahuzar? Sevdigi adamın hayatına mı yoksa kardeşlerine mi? Saçımdaki dudaklarını ve sıcak nefesini hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey senin yüzünden değil, Ahu. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama ırmak..." Çenemi dikleştirmeye çalıştım. Haklıydı, konu ben değil, Kenan'ın şeytanlığıydı ama giden geri gelmiyordu. Bu anlamsız savaşta en masum olan kurban edilmişti.

Saçlarıma derin bir öpücük daha bıraktı. Aynı saniyelerde kapı çaldı. Gelen her kimse zile basmak yerine kapıya yumruk atmayı seçmişti. Panik dolu bakışlarım kapıya döndü ama yanımdan ayaklanıp kapıya ilerleyen Timur sakindi.

"Kim?" Endişeliydi sesim.

Cevap vermeden ilerledi. Kapıyı açıp kenara çekildiğinde ise yıkılan, kırılan, kaybolan her şey yerini buldu. Bazı bağlar evrenin en güçlü halatından yapıp sıkıca düğümlenirdi. Kan ve can bağı denilen bu bağları koparmak imkânsızdı. Kimi için bu aileydi kimi için de sevda, küçük bir eşya, hayvan ya da çiçek...

Oradaydı Biricik. Tam karşımda. *Kurduğum en derin bağ, canımdan kopan ilk parça.*

Sandalyeyi iterek ayağa kalktım. Aldığım nefes göğsüme dar geldi. İçeriye bir adım attığında sadece bana bakıyordu. Gözleri dolu dolu, ifadesi elinden tutup okula bıraktığım kız çocuğu gibiydi. Sarı saçları uzamış, zayıflamıştı. Yüz hatları keskinleşmiş gibiydi. Yine de her şeyiyle benim kardeşimdi. Özlemi aylardır kalbimi oyuyordu. Onu son gördüğüm an hepimizin hayatında bir dönüm noktasıydı. Bir kere daha kırılmış, paramparça olmuştu her şey.

O gecedan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı ve olmayacaktı.

Arkasındaki Cihan küçük adımlarla içeri girerken, Biricik kıpırdamadan bana bakıyordu. Dudakları ağır ağır büküldü. "Abla..." dedi titrek bir sesle.

Bir parçam kopup yerle bir oldu. "Biricik."

Ben olduğum yerde kaldım. Koşarak, ilerleyip sıkıca boynuma sarılan oydu. Öyle sıkı sarıldı ki küçük bir an nefes alamadım. Sevgi ve özlemle kendi nefesimi tuttuğumu o an fark ettim. Ondan farkım yoktu. Saçlarındaki koku

burnuma değdiğinde penzini yandı. Küçüktü o. Tüm bunları yaşamak zorunda değildi.

"Abla!" diye sayıklarken omzunda ağladığını duyabiliyordum. Yüzünü boynuma sakladı. Hıçkırıkları şiddetlendi. Özlemekten ölecektim. Saçlarına art arda öpücükler bıraktım. Ondan daha sıkı sarıldım. Göğsümü daraltan, kendime bıçak gibi saplayıp durduğum ama anlamlandıramadığım hissin ne olduğunu da o an anladım.

Onsuzluk. Kalbimde büyüttüğüm evladımdan ayrı düşmek, Biriciksiz kalmak...

Kendimi bildim bileli elimi tutuyordu. Anne, babadan çok *abla*, demişti. İçimde bir can büyütürken anlıyordum bazı şeyleri.

"Abla!" Serzenişleriyle gözlerim kapandı. Bir kere daha öptüm saçlarından. Gerilediğinde ellerim yüzündeydi. Yanaklarına düşen yaşları silerken tek ortak noktamız olan çillerine art arda öpücükler bıraktım. Küçük bir çocuk gibi bakıyordu gözlerime.

"İyi misin?" Titriyordu sesim. Ellerini kavrayıp öptüm. "Özür dilerim, ablacığım, çok özür dilerim."

Şiddetle ağlıyordu. Başını iki yana salladı. "Asıl ben özür dilerim." Kelimeler ağlayışı arasında kayboldu. "Abla!" Bağırarak yeniden sarıldı.

"Kız, sus!" dedi Cihan. "Bütün apartmanı başımıza toplayacaksın!"

Hıçkırıklarını dizginlemeye çalışırken geriledi ve ellerimi kavradı. Art arda ellerimi öpen bu defa Biricik'ti. "Sözünden hiç çıkmadım. Yemin ederim, çıkmadım. Çok ağlamadım. Senin gibi dimdik durdum."

Doğru, kolay kolay ağlamaz, yıkılmazdım. Neydi göğsümdeki bu umutsuzluk? Bana ait bir parça değildi ve ağır geliyordu.

Bir kere daha öpüp göğsüme çektim. Her şeyimle sarıldım.

Her şeye rağmen onu korudun, Ahuzar. Başardın.

Gerilediğinde hem ağlıyor hem de tedirgin bakışları vücudumda geziniyordu. "Uçurumdan düştüğünü söylüyorlar, abla. Yalan, değil mi? İyisin, değil mi?"

İçimde solan umudu en derinlerde bulmayı başardım. Büyümüştü küçük kardeşim. Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi.

"Buradayım." Avuçlarımda arasındaki yanaklarına küçük öpücükler bıraktım. "Buradayım, ablacığım."

Ağlarken başını sallayarak onayladı. Kolları boynuma dolanıp yeniden sarıldı. "Gitme bir daha, lütfen. Çok korktum, çok korktum, abla. Gelmeyeceksin diye çok korktum."

Boynundan öptüm. Bebek kokusu hep zihnimdeydi. Onu ne zaman öpsem zihnimdeki bu koku canlanıyordu. Geri çekildiğinde endişeli bakışları yeniden bedenimdeydi. "Belin nasıl?" Yanaklarımı okşadı. "Rengin solmuş, iyi misin

sen? Ben iyiyim, gerçekten bak." Arkasında kalan gence döndü. "Cihan vardı. Hiç korkmadım."

Gülümседim ve saçlarına derin bir öpücük daha bıraktım. "Aferin benim güzel kızıma."

"Ama Irmak..." dedi içini çekerek. "Koruyamadım, abla. Irmak... Sen bana abla oldun ama ben ona olamadım. Sen beni korudun, ben onu koruyamadım. Irm-" Gözyaşları şiddetlendi.

Ona teselli vermeye çalışırken görüyordum bazı şeyleri. Haklıydı Timur. Suçlu biz değildik. Ama kaybı ikimizde de kapanmayacak bir yaraydı. Sıkıca sarıldım. "Kendini suçlama," dediğimde aslında kendi kendimle konuşuyordum. Biricik'i büyüttüğümü sanıyordum. Onunla büyüdüğümü yeni öğreniyordum. "Sakın kendini suçlama." Alnından öptüm. "Sakın kendine bunu yapma, Biricik."

"Ama o..."

"Ona yapacağımız ablalık ne, biliyor musun? Dimdik durup ona bunu yapanlardan intikam almak!"

Evet, tam olarak bunu yapacaktım. Düşmüştüm ama kalkacaktım. Benim bir ailem vardı. Kardeşim, sevdiğim adam ve bebeğim varken umutsuz olamazdım. Çenemi yukarı dikip Biricik'in alına derin bir öpücük daha bıraktım. Genzimdeki yumruyu ve acıyı yuttum. Ağlamayacaktım.

Yeniden bana baktı ama gözleri bedenimi saran kahve kazağım nedeniyle daha belirgin bir şekilde ortada olan minik göbeğime takılmıştı. Burnunu çekerken yaşlı bakışları gözlerime değdi.

Yaşlarını dizginlemeye çalışıyordu. "Kilo mu aldın sen, abla?" Dudakları büküldü. "Ben burada sen yokken yemek bile yiyemedim."

"Yalan söyleme," dedi Cihan. "Aylardır seni doyurmak için çalışmadığım iş kalmadı. Nankörlüğe bak be."

Biricik yaşlı gözleri ve titreyen dudaklarıyla ona ters bir bakış atmakla yetindi.

"Kilo değil," deyip, gülümserken, Biricik'in elini kavrayıp karnıma ilerlettim. "Teyze oluyorsun, Biricik."

Hıçkırığı genzinde asılı kaldı. Ağlamaklı ifadesi birkaç saniye içinde şaşkınlığa evrildi.

"Ne?" diyen Cihan'dı. "Timur abi? Senin mi?"

Tersti Timur. "Sence, Cihan?" Cevabını da olabildiğince ters bir sesle verdi. "Mal mal konuşma." Biricik olduğu için bu nezih cevabı tercih ettiğine emindim. "Karım o benim."

Bu, Biricik için daha büyük bir şok darbesiydi. Cihan'la aynı şaşkın ifadeyle bize bakarken yine aynı anda aynı tepki döküldü dudaklarından: "Nasıl yani?"

Anlatacak çok şey vardı ama o kadar vaktimizin olmadığına emindim. Ona Rize'den bahsettim. Aknene, Resul ve Âdem abiden. Uçurumdan ve denizden de üstünkörü geçerken derin acıları yuttum. Sadece bilmesi gerekeni anlattım. Her bir cümlemden sonra sıkıca sarılmış, göğsüme saklanmıştı. Eski Biricik tüm bunlara ayaklarını yere vurarak tepki verirdi ama o her dediğime anlayışla başını sallamış, küçüklüğündeki gibi parmaklarımla oynamıştı.

En sonunda Timur'a sıkıca sarılması ise beklenmedikti.

"Teşekkür ederim," dedi sadece. "İyi ki varsın, Timur abi, teşekkür ederim. İyi ki ablanın yanındasın."

Bocalamıştı Timur. Bakışları bendeydi ama göğsünde küçücük kalan Biricik'in omzuna şefkatle dokundu. Biricik'te kendini gördüğünü, aslında kendine sarıldığını sadece ben görebiliyordum. Bebeğim bir darbe daha savurdu. Ailesini sevmiş olmalıydı.

Timur'un telefonu art arda çalmaya başladığında artık ayrılmamız gerektiğinin farkındaydım. Zorlamamıştı Biricik. Zorlardı oysa. Bırakmak istemez, *ben de geleceğim*, derdi. Demedi.

"Her şey düzelecek, abla," diyerek bana teselli veren de bu defa oydu. "Sen geldin ya, her şey düzelecek."

Sıkıca sarıldım, öptüm, kokladım. Sarı saçlarından güç aldım. Cihan'ın yanından ayrılmamasını, aynı yerde saklanmaya devam etmesini sıkı sıkı tembihlediğimde itiraz etmeden onayladı. Defne'nin de beni aradığını öğrenmek ise göğsümde ılık su etkisi yaratmıştı.

"Defne'ye söyle, Ahuzar onu çok seviyor. Birazcık daha sabretsin, geleceğim. Ama sakın göz önünde olmasın, tamam mı Biricik? Bundan sonrası daha tehlikeli. Kenan hayatta ve daha öfkeli."

"Ne istiyor bizden, abla?" dedi çaresizce. "Yeter artık, bitsin."

"Bitecek," dedi Timur.

Gözlerinde öfke ve kararlılık bir aradaydı. Dimdikti. Elindeki telefon bir daha titrediğinde vaktin geldiğini biliyordum.

Yeniden Biricik'e sarıldım. Bırakmak ölüm gibiydi ama mecburiyet daha ağırdı. Timur artık gitmeleri gerektiğini söylediğinde son bir itiraz gelir sanmışım ama yine büyük bir olgunlukla onaylamıştı. Cihan'la beraber çıkıp sessizce uzaklaştıklarında perde arkasından onları izliyordum.

El ele koşuyorlardı.

"Büyümüş," dedim istemsizce. "Olgunlaşmış." Timur bir adım arkamdaydı, biliyordum. Gün yeni aydınlanıyor, insanlar işlerine gidiyordu. Hayat hızla akmaya devam ederken bizim de bu evrende bir yerimiz olmalıydı. Arkamı dönüp gözlerine uzun uzun baktım. "Gidelim." Geri vermek istemiyordu, biliyordum ama başka seçenek yoktu. Elini kavradım. "İkimiz de savaşalım, Timur. Bu defa sen önde, ben bir adım arkadayım. Olur mu?"

Gözbebekleri endişe doluydu.

İki elimle elini kavradım. "Kendimize bir hayat kurmak için eskisini yıte bir etmek zorundayız. Bunu bebeğimize borçluyuz. Onu savaşın ortasında, kaçarak ve saklanarak büyütemeyiz. Yakup Öz'ün gerçek niyetini öğreneceğim. Söylediklerinde haklı mısın diye araştıracağım. Bunu sadece onlara yakınken yapabilirim. Dağhan varken güvendeyim, metak etme. Sakınarak kazanamayız. Her şeyimizle mücadele etmek zorundayız. Sen ya da ben değil, bunu *biz* yapmalıyız."

Gözlerini kapadı. Mantığının ucunu tutmaya çalışıyordu.

"Bizim için," dediğinde gözleri aralandı. "Kaybettik, evet. Ama hâlâ geç değil. Artık umutsuz olmayacağım, sen de olma. Birlikte yakıp yıkalım. En sonunda bütün kırık parçaları temizleyip kendimize yeni bir hayat kuralım. Ama bunu birlikte yapalım. Ne sen ne de ben, *biz* başaralım. Kendimize bir aile kuralım, Timur."

İfadesi yumuşadı. Avuçlarımın arasındaki eli beni kendine çekip, ayaklarımı yerden keserek sıkıca sarıldığında da ne o vardı ne de ben. Biz vardık. Kolları sıkıca sarmalarken yüzünü boynuma sakladı. Birkaç dakika boyunca sessizdik.

"Kuralım," dediğini duydum. "Bir *aile* kuralım."

Öptüm, sarıldım, adında hayat buldum.

Biz hiçbir zaman bir aileye sahip olamamış iki hayattık. Kendi ailemizi kurmak için çabalayacaktık. Aynı yerden yara alanlar, aynı yaraların üzerine evlerini kurarlardı. Ne onun babası vardı ne de benim annem. Ama o baba olmayı deneyecekti, ben ise anne. Hiçbir zaman kendimiz için yaşamamıştık ama şimdi kendimiz için savaşıacaktık.

Evden çıkmadan önce bordo ojelerimden birini aldım. Ahuzar'ı da sevecektim Ahu'yu da. Arabaya bindiğimizde yaptıklarından uzun uzun bahsetti. Bujar, Domanica Russo ve ülke içindeki on ikili masayı anlattı. Adriel'i sorduğumda ise sessiz kaldı. Ölmediğini söylemişti ama sessizliğinden bir şeyleri sakladığı anlaşıyordu. Aniden gerçek adının Ayla olduğunu, Cengiz'in beni izlemesi için yanıma yerleştirilen bir operasyon üyesi olduğunu ve evli olduklarını söylemesi beklenmedikti. Peri isminde bir kızlarının olduğunu duymaksa şok etkisi yaratmak için yeterliydi.

Artık hiçbir şeye şaşırmayacağımı sanıyordum ama bu, beklediğim her şeyin üzerindeydi. Geçmiş film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Cengiz, Beirut patlamasından altı ay önce hayatıma girmişti. Kenan Kralşan o günlerde de peşimdeydi. Sürekli *göreve dön*, demesi, Adriel'i her gördüğünde ilgiyle ona yürümesi, Adriel'in tepkisizliği, durmaksızın Kenan'la ilgili sorular sorması zihnimde parladığında dudaklarımdan küçük bir hayret nidası döküldü.

"Beni izlemek için mi yanıma sızdı? Neden?"

"Kenan'la bağlantını öğrenmek için."

Hayretle soludum. *Dostum*, demiştim, yalan mıydı? Ahuzar onun için de bir görevden mi ibaretti? Elim karnıma değdi. Bebeğimin de şaşkınlıktan hiç kırmaya başlaması muhtemeldi.

“İyi misin?” dedi Timur.

Başımı sallayarak onayladım. Gerçeğı sindirmem birkaç dakika sürdü. Sessiz kalarak yola odaklanmayı seçmiştim. “Bir de çocukları var, ha?”

Sessiz kalış *eret*, demekti.

Cemil babayı sorduğunda bakımevinde olduğunu, felç geçirdiğini öğrenmekse bir diğer şaşkınlık sebebidim. Gözlerim kapandı. Elimi alnıma atıp her şeyi sindirmeyi denedim. Son birkaç ayım oldukça izoleydi. Saklanırken geride kalanların neler yaşadığını bilmek, benden saklananları öğrenmek ağır gelmişti. Ellerim yüzüme kapandı.

Dik dur, kızım. Dik dur!

“Ahu,” diyen sesi nahifti. “İyi misin?”

Ellerimi yüzümden çekmeden başımı aşağı yukarı salladım. Anneye dair hatırladığım anılar, Cemil baba gerçeğı, Ayla ve Cengiz, Kenan, Biricik, Irmak, bebeğim ve Timur. Beynim uyuşmuş gibiydi ama gücümü toparladığım bu anda yeniden umutsuzluğa düşemezdim.

Ellerimi yüzümden çektiğimde çenem dikti. “İyiyim.”

İyiyiz, Ahuzar, iyiyiz.

Sessizlik ağır değildi, asıl ağırlık zihnimdeydi. Ağır geliyordu her şey. Aniden önüme ruşlu bir telefon uzattı. “Senin,” dedi ben telefonu alırken. “Buradan haberleşelim.”

Cevap vermedim. Sadece telefonu montumun cebine sıkıştırdım. Araba yavaşlamaya başladığında bakışlarımı ondan koparıp gece ayrıldığımız noktada bizi bekleyen üç adama baktım. Dağhan ve yabancı yan yanayken Asım hâlâ dört dönüyordu. Onlar görmedi ama ellerimiz birbirine uzanmıştı. Çünkü bize bizden başka güç verecek olan hiç kimse yoktu.

“O adam kim?”

“Murathan,” dedi sessizce. “Dostum.” Elimin üzerine minik bir öpücük bırakıp arabadan indiğinde ben de arkasımdaydım.

Arabanın önünde yan yana geldik. Dağhan ve Asım’a değil, Murathan’a bakıyordum. Timur onu uzun uzun anlatmıştı. Uzun, geniş omuzlara sahip bir adamdı. Esmer teniyle siyah saçları bir bütünken gözlerinin sertliğı iç ürper-tecek kadar soğuktu.

Başkası bu bakışlardan kaçabilirdi ama ben kaçmadım. Timur için oldukça kıymetli biri olduğunu biliyordum. Bütün arkadaşlarından bahsetmişti ama en çok Murathan ismini anmıştı. Onun da keskin bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Timur elimden kavradığında bakışlarımı Murathan’dan kopardım.

"Hele şükür!" dedi Asım ellerini yüzüne sürerek. "Allah'ım, sana şükürler olsun!"

Dağhan birkaç adımla önümüzdeydi. Duruşu kendinden emin, ifadesi tersti. Göz ucuyla bana baktıktan sonra Timur'a odaklandı. "Sözünü tutacak mısın?"

Timur elimi daha sıkı kavradı. Yine herkesin bildiği soğuk, sessiz ve umursamaz ifadesine bürünmüştü. Diğer elimle parmaklarını kavrayıp okşadığımda elimi sıkan eli gevşedi. Parmaklarından sıyrıldığımda inatla bana değil, Dağhan'a bakıyordu.

Bu görüntü karşısında Dağhan'ın omuzları gevşedi. "Merak etme," dedi Timur'a. "Benimle daha güvenceler. Onları tüm gücümle koruyacağım."

Beklenmedik olan şey Timur tarafından suratının ortasına yediği yumruktu. Asım ileri atılırken, Dağhan burnundan akan kanları zapt etmek için iki adım gerileyerek elini burnuna attı.

"Bu benden çaldığınız zaman içindi," diye soludu Timur. Dağhan'ı yakasından kavrayıp dikleştirdi. "Onun, senin korumana ihtiyacı yok. Kendi başının çaresine bakabilecek bir kadın. Teklifini kabul etmemin tek nedeni bunu Ahu'nun istemesi. Ama şayet..." Gözlerindeki tehdidi görmemek imkânsızdı. "Karımın canını sıkacak, çocuğuma zarar verecek bir şey olursa Kralşan'dan önce ilk seni gebertirim. Dağhan Öz!"

Geri adım atmamıştı Dağhan. Gözlerine bakan ters bakışlara anlayışla karşılık veriyordu. İleri atılmaya niyetlenen Asım'ı eliyle durdurdu. Yakasını kavrayan ellerden kurtulup ceketinin ucuyla bunundaki kanı silmeyi denedi. Bunu yaparken sırtması hayret edilesiydi.

"Sert adamsın, ha Töngö?" Kendiyle savaşıyordu ama yüzünde öfke yoktu. "Bu yumruğu hakkettiğimi bildiğim için karşılık vermeyeceğim. Mümkünse bir daha olmasın, canım sıkıldı." Asım'a döndü. "Lan, Asım, peçeten var mı?"

Asım, tarlası yanmış çiftçi gibiydi.

Onlara *durun*, demedim. Aralarındaki hesaplaşmadan ikisi de memnun görünüyordu. Benim bakışlarım ise hâlâ Murathan'daydı. Birkaç adım ötemdeydi. *Sinirli, aksi ve ters*, demişti Timur. *Yani senin gibi*. Ona dönen bakışlarımı fark edip bana baktığında kehribar gözleri güneş ışığıyla sarılaşmıştı. Ona yöneldim. Üç adımda karşıındaydım.

"Murathan Karakurt sen misin?"

Başını salladı.

Elimi ona uzattığımda ifadesindeki sertlik ağır ağır dağıldı.

Yeni haba olduğundan bahsetmişti Timur. Eşini çok sevdiğinden ve çok iyi bir dost olduğundan. Eğer Timur'un yanında o varsa gözüm arkada kalmazdı. Uzattığım eli kavradı. Timur'un ona benden bahsettiğine emindim. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi.

Elini bırakmadım. Beni anlamalıydı. "Onu yalnız bırakma, olur mu?"

"Asla," dedi tek nefeste. Elimin üzerine diğer elini sarıp bir abi şefkatiyle sarı maladı. Timur huyunun rezil olduğundan uzun uzun bahsetmişti ama ondan asla ayrılamayışının sebebi gözlerindeki bu merhamet olmalıydı. "Seninle tanışmak büyük bir onur, Ahu."

Gülümседim. "Seninle de."

Bakışları karnıma değdi. Montumun önü açıktı ve minik çıkıntı belirgindi. Dudaklarındaki tebessüm büyüdü. Bir abi şefkatiyle elimin üzerindeki tutuşu artarken gözbebekleri bile gülüyordu. "Buradayım. Siz de onunla kalın, olur mu?"

Sessiz bir baş hareketiyle onaylayan bu defa bendim. Ellerinden sıyrılıp Dağhan'ın arabasına ilerledim. Timur'a bir kere sarılırsam ayrılamayacağımı biliyordum. Bunun bir son olmadığını da. Kahverengi gözlerine ve keskin yüz hatlarına bakarken aramıza bir rüzgâr kuruldu. Saçlarımı gerdanıma doladı ama bu defa dudaklarımda küçük bir tebessüm yerleşti.

Onun sessiz kelimeleri vardı: *Dikkat et.*

Benim de sessiz karşılığım vardı: *Sen de.*

Arabanın önüne geldiğimde Asım panik atak krizinin eşiğindeydi. "Hanım abla, öldüm öldüm dirildim. Benim Dağhan abim size iyilik yapıyor, siz ne diye çekip gidiyorsunuz? Geri gelin diye bildiğim bütün duaları okudum."

Onu dinlemiyordum. Bakışlarım Dağhan, Timur ve Murathan'daydı.

"Ben sözümü tuttum," dedi Dağhan. "Sıra sende, Kanpusu." Burnunun kanaması durmuştu, sanki yumruk yiyen o değilmiş gibiydi. Çünkü Timur tüm gücüyle vurmamıştı. O anlarda gözüne inen kanı tanıyordum.

Timur çenesini dikleştirdi. Dünyanın en normal konusundan bahsediyor gibiydi. "Hallederiz," dedi rahat rahat. "Ama şartlarım var."

"Ne şartı?"

"Ahu'ya telefon verdim. Benimle iletişim halinde olacak."

"Asla!" dedi Dağhan. "Sen ne laftan anlamaz adamsın, lan! *Güvenli bir yerde*, diyorum. Seni, konuşmalarını takip edip yerini bulabilirler. *Herkes senin peşinde*, diyorum."

Timur'un bakışları umursamazlık doluydu. "Nerede o herkes? Gelsinler, yakalasınlar o zaman." İlerleyip yeniden Dağhan'a yaklaştı.

Murathan'ın, "Askeriz biz, Dağhan Öz," dediğini duydum. "Senden daha fazla güvenlik bilgimiz var, emin ol. Güvenli bir hat olduğuna eminim."

Dağhan'ın bakışları o ve Timur arasında gidip, geliyorken Timur çok başka bir konuya geçmişti.

"Baban Yakup Öz, ülke içindeki on ikili masaya üye, değil mi?"

Sessiz kaldı Dağhan. Ne *evet* dedi ne de *hayır*. Timur'un aklından geçenleri okumaya çalışıyordu ama imkânsızdı. Ruhsuz bir duvar, soğuk bir mezar

gibiydi. Bu bakışları tanıyordum. Bakışlarımız denk düşerse bu ifadenin kırılacağına bildiği için inatla bakmıyordu.

Başını sola eğdi. Tehdirtâr ve kendinden emindi. “Karımı aramaya devam edeceğim. Herkes böyle bilecek. Merak etme. Ama sen de babanı üyelerle konuşması için ikna edeceksin.”

“Ne hakkında?”

“Kanpusu’yu on ikili masaya çağıracaklar.”

Güldü Dağhan. “Taşak geçiyorsun sanırım.” Ifadesi soldu. Bu defa bakışlarında tehdit olan oydu. “Beni sana yardım ettiğime pişman etme, Timur Töngge. O masanın orta yerine bıraktığın ceset benim gözümün önünde yere indirildi. Sence seni aralarına alırlar mı?”

“Almazlarsa masanın ortasına indirilecek ceset kendilerinininki olur. Karabasan gibi üzerlerine çökerim. O masada Kenan için iş tutanlar var.” Parmağını Dağhan’a doğrulttu. “Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Ya Kanpusu’yla anlaşır Kenan ve Kurul’dan kurtulmanın yolunu ararlar ya da ben tüm şehir yanana kadar asla durmam!”

Yanında dikilen Murathan’ın onun komutanı olduğunu söylemişti ama şu an Timur onun komutanı gibiydi. Ellerini önünde bağlamış, ciddiyetle Timur’u dinliyordu. Sert bakışları Dağhan’daydı. Tek bir yanlış harekette Dağhan’ın üzerine atlayacak gibiydi. Bu, içimi daha da rahatlattı. Şüphesiz, iyi bir dosttu.

Dağhan söylenenlerden emin değildi. “Babam böyle bir şeyi asla kabul etmez. Babam etse bile üyeler etmez.”

“Sen teklifi sun, karar babana kalsın,” diyen Murathan’dı. “Gördüğüm kadarıyla kafalarınız aynı çalışmıyor. Senin hayır, dediğine onun evet, diyeceğine eminim.”

Ters bir bakışla karşılık verdi Dağhan.

“Benden Kralşan’ı istemedin mi?” Bir adım geriledi Timur. “O zaman en iç halkadan başlayacağız.”

“Gidip Kurul üyelerini öldürmeye çalışan sensin, Töngge! İç halka anlayışın bu mu?”

Timur umursamamıştı bile. “Ya dediğimi yap ya da yapacaklarımı izle, Dağhan Öz, seçim senin. Dün beni aradığın numara senin mi?”

“Evet.”

“İyi, sık sık arayacağım. Haberin olsun.”

Arabasına ilerlerken bakışları bendeydi. Rüzgâr şiddetini arttırdığında dudaklarımda derin bir tebessüm vardı. Murathan arabaya binmesine rağmen o öylece beni izliyordu. *Sadece beni*. Çünkü ben gitmeden gitmezdi. Arabaya yerleşip kapıyı kapadım. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp tüm kalbimle bizim için şans ve umut istedim.

Dağhan ön koltuğa yerleştğinde Asım hızla buradan uzaklaşma derdindeydi. Timur hâlâ arabasına binmemiş, beni izliyordu. Gülümsedim. O an ihtiyacımız olan buydu. Küçük umut kıvrımları toplamak. Çünkü biliyorduk, bu bir son değildi. Savaşacaktık.

Ailemiz için.

Bizim için.

Var olabildiğimiz *her şey* için.

Mecburiyet, kırılgan bir buz üstünde yürütmek demekti Timur için. Tozu dumana arkasında bırakarak, uzaklaşan arabaya bakarken hissettiği tam olarak buydu. Ayakları altındaki buz öyle inceydi ki hataya yer olmadığını farkındaydı.

Haklıydı Aha, birlikte kazanmalıydılar.

Gözlerini kapatıp her zamanki mantığını aradı. Limanı artık yanı başındaydı. Öfkeyle değil, sakinlikle ilerlemesi gereken evrede olduğunu farkındaydı. Aylar sonra ilk defa dün gece nefes almış, tam anlamıyla uyumuştur. Öfke ateşi dinmiş değildi ama özlemini çektiği kokuda nefeslenmek ve onun hayatta olduğunu bilmek her şeye değerdi.

Hem bu savaşın orta yerine düşen minik bir canı daha vardı artık.

Bir süre, sadece bir süre idare et, Timur. Mantıklı ol, diye serzenişleri zihniydi. Yoksa o arabanın tekerlerine şu saniye sıkacaktı.

Murathan'ın sesiyle gözlerini araladı. "Timur."

Solundaydı dostu. Dudaklarında derin tebessümüyle ona bakıyordu. Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. En sonunda Murathan elini Timur'un omzuna bıraktı. Bundan aylar önce görev esnasında baba olacağı haberini aldığında Töngge'nin kurduğu bir cümle vardı:

Ailen için savaş, ailen için yaşa, Karakurt.

"Ailen için, Töngge," dedi Murathan Karakurt derin bir tebessümle. "Ailen için savaş."

Timur'un dudağının sol köşesine küçücük bir tebessüm kuruldu. "Dört buçuk aylıkmiş, lan."

Dudak büzdü Murathan. "Tam senin soyun, belli. Bizim derdimize bak, onun geldiği zamana bak. Gamsızlık on numara. Savaş varmış, ortalık yıkılıyor, senin bebenin çok da umurunda. Bin şu arabaya." Gülerken sürücü koltuğuna iteledi dostunu. "Taytlı arayıp duruyor. Gidip bakalım, derdi neymiş. Bu arada, yenge..."

Arabaya yönelirken duraksadı Timur. *Ne var,* der gibi kafa salladı.

"Nasıl baktı lan sana? Pek güzel."

Göz devirdi Timur. "Gökçen yenge sana nasıl baktıysa o da bana öyle baktı." Arabaya binip çalıştırdığında Murathan onu beklemeden gideceğinin farkındaydı. Hızla koltuğa kurulup küçük bir kahkaha atmıştı.

"Gözleri Ahu," dedi hâlâ gülerken.

Küçük bir tebessümle gülümsedi Timur. "Öyle."

"Ciddi birine benziyor."

"Ağızına bile sığar."

Yine güldü Murathan. "En çok neyi sever?"

"Alışveriş ve makyaj yapmayı. Topuklu ayakkabılara ve çantalara zaafı var."

"En nefret ettiği yemek?"

"Pırasa."

"En sevdiği renk?"

"Bordo."

"Hangi takımı tutuyor?"

"Tutmaz. Holiganlıktan nefret eder."

"Onu en çok öfkeliendirecek şey?"

"Yok sayılmak."

"Ayak numarası?"

"Otuz sekiz." Bu noktada duraksadı Timur. "Ne yapıyorsun lan sen? Ne bu? Evlilik programında mıyız?"

Murathan'ın gülüşü büyüdü. "Olmuşsun sen, olmuşsun. Tam kıvama gelmişsin. Baba olmak için yeterlisin."

Timur'un bakışları küçümserdi. "Bir çocuk yaptın diye aile bakanı mı oldun lan başımıza, götelek!"

"Şşt!" Ciddiyetle uyardı Murathan. "*Evlât* doğduğunda yanında böyle sövemezsin. Ağzını şimdiden toplamaya başla, Töngge."

"Lan, siktir git."

Murathan'ın kahkahası bu defa şiddetliydi. Elini Timur'un ensesine atıp sağa sola iteledi. Dışarıdan bir göz için Timur dayak yiyordu ama Murathan için bu bir sevgi diliydi. "Sana ne dedim? *Bulacağız onu*, demedim mi? Dedim! Bulduk, bak. Hem de çocuğunla birlikte!"

Timur'un dudaklarındaki tebessüm bu defa olabildiğince derindi. Sessizce sevindi. Belli belirsiz dudağını dişledi. Cebinden küçük ultrason karesini çıkarıp Murathan'a uzattı. "Bak."

Murathan keyifle küçük kareyi aldı. "Tipe bak, aynı sen."

"Nereden anladın, lan? Hiçbir şey belli değil ki."

"Ne demek *belli değil?*" Küçük kareyi Timur'a yaklaştırdı. "Bacakları, karnı, şurası da kafası."

Araba sürerken ultrason görüntüsüne bakmayı denedi. "Hani lan ayakları? Siyah nokta o."

“Salak adam, on kilo mu doğacak bu çocuk? Herhalde nokta kadar olacak. Daha küçük. Sekiz aylık olunca gör sen bir de. Her şeyi belli olacak. Yalnız sanki kız ha, kemik yapısı daha nahif sanki.”

Timur kareyi Murathan'ın elinden çekip aldı. Bir yola bir de çözemediği noktalara bakıyordu. Kız mıydı gerçekten? Ahu bir şey söylememişti. Fotoğraf, Murathan ve yol arasında gidip gelen bakışları boştu. Sabah üç saat bakmasına rağmen küçük bir burun dışında hiçbir şey seçememişti. Tabii o da burunsa.

Keyifle geri sinen Murathan aynı keyifli haliyle büyük bir kahkaha attı. Cebinden telefonunu çıkarırken Timur bile onu ilk defa bu kadar keyifli görüyordu. “Gökçen’imi aramam lazım,” dediğinde daha da keyifliydi. “Keyfim daha da yerine gelsin.” Ekranına aniden Gökçen’den bir mesaj düştüğünde aramayı erteledi. Oğlu Yusuf Ali’yi atmıştı. “Hah!” dedi keyifle. “Amcası bak, şu tipe bak!” Telefonu keyifle Timur’a uzatırken ekrandan oğlunu sevme derdindeydi.

Timur göz ucuyla baktı. Ekrandaki minik, bulanık mavi gözleriyle bakarken kaşlarını çatmıştı. Timur’un içinde beliren ufacık bir imrenme vardı. Bu zamana kadar Murathan’ın hayatı içine ukde olmamıştı ama ilk defa yüreği burkuldu. Ekrandaki şeyden onun da mı olacaktı?

Timur’un. Sevdasından başka hiçbir şeyi olmayan Timur’un. Hep kaybeden, ölen, öldüren, zarar veren, kaçan, saklanan, dayak yiyen, hor görülen, yok sayılan, görünmez gibi yaşayan Timur’un.

Belli etmedi yürek kırılganlığını. “Bu ne, lan?” dedi umursamazca. “Aynı sen.”

Murathan telefonu geri çekti. “Babasının oğlu, tabii bana benzeyecek. Ama gözleri aynı Gökçen. Mavi mavi.” Ekranı seviyordu. “Zülfıkar’ın yüzüne işedi.” Keyifli bir kahkaha savurdu. “Aslan bu, aslan!”

“Çocuğa bütün sik huylarını aktarmışsın. Bununla gurur mu duyuyorsun?”

“Evet,” dedi Murathan hiç utanmadan. “Valla çok gururluyum. Gözleri aynı karım, o bana yeter. Hem sana ne demeli, lan? Bana ettiğin onca lafın üstüne gözleri bir ahuya zebûn olmuşsun işte, *evlat* da cabası.”

Derin bir nefes aldı. *Senin Ahu’n, senin çocuğun, Timur.*

“Cinsiyeti ne?”

Bocaladı Timur. “Bilmem. Ahu söylemedi.”

“Sormadın mı lan?”

“Bilse söylerdi zaten. Hem sen az önce *kız*, dedin ya.”

“Ben kadın doğum uzmanı mıyım Timur? Rastgele salladım. Dört buçuk aylık olmuş. Bu aylarda kesin belli olmuştur. Diyelim kadın o hengâmede söylemeyi unuttu, sen niye sormuyorsun, ökü?”

Boş boş göz kırptırdı Timur. “Ben ne bileyim hangi ayda ne oluyor? Müneccim boku mu yedim, oğlum? Kaç kere çocuğum oldu sanki? Zaten şok oldum. Senin gibi ağlayacaktım neredeyse.”

Ağlamıştı da. Ama bunu Murathan'ın bilmesine gerek yoktu. Üç yıl dalga geçerdi yoksa.

"Yalan konuşma," dedi Murathan. "Ağlamışsın zaten. Gözlerin kan çanağı gibiydi."

Ters ters bakmakla yetindi Timur.

Murathan ise keyifle omzuna vurdu. "Olur öyle şeyler, olur. Ben seni bir de doğduğunda göreceğim."

Sessiz kaldı Timur. Garip bir histi. Gerçekliği ve hayal oluşu arasında gidip geliyordu. "Şu Dağhan Öz," dedi konuyu dağıtmak adına. "Nasıl bir adam? Gece boyu yanıdaydın. Ahu güvenilir olduğunu söylüyor. Hislerinde yanılmaz ama emin değilim."

"Beni rehin bıraktığın için belanı sikecektim ama çocuğuna dua et." Telefon ekranından oğlunu seviyorken ciddileşti. "Ayrıca seni arayıp *karını al ve kaç*, demediğime göre nasıl bir adam olabilir?"

"Detay ver."

"Yalan söylemiyor, Töngge. Anlarım, bilirsin. Bana uzun uzun yengeyi nasıl bulduğundan bahsetti. Onun niyeti Kralşan'mış ama önüne ilk Ahu çıkınca kayıtsız kalamamış. Denize düşer düşmez onu kurtardıktan sonra Kralşan'ı aramak için aramaya geri dönecekmiş. Fakat Ahu'nun kanamasının olduğunu gördüğünde bebeği yaşatmak için Kenan'ı bırakıp Ahu'yu oradan uzaklaştırmış. Bunca zaman saklamasını ise babası söylemiş. Yani bebeğini kurtarmak için ölesiye yakalamak istediği düşmanından vazgeçmiş. Ona bir değil, iki can borcumuz var. Ve en önemlisi samimi. Asla gözlerini kaçırmıyor, anlattıklarında tereddüt etmiyor." Sessizce dinliyordu Timur. "Ahu'yu ilk kurtardığı günler düşük tehlikesi varmış." Bıçak gibi batan bir cümleydi. "Yakup Öz *İstanbul'a gelin*, dediği halde götürmemiş. Doktor seyahat izni verene kadar onu sakladığı yerden çıkarmamış. Şimdi ise çok güvenli bir yerde saklandıklarını ve kimsenin onları bulamayacağını söylüyor. Bunu yanındaki adam da söyledi." Göz devirdi. "Bu arada biraz daha gelmesen Asım denen o lavuğu dövecektim. Adam yürüyen çene, lan! Gece boyu susmadı, beynimi sikti. Ahuzar'a *Abuzer*, diyor. Doğrusunu öğreten kadar anam ağladı."

"Gece boyu bununla mı uğraştın?"

Kararlıydı Murathan. "Doğrusunu bilsin. *Abuzer*, dedikçe kan beynime atıyor."

Sessizliğiyle kınadı Timur. Sikilesi bir huyu olduğundan bahsetmedi. Zaten bildiğine emindi. Dakikalar süren yolculuğun ardından sığınağa yaklaşmışlardı. Sessizliklerini Timur'a gelen bir arama böldü. Cihan arıyordu.

"Ne var?" dedi kibarca.

Derin derin soluklandı Cihan. "Abi, sanırım buraya gelmen lazım."

"Yine ne oldu?"

“Bence gelip sen görm-”

Sesi kesildi. Birkaç saniye sonra ise Âdem’in, “Ula, neredesin sen?” diyen sesi yükseldi.

Ya sabır çekti Timur. Aynı anda arabayı da sağa çekti. “Asıl sen neredesin?”

“Geldim, ha bu evine. Kafası dağınık bir uşak *bu ev benim Tulpar abimin*, dey. Ne dey?” Arkadan yükselen Cihan’ın sesi boğuktu.

Şanslıydı ki Timur artık sakindi. “Allah belanı vermesin, Âdem abi. Bekle, geliyorum.” Telefonu Âdem’in yüzüne kapadı. “Bundan sonrasını sen yürü, Karakurt. Söyle Taytlı’ya, akşam geleceğim. Mukbil ve Terzi de araştırmalarını raporlasın. Akşam bakacağım.”

Arabadan inerken sırtıyordu Murathan. “Büyüdün de hem baba hem komutan mı oldun lan sen? Rapor okuyacaksın, ha? Gözyaşlarım sel.”

“Sikerim gözünü de yaşını da. Kapa şu kapıyı.”

“Ağzını topla, ağzını. Hem komutan hem babasın, kolay değil. Artık sorumlulukların var. Öyle gelişigüzel yaşayamazsın.”

“Lan, kapa kapıyı!”

Murathan söyleneni yaptı ama sırtıtmaya devam ediyordu. Timur gaza basıp ilerledi. Arkada kalan Murathan’ın ilk işi ise eşi Gökçen’i aramak oldu. En bomba haberi o an için söyleyemezdi ama en sevdiği sesi duymak delicesine iyi geldi.

Dakikalar sonra eski çatı katı evine varan Timur kararlı adımlarla merdivenleri çıkıp evden içeri girdiğinde Cihan’ı sandalyede, Âdem’i koltuğa oturmuş sohbet ederken buldu. Sessiz bir *ya sabır* daha çekti.

Âdem onu gördüğü anda ayağa kalmıştı. “Ula, oğlum! Neredesin sen?” Yanına gelip kollarını Timur’a doladığında eskisi gibi tepkisiz kalamadı Timur. Bir kolu göğsünden sevgi akan bu adama dolandı.

“Madem bulamadın, neden her yeri arıyorsun, Âdem abi?”

Geriledi Âdem. Sıkıca Timur’un kollarından kavramıştı. “Seni burada yalnız bırakmam!”

Sıkıntıyla solurken göz ucuyla Cihan’a dışarı çıkmasını söyledi.

“Kusura bakma, abi,” dedi Cihan. “Evin kirasını ben veriyorum diye ev sahibi beni aradı. Âdem abi gecedan beri evin kapısının önünden ayrılmıyormuş.”

Cihan’ın omzuna dokundu. “Sorun yok, abiciğim. Sen işine bak, eyvallah. Artık buranın kirasını ödemene de gerek yok.” Ters bakışları Âdem’e döndü. “Âdem abimiz çok zengin, madem buraya geldi, o öder.”

Cihan, “Eyvallah, abim,” demiş, koşarak evden çıkmıştı. Kapanan kapı arkasında sessizdi Âdem ve Timur.

“Hiç öyle bakma,” dedi Âdem. “*Geleceğim*, dediysem gelirim. *Bulacağım*, dediysem bulurum.”

“Ee?” derken kayıtsız kalmaya çalışıyordu Timur. “Buldun. Şimdi ne yapacaksın? Burada senin yapabileceğin hiçbir şey yok, Âdem abi!”

“Vardır bir şeyler elbet.”

Göz devirmekle yetindi. Cevap verse bile anlamayacağını biliyor, uğraşmamayı seçiyordu. İlerleyip yatağına oturdu. Bu odanın her yeri Ahu’ydu. Âdem yanına oturduğunda yine sessiz kaldılar. Aslında kısa ama zihinleri için uzun bir zamandı.

“Âdem abi.”

“Söyle, oğlum. Ne istersen söyle.”

“Ahu’yu buldum.”

Âdem’in mavi gözlerindeki ışıltı, yüzüne yayılan tebessüm ve coşkuyla ayağa kalkması kaçınılmazdı. “De ki valla?”

Sessizliği *evet*, demekti.

“Yaşıyor yani?”

“Yaşıyor.”

Ellerini semaya açtı Âdem. “Ey kurban olduğum Rabbi’m! Kurban olurum sağa da!” Timur’un önünde eğilip ellerini dizlerine yasladı. “Nerede? Neden yanında değil? İyi ama değil mi? İyi *kızım*.”

Sessizce başını salladı. *İyi*.

Timur’un sessizliğiyle ne demek istediğini okurdu Âdem. “Anlat, ne olduğunu hemen anlat.”

Boynu büküldü Timur’un. “Çok detay veremem. Ama şu an güvenliği için yanımda kalamaz. Başka bir yerde. Bir süre orada saklanmaya devam edecek. Hem bir şey daha var.”

Devam etmesi için başını salladı Âdem. Duraksamasını istemiyordu. “Ne? Neyse hallederiz. Bizimle ya, her şeyi çözeriz.”

Utanıyordu Timur söylemeye. Ondan bir evlat almışken *benim bebeğim olacak*, demek kızgın iğneleri göğsüne batırmak gibiydi ama kaçmanın hiçbir şeyi çözmediğini artık öğrenmişti.

“Hamile.” Sessizdi cümleleri. “Ahu hamile, Âdem abi.”

Kırılacağını sandı Âdem’in. Üzüleceğini, gözbebeklerinin buğulanacağını sandı ama Âdem’in dudaklarında beliren gülüş umut doluydu. Gözbebekleri deniz gibi yaşlarla doldu. Bu yaşlar sevginin izini taşıyordu. Dudaklarında içten bir gülüş belirirken yanağına sessiz bir yaş düştü.

“Gerçekten mi?”

Yine sessizliğiyle onayladı. Gözbebekleri Âdem’in yüzünde acı arıyordu. Bulamadı. Âdem sıkıca Timur’a sarılmış, sırtına sertçe iki kere vurmuştu. Timur bilmedi ama ahtı zihninin odalarında yankılanıyordu.

Timur’un bir ailesi var, Güldestem. Onun bir hayatı var.

Gerilediğinde, "Anlat," dedi sadece. "Kimseye söylemem, beni belirsın. Her şeyi anlat."

Anlattı Timur. Uçurumdan düşerken de Ahu'nun hamile olduğundan, Dağhan Özden, yaptığı anlaşmadan ve dün gece karısıyla buluştuğundan bahsetti uzun uzun. Kurul'a ve üyelerine ise hiç değinmedi. Devlet sırrını açamaz, en önemlisi Âdem abiyi bu işe bulaştıramazdı. Burada kalmak istiyorsa kalabilirdi ama onu tehlikeye atmayacaktı. Bu evde kalabilir, yardım etmek istiyorsa Biricik ve Cihan'a göz kulak olabilirdi.

Sessizleştiklerinde Âdem yanağına sızan yaş ağırca silmişti. "Timur," dedi titreyen sesi.

Ona baktı. Gözlerindeki babacan ifadeye boğuldu. Gördüğü baba buydu. O zaman neyden korkuyordu? Kadir Töng'e'yi hiçbir zaman bir baba olarak görememişti. Ama lanetinden korkuyordu. İçinde bir parça onun kanıydı. İmkânı olsa kanını kurutur, ondan kurtulurdu.

"Korkuyor musun?" dedi Âdem.

Sessiz kaldı Timur. Gözleri boşluktaydı. Yalan söylemedi. "Korkuyorum," dedi çekinmeden. "Sanırım ilk defa korkuyorum, Âdem abi. Nasıl baba olunur? Bu hengâmede koruyabilir miyim onları? Ya yine kaybedersem?" Zorla yutkundu. "Sana dert yanmam o kadar yüzsüzce ki."

Hem bebeğini hem eşini kaybeden Âdem bu yarayı bilirdi. "İnsan kendi yandığı acıda evladı yansın ister mi?" Şefkatle okşadı Timur'un sırtını. "İstemez, oğlum. Sen de benim evladımsın. Yüreğimde büyüttüm ben seni. Ben ailemi kaybettim ama sen kaybetmeyeceksin. Ben bebeğimi ve karımı o toprağa gömdüm." Sesi titredi. "Ama sen bunları yaşamayacaksın. Çekinme. Bana dert yan çünkü seni sadece ben anlarım." Gözpınarlarından iki damla yaş daha süzüldü. "Bana ağla çünkü yaşadığın bütün korkuları bir ben anlarım."

Gözlerini kapatarak yutkundu Timur. Sırtını okşayan el tüy kadar hafifti.

"Ben..." derken titriyordu Âdem'in sesi. "Baba olacağımı bile bilemedim ki." Başını kararlılıkla salladı. "Ama sen biliyorsun, yaşayacaksın. Karınla, çocuğunla bir aile kuracaksın. Bak, o uçurumdan düşmesine rağmen bırakmamışlar seni." *Ben ise bütün ömrümü bir merdiven ucuna gömdüm*, diyemedi. "Bizim ablanla yapamadığımız ne varsa siz yapacaksınız. İşte o zaman benim gönlüm rahatlar, Timur. O zaman ablan da ben de derin bir nefes alırız. Çünkü ne ablan ne de ben, bizim yaşayamadığımızı sen yaşadın diye sana kızarız. Aksine mutlu oluruz. Biz, senin için vardık, Timur."

Genzi yandı. Gözlerini açamadı. Yanındaki adama bakamadı. Sadece yutkundu ve dişlerini sıktı Timur.

"Şimdi bana söz ver," dedi Âdem. "Mutlu olacaksınız."

Başını ağır ağır salladı. Yine de gözlerini açamamıştı. Ömründe ilk kez bir hayal kurdu Timur. Ahu'nun elinden tutarken önlerinde, yeşillikler içinde

koşan bir bebek vardı. Rize'deydiler. Ahu başını koluna yaslamış, neşeli bebek sesi etraflarını kuşatmıştı.

Olur muydu? Âdem abiden alınan her şeyi kendine istiyordu. Hakkı var mıydı?

Var, dercesine omzunu sıvazladı Âdem. Alnını Timur'un omzuna yaslayıp sıkıca sarıldı. Eşsiz bir düzlemde akan hayat, kiminden can alırdı kiminden ise yaşam. Can verirdi kimisine ve kimisine ise yaşam. Yok ettiği kadar var eder, sildiği kadar yeniden yazardı. Ölmek sondu. Ama her son, içinde yeni bir başlangıcın tohumlarını saklayan hazinelerdi. Kimi insan acıya batardı kimisi ise onun acıya battığı yerden yeniden yaşam bulurdu.

“Şşt, Mukbil!”

Bilgisayar başında tüm ciddiyetiyle işine odaklanmıştı Mukbil. Arkasında kalan koltukta sere serpe yatan Doktor'un seslenişine cevap vermedi. Şef diğer koltukta uyuklarken Terzi de Mukbil'in yanı başındaydı. İkisi de ekrandaki raporları inceliyordu. Timur'un verdiği bağlantılarla, Ayla'nın dokümanlarıyla, ülke içindeki hareketlerle ve Kenan'ın adımlarının iziyle Kurul'un diğer üyelerini bulmaya çalışıyorlardı.

Sıkılmıştı Doktor. Teoman Doğu gerçeği hâlâ yeterince can sıkıcıydı. Yattığı yerden toparlandı. “O kadar dikkatle neye bakıyorsunuz siz?”

Şef, “Patron görev verdi,” dedi. “Kurul üyelerini bulmaya çalışıyorlar. Ayrıca ülke içindeki on ikili masaya üye olan herkesin ismini ve detaylı raporlarını istedi.”

Ters bir bakış attı Terzi. “Ne diye yatıyorsun o zaman? Gel, yardım et.”

Kadınsı bir gülüşle bacak bacak üstüne attı Şef. “Çok dikkatli çalışıyorsunuz. İşinizi bölmek istemem. Lütfen devam edin.”

Doktor onun kadar umursamaz değildi. Toparlanıp Terzi ve Mukbil'e ilerledi. “Ne buldunuz?”

Mukbil ciddiyetini bozmadı. “Ben on ikili masa raporu tutuyorum. Bilmediğin bir şey yok. Terzi'ye ilerle. Bir şeyler buldu gibi.” Sıkıntıyla ofladı. On ikili masa oldukça kalabalıktı ve işine odaklandığı anlarda bölünmeyi sevmezdi.

Doktor, Terzi'ye yöneldi. “Sende ne var?” diye sordu.

Büyük ekranda Koreli bir adam vardı. “Dong Hyun,” dedi Terzi. “Koreli, sokak çetelerinin lideri. Ne hikmetse bu aralar ülke içine sık sık girişi var. Kendine Kore restoranları açmış. Beyrut Limanı patlaması olduğu gün ülkeye girişi yok ama oldukça şüpheli bir tip.”

Fotoğraf değiştiğinde ekranda beliren bu defa alımlı bir kadındı. Mor elbisesi oldukça cüretkârken dudaklarında şeytani bir gülüşle yüzü görünmeyen bir adamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

“Blarta Balla,” dedi Terzi. “Kurul’a kesinlikle üye. Buna adım gibi eminim. Son zamanlarda ülke içinde cirit atanlardan biri de o. Kendine eğlence mekânları kurmuş. Beyrut patlamasında ülkeye girişi yok. Ama patlamadan sonra ülkeden çıkış anının kamera kayıtları var.”

Ekranda beliren videoda Blarta Balla siyah bir araca biniyordu. Görsel değişti. Takım elbiseler içindeki adam hepsinin tanıdığı İtalyan işadamı ve yeraltı lideri Domenico Russo’ydu.

“Russo’yu zaten hepiniz tanıyorsunuz. Anlatmaya gerek yok diye düşünüyorum. Kesin o Kurul dedikleri şeye üyeydi ama artık bir ölü, malum.”

Şef de yanlarına gelmişti. Mukbil bile elindeki işi bırakmış, onu dinliyordu.

Görüntü değişti. Ekranda bir kadın ve adamın fotoğrafı belirdi. Kırklı yaşlardaki kadının siyah saçları omuzlarına dökülüyor, başına attığı kırmızı şal yüzünün bir kısmını kapatıyordu. Esmer, koyu gözleri olabildiğine tersti.

“Bu kadın Fas’ın karanlık sokaklarının korkulu rüyası. En büyük çetenin lideri, Zuheyra. O bölgedeki bütün çeteler bu kadının elini öpüyor. Son zamanlarda Türkiye’ye sıklıkla gelip gitmiş. Şüpheli. Ama bu...” derken Terzi’nin şüpheyile kısılmış gözleri Zuheyra’nın yanındaki adama bakıyordu. “Meksika karteli, Andres Fernando Jovan.”

Umursamaz bakışları, siyah dağınık saçları, yüzünü bile kaplayan dövmeleleriyle son derece ürkütücü görünen Jovan ekrandaki fotoğrafında sigara içiyordu.

“Bu adam da şüpheli,” dedi Terzi. “Diğerleri kadar ülke içinde yayılmamış ama giriş çıkışları var. Türkiye’de adına kayıtlı hiçbir şey yokken, neden ülkeye girip çıktığı tartışılır. Saydığım herkes içinde en tehlikeli olan da bu. Meksika polisinde adama ait sayısız suç dosyası var. Beş yıl ağır suçluların kaldığı cezaevinde kalmış ama anlamsızca tahliye edilmiş. Adamda her pislik var. Ya bu ikisinden birisi ya da ikisi birden o Kurul’a üye.”

Sessiz kaldılar. Her biri düşünüyordu. “Şu Faslı kadın,” dedi Doktor. “Russo yerine Kurul’a yeni alındı belki, ha?”

Mukbil, “Russo daha yeni öldü,” diye cevapladı. “O kadar hızlı yerine birini almış olamazlar ki alsalar bile kadının ülkeye girişleri bu süreçten önce. Ama yine de şüpheli, Terzi haklı.”

Dakikalardır onları arkalarında sessizce dinleyen Murathan, “İlla ölen biri yerine üye almalarına gerek yok,” dediğinde irkilerek ona döndüler. “Kurul’un nasıl işlediğini bilmediğinizi söylemişsiniz. Belki de adamların canı istedi ve yeni üye aldılar. Bilemeyiz. Daha ne sakladıklarını, Ahu’nun sırtındaki şifreyi ne için kullandıklarını bile bilmiyoruz.”

Sessiz kaldılar. Şifreyi çözen Mukbil’di. Ama gittikleri yerdeki kasa boştu. Kenan’ın kasadan ne aldığı bilinmiyordu. Kamera kayıtlarında bile yoktu. Sil-dirmişti.

"Bence kimyasal bir şey," dedi Mukbil. Bir haber sayfası açtı. Beyrut'ta karantinaya alınan bir köyden bahsediyorlardı. "Bu köy birkaç ay önce karantinaya alındı. Suyunun ölü hayvan nedeniyle zehirli olduğu ve bu nedenle salgın hastalık başladığı söylendi ama yalan. Bazı raporlarda havada başka bir zehrin olduğu, oraya maskesiz giren insanların birkaç gün içinde öldüğü söyleniyor. Ayrıca böyle kritik bir vakaya rağmen suyun inceleme raporu ve sonuçlarına dair hiçbir şey yok. Resmen konu araştırmaya kapalı."

"Konumuzla ne alaka?" diyen Timur'du. Geldiğini fark ettirmeden aniden arkalarında belirmişti. Ağır adımlarla ilerleyip ekrana yaklaştı.

Heyecanlandı Mukbil. "Patron, bak şimdi." Gözlüğünü ortaparmağıyla iteleyip ekranda birkaç yere tıkladı. "Bu adamı görüyor musun?" Adam dediği karanlık sokakta bir gölgeden ibaretti. "O gün köyün yakınlarında olduğu söyleniyor. Polis sorgu için gittiğinde intihar etmiş bir şekilde evinde bulmuşlar." Ekranda beliren fotoğrafta adamın yüzü daha netti. Saçı sakalı birbirine karışmış, zayıflığıyla elmacikkemikleri çökmüştü. "Adam en son Türkiye'den bir arama almış. Numarayı araştırdım. Orhan Özüm diye alakasız bir adama ait. Adamın Tarık diye bir oğlu var. Resmi kayıtlara göre bir güvenlik şirketinde eleman. Buraya kadar da hiçbir sorun yok. Ama Tarık yaklaşık iki buçuk ay önce ölmüş. Hem de nerede, biliyor musunuz?" Bir tuşa daha bastığında ekranda genç, yapılı, kemikleri belirgin bir adam belirdi.

Timur önündeki Doktor'u kenara iterek ilerledi. Ekrandaki yüzü incelerken boynu sola büküldü. Zihninde bu sureti aradı. Tanıdığına emindi. Birkaç saniye içinde gerçek şiddetli bir gürültüyle zihninde patladı. "O gün Kenan'ın yanındaydı," dedi.

Uçurumun ucunda, ormanda Ahu'yu bulduğunda Kenan'ın yanında olan adamlardan biriydi. Hatta onu Timur vurmuştu. Yüzünü unutmaması imkânsızdı.

Parmak şıklattı Mukbil. "Tam olarak bu, patron! Görünürde Kenan'la hiçbir bağı yok ama o gün orada cesedi bulunmuş."

"Yani?" dedi Şef. "Sonuç olarak Kurul'un sakladığı şey neymiş?"

"Bilmiyorum." Düşünceliydi Mukbil. "Ama sıralamayı düşün. Şifreyi çözdük. Ama oraya gittiğimizde çoktan Kralşan almıştı. Aynı günlerde, aynı bölgede bir köy karantinaya alınıyor. Bulaşıcı bir hastalık var ama dünyadaki hiçbir sağlık örgütü araştırmıyor. O gece o bölgede görülen adam intihar ediyor ve son aradığı adam Kenan Kralşan'ın adamı!" Ellerini iki yana açtı. "Biraz mantıklı olun. O köyde saklanan çok büyük bir şey var."

Murathan'ın gözleri kısıldı. "Ben Kralşan olsam..." dedi ağır ağır. "Kurul'un verdiği bu silah bir güçse eğer gücümü kaybetmemek için o silahı vermez ve eğer benden almaya kalkıştırlarsa neler yapabileceğimi bilmeleri için gözdağı verirdim. Sonuçta bu adam hâlâ o Kurul'un lideriydi. Hem de bahsettiğiniz şu şifreyi açık etmesine rağmen. *Ölmesi gerek*, demiştiniz ama ölmemiş. Demek ki

Kurul'u bir şeyle tehdit ediyor." Sessizleştiler. Bütün bakışlar Murathan'daydı. "Ne?" dedi üzerinde gözleri hissedince.

Dudak büzdü Mukbil. "İyi ki Kralşan değilsin, dostum. Lütfen bu ülke için çalışmaya devam et."

Timur ekrana bakmaya, bütün yüzleri incelemeye devam ediyordu.

"Birimiz Beyrut'a gidip o köyü ve kuyuyu incelemeliyiz." Dikleşti Terzi. "Buradan ne olduğunu çözemeyiz."

"Yasaklı bölge," dedi Mukbil. "Sağlıkçı değilsen giremezsin. Olayları irdeleme zahmetine girmeseler bile hâlâ Dünya Sağlık Örgütünün denetiminde."

Yine sessizleştiklerinde bu defa tüm gözler bir adım arkalarında onları izleyen Doktor'daydı. Ona dönen bakışlara tedirginlikle, "Ne oldu?" dedi Doktor. "Ben mi gideceğim?"

Gülüyordu Şef. "Doktor değil misin?"

"Doktorum ama..." Yükselişinin gerisi gelmedi çünkü Timur'un kararlı bakışları yeterli bir cevaptı. Omuzları çöktü. "Gerçekten mi? Şunca görev içinde bana düşen salgın hastalık olan bölgeye girmek mi sahiden?" Herkes sessizdi. Ama bakışlar *evet* cevabını barındırıyordu. Oflayarak geriledi. "Başıma gelenler." Elleri gerçekten başındaydı. "Ülkedeki bütün mafyalarla çatışsam daha iyiydi."

Kıkırdıyordu Şef. Timur net bir emir daha verip, "Şef, sen de Taytlı'yla gidiyorsun," dedi.

Sırıtan Şef'in gülüşü dudaklarında asılı kaldı. "Ben mi?"

Timur cevap vermedi hatta dönüp bakmadı bile. Askeriyede terör estiren Murathan'a artık hak veriyordu. Anlamsız bir zevki vardı bu işin. Mukbil'in raporlarına göz atmaya geri döndü. "Bunlar on ikili masa üyeleri, değil mi?" diye sordu.

"Evet, patron."

Bu defa sıritarak bakan Doktor'du. Şef göz devirerek, ilerlerken peşine takıldı. "Güneş kremi bol al, Şef. Beyrut şimdi cayır cayırdır. Bir güzel süreriz."

"Sus, geri zekâlı!" dedi Şef. Odadan çıkmak üzereydiler ama Timur'un dediği bir cümleyle durdular.

"Sizi söylemem gereken bir şey var. Ekip üyesi olarak bilmeniz lazım." Başını önündeki kâğıtlardan kaldırmadı. Artık öfkeli değil, mantıklı olması gerektiğinin bilinciyle her detayı inceliyordu. "Murathan..." dedi. "Anlat."

Boş boş bakan Murathan, "*Benim söylemem gerekiyor, demedin mi lan? Söyle işte. Bana ne diyorsun?*"

Timur kâğıtlara bakmayı sürdürdü. "Çok uzun, sen anlat."

Ya sabır çekmesine rağmen dün gece olan her şeyi anlattı Murathan Karakurt. Ahu'nun hayatta olduğundan, uçurumdan nasıl kurtulduğundan ve Dağhan Öz'den bahsetti. En şok edici bilgi ise hamilelik kısmı olmuştu. Tüm bakışlar Timur'a döndüğünde o hâlâ raporları inceliyordu. Konunun onunla

alakası yok gibiydi ama bu haber Terzi'nin dudaklarında derin bir tebessüme neden olmuş, Doktor ve Şef'i ise itiraz etmeden bavul hazırlamaya yönlendirmişti.

Etrafında dönen her bir sesi anlasa da raporlardaki her detayı dikkatle okumaya devam etti. Bakışları Yakup Öz'e geldiğinde durdu. Yaşlı çehresine ve karanlık gözlerine uzun uzun baktı. Kimdi? İyi miydi? Kötü mü? Bu savaşın neresindeydi? Onu kıskırtmış ama Ahu'ya zarar vermemişti.

Bütün belirsizliklerin içinde tek bir şeyden emindi. O, on ikili masayı ilk gördüğünde gizli bir maske altında köşede bekleyen bir hiçti. Ama bu defa öyle olmayacak, her biri Tulpar'la değil, Üsteğmen Timur Töng'eyle tanışacaktı.

"Abi." Kısıktı Irmak'ın sesi. "Sıkıldım."

Parmaklarının arasındaki yarım Roma parasını çeviriyordu Kenan. Başucundan bir adım bile ayrılmayan hayalete cevap vermedi. Artık sesine alışmıştı. Gözleri kısıldı. Bu paranın yarısını Teoman Doğu'nun üzerine atmıştı. Kanpusu'ya bıraktığı bir de not vardı. Neden hâlâ ses yoktu?

Teoman Doğu'nun ölüm haberi dün haberlerdeydi. Görmemesi imkânsızdı. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Notu ve parayı görmemişti. Polislerin eline geçse bile kulağına gideceğine emindi. Nasıl eline geçmemiş olabilirdi? O nottan sonra çıkacak kaosun keyfiyle günlerdir yerine yatamıyordu.

"Irmak."

"Abi."

"Sence Töng'e bıraktığımız notu görmedi mi?"

"Görseydi haberimiz olurdu. Bu bilgiye sessiz kalmaz."

Başını sallayarak onayladı. Doğru, kalmazdı. Hele de işin içinde Ahuzar varsa. Sözkonusu o kadın olduğunda yapabileceklerinin sınırı olmadığını görmüştü.

Irmak'a döndü. "Kıymetli eniştenle uğraştığım için bana kızıyor musun?"

Irmak'ın sarı saçları her geçen gün biraz daha siyaha dönüyordu. Sarı kalan uç kısımları ise soluk pembe tişörtünün üzerine asla yakışmıyordu. Ölüydü ama katilinin zihnindeki ölümü daha yavaştı. Gülümsedi. "Aslında iyi adam, biliyor musun? Beni annemden kurtardığı günü hatırlıyorsun, değil mi? Nasıl da önüme dikilmişti. Çok havalıydı!" Dudak büzdü. "Öyle bir abim olsun isterdim."

Kenan'ın bakışları tersleştirdi. "Abin mi?"

"Hı," dedi Irmak. "Eminim beni canı pahasına korurdu. Sevdiki kadın için bunca şeyi yapan, kardeşi için acaba neler yapardı, merak ediyorum." Dudaklarındaki şeytani gülüş büyüdü.

Kenan göz devirerek önüne döndüğünde kırık parayı cebine atmıştı. "İyi, gidip biraz da ona musallat ol o zaman."

“Abi...” Gülümseyişi sürüyordu. “Kurbanlar katillerinin zihninden asla kaybolmazlar. Eğer birini öldürdüysen sonsuza kadar onunla yaşamak zorundasın.”

Bıkkın bir *tamam* işaretiyle onayladı. “Güzel söz, aklımda bulunduracağım.”

“Artık yaptığından da utanmıyorsun. Çok yazık.” Parmakları yüzündeki yara doğru kalktı. “Yaran kanıyor.”

Kenan parmak ucuyla yarasına dokundu. Parmak ucunda kan göremediğinde ters bakışlarının hedefi yine Irmak’tı.

Kıkırdadı Irmak. “Pardon.” Ellerini kaldırdı. Avuçlarında kan vardı. “Benim elimdeymiş.”

“Ölüler kanamaz.”

“Ölüler insanlarla da konuşamaz, abi. Ama ben seninle konuşuyorum.”

“Ne zaman defolup gitmeyi düşünmüyor musun?”

Yine gülümsedi Irmak. “Birlikte gidelim mi?” Kenan’ın ters bakışlarını gördüğünde yalan bir üzüntüyle dudak büzdü. “İstemez misin? Cesedimin başında saatlerce ağlayınca ben de benimle gelmek istediğini sandım.”

“Bunu istesem o silahı alıp kafama sıkardım, Irmak. Sana sıkmalarına izin vermezdim.”

“Yani kabul ediyorsun...” Birkaç saniye içine yanı başındaydı. “Beni öldürdüğünü.”

Sessiz kaldı Kenan. Kulağına mırıldanan sesi susturmak için gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Güvenliğinden emin olduğu evindeydi. Bakışları içki şişelerine takıldı ama içmedi. Asla pes etmeyecekti. Kenan Kralşan pes edemezdi. Herkese gerçek liderin kim olduğunu yeniden gösterecekti.

Gözlerini açtığı anda, “Viran!” diye bağırdı.

Viran birkaç dakika sonra odadaydı. “Efendim, Kenan Bey.”

“Haber var mı? Töngge, Yakup Öz’ü aramaya başlamış mı?”

“Hayır, efendim. Şu an hiçbir haber yok.”

“Peki, sen bulabildin mi Yakup Öz’ü?”

“Maalesef, efendim. Masa toplantısına bile gitmemiş, Dağhan Öz’ü göndermiş.”

Bakışları daha da kısıldı. “Ahuzar’ı saklıyor, çıkar mı ortaya? Çıkamaz tabii. Yoksa Töngge onu diri diri yer. Aklınca karısını saklayıp Töngge’yi üzerime salacak.” Dudak büzdü. “Güzel plan. Yaşlı moruğun kafa çalışıyor.”

“Babanızdan da hâlâ haber yok, Kenan Bey.”

Bakışları boşluktan koptu. Uçurumdan sağ döndükten sonra Mahir Kralşan’ı sessiz Kralşan malikânesinde bulamamıştı. Nerede olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bilmek de istemiyordu. Ama o malikâne Kenan için kıymetliydi. Her şeyini kaybetse bile orayı koruyacaktı. Bütün her şeyi orada saklıydı.

Kulağına yaklaştı Irmak. “Babamızı da mı öldürdün?”

“Siktir et,” demekle yetindi. “Hangi cehennemde olduğuyla ilgilenmiyorum. Şu an en son düşüneceğim şey benim beybaba.” Sehpanın üzerindeki telefonu çaldı. Ekranda yazan numarayı çok iyi biliyordu. Viran’ı çene ucuyla kovaladı. “Tamam, gidebilirsin. Dağhan Öz’ü takip edin. Hiç kimse o kadar ulaşılmaz değildir. Saklandıkları ini bulun.”

Viran odadan çıktığında aramayı cevapladı. Önceden Kurul lideri Siyahi aradığında ürker, tedirgin olurdu. Artık hiçbir şey umurunda değildi. “Efendim,” dedi kusursuz İngilizcesiyle.

“Kralşan.” Sertti Siyahi’nin sesi. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Yine ne yapmışım? Siz de Amazon’da ok atılsa benden biliyorsunuz.”

“Benimle dalga geçme!” Yükselişi olabildiğince sertti. “Nasıl bir Kurul üyesi senin ülkende öldürülür?”

“Asıl soru, o üyenin benim ülkemde ne işi olduğudur, efendim.” Dikleşti. Çenesi öfkeyle seğirdi. “Bilerek yaptınız. Gücüm kırıldı diye üyelerin ülke içine girmesine göz yumdunuz. Hani Kurul’un hiçbir kuralı yıkılamazdı?” Ayağa kalkmıştı, adımlarını sinirle atıyordu. “Liderin izni olmadan onun topraklarına girelemeyeceğini bize siz söylediniz ama hepsinin son iki aydır yaptığına göz yumdunuz!”

“Kurul’un ilk kural ihlalini sen yaptın, Kralşan.” Kenan’ın aksine sakindi Siyahi. “Lider hata yaptığında ölmeye mahkûmdur ama sen bizi tehdit ettin. Sana güvenip saklaman için verdiğimiz o silahla liderliğini elinde tutuyorsun. Sen Kurul’a verdiği sözleri tutmazken Kurul neden sana verdiği sözleri tutsun?”

Derin nefeslerle sakinleşmeyi denedi Kenan. “Yine tehdit et,” dedi Irmak. “Elindeki kozu kullan. Seni yok saymalarına izin verme.”

“Ben...” dediğinde çenesi dikti. “Kenan Kralşan’ım. Asla kaybetmem! Eğer kaybedeceksem bunu tek başıma yapmam. Ya o üyeler kendi ülkelerine geri döner ve bana itaat etmeyi seçer. Ya da Russo’nun başına gelen her şey onların da başına gelir.”

Sessizdi Siyahi. “Kanpusu,” dedi. “Kim?”

Dudağının köşesi kıvrıldı. “Düşmanımız.”

“Bizim değil, senin düşmanın. Yok et!”

Kendini koltuğa bıraktığında en boş vermiş halindeydi. “Hayır, hepimizin düşmanı. Hem bana niye diyorsun? Kurul üyelerine söyle, yok etsinler. Onların peşinde.”

“Hayır, senin peşinde!”

Güldü Kenan. “O zaman neden ben değil de Russo öldü?”

“Detaylarla ilgilenmiyorum, Kralşan! *Lider olmak istiyorum*, dedin ve hâlâ lider sensin! O zaman gerekeni yap. Kurul bürünlüğünü tehdit eden tehlikeleri ortadan kaldır.”

“Kimyasal silah hâlâ bendeyken sizi fazla iddialı gördüm.”

“Bir daha bizi tehdit edersen...” diyen Siyahi’nin sesi öfke doluydu. “O silahı asıl biz kullanırız, Kralşan. Hatana rağmen ikinci kez verilen liderlik, üstlerin sana son merhametiydi.”

Yüzü ekşidi. “Merhamet?”

“Öz kardeşini öldürdün. Hem de gözünü kırpmadan. Sana bir şans daha vermek istediler. Yerinde olsam bunu boşa harcamam ve liderliğin bittiği gün o silahları bize sağlam bir şekilde teslim ederim. Unutma, biz asırlardır varız. Bir bölgeden yok olur, dünyanın başka bir bölgesinde büyürüz. Sen bizi yok edemezsin ama biz istediğimiz herkesi yok ederiz.”

Göz devirdi Kenan. “Alo! Alo!” Telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Türkiye’de tünel çok. Tünele girdim, sesiniz gelmiyor! Alo!” Aramayı kapatıp telefonu yanına savurdu. “Kara kaşını siktiğimin salağı. Asırlardır varmış!”

“Haklıydı,” dedi Irmak. “Beni öldürdüğünde senden korkmadılar, sana acıdılar. Güç için neler yapabileceğini gördüler. Âcizliğine üzülmüş olmalılar.”

Kenan en sonunda patladı. “Seni o öldürdü! Kurşunu o sıktı!”

Kaşlarını kaldırarak reddetti Irmak. “Kendini kandırma. Sen öldürdün.” Koltukta geri yaslandı. “Şu kimyasal silahlar nerede? İnşallah güvenli bir yere saklamışsındır. Farkındaysan son kozumuz onlar.”

Sessiz kaldı. Güvenli bir yerdeydi. Buna emindi. Ama mesele silah değil, silahı geri vereceği andı. Liderlikte sona yaklaşıyordu. Silahı teslim ettiği an Kurul’un kafasına sıkacağına emindi. O zaman tüm dünyayı kendiyile birlikte öldürmek, çok da kötü bir fikir değildi.

Kenan’ın sessizliğini okuyan Irmak, “Rezil ötesi bir fikir,” dedi. “Bunun bize katkısı ne?”

“Tek başıma kaybetmeyeceğim!”

Yattığı yerden toparlandı Irmak. “O zaman ben neden öldüm? Madem bu savaşı kaybettğini şimdiden kabullenecektin, beni neden tek kalemde sildin?”

“O zaman şartlar başkaydı.” Gözlerini kaçırdı Kenan. O uçurum, içinden bir şeyleri söküp almış gibiydi. Hırs, nefret, öfke yerli yerindeydi ama onu Kenan yapan his kayıptı. Düşüşüyle birlikte Karadeniz’in hırçın dalgalarına gömülmüştü.

Hayatta kalmak bedel ödemekle denkti. Yaşam isteyenler kendilerinden birer parçayı bedel olarak sunmalıydı. Kenan Kralşan o denizden sağ çıkmıştı ama kaybettğini hiçbir zaman anlamayacağı bir şeyin boşluğunu hissedecekti.

Kaybettiği son kalan şey insanlığıydı. Bilmeyecekti.

Uçurumun dibi kör bir karanlıktır. Oradan düşmek, ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şey getirmez. Ama ölümle yaşam kardeşdir. İşte bu yüzden ben ölmüştüm ama içime düşen can yaşamıştı. Canıma can, nefesime nefes katmıştı.

Yeni gelen bu yaşam beni ölümden kurtardı sanmıştım. Hayır, bana beni geri vermişti.

Sakinlikle serçeparmağıma bordo ojemi sürmeye devam ettim. Özlemiştim bu hissi. İşim bittiğinde dikkatle ojemi kapatıp tırnaklarıma üfledim. Yeniden Yakup Öz'ün evinde, bana ayırdığı odadaydım. Ama artık içimde beliren bir yaşam ışığı vardı. Kalbim hayatta, canım burada, kardeşim iyiydi. O zaman Ahuzar neden bu kapana boyun eğiyordu?

Tırnaklarıma üflerken aynadaki aksimle göz gözeydim. *Yak, yık. Kime ne?*

Kapım çaldığında gelenin Süheyla olduğuna emindim. Yanılmamıştım. Derin tebessümüyle odaya girip kapıyı kapadı. Sırtını kapıya yasladı ve birkaç saniye boyunca sırtıtarak bana bakmaya devam etti.

"Dağhan bana bir şey anlattı." Küçüktü gülümseyişim. Ama o benden daha heyecanlıydı. Çocuksu bir neşeyle bana yönelip önümde eğildi. "Ahuzar!" dedi kısık bir sesle. "Sana *Dağhan'a güven*, dedim. Gördün mü bak. *Merhametlidir, sana ve bebeğine kıyamaz*, dedim."

Gülümseyişim sürüyordu. Tırnaklarımdaki bordo ojeleri gördüğünde gülüşü şaşkınlığa dönüştü. "Oje mi sürdün sen?" Elimi kavrayıp dikkatle parmaklarıma baktı.

"Evet." İfadem soldu. "Bebek için zararlı değil, değil mi?"

"Hayır tabii ki. Şaşırdım sadece. Seni hiç böyle görmemiştim."

Gülüşüm yarımdı. "O halde eski beni görsen dudağın uçuklar." Koltuktan kalkıp ojemi aldım. Yatağımın başucundaki komodinin üzerine bıraktım. Her şey buradaydı artık, yanı başımda. Pembe ayıcık, sarı patikler, ojem, gül fidem, radyom ve defterim. Defter umutsuzlukla doluydu. Ama saklamadım. Ölüm ve yaşam gibi umut ve umutsuzluk da kardeşti.

"Nasılmış kocan?" dedi merakla. "İyi, değil mi?"

Değildi. Zayıflamış, göz altları çökmüştü. Ama hayattaydı. Yeterdi. Sessizce onayladığımda heyecanı arttı. Yanıma gelip kısık bir sesle sorularına devam etti.

"Bebeği söyledin mi?"

"Söyledim."

Ellerini çenesinin altında sabitleyip oldukça romantik bir şekil aldı. "Mucize gibisiniz!" Aniden sarılması beklenmedikti ama bu defa tepkisiz kalmadım. Kollarım bedenine dolandı. Sırtımı sıvazlıyordu. "Öyle mutlu oldum ki... Umarım her şey çok güzel olur."

İçimi eziyordu bu merhameti. En az Dağhan kadar merhametli ve anaçtı. Ona ters davrandığım anlar için kendimi mahcup hissetmeme neden oluyordu. "Umarım," diyebilirdim sadece. "İyi olduğunu biliyorum ya, yeter bana."

Daha sıkı sarıldı. Bu zamana kadar hep ben ablalık yapmıştım ama ilk defa bir başkası bana ablalık yapıyor gibi hissediyordum. Bir eli sırtımdayken diğer

eli saçlarını okşuyordu. Ben de Biricik'i böyle sevdim. Hem sırtını hem saçlarını hem de ruhunu.

"Yemeğe inelim mi?" dedim aniden.

Kolları bedenimden çözüldü ve bir adım geriledi. Ama yüzündeki şaşkınlık fark edilmeyecek gibi değildi. "Nasıl yani?"

"Saat altı. Akşam yemeği saatiniz. İstersen beraber inelim."

Şaşkınlığı artıyordu. "Bizimle yemek mi yiyeceksin?"

Oldukça haklı bir şaşkınlık içindeydi. Yakup Öz'ün gözlerinin içine bakacak, biraz vicdanı varsa yaralayacaktım. Ben değil, o benden rahatsız olmalıydı. Çenem dikti. "Evet. Bu akşam sizinle yemek istiyorum."

Şaşkın bakışları sürüyordu. Bana doğru ilerleyip elini alnıma attı. "Ateşin mi var senin? İyi misin? Sancın falan yok, değil mi?"

Güldüm. "Saçmalama, Süheyla. Gayet iyiyim."

Gülüşüme takıldı. Ona ağız dolusu hiç gülmemiştim. Şaşırdı ama heyecanı baskın geldi. Gülüşüme bakarken onun da dudaklarında heyecanlı bir gülüş belirdi. Adımları geriledi. "Bekle, üzerime hırkamı alıp hemen geliyorum. Beraber inelim." Kapıdan çıkarken heyecanı sürüyordu. "Bekle beni, tamam mı?"

Tebessümüm bu defa onaylamak içindi. Heyecanla odadan çıkıp kendi odasına yöneldi. Ayak seslerini duyabiliyordum. Oda kapısının kapanma sesini duyduğumda dolaptan korsemi alıp belime taktım ve hırkamı giyip odadan çıktım. O gelene kadar bir şeyler yakalamaktı umudum. Dışarı çıktığımda büyük ara sessizdi. Alt kattaki mutfaktan gelen tıkırtılar hariç ev her zamanki sükûneti içindeydi.

Yakup Öz'ün, "Olmaz!" dediğini duydum. Ses aşağı kattan geliyordu. O katta salon ve mutfak dışında hiçbir şey olmadığına göre ses salondan geliyor olmalıydı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Dağhan'ın sesi boğuk ve derindi. Duyamıyordum. Süheyla'nın kapısını kontrol ederken merdivenlere yaklaştım. "... olalım," dediğini duydum Dağhan'ın, daha öncesi yoktu.

Yakup Öz, "Bu söylediğinde hiçbir mantık yok!" diye yükseldiğinde duymamak imkânsızdı. Yüksek bir sesle bağırmıştı.

Artık Dağhan da sakin değildi. "O zaman sen bir seçenek sun, baba!"

"Şu an zaten her şey olması gerektiği gibi!"

"Senin doğruların, bir başkasının yanlışı, baba. Artık bunu kabul et."

"Benim doğrularım sayesinde şu an buradasın, Dağhan." Yakup Öz'ün sesi otorite doluydu. "Ben bu yaşıma kendi doğrularıyla geldim, kendi doğrularıyla da öleceğim!"

"Peki, senin doğruların neden bir başkasının ölümüne neden oluyor, baba, ha?" Sessizleştiler. "Dinle beni," dedi Dağhan. "Kanpusu'yla görüş. On ikili masaya gelip bizimle ortak olmasını sağla. Böyle serseri mayın gibi önüne gelene

saldırmasının bize hiçbir katkısı yok. Onu sadece Kenan'a değil, hepimize karşı düşman ediyorsun!"

Masaya vurulan bir yumruk sesi duydum. "Sessiz ol!" demişti Yakup Öz. "Saçma sapan konuşuyorsun. Sus artık."

Süheyla aniden, "Ahuzar," dediğinde irkilerek geri doğrulmam gerekmişti.

Panikledim ama belli etmedim. "Sesler geldi." Parmağım merdivenlere döndü. "Kavga var sandım. Bir bakayım dedim. Ama aşağıya inmek için seni bekledim."

Verdiği derin nefes sıkıntı doluydu. "Babam ve Dağhan kavga ediyordur. Bizimle yemek yiyeceksen bu kavgalara alış. Biri siyah biri beyaz gibidir." Koluma girip merdivenlere yönlendirdi. "Hiçbir zaman anlaşılamadılar."

"Yakup babanızın tek çocuğu Dağhan mı?"

"Hayır, iki de görümcem var ama kayınvalidemin ölümünden sonra Yakup baba kızlarını yurtdışına gönderdi. Dağhan'a da bunu yapmak istedi ama Dağhan fazla uzaklaşmak istemedi. Batum'a gittik. İşlerine orada devam ediyordu."

Sessizce dinliyordum. Merdivenler bitip alt kata indiğimizde yedi yirmi dört zebani gibi bekleyen güvenlikler yerli yerindeydi. Süheyla onlara da minik bir baş selamı verdikten sonra salona yöneldik. Dağhan ve Yakup Öz'ün sesini hâlâ duyabiliyordum ama eskisi kadar şiddetli değillerdi. Süheyla'nın minik topuklu seslerini duydukları an susmuşlardı.

Yakup Öz'ün, "Artık saçmalamayı bırak!" dediğini duydum.

Salonun girişinde belirduğümüzde ikisi de sustu. Masa ilk gün geldiğimde gördüğüm gibiydi ama en başında pek kıymetli Yakup *babamız* oturuyorken iştahla yemek imkânsızdı.

Dağhan bizi gördüğünde hızla ayağa kalkmıştı. "Süheyla," dese de bakışları bendeydi. "İyi misiniz?"

Tatlılıkla gülümsedi Süheyla. "Evet." Yakup Öz'ün yanındaki sandalyeye oturmuş, benim de yanına oturmam için sandalyeyi geri çekmişti. "Ahuzar bugün bizimle yemek istedi."

Çenem dikti. Bakışlarımı Yakup Öz'den kaçırmadan Süheyla'nın yanına oturdum. Karşımızda kalan Dağhan yeniden oturmuştu ama kaşları sorgular bir ifadeyle havalanmıştı. Yakup Öz'ün gözleri ise hepimizin üzerindeydi.

Bu, Dağhan'ın ifadesini toparlamak için yeterliydi. Profesyonel bir şekilde ciddileşti. "Hayırdır? Sen bizimle yemek yer miydin?"

"Tek başıma canım sıkılıyor." Göz ucuyla masanın başında oturan yaşlı adama baktım. "Ben de *neden Yakup babamızla bir yemek yemeyelim*, dedim. Sizin için sorun olmaz inşallah."

İfadesizdi Yakup Bey. İnsanın içini görüyor gibi bakıyor, uzun uzun izliyordu. "Afiyet olsun," dedi. "Benim sofram herkese açıktır."

Mutfakta çalışan Hülya abla yanımda belirmiş, benim için servis açmıştı. Ona küçük bir tebessümle teşekkür ettim. Yakup Bey'e, "Teşekkürler, çok yuce gönüllü bir adamsınız," derken cümlelerim ima doluydu. "Sizin himayenizde olduğum için o kadar şanslıyım ki."

Sessizlik.

Ortamı ifade edecek tek kelime buydu. Dağhan başını önüne eğip, kaşlarının arasını kaşırken Süheyla gerginlikle dikleşti. Sevgili Yakup babalarına huzurlu bir akşam yemeği sunacağımı düşünmeleri ne büyük bir aptallıktı.

Dağhan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama bakmadım. Yakup Bey ise yemek yemeği bırakmış, sadece bana odaklanmıştı. "Aklınca..." dedi. "O sivri dilinle beni rahatsız mı edeceksin, küçükhanım?"

"Hayır." Peçeteyle dudaklarımı sildim. "Sivri dilimle değil, bunu varlığımla yapma niyetindeyim."

Güldü. "Oldukça acemice."

Aynı gülüşle karşılık verdim. "O zaman neden yemeğine devam etmek yerine beni izliyorsun, Yakup baba?"

Ters bakışları sürerken *umurumda değilsin*, der gibi yemeğine döndü. Etkilenmiş bir şekilde dudak büzdüm. Ne irade ama! Salata ve karnıyarık yedim. Hem de bunu büyük bir keyifle yaptım. Yaklaşık on dakika boyunca hiç kimse konuşmadı.

Sessizliği Yakup Bey böldü. "Ahuzar Soykamer, artık her akşam bizimle yiyeceksin."

Salatamı yiyordum. "Töngе," dedim anında. "Soyadım Töngе." Öfkeyle yanan gözlerimi gözbebeklerine diktim. "Kocamı hiçe saymaktan vazgeç! Ya iki soyadımı da kullan ya da adımı bir daha ağzına alma."

Dağhan'ın içtiği su boğazında kaldı. Küçük bir öksürükle mücadele etmek zorundaydı.

Ama Yakup Bey oldukça rahattı. "Hâlâ bir kocan olduğuna inanıyorsun yani?"

Canımı yakmaya çalışıyordu. Başarılıydı da. "İnanıyorum." Baskındı sesim. "Son nefesime kadar da inanmaya devam edeceğim."

"Nerede o zaman?"

Dudak büzdüm. "Bilmem, siz daha iyi bilirsiniz. Yedi yirmi dört izlediğinize göre." Göz ucuyla Dağhan'a baktım. Eğleniyordu. Çalışma masasının üzerine bıraktığı fotoğraflar konusunda babasından azar yediğine emindim ama pek umurunda değildi.

Peçeteyle sakince dudaklarımı sildim. "Beni neden burada sakladığını artık anladım."

"Nedenmiş?"

“Timur hayatta ve beni arıyor. Buna rağmen beni saklamaya devam ediyorsun. Çünkü Timur tüm bunları Kenan'ın yaptığını sanıp ona saldıracak. Sen de bu şekilde intikamını alacaksın, değil mi? Malum, aranızda bitmek bilmeyen bir savaş var. O senin karını öldürdü. Sen de bana, Irmak'a ve Kenan'a ait her şeye saldırdın. Şimdi de Timur'u onun üzerine salarak yok etmeyi deniyorsun.”

Sessizlik kulak yırtacak türdendi. Tepkisizliği birkaç saniye sürdü. Dudakları etkilenmiş bir şekilde kıvrılırken son derece profesyonel bir şekilde sakinliğini korudu. “Oldukça başarılı. Sandığımdan daha erken çözdün.”

Öfkem kaynıyordu ama dişlerimi sıkarak masayı yerle bir etme dürtümü dizginledim. “Benim de seni tebrik etmem gerek. Gayet başarılı bir plan.” Dikleştirdim. “Ama planında küçük bir pürüz var.”

Önce izledi, daha sonra ise dudaklarından alaysı bir gülüş döküldü. “Neymiş?”

“Beni arıyor, eminim. Ona öldüğümü söyleyin. Durmayın, bunu yapın. Cesedimi almadan durmaz. Başka bir beden gösterin. Beni tanır. Mezar gösterin, *karın burada*, deyin. Elleriyle kazar ve ölümü de dirimi de kimseye bırakmaz. Ve bunu yaparken sizi temin ederim, yok edeceği tek kişi Kenan olmaz.” Ağır ağır ayağa kalktım. “Timur bir kukla değil. Kafasına eseni yapar. Planı, düzeni yoktur. Kimseye göre hareket etmez, kendi bildikleri doğrultusunda yaşar. Bana *kimsen yok*, demiştin, hatırlıyor musun?”

Sessiz kaldı.

“Bence hatırla. Hatta sık sık tekrar et. Ama şunu da unutma, benim hiç kimseye ihtiyacım yok ama senin saklanacak sağlam bir deliğe ihtiyacın var. Dikkat et, Yakup baba, yok etmeye çalıştığınla birlikte yok olma.” Sandalyemi ileri iteledim. “Afiyet olsun, çok keyifli bir akşam yemeği idi. Yakup baba haklı, her akşam bunu tekrarlayalım lütfen. Çok iyi geldi.”

Küçük bir tebessüm gönderdim. Süheyla vahşet görmüş gibi bana bakıyor, Dağhan dudaklarını kemiriyor, Yakup Öz ise ifadesiz bakışlarıyla beni süzüyordu. Salondan çıkıp merdivenlere attığım her adımda aklımda yer eden tek bir cümle vardı. *Dikkat et*, diyordu Timur. Ne zaman bir merdiven çıksak beni önüne alır, iniyorsak önden o giderdi. Bilirdim nedenini. Acısına ses etmez, saygı duyardım. Bu yüzden merdivenlerdeki adımlarım yavaştı.

Odanın kapısı kapandığında yine kendi sessizliğimdeydim ama bu defa yalnız değildim. Yastığın altındaki telefona uzandım. Radyomu alıp camın önüne yerleştirdim ve küçük kolruğuma kuruldum. Camın önünde beklemek ve gökyüzünü izlemek Rize günlerinden kalan bir alışkanlıktı. Oysa oranın gökyüzü bir okyanus, buraninki sadece karanlık bir zemindi. Ne zaman gökyüzüne baksam Aknene'yi, Âdem abiyi, Resul'ü, Biricik'i, Irmak'ı, Cemil babayı ve Defne'yi düşündüğümü kimse bilmeyecekti.

Zihnim karanlık anılarla dolu olsa da gökyüzünün karanlığı zihnim gibi değildi. Küçük yıldızlar tek tük de olsa parlıyor, karanlığın içindeki umut olabiliyordu. Radyodan İbrahim'in sesi yükselirken telefonumu kucığıma sakladım.

Kapalıydı telefon. Açtığımda ise ekrana sayısız arama ve mesaj düştü. Liseli ergen gibi sırıtmam ise beklenmedikti. Dört kere aramış, kırk üç tane mesaj atmıştı. Normal şartlarda asla bunu yapmazdı. Mesajlaşmaktan nefret eden bir adamdı. Son mesaja takıldım.

T: *Dağhan Öz beni engelledi. Söyle ona, engeli kaldırsın. Sikerim dalağını!*
Kıkırdadım.

A: *Geldim. Sakin ol, buradayım.*

T: *İyi misin? Yani iyi misiniz?*

Mesaja bakarken tebessümüm derinleşti. Korseyi çıkarıp yatağın üzerine savurdum ve koltuğuma daha da yayıldım.

A: *İyiyiz, merak etme. Radyo dinliyorum.*

T: *İbrahim biraz daha trafikten bahsederse Boğaz Köprüsü'nün ortasına göründen çivilerim.*

O da radyo dinliyordu. Oysa nefret ederdi İbrahim'den. Bir savaşın orta yerindeydik. Gelecek belirsiz, özlem derindi. Karnımda onun çocuğunu taşıyordum. Ama hâlâ tek bir mesajıyla kalbimi yerinden çıkaracak kadar hızlı atmasına neden olabiliyordu. Aşk, delilik değil de neydi?

A: *Her gün şarkı gönderdin, o da her gün paylaştı. Şu adama biraz acı.*

T: *Yeterince acıdım, emin ol.*

Dişlerimi dudaklarıma geçirerek anlamsız gülüşümü zapt etmeye çalıştım.

A: *O zaman bu gecenin ilk şarkısı benden sana gelsin.*

Hızlı bir şekilde radyoya mesaj atıp yeniden Timur'a döndüm. Kısa ve net bir mesajı vardı.

T: *İbrahim'e yazma, bana yaz.*

A: *Çok geç kaldın. Yazdım bile. Birazdan gelir. Ateş emojisini kaçırma.*

T: *Sen de gülü kaçırma.*

A: *Asla :) Göksel yine Gittiğinde mi diyecek?*

Dudaklarımdaki tebessüm derinleşti. Kalp ritmim arttığı için bebeğimin hareketleri de arttığında elimi üzerine yasladım. "Sorun yok, korkma. Babanla konuştuğumuz her an kalbimiz böyle atıyor. Alışsan iyi olur."

Tepki gelmedi. Ama babasından ekrana bir mesaj daha düştü.

T: *Hayır, bu defa benim yerime memleket konuşacak. Senin için tüm dünyayı ateş olup yakarım, diyecek.*

Saçma bir cilveyle olduğum yerde süzüldüm. İbrahim, "Evet, şimdi istek parçalarımıza geçiyoruz," dediğinde dikleşerek radyoya odaklandım. "Bugün hızlıyız. Ben daha programı açmadan istek parçalar gelmeye başlamış. Yalan diyemem, gözüm ilk bizim şu meşhur gül emojisini arıyor ki..." Sesi bir şeyler

okuyormuş gibi derinden geliyordu. "Buldum!" dedi. "Ama bu defa bizden Goksel *Gittiğinde* istememiş. Çok başka bir şarkı istemiş. Şaşırtıyorsun, gül emoji."

Ekrana bir mesaj daha düştü.

T: *Arada seviryorum bu DNA'sına soktuğumun salağını.*

Kıkırdadım ama kınamayı da ihmal etmedim.

A: *Timur! Şöyle söyleme adama.*

İbrahim girdi araya. "Gül emoji bu defa bizi Karadeniz'e götürüyor. Resul Dindar, *Sevdanla Beraber*, diyecek sayın dinleyiciler. Sevgili gül, *sevdiğimi arıyorum*, demiştin. İstek şarkın değiştiğine göre onu buldun mu? Kara ormandan çıkıp sahile ulaştınız mı?"

Arkadan şarkının melodisi yükselmeye başlamıştı. Tulum sesini ne kadar sevdiğimi o an fark ettim. Evim bilmiştim ben onun memleketini. Huzur ve hayar vardı Rize'de. Yaşamın bu denli olduğu bir yerde uçurumlar ölüme çıksa bile yürek orayı sevmekten vazgeçemiyordu. Timur da böyleydi, biliyordum. Yıllarca memleketinden kaçmıştı ama oraya benimle gittiği anlarda bambaşka biriydi. İçinde derin acılar saklamasına rağmen seviyordu memleketini.

"Cevap geldi," dedi İbrahim saniyeler içinde. "Gül emoji bize *buldum, hep bulacağım*, demiş." Alkış efekti yükseldi. "İşte bu! İnanın keyfim yerine geldi. O zaman bu şarkı sana ve büyük aşkına geliyor, sevgili gül emoji. Onu buldun diye bize mesaj atmaktan vazgeçme. Seviliyorsun."

Sesler sustu. Timur'un seçtiği şarkı aramıza kuruldu. "*Sevdaluğun acisi, kalpten aşağı akar, sevdan olsun yanımda, ölüm olsa kim takar...*"

Gülüşüm saçma bir huzurla doldu. Hiçbir şey bitmiş değildi oysa ama adı ve varlığı umut olmaya devam ediyordu. Elim karnımı, minik umudumuzu sarmaladı. Başımı koltuğa yaslayıp karanlık gökyüzüne baktım. Şarkı devam ediyordu. Babamın sözleri yine zihnimde yankılandı.

Güneş yakın, Ahuzar, güneş yakın...

"Güneş doğacak," dedim. "Bu karanlık dağılacak." Elim karnımı okşamaya devam etti. "Güneş doğacak... Hep böyle karanlık kalmayacak."

Gözlerimi kapatıp zihnimdeki küçük aydınlık kırıntısına sığındım. Gece'nin karanlığına değil, içimdeki güneşe sığındım. Dudaklarımda anlamsız bir tebessüm vardı. *Gökyüzü bizim, gökyüzü herkesin*, diyordu bir şair. Haklıydı. Yeryüzünü anakucağı gibi sarmalayan bu kolların hem aydınlık hem karanlık olmaya hakkı vardı.

Bu defa bir yıldız görürsek içindeki umudu kaybetme, Ahuzar.

Gözlerim ağır ağır aralandı. Gökyüzünde arandım. Karanlığın içinde parlayan küçük bir yıldız yakaladığımda ise dudaklarımdaki gülüş derinleşti. Geri yaslanıp kendimi şarkılara bıraktığımda huzurluydum. Çünkü biliyordum.

Karanlığın içine düşen aydınlık küçük bir nokta olsa bile büyüyecek, bizim için savaşacaktı.

Çalışma odasında, camının önündeki sallanan sandalyesinde oturan Yakup Öz düşünceliydi. Hemen yanındaki Mahir Kralşan tekerlekli sandalyesinde ve sessizdi.

“Neden bu kadar düşüncelisin?”

Derin bir nefes verdi Yakup. “Düşünüyorum.”

“Neyi?”

“Elimdeki bıçakla ne yapacağımı.”

Mahir Kralşan odasından çıkmıyor, hizmetlilerin yardımıyla sadece Yakup’un yanına geliyordu. Kendine verdiği ceza buydu: Kalabalık içinde yalnızlaşmak. Ama asıl ızdırabı Ahuzar’ı görmektir. Vicdanı sızlıyor, hataları yüzüne bir tokat gibi çarpıyor ve kolay kolay ölmeyeceğine emin oluyordu.

Oğlu da kolay kolay ölmeyecekti. Ona verdiği güç, Mahir için vicdan azabından farksızdı.

Yakup, göz ucuyla Mahir’e baktı. “Sence ne yapmalı, Mahir?”

“Bıçağın ucu sana döndüyse bıçağı tutan elle artık konuşma vaktin geldi demektir.” Derin nefesi Mahir’in ciğerlerine battı. “Ben yapmadım, bıçağı ilk bana sapladı. Sen bu hataya düşme, Yakup.”

Sessizleştiler. İkisi de kendi zihninde gömülüydü. Mahir bir süre sonra hizmetlinin yardımıyla odadan çıkarılıp, kendi odasına yönlendirilirken Yakup hâlâ düşünceliydi. Bir savaş kızıışmaya başladığında konuşulacak ilk şey çıkarlar olmalıydı. Telefonuna uzandı. Tek başına alacağı bir karar olmadığının farkındaydı. Dağhan’ın merhametine kızıyordu ama belki de haklıydı. Kıymetliydi evladı. Kızardı ama kıyamazdı.

Alnını ovuşturuyordu. Hedefindeki kişiyi arayıp telefonu kulağına yasladığında düşüncelerinin ucunu asla tutamıyordu. Arama birkaç saniye sonra cevaplandı. “Yakup,” dedi Kanturalı Bey’in otoriter sesi.

“Konuşmamız lazım, efendim.”

“Bence de,” dedi Kanturalı Bey ağır ağır. “Günlerdir aramanı bekliyorum. Geç kaldın, Yakup.”

“Neye?”

“Bana Kanpusu’yu anlatmaya.” Sessizdi Yakup. Kanturalı otoriter sesiyle konuşmaya devam etti. “Oynadığın taş sandığından daha büyük hamleler yapıyor, farkında mısın?”

“Farkındayım, efendim.” Çenesi dikti. “İzniniz olursa onu ülke içindeki on ikili masaya çağırarak istiyorum. Yoksa Kenan’ı bulana kadar önüne gelen herkesi yok edecek.”

“Önce ben,” dedi Kanturalı. “Timur Töngge’yi bana getir, Yakup. Birebir şahsiyle tanışmak isterim. Küçük bir taş olan Kralşan için çabalayacağını sanmıştım ama sandığımdan daha sert oynuyor. Bir yüz yüze konuşalım bu delikanlıyla. Devlet, gözü kara vatan evladlarını her zaman bağrına basmıştır. Ne için mücadele ettiğini bilmeli.”

“Peki, efendim,” diyebildi sadece.

Arama bittiğinde bir puro yaktı Yakup. Koltuğuna yeniden kurulup geri yaslandı. Savaşın son perdesi aralandı. Kayıplar, ölümler ve ittifaklar ortaya dö-küldü. Kaybetmek ve kazanmak aynı kefeye kondu. Hangisinin galip geleceğini o an için hiç kimse bilmiyordu. Ama artık şundan emindi: Kazanmak için önce kaybetmeliydi. Kazansa dahi kaybedeceğinden ise bihaberdi.

5. BÖLÜM

*"Ayçiçeği tarlalarında binlerce dolunay,
Ağzımızda birer gökyüzü öpücüğü,
Yıldızlar uykularımızda çiçek açardı."
- Şükrü Erbaş*

Bir bacağı topallayan kedi sessiz ve ıssız caddede ilerliyor, sokak lambalarının sönük sarı hareleri yanıp sönüyordu. Yağmur belli belirsiz damlarıyla yüzünü temizlemeye çalışırken Timur sokağın köşesine çekilmiş, karşısındaki gece kulübünü izliyordu. Üzerindeki siyah *sweat* yüzünü kapatmış, bedeni karanlığın içinde kaybolmuştu.

Gözleri kısıldı. Kapının önünde bekleyen iri yapılı adamlar içeriye yaşı tutmayan gençleri bile alıyor, asla kimliklerini kontrol etmiyordu. Telefonu titrediğinde bakışlarını ekrana eğdi. İçeri sızan Murathan kısa ve net bir mesaj atmıştı.

Blarta Balla burada.

Aynı saniyelerde Terzi'den de bir mesaj geldi. O da içeri sızmış, Blarta Balla içkisini yudumlarken, gizlice fotoğrafını çekerek Timur'a iletmışti. Ama ona yaklaşmak, Domenico Russo'ya yaklaşmak kadar kolay olmayacaktı. Etrafında yoğun bir koruma ve oldukça sıkı bir güvenlik ağı vardı.

Timur'un aradığı da tam olarak buydu. Kurul üyelerinden biri olduğuna emin olduğu bu kadını da diğerleri gibi ortadan kaldıracak, Kenan'ı ve Kurul'u biraz daha köşeye sıkıştıracaktı. Kalan üyeler, Kurul ve Kenan'ı birbirine düşürmeden güçlerini kıramayacağını farkındaydı. Bu zamana kadar attığı sarsak ve başıboş her adımı Ahu'ya ulaşmak içindi.

Şimdiyse intikam.

Şeytan, ininden çıktığında nefesini tüm dünyaya üfleme ant içmişti, Timur ise o nefesi yok etmeye. Daha planlı ilerleyecek, her detayı incelikle düşünerek adım atacaktı. On ikili masaya gözdağı vererek Kenan'la işbirliği yapmalarına engel olacak ve Kurul'u ülkesinden defedecekti. Kenan Kralşan denen sık kırıgını ise kendi zehirli kanında boğacaktı. Doktor ve Şef, Beyrut'a gitmek için yola çıkmıştı ve hâlâ haber yoktu. Onlardan gelecek olan bilgiler asıl planı ve Kralşan'ın sonunu belirleyecekti.

Şu anlık önceliği Blarta Balla'ydı. Timur, zayıf noktasını bulana kadar onu izlemeye devam edecekti. Hakkında topladığı bilgiler sınırlıydı. Mukbil'in buldukları ve Terzi'nin analizlerinden yola çıkacak olursa oldukça akıllı bir kadındı.

Arnavutluk'taki tüm yeraltı liderlerinin içinden sıyrılarak dünyanın yeraltı ağını kontrol altında tutan bir kurula girmeyi başarması bu tezi destekliyordu.

Murathan ve Terzi içeride bilgi toplarken boyu nedeniyle dikkat çekebilme ihtimaline karşı geride kalmayı tercih etti. En güvenli yol şu anlık buydu. Üstelik tüm Kurul ve on ikili masanın artık onu aradığı aşikârdı. Yatışan öfkesi mantığını yeniden eline almasına izin vermişti. Artık adımları temkinli ve kendinden emindi. Her şey bir yana, düşündüğü tek şey ise aileydi.

Ailesi.

Timur'un ailesi.

Hâlâ sindiremediği gerçekler hem kalbini ısıtıyor hem de onu korkutmaya devam ediyordu. Ama ceketinin iç cebinde taşıdığı ve taşımaya devam edeceği ultrason fotoğrafı gerçektir. Tıpkı yüreğine yaşadığını fısıldayan sevdası gibi. Bu sadece bir intikam değildi; yeni bir hayat kurmak için son fırsattı.

Arkasında bir gölge hissettiğinde bakışlarını karşısındaki kapıdan kopardı ama geri dönmedi. Yağmur damlaları ağır ağır üzerine dökülürken bakışlarını yere eğdi. Hislerinin önüne geçmesine engel olmak için nefesini tutup arkasındaki gölgenin adım sayısını dinledi. Birkaç saniye sonra hızla arkasını dönmüş, siyah bir yağmurluk giymiş gölgeyi boynundan yakalayıp sertçe duvara yaslamıştı. Her şey saniyeler içinde gerçekleşirken gölgenin erkek bedeni olduğunu boyundan ve dudaklarından dökülen kesik hırıltılardan anlayabiliyordu.

Elinin altındaki boynu daha da sıkarken karnına silahını yasladı. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu. "Kimsin?" dedi sadece.

Yağmur şiddetini arttırdı. Bir şimşek daha şiddetle gökyüzünüzden kopup, yeryüzüne düşerken adamın yüzünü yağmurluğun şapkası kapatıyor, sadece dudakları ve gür bıyıkları görünüyordu. Timur'un elinden kurtulmak için bir manevra yapmayı, kasıklarına vurarak onu geriletmeyi denedi ama karşısındaki iri bedene direnmek zordu.

Timur yeniden, "Kimsin?" diye soluduğunda arkasında bir gölge daha hissetmişti ama henüz dönmeden küçük bir beden sırtına atlamış, bacaklarını bedenine dolayarak boynuna bir iğne saplamaya meyletmişti. Fakat çevikliğiyle bunu yapmasına izin vermedi Timur. İğneyi fark ettiği an onu tutan eli kavramış, soluk bir hırıltıyla gerilemişti. Eli gölgenin boğazından koptu. Sırtındaki bedenden kurtulmak için elini sırtındakinin ensesine atıp, kavradığı kumaş parçasını tutarak öne eğildi ve omuzlarındaki yükü duvara, gölgenin üzerine fırlattı.

İnce beden gölgeye toparlanma fırsatı vermemiş, ikisi de aynı anda yere düşmüştü. Timur silahını doğrultup üzerlerine ilerledi ama aniden boynunu isabet eden ince bir sızıyla irkilmişti. Elini boynuna atıp, sinek ısırığını anımsatan şeyi kavrayıp geri çektiğinde bunun ince uçlu bir iğne olduğunu görmüştü. Saniyeler içinde bilincinin bulanıklaşmasına ise engel olamamıştı.

Gölge ve az önce üzerine fırlattığı beden tam karşısındaydı. Adamın yüzü hâlâ görünmüyordu ama diğerinin bir kadın olduğuna emindi. Esmer teni kadını karanlıkta kamufle ediyor, siyah saçları sıkı bir atkuyruğuyla sırtına dökülüyordu. Timur'un parmaklarının uyuşması, bilincinin bulanıklaşması saniyeler içinde gerçekleşti. Bir hayvan avlar gibi uzaktan iğneyi fırlatıp boynuna saplamış olmalıydı.

Adımları yalpalarken dilinden dökülen kesik ve soluk bir küfür vardı. Kalan son kas gücüyle silahını gölge ve ince bedene doğru ateşledi ama en son gördüğü esmer, uzun saçlı kadının yerden toparlanmaya çalıştığıydı. Adımlarında daha fazla sendeleyecek güç bulamadığında gücünü elinde tutan kontrol merkezi yerle bir olmuştu.

Kadının, "Alper, tut! Kafasını vuracak," dediğini duydu ama gerisi yoktu. Gözleri kontrolsüzce kapandığında bedeni tüm ağırlığıyla yere serildi.

İstihbarat Teşkilatı için çalışan Alper ve Menekşe üzerlerine sarsakça ateşlenmiş kurşunlardan kıl payı kurtulmuştu. Alper ayağa kalkmayı denedi ama nefesini toparlamakta zorlanıyordu.

"Ne tutacağımı?" dedi Timur yere düşüp bilincini kaybettiği anda. "Adam üç saniyede boynumu kıracaktı. Sence kafasına bir şey mi olur?"

Menekşe ayağa kalkmış, koşar adım Timur'a yönelmişti. Yağmur saçlarını ve bedenini sıırıslıklam bir hale getirmişken siyah pantolonu ve ceketini çamur içindeydi. Sokağa bakınırken Timur'un ayaklarının ucundaydı. "Çabuk, kendine gelmeden götürmemiz lazım."

Alper en sonunda kendine gelip Timur'un başucuna gitmişti ama bu iri bedeni kaldırmaları imkânsızdı. Birkaç saniye sonra yanlarına koşar adım gelen kişi Timur'u yerle bir edecek iğneyi uzaktan ateşleyen bir başka istihbarat üyesiydi. Üçü birlikte onu yerden kaldırmayı en sonunda başardılar ama bir hayli de zorlandıkları aşikârdı. Bir kolunun altında Alper, diğerinde diğer arkadaşları varken Menekşe arabayı yakına getirmek için koşar adım uzaklaşmıştı.

Birkaç saniye içinde araba önlerindeydi. Timur'u arka kapıdan içeri itelemeye çalışırken verdikleri mücadele görülmeye değerdi.

"Bayıltmak kimin fikriydi?" diye soludu Alper. Nefes nefese kalmış, bu iri bedenin bu denli ağır olacağını tahmin etmemişti.

"Ya ne yapacaktık? Neredeyse boynunu kırıyordu," dedi Menekşe. Sürücü koltuğuna kurulmuş, çevreyi kontrol ediyordu. "*Bizimle gel, seninle görüşmek isteyen biri var, desek gelecek miydi?*"

"Belki gelirdi," dedi diğer eleman.

O da en az Alper kadar nefes nefese kalmıştı. Bir adı yoktu. Herkes kendine göre bir isim verip öyle çağırırdı. Kimi için isimsizdi kimi için hayalet ama görevlerdeki kod adı asla değişmezdi: Kürşat.

"Gelmezdi," dedi Menekşe. "Adamı tanıyorsunuz. Hatta artık tüm istihbarat tanıyor. Sizce mümkün mü? Ne sen yakalayabildin ne de ben. Kürşat uzaktan bayılmasa konuşmamız bile imkânsızdı."

Kürşat ve Alper sessiz kaldı çünkü Timur'un bacağına kırmadan arabaya verleştirme derdindeydiler.

En sonunda bunu başarıp kapıyı kapadıklarında, "Bu iğne ciğerlerine zarar vermez, değil mi?" dedi Alper. "Hastane raporlarında ciğerlerinin henüz tam anlamıyla toparlanamadığı yazıyor."

Kürşat bir hayli sakindi. Cıklayarak arkadaki arabasına ilerledi. "Bir şey olmaz. Rahat ol."

"Lan, *ayıyı devirir*, dedin," diye arkasından yükseldi Alper. "Ayıyı deviren, ciğerine mi acıyacak?"

Kürşat kendinden emin bir şekilde işaretparmağını dudaklarına yaslayarak susması gerektiğini belirtti ve arabasına bindi.

Dakikalar içinde, sessiz ve ıssız sokaklarda kayboldular. İki yüzü vardı İstanbul'un. Karanlık, aydınlığı gün doğumunda, aydınlık ise karanlığı günbatımında yutarken yokluk ve varlık arasında ilerlemeye devam ettiler. Sokaklardan, caddelerden yağmuru ezerek ilerlediler. Hedeflerine vardıklarında Timur'un bedenini sedyeye üst katlara taşımış, karanlık bir odada, yumuşak bir zemine yatırmışlardı.

Zihnindeki boşlukta savrulan Timur'un sessiz düşünceleri boğuk hırıltılardan ibaretti. Toprağın altına sıkışmış gibiydi ama su kadar hafif hissediyordu. Uyku ve uyanıklık arasında savrulurken başını okşayan el ve ablasının ninnisi birbirine karıştı. Ahu'su sarıldı, sıkıca göğsüne sakladı. Anne gülümsedi, nenesi önüne sıcak bir yemek bıraktı. Ablası kollarını açıp onu bekledi. Küçük Timur gülerek, ablasına koşarken o bir köşeden izledi. Adem başını okşadı, Atmaca Resul önü sıra koşup gök mavi gözleriyle gülümsedi.

Hayat film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, her bir anıdan sıyrılıp yine kendi benliğinde, bir sevdası bir de davası olan Timur olarak kaldı. Gözbebeklerine değen ışıkla irkilerek uyandığında şakaklarına saplanan derin bir ağrı vardı. Sırtüstü yattığı zeminde kıpırdamadan bekledi. Görüş alanına giren ilk şey başının üzerinde yanan beyaz lamba ve gri duvarlardı.

"Sikerler, ha," dedi elini alnına atarken. Toparlanmayı denedi ama şakaklarına saplanan ağrıya yüzü ekşimiş, parmak uçları karıncalanmıştı. En sonunda toparlanıp oturduğunda önünde kalan geniş alanı ve ortasındaki masayı görebiliyordu.

Ve masanın en ucunda oturan ak saçlı, sakallı, yaşlı sayılabilecek ama dinç görünen adamı.

Ne oluyordu?

Bir yatağın üzerindeydi ama buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eli boynunda en son acı hissettiği yere değili. Hazırlıksız yakalanmıştı. Karşısındaki adama bakarken gözleri kısıldı. Yaşlı adamın çenesi dik, burnu sivri, koyu kahve gözleri bu noktadan bile net ve kendinden emindi.

Kimdi? Kurul'dan ya da on ikili masadan biri değildi. Olası bütün üyeleri incelemişti ve bu adam hiçbirine benzemiyordu.

Yaşlı adam, "Merhaba, Timur Töngge," dediğinde ağrıyan başına rağmen oturduğu yerden ağır ağır toparlanmıştı. Belindeki silah, cebindeki bıçak alınmış, tamamen silahsız bırakılmış bir haldeydi. Asıl silahın bileği olduğunu bilemezlerdi.

Sessizce yürüdü. Yaşlı adamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğunda bakışlarını bir saniye olsun ondan koparmıyordu. Ama gözlerinde ne korku vardı ne de endişe. Oturup sakinlikle çenesini yukarı diktiğinde yaşlı adamın dudaklarında beliren kesik bir gülüş vardı. Sessizce birbirlerine bakmayı sürdürdüler.

"Kimsin, demeyecek misin?" dedi yaşlı adam.

Dudak büzdü Timur. "Başım ağrıyor. Derdin neyse anlat."

"Belki düşmanlarından biriyim ve seni öldürmek istiyorum."

Tek kaşı havalandı. Çenesi hafifçe arkasını işaret ediyordu. "Hiçbir düşmanım beni böyle rahat bir yatakta yatırmaz."

Yaşlı adamın dudaklarındaki gülüş büyüdü. "Kendine gerçek düşmanlar edindin, desene."

Sessiz kaldı Timur. Baş ağrıyor, şakaklarına iğneler batıyordu ama bütün ihtimalleri düşünmek zorundaydı. Ona zarar vermemişlerdi. Öldürmek isteyen biri birkaç saniyede kafasına sıkabilir ya da şu an işkenceler içinde uyanabilirdi ama rahat bir yataktaydı. Herkes için rahat olansa ona sadece zarardı.

Bir şey isteyecek, dedi zihni. Anlaşma, pazarlık, teklif?

Yaşlı adam ellerini masanın üzerinde bağladığında Timur'un bakışları parmağındaki ay yıldızlı büyük yüzüğe takıldı. İhtimaller azalıyordu. Devlet adamı mıydı yoksa gizli bir düşman mı?

Yaşlı adam zihnindeki soruları duymuş gibiydi. "Bana *Kanturalı Bey*, derler." Sesi tok, diksiyonu oldukça iyiydi.

Başını hafifçe salladı Timur ama sessizliği sürüyordu.

Kanturalı Bey lacivert ceketinin cebinden çıkardığı not kâğıdını Timur'a uzattı. Üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. "Bunu sana iletmem gerek diye düşündüm. Muhatabı sensin. Fırsattan istifade seninle de tanışmak istedim."

Kâğıdı almıştı ama bakışları tedbirliydi. Üzerinde kanlar kurumuş kâğıdı açıp göz ucuyla okudu. Notun kimden geldiği oldukça netti.

Timur Töngge, Tulpar, Kanpusu... Artık her neysen. Hayatta olduğumu biliyor, bana meydan okuyorsun. Bunu sevdim! Beni bilirsin, meydan okumaları asla geri

çevirmem. Hem bir süredir o kadar çok sıkılıyordum ki sana anlatamam. Teoman Doğu benden sana ilk hediye. Kendileriyle bitmeyen husumetimizi kökten çözdük. Senin için de geleceğim ama zamanı değil. O zamana kadar kumunda oynamaya devam et. Kumdan daha sağlam kaleler yapman için sana Abuzar'ın kanını sunacağım ve yemin ederim, bu defa başaracağım.

Kenan Kralşan.

Kâğıdı avcunda buruştururken gözlerini kapamış, gerilen boynunu gevşetmeyi denemişti. Kralşan adı geçtiği anda göğsüne dolan öfkeye engel olamıyordu. Oysa dökülecek tek bir kan vardı. O da Kenan'a aitti.

"Bu not, Teoman Doğu'nun cesedinin üzerindeydi. Sana ulaştırmam gerektiğini düşündüm."

"Sen kimsin?"

Güldü Kanturalı Bey. "Sonunda merak ediyorsun, ha?"

"Uzatma, kimsin?"

Cevap en net şekilde geldi. "Kızılgerdan Operasyonu'nu başlatan kişi benim."

Timur'un ifadesi sertleşti. Hafifçe dikleşirken bir kaşı yeniden havalandı. "Teoman Doğu?"

"Benim yönetimimde ilerlerdi," dedi Kanturalı. "Ama kendi kafasına göre hareket edip operasyonu kişisel hırsları için tehlikeye attığından görevden alındı." Dudak büzdü. "Severdim. İşinde oldukça iyiydi ama profesyonelliğini koruyamadığı için kaybetti."

Timur sessizce dinlemeye devam ediyordu. Neler olduğunu çözmek için zihnindeki parçaları birleştirmeyi deniyor ama bunu yaparken sert ve keskin ifadesini asla bozmuyordu.

Kanturalı'nın gözleri kısıldı. "Sen de kişisel hırslarına kapılıp yolunu kaybetmeye başladın, delikanlı."

İfade okur, sessizliği çözerdi Timur ama karşısındaki adam büyük bir soru işaretinden ibaretti. Bu defa hafifçe öne eğilen oydu. "Babalık," dedi ağır ağır. "Sen tam olarak kimsin?"

"Dedim ya, Kanturalı Bey," diye devam ederken kelimeleri toprağa kök salan bir çınar kadar kuvvetliydi. "Devletin görünmeyen eli, bilinmeyen yüzü, en derin gerçeği."

"Benden ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

"Ne hakkında?"

"Kurul ve Kralşan."

Timur sessiz kaldığında Kanturalı önündeki mavi dosyayı Timur'un önüne iteledi. "Aç," dedi sadece.

Önüne gelen dosya ve karşısındaki yaşlı adam arasında gidip geliyordu bakışları. Uzanıp dosyayı aldığı anda ilk sayfada gördüğü şey kendi fotoğrafı ve ona ait bilgileri.

"Normalde o dosyanın en son sayfasındaydın," dedi Kanturalı Bey. "Operasyona en son giren kişiydin. Teoman seni bana sormadan bu göreve dahil etti. Varlığından haberdar olduğumda çoktan bir şeyleri çözmüş ve dosyada en başa geçmiştin."

Timur'un kaşları çatılmış, ifadesi sertleşmişti. Dosyada sayfaları her çevirdiğinde tanıdık ve tanımadık yüzlerle karşılaşılıyordu: Teoman Doğu, Ayla, Cengiz, Şef, Doktor, Terzi, Kasap ve daha tanımadığı nice... Ayla, Cengo, Kasap ve Teoman Doğu'nun üzerine kırmızı bir çarpı atılmıştı. Tanımadığı en az on beş kişi daha vardı ama onu asıl duraklatan şey en son sayfadaydı. Gördüğü yüz tüm doğrularını yerle bir etmeye yetecek bir siluetti.

Yakup Öz, Kızılgerdan Operasyonu dosyasında en son sayfadaydı.

Sorgu dolu bakışları Kanturalı Bey'e döndü.

Kanturalı Bey ifadesini okuyabiliyordu. "Evet," dedi ağır ağır. "Yakup Öz devlete çalışan bir işadami."

"İşadami?" diye soludu anında. Elini sertçe masaya vurmuş, dosyadaki Yakup Öz'ün yüzünü avuçlarıyla ezmişti. "Sizin lüğatinizde mafya babalarına böyle mi deniyor? Devlet ne zamandır vatani kemirenlere kucak açar oldu?"

"Görünen yüzler arkasında sayısız sırlar saklıdır, delikanlı. Askersin, bilirsin. Kamufle olmak için bulunduğun çevrenin rengine bürünmek zorundasın. Yakup da böyle yaptı. Hiçbir zaman bu vatani kemirmedi. Aksine daima bize bilgi ve kaynak verdi."

Sakinliğini korumak için her zamanki mantığını aradı. Buldu da. Derin bir nefes verirken, dosyadan elini çekip geri yaslandı. "İyi, büründüğü renkte boğulacak, haberi olsun."

Küçük bir an Kanturalı Bey sessiz kalarak onu izlemişti. "Kime ne yaptığına karışmam, delikanlı. Seni o hastane yatağında gördüm. Görevden alınacaktın. İzin vermedim. Gözlerindeki öfkeyi gördüm ve buna güvendim. Elinin altına bir ekip verdim. Sadece öfkeni dindirirsin sandım ama sen serseri bir mayın gibi her yere saldırıyor, yıllarca alt yapısı kurulan bir operasyonu tehlikeye atıyorsun."

Timur oldukça netti. "Ne anlatıyorsun sen?"

Kanturalı Bey dikleşti. Çenesi önündeki dosyayı işaret ediyordu. "Kızılgerdan Operasyonu çeşitli ağırları olan ve dört koldan yürütülen, ülke içindeki yabancı ve tehlikeli güçleri yok etmeye yönelik bir operasyondur. Kenan Kralşan bu operasyonun ülkede başlamasına neden olan kişi. Uluslararası bir kurulla anlaşarak ülkeyi başka ülkelerin pis işlerini yürütecek bir yere çevirdi. Kızılgerdan Operasyonu'nun asıl hedefi Kenan Kralşan değil, onu ayakta tutan

güçtür. İlk başta bunu hiç kimse bilmiyordu. Bir kurultan şüpheleniyordu ama yeterli kanıtlar yoktu." Dudağında küçük bir tebessüm oluştu. "Ama sen her şeyi çözdün."

Çoğu zaman çözmemiş olmayı diliyordu. Bu belanın sevdiği kadının sırtına işlenmemesini, bir ölüm damgası olarak taşımamasını isterdi. Ahu'nun sırtındaki yük, asıl Timur'un yüreğine kamburdu.

"Teoman'ın seni o kadınla Rize'ye göndermesi yaptığı en büyük hataydı. Bilsen engel olurdum ama Teoman'ın gözü Kralşan'dan başka bir şey görmedi. Asıl hedef Kurul'du, Kralşan ise sadece bir maşa olduğunu anlayamadı."

"O kadın, değil," dedi anında. "Ahu."

"Ahu," diye yineledi Kanturalı Bey. Dudaklarındaki gülüş büyüdü. "Karınmış, doğru mu?"

Sessizliği ve dik bakışları *evet*, demesine lüzum bırakmıyordu.

"Seviyor musun?" dedi Kanturalı Bey.

"Karım olduğuna göre?"

"Evlilik sevmeden de yapılır, delikanlı."

"Benim lüğatimde öyle bir şey yok."

"Mertsin." Gülüşü büyümüştü. "Gözü karasın."

Cevap vermedi. Sessizlik gerginliği, gerginlik sessizliği tetikliyordu.

"Ama düşünmeden hareket ediyorsun, delikanlı." Dikleşip sandalyesinde geri yaslandı. "Sen de Teoman gibi sadece Kralşan'la oyalanırsın sanıyordum ama büyük oynuyorsun. Arkanı toplamak zorlaşıyor."

Düşünceleri toparlamak zorlaşıyordu. "Arkamı kimse toplamıyor. Toplanacak bir şey de yok."

"Var," dedi Kanturalı Bey. "Seni bu operasyona lider yapan benim. O dosyada tanıdıkların kadar hiç tanımadıkların da var. Haftalardır *Kampusu* adıyla korku salıyorsun. Sence neden kimse peşine düşmedi? On iki masa üyeleri neden seni bir tehdit olarak görüp yok etmek için harekete geçmiyor? Domenico Russo'yu nasıl elini kolunu sallayarak öldürdükten sonra o otelden çıkabildin, hiç düşündün mü?" Timur'un iki kaşı birden havalandı. "Evet," dedi Kanturalı. "Arkanızda hep bir birlik daha vardı. O dosyadaki tanımadığın yüzler ruhunuz bile duymadan sizi korudu. Russo'nun kaldığı odanın katındaki korumalar ikiden fazlaydı. Senin için temizlediler. On ikili masa üyelerini Yakup Öz frenledi. Kurul üyeleri peşine düşmesin diye gittiğin her yer köşe bucak izlenip yüzün kayıtlardan silindi."

Yaşlı adamın titreyen parmakları ceketinin cebine daldı. Tek bir kurşunu aralarına bıraktı. "Bu kurşun tek bir kişiyi yok edebilir, delikanlı. Ama sen bütün düşmanlarını tek bir kurşunla öldürmek istiyorsun. Bu, ses ve kargaşa çıkarır. Kargaşa ise kaos. Oysa bizim görevimiz ülkemizi korumak, kaosa sürüklemek değil. İç ve dış hukukumuza zarar vermeden bu beladan kurtulmak

zorundayız. Kızılgerdan Operasyonu'nun gizli yürütülmesinin temel nedeni bu. Ama sen..." İşaretparmağı Timur'a kalktı. "Tüm kozlarını açık oynuyorsun. Bu diplomatik bir kriz demek."

Düşüncelerin hepsi yerle bir olmuş gibiydi. Yaşlı adamı sessiz ama derin bakışlarla izliyor, bütün olasılıkları tartıyordu. *Lidersin*, dediklerinde her şeyin Şef, Terzi ve Doktordan ibaret olduğunu sanıyordu. Belli etmediği şaşkınlığıyla dosyanın sayfalarını yavaş yavaş çevirdi. Menekşe, Kürşat, Alper, Esma, Taner ve birkaç isim daha geçti. Bunların hepsi onları mı izliyordu?

Kanturalı Bey, "Karın..." dediğinde ters bakışları dosyadan koptu. "Hayatta."

Bunu birkaç gün önce söyleseler yeri göğü ayağa kaldırabilir, onu bulmak için yakıp yıkabilirdi ama ifadesinde değişen hiçbir şey olmadı. Karşısındaki adamın boş olmadığını, ifadesini ve hareketlerini karış karış okuduğunun farkındaydı. Zihnindeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı. Yakup Öz devlet için çalışıyorsa Ahu'nun yaşadığından ve onun elinde olduğundan bunca zaman hepsinin haberi vardı. Teoman Doğu'nun da karşısındaki yaşlı adamın da.

Sadece Yakup Öz'ün onu Kenan'a karşı bilemediğini düşünürken öğrendiği şeyler onu derinden sarsmaya yetmişti. Yine de ruhunda yaprak oynamadı. Hissizlik, uzun zamandır büründüğü bir zırhtı. Sadece bakışları sertleşti.

"Ne diyorsun sen?"

"Karını aramıyor musun?" Kanturalı'nın gözleri kısıldı. "Kanpusu adıyla yeri göğü karını bulmak için yerinden oynatmadın mı?" Elini hafifçe Timur'a doğrulttu. "Sana karının hayatta olduğunu söylüyorum." Bildiklerini belli etmemek için ifadesi daha da sertleşirken boynunu hafifçe sola eğdi. Gözlerindeki öfkeyi fark eden Kanturalı Bey zorlamamış, "Onu uçurumun ucundan kurtardık," demeyi seçmişti. "Hayatta ve iyi."

Hissizlik büyüdü ve bir oyuğa dönüştü. Her şeyini kaybeden insanların canını ölümden daha çok yakacak hiçbir güç yoktu. Timur en dibi görmüş, öfkesini ve üzüntüsünü nasıl yöneteceğini en acı şekilde öğrenmişti. Yine de çene kaslarının gerilmesine engel olamadı.

"Adım *Kanturalı Bey* mi demiştin?" Sessizlik, bir onaydı. "Kanturalı Bey," dedi Timur. "Eğer beni gerçekten tanısaydın lafın bu denli dolaştırılmasından hoşlanmadığımı bilirdin." Elini sertçe masaya vurdu. "Karım nerede?"

Yaşlı adamın ifadesinde değişen hiçbir şey olmamıştı. "Neden bende olduğunu ve senden sakladığımızı sormayacak mısın?"

"Kendinize öfkeden bir silah yapmak istemişsiniz, belli."

Sessizlik ağırdı. Kanturalı karşısındaki genci uzun uzun süzdü. "Peki, neden bu kadar sakınsın?"

Timur'un dudağının köşesinde beliren tebessüm derin ve kendinden emindi.

Kanturalı'nın okunamayan ifadesi sertleşiyor, karşısındaki delikanlıyı çözmeye çalışıyordu. Özel eğitilmiş bir askeri ve duygularını, düşündüklerini asla belli etmeyeceğine emindi. Ama o da bu konuma kolay gelmemiş, ülkesi için sayısız önemli görevi el altından yönetmişti. Gözleri kısıldı.

"Aklından ne geçiyor?"

Timur cevap için beklemedi. "Madem bu kadar derinsiniz, bilin." İleri eğildi. "Ya da bana karımın yerini söyleyin. Yoksa serseri mayın gibi her yere saldırmaya devam edeceğim. Kurduğunuz plan umurumda değil!" Yeniden elini masaya vurarak geri yaslandı. "Kendi kuralımı kendim yazarım."

Sessizdi Kanturalı. Karşısındaki genç adamı uzun uzun süzdü. Timur bakışlarını bir saniye olsun kaçırmadığında çenesiyle göğsündeki yarayı işaret etti. "Yaran nasıl?"

"Sizi alakadar etmez."

Bu cevap karşısında da güldü Kanturalı Bey. Yılların yaşanmışlığıyla kırışan derisinde birkaç kırışık daha belirdi. "Sanırım sen benim kim olduğumu hâlâ kavrayamadın, Timur Töngre. Yoksa karşımda bu kadar rahat olamazdın." Cevap gelmedi. Çatık kaşları ve ifadesiz çehresiyle bakmaya devam ediyordu Timur. Kanturalı, önüne küçük bir dosya daha bıraktı. "Devlet görüldüğünden daha da derindir, delikanlı. İşin içindesin, bilirsin. İstihbarat işin görünen yüzüdür. Biz ise en derinlerde olanlarız." Bakışları dosyadaydı. "Aç."

Söyleneni yapıp dosyaya uzandı. Siyah kapağı kalın ve tozluymuştu. Kızılgerdan Operasyonu'na ait her şey önündeydi. Onların bulmak için uğraştığı tüm kurul üyeleri, Kenan'ın yolsuzlukları, Beyrut Limanı patlaması ve daha nicesi. Büyük kurulun ülke içindeki bütün bağlantıları incelenmiş, not edilmişti.

Bu kadar çok şeyi biliyorlarsa neden söylememişlerdi?

Kanturalı Bey zihnindeki soruları okumuş gibiydi. "*Bunları bildiğin halde neden görevde kullanmadın*, diyeceksin, değil mi? Bunlar öyle bilgiler ki Timur Töngre, önümüzde öncü bir birlik ilerleyip, açığa çıkarmadıkça biz gerçeğe ışık tutamayız. Sırlar en derinlerde saklanır. Biz görünen yüzlere bu sırları çözmesi için yemler atarız. Teoman Doğu'ya o kadar çok yem attım ki hiçbirini kullanmadı. Ama sana hiçbir şey söylemediğim halde sırları çözüyorsun." Başını ağır ağır iki yana salladı. "Bu iyi mi yoksa kötü mü bilemiyorum."

Timur ifadesizliğini daha fazla koruyamadı. En son sayfada onun ve Ahu'nun bir fotoğrafı vardı. Kenan'ın yanında çalıştığı, takım elbiselerle gezdiği günlerdendi. Ahu'nun kapısını açıyor, o topuklu ayakkabılarıyla arabaya binerken göz ucuyla izliyordu.

"Benden..." derken bakışları dosyadan koptu. "Tam olarak ne istiyorsun?"

"Kızılgerdan Operasyonu'nu bitirmeni," dedi Kanturalı anında. "Sadece Kenan'ı yok eder, köşene çekilirsin sandım ama sen görünenden daha fazlasısın. Madem öyle, artık benimle hareket et." Sessizdi Timur. Bakışları dosya ve

yaşlı adam arasında gidip geliyordu. Kanturalı devam etti. "Büyük oynamaya devam et ama bunu benimle birlikte yap. Kurul denen o yapılanmayı bu ülkeden defet. Ama bunu öyle bir yap ki hiçbir uluslararası kriz çıkmaz. Zira bunu biz yaparsak bir dünya savaşı kaçınılmaz olur. O Kurul dünyanın her yerine yayılmış, zehir zemberek bir yapılanma. Asırlardır var ama Türkiye'yi bu karanlığa Kralşan dahil etti. Tamamen yok etmek bizim yetkimiz dışında ama bu ülkeyi korumak bizim görevimiz." Bakışları, sözleri ve gözlerindeki kararlılık diri bir yılanı boğmak ister gibi öfkeyle doluydu.

Düşünceler zırhlarını kuşanmış, acımasızca saldırıyordu. Kurul denen yapılanma asırlardır vardı ama Kralşan yüzünden ülkesine bulaşmıştı. Devletin derin yüzü onların uzun zamandır bulmaya çalıştığı her şeyi biliyor ama bunu gün yüzüne çıkarmak için maşalar kullanıyordu. Madem öyle, neden ona yem atmak yerine direkt gerçekleri açıklıyordu?

"Teoman Doğu'ya yem atmışsınız," dediğinde sesi sorularla doluydu. "Bana neden her şeyi söylüyorsunuz?"

"Teoman tek bir noktaya odaklandığı için gerisini göremedi. Ama sen tek bir noktaya odaklanırken etrafındakileri de görmeye devam ediyorsun. Biz derinlerdeki görenleri severiz, Timur Töngü." Hafifçe gülümsedi. "Karını da buldun, değil mi? Mesela sen de bunu bana söylemiyorsun."

Sessiz kaldı.

Kanturalı'nın gülüşü büyüdü. "Akıllı adamsın, delikanlı. Demek karını bulmana rağmen yine Yakup'un yanına gönderdin. Ne yapacak? Sana içeriden bilgi mi sızdıracak?"

Timur'un sessizliği sürüyordu.

"Çekinme," derken rahatça geri yaslanmıştı Kanturalı Bey. Yaşlı bedeni ve sırtı ağrıyor, omuzlarındaki yükler aşağıya çekiyordu. "Yakup'a bildiğini söylemem. Ama senin için onunla küçük bir anlaşma yapabilirim?"

"Ne gibi?"

"Önce bana onu nasıl bulduğunu anlat." Cevap vermek istemediği her şeye susardı Timur. Yine sustu. Sessizliğine de gülümsedi yaşlı adam. "Geçmişine biraz baktım. Zor bir hayatın olmuş. Senin gibi adamlar ya sevdiklerine daha sıkı sarılır ya da kendi yaralarıyla onları da yaralar. Sen sevdiklerine daha sıkı sarılmayı seçmişsin."

"Şimdi de *derin devletim*, deyip hayat dersi mi vereceksiniz?"

Kanturalı'nın dudaklarından sesli bir kahkaha döküldü. "İhtiyacın yok. Tecrübe yaşta değil, yaşanmışlıklarda gizlidir. Senin tecrübelerin oldukça fazla. Sevdiklerin için neler yapabileceğini gördüm, görmeye devam ediyorum."

Şeytan, cennetten kovulduğunda yanında bir avuç ateş vardı. Cehennemin ilk alevini bununla yaktı. İçine ise ilk insanoğlunun sevdiklerini attı. Çünkü acı, yaşanmışlıklarda değil, değer verdiği insanların kaburgalarında saklıydı.

Timur kendi acısına yanmaz, en çok sevdiklerinin kaburgalarına değen ateşten korkardı. Çünkü en büyük ateş sevgiden doğardı.

“Şimdi...” dedi Kanturalı Bey. “Benimle uzlaşacak mısın?”

“Zaten görevde değil miyim? Neden bir anlaşma sunuyorsunuz?”

“Bu ana dek bireyseldin fakat artık beni tanıyorsun. Yüzümü gören nadir kişilerdensin.” Ellerini bilgelikle masanın üzerinde bağladı. “Yani istemesen de benimlesin.”

“O zaman ben size anlaşma sunarım, siz bana değil.”

Kanturalı’nın ifadesine büyük bir memnuniyet yayıldı. “Ne istiyorsun?”

“Karımı.”

“Zaten bulmuşsun.”

“Yanıma istiyorum. O adamın yanında kalmayacak!” dedi Timur hızla. “Onun için güvenli bir ev ve sığınak istiyorum. Bu görev bitene kadar korunacak.”

Dudak büzdü Kanturalı. “O kolay, başka.”

“Yakup Öz’ü öldüreceğim.” Öfkesi damarlarında kaynar su gibi kaynıyor, nehir gibi çağlıyordu.

Kanturalı Bey bilgelikle başını iki yana salladı. “Buna izin veremem. O ne yaptıysa devlet için yaptı. Karını ve çocuğunu kurtardı.”

Timur, “Karımı ve çocuğumu benden sakladı!” derken sesi sert ve keskindi. Toprak altına saklanan filizlerin aydınlığı bulamadığında yok oluşu gibiydi yaşadığı günler ve acılar. Unutamaz, aydınlığa çıktığı günlerde bile kaybetme korkusundan kurtulamazdı.

“O zaman beni öldürmelisin,” dedi Kanturalı Bey. “Ben de bildiğim halde göz yumdum.” Karşısındaki genç adamın öfkeli bakışları karşısında çehresini yumuşattı. “Bize kızma, Timur Töngre,” dedi ağır ağır. “Ülken ne sana ne de sana ait canlara zarar verir, biliyorsun. Ama savaş kaçınılmaz olduğunda acı, bir seçenek bile değildir. Biz karını ve çocuğunu korumak için elimizden geleni yaptık.” Önündeki çekmeceyi çekip ağır bir silahı aralarına bıraktı. “Şimdi ya bu silahı alıp beni ve Yakup Öz’ü öldürürsün ya da ülkenin hayatı zindan eden herkesi. Seçim senin. Ama beni öldürmeyi seçsen bile ülkenin yanında olacak, bunu sakın unutma.”

Timur’un bakışları silah ve yaşlı adam arasında gidip geldi. Eli silahı kavrayıp, kendine çekerken bakışlarını Kanturalı’nın koyu kahve gözlerinden koparmadı. Bu esnada silahı karşısındaki adama doğrultmadı, kavrayıp beline yerleştirdi. Sessizliği her zamanki gibi bir cevaptı.

Ülkem de benim ailem de.

“Benim olan her şeyi geri istiyorum,” dedi tek nefeste. *Karımı ve çocuğumu.* Kanturalı’nın başı hafifçe eğildi. “Olmuş bil.”

“Yakup Öz’ün dahil olduğu ülke içindeki on ikili masa Kanpusu’yu çağırarak.”

“Gidecek misin?” Kanturalı’nın kaşı havalandı. “Yüzünü görecekler. Bundan emin misin?”

Hayır, bunu yapmayacaktı. Askerliğe geri dönmek, huzurlu ve sessiz bir yaşam sürmek istiyordu. Planı çok daha başkaydı. Sessiz kaldığında Kanturalı yine tebessüm etti.

“Planın nedir? Söyle ki arkayı toplayıp gideceğin yere gizli yüzleri göndermem daha kolay olsun, delikanlı.”

“Önce benim istediklerimi yapın. O zaman plandan haberdar-” Timur’un cümlelerinin devamı gelmedi. Ensesine saplanan iğne acısıyla sarsıldı. Elini ensesine atıp hafifçe arkasını döndü. Görünürde kimse yoktu ama odanın bir köşesinde gizli bir bölme olmalıydı.

Kaşları çatıldı. “Sikerler, ha!” diye homurdandı ağzının içinde. Ters bakışları Kanturalı’ya döndü. “Söyle, şunu yapmaya bir son versinler!”

Tepkisizdi Kanturalı. “Başka türlü seni zapt etmek zor, Timur Töngge.” Masanın köşesindeki bastonunu kavrayıp başındaki kurt işlemesini uzun parmaklarıyla sarmaladı. “Sana ulaşacağım. İstediklerin olduğunda senin de bana ulaşman için gerekli şeyleri bildireceğim. Neye ihtiyacın olursa daima buradayız, sakın unutma. Yeter ki adımlarından haberdar olalım. Bir olalım, öyle yıkalım.”

Timur cevap vermek istedi ama olmadı. Bakışları yeniden kararıyor, görüntü bulanıklaşıyordu. Saniyeler içinde alnı masaya vururken, bilinci ellerinden kayıp gitti. Masa ağırlığıyla karşı taraftan havalanacakken Kanturalı Bey bir eliyle durdurdu. Bakışları sol köşedeki kameraya değdi. Çenesiyle küçük bir talimat verdiğinde odaya ilk giren Kürşat ve Alper’di.

Alper baygın Timur’u gördüğünde olabildiğince yüzü ekşidi ama belli etmedi. Getirdiği yetmiyormuş gibi şimdi bir de geri götürmeleri gerekiyordu.

“Evine bırakın,” diyen Kanturalı Bey’in sesi yanıtımadı.

Bu defa akıllanan ikili birkaç adam daha çağırılmış ve Timur Töngge’nin iri bedenini yeniden arabaya taşımışlardı. Cebine sıkıştırılan küçük bir kâğıt ve tuşlu telefon vardı. Saatler sonra gözlerini açtığı anda gün ağarmak üzereydi. Eski evinin önünde, merdivenlerin ucunda boylu boyunca yatıyordu. Zaman kavramını yitirmişti. Gözünü açıp, kapadıkça başka bir noktada belirliyor gibiydi. Sabahın ilk ışıkları yüzüne vururken, merdivenlerden koşarak inen Âdem abinin ayak seslerini ve bağırışlarını buğulu bir cam arkasından anlayabiliyordu.

“Ula, Timur! Ula, napaysın oraya?”

Başı ağrıyordu. Dikleşip oturdu ama Kanturalı Bey denen adamın hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu ayıramıyordu. Gerçekliğe dönmesini sağlayan şey

ceketinin cebindeki telefonu ve not kâğıdını hissetmesiydi. Âdem abisi âdeta merdivenlerden uçarak başına atladığında elini cebinden çekti.

“İyi misin? Ne oldu, la?”

Yüzü ekşidi. “İçim geçmiş.” Ani bir aydınlanmayla Âdem’e ters ters baktı. “Sen hâlâ burada mısın? Gitsene memlekete.”

Kafasına yediği şamar net bir cevaptı. “Sen sarhoş musun oğlum? Bu ne hal? Bok iç, içki içme be!”

Yerden toparlandı. “Ne içmesi, Âdem abi ya?” Parmaklarını gözpınarlarına bastırdı. Ayılamıyordu.

Ama abisi inanmış gibi görünmüyordu. “Ula, oğlum, bir şey olduysa söyle?”

Boş boş baktı Timur. “Memlekete git,” derken adımları geriledi. “Lütfen, siktir olup geri git.”

“La havle!” diye yükseldi Âdem. “Ula, konuştuk ya ha bu koniyi. *Senin adamakıllı bir hayat kurup karını ve çocuğunu yanına aldığını görene kadar kala-çağım*, dedum ya ha buraya! Götüne mi anlattım ben ha bu kadan lafı?”

Timur ağır ağır başını salladı. Doğru, konuşmuşlardı. “O zaman bu evden çıkma, tamam mı?” Adımları yine geriledi. “Ben arada gelirim.”

“Yavuklun muyum lan ben senin? Lafa bak!”

Timur başka hiçbir şey söylemeden, arkasını dönüp sarsak adımlarla ilerledi.

“Ula, nereye?” diye bağırdı Âdem. “İyi değilsin, gel buraya.”

Hafifçe arkasını dönüp minik bir el hareketiyle durdurdu. “Biraz işim var. Bekle, abi. Söz, geleceğim.” Yeniden önüne dönüp, ilerlerken Âdem istemsizce olduğu yerde kalmıştı. Çünkü Timur ilk defa gitse bile *geri geleceğim*, diyordu. Sokağın köşesini dönene kadar izledi.

Timur ise bir saat sonra operasyonu yönettikleri, hiç kimsenin bilmediğini düşündükleri evin önündeydi. Bir taksiye atlayarak gelmişti ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, baş ağrısı şiddetleniyordu. Bayıltmak için verdikleri sıvı her neyse bunu iki kere yapmaları onun bile bünyesine fazla gelmiş olmalıydı.

Saatlerdir onu arayan, varlığından bir haber almaya çalışan Murathan, Terzi ve Mukbil karşılarında Timur’u gördüklerinde endişe ve merak içindeydi.

“Lan, neredeydin?” diye bağıırıyordu Murathan.

Mukbil’i ilk defa ayakta görüyordu. Bu zamana kadar ayaklarının masadan ibaret olduğunu düşünmüştü ama nihayetinde ayaklanmış ve endişeyle ona bakıyordu. Hiçbir cevap vermedi, veremedi. Elini ağrıyan ensesine atıp yürümeyi denedi. Murathan koluna girip destek olduğunda endişeli bakışları Timur’un yüzü ve bedeninde geziniyordu.

“İyi misin oğlum, ne oldu? Saatlerdir seni arıyoruz!” Gözleri hâlâ Timur’un bedeninde yara arıyordu.

“Rengi solmuş,” diyordu Terzi. “Terliyor.”

Murathan'ın kollarından sıyrılıp sersemlemiş adımlarla odasına girdi. Her şey bir bulutun ucundayken istediği tek şey uyumaktı. Murathan'la kaldığı küçük odaya girip, kapıyı kapatırken arkadan gelen sesleri duyabiliyordu.

"İyi mi şimdi? Anlamadım ben," diyordu Mukbil.

"Biraz bekleyin," demişti Murathan. "Sağ salim geldi ya, buna da şükür. Üstüne gidersek asla konuşmaz." Küçük bir sessizliğin ardından, "İşimize devam edelim," demiş, odaya yönelen ayak seslerini duymuştu.

Timur montunun cebindeki telefonu fark ettiğinde sersem adımlarla yatağa yöneldi. Kâğıtta oldukça zarif bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Kızılgerdan hırçın bir bülbül türüdür, Kanpusu.

Her kelimenin başındaki harfin altında küçük bir nokta vardı ama sadece Kızılgerdan isminde iki nokta vardı. Timur'un zihni öyle bulanıktı ki o an için bunların hiçbirini düşünemedi. Bir şifre olmalıydı ama odaklanamadı. Başucundaki konsolun altına yapıştırdığı telefonu tek hamlede söküp Ahu'nun adını buldu. Birkaç mesaj atmıştı ama bakmadı, sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Ceketini çıkarıp, tek hamlede yere savururken midesi bulanıyor, ciğerleri yanıyordu. Arama cevaplandığında Ahu'nun sesi sessiz, kısık ve uykuluydu.

En sevdiği ses, "Canım," demişti hemen. "İyi misin?"

Gece miydi? Sabahı kaçırmış mıydı? Bilmiyordu. Tek bir şey biliyordu. Birinin canı olmak can veriyordu. Cevap vermedi. Üst üste enjekte ettikleri şey kontrolü hâlâ kendi elinde tutuyor olmalıydı. Baş yastığa düşerken kelimeleri dudaklarında yuvarlandı ama sesli dile dökemedi.

"Timur," dedi canı, yeniden. Can buldu ama uyku ağırdı.

"Ahu," diyebildi. Kelimeler boğuktu. "Yanımda olacaksınız. Size söz veriyorum." Cümlelerin yarısı yok olup, giderken gözleri yeniden kapandı. Bir şeyler daha mırıldandı ama anlamadı. Sarhoş gibiydi. Her ne verdiyseler bir öküzü devirecek türden olmalıydı.

"Timur, sen iyi misin?" Kısıktı Ahu'nun sesi. "Beni endişelendirme."

"Sakın korkma," dedi ağzının içinde. "Minik şey korkar. Murathan'ın dediğine göre bizi duyuyormuş."

Cümlelerin yarısı yine boğuktu. Telefon kulağında kalırken eli yanına düştü. "Ahu," dedi zorla. "Gerçeksın, değil mi?"

Cevabı duyamadan bilinci yeniden uykuya yenik düştü. Kaybetme korkusu kemiklere işleyen bir ilik, nefese saklanan karanlık bir tohumdu. Gerçekliğine inanıyor ama zihni uçurumdan düştüğü anı silemiyordu. Ama eline vuran can ve dudaklarına değen nefes gerçektir. Dudaklarından bir cümle daha döküldü ama ne dediğini kendi bile duymadı, anlamadı.

Zihni boşluktayken yüreği bir atmacanın kanadındaydı. Rize'nin dağlarında yürüdü, üç mezarın yanına vardı. Yanındaki iki boş mezar yağmur suyuyla dolmuştu ama onların yanına açılmış küçük bir mezar daha vardı. Ona

yağmur değmemiş hatta içinde çiçekler açmaya başlamıştı. Lîmur tüm mezarların ucuna oturdu.

Bu mezar, ölenlerin ve yaşarken ölmeye mahkûm bırakılanların eviydi.

O an fark etti ki içi yağmur dolu, kendi elleriyle kazdığı iki mezarın köşelerinde de filizlenen minik çiçekler vardı. Miniktiler ama bir araya gelerek küçük mezara ilerliyorlardı. Anne, abla ve bebek mezarı kuru bir topraktan ibaretti.

Kalbi yaşamak isterken zihni ölümü kefen gibi giymişti. Bu bir vedaydı. Ya yaşama ya da ölüme. Ya kendine ya da kendine dair yük bildiği her şeye. O an hiçbir şey bilmiyordu. Ayaklanıp, kendi elleriyle eştigi iki mezarı avuçları kanayarak toprakla kapadığında rüyadaydı.

Her bir toprak atışında mezarları kapatırken kalbine de bir hayat üflediğinden bihaberdi. Bir küçük mezar kuru topraktan ibaretken diğeri rengârenk çiçeklerle doldu.

Ölüm ve yaşam.

Umutsuzluk ve umut.

Karanlık ve aydınlık.

Yok olmak ve büyümek.

Toprak olmak ya da topraktan filizlenerek çiçek açmak.

Her şey işte sadece bu kadardı.

Bıçak sırtında yaşamak tehlikeli sanılırdı. Oysa bıçağın bir yanı keskinken diğeri yanı kör ve düzdü. Bu zamana kadar yürüdüğüm tüm yollar keskindi, ayaklarımın altı yara bere içindeydi ve bunu saklamak için kuşandığım topuklular can yakıyordu. Uzun zamandır bu bıçağın en ucunda durduğumu hissediyordum ama ilk defa kör ucunda, tüm tehlikelere rağmen bir şey olmayacağını biliyordum.

Ayaklarım çıplaktı ama zırhım kalındı.

Camın önündeki gül fidesini sularken küçük tomurcuğu hafifçe açmaya başlamış kırmızı gülü parmak ucumla okşadım. Her şeye rağmen büyüyordu. Ev halkı hâlâ uyanmamış olmalıydı. Her zamanki gibi en erken uyananlar miniğim ve bendik. Bahar geliyor, bahçede kuşlar ötüyordu. Ama asıl bahar içimde büyüyordu.

Radyom kısık sesle çalıyor, her zamanki gibi sabahıma ses ve renk veriyordu. Tarkan *sabret*, diyordu. *Ümidimiz muradına erecek, sabret, inci tanem...*

Gülün zararsız dikenleri üzerinde gezinen parmaklarım ağırdı. Dokunmadığı sürece bu dikenler kimseye batmazdı. Eşsiz bir varlıktı gül. Bakmak isteyen diken, görmek isteyen güzelliğini görebilirdi. Seçim tamamen dünyaya baktığınız pencereden ibaretti. Dudaklarımı endişeyle dişledim. Aslında beni sabahın ilk ışıklarıyla uyandıran da bu endişe duygusuydu.

Saatler önce Timur aramıştı ama bu normal bir arama değildi. Hiçbir zaman uyku serseri olmamıştı. Sarhoş olmadığına ise adım kadar emindim. Asla içki içmezdi ama söyledikleri hem şaşırtıcı hem de endişe vericiydi. Geri aradığımda açmamış, mesajlarıma dönmemişti. Derin uyumazdı ve bu daha da endişelenmeme neden oluyordu. Ama söyledikleri kalp ısıtan cinstendi. Yine de endişelenmeme engel değildi.

Gülün dikenlerini okşarken sıkıntı dolu bir nefes verdim. Belki de burada kalmak iyi bir fikir değildi. Her şeyi göze alarak Timur'un yanında kalmalıydim.

Karnımdaki can hafifçe seğirdiğinde gözlerim kapandı.

Hayır, en mantıklı ve doğru olan burada kalmak, Ahuzar. Artık tek değilsin. Düşünmen gereken bir can daha var.

Yine de endişeleniyordum. Dudaklarımı kemirirken odanın içinde ileri geri gidip geldim. Telefonu kontrol ettim ama hâlâ ses yoktu. Sıkıntımı yutmak için elim minik göbeğimde gezindi. Dışarıdan ayak seslerini duyduğumda adımlarım durdu. Süheyla'nın minik topuk sesini aradım ama sadece tahtalar gıcır damıştı. Birkaç saniye içinde kapım çalındı.

"Ahuzar," dedi Dağhan. "Uyandın mı?"

Bu saatte asla kapıma gelmezdi. Genel olarak Süheyla yoksa benim yanıma hiç gelmezdi. Tedirginliğimi yutup kapıya yöneldim. Açtığımda yine takım elbiselerini kuşanmıştı ama boynunu boğazlı bir kazakla kapatmamış, açık bırakarak dövmelerini göz önüne sermişti.

"Günaydın," dedim ifadesizce. "Bir şey mi oldu, hayırdır?" Timur'u sormak ve sessiz kalmak arasında gidip geliyordum.

"Günaydın," dedi ama sessizdi. "Rahatsız etmek istemezdim, kusura bakma ama Süheyla biraz rahatsız gibi. *Bana Ahuzar'ı çağırır mısın*, dedi. Bakar mısın?"

Sözkonusu Süheyla olduğunda bir an bile düşünmemek gibi bir fonksiyonumun olduğunu da o an öğrenmiştim. "Nesi var?" derken hızla odadan çıkmış, onların odasına yönelmiştim.

Arkamdaydı. "Yorgun ve bitkin."

Kapıları açıktı. Bu içeri girmem için müsait olup olmadıklarını sorma ihtimalini ortadan kaldırıyor. Yatağın sol köşesine kıvrılmış Süheyla'ya ilerledim. Önüne geldiğimde yüzüne dökülen saçlarını geri itelemeye çalıştım. "Süheyla," dedim ama çehresi soluktu ve terliyordu. "İyi misin?"

Gözleri ağır ağır aralandı. Birkin bakıyordu. Yatağın yanına oturup boğazına kadar çektiği örtüyü çekmeye çalıştım. "Neyin var?" Elim alınıdaydı fakat belirgin bir ateşi olmamasına rağmen terliyordu.

Yorgunlukla dudak büzdü. Bakışları kapının önünde endişeyle ona bakan Dağhan'a değdi. Dudaklarında beliren tebessüm yorgun ama sevgi doluydu. "İşlerini hallet, kahvaltıya inelim. Merak etme, Ahuzar yanımda. İyiyim."

Emin değildi Dağhan ama üstelemedi. Süheyla'nın eline minik bir öpücük bıraktıktan sonra odadan çıkarak kapıyı kapamıştı. Birkaç dakika sonra çalışma odasının kapısının kapandığını duydum. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi.

"Siz kavga falan mı ettiniz?"

Mecalsiz haliyle başını iki yana salladı. "Hayır ama ne yaptığımı biliyor. Kızmamak, kalbimi kırmamak için fazla sessiz kalıyordu ve bu fazlasıyla gerginlik vericiydi. Ben de seni çağırmasını söyledim." Dudakları büzüldü. "Rahatsız etmedim, değil mi?"

"Saçmalama," demem kaçınılmazdı. Ne olduğunu sormanın fazla özel bir soru olacağını farkındaydım. Dişlerimi sıkarak sorularımı yutmayı denedim ama ifadem her nasılsa Süheyla tepkisiz kalamamıştı.

"Bebek için..." dedi masum ve mahsun bir ifadeyle. "Çok riskli bir iğne vardı. Dağhan istemediği halde yaptırdım. Doktor etkilerinin çok ağır olacağını, eğer olumlu sonuçlanmazsa bedenimin buna oldukça ağır bir tepki vereceğini söyledi. Kusmak, ateşlenmek, bacakların uyuşması ve hissizleşme gibi. Hatta daha fazlası." Gerisini getirmede. Burnunun ucuna doğru süzülen yaş yastığa değdi. "Dünden beri bu haldeyim. Yani yine olmadı." Parmak ucuyla küçük bir çocuk gibi burnundan süzülen yaşı sildi. "Hem..." Dudakları titriyordu. "Kanamam oldu. Çok fazla, Ahuzar, çok fazla." Küçük bir hıçkırık dudaklarından kopup bamtelime değdi.

İçimde bir can büyütürken anlıyordum bazı şeyleri. Fazla şefkat ne bilmez, sevgimi çok gösteremezdim ama Süheyla yüreğime dokunuyordu. Onun kazanmak için mücadele ettiği şey benim en kuvvetli bağımdı. Omzunu tüy kadar hafif bir dokunuşla okşadım. "Doktora gittin mi?"

Hıçkırdı ve ağlamaya devam ederken, yine küçük bir çocuk gibi omzunu kaldırıp indirdi. "İstemiyorum."

"Süheyla..."

"İstemiyorum," dedi yeniden. "*Maalesef başarısızlıkla sonuçlandı*, demesini duymak istemiyorum."

Boynum büküldü. Omzundaki elim varlığını daha çok belli etti. Verecek hiçbir tesellim yoktu. "Bu sabah ben senin kahvaltını odana getireyim mi? Hı? İster misin?"

İçini çekerek, ağlamaya devam ederken göz ucuyla baktı. Kırgınlığı kalbimi kırıyordu. Çünkü masumiyetini koruyan kalplerin acısı daha derinden hissediliyordu. "Olmaz," dedi ağlayışı yüzünden kısılan sesiyle. "Seni Yakup babamla tek bırakamam. Savaş çıkarırsınız."

Güldüm. "Sen varken de bunu yapabiliriz, Süheyla."

Gözyaşlarını avuçiçiyle silip doğrulmayı denedi ama kasıkları acımış olmalıydı. Acı dolu bir ifadeyle kaldı.

Elini kavradım. "Lütfen," deyışim bu defa daha sevgi dolu ve anaçtı. "Rica ediyorum, bu günlük yataktan çıkma. Her zaman sen bana diyordun, şimdi sıra bende. Olur mu? Söz, Yakup babana laf sokmayacağım."

İstemiyordu ama kasıklarındaki ağrı oldukça fazla olmalıydı. Başını yastığa geri bırakırken dudakları büküldü. "Dağhan'ın bugün omlet yememesi lazım. Midesi iyi değildi, omlet daha kötü yapıyor. Hülya ablaya söyler misin yapmasın. Dağhan her şeye rağmen görünce dayanamıyor ve yiyor."

Gülümseyişim içtendi. "Erkeklerin doymak gibi bir limiti yok sanırım. Timur da aynısı."

Burnunu çekerken yeniden battaniyesini kafasına kadar çekti. "Senin kocan iki metre," dedi içli içli. "Doymaz tabii. Benim kocamın eti ne budu ne?" Yeniden burnunu çekti. "Yapma, dedi ama yaptım. Kızsa daha iyiydi ama konuşmamayı tercih ediyor."

Dağhan Öz karısına delicesine âşık bir adamdı. Süheyla'yı kırmamak için sustuğuna emindim ama sevgi gözünün içine baktığın insanın sessizliğinden de yara açabiliyordu.

"Kahvaltıda Yakup babanız yerine ona bulaşmamı ister misin?"

Bunu beklemiyor olmalıydı ki istemsizce güldü. "Hayır," dedi ağlamaklı sesi. "Duygusaldır o, üzülür." Bakışları boşluğa takıldı. "Hem haklı. *Hayatını riske atacak hiçbir şeye onay vermem*, dedi ama ben direttim. Canımın acıdığını görmeye artık dayanamıyor."

"Belki de istediği bebek değil, sadece sensindir, Süheyla."

Sessiz kaldı. Boşluğa üzgün bakışlarla bakmaya devam etti. "Öyledir mutlaka ama..." dedi sadece. Gerisi gelmedi. *Ama...* İçinde çok fazla şey saklardı.

Daha fazla üstelemek istemiyordum çünkü iyi görünmüyordu. "Kahvaltıda özel olarak istediğin bir şey var mı? Hülya ablaya söyleyeyim, hazırlasın."

Başını sessizce iki yana salladı. Omzunu bir kere daha okşayıp, yanından kalktığımda alnına düşen saçlarını geri iteleyip yüzünü açtı. "Biraz dinlen, ben yine gelirim. Hem eminim Dağhan doktora haber vermiştir. Endişelenme, iyi olacaksınız."

Yine sessizdi. Odanın kapısına yönelirken makyaj masasının üzerindeki Dağhan ve Süheyla'nın fotoğraflarına takıldım. İkisi de fazlasıyla genç ve tatlıydı. Dağhan'ın bu denli dövmeli olmadığı anlardan olan fotoğraflarda, ikisinin de çehresinde olgunlaşmanın yeni beliren izleri vardı. En çok dikkatimi çekense bambaşka bir kare oldu. Yaşlı ama güzel sayılabilecek bir kadına sarılan iki kız vardı. Dağhan ise hepsine sarılıyordu. Yakup Öz'ün üç çocuğu olduğunu biliyordum. Fotoğraftakiler kızları ve ölen eşi olmalıydı.

Sessiz kaldım. Şu an bu anıları sormak onu daha çok yaralayacaktı, biliyordum. Kayınvalidesini fazlasıyla seviyordu.

Tam kapıyı açacakken, "Bak, kahvaltıda Dağhan'a bir şey söyleme, tamam mı?" dediğini duydum. Burnunu çekiyordu. "Hemen kırılır o. Ben iyiyim."

Güldüm. "Benden en az Asım kadar korkuyor gibisin."

"Senden değil ama kelimelerinden korkuyorum," dediğinde ilk defa o da netti. "Ok gibi saplıyorsun. Kocama acı lütfen."

Ağlanacak hale gülmek şu anımla bütündü. Gülerken odadan çıktım. Ama kapı önünde Asım'ı gördüğüm an gülüşüm bıçak değmiş gibi kesildi. Güldüğümü ilk defa görmüş olmalı ki o da irkilerek gerilemişti. Suratıma bön bön baktı.

"Ne?" Kafamı uyuzlukla iki yana salladım. "Ne bakıyorsun?"

Anında irkildi ve ceketinin önünü saygıyla ilikledi. "Hanım ablam, bir şey yok. Sizi kahvaltıya çağırmaya geldim. Yakup babam bekliyor."

Hiçbir şey söylemeden, yanından geçip merdivenlere yöneldiğimde bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. İlk basamağı inip arkamı döndüğümde boş ve şaşkın bakışlarla beni izliyordu. Birkaç saniye bakiştık. "Ee, hadi," dedim. "*Yakup baba bekliyor, demedin mi?*"

Boşluğuna gelmiş olmalıydı. "Ne?" dedi alık bir ifadeyle.

Göz devirdim. "Korkma, Yakup babanı öldürmeyeceğim." Arkamı dönüp merdivenleri inmeye devam ettim ama her adımım olabildiğince dikkatliydi. Kalbimizde yer eden insanların korkularının zihnimize işlenmek gibi kötü huy-ları vardı. "Dağhan çalışma odasında. Süheyla'ysa biraz hasta. Bu günlük kah-valtıya gelmeyecek."

Sessizliğin ardından, "Yenge mi hasta?" diye mırıldandığını duydum. "Nesi var?" Yeterince sesli söylemediğini düşünmüş olmalı ki bağırdı. "Nesi var? İyi mi? Dağhan abi, yenge iyi mi?"

Süheyla'yı o da seviyor olmalıydı ki sesinden endişe akıyordu. Dağhan'ın kapısını açtığını duydum ama en alt basamaktaydım. Mutfığa yöneldim ve Hülya ablaya Süheyla'nın mesajını ilettikten sonra büyük salona geçtim. Her zamanki gibi büyük masa, *bir kuş tüyü eksik* şekilde donatılmış, Yakup Öz baş-köşeye kurulmuştu. Keyifle bitki çayını yudumlarken kapıdan giren ilk kişinin ben oluşunun şaşkınlığı içindeydi.

"Günaydın, Yakup baba," dedim alıştığı imalı tonumla.

Dikkatli bakışlarla beni süzerken bardağını masaya bıraktı ama bakışlarını benden koparmamıştı. En umursamaz halimle sandalyeme oturup gözüme kestirdiğim paneklere uzandım. Hamilelik gerçekten acıktırıyordu. Ben yemek yerken, beş dakika boyunca kıpırdamadan durduğunu fark edip göz ucuyla baktım. Aynı dikkatli bakışlarıyla beni izliyordu.

"Ne?" dedim lokmamı yutmaya çalışırken. "*Artık yemekleri bizimle yiyeceksin, demedin mi? Geldim işte. Neden öyle bakıyorsun?*"

Kaşları havalandı. "Zorlamadan kabul etmen şüpheli."

Güldüm. "Varlığımın daha çok huzursuz olduğunuzu fark ettim. O yüzden sık sık karşınıza çıkmayı düşünüyorum."

Bakışları ve sesi bilgelik doluydu. Ama benim için sadece Yakup Öz'dü. *Arafta kalmış bir ruh*. "Süheyla nerede?"

"Kendini iyi hissetmiyor. Bugün odasında yemek istedi."

Gergin bir sessizlikle onayladı. Varlığı her zaman huzursuz hissettirirdi ama bugün çok daha başka bir his vardı.

Dağhan, "Günaydın," diyerek salona girdiğinde Yakup Öz en sonunda bakışlarını benden koparmıştı.

"Günaydın," diye mırıldandım.

Yakup Bey sessiz kaldı. Dağhan masadaki yerine kurulduğunda ortamda beliren gerginliği hissedebiliyordum. Daha önce aralarında hiç bu denli hissettiğim bir gerilim yoktu. Bir konuda kavga etmiş olabilirler miydi? En son Dağhan, Kanpusu'yu bir yere çağırmayı teklif etmiş, Yakup Öz şiddetle karşı çıkmıştı. Devamı yoktu. Kaçırdığım bir şey olmuş olmalıydı. Ama gerginliğin nedeni Dağhan değil, Yakup Bey'di.

Dik dik Dağhan'a bakıyor, o ise umursamadan kahvaltısını yapıyordu. Sessizlik sürdüğünde küçük bir öksürükle boğazımı temizleyerek yemeğe odaklanmak istedim ama Yakup Bey aniden, "Asım!" diye yükselmişti. "Kapıyı kapa."

Tedirginlik büyüdü. Dağhan'la göz göze geldiğimizde bu defa o da duraksamıştı. Birkaç saniye sonra salonun kapıları kapandı. İçeride sadece Dağhan, ben ve Yakup Bey kaldık. Bir hesaplaşmanın ortasında kalmış gibiydik ama konunun benimle hangi açıdan ilgili olduğunu kestiremiyordum.

Çayımın bir yudum alacağım anda duraksadım. Yakup Öz sadece Dağhan'a bakıyordu. Kaşları çatık, ifadesi ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar duygudan yoksundu.

"Sabah bir arama aldım," dedi en sonunda. Parmakları bıçağının kabzasında geziniyordu. "Çok önemli birisi bana kesin bir talimat verdi."

Dağhan'la aynı anda birbirimize baktık. Ben kıpırdamazken Dağhan çenesini yukarı dikmiş, rahat bir şekilde geri yaslanmıştı. "Ne hakkında?"

"Bana..." derken derin bir nefes aldı Yakup Öz ama bu nefesi bırakmadan önce bakışları bana değdi. "Timur Töng'e'nin, Ahuzar Soykamer'in saklandığı yeri artık bildiğini söyledi." Tek kaşı havalandı. "Üstelik garip bir şekilde bebeği de öğrenmiş."

Çok şey hissetmem lazımdı ama hiçbir şey hissetmedim. Sadece duygusuzca bakabildim. Dağhan'ın oyununu açık etmemek için bunu inkâr etmek isterdim ama yapamadım. Yapmacıklık midemi altüst ediyordu. Zaten Yakup Bey'in bakışlarının hedefindeki kişi ben değildim, oğluydu.

En az ben kadar Dağhan da sessizdi. Babasının bakışlarından bir şeyler okumuş gibi sessiz kaldı. En sonunda davanamayıp konuşan yine ben oldum.

“Öyle mi?” dedim imayla. “Burayı mı öğrenmiş yani? Ona göre sevineceğim.”

Göz ucuyla bana baktıktan sonra yeniden Dağhan’a odaklandı. Bıçağın üzerindeki eli sertçe masaya vurduğunda ne korktum ne de irkildim ama Dağhan’ın ifadesizliği dağılmış, artık onun da bakışları sertleşmişti.

Yakup Öz en sonunda, “Bana ihanet ettin!” diye kükredi. “Arkamdan iş çevirdin!”

Dağhan ne yükseldi ne de kıpırdadı. Kendinden emin duruşu devam ediyordu. “Ne hakkında?”

“Timur Töng’e onun yerini söyledin.”

“Benim bir adım var,” diyerek araya girdim.

Yakup Bey aniden bana dönüp, “Kes sesini!” diye kükrediğinde tepki vermedim ama sıcak bitki çayı bardağına elinin tersiyle vurup yere fırlatması, bunu yaparken hedefinde benim olmam beklenmedikti. Bardak yere düşerken sıcak çayın bacaklarıma ve karnıma döküldüğünü hissediyordum. Ama asıl sızı kolumdaydı çünkü ani refleksle kollarımı karnıma dolamıştım.

Bardak yere düşüp, paramparça olurken hızla masadan ayaklandım. Sandalye geri devrilirken, tişörtümü kavrayıp karnımdan uzaklaştırmayı denedim. Bacaklarım ve kolum umurumda değildi.

Hiç kimse bunu beklemiyordu. Dağhan, “Baba!” diye kükreyerek, ayağa kalkıp, bana koşarken Yakup Bey’in ters bakışları pişmanlık ve öfke arasında yanıp sönüyordu. Sanırım o da bunu beklemiyordu. İki kişiliği var gibiydi. Eline, çaya ve bana bakıp neyi hangi ara yaptığını çözmeye çalışıyordu. Öfkemi içimdeki can için dizginlemeye çalıştığım bu son günlerde asla tahammül edemeyeceğim tek şey ona uzanacak, zarar vermeye yeltenecek bir eldi.

Nicedir dizginlemeye çalıştığım kaynar su göğsümden oluk oluk akıyordu. Daha da öfkelenmeme neden olan şey karın derimin hafif sızısı değil, bebeğimin derin darbesiydi. Her şey bir anda oldu. Dağhan’ın bana koşması da benim kendi bardağımı kavrayıp dumanı tüten çayı Yakup Öz’ün yüzüne çarpmam da birkaç saniye içinde olmuştu.

Yakup Öz yüzüne gelen sıcak çayla irkilerek, ellerini yüzüne kapatırken, Dağhan hızla babasıyla arama girip beni geriletmeyi denedi. Beni yok sayıyor, hayatımla bir fareymişim gibi oynuyor, ailemi hiç ediyordu. Ama göz göre göre zarar vermesine asla tahammül etmeyecektim.

Dudaklarım sinirle titredi. “Beni yakmak mı istiyorsun?” diye solurken titreyen işaretparmağımın hedefi oydu. “Karşılığını misliyle alırsın! Tek başıma asla yanmam!”

“Hadsiz!” diye bağırdı Yakup Bey. Peçeteyle yüzünü silerken ayağa kalkmış, yüzü kırmızı reнге бүrünmüştü. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. İşte şimdi tam anlamıyla gerçek yüzüyle karşılaşüyordum. “Küstah!”

Dağhan'ın gövdesinin arkasından çıkmak istedim ama izin vermedi. Tişörtü minik göbeğimden uzak tutmayı denedim. Aynı dakikalarda Yakup Öz sert adımlarla bize doğru ilerlemiş, Dağhan'ın yanağına okkalı bir tokat indirmişti.

Bunu da beklemiyordum. Dağhan'ın arkasından bir adım gerilediğimde o, yediği bu darbeye hiç de şaşırmış gibi değildi. Baş hafifçe sola dönerken gözlerini kapadığını gördüm.

“Töng'e'ye...” diye soludu Yakup Öz. “Yerimizi mi söyledin?” Gözlerindeki öfke fark edilmeyecek gibi değildi. Sıcak suyun etkisiyle yanan yüzü kızarıyor, siniriyle birleşerek korkunç bir hal alıyordu.

Yüzüne inen tokatla tepkisiz ve sessiz kalmıştı Dağhan. Hatta alıştığı bir rutinmiş gibiydi. “Hayır,” dediğinde yeniden babasının gözlerine bakıyordu. “Sadece karısının hayatta ve iyi olduğunu söyledim. Yerini söylemedim.”

“Beni hiçe saydın!” diye soludu Yakup Bey. Muhatabı sadece Dağhan'dı. “Her şeyi mahvettin. Bütün kozlar bizim elimizdeydi ama sen yerle bir ettin! Sana *fazla merhamet hiçbir şeye yaramaz*, dedim.” Dağhan'ın omzuna sağlam bir yumruk atarak geriletti. “Her şeyi mahvettin!”

Konuşmuyordu Dağhan. Sadece ifadesiz bakışlarıyla babasına bakıyordu. Konuşmak istedim ama saçma bir dürtü beni susturdu. Benim sustuğum her şeyi konuşan Dağhan'dı.

“Ne mahvoldu? Mahvolan ne, baba? Bahsetsene bana biraz. Planın neydi?” Sesi her cümlede biraz daha yükseliyordu. “Bana yıllarca bir aile olmayı öğrettin. Şimdi annemi öldürüp ailemizi dağıtan adamı yok etmek için başkasının ailesini mi yıkacaksın? Bu mu planın?”

Boyun damarları patlamak ister gibi atarken boynundaki dövmenin anlamını da o an çözmüştüm. Sinirle kabilan her damarının üzerinden bir ağacın sonsuzluğa uzanan dalları gibi şekiller ilerliyordu.

“Evet,” diye devam ederken, babasına doğru korkusuz bir adım atıp daha da yaklaştı. “Töng'e'ye karısının yaşadığını ben söyledim. Hatta karısının hamile olduğunu da söyledim ve bir anlaşma yaptım. Kenan'ı yok edecek kurşun hakkı benim! Başka bir ihtimale izin vermem. Sen annemin intikamını almak istemiyorsun, baba. Sen sadece Kenan'ı yok etmek istiyorsun. Ama ben sadece annemin boğulduğu kan gölünde o iblisi boğmak istiyorum, anladın mı?”

Sessizdi Yakup Öz. Oğlu ona bir adım daha atıp, öfke dolu bakışlarla yaklaşırken sadece izliyordu.

Dağhan elini sertçe göğsüne vurdu. “*Merhamet öldürür*, diyorsun ya, gerekirse öleceğim ama senin gibi insanlıktan çıkmayacağım. Annemin öğrettiği her şeye sahip çıkacağım! Son nefesime kadar onun oğlu olarak kalacağım!”

Yakup Öz'ün yüzü her geçen saniye biraz daha kırmızıya dönüyordu. Birkaç saniye önce Dağhan'ın yüzüne okkalı bir tokat atan o değilmiş gibi sakinlikle karşısında öfke kusan oğlunu izliyordu. Şeytanla savaşmak için şeytanlaşmalıydı insan. Ya oğlunu korumaya çalışıyordu ya da gözlerindeki öfkeyi çözmek için uğraşıyordu.

"Annenin oğlusun," dedi Yakup Öz ağır ağır. "Hep öyleydin. Güçsüzsün, âcizsin. Annenin sonunu merhamet ve yufka yüreği getirdi. Umarım senin sonunu da bunlar getirmez, Dağhan. Ben her şeyi sizi korumak için yaptım." Göz ucuyla bana baktığında ikisini şaşkın bir sinirle izliyordum. "Sevgi insana her şeyi yaptırır. Bıraksaydın o asker hepsini yerle bir edecek, leşlerini önümüze atacaktı!" dedi yüzüstü.

Dilime ve öfkeme engel olamadım. "Ondan bir köpekmiş gibi bahsedemezsin!"

Yakup Bey'in öfkeli bakışlarının hedefi bendim.

"Yine yapacak," dedi Dağhan. "Ama bunu hiçlik için değil, ailesi için yapacak. Hem de daha büyük bir güçle. Anlamadığın şey şu: Sen nasıl ailen için varsan artık o da ailesi için var olacak. Ve baba..." dediğinde adımları geriledi ama gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek imkânsızdı. "Sana yemin ederim, asıl gücün ne olduğunu sana göstereceğim! Sadece bekle." Bunları söyledikten sonra, "Gidelim, Ahuzar," diyerek, beni de bileğimden kavrayarak ilerletmişti.

Zorlamadım. Burada kalmak istemiyordum ama nereye gideceğimi de bilmiyordum.

"Ahuzar Soykamer!" diye bağırdı Yakup Bey arkamızdan. "Söylediğin ve yaptığın her şeye pişman olacaksın." Çenesi dik bir şekilde yürüdü. Her bir adımında sanki bir ceset eziyordu. Yeniden Dağhan'ın karşısındaydı. "Umarım sen de pişman olmazsın. Ben bu gücü kolay elde etmedim. Bazı yollar merhametli yüreklerle aşılmaz, Dağhan. Bana *kötü*, diyorsun ya hani, bakalım çok güvendiğin Töngge karısını aldığı an seni saf dışı bırakınca ne yapacaksın."

Sabırımı zorluyordu. Sert adımlarla ilerleyip Dağhan'la arasına giren bu defa bendim. "Senin derdin ne, Yakup Bey? Ha?" Öfke gözbebeklerimi yakıyor, ateşi göbeğimle bebeğimin üzerine düşüyordu. "Timur beni ararken Kenan'ı bulacak, sen de *karını istiyorsan onu bana getir* mi diyeceksin? Bu muydu aklından geçen?" Çenem dikti. "Beni bırakmanı istediklerine göre emir aldığın birileri var. Gövde gösterini başkasına yap. Oğlunun en azından bir şerefi var. İntikamını bile onurlu bir şekilde alıyor. Bir de dön, kendine bak. *En güçlü benim*, diyorsun ama en kuytuda saklanıyorsun."

Kapı sertçe açıldığında içeri giren Süheyla'ydı. Pijamalarının üzerine hırka geçirmiş, saçlarının dağınıklığını toparlamamıştı. Sesleri duyup aceleyle gelmiş olmalıydı. Göz altları mor, çehresi şişti ama gözlerindeki panik görülmeyecek gibi değildi.

“Ne oluyor?” diye tedirginlikle çıkıyordu.

Söylediklerim Yakup Özde suyun içine atılan taş etkisi yaratmış gibiydi. Sadece hafifçe dudagının köşesi seğirdi. Süheyla endişeli gözleriyle bizi süzerken, ters bakışlarımı Yakup Bey'den çekmeden geriledim. Hiçbir şey söylemeden, Süheyla'nın yanından geçip odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Asım'ın gözlerini üzerimde hissediyordum. Hatta merdivenlere yöneldiğimde arkamdan ilerliyordu.

Süheyla'nın yeniden, “Ne oluyor?” dediğini duydum. “Dağhan, iyi misiniz? Yakup baba, yüzüne ne oldu?”

Yakup Bey bütün niyetini belli etmişti. Ben ve bebeğim umurunda bile değildik. Belki de Dağhan ve Süheyla olmasa bebeğimi kurtarmak için uğraşmayacaktı bile. Timur, Kenan'ı bulduğunda o şeytanı kendisine getirmesi için yem olarak beni önüne atacak, daha sonra ne olduğumuzla asla ilgilenmeyecekti.

Merdivenleri çıkarken gerçeklerin ağırlığıyla sendeledim. Burada güvende falan değildik! Biz hiç kimsenin umurunda değildik. Kendi hayatımızı yine tırnaklarımızla kazıyarak biz kurmak zorundaydık. Geri sendelediğimde koluma girerek bedenimi sabitleyen Asım'dı. Benim elim sadece karnıma sarılmış, tenim sıcaklığın etkisiyle sızlamaya başlamıştı.

“Hanım abla, dikkat!” diyerek sendeleyeni bedenimi tuttu Asım. “İyi misin? Doktoru çağırayım mı?”

Aşağıdan kavgı sesleri yükseliyordu ama Sevgili Öz Ailesi'nin meseleleri şu an asla ilgimi çekmiyordu. Asım'ın kollundan sıyrıldım. “İyiyim,” diyebildim ama sesimde kaynayan öfke diriydi. Merdivenleri çıkmaya devam ederken Asım'ın arkadan destek verdiğinin farkındaydım ve tek düşündüğüm bebeğimdi. Bu denli öfke ve stresin ona iyi gelmeyeceğinin farkındaydım ki derimin sızısı artıyordu.

“Buz,” dedim merdivenleri bitirip, odama ilerlerken. “Bana buz getirir misin Asım? Acil!”

Dönüp bakmadım ama adımları gerilemişti. “Buz?” dedi şaşkınlıkla ama adım sesleri sorgulamadan koştuğunu gösteriyordu. “Buz, tamam, buz. Hemen getiriyorum, abla.”

Odadan içeri girdiğimde kapıyı sertçe vurarak dolabıma ilerledim. Hızla üzerimdeki ıslak kazağı çıkarıp yeni bir kazak alarak banyoya yöneldim. Söz konusu içimde büyüyen minik umut olduğunda paniğime asla engel olamıyordum. Yanmaktan ziyade stresimden etkilenmesi korkutuyordu beni. Kimilerine göre çok normal olan şey, benim endişelerim söz konusu olduğunda katlanarak büyüyordu. Bu düşüncelerle aynada belirginleşen göbeğime bakmadan önce korseyi çıkarıp bir köşeye savurdum. Göbeğimin küçük bir kısmı kızarmıştı ve derim gerilerek sızlamaya devam ediyordu. Titreyen ellerimle suyu açıp olabildiğince soğutmayı ve avuç içime alarak göbeğime sürmeyi denedim.

Bu birkaç dakika için rahatlama sağlıyordu ama tenimin içinde saklanan can için hâlâ endişeliydim.

Avcuma bir kere daha soğuk su doldurup, göbeğime sürerken dizlerim yere değdi. "Ne olur kıpırda," dedim çaresizce. "Lütfen kıpırda." Titreyen parmaklarım her bir noktasında gezindi. "Lütfen, lütfen!"

Buraya gelmek hataydı. Her ne olursa olsun Timur'un yanı en güvenli yerden bile daha güvenliydi. Ama pişmanlık, şu an için en son düşüneceğim şey bile değildi. Onunla oynadığımız oyunu hatırladığımda titreyen parmaklarım göbeğime üç kere dokundu. "Ses ver." Kelimelerim titriyordu. "Benimleysen ses ver." Yeniden üç kere dokunup bir kıpırdanma ya da seğirme bekledim.

Dışarıdan Asım'ın, "Hanım abla, buzu getirdim," diyen sesi yükseldi. "Banyoda mısın?"

Nefesim bebeğimden beklediğim tek bir kıpırdanmaya bağlıydı. Ve aniden kasıklarımındaki minik darbeyi hissetmem dizlerimin bağının daha da çözülmesi için yeterliydi. Lavabonun ucundan destek alarak derin bir nefes verdim. Kolum karnımı sıkıca sarmaladı.

Burada, Ahuzar, umudun seninle.

İstemsiz korkuyla iç çamaşırlarımı kontrol ettim. Tek bir kan lekesi görseydim bu konağı yerle bir ederdim ama yoktu. Derin bir nefes alırken, yüzümü yıkayıp biraz sakinleşmeyi denedim. Asım'ın banyo önüne bıraktığı buzu havluya sarıp karnıma tutmaya devam ettim ama acı soğukla azalıyor, buz uzaklaştığında yeniden iğne batması gibi varlığını belli ediyordu. Aynadaki aksime taktı gözlerim.

Kimdim ben?

Ne için savaşıyordum?

Yaşam bu kadar kolayken ben nefes almak için neden bu kadar mücadele ediyordum?

Odamın kapısı tıklatıldığında zihnimdeki sayısız düşüncenin altında kalmak üzereydim. Göbeğimdeki sızı azalmasa da hafıflemişti. Üzerime dolaptan rastgele aldığım yeşil kazağı geçirip banyodan çıktığımda kapı bir kere daha tıklatılmıştı.

"Ahuzar," dedi Dağhan sessizce. "Gelebilir miyim?"

Bizi bir araya getirdiği için babasından tokat yediği düşünülürse gelebilirdi. Kapıyı açıp gerilediğimde saçları dağılmış, ifadesine ağır bir mahcubiyet çökmüştü. Beni gördüğü anda bakışları dar kazak yüzünden daha da belirginleşen göbeğime değdi.

"İyi misiniz?" İfadesizce başımı sallamakla yetindim. Bu tepkimi yadırgamadı hatta anlayışla karşıladı. Süheyla gibi onun da boynu büküldü. "Birazdan doktor gelecek, çok yandı mı karnın?" Buna da cevap vermedim. Zorlamadı. Hatta *anladım*, der gibi başını salladı. "Doktor gittikten sonra hazırlan."

Adımları gerilerken gözletime bakmıyordu. "Burada çok eşyan yok, biliyorum ama almak istediğin ne varsa al. Gidiyorsun."

İfadesizliğim ağır bir darbe alırken şaşkınlığımı kontrol edemedim. "Nereye?"

Gerileyen adımları durdu. "Daha güvenli bir yere, Ahuzar. Ben burada güvende olursunuz sandım ama..." Başını iki yana sallarken mahcup ve üzgündü. "Kocan senin için bir anlaşma yapmış. Seni ona götüreceğim. Babamın yaptığı şey için özür dilerim. Artık işlerine karışmayacak ve fikir belirtmeyeceğim."

Timur kiminle, nasıl bir anlaşma yapmış olabilirdi? Beni burada bırakmayacağını biliyordum ama bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken Dağhan arkasını dönmüş, yatak odasına yönelmişti.

"Dağhan," dedim aniden.

Adımları durdu ve bana döndü. Şiddetli fırtınaya direnen köklü bir ağaç gibiydi. Yakup Öz'den daha büyük bir lider olduğunu kimse göremiyor muydu? Merhamet onu zayıflatmıyordu, aksine böyle karanlık bir dünyada daha insani kalmasını sağlıyordu.

"Efendim," dediğinde sesinde yorgunluk vardı.

"Artık fikir belirtmeyeceğim ne demek?"

Dikleşti. Ellerini pantolon cebine yerleştirirken boynundaki damarlar dövmeleriyle bir bütündü. "Kanpusu ve babam ne derse o olacak. Karışmaya-
cağım."

"Ama karıştın."

"Geri çekiliyorum."

"Kenan'ı istemiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Artık bir önemi yok. Babam intikamımızı alacaktır."

Şaşkınlığım ve hayal kırıklığım artıyordu. Süheyla ve onun bu tavrı beklendik ama bir o kadar da üzücüydü. Neydi Yakup Öz'ü bu kadar kıymetli yapan? Ataları, babaları olması mı?

Yeniden arkasını dönüp gidecekti ama söylediklerimle duraksadı.

"Büyüğünüz olduğu için mi o adamı bu kadar çok sayıyorsunuz?"

Göz ucuyla baktı. "Efendim?"

"Tecrübeleri ve yaşı hiç kimseyi haklı çıkarmaz, Dağhan."

Konuşmakla susmak arasında gidip geliyordu ama en sonunda cümlelerine yenildi. "O adam, dediğin benim babam, Ahuzar. Öfkeli, evet ama bunu bize, ailesine hiçbir zaman yansıtmadı. Dışarıda başka bir adam oldu, yanımızda başka. Belki o yüzden ben bu dünyaya ait olamadım. Planlar, yalanlar, düzenler bana göre değil. Her zamanki gibi sessizce köşemde durmalıydım. Dahil olmam zaten bir hataydı."

Oysa geri durmak istemiyordu. Gözlerinde bunu görebiliyordum ama mantığı baskın geliyor olmalıydı. "Benim tanıdığım Dağhan bu adam değil."

Burukça gülümsedi. "Benim de değil." Dudakları yay gibi gerildi. "Kendimi tanıyamadığım günlerdeyim."

"Babanın çalışma odasında annenin fotoğrafını gördüm. Çok güzel bir kadın ama hiçbir fotoğrafında tam anlamıyla gülmemiş. Ama sizin odanızda bir fotoğrafı daha var. Fark ettim ki sadece çocuklarına sarılırken gülüyor. Baban *annenin oğlusun*, dediğinde aklıma sadece bu fotoğraf geldi. Sen annenin oğlusun, Dağhan." Son cümleyi olabildiğince vurguladım. "Sadece evlatları yanında gülen bir kadına bazı şeyleri borçlusun. Eminim o da sorgusuzca kabullenmeni değil, kendi yolunu çizmeni tercih ederdi."

Cevap vermedi, belki de veremedi. Adımlarım geriledi. Odamın kapısını kapadım ama o hâlâ olduğu noktadan bir adım ileri gidememişti. Aylar öncesinde buradan gideceğimi söyleseler neşeli şarkılar söylerdim ama o an için sadece havlunun içindeki buzları boşaltıp, soğuk kısmını karnıma bastırarak soluklanabildim.

Asıl su toplayan noktraysa çay bardağının yüzüme gelmesine engel olmak için kendime kalkan yaptığım kolumdu. Kolumu havluya bastırdım ama fazlasıyla geç kalmış gibiydim.

Boşluk, sonu olmayan bir çukura bırakılmak gibiydi. Ne bir zemini vardı ne de başlangıcı. Dikenlere çarpıyor, sendeliyor, darbe üstüne darbe alıyordum ama ne tam anlamıyla düşüyordum ne de düşmeye başladığım zamanı seçebiliyordum. Boş bakışlarla yere bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Gerçekten buradan çıkıp Timur'un yanına gidecek miydim yoksa bu da Yakup Öz'ün bir oyunu muydu?

Bir elim yastığın altına uzandı. Sakladığım telefonu çıkarıp arama ya da mesaj olup olmadığını kontrol ettim. Bu denli mesaj atmasına alışkın değildim. Telefonla konuşmayı ve mesajlaşmayı sevmezdi ama hasret sevgiye dair pek çok prangayı kırıyordu. Mesajlara girmek istediğimde telefonun şarjı bitmiş, aniden kapanmıştı.

Şarja takmak için hareketlendiğimde beni durduran şey merdivenlerden yükselen ayak sesleriydi. Asım'ın sesini duymamak ise imkânsızdı. "Doktor Hanım, karnına çay dökülmüş. Ben görmedim ama abim öyle dedi. Hanım abla çay çok sıcak olmamasına rağmen çok sinirlenmiş. Bir bak, Allah için bir şey olmamış olsun."

Bir gün *Asım'a bile için ısınacak*, deseler sadece gülerdim ama sesindeki telaş ve endişe gerçektir. Kimseye ihtiyacım yoktu lakin insan olmanın özü değer bulmaktır. Bir şekilde arıyordu insanın gözü kulağı.

Telefonu yeniden yastığın altına sakladım. Kapı çalınıp, benden cevap alınmadan içeri girildiğinde tepki vermedim. Doktorum elindeki çantayı yere bırakmış, koşar adım bana yaklaşmıştı. "Ahuzar, iyi misiniz?"

Asım kendi etrafında üç tur dönerek kapıyı bulabildi. "Ben çıkayım. Bir şey olursa seslenin, hemen dışarıdayım."

Küçük bir tebessümle onayladım. Bu defa ne yapacağını şaşırmadı ama yüzündeki endişe gönlüğümün an gerçek ifadeleridendi. Odadan çıktığında doktor söylemeden, yatağa uzanıp karnımı açmışım.

Doktor kısa bir muayeneden sonra köşedeki ultrasonu zorlanarak yanıma çekmiş, açıklama yapmaya başlamıştı. "Endişe edecek bir şey yok gibi görünüyor. Şanslıyız ki çay çok sıcak değilmiş. Birinci ve ikinci derece yanık değil. Yine de bizim miniğe bir bakalım."

Göbeğimin kızartan noktasına değil, diğer noktalarına jeli döküp gezindirdiğinde bakışlarım her zamanki gibi ekrandaydı. Beklediğim cümle her zaman duyduğum *işte burada* cümlesiydi.

Doktor, "İşte burada," dedi. Dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. "Bu hafta kendinize iyi baktınız sanırım. Hızlı büyümüş."

Babasıyla tanıştı, diyemedim. Bakışlarımı ekrandan koparmak ihanet gibi geliyordu. "İyi ama değil mi?" dedim sadece. "Soğuk su ve havluyla buz tuttum. Bir zararı yoktur, değil mi?"

"Yok, yok," dedi güven verici bir sesle. "Hatta iyi bile yapmışsınız. Direkt deriye buz sürmeyi tavsiye etmeyiz. Ciddi bir yanık olmadığı için de ilaç da vermeyeceğim ama kolunuzdaki yanığı temizleyip gazlı bezle saralım. Şimdiden su toplamış gibi görünüyor." Bebeğim ekranda değişik şekillere girerken kalp sesini duyduğum an daha da rahatlardım. "Sen burada korkudan kendini yerken bebeğinin rahatlık son seviyede. Bak, hâlâ parmağını emiyor." Ekrana bakarken gülüyordu. "Cinsiyetini o kadar net bir şekilde gösteriyor ki bunu yapmasına bayılıyorum. Hâlâ bilmek istemediğinizde kararlı mısınız?"

Öyleydim çünkü babasıyla öğrenmek istiyordum. Ama şu an gerçekten onun yanına gideceksem bunu yine birlikte yapabildik. İçimdeki kötümser yan susmuyordu. Belki de beni kandırıyorlardı. Bu kadar kolay olamazdı. Bebeğimi korumak için kuşandığım gerçeklik zırhı delinmez ve his geçirmez bir yığındı.

Bakışlarım birkaç saniye daha bebeğimde oyalandı. *Umuda tutun, Ahuzar, güneş yakın*. "Siz bir kâğıda yazıp, görünmeyecek bir şekilde katlayarak bana verebilir misiniz?"

Teklifim karşısında gülüşü büyüdü. Aynı dakikalarda odanın kapısı çalınmış, Süheyla başını içeri uzatmıştı. "Gelebilir miyim?"

"Tabii," dedim anında. "İyiyiz, sorun yok."

Eli kalbinde, gözleri şişti. Ağlamış olmalıydı. "Çok şükür." İfadesi rahatlamıştı. "Çok korktum."

Doktor bu halimize gülmekten başka bir şey yapamıyordu. "Bu minik sizden daha sakin, emin olun. Ama bel ağrılarınız artabilir, Ahuzar Hanım.

Gün geçtikçe büyüyor ve kilo alıyor. Belinize baskı da artacaktır. Korseyi dediğim şekilde kullanıp elinizden geldiğince dinlenmeye ve ani hareket etmemeye bakın lütfen.” Göz ucuyla Süheyla’ya baktı. “Stresten de uzak duruyoruz.”

Keşke oturup uzun uzun hayatımı anlatma şansım olsaydı. Belki o zaman bunu söylemenin ne denli saçma olduğunu anlardı. Sessizlikle onayladım. Yaklaşık yarım saat sonra elimde bebeğimin yeni bir fotoğrafı ve cinsiyetinin olduğu kâğıtla kalmıştım. Doktor gitmişti, yine Süheyla’yla baş başaydık.

Usulca yanıma oturdu. Birkaç dakika konuşmadı, belki de konuşacak bir şeyler bulamadı. “Dağhan söyledi,” dedi en sonunda. “Gidiyormuşsun. Kocan seni yanına almanın bir yolunu bulmuş.” Ona baktığımda dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. “En sonunda bizden kurtuluyorsun.” Gözleri yine doluyordu. Bakışlarındaki nemi yakalamamam için gözlerini kaçırdı. “Bugün saçma bir şekilde duygusalım, kişisel algılama. Ama son yaşananlardan sonra bence de gidiyor olman en mantıklısı.”

“Üzüldün mü?” dedim sadece. Buradan giderken yüreğimin buruk kalacağı asla aklıma gelmezdi.

“Üzüldüm,” dedi anında. Bakışlarımı yakaladığındaysa yine gözlerini kaçırdı. “Ama senin için sevindim. Ailene kavuşacaksın. Eminim bu beladan kurtulup birlikte çocuğunuzu büyüteceksiniz.”

Bir şekilde kalbimi kırıyordu sözleri. İçimden geleni yapıp sıkıca elini kavradım. “Beraber büyüteceğiz,” dediğimde kendimi de ikna etmeye çalışıyor gibiydim.

Bakışları ellerimiz ve gözlerim arasında gidip geldi. En sonunda onun da eli ellerimi buldu. O da inanmak istiyor gibiydi. “Benimle görüşür müsün ki?”

Bunca zaman onda gözlemlediğim en önemli detay hiçbir arkadaşının olmayışydı. Bu evden asla ayrılmıyordu. “Sen benimle görüşür müsün ki?” Gülmsemeye çalıştım.

Burnunun ucuna bir yaş daha yuvarlanırken gülümsedi. “Bana kalsa sizden ayrılmam.” Tenine değen yaşı hızla sildi. “Bugün benim neyim var, Allah aşkına? Gözyaşlarımı durduramıyorum.”

Bir bebek denemesi daha başarısız olmuşken, hamilelik heyecanını izleyerek yaşadığı kişi yanından ayrılıyordu. Hüznü bu yüzden olmalıydı. Timur’dan öğrendiğim şeyi yaptım. Sessizlik bazen en büyük destektir. Önemli olan varlığını tüm kalbinle hissettirmekti. Kollarımı yandan bedenine dolayıp, sıkıca sarılırken dağılan bütün parçalarını bir araya getirmeyi denedim. Bunu beklemiyor olmalı ki birkaç saniye kollarımda hareketsiz kaldı.

“Benim için daima en büyük *iyi ki* olarak kalacaksın, Süheyla. Seni kırdım, üzdüm, biliyorum ama hiçbir zaman sana kızmadım, gönül koymadım. Uyurken ellerimi ve yüzümü sildiğini bildim, yemeklerimi kendi elinle hazırladığını da çarşaflarımı ayrı bir deterjanla yıkadığını da. Her şey için teşekkür

ederim.” Bir eliyle göğsüne dolanmış elimi kavradığında hafifçe sırtını sıvazlıyordum. “Bir anne olarak bu dünyada bir dilek hakkım varsa onu da senin için istiyorum. Dilerim, bütün mucizeler seni bulur.”

Hıçkırıkları arttı. Yüzünü göğsünü sarmaladığım koluma saklamaya çalışırken, eğildikçe eğildi. Omzundan öptüm. Yüklerinin farkındaydım. Hafifletemedim ama onlardan haberdar olduğumu hissettirebilirdim.

“Yakup babaya o kadar kızgınım ki.” dedi hıçkırıklarının arasından. “Senin gibi biriyle böyle bir hengame içinde tanışmama neden olduğu için öyle sinirliyim ki! Başka bir hayatımız olabilirdi ama hale bak.” Hıçkırıkları artıyordu. “Ne yapacağımı ben siz yokken? Ya bebek doğunca göremezsem?” Ağlamaktan kızaran gözleri bana döndü. “Fotoğrafınızı atarsın, değil mi?”

Boynum daha da büküldü. “Eminim kısa bir süre sonra görüşeceğiz, Süheyla, merak etme.”

Gözyaşlarını silmeye çalışırken oldukça tatlıydı. “Fazla dramatize ettim, değil mi? Haklısın. Ben bugün hiç iyi değilim. Her şey o kadar üst üste geldi ki kendime engel olamıyorum.”

Öyle temiz bir kalbi vardı ki üzüldüğünü görmek yüreğime oturuyordu. Elimdeki cinsiyetin yazılı olduğu kâğıdı ve bebeğimin görüntüsünü uzattım. “Bu kâğıtta ne yazıyor, biliyor musun?”

Burnunu çekerken göz ucuyla baktı. “Ne?”

“Bebeğimin cinsiyeti.” Katlı kâğıdı eline tutuşturdum. “Ben Timur olmadan bakmayacağım. Onunla öğrenmek istiyorum. Ama bilmek senin de hakkın. Benden önce varlığını bilen sendin, şimdi cinsiyetini de bil ama sakın bana söyleme.”

Gözlerinde küçük bir ışık parladı ama çok da emin değildi. “Olmaz,” dedi en sonunda. “İlk ailenle öğren. Zaten senden her şeyini aldık. Bunu da alamam.”

Kâğıdı eline tutuşturdum. “Ben istiyorum. Hadi.” Kâğıdı aldı ama hâlâ emin değildi. Omzundan iteledim. “Git, köşede bak, ben görmeyeyim.”

Bir elindekine bir bana bakmaya devam ederken burnunu çekiyor, gözyaşlarını dizginlemeye çalışıyordu. Yine de ayağa kalkıp, odanın köşesine ilerleyerek bana sırtını döndü. Merakla izledim. Kâğıdı açtığında dudaklarında beliren küçük tebessümü görebiliyordum. Katlayıp bana döndüğünde ifadesini toplamaya çalışıyordu.

Ağlamaktan şişmiş yüzüne rağmen çenesini dik tutarken, “Ben zaten anlamıştım ki,” dedi. “Ultrasonda göstermişti.”

Güldüm. “Sallama, hiç de bilemedin.”

Kâğıdı bana uzattı. “Tahminim vardı.”

“Zaten iki tahmin hakkımız var.”

Bu defa gülen oydu. “Bu en sevdiğim tahmin. Senin de bayılacağına eminim.” Küçük bir an duraksadı. “Teşekkür ederim,” dedi aniden. Adımları

geriledi. "Gidiyorken bana görünme, tamam mı? Sessizce git, ağlamayayım. Dağhan ben ağlayınca üzülüyor." Adımları daha da geriledi. "İlaçlarımı unutma." Parmakları komodini işaret etti. "Korseni unutma." Kapıyı açtı ama çıkamadı. "Çorap giy," dedi Aknene gibi. "Ayakların çok ışıyor. Bebek gazlı doğar. Dikkat edin kendinize, tamam mı?"

Ağlayabilsem ağlardım ama yine yapamadım. "Sen de dikkat et," dedim sadece.

Kapı kapandı. Sessizliğin ve hissizliğin ortasında kaldım. Şimdi ne olacaktı? Belirsizlik beni en çok korkutan şeydi. Timur'un Yakup Öz'e acımayacağına emindim. Ben de acımazdım ama Dağhan ve Süheyla varken bir yanımda emin olamıyordum.

Merdivenlerden ayak sesleri duyduğumda gelen Asımdı. Toparlanmamı söylediğinde aynı hissizlik içindeydim.

O kadar uzun zamandır buradaydım ki kaçmadan, saklanmadan dışarı çıkacağımı bilmek garip geliyordu. Buradan giderken yanıma aldığım şeyler pembe ayıcık, radyo, sarı patikler, minik firfırlı elbise ve gül fidesinden ibaretti.

Asım eşyalarımı alıp, önden giderken bakışlarım Süheyla'nın kapısına değdi. *Sessiz ve soluk...*

O an anladım ki aslında bana benziyordu. Sadece ben kendimi dikenlerle sarmalamıştım, oysa tomurcuk güllerle.

Aşağı kata indiğimizde büyük salona asla bakmadan geniş kapıdan çıktım. Mahir Kralşan'ın da buralarda bir yerde olup beni izlediğine emindim. Kendi cehenneminde boğulmaya devam edebilirdi. Onları affedecek kadar yüce gönüllü değildim.

Dağhan'ı bahçenin çıkışındaki arabanın önünde görene kadar hissizdim ama onu gördüğüm en rahatladım. Yakup Öz'ün bir başka planı varsa veya beni kandırıyorsa biliyordum ki izin vermezdi.

Asım eşyalarımı arabanın arkasına koyarken Dağhan izliyordu. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar," dedim.

Arka kapıya yöneldiğimde önde gördüğüm silüet gerilmem için yeterliydi. Yakup Öz koltuğa kurulmuş, ifadesizce önüne bakıyordu. Bakışlarımdaki endişeyi anlayan yine Dağhan oldu. *Sorun yok*, demek ister gibi başını eğdi ama benim için sorun vardı. O yaşlı bunağa bir daha güvenmeyecektim. Gözüne bir sargı bezi sardığını o an fark ettim. Benim ateşim onunkinden daha harlı olmalı ki kalıcı bir etki bırakmıştı.

Dağhan'ın olduğu yöne ilerledim ve onun arkasına denk gelecek şekilde arabaya kuruldum. Yanıma oturan Asım ve sürücü koltuğundaki Dağhan'la muazzam bir takımdık. Sessizce ilerlerken Asım kucığıma siyah bir bağcık bıraktı.

Bakışlarım ona döndüğünde her zamanki gerginliği içindeydi. "Hanım abla," dedi sessizce. "Bunu gözlerine bağlaman gerek. Yapar mısın?" Boynu büküldü. "Allah için yap."

Başka zaman olsa yapmazdım ama bugünkü endişesinde samimiydi. Sessizce bağcığı alıp gözlerimi kapadım. Yakup Öz son derece gizli yerini saklamak için böyle bir önlem almış olmalıydı. En son buradan çıktığımda gece olduğu için hiçbir şey görmemiştim ama şu an her şey fazlasıyla netti.

Gözlerim kapalıyken bir süre sessizce ilerledik. Yaklaşık on dakika sonra çukurlu bir yola girmiş olmalıydık. Sarsıldık, Asım kolumdan tutarak destek verdi.

"Abi, yavaş," dedi üstelik. "Hanım ablayı riske atıyorsun."

"Lan, sus!" dedi Dağhan. Sesindeki gerginlik fark edilmeyecek gibi değildi. "Kırk yıllık şoför sanki."

Oysa beni buradan en son çıkardığında bir kere bile sarsmamıştı Asım. Bu benim için onu kırk yıllık şoför yapmak için yeterliydi. Yakup Öz minik bir öksürükle boğazını temizlediğinde ortamdaki gerginliği hissetmemek imkânsızdı. Gözlerimi açmaya yeltenmedim, nereye gittiğimizi sormadım. Sessizlik içinde ilerlemeye devam ettik. Ne hissetmem gerektiğini kestiremediğim şu dakikalarda emin olduğum bir şey vardı.

Dağhan hâlâ yaptığı şeyden pişman değildi. Bir kere bile babasıyla konuşmamış, Yakup Öz'ün sorduğu sıradan birkaç soruya yarım ağız cevap vermişti. Olabildiğince hızlı sürmesinin ve aracı sarsmasının sebebi de belki de buydu. Beni hemen serbest bırakmak istiyordu. Ya da tüm bunlar benim kuruntularımdı.

Sessiz yolculuk belki bir, belki bir buçuk saat devam etti. Uyumak istemiyordum ama gözlerim bağlıyken imkânsızdı. Üstelik hamilelik hormonları son noktadaydı. Küçük bir sendelemeye zihnimin kontrolünü ele geçirdiğimde ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Koluma dokunan elle irkildim. Aynı saniyelerde gözlerimdeki bandı da birisi çekip almıştı. Karanlıktan aydınlığa çıkmak, gözbebeklerimi yakarken birkaç saniye için karşımda kimin olduğunu anlayamadım.

"Hanım abla," diyen Asım kendini beni yormadan belli etti. "Geldik."

Aydınlık ve karanlığın savaşından galip çıkan gözlerim etrafa bakındığında hâlâ arabanın içindeydim ama Yakup Öz ve Dağhan yoktu.

"Gidelim," dedi Asım.

Nereye?

Kısa süreli bir uykuydu ama sersemlemiştim. Arabadan indiğimde hava kararmış, gün aydınlığını karanlık ışıklara bırakmıştı. Ne kadar uzun süredir yoldaydık? Tüm soruları silen karşımdaki görüntüydü. Onu görmek sıcak çölde günlerce susuz yürüdükten sonra denize varmak gibiydi.

Geniş toprak alanın tam ortasımdaydı Timur. Yanında Murathan, diğer yanındaysa tanımadığım kumral, küt saçlı bir kadın vardı. Yakup Öz ve Dağhan arabadan inip, karşılarına dikilmişken ben arabadan indiğim anda Timur'un gözbebekleri beni buldu. Özlemi fazlaydı. Onunla bir gece geçirmek yetmiyordu. Bir ömür istiyordum ama bu da dünyaya ağır geliyordu. Küçük adımlarla ilerledim. Her şey o kadar karışıktı ki bunun da bir oyun olma ihtimalini zihnimden atanıyordum.

Timur'un çenesi dikti. Ona doğru gelmekte tereddüt ettiğimi gördüğünde yine sessiz kelimelerimi okudu ve güven veren bir şekilde başını hafifçe aşağıya eğdi.

Bana gel.

Giderdim ama durmama neden olan Yakup Öz'ün sesi oldu.

"Bekle!" demişti en otoriter şekilde.

Adımlarım istemsizce dururken tam aralarında kaldım. Yakup Öz'ün yaşlı bir kurdu andıran bakışları Timur'da geziniyordu. "Görüştüğün kişi sana benden de bahsetti mi Kanpusu?"

Rüzgâr saçlarımı tarayıp, giderken bakışlarım Timur'a değdi. Bu bakışları tanıyordum. Timur değil, ayrı bir kan vardı keskin kahvelerde. Eskiden bu bakışa bir isim veremezdim ama artık Kanpusu ismi oldukça makul görünüyordu. Kanlı bir sis gözbebeklerini kaplamış gibiydi.

"Bahsetti," dedi ağır ağır.

Bu defa çenesini diken Yakup Bey'di. "Burada yabancı yok." Ellerini iki yana açarak beden diliyle kontrolü ele almaya çalışıyor gibiydi. "Madem bir anlaşma yapıyoruz, her şeyi açık konuşabiliriz. Yanındakilere benden bahsettin mi?"

Timur hâlâ sakindi. Bakışları bana değdi. Göz ucuyla yine yanına gelmemi işaret ettiğinde küçük ama tedbirli adımlarla ilerledim.

"Anlaşma falan yapmıyoruz. Ben karımı alıyorum, sen de düşmanım olarak kalıyorsun."

Yakup Öz beni bu denli kolay vermezdi ama emir her nereden geldiyse eli kolu bağlanmış gibiydi. Timur'un yanına vardığımda anında bileğimden narince kavrayıp arkasına çekti. Murathan'la gövdelerini zırh gibi önüne dikerken karşımda kalan Öz Ailesi'ni yarım yamalak görebiliyordum.

Her şey bu kadar mıydı? Şimdi ne olacaktı? Biz aylarca ne yaşamıştık?

"Ben..." dedi Yakup Öz ağır ağır. "Bu vatan için uğraşıyorum. O, on ikili masada korkuttuğun mafya bozuntularına benzemem. Sana karını veriyorsam emirin, demiri kestiğini bildiğim içindir. Sakın bana da kafa tutmaya kalkma!"

Öne doğru ilerledi Timur. Arkasından tutmak istedim ama o an için yapamadım. Sakinlikle yürüyerek, aradaki mesafeyi aşip Yakup Öz'e yaklaştı. "Vatan için nasıl çalışılır, biliyor musun Yakup Bey?" Yüzünü göremiyordum, sesinden

öfke akıyordu. "Namusunla, şerefine, onurunla çalışılır." Aniden belinden çıkardığı silahı Dağhan'ın alnına yasladı.

Asım, "Abi!" diyerek silahını çekmişti ama Dağhan oldukça sakindi.

Panikle ileriye doğru bir adım atmak istedim ama Murathan'ın sesi adımlarımı durdurdu.

"Bekle, yenge," dedi ortamın gerginliğine rağmen sakinlikle. "Ne yaptığını biliyor."

Dudaklarım kurumuştu. İstemsizce durdum lakin bir şey olacak korkusunu bir türlü atamıyordum.

Dağhan alnına değen silaha ve onu tutan ele ifadesizce bakıyordu.

Ama Timur sadece Yakup Öz'e bakıyordu. "Şimdi ben senin oğlunu vursam..." diye soludu. "Sonra da sana gelip *intikam için hırslan diye yaptım*, desem bana ne yaparsın? Beni öldürür müsün yoksa över misin? Söyle, ne söylersen sana onu yapacağım."

Dağhan o kurşunun sıkılmayacağını biliyordu. Yakup Öz emin değildi. Gözlerinde ilk defa küçük de olsa bir endişe yakaladım. "O an için yapılacak en doğru şey buydu, delikanlı," dedi. "Karını ben kurtarmasam ölecekti. Üstelik senin daha çocuğundan haberin yokken yine ben senin kanını hayatta tuttum."

"Sen değil," dedi Timur anında. Dağhan'ın alnındaki silahı geri çekti. "Bunu oğlun yaptı. O yüzden Kanpusu bir tek Dağhan Öz'ü tanır ve bilir. Yakup Öz'ün hiçbir hükmü yoktur!"

Bunu Dağhan da beklemiyordu. Bakışları göz ucuyla babasına değdikten sonra Timur'u buldu. *Karısını alıp seni saf dışı bırakacak*, dediği adam *bir tek Dağhan'ın hükmünü sayarım*, diyordu.

Yakup Bey sakindi. "O benim oğlum."

"Yani sen değil."

"Bu operasyonda birlikteyiz," dedi Yakup Bey. "Beni düşman olarak görmek sana hiçbir fayda sağlamaz! Ortak hareket etmek zorundayız."

Timur bir adım daha ilerledi. "Beni bir fare yaptın," diye soludu. "Önüme yem atıp izledin ve eğlendin. Sence, ben seninle ortak hareket eder miyim Yakup Bey? Şu an kafana sıkılmıyorsam bil ki oğluna minnet borcum olduğu içindir. Yatıp, kalkıp oğluna dua et. O bana iki can verdi. Sadece bunun için hâlâ hayattasın."

Yakup Öz'ün ifadesi sabahki öfke kriziyle aynıydı. Onu Timur'a şikâyet edip *üzerime çay döktü*, diye ağlayacak değildim. Gözündeki sargı bezi keyiflenmem için yeterliydi. Yetersiz gördüğü oğlu canının garantisiydi. Üstelik Kanpusu gibi eli güçlü bir koz sadece Dağhan Öz'ü sayacağını söylüyordu. Bunu beklemediğine emindim.

Timur cebinden çıkardığı küçük bir kâğıdı Dağhan'a uzattı. Muhatabı sadece oydu. "Sana verdiğim sözü tutacağım. Dirisi bana, ölümü sana." Çenesi

dikti. Dağhan ona uzatılan kâğıdı alıp, göz ucuyla okurken Timur konuşmaya devam etti. "Seni arayacağım numaralar burada yazıyor. Onun dışında arayan hiç kimse bizden değildir. On ikili masa Kanpusu'yu çağırmak için muhtemel bir oylama yapacak. O gün orada ol ve Kanpusu'ya ulaşabilecek tek kişinin sen olduğunu söyle." Sadece Dağhan'a bakıyordu. "Çünkü Kanpusu'nun o Kurul'da tanıyacağı tek lider sensin."

Şaşkındı Dağhan. Kâğıdı almıştı ama daha sabah *artık bu işte yokum*, derken şimdi Kanpusu tarafından on ikili masanın en yetkili üyesi olacağı söyleniyordu. "Nasıl?" dedi sadece.

Timur'un adımları geriledi. "Benden haber bekle."

Yakup Öz'ün bir dudağı seğirdi. "Dağhan on ikili masaya lider olamaz! Oradaki cellatlardan haberin var mı? Tek gecede onu yok ederler."

Timur'un bakışları hâlâ Dağhan'daydı. Aralarında sessiz bir anlaşma var gibiydi. "O zaman oğlunu hiç tanımamışsın, Yakup Bey," dedi sadece. Dağhan'a güveniyordu. "Kabul mü Dağhan Öz?" diye sordu.

Dağhan göz ucuyla bana baktı. *Annene bunu borçlusun*, dediğim an zihnimde yankılandı çünkü o an gibi bakıyordu. Sadece başını bir kere aşağı eğerek onayladı. Bu da Timur için yeterliydi.

Rüzgâr bu defa sert darbelerle tenimizi okşarken, Timur onlara arkasını dönüp yeniden bize ilerledi. Gözlerinde hâlâ Kanpusu vardı. Arkasında kalan Dağhan babasına hiç bakmadan Timur'un verdiği kâğıdı cebine yerleştirmiş ve Asım'a emir vererek arabaya yönelmişti. Olduğu yerden bir an bile kıpırdamayan Yakup Öz'ün elinden ilk defa kayıp giden kontrol onu rahatsız ediyor olmalıydı ki ifadesi oldukça rahatsız ediciydi.

Bazı insanlar bu hayatta ne tam anlamıyla iyi olabilirdi ne de kötü. Cehennemdeki arafın dünya yansıması buydu. İyilik fazla, kötülük ağır gelirdi onlara. Yakup Öz benim gözümde dünyada arafta yaşayan bir insandı. Ne iyi ne de kötü.

"On ikili masa Dağhan'dan korkmaz, sözünü dinlemez! Onun orada hiçbir hükmü yok," diye yükseldi en sonunda. "Ama benim sözüm hepsini ezip geçer! En yaşlı ve kıdemli üye benim."

Timur yanıma geldiği an sıkıca elimi kavradı. Yakup Öz'ün bu çıkışına karşı hafifçe arkasını dönmüştü. Her zamanki sakinliği içindeydi. "Dinlerler," dedi ağır ağır. Bakışlarının araba kapısında kalan Dağhan'a değdiğini gördüm. "Dinlemezlerse oğlun dinletir."

Dağhan'ın dudağında beliren küçük ama kendinden emin bir gülüş vardı. Bu zamana kadar babasına olan saygısından sustuğuna emindim. İstediginde yapabileceklerini biliyordum. Eminim ki artık Timur da biliyordu. Sadece biraz desteklenmesi gerekiyordu. Tahmin etmediğim şey bu desteğin Timur'dan gelmiş olmasıydı.

Yakup Öz hâlâ öfkeliydi. "Hata yapıyorsun, Kanpusu! Şu an sana eli en güçlü olan lazım."

Timur arkasına bakmadan ilerliyor, elimi bir saniye olsun elinden ayırmazken beni de ilerletiyordu. "Bana yüreği mert olan lazım," dediğini ben duydum ama Yakup Bey duydu mu bilmiyordum. "Sende o göt nerede, buruşuk sik," dediğini de umuyorum ki sadece ben duymuşumdur.

Yakup Öz'e olan öfkem nedeniyle *düzgün konuş*, demedim. Beni arabaya bindirirken başımın üzerine bıraktığı derin ama kısa süreli öpücük her şeyin gerçekliği için yeterliydi. Koltuğa kuruldum. Birkaç saniye sonra Timur yanımda, Murathan ve tanımadığımı kadınsa arkadaydı. Araç gerilerken Yakup Öz hâlâ olduğu yerden kıpırdamamış, öfkeyle bize bakıyordu.

Ona dik dik bakmaya devam ettim ama içimde yaşanan bir kıyım vardı. Biz aylarca sadece bir adamın Kenan'ı yakalama planı için mi bunları yaşamıştık? Neydi Ahuzar'ın hayatı? Bu kadar kıymetsiz miydi? Biri için ölüme karşı kalkan, kimi içinse bir yem miydim sadece?

Eski ben buna paramparça olurdu ama o kadar parçalanmıştım ki artık kırılacak bir parçam yoktu. Büyük bir soğuklukla karşıladım bu değersizliği de. Sadece yanımdaki adama baktım. Ahuzar'ı da Ahu'yu da seven ve onu değersizleştiren herkese kafa tutan sevdama. Hiçbir şey bitmemişti ama yanındayken yine her şey geride kalmış gibiydi.

Bu, mucize değilse neydi?

"Dağhan'a güvenmiyor," dedim araba gerilerken. "Kontrolü seven bir adam. Gücünü oğluna bırakmaz."

"Bırakmak zorunda," diyen Murathan'dı. "Başka şansı yok. Gerçekten Kenan'ı istiyorsa bunu yapmalı. Çünkü biz de ona güvenmiyoruz."

Göz ucuyla Timur'a baktım. Toplum içindeki, herkesin bildiği umursamaz bakışlarını kuşanmıştı. Ona baktığımı anladığında gözleri gözlerime değmişti. Kimse bize inanmasa bile bir hayat kurabilirdik. Şansımız olabilirdi. Dünya dönmeye devam ettiği sürece gül solmayacaktı. Bülbül ise ona türkü söylemekten asla usanmazdı. Yeniden önüme dönerken sadece ufka baktım. Timur elimi parmakları arasına hapsetmişti. Bebeğim ufak bir seğirmeyle kendini belli ettiğinde ufukta güneş parlıyordu.

Yine yaşam ve ölüm arasında, buz üstünde yürüyorduk. Ama umut, batan bu güneş kadar arsızdı. Her şeye rağmen yarın yeniden doğacaktı.

Güneş'in kızgın parçaları Beyrut'un üzerine yağıyor, nem ve boğuk hava nefes almayı her geçen saniye biraz daha zorlaştırıyordu. Doktor ve Şef sessiz yolda arazi aracının içinde olmalarına rağmen güneşin bu kızgınlığından nasibini alıyordu. Şef, sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmış, gerdanından süzülen terleri küçük bir yelpazeyle azaltmaya çalışırken Doktor

patlamak üzereydi. Şef'e ters ters baktı. En sonunda dayanamayarak, elindeki yelpazeyi çekip aldı.

Bunu beklemeden Şef dikleşmiş, bükkinlikle, "Ne yapıyorsun be?" diye solumuştu.

"Sus," dedi Doktor gerginlikle. Bir eliyle direksiyonu kontrol ederken diğer elindeki yelpazeyi sallıyor ve rahatlamaya çalışıyordu. "Sıcaktan beynim akacak, sen orada keyfindesin. Acayip sinirimi bozuyorsun."

En şuh tavrıyla göz devirdi Şef. "*Arabayı ben süreyim*, dedim. Kabul etmeyen sensin."

"Deli gibi sürüyorsun," diye çıkıştı. "Sefere gidiyoruz sanki."

Güldü Şef. "*Hız*, derler buna, canım."

Ama Doktor hâlâ huysuzdu. "Sus," dedi. "Konuşma, nefesin sıcaklığı arttırıyor, sus." Ilık şelale değil de bu defa soğuk şelale lazımdı ama bu sıcakta o bile kaynayabilirdi.

Kısa bir süre sonra Dünya Sağlık Örgütü tarafından koruma altına alınan köy uzaktan bir nokta kadar da olsa görünür hale geldi. Aracı görünmeyecek noktaya çektiler. Planlarını buraya gelmeden önce belirlemişlerdi. İçeri sızmak mümkün değildi. Alan son derece ciddi bir şekilde korunuyordu. Mukbil'in bulduğu sayılı bilgilerde bölgedeki salgın hastalığın bir kilometreye kadar etki alanının olduğu yazıyordu. Karantinaya alınan alansa bundan daha fazlasıydı.

Şef dürbünü alıp ilerideki kampı gözlemlemeye başladı. Elllerinde silahlar, dağınık kıyafetler ve yanık çehresi olan adamlar pek doktor gibi görünmüyordu. "Buranın Dünya Sağlık Örgütü yönetiminde olduğuna emin miyiz?" Dürbününü çekti. "İçerisi savaş kampı gibi görünüyor."

Planı uygulamak için Doktor arka koltuktan çantasını alıp Şef'e dönmüştü. "Doktorlar içerideki çadırdadır. Amerikan askerlerinden emir alan bölge halkı dış korumayı sağlıyor." Şiringayı hazırlarken Şef'in kolunu kavradı. "Çabuk, vaktimiz yok. Gece doktorlar gidiyor, gündüz içeri sızmamız lazım."

Şef kolunu uzattı ama plandan emin değildi. "İşe yarayacağından emin misin?"

"Oyunculuk yeteneğine bağlı."

Şef'e yaptığı iğne bölgedeki salgın hastalığın başlangıç semptomlarını kısa bir süreliğine de olsa sağlayacaktı. Geçici bir süreçti ama Şef'in bir süre acıya dayanması gerekiyordu. Onun da virüse yakalanmış olabileceğini bahane ederek içeri sızmaları gerekiyordu.

"Hafif ateş ve terleme dedin," diye uyardı Şef. "Daha fazlası olursa seni bertiririm."

Doktor iğneyi yaptıktan sonra bir göz damlası uzattı. "Merak etme, her şey kontrolüm altında."

Şef gözlerinin kızarmasını sağlamak için Doktor'un verdiği göz damlasını damlattı. Yaklaşık on dakika sonra gözlerinden yaşlar akıyor, bedeni titriyor ve soğuk ter döküyordu. "Seni geberteceğim," diye soludu. "Hani hafıftı." Öksürükle iki büklüm olduğunda Doktor hızla maskesini taktı. Arka koltuktan aldığı yüzü tamamen kapatan maskeyi Şef'e taktıktan sonra arabadan inip kadının solgun bedenini kucakladı.

Şef nefesini toparlamakta zorlanıyordu.

Doktor kucığında onunla koşarken, "Dayan," dedi. "Bir saate hepsi geçecek. Sadece birazcık dayan."

Şef'in ağzının içinde bir küfür mırıldandığını duydu ama umursamadı. Tüm sıcağa rağmen var gücüyle kampa koştu. "Help!" diye bağıırıyordu. "HELP!"

Kapının girişindeki askerler silahlarını kuşanmış ona bakıyordu. Karşlarına dikildiğinde nefes nefeseydi. "Yardım gerek," dedi kusursuz İngilizcesiyle. "Salgına yakalanmış olabilir, onu buraya çok yakın bir yerde buldum."

Karşısındaki iki adamın tenini güneş fazlasıyla yakmış, sakalları ve bıyıkları birbirine karışmıştı. "Geri git," dedi birisi ama aksanı Arapçaya daha hâkim olduğunu gösteriyor, İngilizce söylemeye çalıştığı kelimeleri yutuyordu. "Hastaneye götür. Burası sıradan bir salgın bölgesi değil."

"Bu halde hastaneye götüremem. Bölgeye yakındı diyorum, salgın olabilir. Saniyeler içinde bu hale geldi."

Diğeri sessizce dinlerken konuşan adam ikisini de dikkatle süzüyordu. Şef titremeye hatta maskesini açarak kan kusmaya başladığında Doktor onu yere bırakmak zorunda kaldı. Adamların endişeli bakışları bu iki yabancı ve kararsızlık arasında gidip geliyordu. Boğazlarındaki ince fularla ağızlarını sardılar.

Doktor çantasından ince bir dosya çıkardı. "İçeriye girme hakkım var!" diye yükseldi. "Türkiye'den geliyorum ve doktorum!" Dosyayı adamlardan birinin eline tutuşturdu. "Afrika'da Ebola, Ortadoğu'da MERS gibi salgın bölgelerinde çalıştım. Enfeksiyon Hastalıkları ve Dünya Sağlık Örgütünün kuralları hakkında yeterince bilgim var. Bu kadın acilen izole edilmeli. Normal bir hastanede bünyesinde virüs olup olmadığını bilemeyiz!"

Konuşan adamın kafası karışmıştı. "Yavaş konuş, anlamıyorum." Diğeri adama döndü. "Doktoru buraya çağır."

Emir alan hızlı adımlarla giderken Doktor kan kusan Şef'in başını tutuyor, alnından şakaklarına akan teri siliyordu. "Allah belanı-" diyecek oldu Şef ama gerisi gelmedi. Titriyor, deli gibi terliyor ve avuç avuç kan kusuyordu.

Doktor sevgiyle sarıldı. "Merak etme, iyi olacaksın, canım."

Şef hâlâ kızgındı. "Canını sık-" diyecek oldu ama bunun da gerisi gelmedi. Öksürük krizi ansızın bastırdı.

Doktor daha büyük bir şefkatle sarmaladı. Saniyeler içinde koşarak onlara gelen beyaz önlüklü, buralı olmayacak kadar modern ve şık görünümlü erkek

bir doktor vardı. Sarı saçları güneşle parlıyor, koyu kalve gözleri endişeyle bakıyordu. Ağzına taktığı maske yüzünün neredeyse tamamını kapatıyordu. Adamları geçip Şef ve Doktor'un önünde eğildi.

*"What's the matter? Are you feeling okay?"*¹

Dil hâkimiyeti kusursuzdu. Bu hangi ülkeden olduğuna dair gerekli ipucunu en net şekilde vermişti. Doktor hızla, "Alana yakın bir noktada buldum," diye açıkladı. "Saniyeler içinde bu hale geldi. Burada salgın hastalık olduğunu duydum ve endişelendim. Aşağıdaki nehirden su içmişti." Ayağa kalkıp, adamın elinden dosyasını alarak doktora uzattı. "Ben de doktorum ve enfeksiyon hastalıkları hakkında yeterince bilgim var. Daha önce salgın hastalık bölgelerinde bulundum. Acilen izole edilmeli. Onu sıradan bir hastaneye götüremem."

Yabancı doktor, Şef'in nabzına bakıyor, gözbebeklerini kontrol ediyordu. "Bu kadın neyin oluyor?" diye sordu.

"Kız kardeşim," dedi Doruk. "Bir gezi için buradaydık."

Doktor başını iki yana sallarken adamlara küçük bir el hareketi yapmış, kapı önündeki zincir sonuna kadar açılmıştı. "Yanlış bölgelerde geziyorsunuz, bayım. Kardeşinizi kucaklayın ve beni takip edin. Artık ikiniz de risk altındasınız. Test yapmak zorundayım."

Yabancı doktor ayağa kalkıp, içeri koşarken Doruk da Şef'i kucaklamış, arkasından ilerlemeye başlamıştı. "Bingo!" dedi her zamanki gibi sessizce. "Kim yanlış bölgelerde geziyormuş göreceğiz, bayım."

Bir gecede sayısız insanın yok olduğu alandan içeri korkusuzca girdiler. Bu zehrin gerçekliğinden, iki damlasının bile saniyeler içinde ne denli büyük bir yıkıma neden olacağından habersizdiler. İçeride gördüklerini bir ömür unutamayacaklardı.

Benim soğuk ellerimin aksine onun elleri sıcacıktı. Bir an olsun elimi bırakmıyor, yanından ayırmıyordu. Geldiğimiz yer her neresiydi, bilmiyorum ama karanlık tünellerden geçmiş, izbe ve köhne yolları kullanmıştık. Yolun bir kısmından sonra Murathan'la adının Terzi olduğunu öğrendiğim kadını bırakmıştı ve yola sadece ikimiz devam etmiştik.

Sessiz bir kadındı Terzi ama kötü bir his bırakmamıştı. Aksine bu dünyaya ait değil gibiydi. Sanki bir izi ve varlığı yoktu. Ona dair hissettiğim tek şey hissizlik olmuştu. Bana küçük bir tebessüm gönderip tanıştığına memnun olduğunu söylemiş, sessizliğine geri gömülmüştü. Timur'dan öğrendiğime göre o da bu operasyonun bir üyesiydi ve geri planda tanımadığım bir sürü kişi daha vardı.

¹ "Ne oldu? İyi misin?"

Şimdiyse el ele küçük, dışarıdan bakıldığında sıradan, ahşap ama tatlı bir kulübeye doğru ilerliyorduk. Burası da ormanın içiydi ama Yakup Öz'ün malikânesi kadar gösterişli değildi. Arabayı birkaç adım ötemizde bırakmıştık. Şu an daha mühim sorularım vardı.

"Timur," dedim ağır ağır. Parmakları elimi daha sıkı kavradı. "Burası neresi?" Göz ucuyla etrafa bakındım. "Güvenli mi?"

"Fazlasıyla," dedi anında. "Sen göremiyorsun ama korunuyor. Sizi tehlikeye atmam."

Sizi... Ne güzel bir kelimeydi.

Cebinden çıkardığı anahtarla evin kapısını açarken, elini sıkıp kolunu kavramaktan başka bir şey yapamadım. "Kiminle anlaştın? *Emir alıyoruz*, dediğin kişi kim? Burayı kim koruyor?"

Kapı açıldı. İçeriden boğuk bir toz kokusu gelir sandım ama ferah zambak kokusu genzime doldu. Aydınlık ve küçük evin içi, dışı kadar eski değildi. Üstelik saçma bir şekilde Rize'deki evimize benziyordu. Küçük mutfak salonla birleşikti. Açık renk mobilyalar daha ferah bir hava veriyor, salondan üç küçük kapı açılıyordu. Minik bir şöminesi bile vardı ve oldukça tatlıydı.

Belimden hafifçe kavrayarak içeri girmem için yönlendirdi ama aklım dışarıdaydı. "Arabanın arkasında eşyalarım var. Onları da getirebilir miyiz?"

Sessizce onayladı ama hemen gitmedi. Birkaç saniye için gözlerimde oyalandı. "Ahu," dedi en sonunda.

"Canım," dedim sadece.

Bu da ona yetti. Bileğimden kavrayıp, ağır ağır kendine çekip başımı göğsüne yasladı ve sıkıca sarıldı. Bu sadece bir sarılma değildi. Umuttu, yaşamdı, yaşanmışlıklar ve yorgunluklardı. Her şeye rağmen buradaydık. Kazanmamıştık ama yenilmemiştik de. Biz iki ruh, bu yaşamda her şey için nasıl mücadele ettiysek bir arada tutmaya çalıştığımız varlığımız için de mücadele edecektik. Timur hiçbir zaman vazgeçmeyecekti, biliyordum. Bu, direnmeyi bırakmayı düşündüğüm anlarda içimdeki kıvılcımları harlayan tek histi.

Kollarımı beline dolayıp uzun uzun, kaygı ve endişe gütmekten sarıldım. *Burada kimse bizi bulamaz*, diyorsa bulamazdı. Rize'de gergindi ama burada bedenindeki rahatlamayı fark edebiliyordum. Bir eliyle sırtımı ovalarken diğer eli ve dudakları saçlarımdaydı. Tutkusu kadar şefkati ve sevgisi de büyüktü. Bunun bir sarılmanın daha ötesinde ev gibi hissettiriyor olması bu yüzdendi. Gözlerimi kapatıp göğsündeki sıcaklığa daha çok sokuldum.

"Buradayız," dedim art arda. "Birlikteyiz."

Saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Elleri omuzlarıma dökülen saçları öyle nahif okşuyordu ki içimin en kuytularında saklanan çocuk Ahuzar'ın boynu büküldü. Her zamanki gibi hafifçe gerileyip omzundan öpmeyi denedim ama uzundu, yapabildiğim tek şey kolunun altına daha da sokulmak oldu.

“Bir daha sakın gözümün önünden ayrılma.” Hafifçe gerilediğimde elleri yanaklarımdaydı. “Tamam mı? Benim için bir şey yapmak istiyorsan yanımda kal, Ahu. Tamam mı?”

Söyleyecek hiçbir cümlem yoktu. Yeniden birbirimizi bulduğumuz andan beri bunu söylüyordu. Uçurumdan düştüğümde ölenin ben olduğunu sanmıştım ama asıl onun yerle bir olduğunu yeni yeni anlıyordum. Sevgisini her zaman en net şekilde belli etmişti ama korkusu ilkti. Yanağıma yaslı elini kavrayıp avuçiçini öpmekten başka bir şey yapamadım.

Bu da ona yetti. Yeniden kendine çekip sıkıca sarıldı. Bu da sarılmadan öteydi. Kaburgalarından içeri sokmak, kimseye göstermemek ve sonsuza kadar saklamak ister gibi sarılıyordu. Bunca zaman hep bendeki onu bilmiştim. O benim için umuttu. Bense onun için yaşam. Birine nefes olabilmenin sarhoşluğuyla ilk defa sarmalanırken sevdası ayaklarımı yerden kesiyor, başım dönüyordu. O bunu bilemezdi.

Ahuzar ve Ahu'nun savaşına o kadar odaklanmıştım ki Timur ve Zehiroğlu'nun savaşını fark edememiştim. Ancak şu an ikisini de bir arada tutacak tek kişinin Kanpusu olduğunu biliyordum.

Alnıma bir öpücük daha bırakıp geriledi. Arabadan eşyaları almaya gidiyordu. Benim adımlarımsa evin içine yöneldi. Buruk bir tebessümle izledim her bir köşeyi. Bizim bir evimiz yoktu. Nerede bir araya geliyorsak orayı evimiz sayıyorduk. Artık burası da evimizdi. Ev temiz ve bakımlıydı. Öyle ki masanın üzerinde tek bir toz tanesi bile yoktu. Birileri burayı temizleyip hazır hale getirmiş olmalıydı.

Koltuklardan birine oturduğumda karşımdaki şömineye daldım. İçindeki odunlar henüz hiç yakılmamıştı. Birkaç dakika sonra Timur ellerinde paketlerle içeri girip ayağıyla kapıyı sertçe kapadığında ayaklandım.

“Sen bu siktüğimin Öz malikânesine yerleşmiş olabilir misin?” diye homurdandığını duydum.

Ona ilerleyip elinden aldığım ilk şey özenle paketlediğim gülümdü. “Tabii ki hayır,” dedim gülerek. “Bunlar orada nefes almamı sağlayan şeylerdi.” Gülüm öyle sarıp sarmalamıştı ki hiçbir zarar gelmemişti. Asım da elinden geldiğince dikkatli taşımıştı. Poşetinden çıkarıp masanın üzerine bıraktığımda sanki evin rengi aniden değişti.

Biz olduk, kırmızı ve yeşil...

Timur elindeki poşetleri bırakmış, deri ceketini asıyordu. Radyomu çıkarıp gülün yanına bıraktım. “Seni buradan dinliyordum.”

Radyoya ve bana minik bir tebessümle baktı. İlerleyip tekli koltuğa oturduğunda hâlâ beni izliyordu. “Başka?” dedi. Asla merak etmediğine emindim ama soruyor olması bile iç ısıtıcıydı.

Pembe ayıcığı çıkarıp radyonun yanına bıraktım. "Bu Irmak'ın." Ellerim ayıcığından hemen ayrılmamış, anlamsızca tüylerini okşamıştı. Kenan'ın *onu sen öldürdün*, demesini zihnimden atmak için başka bir konuya geçmem gerekiyordu. "Buraya Biricik de gelebilir mi?"

"Denerim," dedi. "Hatta bence Âdem abi de gelsin yoksa elimde kalacak."

"Âdem abi burada mı?"

Bıkkın bir homurtuyla onayladı. "*Git*, dedim ama gitmiyor."

Âdem abinin adı bile içimi ısıtmaya yetiyordu. "Ne zaman gitri ki Timur?"

Sessizliğiyle onayladı. "Ama artık işler farklı, Ahu. Onu bir kere daha tehlikeye atamam. Yapabilirsem buraya getireceğim. Ben yokken yanında olursa ikinizde de aklım kalmaz."

Bu benim için de iyi olurdu. Biricik'in artık yanımda olabileceği ihtimali ise her şeye değerdi. Çocuksu bir neşeyle poşetleri eşelemeye devam ettim. En derinlerden minik sarı patikleri çıkardım. "Bak, bunlar miniğin."

Patikleri masanın üzerine bırakmadan, avuççiğime saklayarak Timur'a ilerledim. Kalbimi yerle bir edecek dikkatle izliyor, bakışlarını bir saniye olsun benden koparmıyordu. Aylar sonra Rize'deki evimizdeymiş gibi hissettiğim tek andı. Sadece biz vardık, ailemiz.

Kucağına oturduğumda hemen sarıp sarmaladı, yine küçücük kaldım ve yanında olmanın verdiği güvene, en sevdiğim hisse boyandım. İfadesiz bakışları sarı patiklerdeydi. Büyük avuççiğine küçük patikleri bıraktığımda hâlâ ifadesizdi.

"Onun için aldığım ilk şey." Bir elim boynuna dolanmıştı. Kedi gibi sıcaklığına daha çok sokuldum.

Uzun uzun patiklere baktı. Avuççiğine iki sarı nokta konmuş gibiydi. Bu görüntü de kalbimi yerle bir etmeye yetmişti.

"Bu kadar küçük mü doğacak?"

İstemsizce güldüm. "Bebek olarak doğacağına göre."

Mantıklı bulmuş olmalı ki ciddiyetle onayladı. Sarı patikleri avcundan bırakmamış hatta hafifçe göğsüne yaklaştırmıştı. "Şimdi bunlar..." dedi. "Ayağına olacak mı?"

"Olacak, Timur."

Yine ciddiyetle onayladı. "Cinsiyeti ne?" dedi aniden. Kahveleri gözlerime değdi. Yağmurdan sonra yumuşayan toprak misali nahifti bakışları. Bunu da gözlerinde kimse göremezdi, biliyordum. Sadece bize sunardı: *Ailesine*.

Gülerek dudak büzdüm. "Kendini gösterdi ama doktordan bana söylemesini istedim. Öğrenmek için seni bekledim."

"Murathan *cinsiyeti kız*, dedi."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. "Murathan kadın doğum uzmanı mı?"

Sakince şaşırdı. "O da aynısını söyledi."

"Mantıklıyız demek ki canım." Cebimden çıkardığım iki kâğıt vardı. Biri bebeğimizin ultrason görüntüsüyken diğeri cinsiyetinin yazılı olduğu kâğıttı. "Önce ultrason fotoğrafından ne olduğunu tahmin edeceğiz," dedim ve diğer kâğıdı kaldırdım. "Burada da asıl cinsiyeti kazıyor. Kim kaybederse..."

Tek kaşı havalandı. Ne diyeceğimden oldukça emindi. "Sabah kahvaltısı ondan mı?"

"Evet!" diye şakıdım. Uyumak varken kahvaltı hazırlamaktan nefret ediyordum ama bunu bilen tek kişi Timur'du. Yıllarca Biricik için uyanıp kahvaltısını hazırlamak zorundaydım. Bir mecburiyet ve yük değildi ama insan değer gördüğü yerde daha çok çiçek açıyordu işte.

Gülüşüme takıldı. Derin bakışları yüzünden ben de onda takılıp kaldım. Böyle baktığı anlarda içimi nasıl sıcacık yaptığını o bilemezdi ama artık be-beğim biliyordu.

Hissetmiş gibi tekmesiyle *buradayım*, dedi. Büründüğüm sıcaklığı onayladı.

Timur ise yüzünü ağır ağır boynuma sakladı ve kokumdan öptü. "Her ihtimalde de ben yaparım," diye mırıldandı. "Yanımda uyan, yeter."

Oysa kendine bir çay bile demlemezdi. Kahvaltı dediği de sofraya sadece peynir ekmek koymaktı ama öyle lezzetli geliyordu ki bunu kelimelerle anlatamazdım. Alnından öptüm, şakaklarından öptüm. Doymayı denedim ama başaramadım. Başını boyun girintimden kaldırmadan bebeğimizin fotoğrafına bakmaya devam etti. Sarı patikleriyle bacağına üzerine bırakmıştı.

"Murathan'a güveniyorum. Huysuz it ne derse çıkıyor," dedi. "Kız dediyse kızdır."

Minik bir kahkaha attım. "Murathan'ı gerçek bir kadın doğum uzmanı olarak gördüğünün farkında mısınız?"

"Çünkü öyle. Eşi Gökçen bir kere doğurdu ama bu ondan daha çok doğurdu. Bebeğin ayına, gününe kadar her detayı inceliyordu."

"Demek ki ilgili bir baba," dedim. "Ne o? Sen öyle olmayacak mısınız?"

Bir cevap verir sandım ama vermedi. Başını kaldırıp bana da bakmadı. Sadece büyük parmakları arasında kalan minik ultrason karesine bakmayı sürdürdü. Sessizliği her zamanki gibi şiddetliydi. Zihnindeki soruları hissedebiliyordum.

İyi bir baba olabilir miyim? Yoksa o adam gibi mi olurum? Ona da mı ölüm değer? Ona yeni bir yaşam sunabilir miyim?

Kenan'ın bu hayatta istemeden de olsa yaptığı iki iyi şey vardı: Hülya Kralşan'ı zehirlemek ve Kadir Töngçü'yi yakmak. O kadın benim ruhumu zehirlemişti. Kadir Töngçü ise Timur'u bir ateşin ortasında bırakıp kaçmıştı. Hak ettikleri bundan daha azı asla olamazdı. Ecelleri kendileri gibi nefretle büyüyen bir şeytanın elinden gelmişti. Bizi bir ömür ağır yüklerle bıraktıktan sonra hiç var olmamış gibi yok olup gitmişlerdi.

Soruyu ben sordum ama cevap da bendeydi. Saçlarına derin bir öpücük daha bıraktım. "Eminim dünyanın en iyi babası olacaksın, Timur Töngö. Sevdası için savaş başlatan bir adam evladı için dünyayı yakmaz mı sence?"

"Yakarım," dedi anında. "Ailem için tüm dünyayı yakarım."

Saçlarına bir öpücük daha bıraktım. "O zaman ondan korkma. Kim ne derse desin, senin nasıl bir adam olduğunu sadece ben biliyorum. Evladına da göster. Bana sarıldığın gibi sarıl, elini tut, öp, kucağında uyut."

"İncitirsem?" dediğini duydum.

"Beni incittin mi?"

Sessiz kaldı. Elleri büyüktü ama öyle nahif dokunuyordu ki bıraktığı kelebek hissinin farkında değildi. Üzerine çöreklenen sessiz hüznü dağıtmak adına minik bebeğimizin karnını gösterdim. "Şuna bak, göbeği var. Doktor obur olacağını söyledi. Hep parmağını emiyor."

Dikkatle görüntüyü inceliyordu. "Hani göbeği?" dedi en sonunda.

Yeniden gösterdim. "Bak, burası. Burası da kafası."

Oldukça netti. "Ben bu siktiğimin fotoğraflarını bir türlü çözemeyeceğim sanırım."

"Düzgün konuş, seni duyuyor."

Başını boynumdan kaldırdığında bu defa kaşları havalanmıştı. "Duyuyor, derken?"

"Evet, duyuyor," diye onayladım. "Bu zamana kadar benim sesimi duyuyordu ama artık dışarıdaki sesleri de seçebilir. Özellikle de babasının sesini. Hem bu hafta hızlı büyümüş. Bence babasıyla tanıştığı için."

Göz ucuyla karnıma baktı. Çıkacak şey konusunda endişeleri var gibi görünüyordu. Düzgün konuştuğu anlarda ne konuşacağını bilmediğinden olsa gerek sessiz kalmayı seçti. Bu hali beni daha da güldürüyordu. "Doğru," dedi en sonunda. "Murathan bunu da söylemişti."

Güldüm. "Gerçek bir kadın doğum uzmanı desene."

"Kesinlikle."

"Başta erkek olduğunu düşünüyordum ama..." dedim yeniden konumuza dönmek adına. "Bence de kız. Yani öyle hissediyorum."

Yalandı. Gördüğüm rüyayı anbean hatırlıyordum. Kumral saçları rüzgârda dalgalanan, çenesinde derin bir çukur olan güzeller güzeli bir kız çocuğu...

Kâğıdı eline tutuşturdum. "Hadi, aç. İlk sen bak ve bana söyle."

Kâğıdı tek eliyle açmayı deniyordu. Çünkü diğer kolunun beni kavramak gibi ciddi meseleleri vardı. "Erkekse ve şu an bizi duyuyorsa nah çekerek doğabilir. Bu konuyu da Murathan'a soralım."

Bir kahkaha daha attım. "Tövbe, der misin?"

Demedi. Kâğıdı sallayarak, açıp içinde yazanı okuduğundaysa dudaklarında beliren derin bir tebessüm vardı. Sıcak, derin ve samimi.

"Ne?" dedim heyecanla.

"Acilen askerliği bırakıp kadın doğum uzmanı olmalı." Kâğıdı kucığıma bıraktığında tam ortasındaki kız yazısıyla bakışıyorduk. "Adamı tek ultrason görselinden bildi."

Gülüşi bana da bulaşarak dudaklarımda belirdi ve genişledi. İçimde açan çiçek bahçeleri, zihnimdeki ormanlarla harmanlandı. Ilık rüzgâr tenimde gezinip göğüs kafesime doldu. Parmaklarım karnımı sarmalarken zihnimden geçen tek bir cümle vardı:

Güçlü kızım!

Sayısız şey atlatmıştı ama bizi asla bırakmamıştı. O bir mucizeydi. Hem de her şeyiyle. Yanağımı Timur'un başına yasladım. "Biliyordum, hislerimde yanılmam. Bilirsin."

Ama beni tanıyordu. "Rüyasını gördüğüne eminim."

Kıkırdadım. "Bu zamana kadar gördüğüm en güzel rüyaydı. Çenesinde derin bir çukur vardı." Parmaklarım çenesine değdi. "Tıpkı senin gibi. Kumral saçları uzun ve dalgalıydı. Çok güzeldi, Timur, çok..." Derin, içli bir nefes verdim. Annesini, ablasını ve Akkadın'ı anlatmadım. Yine hüzne bulanacaktı. Bunu istemiyordum.

Saçlarına derin bir öpücük bıraktıktan sonra dudaklarım yüzüne ilerledi. Alnı, yanağı, çenesindeki çukur ve dudakları özlemi arttırıyordu. Bozkırda koşan alaca bir at gibi atan kalbim sadece onunla dolmak istiyordu. Hissetmek ve yaşamak istiyordum. Dudaklarım dudaklarını bulduğunda yüzüm büyük avuçlarının içindeydi. Fotoğraf ve patikleri saniyeler içinde başucundaki konsolun üzerine bırakmış ve tüm benliğini bana yaslamıştı.

Öptüm, öptü. Sevdim, sevdi. Aynı alaca at benim yüreğimden onun kalbine doğru koştu. Dudakları nefesimi keserken dili sonsuz bir ateşin fitilini yakıyordu. Soluklanmak için gerilediğimde dinleneceğim tek yer yine oydu. Alnımı alnına yasladım.

"Teşekkür ederim," dedim nefes nefese. *Sevgin, aşkın, hüznün, savaşın, canımız ve her şey için*, diyemedim. Nefesim yetmedi. "Teşekkür ederim," dedim yeniden dudaklarında soluklanırken.

Oysa o *minnettarım*, derdi. Cevap dudaklarında saklıydı. Öyle büyük bir tutkuyla öptü ki kollarında kendimi kontrol edebilmem imkânsızdı. Nefesim kesildi ama kalbim hayat buldu. İmkânsızdı oysa. Bir insan nasıl nefessiz kaldığı anlarda daha çok yaşadığını hissedebilirdi ki?

"Etme," dedi hafifçe gerilediğinde. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Öyle ki hangisi onun nefesi hangisi benim nefesim ayıramadım. Başparmağı sızlayan dudağımın üzerinde gezindi. "Sadece yanımda kal."

Öyle yaptım ama dudakları yeniden nefesimi kestiğinde ateş büyüyordu. Tek bacağımda oturuyordum ama yetmiyordu ve alanım dardı. Toparlanıp,

bacaklarımı iki yanına açarak yeniden kucağına kuruldum. Her zamanki gibi hayranlıkla izliyordu bu hallerimi. Elleri giysimin içinden sızıp bel oyuntumda gezindi. Kucağında kıpırdanıp yeniden nefesimi dudaklarına yasladığımda kesik bir nefes verdiğini duydum.

Dudakları çenemde gezinip, boynuma ulaşırken başım geri düştü. Daimi durağı olan yaramdan uzun uzun öptü ve bu, başımı döndürmeye yetti. “Timur,” diye soludum. Ellerim kısa saçlarında ve boynunda gezindi. Oysa saçlarını uzun seviyordum. Parmaklarımı içine daldırmak inanılmaz bir histi. Özellikle zirveden düşerken.

Kucağında kıvrandığımda nefesi dudaklarımdaydı. “Tehlikeliyse söyle,” dedi kısık bir sesle. “Durmam gereken yeri de.”

Soluk soluğa onayladım. “Doktora sormam lazım,” dedim zorla. “Ama şu an soramam.” Özleminden kalbim patlamak üzereydi. Yeniden kucağında kıvrandım. Gözlerindeki kızıl topraktan bir parça kopup içime düştü. Üstümdeki kavrayıp yana savurduktan sonra onunkine uzandım. Karşısında tamamen Süheyla’nın zevki olan yeşil dantelli sutyenle kaldığımda bakışları karnımdaydı. Benim bakışlarımsa göğsündeki yarada.

Göğsüm yandı. Yara izi hâlâ tam anlamıyla geçmiş değildi. Ömür boyu da geçmeyecekti. Kızarıklık ve dikiş izleri varlığını koruyordu ama bu görüntüyü görmek yükselen ateşin üzerine aniden kovalarca soğuk su dökmek gibiydi. Gözbebeklerim titrerken parmak uçlarım yarasında gezindi. Silah benim elimdeydi ama tetiği bir saniye olsun düşünmeden çeken oydu.

Belki onun yarası kapanacaktı ama bende bir ömür kanamaya devam edecekti. Irmak, Kadife ve babam gibi.

Ama dudakları boynuma gömülüp yara izimi öpmeye başladığında gözlerim istemsizce kapandı. Söylediği cümleleri yeniden söylemeyi sevmezdi ama bu öpüşünden anlamam gereken bir şey vardı.

Ödeştik, demişti bu yaralar için. Sana geç kaldım, boynunda bir yarayla kaldın. Benden gittin, göğsümde bu yarayla kaldım. Ödeştik, Ahu.

Boynum geri düştü. “Canın çok yandı mı?” diye soludum.

Dudakları yaramdan çeneme ve dudaklarıma ilerledi. “Seni bulamamak kadar değil.” Elleri sırtımda gezindi. Kolumdaki sargı bezini fark ettiğindeyse duraksadı. “Koluna ne oldu?”

“Yandı,” diye soludum.

“Nerede?”

Cevap olarak yeniden dudaklarına nefesimi sakladım. Onun dışında hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Dudaklarımız hoyrat bir özlemle birbirini talan etmeye devam etti.

Küçük bir an nefesimden koptu. “Devam edersem minik ürkecek mi?”

Sutyenimi açtığımda derin, kesik bir nefesle toparlanmaya çalıştım. Ellerim yaralarından kollarına ve omuzlarına ilerledi. "Doktora sorana kadar..." diye inledim kucığında kıvrılırken. "Sadece biraz." Ellerim yüzündeydi. "Lütfen," diye solurken kucığında ileri geri kıvrandım. Varlığını hissetmek kasıklarına taş oturtmaya yetti. Küçük bir an yine sadece ikimiz olarak kalmak istiyordum. Ellerim yanaklarında, parmak uçlarım kirpiklerindeydi. "Yine sadece biz kalalım, Timur. Her şeyden uzak, sadece biz."

Bir eli göğsümü sıkarken dudakları yine nefesimi kesiyordu. "Bizim birazımız olmuyor, Ahu. Biliyorsun, değil mi?"

Onaylayan bir mırıltı çıkarırken kucığında kıvranmaya devam ettim. "Bir ilke imza atabiliriz." Dudaklarım çenesinde gezinip boynuna yöneldi. Hamilelikte hormonların yoldan çıkmış olması muhtemeldi. Ya da ben şu an tamamen onu aşırıyordum. Kokusunu hep sevmiştim ama hiç bu kadar iç gıcıklayıcı olmamıştı. Boynunda uzun uzun oyalanarak kucığında kıvranmaya devam ettiğimde dudaklarından kesik bir küfür kaçtı. Kucığında benimle ayaklanıp yatak odası olduğunu düşündüğüm odaya yöneldi.

Hamilelik gerçekten dengemi bozmuş olabilirdi çünkü şu an tenine değen göğüslerim bile başıma belaydı.

Odaya girip ışığı açtı. "Bahtıma sıçayım," dediğini duydum. "Bu yatak da küçük."

Güldüm. "Yataklar küçük değil, sen büyüksün, canım."

Bedenimi sırtüstü yatağa bırakırken oldukça hassastı. Dudağıma derin bir öpücük daha bıraktı. "Ben büyük değilim, sen ele avuca sığmıyorsun, Ahu," deyişi ve aynı zamanda çenemde ve dudaklarımda gezinen nefesi yine yanıma yetti. Ağır ağır gerdanıma ilerledi. "Hangi konumda rahatsan komut ver. Kontrol sende," dedi en otoriter şekilde.

Delirmiş olmalıydım zira bu da tahrik ediciydi. Omzuna bastırıp, onu yatakta sırtüstü devirirken, üzerine çıkıp, bacaklarımı iki yanına açarak kucığına kuruldum. Böylesi daha rahattı. Sırtüstü olduğunda belime yüklenen ağırlık yoktu ve kontrol bende idi. Ama kendileri yatağa gerçekten sığmamış, ayaklarının bir kısmı dışarıda kalmıştı. Bu defa Rize'deki evimizdeki gibi bazı şeyleri yerde yapamayacaktık zira düşünmemiz gereken bir can daha vardı.

Pantolonunun düğmelerini açarken üzerine eğildim. Yüzü saçlarımdan arasında kaybolurken kontrolün bende olmasından oldukça memnun görünüyordu. Dudağına küçük bir öpücük bıraktım. Dudaklarım çenesine ve göğsüne ilerledi. Kalbindeki yara izini ağır ağır öptüm. Her saniye belirginleşen varlığını hissedebiliyordum.

Doktor ulaşabileceğim bir noktada olsa zerre düşünmez, şu an arardım ama her şey için çok geçti. Göğsünden destek alıp, dikleştiğimden üzerinden hafifçe toparlanıp pantolonunu ve çamaşırını aramızdan uzaklaştırmasına izin verdim.

Varlığı tüm uyarılmışlığıyla aramızda belirlediğinde kendi eşofman altından hızla kurtuldum.

“Çamaşır kalsın,” dedi anında. “Benim frenim yok. O kalsın.”

Haklılık payı yüksekti. Çamaşırımı çıkarmadan yeniden kucağına kurtuldum. Varlığını çamaşırın üstünden hissetmek bile aklımı başımdan almaya yetti. Elleri belimi kavradı. Minik göbeğime kırmaya korkar gibi dokunurken kızımız olabildiğince sessizdi. Elleri göğüslerimi kavrayıp tomurcukları parmak uçlarıyla çekiştirildiğinde soluklarım hızlandı. Varlığına çamaşırımın üzerinden sürtünerek, üzerinde gidip geldim.

Azmimiz takdire şayandı. Özellikle Timur’un azmi. Kendini kasmaktan yanakları kızarmış, alnı terlemişti ama yine de iradesini koruyordu. Normal şartlarda çoktan içimdeydi ve en sert darbelerle ilerliyordu ama şu durumda dişlerini sıkarak, üzerinde gidip gelmem yüzünden yaşadığı tahrik hissini dizginlemeye çalışıyordu.

“Kesinlikle iyi bir baba olacaksın,” dediğimde parmaklarım erkekliğini ovuşturuyordu. Çamaşırımı hafifçe kenara çekip tenlerimizi ve daha şimdiden oluşan ıslaklıkları birleştirdim. İçime almadan sadece sürtündüm. Bu da aklımı başımdan almaya yetti. Ama onun kendiyle olan savaşı büyüyordu.

“Ahu!” diye inledi ama sürtünüşleri arttı. Şu an başka türlü tatmin olamazdık. Dikkatlice belimden kavrayıp daha hızlı sürtündüğünde kasıklarım-daki ağırlık patlamak üzereydi. Devam etmesi için sayısız defa onaylayan mırıltılar ve inilti çıkardım. Her şey sıırıksıkladı, her şey. Kasıklarım-daki ağırlık sürtünüşlerinin etkisiyle patlayacak noktaya yaklaşıyordu. İnleyişlerimden bunu anlamış olmalıydı ki zirveye ulaşmama izin vermedi. Belimden kavrayıp, bedenimi nazikçe yatağa bırakırken, dikleşip yatağın ucuna yöneldi.

“Ne?” diye soludum. “Bitti mi?”

Yatağın ucuna, dizlerinin üzerine çömelirken dudaklarında beliren canıma okuyacak bir ifade vardı. Bacaklarımdan kavrayıp ağır ağır kendine çekti. Normalde bir hışımla bunu yapardı. Gerçekten iyi bir baba olacaktı. Bacaklarım iki yanıma açılmışken sıırıksıklam olmuş iç çamaşırımın üzerinde gezinen parmaklarıyla yeniden başımın dönmesi kaçınılmazdı. Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım ama öyle kalmadım, yan döndüm. Sırtımın bu konumda rahat etmesini isteyen Timur’un bir eliyle yorganı çekiştirerek sırtıma destek vermeye çalıştığının farkındaydım ama parmakları en hassas noktadayken düşünceleri toparlamak zordu.

Yorganın ucunu bir yastık gibi toparlayıp, sırtıma bastırırken yan dönmüş olmamı umursamadı. İç çamaşırımın kenarlarından kavrayıp, hızla çıkarırken varlığım isteğiyle sızlıyor, bir damar gibi atıp sönüyordu.

“Rahat mısın?” dediğini duydum.

İnleyerek onayladım. Parmakları hoyratça kadınlığımı okşadığında inlemlerim arttı. Ona bakmayı denedim ama gözlerim verdiği zevkle karanyordu. Aniden dilini hissettim. Sonrasında en can alıcı noktanın geleceğini biliyordum. Hassasiyetimi biliyordu. Nefesi, dudakları ve diliyle âdeta bedenimi yerle bir etti. İçimden bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Bir eliyle kendi varlığını okşarken diğer parmakları nefesiyle yeterince talan etmiyormuş gibi hafifçe içime daldı.

Hepsi art arda geliyordu. Nefesi, teni ve parmaklarının gidiş gelişleri birbirine karışırken hiçbir şeyde aşırıya kaçmadığının farkındaydım ama bu bile beni deli etmeye yetmişti. Tüm benliğiyle seviştiğinde neler olabileceğini biliyordum. Hem kendini hem beni tahmin etmeye çalışıyordu. Nefesi kadınlığımdan bir soluk daha çektiğinde gözbebeklerimde uçuşan sarı noktalar vardı.

Kuş gibi titredim ve istemsizce bacak aramdaki kafasını sıkıştırarak kendime daha çok çektim. Nefes nefese kalmıştım ama onun da benden farkı yoktu. Bacak içimdeki yaraya her zamanki gibi derin bir öpücük bırakıp, ıslaklığını parmaklarıyla dağıtarak daha da yerle bir etti. Derin soluklar alarak dikleştiğinde bakışlarım ondaydı. Gözlerini benden kaçırmadan canıma okuyacak bir arsızlıkla kadınlığımın üzerinde erkekliğini ovuşturdu ve saniyeler içinde başı geri düşerken ıslaklıklarımız yeniden birbirine karıştı. Âdemelmasına, bedenine ve kendinden geçmiş yüz ifadesine bakarken başım daha da dönüyordu.

“İnanılmazsın,” diye soludum.

“Bunu ben söylemeliyim,” dediğini uzaktan duydum ama zihnimde karıncalar geziniyor gibiydi. Hamilelik bazı hassasiyetleri uç noktalara taşımış olabilirdi. Ya da delicesine onu özlemiştim. Ellerimi saçlarıma atıp zihnimi toparlamayı denedim ama aniden bedenimi kucaklamış, yatağın içine bırakarak elindeki peçeteyle usulca üstümü temizledikten sonra üzerimi örtmüştü. O iç çamaşırını hangi ara yeniden giymişti, bilmiyordum ama ben bir süre toparlanamayacaktım.

Üzerimi örterken yatağın ucuna oturmuştu. Her sevişmemizden sonra üşüdüğümü biliyordu. Bedenini yanıma bırakırken yatak gıcırdadı ve hafifçe sallandı. “Sen bu işi doktora hemen sor yoksa hoş şeyler olmayacak,” diye homurdandığını duydum.

Yorganı çekiştirirken kıkırdadım. “Üşürsün, yorganı üzerine al.”

Elleri alnıma düşen tutamlarda gezindi. “Sen varken üşümek ne mümkün, Ahu?”

Cilveyle kıkırdadım. Bir elim yorgan altından sıyrılıp yüzüne ilerlemişti. “Aşendığın ilk şey sensin, desem ne derdin?”

Çapkınca gülümsedi. “Ağzının tadını biliyorsun.” Koluna hafifçe vurduğumda bileğimden yakaladı. “Kolun nerede yandı, Ahu? Geçistirme ve söyle.

Karnında da kızarıklık var. Ne bunlar? Söylemediğine göre sinirleneceğim bir şey.”

Bir şeyleri saklamakta yalan söylemek sayılır mıydı? Bu anı bozmak istemi yordum çünkü öğrendiğinde Yakup Öz’ü yakaladığı yerde kaynar suya sokabilirdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Parmakları dudaklarıma değdi. “Söyle,” dedi sadece. Bu, mührü çözmeye yeterdi.

“Yakup Bey yanlışlıkla bitki çayını döktü.”

Dudaklarımin üzerindeki parmakları durdu. Kaşları ışık hızında çatılırken ifadesine aniden çöken bir sertlik vardı.

“Ben de onu yaktım,” diye devam ettim. “Bugün gözü ondan kapalıydı.”

“Gözünü siktiğimin bunağı,” diyerek toparlandı. “Ben öldürmeyeceğim, dedikçe ölmek için yer arıyor.” Yorgani aniden üzerimden sıyrıp çıplak bedenime baktı ama keskin bakışlarının hedefi karnımdı. Sol köşedeki hafif kırmızılığa dokunmadan parmak ucuyla etrafında gezindi. “İlaç falan var mı?”

Tatlı bir tebessümle onayladım. “Var.” Bebeğimin üzerindeki parmaklarını kavradım. “Merak etme, iyi. Dağhan anında doktoru çağırdı ve muayene ettirdi. Keyfi yerinde.”

Başını sallayarak onayladı ama aldığı cevaptan tatmin olmuş değildi. Yorgani yeniden üzerime kapadı. “O yaşlı bunak yatsın, kalksın, oğluna dua etsin.”

“Dağhan’a güveniyorsun.”

“Sen güven, dedin. Yanılmazsın, bilirim.”

Hislerime olan güveni tatlı bir his bırakıyordu. Zihnindeki soruları sormak için doğru an bu an mıydı bilmiyordum ama kendimi tutamadım. Yorgani kendime doğru toparlayıp yanağımın altına destek verdim. “Planın ne, Timur? Anlat.” Sessiz kaldı. Bakışları benden kopup yorganda bir noktaya takıldı. Zihnindeki derin düşüncelerle baş etmeye çalışıyor olmalıydı. “Emir aldığınız adam kim?” diye sorularıma devam ettim. “Yakup Öz gerçekten devlete çalışıyorsa bize bunu neden yaptı? Peki, ya şimdi ne olacak?” Yakup Öz’ün yanındayken bir amacım vardı. Burada ne yapacağımı bilmiyordum.

“Operasyonun asıl lideri...” dedi ağır ağır. “Daha büyük ve derin bir el. Yakup Öz ondan emir alıyor ve maalesef evet, ülke için çalışıyor. Teoman Doğu, Kenan’ı yakalamayı başaramayınca, Yakup Öz beni kullanarak onu yakalamak istedi çünkü tek amacı bu, Kralşan itini yakalamak.”

Elini kavrayıp parmaklarını ovuşturdum. Bunu yapınca bir şekilde sakinleşiyordu. Bu anlarıma karanlık değsin istemiyordum. *Tabii ne kadar mümkünse.*

“Hesaba katmadığı şey şu...” diye devam etti ama daha çok kendi kendisiyle konuşuyor gibiydi. “Kralşan eninde sonunda ölecek ama bunu yaparken sadece onu değil, ülkeye bulaştırdığı bütün pislikleri temizleyeceğim.”

Nefesimi düğümleyen cümle dudaklarımdan zorla dökülürken sırtımdaki dövme yanıyordu. "Kurul mu?"

"Kurul," dedi anında. "Biri gitti, kaldı üç. Kralşan hepsinin öldüğünü göreceksin ve köşeye sıkışacak."

Dipsiz bir kuyuydu bu. "O..." dedim en sonunda. "Gerçekten yaşıyor, değil mi?"

Bunu çok kez duymuştum ama inanmak istemiyordum. *Belki bir ihtimal yok olmuştur*, demek istiyordum ama şeytani yok etmek kolay değildi. Onu ateş ve su yok edemiyordu. Bakışları bana değdi. Korkularımı biliyordu. Daha çok yaklaşıp, kolunu bedenime dolarken dudakları saçlarımdaydı. "Artık hiçbir sık yapamaz. Köşeye sıkıştı. Ona öyle bir son hazırladım ki ölmek için yalvaracak."

Ne olduğunu sormadım çünkü ilgilenmiyordum. Kenan'a dair istediğim tek şey yok olmasıydı. Nasıl ve ne şekilde olduğunu bilmek istemiyordum. "Murathan artık hep seninle mi?" dedim can sıkıcı konuları konuşmak yerine. Elim göğsündeki yaradaydı, bir ömür de orada kalacaktı. Mırıltıyla onayladı. "İyi, en azından aklım kalmaz. Terzi denen kadın için *ekipten*, dedin. Bu ekipte başka kimler var?"

"Doktor, Şef, Mukbil falan. İsimlere takılma. Bok gibi kod isimleri."

Söylemese bile takılmazdım ama gülümsemeden edemedim. "Adriel ve Cengiz de mi bu ekipten?"

Sessizliği *evet*, demekti. İkisinin evli olmasının şokunu atlatamadan bir de kızları olduğu gerçeğini öğrenmek şaşırtıcıydı ama o an anlıyordum ki ben artık hiçbir şeye karşı uzun süreli kırgınlık ve kızgınlık besleyemiyordum. Hayatın ne denli kısa olduğunu anladığım bu son günlerde üzerimde daha fazla kırgınlığa yer yoktu ama Cengo'ya karşı bir yanımda hep buruk kalacaktı. Bütün yalanların içinde onu dostum sanmıştım.

"Doktor," dedi aniden. "Sanırım senin şu yoga yapan arkadaşına yürüyor."

İşte bu, hayatın kısıklığı içinden sıyrılıp şaşırmanın neden olacak bir sebebi. Başımı göğsünden kaldırıp şaşkınlıkla baktım. "Defne mi?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Birlikte yoga yapıyorlar."

Şaşkınlığım artıyordu. "Pardon da o ikili nasıl bir araya gelmiş olabilir? Defne ne alaka?"

Alnıma dökülen tutamları yine parmak ucuyla kulağımın arkasına iteledi. "Defne saldırıya uğradığında Teoman Doğu, Doktor'u onu koruması için görevlendirmiş. O sıra olmuş olmalı ama hangi ara tayt giyecek seviyeye geldiğini ben de bilmiyorum." Küçük bir nefes verdi. "Şu an ben dedikodu mu yapıyorum?" Hafifçe yüzü ekşidi.

Daha da dikleştirdim. Evet, dedikodu yapıyordu ama oldukça önemli bir konuydu. "Kim bu Doktor? Defne zariftir. Kaos ve kargaşadan nefret eder. Operasyonda olduğuna göre kesin teşkilattan. Defne zaten bir ilişkisini hayal

kırıklığıyla bitirmek zorunda kaldı. Bunda da aynı şey olursa yıkılır." Arkadaşlık içgüdülerimi durduramıyordum.

Her zamanki gibi mantıktı. "Küçük değil. Eminim kendi için en doğru olanı seçebilecek bir kadın. Hem Doktor salaktır ama iyidir. Şöyle düşün, Defne için tayt giyiyor."

"Konumuz tayt mı Timur?"

Dünyası rahat bir şekilde yatıp beni de yanına çekti. "Konumuz hiçbirisi değil. Uyuyalım."

Bedenim yanına devrildi. Yüzünü her zamanki gibi boyun girintime saklarken içine derin bir soluk çekti. Bedenim yaşadığı sarsıntılar yüzünden yorgunken kollarının arasında olmak her şeyi sıfırlıyordu. "Peki, ya ben?" dedim sarıp, sarmalarken. "*Burada boş boş oturacaksın*, deme. Bebeğimizi düşünmem gerektiğini biliyorum ama..."

"Analiz yapacaksın," dedi boğuk sesi. "O Kurul'dan intikam almak en çok senin hakkın, Ahu. Bunu senden alamam."

O Kurul'a beni sunan Kenan Kralşan'dı ama beni öldürmek için peşimde koşan, sırtımda ölümün izini bir yük olarak işleyen herkesten nefret ediyordum. Bunca nefretin içinde bombaların arasında tanıştığım bu adama daha çok âşık olmak mümkün olsa yapardım. Bu his arttıkça yine kaybederim korkusu da artıyordu. İstemsizce parmaklarıyla oynamayı bırakıp elini kavradım.

"Analiz, derken?"

"Parçaları bulup birleştirmede oldukça iyisin. Senin için Kurul üyeleriyle ilgili ekibin topladığı bilgileri ve bir bilgisayar getirdim, salondaki dolaptalar. İletişim halinde olabilmen için Mukbil'in numarasını da bırakacağım. Teknoloji ve araştırma konusunda oldukça iyidir. Bilgileri birbirinizle paylaşarak ilerleyin. Mukbil bu zamana kadar Terzi'yle araştırma yaptı ama artık Terzi'nin daha ciddi görevleri olacak. Sen de Mukbil'e araştırmaları için yardım edeceksin."

Göğsünden dikleştim. "Muhabir olduğum günlerdeki gibi yani?" Sessiz kaldı ama alnıma değen dudakları sıcak bir cevaptı. "Tam olarak bulmam gereken şey ne? Kralşan için hazırladığım dosya gibi hepsi için bilgi mi toplayacağım."

"İhtiyacın olan her şey elinin altında. Bizim için her bir üyenin hassas noktalarını bulacaksın. Ben de o noktalardan hepsini avlayacağım." Yorganı sırtıma çekip kafam hariç açık hiçbir nokta bırakmadı.

Sunduğu teklif oldukça makuldü. Muhabirlik yıllarım boyunca yapmaktan en zevk aldığım şey araştırmak ve parçaları bir araya getirmektir. İnanılmaz bir zevk veriyordu bu. Ama içime kıymık gibi batan şey benim hayatımı altüst eden şeyleri bu denli sahiplenmiş olmasıydı.

Elleri yeniden saçlarımdaydı. "Senin de dediğin gibi ailemizi birlikte kuracağız."

Umudu her zaman ben ona veriyordum ama benim içindeki çöllerde fizlenecek yer bulamayan her şey onun bağrındaki ormanlarda açıyor ve büyüyordu. Yine öyle olmuştu.

Gülümserken sıcak bedenine sokuldum. "Birlikte."

"Birlikte." Yüzünü göremiyordum, boynuma bıraktığı nefes sıcacıktı. Bu sıcaklığın yok olma ihtimaliyle baş etmek aylardır canıma okumuştum.

"Yani avına atacağın oku eline ben mi vereceğim?"

"Aynen öyle," diye homurdandı.

"Sevdim bunu, canım."

"Ben de seni, canım."

Güldüm. "Bir romantikleştin."

"Sus da uyu, Ahu."

"Şimdi de yine öküzleştin." Sessiz kaldı. "Telefonda *seni seviyorum*, dedin ya, yine söylemene."

"Söylememe gerek var mı?" diye homurdandı. "Uğruna yaptıklarım ve yapacaklarım yetmez mi?"

Kıkırdadım. "Yine de insan duymak istiyor."

Timur uyumak, dinlenmek ve zihnini toparlamak istiyordu. Anlıyordum ama ben onunla geçen hiçbir zamanı boşa harcamaktan yana değildim. Bu yüzden kollarımla sıkıca sarmaladım bedenini.

"*Seviyorum*, demek az kalır," dediğini duydum. "Ben senin için yaşıyorum, Ahu. Ben seni severken nefes alıyorum."

Gülümседim ama çiçek açarak. Saçlarından bir buket nefes koparıp içime çektiğimde bebeğim bize ayırdığı sürenin sonuna gelerek hareketlenmişti. Gülümseyişim tüm yüzüme yayıldı ve gözlerim ağır ağır kapandı. Ben zamanı uyuyarak harcamak istemiyordum ama hamilelik hormonları benimle aynı fikirde değildi. Uyku aniden bastırduğında karşı koyamadım. Hele de Timur'un kollarındayken bunu asla yapamadım.

Karanlık yollardan geçtim, kör kuyulara düştüm. Evvel zaman içinden geçip kalbur zaman dışına çıkmadım. Bu bir masal veyahut hikâye değildi. Bu, ağır yaşanmışlıklardan oluşan iki hayattı. Bülbül ve gül belki asla bir araya gelememiştir ama sonsuza kadar isimleri yan yana anılacaktı. *Bülbül* dendiğinde akla gül, *gül* dendiğinde akla bülbül gelecekti.

Şeytan kuyuya bir taş attı. Tak, tak, tak.

Kenan Kralşan iki taş. Tik, tak, tak.

Derin kuyular, yutulmuş acılar, tanrılar, kayıplar ve krallar şeytanın gölgesinde kaldı. Sonu yok gibi yaşayan herkes sonsuza kadar kayboldu. Şeytan kuyuya bir taş daha attı ama bu defa hiçbir ses duyulmadı. Hiçlik yokluğu yuttu. Karanlık karanlığı. Kenan Kralşan ise şeytanı.

Başını histerik bir şekilde bir sağa eğdi, bir sola. Yüzündeki maskeyi son iki gündür çıkarmamış, adeta onunla bütünleşmişti. Bakışları boşluktaiken parmaklarının arasında bir içki kadehi vardı ama içmiyordu. Şeytan bu kuyuya kaçta daha atarsa dışarı çıkabilirdi?

Cevap, derin bir sessizlikten ibaretti. Göz ucuyla soluna baktı. Irmak iki gündür yoktu ve tüm sesler susmuştu. Neredeydi? Hızla sağına döndü. Teoman Doğu'nun cansız bedeninin üzerine kıymetli düşmanı Töng'e için bir not bırakmıştı ama hâlâ hiç kimse harekete geçmiyordu. Neden? Yakup Öz'ü aramaları için on ikili masadaki herkese haber salmıştı ama kimse ona dönmüyordu? Niçin?

Irmak'ın sesini aradı ama hiçbir şey duyamadı. Kulak yırtan bir sessizliğin içindeyken zihnindeki çarklar dönmeye devam ediyor, durmak ne demek bilmiyordu. Burada fare gibi saklanarak mı ölecekti? O kendine yaraşır gerçek bir savaş istiyordu!

Yıkım, kıyım, felaket ve ölüm!

İçki bardağını yana savururken ani bir sinirle oturduğu yerden ayaklandı. Öfke nöbetleri aniden geliyor, düşüncelerini toparlayamıyordu. Elindeki tek koz kimyasal silahtı ve kullanacağı zamana en doğru şekilde karar vermeliydi. O zaman şimdi ne yapmalıydı?

Odanın içinde bir ileri bir geri gidip geldi. Biri saldırmalı, onu savaşa çekmeliydi ama kimse onu umursamıyor gibiydi. Belki de yanlış kişiyi öldürmüştü. Her zaman insanların ilk olarak sevdiklerine zarar verirdi. Teoman Doğu'yu kim seviyordu?

Günler sonra, "Yine başlamışsın komplo teorilerine," diyen Irmak'ın sesini duyduğunda hızla arkasını döndü. Koltuğa oturmuş, dikkatle ona bakan Irmak'ın saçlarındaki sarılık daha da solmuş, karanlık artmıştı. Dudaklarında şeytani bir gülüş belirdi. "Beni özledin diye düşündüm."

Kenan'ın ona ilerleyen adımları küçük ama dikkatliydi. "Sen..." dedi ağır ağır. "Ne zaman birini öldürmek istesem o zaman belirliyorsun."

Güldü Irmak. Parmağını iki yana salladı. "Yanlış cevap!" Parmağının hedefi bu defa abisiydi. "Sen ne zaman kendini öldürmek istesen ben ortaya çıkıyorum."

"Ben kendimi öldürmek istemiyorum, Irmak. Bunu başaramayacaksın."

Irmak'ın gülüşü eksilmemiş, çoğalmış ve kendinden emin bir hal almıştı. "Ölmekten bu kadar çok mu korkuyorsun, abi?"

Kenan cevap vermedi. Arkasını dönüp, odanın içinde gezinirken zihnine kıymık gibi batan düşünceleri vardı ve fazlasıyla baş ağrıyordu. Aniden şakaklarına dolan sızıyla iki büküm olurken elleri başındaydı. "Durdur şu ağrıyı!" diye kükrledi "Durdur, durdur!"

Kalbindeki katranın zihnine aktığından bilhaberdi. Her zamanki gibi masanın üzerindeki ağı kesicilere koştı ve titreyen elleriyle bir bardağa içki doldurarak ilaçları içti. Aniden gelen baş ağrısı canına okuyor, yüzündeki yaraları sızlatıyordu.

"Buradan bakınca hiç de yaşamak isteyen biri gibi görünmüyorsun, abicğim."

İçki şişesini kavrayıp hızla arkasını döndü ve Irmak'a, yani boşluğa savurdu. "Kes sesini artık! Defol git, başımı ağrıttıyorsun."

Irmak'ın kaşları havalandı. "Belki de vicdanını?" Dudaklarında bir tebessüm daha belirdi. "Ee, ben yokken neler yaptın? En son yine Ahuzar ablamı bulup öldüreceğini falan söylüyordun. Başardın mı?"

Sersem adımlarla dikleşmeye çalışıyordu Kenan. "Asıl şeytan..." dedi. "Senin o ablan! Beni ve seni getirdiği hale bak!" Başını öfkeyle sallayarak kendi etrafında döndü. Ahuzar'ın Yakup Öz'ün elinde olduğuna emindi. Ama o da burada ve savaştaydı. Niye kimse onu görmüyordu? Kenan Kralşan asla yok sayılamazdı. Belki de artık yeterince sert oynamıyordu.

Evet, kesinlikle daha sert oynamalıydı. Hatta en sert.

"Yaşayacağım," dedi kendi kendine. "Bu savaşı ben kazanacağım! Hepsi bana meydan okuduğu için pişman olacak, hepsi!"

Irmak umutsuzca başını iki yana sallamıştı. Kenan'ın adımlarıyla kapıya yöneldi. Büyük kapıyı iki eliyle açıp şiddetle, "Viran!" diye bağırdı.

Son günlerdeki sadık adamı Viran birkaç dakika sonra yanındaydı. "Buyurun, Kenan Bey."

"On ikili masadan kimse aramadı mı?" Masada ona haber uçuran gizli adamları vardı ama son günlerde onlardan da ses çıkmıyordu. Hepsi masanın ortasına asılan cesetten sonra sessizliğe bürünmüş gibiydi.

"Hayır, efendim."

"Kanpusu?" dedi hızla. "O da mı bir şey yapmıyor? Yakup Öz'e saldırmamış mı? Ya da Kurul üyelerine?"

"Hayır, efendim. Herkes sessiz."

Gözleri yuvalarında döndükçe döndü. "Olamaz," derken odadan çıkmış, hızlı adımlarla dış kapının yanındaki masanın üzerinden silahını alarak beline takmıştı. "Bir şey planlıyorlar. Burada sessizce beklemeyeceğim. Yürü!" Kapıyı açıp dışarı çıktığında Irmak içeride kalmıştı. Rüzgâr tenine değdi ama içindeki öfke ve hırsın ateşinden hissetmedi.

Arabaya bindiğinde Viran sorgusuzca nereye gideceğini söylemesi için ona bakıyordu. Gidecekleri yeri söyleyip geri yaslandı. Savunmak ve saklanmak hiçbir zaman doğasında olmamıştı. Saldıracaktı. Hem de her an, her saniye. Yaralı bir hayvan gibi saldıracak yer arıyor, köşeye sıkıştığını kabul etmiyordu.

Zarar verecek, dört koldan acı çekmelerini sağlayacaktı. Ahuzar ölmediyse geri döndüğünde onu büyük bir kan gölünün beklediğini görecekti.

Viran'a Biricik'in fotoğrafını uzattı. "Bu kızı hâlâ bulamadınız mı?"

"Maalesef, efendim."

"Daha çok arayın o zaman! Yerin yedi kat dibine de girse onu bana bulacaksınız. Bu şehirde, biliyorum!"

Viran sessizce onayladı. İstanbul'un karanlık sokaklarından çıkıp ışıltılı caddelere girdiklerinde bakışları bu büyük şehrin her bir ucunda geziniyordu. Gücün damarlarında aktığı anlara geri dönmeyi delicesine arzuluyor, bunun için savaşıyordu. Bu şehir onundu, hep onun kalacaktı.

İlk geldikleri ev üç katlı bir apartmandı. Ahuzar'ın kıymetlisi, Defne'nin evi. Sessizce apartmandan içeri süzüldü. Bu defa başaracak, ona gerçek bir acı sunacaktı. Adım seslerini kendi bile duyamazken Defne'nin kapısının önünde durduğunda onu beklemediği bir görüntü karşıladı. Kapının dışında anahtar vardı.

Tuzak?

Parmakları anahtara uzandı. Kapıyı açtı ama içeri girmede. Telefonunun ışığıyla içeriği aydınlatırken, kapıyı geri itip içeriği kontrol ettiğinde gördükleri daha da şaşırtmasına yetti. Ev bomboştu. Ne bir eşya vardı ne de Defne'den iz. Evden içeri girip hızla tüm odaları kontrol etti ama farklı hiçbir şey bulamadı. Sanki burada Defne diye biri hiç yaşamamıştı. Yine başı ağrıyordu.

"Kaçtın demek," diye soludu. "Bulurum. Seni de bulurum."

Sert adımlarla apartmandan çıkıp yeniden arabasına bindiğinde bu defa Viran'a Defne Demirsoy'u bulmasını söyleyip başka bir adres vermişti. Bu gece kesinlikle bir can alacak, Ahuzar'ın canını yakacaktı. Yoksa zihnindeki sesler asla susmayacak, şeytan kulağına nefesini üfleme devam edecekti. Şehrin ışıkları gözbebeklerine değişiyor ama hepsi hızla sönüyordu. Gözbebeklerindeki karanlık tek ışığı da yutarken çiftliğin arka kapısında durdular.

Ahuzar'ın büyüdüğü çiftlik...

"Sen burada bekle," dedi Viran'a. Çiftliğe ilerleyip, duvarı tırmanırken başına şapka geçirmiş, yüzündeki maskeyle kendini olabildiğince kamufle etmişti. Önce Ahuzar'ın büyüdüğü evin önünden geçti, daha sonra Ahuzar'ın koştuğu, oyunlar oynadığı, ağladığı, düştüğü yollardan...

Bu defa amacı Ahuzar'ın kalbini yaralamak değil, öldürmekti.

At tavlalarına adım attığında birkaç atın başını ileri uzatıp ona baktığını gördü. Kadife'yi tanıyordu. Siyah yeleleri ipek gibi parlarken alnına değen beyaz bir iz vardı. Onu tam da o beyaz izden yok edecek, Ahuzar'ı paramparça yapacaktı. Adımları ilerledi, ilerledi, ilerledi... Parmak ucuyla her bir kapıya dokundu.

Kadife'nin olduğu kapıya geldiğindeyse parmakları durdu. "İşte burası," diye mırıldanan dudaklarında şeytani bir gülüş vardı. Sessizce kapıyı açtı. "Bakalım görmeyeli nasılsın, Kadif-"

Cümlesinin gerisini yutan boşluktu. Ahırın içine tamamen girip kendi etrafında döndü. Bomboştı. Burada da Kadife diye bir at hiç yaşamamış gibiydi. Zihni bulanırken, hızla dışarı çıkıp diğer atları kontrol etti. Ama başka hiçbir at siyah değildi, alnında iz ve bacaklarında yara yoktu. Yeniden Kadife'nin alanına girdiğinde öfke yine başını ağrıtıyor, şakaklarında patlamak isteyen bir damar gibi atıyordu.

Kendi etrafında dönerken sol yanında kalan duvara bıçakla asılmış bir kâğıt parçasını fark etti. Ağır ağır yaklaştı ama kâğıdı kavrayıp, bıçağın ucundan koparması oldukça şiddetliydi. Siyah gözleri yazılanlar üzerinde hızla gezindi.

Sana bir savaş kuralından bahsetmiştim, Kralşan. Düşmanını tanı! Ben seni tanıyorum. Neyi ne zaman yapacağını, nereye gideceğini, zihninden geçen her şeyi biliyorum. Peki, ya sen beni?

T.T.

Kâğıdı parmaklarının arasında sıkarken öfkeli hırıltılar dudaklarından dökülüyor, kendine engel olamıyordu. "Tanıyorsun, ha!" Sakinlikle geçtiği yolları öfke kusarak ilerledi. "Senin bir sikim tanıdığın yok! Hepinize gerçek gücümü göstereceğim, hepinizi geberteceğim!" Yanından geçtiği duvara sert bir yumruk attı. Kanayan parmakları ve acıyan canı umurunda değildi.

Ya can yakacaktı ya da yanacaktı. İkincisi hiçbir zaman Kenan Kralşan için bir seçenek olmamıştı.

Sabahın ilk ışıkları camdan içeri süzülüyor, masanın üzerine dağıttığım kâğıtlara değiyordu. Gözlerim başımızın üzerindeki küçük cama çevrildi. Minik bir pencereydi ama fazlasıyla güneş alıyordu ve bunu çok sevmiştim. Ocakta kaynayan çayın buharını dışarıdan yükselen kuş sesleri tamamlıyor, güneş ise her birini sarmalıyordu.

Göz ucuyla yatak odasına baktım. Timur hâlâ uyuyordu. Normal şartlarda her zaman benden önce uyanır lakin kalkmaya üşenirdi. Ama bu sabah gerçekten hiç uyanmamıştı. Gece boyu derin bir uykudaydı. Çok yorgun olmalıydı. Diğer türlü bu denli uyumayacağını adım gibi biliyordum.

Bizim minik her sabah olduğu gibi bu sabah da beni erkenden uyandırmıştı. İstemsizce gözlerim erken saatlerde açılıyordu ve bir daha uyuyamıyordum. Timur'un kollarında uzun uzun zaman geçirmek ve uyumak isterdim ama artık belimin ve bebeğimin iyiliği için her sabah yapmam gereken egzersizler vardı, uzun süre uyuduğumda bedenim ağrıyordu. Sessizce Timur'un yanından kalkmış, üzerime her zamanki gibi onun bol tişörtünü geçirerek salona

gelmişim. Defne misali güneşi selamladıktan sonra çay demlemiştim ama Timur hâlâ uyanmamakta kararlıydı.

Dakikalar sonra incelemem için getirdiği dosya ve bilgisayarın başındaydım. Bu bilgilerin Mukbil ve Terzi dediği kişiler tarafından toplandığını söylemişti ama oldukça derin ve sistemli şeyler vardı. Ekrana bakan gözlerim kısıldı. Not olarak düzenleme yapıldığında her şey daha sistemli ve toplu görünüyordu. Evi karıştırırken çekmecelerde bulduğum not defterini almıştım. Hızla dikkatimi çekenleri karalamaya devam ettim.

Aniden Timur'un kalın, tok, "Günaydın," diyen sesini duyduğumda irkilmem lazımdı ama aksine eridim. Bakışlarımı önümdeki evraklardan koparıp, yatak odasının kapısından çıkarak, üzerinde sadece alt çamaşırı varken bana doğru gelen manzarama odaklandım. Kesinlikle hayatımın en hızlı ve en doğru kararı âşık olmaktı.

Sersemce gülümsedim. "Günaydın." Gerçekten onu aşeriyor olabilirdim zira gözüme çok başka görünmeye başlamıştı. Hiçbir zaman ona karşı koyamamıştım ama son günlerde bedenine lambalar sarılıymış gibi parlıyor, gözümü alıyordu.

Uyuşuk adımlarla lavaboya ilerledi.

"Ben sadece çayı demledim," diye bağırdım arkasından. "Kahvaltı hâlâ senden."

Birkaç dakika sonra yüzünü âdeta havluyla zımparalarken kapıyı açtı ama havluyu geri savuracakken gözleri bana değdi. Ayrı düştük diye bazı şeyler değişmiyordu. Tek kaşım en tehditkâr şekilde havalandığında uslu uslu havluyu geri astı ama banyodaki ıslaklıklar huysuzlanması için yeterliydi.

"Sen bensiz banyo mu yaptın?"

Güldüm. Burada maalesef jakuzimiz yoktu ve ikimizin sığması imkânsızdı. "Gusül aldım. Aknene rüyama girdi, dayanamadım."

Gülmemişti ama minik tebessümü de gülme tabiri için yeterliydi. Uyuşuk adımlarla bana ilerleyip saçlarıma derin bir öpücük bıraktı ve kollarını iki yanımdan uzatıp masaya yasladı. Başımın üzerine çenesini dayamışken önümdeki kâğıtlara baktığını görebiliyordum.

"Karga bokunu yememiş daha, Ahu. Ne yapıyorsun?"

"Araştırma." Sesim beklediğimden heyecanlı çıkmıştı. "Mukbil ve Terzi dediğin kişiler oldukça faydalı bilgiler toplamış ama bilgi tek başına yeterli değildir. Detaylandırmak ve derinlemesine düşünmek zorundasın."

"Ne düşündün?" dedi.

"Başlayacağımız adımı." Kâğıtları hızla karıştırırken bilgisayardan açmaya çalıştığım bir ekran vardı. "Bu zamana kadar hep kontrolsüzce ilerlemişsin ama artık bir plan yapmak zorundasın." Çenesini başımdan usulca çekip yanımdaki sandalyeye kuruldu. Dikkatle beni izliyordu.

“Ne gibi?”

“Eğer Russo gerçekten bir Kurul üyesiyse şu an Kanpusu Kurul için olası en büyük tehdit. Araştırmalarınızdan anladığım kadarıyla Kenan'ın son zamanlarda gücünü kaybetmesine bağlı olarak tüm üyeler ülkeyi el altından kendi arasında paylaşmış. Kenan'ın yokluğunda ülkeye girişi olan yabancı işadamlarını, yeraltı bağlarını, sektörlerini ve Beyrut patlaması olduğunda orada olup olmadıklarını kontrol etmişsiniz.”

Aradığım şeyi bilgisayarda bulamayınca yeniden kâğıtlara ve notlara döndüm. Her zaman gelenekselcilikten yana olacaktım. Araştırma yaparken kâğıtlara dokunmak, sayfaları çevirmek her zaman daha iyi hissettiriyordu. Önüne yedi ayrı kişiye ait profilleri bıraktım.

Blarta Bella, Domanico Russo, Andres Fernando Jovan, Zuheyra, Donh Hyun, Dimitri Volodin ve Kenan Kralşan.

Kenan'ı alıp masanın ucuna iteledim. “Lider,” dedim kesin ve net bir şekilde. “Onu sona saklıyorsunuz, öyle değil mi? Asıl amacınız Kenan'ı yok ederken ülkeyi de bu pisliklerden temizlemek.”

Sessizlikle onaylarken bakışlarını benden koparmıyor, büyük bir dikkatle dinliyordu. Dimitri Volodin'in üzerine çarpı işareti yapıp köşeye aldım. O adamı unutmam imkânsızdı. Kenan gözümün içine bakarak beni ona sunmuş, *kefilim*, diye tanıtmıştı. “İlk saf dışı olan o,” dedim. “Kafasına sıkıldığı söyleniyor ama inandırıcı değil. Bu adamı sen de tanıyorsun. Eğlencesine ve keyfine düşkün. Asla intihar etmez. Ölüm tarihi Kenan'ın ortadan kaydolduğu günlerle uyuyor. Kim bilir, belki aralarında bir güç savaşı vardı.”

Domenico Russo'nun üzerine de büyük bir çarpı işareti atıp köşeye iteledim. “İlk ona saldırdın ama yanlış hamleydi. En güçsüzden başlamak her zaman daha iyidir ama sen en etkisizden başladın. Russo'nun yeraltı ağı diğerleri kadar kuvvetli değil.”

Blarta Bella denen kadını Kenan'ın yanına iteledim. “Güçlü bağlantıları olan bir kadın ve sizinle hemfikirim, kesinlikle Kurul'da. Şimdiki hamlen o, değil mi?” Ağır ağır başını sallayarak onayladı. “O olmamalı,” dedim anında. Koreli işadamı Dong Hyun'u ileri sürdüm. “Bundan başlayın. En güçsüz el o. Yeraltı bağları yeterli seviyede değil ve ülkeye açtığı restoranlar henüz yeni. Kendine ülke içinde bir yer edinebilmiş değil.”

“Kolay olandan başlamak rakibe güçlenmesi için zaman verir, Ahu.”

Hızla reddettim. “Aksine güçlü olanlar Kenan'ı bize getirecek. Russo öldü. Kenan ortaya çıktı mı?” Sessiz kaldı. “Çıkmaz çünkü Russo'nun Kurul için önemli biri olmadığını biliyor. Ama Blarta Bella ve bu adam...” derken Meksika karteli Jovan'ı öne sürdüm. “O Kurul'un en güçlü üyesi bu ikisi. Özellikle Jovan, onu en sona bırakmalısın. Geleceğini bilmeli ve bunun endişesiyle ya o bu ülkeden çekilmeli ya da Kenan'ı önümüze atmalı. Kurul'a yaptığı baskıyla

Kurul bile bunu yapabilir. Bu, yaratacağınız korkuyu daha güçlü hale getirecektir. Çünkü en güçlüyü korkutmuş olacaksınız."

Gözbebekleri her söylediğimi zihninde tartıyor gibiydi. Faslı Zuheyra'yı işaret etti. "Bu kadın peki?"

"Onu henüz çözemedim. Biraz daha araştırma yapmam lazım. Bunlardan biriyle bağlantı-"

Aniden sandalyemi altından kavrayarak kendine çekmiş, bu beklenmedik hareketle ona döndüğümdeyse dudaklarını hoyratça dudaklarıma yaslamıştı. Bu ani ve beklenmedik öpücük karşısında birkaç saniye için ne yapacağımı bilemedim ama oldukça kısa bir süre sonra uyum sağladım. Benim elim yanağını okşadı, onun dudakları nefesimi. Gerilediğinde dudaklarımda çarpık bir gülüş vardı.

"Bu neydi şimdi?" diye soludum.

"Hiç," dedi çapkın bir gülüşle. Aynı ifadeyle dudağıma küçük bir öpücük daha bırakıp ayaklandı. "İçimden geldi."

"Muhabir kişiliğime de yükseldin diye yorumladım."

Çapkın gülüşü büyüdü. "Her haline yükselebilirim, Ahu."

İşaretparmağımın hedefindeydi. "Sen bir de beni muhabirken görecektin, canım! Ne dosyalar çözdük."

Yaparsın tabii, der gibi başını eğdi ve saygıyla kabullendi. Ben yeniden dosyalara gömüldüğümde sadece pantolonunu giyerek geri gelmişti. Masanın ucuna her zamanki gibi peynir, zeytin, iki kahvaltı tabağı, çatal ve çay bardağı koyarak kahvaltının hazır olduğunu iddia etti.

Kabul edeceğim tek iddiaydı. Kahvaltı boyunca dosyalara dair çözdüğümü düşündüğüm detayları anlatmamı sabırla dinledi. Hepsini bildiğine emindim ama hiçbir şey söylemeden ilk defa duymuş gibi onayladı, dinledi. Dışarıda yine cehennem vardı ama yan yana olduğumuz her yer cennetti. Acılar, nefesimiz birbirini bulduğu anda silikleşiyor, hüznün sihirli bir değnek değmiş gibi dağılıyordu.

Sevmek, derdi kimisi buna. Kimisi *aşk*, *fedakârlık* ve *aile*. Benim içinse hepsi ondan ibaretti. Kurumaya yüz tutan bir nehrin kayalara bıraktığı oyuklar gibiydi onunla olmak. Kimsenin varlığından haberdar olmadığı ormanda yaşamak, hiç bakmadığı gökyüzüne bakmaktı onu sevmek ve sevilmek. Gövdesinde küçük, yüreğinde büyüktüm. Tıpkı aramızda büyüyen can gibi. Bu savaşın sonunu bilmiyordum. Ama kazanmak için var gücümüzle savaşıma devam edeceğimizi biliyordum.

Belki yine kaybedecektik ama yan yana nefes almaya devam edecektik. Çünkü birbirimizin sonu değil, sonsuzu olmaya söz vermiştik. Ayrılıklar ölümle sonlanırken biz her ayrılıktan yine birlikte doğacaktık.

6. BÖLÜM

*Kutsal sözcüklerin tohumunu ektim yeryüzüne.
Palmiye ağacı göçtükten ve kayalar ufalanıp kum olduktan çok sonra...
Anlı şanlı krallar kuru yapraklar gibi dökülüp,
Toz olduktan, ortadan kalktıktan çok sonra...
Binlerce Nuh gemisi...
- Wilhelm Reich*

Sisli, puslu ve karanlıktı Karadeniz. Deniz tüm hırçınlığıyla taşlara vuruyor, gri bulutların arasında göçmen kuşlar belirip yok oluyor, yeşil tepeler yağmur dolu bulutlara değişiyordu. Her şey olağan akışında akarken Akkadın küçük evindeki sedire kurulmuştu. Eli ak saçlarında, küçük penceresinden dışarıya bakıyordu.

Karadeniz'e bahar geliyordu. Ama onun yüreği kara kışta kalmıştı. Göğüs kafesindeki ağrı tüm kemiklerine batarken belki de ilk defa yaşlandığını hissediyordu. Oysa ne canlar vermişti toprağa, ne yaşamlar yitip gitmişti elinde. Yaşlı yüreği bu dünyanın yükünü daha fazla kaldıramıyor gibiydi.

Yorgun bakışları dışarıdayken parmaklarının arasında tuttuğu iki fotoğraf karesi vardı: Gönül yarası Şehrazat, vicdan yarası Güldeste, kader yarası Timur ve Ahu'su.

Şehrazat tüm güzelliğiyle gülümsüyor, elini şiş göbeğinden ayırmıyordu. Çünkü Timur oradaydı. Güldeste annesine büyük bir sevgiyle sarılmıştı, derin gülüşlerle kameraya bakmışlardı. Oysa bu fotoğrafın arkasındaki evde yaşadıkları hayat siyah ve beyazdan ibaretti.

Şayet Akkadın bilseydi ki pencerenin önündeki o çiçekler görüldüğü kadar pembe değil, kızı güldüğü kadar mutlu değil, torunu gözlerinin içinde beliren ışık kadar aydınlıkta değil; bir saniye olsun beklemez bu Karadeniz'i yakar, yıkar.

Fakat insandı nihayetinde, bilemezdi. Gördüğüne kandı. *Mutluyum*, diyen kızına inandı. Sonrasında ise elinde kalan tek yürek kırıntısına -Timur'a- sıkıca tutundu. Sardı, sarmaladı, Şehrazat ve Güldeste'ye veremediği sevginin hepsini ona verdi. Bir yuva kurduğunu gördüğünde kimse bilmedi ama saatlerce ağladı, şükür namazı kıldı. Onu gülerken gördüğünde yüreğinin üstüne bağlı sarp kayaların ilk defa titredigini hissetti. *Gülünce annesine benziyordu.*

Ama her şey yine yerle bir edilmişti.

Parmaklarının arasındaki bir diğer fotoğraftan Timur ve Ahu'nun haberi yoktu. Köydeki düğüne gittikleri gece bir başkası çekmiş, onlar yokken komşu getirmişti. Yan yana oturuyorlardı. Ahu kırmızı elbisesi ve altınları içinde büyük bir tebessümle sahneye bakarken Timur hemen yanında, bir kolu Ahu'nun sandalyesinin arkasındaydı. Tanırdı torununu Akkadın. Yaralarla dolu hayatında rek yürek çarpıntısına sıkıca sarıldığını, kaybetmekten korktuğu için elini üzerinden çekmediğini biliyordu.

Bu düşüncüyü onaylamak ister gibi fotoğraftaki Timur'un bakışları yanındaki Ahu'daydı. O, sahneyi izlerken Timur sadece ona bakıyordu. Yan yana, dip dibe ve her zamanki gibi bir bütündüler. Sevmeye korkan, başını yerden kaldırıp kimsenin gözlerinin içine bakmayan, konuşmayan, dayak yese bile ağzını açıp bir şey söylemeyen, elinde büyüyen bu yaralı kuşun başını dik, gözlerini parlarken görmek Akkadın'ın şunca yıllık ömründe en huzurlu anıydı.

Buğulu bakışları gri bulutlara değdi. Resul'ün atmacası bile artık bu evin üzerinden geçmiyordu. Oysa Koçari varken daima burada uçar, Akkadın kovaladıkça inat eder, gitmezdi.

Evin eski telefonu çaldığında yerinde kalkmaya hali yoktu. Telefon defalarca çalıp sustuğunda hâlâ boşluğa bakıyordu. Yaşlılığın ağırlığını ilk defa hissettiği günlerdeydi.

Birkaç dakika sonra telefon yeniden çaldı. Bu defa bakışları boşluktan usulca kopmuştu. Bu evi hiç kimse üst üste aramazdı. Yorgun gözleri odasındaydı. Telefon çalıp sustu, Akkadın ayağa kalkamadı. Birkaç saniye sonra yeniden çaldığında derin bir nefes vererek sedirden ayaklanmış, ağrıyan bacaklarını ovuşturarak odasına yönelmişti.

"Sıçalar o sese!" diye homurdanarak ilerledi. Küçük adımlarla odasına varıp telefonu açtığı anda kaşları her zamanki gibi çatık, ifadesi keskindi. "Ne var?" diye yükseldi karşıdakinin kim olduğunu umursamadan. "Açmaysak ha bu içine sıçtuğumun gaybanasını arama bir daha!"

Karşı tarafta derin bir sessizlik vardı. Birkaç dakika cevap vermezken küçük nefes sesleri sadece Akkadın'ı dinliyor gibiydi.

"Kimsin?" dedi Akkadın sessizlik sürdüğünde. "Sesimi dinlemeye mi aradın, hayurd-"

Cümlesinin devamı gelmedi, gelemedi. "Nene..." demişti zarif, su gibi kendi akışında akan bir kadının sesi. "Benim..."

Akkadın'ın çatık kaşları ağır bir darbe aldı. İfadesi yumuşadı, gözleri heyecanla yuvasında sönerken eski gücünü yeniden kazanmış gibi dikleşmiş, telefona iki elle sarılmıştı. Kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Sesini duyması onu tanıması için yeterliydi.

"Ahu," dedi titreyen bir sesle. "Kızım!"

Ahu'nun derin bir nefes verdiğini duydu. "Aknene..." Sesi bu defa daha içten ve ağlamaklıydı.

Olduğu yere çökebilirdi Akkadın ama bacaklarına can gelmiş, sırtında büyüyen kambur aniden hafiflemişti. Dikleşip telefonu daha sıkı kavradı. "Kızım! Sen misin? Gerçekten sen misin? Ses ver hele nenene, konuş!"

"Benim," dedi Ahu'nun ağlamaklı, özlem dolu sesi. "İyi misin nene?"

Daha fazla dayanamadı Akkadın. Çok acı ve keder görmüştü ama ölüme ağlamak kolay, kaybolana ağlamak yamandı. Günlerce denizde onu aramış, kırgın bir çiçek gibi gözünden sakınarak büyüttüğü Timur'un yeniden nasıl köküne eğildiğini görmüştü.

Dizlerinin üzerine düşerken gözpınarlarından art arda boşalan yaşlar vardı. Kimseye diz çökmeyen Koçari'si ellerine sarılıp *Ahu nerede, nene*, diye feryat etmişti. Bu, tüm acıların en ağırıydı. Onu ateşlerin içinden aldığında yanan ellerine üflemeden çocuğun yürek yangınıyla nasıl yıkıldığını görmüştü. Kaldırmak kolay değildi.

"Ahu!" diye feryat etti gözyaşları arasından. "Gül kızım, güzel kızım!" Hıçkırıkları art arda dökülürken telefonu sıklıkça sıkı. "Neredesin sen? Tüm Karadeniz'i aradım, neredesin sen? Hiç mi düşünmedin Aknene'ni? Hiç mi *yanar nenemin yüreği*, demedin?"

Artık Ahu da ağlıyordu. İkisinin hıçkırıkları da birbirine karışırken Ahu sadece, "Özür dilerim, nenem," diyebilmişti.

"Dileme!" dedi Akkadın anında. "Dileme, kızım, dileme!" Yaşlı nefesini zorla toparladı. "İyi misin? Onu söyle Aknene'ne? *Uçurumdan düştü*, dediler. *Denizde*, dediler. *Yok*, dedim ama dinlemediler. Defalarca denize adını bağırdım. *Ben seslendiğimde ses verir, burada olsa beni duyardı*, dedim ama inanmadılar. Neredesin, Ahu?"

Ahu'nun hıçkırıkları artıyor, Karadeniz bu defa iki yaralı kadının gözyaşlarıyla hırçınlaşıyordu. "İyyim, iyyim," dedi Ahu art arda.

"Timur?" dedi Akkadın zorla.

"Yanımda."

Akkadın daha da çöktü. Telefon elinden sıyrılıp, düşecekken zorla yakaladı. "Çok aradı," derken titriyordu nefesi. "Seni çok aradı, çok ağladı."

Sessizdi Ahu. Sadece dinliyor ve ağlıyordu. "Kapıda..." dedi birkaç saniye sonra. "Kapının önünde senin için bir zarf var, nene. Sakla onu, tamam mı? Şimdi uzun uzun konuşamam, fazla vaktim yok ama iyyiz. Merak etme ve bekle. Yanına geleceğiz, sana söz veriyorum. Bu defa ölümle değil, yaşamla geleceğim kapına. Bekle beni, tamam mı?"

Akkadın ağır bir hıçkırıkla cevap verdi. Telefon aniden kapandığında elinden düşmüş, avuçları yere değmişti. Darbeler ve acılardı onu dik tutan.

Yaşam acııyordu. Hıçkırıklarını toparlamaya çalışarak yerden ayaklandı. Yaşlı adamları odasından çıkıp merdivenlere yönelmiş, kapısına ilerliyordu.

Belki de günler sonra ilk defa ahır ve çaylığa inmek dışında açtığı kapıdan ayaklarının ucuna bir zarf düştü. Kapı arasına sıkıştırılmıştı. Zarfı alıp titreyen elleriyle açtığında içinden çıkan ilk şeyle hem titremiş hem de umutla yanmıştı.

Minik kesenin içinde beliren, küçük ayakların olduğu bir ultrason fotoğrafıydı. Ardından diğer kâğıdı aldığında üzerindeki yazının Timur'a ait olduğunu adı gibi biliyordu. Okula gittiği günlerde derslerini hep o yaptırmış, her harfi nasıl yazdığını ezberlemişti.

Nene, sana Ahu'yu bulacağım, dedim. Sözümü tutup buldum, üstelik yalnız değil. Artık Zehiroğlu soyunu devam ettirecek bir kişi daha var. Bir kızın daha olacak. Herkesi temize çıkardığımda ailemin elinden tutup ilk iş memlekete geleceğim. Toprağıma bir daha arkamı dönmeyeceğim. Bizi bekle ve bizden dualarını eksik etme.

Koçari

Akkadın'ın dudakları gözyaşı ve mutlulukla titredi. Ultrason fotoğrafını göğsüne yaslariken dilinden dökülen büyük bir gülüş vardı. Lastiklerini ayağına geçirip koşar adım evden çıktı. Dudaklarından tek bir isim dökülüyordu:

"Atmaca! Atmaca! Bana Resul'ü bul, Atmaca!"

Bayırdan yorgun dizlerine rağmen koşar adım indi. Timur varken her gün bu evin üstünde uçan atmaca artık yoktu çünkü Resul eskisi kadar gezmiyor, zamanının çoğunu camide geçiriyordu. O köyde gezmediğinde her yer ıssız gibiydi. Akkadın o an anladı ki bu toprakların bereketi gözlerinde gökyüzü taşıyan bu gençte gizliydi.

Nefeslenmek adına durduğunda elini dudaklarına götürüp Resul'ün atmacasını çağırmak için çaldığı ıslığın aynısından çaldı. Birkaç dakika sonra atmaca şiddetli bir bağırişla Karadeniz'in semalarında belirmiş, gri bulutların arasından çıkarak Akkadın'ın başının üzerinde dönmeye başlamıştı.

Dudaklarındaki umutlu gülüş büyüdü. Koşarak camiye ilerlerken atmaca başının üzerinde uçmaya devam ediyordu. Yürek hep acıyla dağlanırdı ama umut ilk defa ateşin içinde beliriyor gibiydi.

Resul'ü caminin avlusunda buldu. Berrak mavi gözlerini semaya çevirmiş, dudaklarını belli belirsiz kıpırdatarak dua ediyordu. Atmacasının sesini duyduğunda bakışları arkasına döndü. Ona doğru koşan Akkadın'ı gördüğünde ise göğsüne iki kere vurdu.

"Aknene bağa bakmasun, Aknene bağa bakmasun! Zehiroğlu'ni kurtaramadu Resul, Zehiroğlu'ni kurtaramadi Resul!"

Aknene yanına geldiğinde nefes nefese olmasına rağmen ilk defa Resul'e sıkı sıkı sarılmıştı. "Kurban olurum senin dillerine, Resul!" dedi onu sevgiyle bağrına basarken. "Kurban olurum senin her gün Zehiroğlu diye Allah'a yalvaran

dillerine!" Ellerine sarılıp art arda öpmeyi denediğinde Resul şaşkınlıkla geri-
ledi.

"Ula, ne oldu Aknene'ye? Ne oldu, Aknene'ye? Öpey beni, öpey beni. Kızmay
baga, kızmay baga."

Hem ağlıyor hem gülüyordu Akkadın. Resul'ün inadına rağmen elini kav-
rayıp dua ettiği avuçlarına derin öpücükler bıraktı. Bu, Aknene'nin, birinin
önünde başını yere eğdiği ilk andı. *Berrak bir yürek ve masum bir duanın yıka-
mayacağı hiçbir imat yoktu.*

"Her gün dua ettin," dedi Akkadın. Avuçlarına bir öpücük daha bıraktı. Re-
sul'ün berrak gözlerine baktığında şaşkınlığı gördü ama umursamadı. "Bilirim,
senin yüzün suyun hürmetine Rabbi'm onu bana bağışladı. Bilirim, Rabbi'm
senin hürmetine ona hem Ahu'yu hem de bir can daha bağışladı."

Göz kırpmırmaktan öteye gidememişti Resul. "Zehiroğlı karisi hayatta,"
dediğinde bir cümleyi ömründe ilk defa ikiletmeden söylemişti.

"Hayatta," dedi Akkadın. "Sadece o değil, bebeği de hayatta. Koçari'min bir
kızı olacak, Resul. Senin de dediğin gibi *Allah aldı bir can, verdi iki can.*"

Resul'ün dudaklarında beliren gülüş masum bir çocuğun gülüşü kadar
hayat doluydu. "Essah mı?"

"Essah, Resul. Essah!"

Adımları gerilerken başının üzerindeki atmaca daireler çiziyor, ondan asla
uzaklaşmıyordu. Ellerini semaya açarken Karadeniz'in sisli bulutlarından yer-
yüzüne düşmeye fırsat kollayan yağmur damlaları vardı. Resul kollarını ve yü-
zünü göğe çevirdiği anda yağmur damlaları yeryüzüne düşmeye başladı.

"*Fe inne me'al'usri yusrü, inne me'al'usri yusrü!*" Dua yağmura, yağmur top-
rağa, insan hem duaya hem yağmura karıştı. Çünkü toprağın mayası yağmur,
yağmurun özü suydı. İnsan denen bu varlığın ise bir yanı suydı, bir yanı nur.
Bir yanı topraktı, bir yanı balçık.

"Ya Hak! Ya Hak!" diye bağırdı semaya. "Resul kulun bir tek sağa var, Resul
kulun bir tek sağa var! *Allah'ın rahmetunden ümit kesmeyun, de. Ey Allah'um, sen
geceleeri sabaha karıştıranısun, de.*"

Yağmur yağdı. Resul elleri ve gök gözleri semaya bakarken, kendi etrafında
dönerek dualar okudu. Atmacası üzerinde daireler çizdi. Aknene elindeki ult-
rason karesi ıslanmasın diye göğsüne sokuşturdu. Yaşlı gözleri Karadeniz'in bu
ıssız dağlarına ilk defa umutla bakıyordu.

Yağmurun sesi, dualara karıştı. Bulutlar çekildi, gök mavileşti ama yağmur
yağmaya devam etti. Karadeniz'e düşen bir yağmur belki de ilk defa bu kadar
sıcak ve yumuşaktı. Güneş açtı, gün güzelleşti. Yeşiller artık bir başka güzeldi.
Yağmur Şehrazat, Güldeste ve minik bebeğin mezarına değdi. Başuçlarına bıra-
kılan, Âdem'in ektiği çiçekler yeşillendi.

Karadeniz'e bahar işte tam o an geldi.

Genzime dolan kokuya *yaşam*, desem az kalacak, *huzur*, desem tanımla-
maya veremeyecektim. Derin bir nefes alarak göğüs kafesimi daha fazla bu hisle
doldurmaktı niyetim ama sırtımda gezinen, belimi okşayan eller nefesimi ke-
siyor, odak noktasını kaybetmemi neden oluyordu.

“Uyandım,” diye mırıldandığımda sesim belli belirsizdi.

Tök sesi değdi kulağıma. Aslında tam o an uyanabildim. “Biliyorum.”

Gülümseyerek gözlerimi araladım. Yokluğuyla sınılandığım günlerde, uyan-
dığında ilk onu görmenin nasıl bir his olduğunu unutmaya yüz tuttuğum için
üzgündüm. Bu his göğüs kafesimde sayısız çiçeğin yeşermesi gibi bir şeydi.
Öyle ki hasret kaldığım bakışlarıyla buluştuğumda içim yeniden çiçeklenip
Karadeniz gibi yeşillendi. Memleketinin topraklarını gözlerinde taşıdığından
bence onun bile haberi yoktu.

Keskin kahveleri uykudan dolayı şişmişti. Dün gece gerçekten derin bir
uyku çekerek dinlenmiş olmalıydı ki yanından kalktığım anları fark etmeyişi
bunu doğruluyordu. Normalde hemen gözlerini aralar, yanında olduğuma
emin olduktan sonra uyumaya devam ederdi. Zaten az uyuduğunu bildiğim
için onu şiş gözlerle görmek kendimi daha huzurlu hissetmemi sağladı. Uyuyup
dinlendiğine emin olmak güzeldi.

Rize’de olduğumuz günlerde bazen geceler boyu uyumayıp yatakta kitap
okurdu. *Uyusana*, derdim. *Sen uyuyorsun ya, bana yeter*, derdi.

O bilmezdi ama derin uykuya daldığı anlarda bazen irkilir, terlerdi. Zihninin
ne denli zor gerçeklerle baş ettiğini bilen biri için bu halleri yürek burkuyordu.
Kendinde olduğu anlarda omuzlarına hayran olduğum adam dinlenmek için
nadir anlarda derin uykuya dalıyor, bu anlarda da peşini bırakmayan bilinçal-
tıyla omuzları terliyordu.

Neden az uyuduğunu sorduğumda *meslek getirisi*, derdi ama Akkadın ger-
çeği anlatmıştı, biliyordum. Babasından korktuğu için yıllarca kuş uykusunda
uyumuş olması acı bir gerçektir. Onu anlıyor olmak ise daha da ağırdı.

Biricik ağlarsa annesinden önce susturmak için kuş uykusunda uyuyan
Ahuzar onu çok iyi anlıyordu. *Yaralarımız yine denkti*. Elim çıplak omuzlarına
değdiğinde fark ettiğim terden yine haberinin olmadığına emindim.

Dudaklarımda sersem bir gülüş vardı. “Günaydın.”

Sessizce bana bakıyor oluşu kendince bir cevaptı. Gerçekliğinden emin
olmak için parmak uçlarım yeni yeni çıkmaya başlayan kirli sakallarında ge-
zindi. Yanında ve yeniden onunla bir çatı altında olmanın gerçekliği öyle büyük
bir umuttu ki hayal olmasından ölesiye korkuyordum.

Dün gün boyu birlikteydik. Bu evden bir saniye olsun ayrılmamış, yanımdan uzaklaşmamıştı ama bu sabah gitmesi gerekiyordu. Çünkü başlattığı bir savaş vardı.

Ailemiz için... Bizim için...

Kolları battaniyenin altındaki çıplak bedenimi sıcak gövdesine çekerken istemsizce kıkırdadım. "Saat kaç?"

Gözleri gözlerimden kopmadı. "Dokuz."

"Kahvaltı?"

Gülüşü çapkın ve hoştu. "Bana bunu yaptıracak tek kuvvetsin."

Aynı gülüşle karşılık verdim. "Yani hazır."

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. Bu aramızda bir döngüye dönüşmüş gibiydi. Ben her sabah uyandığımda onu severdim, o ise bana kahvaltı hazırlardı. Eksiklerimizi tamamlıyor gibiydik. Onu her sabah uyandığında seven yoktu, artık ben vardım. Benim için hiçbir zaman kahvaltı hazırlanmamıştı, artık o vardı.

Aramızda kalan küçük can bir darbeye yanımda olduğunu belli etti. "Minik uyandı."

Belimi ovuşturana, her zamanki gibi masaj yapan eli ağır ağır bel oyuntuma ilerledi. "Bir de uyuyor mu?"

İstemsizce güldüm. "Tabii ki Timur. Minik bir insan tanesi. Hepimiz ne yapıyorsak o da yapıyor."

"Karnına sıçtığını söyleme."

Gülüşüm uyku sersemi bir kahkahaya dönüşürken bakışlarımla kınadım. "Tabii ki hayır. Doğana kadar böyle bir şey olmamalı. Bu onun için çok tehlikeli."

İfadesizliği sürüyordu. *Anladım*, dercesine hafifçe kafasını salladı ama anladığından şüpheliydim. "Şu an iyi o zaman, değil mi?"

"Gayet iyi," derken yanağındaki elim gözlerine ilerledi. "Babası yanında. Ondan daha mutlusu yok. Ama kahvaltı yaparsa daha mutlu olacak."

Çenesindeki çukura derin bir öpücük bırakarak yatakta toparlandım. Geceliğim yanımdaki komodinin üzerine uçmuş durumdaydı. Sevişiyorduk diyemezdim ama bazı ateşli anların yaşanması kaçınılmaz oluyordu. İki gündür kendimi aniden çıplak bir şekilde yanında buluyordum ve bunu yapan gerçekten bendim. Adam edebiyetle boynuma sokulup, uyuyacakken yoldan çıkarıyor, âdeta tahrik ediyordum.

Çünkü onu aşerdiğimden kesinlikle emindim. Normal döngümde bile onun için yanan her zerrem bu durumda nefes alsa yangın yerine dönüşüyor olmasının başka izahı olamazdı. O ise efendice sürekli *doktora sor*, diyerek tarmin anlarıyla yetiniyordu.

Hâlâ doktora soramamıştım çünkü bende ulaşabileceğim bir numarası yoktu. Özlem ve arzusuyla sarhoş olmuş durumdaydım. Timur'a, Dağhan'dan

doktorun numarasını almasını söylediğinde halledeceğini söylemişti. 1 minute yapardı. Ama I Dağhan dünden beri Timur'un hiçbir aramasını cevaplamıyordu. Attığı kısa ve net bir mesaj vardı: *Dönceğim, Töngce, çatlama*.

Bu cevap Timur'un ağzının içinde sövmesi için yeterliydi. Dağhan'ın Yakup Ö7 kaosuyla mücadele ettiğine emindim. Beklenmedik bir anda kendini tüm olayların ortasında bulmuştu.

Yataktan kalktığımda battaniye üzerimden sıyrıldı. Timur ve şiş gözleri zor aralanmıştı, açık kalan göğüslerime bakıyordu. Bu defa çapkınlıkla gülen bendim.

"Öyle bakarsan ne olacağını biliyorsun, değil mi Timur?"

Dudağının sol köşesinde beliren minik bir tebessüm vardı. Doğrulup sırtındaki ölüme derin bir öpücük bıraktı. "Bu hamileliğin bir ömür süren şekli yok mu?"

Gülerken lacivert, saten geceliğimi giydim. Anlamsızca dolapta sayısız bu tarz gecelik vardı. Ayağa kalktığımda gecelik çıplak bedenimden aşağı süzülerek baldırlarıma kadar kapadı. Şiş karnım saten üzerinden varlığını daha çok belli ediyor, bu görüntü hoşuma gidiyordu.

"Ben sana bir ömür aşeririm, merak etme." Yorganı çekiştirdim. "Sanırım şu *Kızılgerdan hırçın bir bülbül türüdür* şifreni çözdüm."

Yatak ucuna ilerlediğimde ağır ağır toparlanmış, şiş gözlerine rağmen dik-katle bana bakıyordu. "Sen uyumadın mı? Hangi ara bunları yaptın?"

Gülerek ona döndüğümde odanın çıkışındaydım. "Kollarında uyurken."

Makul bir teklif sundu. "Demek ki hep kollarımda uyumalısın."

Arkamı dönüp salona yöneldim. Dudaklarımdan dökülen kadınsı bir gülüş vardı. "Bence de."

Yataktan kalktığını duydum ama dönüp bakmadım. Mutfığa yöneldiğimde çayın fokurtusu kulağıma geliyor, beni en huzurlu olduğum Rize günlerine götürüyordu. Her zamanki kahvaltısına ek bu defa domates ve salatalık da doğramış, üzerine bir de yumurta kırmıştı.

Erkilenmiş bir ifadeyle içeriye doğru, "Timur Töngce," diye seslendim. "Kendini bugün aşmışsın."

Ses gelmedi. Lavaboda olmalıydı ama duyduğuna emindim. Çayları dökmeye başladığımda en sonunda yanımdaydı. Sabahları üzerine tişört geçirmezdi ama dünden beri siyah, bol bir tişört giyiyordu. Göğsündeki yarada takılı kaldığımı görüyor, acıandan kaçıyor.

Peki, ya kendi acısı? Canını yakan benim değil, onun acısıydı.

Bazı acılar hemen kabuk bağlamıyordu. Saklaması bu gerçeği değiştirmeyecek, elim her daim o yaraya gidecekti.

"Bu ziyafeti neye borçluyuz, canım?"

Sessizce sandalyelerden bana en yakın olana kuruldu. *Sebebi yok*, dercesine dudak bürdü. Bu ona karşı içimde kaynayan sevgiyi fokurdama noktasına getirmeve yetmişti. Önlüne her zamanki gibi demli çayını koyarken, bir elimle çenesini kavrayıp saçlarına derin bir öpücük bıraktım.

"Kesinlikle iyi bir baba olacaksın, Töngé."

Bunu ona, gözlerindeki tereddüt dağılana kadar her gün söyleyecektim. Kendinden korkmamalıydı çünkü artık sadece benim değil, dünyaya gözlerini açacak bir canın daha en yüksek dağı, memleketi ve umudu olacaktı.

Yanıdaki sandalyeye oturduğumda aylardır olmadığım kadar keyifliydim. Uzanıp salatalardan ve yumurtadan tabağıma alırken beni izlediğini fark etmiş, duraksayarak ona dönmüştüm. "Ne oldu?" dedim bakışları karşısında. "Yesene."

"Önce siz yiyin," dedi tek solukta. "Sizin doyduğunuzdan emin olduğumda yerim."

Biz... Bebeğimiz ve ben.

Babam, İlyas Soykamer düştü aklıma. Soğuk evimizin ortasına yer sofrası kurar, biz yemeye başlamadan yemezdi. *Sen de ye*, derdim. *Önce siz*, derdi.

Baba olmak sanırım böyle bir şeydi. Canından kopan parçaları izlerken doymak, onlar iyi oldukça güçlenmekti. Oysa o da bizimle birlikte yese derdinden güçsüz düşmez, hastalanmazdı. Asıl ihtiyacımız olan yemek değil, babamızdı.

Anıların kasvetine rağmen Timur'a karşı olan gülüşüm derindi. "Birlikte yiyelim." Sesimde umut ve babamın hüznü vardı. Bir de sevdiğim adamda babamın yansımısını görmenin buruk kalp acısı. Tabağına yumurtanın büyük lokmasını bıraktım. "Senin doyduğunu da bizim görmemiz lazım, hadi bakalım."

Bakışlarında öyle bir nokta vardı ki içime kıymık gibi battı. Çatalını aldı ama yemedi, farkındaydım. Bizi izlemeye devam ediyordu. "Biz hep ablamla yedik," dedi aniden. "O adam uyanmadan yemek için erken uyanırdık."

Aylardır yan yanaydık, bir çocuğumuz olacaktı, dini nikâhlı kocamdı ama ilk defa geçmişine dair bir detayı ben sormadan anlatıyordu. Ona kızmıyordum. Sessizliği deri gibi üzerine geçirmişti. Yaşadıklarını öğrendikten sonra onu böyle kabullenmiş ve sevmeye devam etmiştim. Bu asla değişmeyecekti. Söylediği cümle karşısında şaşırdım ama bunu bakışlarıma yansıtarak anın büyüsunü bozmak istemedim.

Onun bakışlarıysa tabağındaydı. "Ablam hep az yedi. *Sen yedikçe ben doyuyorum*, derdi. Sonra anladım ki o adam uyanmadan evden çıkmamız için sadece beni yediriyor. Kendi sadece bir ekmeğe yağ sürüp alelacele yedi. Ben de şimdi ilk sizin doyduğunuzdan emin olmak istiyorum." Gözleri ve sesi yaşanmışlıkların ağırlığıyla sarmalanmıştı. "Aile böyle bir şey mi Ahu?"

Denk gelen yaraların kanı birleşir fakat birbirine karışmaz, derdi babam. "Sarıyorum," dediğimde dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. "Babam da sofrada önce bizim yememizi beklerdi. Ben de Biricik'i beklerdim."

Gözlerimiz denk düştü. Kapanmayan yaralarımız sızladı. Biricik'e annelik yapmasaydım şayet içimde büyüyen bu cana bu denli hızlı sarılamazdım çünkü Hülya Kralşan annelik kavramı için en büyük travma sebebiydi.

Ama elimde büyüyen bir can vardı. Onu yüreğimle sarmalamış, anneliğin doğurmakla değil, emek vermekle şekillendiğini kavrayabilmişim. Fakat Timur'un zihnindeki baba kavramını kıracak ne o yıllarda ne de sonrasında fırsatı olmuştu.

Yumurtamdan küçük bir lokma alırken elim göbeğimdeydi. Her şeye rağmen yine gülümsedim. "Yedik. Sıra sende, hadi bakalım, babası."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Babası?"

"Evet, babası." Tabacağına domates, salata ve peynir bıraktım. "Sağlam ye. Kurmamız gereken yeni bir hayat var." Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Elini sıkıca kavrayıp boynumu büktüm. "Eksikler her zaman daha sağlam bir şekilde doldurulur, Timur. Zihninde bir baba yok mu? O zaman kendi hayatındaki baba figürünü sen belirle. Benim zihnimdeki anne benden ibaret. O kadına dair tek bir iz yok. Kendi yaşadığımı Biricik'e nasıl yaşatmadıysam ona da yaşatmam. Sen yaşatır mısın?"

"Asla." Sesi kesin ve netti.

Elim yanağına uzandı. "O zaman her zamanki gibi sadece bana bak ve gözlerimde gördüğün Timur'u izle. Sen benim canımsın. Bu bebek ise bizim canımız."

Yanağında gezinen elimi büyük avcuna hapsedip dudaklarına ilerletti. Küçük bir öpücük bıraktı ama etkisi büyüktü. Dediklerimi onaylamak için sessizce başını salladı. Onu ateşler içinde bırakan bir babayla büyümüştü. Ben ise beni öldürmeye çalışan bir anneyle. Hislerini anlamak acı da olsa beni ona daha da yakınlaştıran bir halattı.

Karnımdaki can minik bir tekme attı. Bu aralar seğirmeler, tekmelere evrilmiş gibiydi. Ya da babası sözkonusu olduğunda heyecanlanıyordu. Güven veren çehresine gülümseyerek baktım. Gözlerindeki kahveden bir parça toprak koparıp göğsümdeki ormana attım. Orası onun için yeşilleniyordu.

"Hadi, kahvaltımızı yapalım."

Bunu da sessizce onayladı. Elim yüzünden ayrıldı ama önüne iki dilim ekmek bırakmadan edemedim. Özellikle onun için yapılan şeyleri daha çok yerd. Ortada bir yemek varsa uzanmazdı ama biri o yemekten tabağa alıp önüne bıraksa hepsini bitirirdi. Kalabalık içinde görüldüğünü böyle hissediyor gibiydi. Ekmekten alıp yemeye başladı. Bu yaptığının farkında bile değildi ama bazen gözümde koca cüssesine rağmen küçücük kalıyordu.

Gölerek yemeğime döndüm. Hamilelik iştahu son noktaya getiriyordu. Ağzıma art art bir şeyler atarken, aklıma gelen şeyle hızla yutkunup ayağa kalkmaya meylettim. "Ben sana şifreyi anlatacaktım, unuttum. Dosyaları alıp geliyorum, bekle." Kolumdan kavrayıp geri oturmamı sağlamış, ayağa kalmıştı. Sessizce salona ilerledi. "Masanın üzerindeki, canım," diye bağırdım arkasından.

Yine sessizdi ama hepsini getireceğine emindim. Birkaç dakika sonra dosyaları yanıma bırakıp yeniden kendi köşesine ilerledi. "Önce şu geçen sabah anlattığın *ilk önce güçsüz olanı avlamalıyız* mevzusunu baştan anlat. Sen varken odaklanamadım."

Gülerken dosyaları karıştırıyordum. "Asıl ben odaklanamıyorum. Ciddi bir şey anlatırken öpüyorsun, aklım başka yere gidiyor." İstedieğim kâğıdı bulduğumda heyecanla ona dönmek niyetindeydim ama o çoktan sandalyemi yandan kavrayarak kendine daha çok çekmişti. İşime gelen bir durum olduğu için itiraz etmedim. Dosyayı önüne bırakıp sıcaklığına sokuldum. "Kurul üyesi olduğuna inandığımız dört kişi var: Blarta Balla, Meksika Karteli Jovan, Koreli Dong Hyung ve Faslı Zuheyra. Bence Zuheyra'nın onlarla bir alakası yok çünkü kadın Türkiye'de sayısız kuruma bağışta bulunmuş. Arkadaşınız Mukbil istediğim tüm bilgilere bakabileceğim bir veri tabanı programı verdi ve oradan kontrol ettim. Kadın kendi ülkesinde eli maşalı biri ama Türkiye'de yasal olmayan hiçbir eylemde bulunmamış."

Bu defa ilgi ve dikkatle dinliyor, dosyayı inceliyordu. "Kendini saklıyor olabilir."

"Olabilir. Onun için ayrı bir şey düşüneceğim. şu an önceliğimiz..." derken dosyanın diğer sayfasını açtım. "Koreli Dong Hyung!" Parmağım fotoğrafının üzerindeydi. Uzun, renkli gömlekler giyen bir adamdı. "Aralarında en zayıf halka o. Dediğim gibi ondan başlamalıyız ki daha güçlü olanlar Kenan'ı köşeeye sıkıştırabilsin. Kenan hayatımı yerle bir etti ama ondan öğrendiğim bir savaş yöntemi var."

Bunu dediğim anda bakışları kâğıtlardan kopup bana döndü. Bir kaşi usulca havalanırken adını duyduğunda dahi gerildiğinin farkındaydım. Bu hayatta en çok istediğim şey o şeytanın gebermesiydi. Fakat kaçınılmaz bir gerçek vardı ki Kenan Kralşan'ın karanlığına bir kere değdiğinizde zihniniz ondan kurtulmak için onun gibi düşünmeyi öğreniyordu.

"Bence yok," dedi net bir şekilde.

Umutsuzca dudak büzdüm. "Herkesi en hassas olduğu noktadan vurmaya bayılır, istemesem de bana bunu öğretti."

Yı sabır çekerken göz devirişi de nadir görülür bir şekilde ilkti. "Ben ona asıl hassas nokta neymiş öğreteceğim." Elindeki çatalı masaya bıraktı. "Amin oğlu! Adının geçtiği her yeri yakıp yıkmazsam bana da Töngede demesinler."

Timur duygularını saklamakta ısrar olmasına rağmen Kenan'a olan tahammülü artık bitmişti, farkındaydım. Hakiden bu kadar sert ve keskin cevaplar vermez, sessiz kalırdı. O uçuşum ve göğsündeki yara ikimiz için de her şeyin patlama noktasıydı. Ne o göğsündeki kurşunla eskisi gibi olabilirdi ne de ben uçuşumun dibini gördükten sonra eski ben olabilirdim.

Elim ensesine uzandı. "Birlikte yapacağız," dedim.

Bakışları hâlâ tersti. "Adını anma," dedi aniden. "Sana dair hiçbir şeye artık yaklaşamaz, adına bile. Ona dair her şeyi unut."

Bunu o kadar çok isterdim ki ama nasıl bir zehir kana karıştığında hemen atılamıyorsa şeytanın elinin değdiği şeyler de siyahlığından koparmıyordu. Yine de tüm çabamla deniyordum çünkü iki elle sarılacağım bir umudum vardı artık. O uçuşumdan aşağıya şeytanı çekerken tek düşündüğüm onu da benimle birlikte yok etmektir. Şimdiyse tek düşüncem sadece onu yerle bir etmekten ibaretti.

Ben yaşayacaktım.

Ben sevdiğim adamla bir ömür sürecektim.

Ben bir aile kuracaktım.

Ahuzar, sessizce inler ama ses etmezdi lakin Ahu'nun sesi her zaman daha gürdü. Çünkü sevilme iyileştiriyordu her ruhu. Sadece Timur'a gösterdiğim en sıcak tebessümüm vardı dudaklarımda. Sırtımdaki ölüm sızladı. Kızım minik bir darbeye varlığını belli etti.

Belki de ilk defa, isteyerek, "Unutacağım," dedim. "Ama bunu onun kan kustuğunu görmeden asla yapmayacağım, Timur." Parmağımı yeniden dosyaya değdi. "Bunun yolu da buradan geçiyor. Bu savaşta sadece o değil, karşımızdaki herkes şeytan. Onlar gibi düşünmezsek asla kazanamayız." Yine dikkatle dinliyordu. Bu devam etmem için cesaret verdi. "Anlatacaklarım bitene kadar öpme," dedim masumlukla. "Dikkatimi dağıtıyorsun, ne diyeceğimi unutuyorum."

En kritik anlarda aklımı çeliyordu. Mecbur ben de onun aklını çelmek zorunda kalıyordum ve bu süreç yatakta son buluyordu.

Dudağının köşesinde kesik bir gülüş vardı. *Dinliyorum*, der gibi kafa salladı. Ama gözleri ve bakışları yardımcı olmuyordu. Yanağına hafifçe dokunup dosyaya bakmasını sağladım. "Bana değil, buraya bak."

"Bu da benim dikkatimi dağıtır."

"Şu an benim dikkatim daha önemli, Timur." Kafasını kaldırıp bana bakmaya meyletti ama yine dosyalara bakmasını sağladım. "Bu Koreli Dong Hyung, o kadar da büyük bir yeraltı suçlusu değil ama bir şekilde Kurul'a girmeyi başarmış olmalı. Son altı aydır aktif bir güçlenme tablosu var. Bu sadece Kurul'un verdiği ayrıcalıklarla olabilir. O yüzden diğerlerine göre en zayıf halka

bu. Onu vuracağımız nokta..." Önüne dosyadan çıkardığım bir başka görseli bıraktım. Küçük, altın kaplama bir bibloydu bu.

Timur bu defa gerçekten tüm dikkatiyle dosyaya odaklanmıştı. Fotoğraflı alıp sessizce inceledi. Kaplamı andıran bu biblonun ağzından fili andıran bir hortum uzanıyor, bedeni sırtına doğru ejderhaya dönüyordu. Mitolojik bir canlının temsili olduğunu anlatmak üzereydin ama Timur benden önce konuştu.

"Bulgasari miydi bu?"

"Evet!" dedim hevesle. "Kore mitolojisine ait bir canlı. Demir yemesiyle tanınıyor. Ve Dong Hyung nedenini bilmediğim bir şekilde bu bibloya çok değer veriyor. Ama asıl mesele şu ki güçlü bir el olmamasına rağmen koruma ordusu fazla."

Kendinden emindi. "Hallederiz."

"Elbette edersiniz. Ben size sadece hassas olabileceği noktayı söylüyorum."

"Bibloyu götüne mi sokayım? Anlamadım şu an ne yapacağımı."

Göz devirerek, "Tabii ki hayır, Timur," dedim. "Artık gerisini de siz düşünün. Ben sadece elimdeki bilgilerden sivrilenleri sunuyorum. Dikkat etmemiz gereken bir nokta daha var. Tüm bu koruma ordusu sadece tek bir günde azalıyor: *Annesinin ölüm yıldönümünde*. O gün bu bibloyla kiliseye gidiyor ve dua ediyor. Yanına ise sadece iki koruma alıyor."

"Onu da hallederiz, şundan bir ye." Ağzıma bir dilim peynir verdi.

İtiraz etmeden yerken kâğıtları hızla karıştırıyordum. "Şanslıyız çünkü annesinin ölüm yıldönümü yarın!" Ağzıma bir lokma da ekmek iteledi. Yerken heyecanla anlatmaya devam ettim. "İstanbul'da olduğu için bu döngü değişir mi bilmiyorum ama eğer değişmezse bir şansımız var demektir. Yarın için tetikte olmalıyız." Elimdeki dosyayı yana bıraktım. Dudaklarıma yaklaştırdığı çaydan bir yudum aldığımda diğer kâğıtlara uzanıyordum. "Şu şifreyle ilgili de biraz düşündüm," derken sesim dalgın ve derinden geliyordu. Asırlar sonra kendimi bulmuş gibi hissediyordum. Araştırmayı deliler gibi özlediğimi ise o an fark ediyordum. Bu bana sandığımdan daha da iyi gelmişti.

Notu kâğıtların arasından bulup, önüne bırakırken küçük bir ekmek parçasının arasına yerleştirdiği peyniri kuş besler gibi ağzıma itelemişti.

"Bak şimdi..." diyeceğim sırada lokmamı yutamadığım için sesim boğuktu. Notu önüne bıraktım. Çayı dudaklarıma yasladı. Uslu uslu bunu da içtim. "*Kızılgerdan, hırçın bir bülhül türüdür, Kanpusu,* diye yazıyor. Detay vermedin ama bunu sana operasyon için önemli birinin verdiğini söyledin. Öyle diyorsan öyledir. Ama bir de *tuşlu telefon verdi*, demiştin, değil mi? Doğru mu hatırlıyorum?" Soru dolu bakışlarını ona döndü. Anında ağzıma bir parça domates iteledi. Bunu bir onay olarak kabul ettim ve yeniden kâğıda döndüm. "Notta her kelimenin ilk harfinin altında küçük bir nokta varken sadece Kızılgerdan kısmında iki tane var. K ve G harflerinin altında. Tuşlu telefonu notla birlikte

verdikleri için biraz düşündüm. Cümlede hangi harfin altına nokta bırakıldıysa tıbbi telefonda o harfe denk düşen bir sayı var. Bu sayı ise..." diyerek hızla notun arkasını çevirdim. "544 22 85 Bunu sana veren her kimse belki de bu numaradan ulaşmanı istiyor."

Hevesli bakışlarım ona döndüğünde heyecanına ortak olmasını bekledim ama dümdüz bakıyordu. Küçük bir an bakıştık. Konuşmadan anlaşıyor olmak, kelimelerini gözlerinde görmek her zaman vazgeçilmezimdi ama bazen can sıkıcı olabiliyordu.

Omuzlarım düştü. "Ne? Çözmüş müydün? Biliyor muydun?"

Sessizliği yine bir cevaptı. Zaten biliyordu. Keyfinin kaçtığını belli etmeden dikiştim. "Madem biliyorsun, neden *zaten biliyordum*, demiyorsun, Timur? Saatlerce düşündüm bunu ben."

Oldukça netti. "Güzel düşünüyordun."

"Şimdi söyleseydin."

"Bölme, dedin."

Umutsuzca baktım. O ise ağzıma bir parça daha eklemek iteleyip çayı dudaklarıma yasladı. Lokmamı yutup elimi kâğıtlara vurdum. "Tamam, şimdi sana öyle bir şey söyleyeceğim ki bu defa etkileneceks-" Ağzıma bir parça daha eklemek itelediğinde kaşlarım çatık, sesim ciddiydi. "Timur!"

Timur olduğunu onaylayan bir mırıltıyla karşılık verdi.

"Anlattıktan sonra yiyeceğim, bir durur mus-"

Ağzıma bir parça peynir daha iteledi. "Sabahları kahvaltıyı sağlam yapman gerekiyormuş."

Lokmamı zorla yuttum. "Kim dedi bunu? Murathan mı?"

Çayı yeniden ağzıma yaklaştırdı. "İşte bunu tekte bilmen beni fazlasıyla etkiledi."

Çaydan bir yudum aldığımda artık gülüyordum. "Dur artık, tamam. Yavaş yediğimde ufaklık daha huzurlu yoksa midem yanıyor."

Anında durdu. Ama tabağıma bir parça daha yumurta koymadan da edememişti. O an yine geçmiş düştü aklıma. *Ben sevmeyi bilmem*, demişti. Sevmeyi bilmeyen bir insan hiç bu kadar güzel sever miydi? Elim göbeğime değdi. Yaşam bizi bu noktaya nasıl sürüklemişti, hiçbir fikrim yoktu ama onu ilk gördüğüm anda patlayan limanın sıcaklığı hâlâ tenimdeydi. Belki de yanan sadece bedenim değil, kalbimdi.

Tabağıma bıraktığı omleti tek lokmada yedim. "Şimdi bana odaklanacak mısın?" dedim tatlılıkla.

"Her zaman," dedi tek nefeste.

"Beni Yakup Öz'den alırken Dağhan için *on ikili masanın lideri o olacak*, dedin ya..." İşte bu ilgisini çekmişti. Çayını içerken göz ucuyla baktı. Bu bakış devam etmem için cesaret vermeye yetti. "Planın ne?" dedim.

“On ikili masada Kenan’a yardım edenler var. Kanpusu’nun yüzü gizli, asla da açığa çıkmayacak. Ama Dağhan Öz o masayı benim için yönetecek. Şu an güvenilebileceğim tek kişi o.”

“Masada Kenan’a hizmet edenleri bulacak yani?”

“Zaten biliyor. Sadece benim yerime avlaması lazım,” dedi anında. Çayından küçük bir yudum alırken kahveleri bendeydi. “Bu savaş elbet bitecek, Ahu. Biz kazanacağız.” Cümleler dudaklarından büyük bir inançla dökülüyordu. “O gün geldiğinde bu hayattan yanıma alacağımı tek şey sensin. Kenan geberecek, o Kurul yıkılacak ve ülkemden siktir olup gidecek. Kenan’ın elinde tuttuğu her neyse elbet açığa çıkacak. Ve tüm bunlardan sonra yeraltında yeni bir düzen kurulacak.”

Dikkatle dinliyordum çünkü hep sessiz düşünür, zihninden geçenleri uzun uzun anlatmazdı. Ama artık ben sormadan anlatıyor, kendini koşulsuzca bana döküyordu. Dışarıda hâlâ Timur Töng’e’ydi. Soğuk, umursamaz, sessiz, net ve ifadesiz. Ama yanımda Timur’du. Aşkla bakan, tutkuyla seven, konuşan, her an belime masaj yapan ve bana kahvaltı hazırlamaktan asla vazgeçmeyen Timur.

Her halini seviyordum. Hem de ölesiyse.

“O düzen kurulduğunda...” diye devam etti. Bakışları önünde, boşlukta idi. Zihni sayısız ihtimali tartıyor gibiydi. “Bu defa ülke içindeki yeraltı liderleri ayaklanacak. Hepsi Kenan’ın boşalan koltuğuna sahip olmak isteyecek. Yakup Öz devlete çalışıyor olabilir ama asla güvenileceğim biri değil. Ve eminim eğer güç onda kalırsa koltuğa o oturacak. Şu an güç bende, Kanpusu’dan hepsi korkuyor. Bu savaş bitmeden o masaya ipleri elinde tutacak, güvenilir birini bırakmalıyım.”

Dudaklarım etkilenmiş bir ifadeyle kıvrıldı. “Sağlam racon yapıyorsun, Timur Töng’e. Asker olmamış olsaydın yeraltında olacakları düşünemiyorum.” Göz ucuyla baktı. Ağzıma bir ekmek daha itelemesi aynı saniyelerde gerçekleşiyordu. Lokmamı, çayımdan bir yudum alarak yuttum. “Öz malikânesinde yaşadığım süre boyunca şunu öğrendim: Baba oğul asla anlaşıyor. Yakup Öz için Dağhan hep daha merhametli ve nahif. O dünyanın adamı olmadığını savunuyor.”

Bu defa oldukça ciddiydi. “Dağhan Öz, görüldüğünden fazlası.”

“Katılıyorum. Ama babası ne derse onu yapmaya devam ediyor. Yakup Öz ne derse koşulsuzca inanıyor. Ama inan bana, asla babasının oğlu değil, Timur. Kalbi o adam gibi karanlık değil.” Omuzlarım düştü. “On ikili masayla baş edebilir mi bilmiyorum. Karanlıkla baş etmek için karanlığa bakmak gerekir. Dağhan öyle bir adam değil.”

“Eder,” dedi tek nefeste. “Sadece henüz kendi potansiyelinin farkında değil. Karanlıkta büyürsen sana da karanlık değer, Ahu. Sana sadece bunu beslemek düşer.”

Süheyla düştü aklıma. Kendi halinde yaşamlarında bir de eşi için endişelenmesi yürüğünü burkuyordu. Tek dayanağı Dağhan'dı.

"Ona bu şey olmaz, değil mi?"

Bu defa göz ucuyla baktı. Tek kaşı havalandırken bakışları gerekli mesajı veriyordu. Buram buram *neden şimdi bunu sordun*, diyordu.

"Eşi Süheyla çok iyi biri. Bana çok destek oldu," diyerek açıkladım. "Aynı zamanda Dağhan da destek oldu. Zarar görmelerini istemiyorum."

"Bir şey olmaz," diyerek kestirip attı. "Mafyanın oğlu. İki kurşun sıkmayı da biliyordur herhalde. Bu hayatı yaşayıp zerre pislige değmediğine asla inanmam. Elbet vardır onun da karanlık bir köşesi. Bir de onu mu gazlayacağım?" Anlamsızca dikleşti ve boynunu sağa eğerek kütleletti.

Her şeyi gibi rahatsız olduğu anları belli etme şekli de netti. İfadesi karşısında gülmek zordu. "Sen şu an Dağhan'ı mı kışkandın yoksa bana mı öyle geldi, canım? Adam evli ve karısına delicesine âşık, Timur."

Göz ucuyla bakıp, "Ben deli gibi seni ararken seni gören herkes canımı sıkar, Ahu," diye yine oldukça net bir cevap verdi. "Karısına delicesine âşık olan sadece Dağhan Öz değil."

Elim saçlarına uzandı. Yine eski Timur gibi kısa bırakıyor, uzatmıyordu. Oysa ben uzun halini seviyordum. Parlak tutanları güneşte görmek, dağın zirvesinde batan güneşi izlemek gibiydi. Ama bunu hiçbir zaman sesli dile getirmeyecektim çünkü onun kısa saç sevdiğini biliyordum. Ben aksini söylediğimde bundan vazgeçecektim ve ben onu Timur Töngge yapan hiçbir detayı ondan almak istemiyordum.

"Bu yüzden babasını karşısına alıp bizi yeniden bir araya getirdi." Bakışları tabağındaydı. Kısa kesim saçlarında, yanağında gezinen elim her zamanki gibi her santimi ezberlemeye çalışıyordu. En son çenesindeki çukurda durdum. "Ve eğer o masa konusunda sen Dağhan'a güveniyorsan ben de güvenirim. Ama söyleyeceklerimi yapabilir mi emin değilim."

Bu defa gözleri bendeydi. *Ne söyleyeceksin*, der gibi boynu büküldü.

"Amacın on ikili masa liderini Dağhan yapmaksa bunu Kenan'ın yaptığı gibi korkuyla yapamazsınız. O masadaki çoğu üye uzun zamandır bu âlemde. Onlara özgürlüklerini verip saygınlıklarını istemeniz gerek."

Tek kaşı havalandı. "Saygınlık istemek, derken?"

Büyük bir ilgiyle dinliyordu. Heyecanla anlatmaya başladığımda çayını bile bırakmış, bakışlarını benden bir saniye olsun koparmamıştı. Zihnimden geçen tüm detayları döktüm. Büyük bir plan değildi ama etkili olabilirdi.

"Nasıl?" dedim zihnimdeki her şeyi döktüğümde. "Bu defa etkilendin, değil mi?"

Sadece izliyordu ama bakışlarındaki hayranlık görülmeyecek gibi değildi. "Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

Güldüm. "Cemil baba anlatırdı. O zamanlar tüm bunları bir hikâye sanırdım." Bakışlarım boşluğa takılırken gülüşüm soldu. "Kendi yaşadıklarını anlattığını bilmiyordum."

Herkes gibi o da bana valan söylemişti. Bakımevinde olduğunu öğrendiğimden beri gidip ziyaret etmek istiyordum ama cesaret edemiyordum. Dağılan duygularımı toparlamam gerekiyordu.

"Riskli," dedi düşünceli bir şekilde. Bakışlarından söylediklerimi zihninde tattığı anlaşıyordu.

"Öyle ama etkili olabilir. Diğer türlü hiçbirisi Dağhan'ı saymaz. Onların dünyası buradan farklı. Timur. Anladıkları dil bu. Sadece, az önce de dediğim gibi Dağhandan emin değilim. Bunu yapabilir mi bilmiyorum."

Bu düşüncem onu küçümsediğim için değildi. Tüm ihtimalleri düşünmek zorundaydım. Onu hep gülerken ya da büyük bir sakinlik içinde görmüştüm. Belki de Yakup Öz haklıydı. Bu dünyanın insanı değildi. Onu bu savaşın ortasına atmak ne denli doğruyd?

Düşüncelerimi sesli dile getirmeden yapamadım. "Onu bu savaşın ortasına atmak ne kadar doğru, Timur?"

"Bunu isteyen o, Ahu." Sessiz kaldım. Haklıydı. Kenan'a sıkılacak kurşunu isteyen oydu. Bunun için babasına bile kafa tutmuştu. "Kabadayı olmadığın için şanslıyız," dedi. Dalgın bakışlarım boşluktan koptu. "Ortalığın ebesini sikermişsin."

Kadınısı bir kahkaha atarken kınamayı da ihmal etmedim. "Sövme, Timur."

Sövmedi ama tüm cevapları yerine dudaklarını tüm suskunluklarına inat dudaklarıma yasladı. Nefesiyle aralanan dudaklarım hissettirdiği her şeyi kavrayıp sıkıca kendine çekti. Her zamanki gibi hoyrat ama duygu yüklü bir gemiyle çarpışmak gibiydi dudaklarından ruhuma değen hislerle yüzleşmek. Yeryüzüne düşen hacminden daha büyük bir şiddetle seviyor ve bunu göstermekten asla çekinmiyordu.

Kalbim göğüs kafesime deli bir darbe savurdu. Sadece onun içindi. Dudaklarımız soluklanmak için ayrıldığında alnı alnımda, nefesi nefesimde, elleri yanaklarımdaydı. Çok şey söyleyebilirdi ama sadece dudağımın köşesine minik bir öpücük daha bıraktı.

Kaybetmekten delicesine korkuyorduk. O hâlâ kalbindeki yarada, ben ise uçurumun ucunda kalmıştım. Ama aramızdaki can *ben de vardım*, der gibi varlığını belli ettiğinde bu defa ben onun dudağının köşesine derin bir öpücük bıraktım.

"Yine dikkatimi dağıtıyorsun," diye soludum dudaklarına doğru.

İşine geliyor olmalı ki dudağının köşesinde çapkın bir gülüş belirdi. Birkaç saat içinde gitmesi gerekiyordu. Ne zaman geri geleceğini ise bilmiyordum. Dışarıdaki savaş çetin ve sertti.

Yine sessizdi ama bedenimi kucaklayıp kendi kucagına alması, boynumdaki yaraya derin bir öpücük bırakırken belime dolanan kolu ve karnıma değen eli tüm cevaplar için yeterliydi.

Utaklık bir kere daha kendini belli etti. Bizim hiçbir zaman bir ailemiz olamıştı ama ona bir aile kurabilirdik. Timur o yuvanın duvarları, ben ise çatısı olabilirdim. Çünkü hayat bunu bize borçluydu.

Bize ve karanlığa ektiğimiz tohumdan doğan tek güneşe, *kızımıza*.

Uzak diyarlarda, okyanusların ötesindeki bir ülkede zalim bir kral yaşamış. Halkı açlıktan kıvranıırken sarayında eğlenceler düzenler, insanlar üzerine giyecek tek bir kumaş parçası bulamazken o sayısız ipekten kendine elbiseler diktirmiş. Halkının acısı, açlığı ve huzuru değil, kendi zevki ve zenginliği her şeyin önündeymiş. İhtiras gözlerine kalın, arkası görünmeyen bir perde gibi çekilmiş.

Dağların zirvelerinde, kuytu bir tapınakta yaşayan Buda keşişi halkın bu haline daha fazla dayanamamış ve büyümlü yollarla bir canavarın doğmasına izin vermiş: Bulgasari...

Ejderhayı andıran gövdesi, gergedan gibi sivri boynuzları, fil gibi hortumu, sırtını kaplayan mekanik dikenleri ve güçlü pençeleri varmış. Keşiş demir yiyerek büyüyen bu canavarın kulağına sadece tek bir cümle fısıldamış:

Kralı ve ordusunu yok et!

Bulgasari aç ve körmüş. Doyumsuz bir iştahla saraya saldırmış, önü alınamaz ve durdurulamaz bir şekilde sarayda ne kadar metal varsa yemiş. Askerlerin silahları, kralın en sevdiği mücevherleri ve halkından sakladığı altınlar artık yokmuş. Açlık bir diğer açlığı yutmuş, ihtiras bir diğer ihtirasa yenilmiş. Evren dönmeye devam ettiği sürece bu, kaçınılmaz bir gerçeklik olarak kalmaya devam edecekmiş.

Kral gördükleri karşısında aklını kaybetmiş. Bulgasari'ye onu yemesi için yalvarmış ama canavarın istediği kralın canı değil, canından daha çok sevdiği her şeymiş. Sarayı kemirdikçe kemirmiş. Kral bunun acısıyla ülkesini terk edip kayıplara karışmış. O günden sonra bir daha göreni de duyanı da olmamış. Dağların diplerinde kalan derin mağaralardan, yılın bazı günlerinde yükselen haykırışlar olduğunu söyleyenler varmış. Kimi buna rüzgârın ağıtı kimi ise kralın feryadı demiş.

Özgürlüğüne kavuşan halk günlerce sokaklarda eğlenmiş, yiyip içmiş. Kralın mutfağına girip yağmalamışlar. Ama bir yıkım, bir başka yıkıma daha gebeymiş. Bulgasari yedikçe açlığı artıyor, midesi büyüyor ve daha fazlasını istiyormuş. Demir açlığı kontrolsüz ve sonsuzmuş. Saraydan aldıklarıyla doymamış, ülkenin madenlerine, evlere ve dükkânlara saldırmaya başlamış. İnsanlara zarar veriyor, gözü açlığından başka hiçbir şey görmüyormuş.

Dong Hyun siyah arabasının içinde. İstanbul sokaklarında ilerlerken kucağındaki altın kaplama Bulgasari heykelinin başını okşuyor, yolları izliyordu. Güneş gözlükleri gözlerini saklıyor ama yüz hatlarını gizleyemiyordu. Saklanmayı pek umursadığı da söylenemezdi.

"*I like it Istanbul!*"¹ diye mırıldandı şehrin sokaklarına bakarken.

Bu şehri seviyordu. Kenan Kralşan zayıfladıktan sonra Kurul'dan aldıkları kesin talimatla buraya gelme cesaretini göstermişti. Üyeler, ülkeyi her biri için para ve güç elde edebilecekleri alanlara bölerek kendi aralarında pay etmişti. Şaşkındı çünkü Kenan Kralşan denen adam güç için kendi kardeşine bile acı-mamıştı. O zaman şimdi neredeydi? Lider hâlâ oyken onun ülkesinde bu denli at koşturmak riskli ama bir o kadar cezbediciydi.

Bu paydan ona düşen yasaklı madde sevkiyatlarından elde edilen gelirlerdi. Son aylarda herkesi haraca bağlamış, yönetimi kendi eline almıştı. Ne *dur*, di-yeni vardı ne de sorgulayanı. Diğer üyeler Blarta Bella ve Meksika karteli Jovan sıklıkla arkasını toplardı ama tüm bunların bir oyun olduğunun farkındaydı. Kurul'da hiç kimse dost değildi.

Araba kırmızı ışıktaki durduğunda dudaklarındaki gülüş solmuştu. Birkaç hafta önce öldürülen üye Russo'nun otelinin önünden geçiyorlardı. Bulgasari üzerindeki parmakları duraksadı. Tehlike çanları çalıyor ama görmezlikten gelmeyi seçiyordu. Haberler yeraltında çabuk yayılmış, Kanpusu denen bir adamın tüm üyelerin peşine düştüğünü duymuştu.

Bella ve Jovan kadar cesur değildi o. Birkaç gün sonra Kore'ye geri dönecek, buradaki işleri uzaktan yönetmeye devam edecekti. Kralşan için ölmek, bu ha-yatta en son isteyeceği şey bile değildi. Otele arasına giren şey siyah bir araç oldu. Yanlarında duran araç da onlar gibi kırmızı ışığa takılmıştı.

Dong Hyung'un bakışları ise hâlâ otelin görünen kısımlarındaydı. "*No. I don't like Istanbul!*"² dedi ağır ağır.

Hemen buradan uzaklaşmalı, sular durulana kadar geri dönmemeliydi. Ama bugün annesinin ölüm yıldönümüydü ve dünyanın her neresinde olursa olsun bugünü asla kaçırmazdı. Bir kiliseye gitmeli, annesi için mum yakmalı ve İsa'ya dua ederek annesine hâlâ onu unutmadığını söylemeliydi. Bu ritüelin onu koruduğuna, annesinin ruhunun ona yol gösterdiğine inanıyordu.

Yanlarında duran siyah aracın camı açıldığında ona değen gözlere karşılık vermek zorunda kaldı. Küçük gözleri siyah arabanın sürücü koltuğundaki sert çehreye değdi. İri, saçları kısa kesilmiş, çenesinde derin bir gamzesi olan adam göz ucuyla ona bakıyordu. Anlamsızca ürktü. Dışarıdan aracın içinin görünmesi imkânsızdı ama karşısındaki adam burada olduğunu biliyor gibi bakıyordu.

¹ "İstanbul'u seviyorum."

² "Hayır. İstanbul'u sevmiyorum."

Dong Hyung gözlerini kaçırmadı. Karşısındaki adam da. Kırmızı ışık yeşile çevrildiğinde ilk ilerleyen diğer araç olmuştı. Dong Hyung hemen arkasındaydı. Başını iki yana salladı. "Siz Türkler çok öfkeli," dedi şoförüne. Peltek konuşuyor, harflerin çoğunu yutuyordu.

Sadece ensesi görünen şoför Dong Hyung'un aksine akıcı bir İngilizceyle, "Henüz bir Türk'ün öfkesine denk geldiğinizi düşünmüyorum, efendim," diye cevapladı.

"O ne demek?"

Şoför sessiz kaldı. Dong Hyung onun her zamanki şoförü değil, bir başkası olduğunu anlamadı. Sesi ve enseden görünüşünde şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu. "Yani *sizi fazlasıyla sevdik*, demek. Türkler misafirlerine saygı duyar."

Güldü. Gözlerini kapatıp kucagındaki heykeli okşamaya devam etti. Annesinin ona son armağanı olan bu minik heykeli asla yanından ayırmaz, kiliseye gideceği günlerde yanında taşırdı. Koruma ordusuyla gezmesine rağmen sadece bugün aracını değiştirir, en saf ve temiz haliyle annesinin karşısına çıkardı.

Yollar akıp gitti. Dong Hyung sessizce dışarıda akan yaşamı izledi. İş kısmı bir yana dursun, burada sıkılıyor, memleketine gitmek istiyordu. Hiçbir zaman diğer Kurul üyeleri kadar baskın ve hırslı olmamıştı. Eğlenir, söndürdüğü yaşamlardan para kazanır ve bunun keyfini sürerdi.

Kilisenin önüne geldiklerinde araç durdu. Şoför sessiz kalırken, Dong Hyung kucagındaki bibloyla beraber araçtan inip önündeki merdivenleri hızla çıkmaya başladı.

Gerçek şoförü sabahın erken saatlerinde başından vurularak öldürülmüştü. Henüz hiç kimsenin haberi yoktu. Kızılgerdan Operasyonu sessiz ama en derinden akmaya devam ediyordu. Gece Dong Hyung'un evine sızarak gerçek şoförü öldürenin MİT çalışanı Menekşe olduğunu hiç kimse bilmeyecekti. Şu an şoför koltuğunda oturanın bir diğer MİT üyesi Alper olduğunu bilmeyecekleri gibi.

Timur Töng'e yardım için onları aramıştı. Kanturalı Bey'in tam yetki verdiği bu genç adam, onları nereye çağırırsa oraya gitmek zorundalardı ve bundan asla şikâyetçi değillerdi. Sessizce araçta beklemeye devam etti Alper. Onların görevi buraya kadardı. Kızılgerdan'ın görünmez kanatları, en sessiz ama etkin güçleri olarak kalmaya devam edeceklerdi.

Kilisenin içinde, banklardan birinde oturan Terzi dua eder gibi ellerini birbirine kavuşturmuştu. Diğer köşedeki Murathan'ın başı yerdeydi ama Dong Hyung'un her bir hareketini takip ediyor, adımlarını sayıyordu.

Dong Hyung, Bulgasari heykeliyle birlikte sunağa ilerledi. Cebinden çıkardığı siyah bereyi kafasına geçirmiş, güneş gözlüklerini çıkarmamıştı. Burada ona kimsenin el süremeyeceğine inanıyordu. *Oysa Âdem ve Havva günaha ilk el sürdüklerinde cennetteydi.*

Geniş alanda dört sunak daha vardı. Adımlarının yöneldiği sunak Meryem Ana'nın, kucagında bebek İsa'yla olan portresine aitti. Önünde durduğunda bakışlarındaki duygusallığı belli etmek adına gözlüğünü çıkardı. Bulgasari heykeli sunağın içine bırakırken annesi için bir mum yaktı. Sunağa bıraktı, ellerini kavuşturup gözlerini kapadı.

"Neyi bekliyorsunuz?" diye kulaklıklara mırıldanan hiçbirinden ses çıkmadığı için endişelenmeye başlayan Mukbil'di.

Her şeyi sol köşede kalan merdivenlerden izleyen Timur küçük bir an sessiz kaldı. Rezil adamın teki de olsa onu annesine dua ederken yok etmeyecekti. "Duası bitsin," dedi sadece.

"Şerefsize bak," diye homurdandı Murathan. "Dün gece evinden dört kadın çıktı, bugün gelmiş kilisede ayin yapıyor."

Timur yine sessizdi çünkü Murathan'ın olaydan ziyade evin dağınıklığını düşündüğüne emindi.

"Ahuzar, *annesini gerçekten önemsiyor*, dememiş miydi?" dedi Terzi. "Demek ki haklı. Onun ulaşamadığı veri tabanlarından Mukbil'le derin bir araştırma yaptık ve gerçekten istisnasız her yıl bunu yaptığını gördük. Ama garip olan şu ki bir annesi yok. Kendisi nüfus cüzdanını bile on yedi yaşında çıkartabilmiş, yıllarca sokaklarda yaşamış."

Dong Hyung aniden gözlerini açıp dua mumunu söndürdüğünde hepsi sessizleşti. Mumun dumanını üç kere Bulgasari'nin etrafında çevirmiş, kutsamıştı. Dudakları belli belirsiz kıpırdıyor, kimsenin duymadığı dualar okuyordu.

Sessizce beklemeyi sürdürdüler. Hyung dualarını bitirdiğinde Bulgasari biblosunu almış, Meryem Aana ve Hazreti İsa'ya karşı başı ve göğsü arasına hayali bir haç işareti çizerek uzaklaşmıştı. Kiliseden çıkıp yeniden merdivenlere yöneldiğinde kucagındaki bibloyu evcil bir hayvan gibi seviyordu. Adımları yavaşlarken yeniden güneş gözlüğünü taktı.

Hani? Onu öldürecek hiç kimse yoktu! Diğer üyeler dışarı çıkmaya bile korkarken o, elini kolunu sallayarak gezebiliyordu. Dudaklarında küçümser bir gülüş belirdi. Herkes onu en zayıf halka olarak görüyordu ama asıl korkak olan onlardı. Russo'nun ölümü, Kurul'un üzerine ölüm toprağı atmış gibiydi.

"*I like it Kanpusu*,"⁴ diye mırıldanarak ilerledi.

Adımları seri bir şekilde arabasına yöneldi. Kapıyı açıp koltuğa kurulduğunda dudaklarında serseri bir gülüş vardı. "Gidelim," dedi şoföre. Kucagındaki bibloyu severken keyfi artıyordu. "Kanpusu'ymuş! Bulgasari'm varken beni kimse yok edemez. Annemin ruhu benimle."

Araba ilerlememişti. Dong Hyung keyifli bakışlarını ön aynaya çevirdiğinde gördüğü şoförü değil, keskin kahveler oldu. Gülüşü dudaklarında asılı kalırken

⁴ "Kanpusu'yu seviyorum."

kapılar kilitlendi. Bu gözleri hatırlıyordu. Dakikalar önce karşılaşmıştı. Şoku arlatması kısa sürdü.

“Dur!” dedi en sert şekilde. Belindeki silahını kavramak için hamle yaptı fakat sürücü koltuğundaki Timur hızla arkasını dönerek ucunda susturucu olan silahını Dong Hyung’un alına yaslamıştı bile. Dong Hyung’un silahının hedefi de tam olarak Timur’un göğsüydü.

Küçük bir an sessiz kaldılar. Dong Hyung’un bakışlarını güneş gözlüğü saklıyordu. Timur’un memleketin en soğuk köşesini aratmayacak bakışlarından kaçmak ise imkânsızdı.

Birkaç saniye içinde araç kapıları açıldı. Murathan Karakurt Dong Hyung’un yanına kuruldu ve kapılar yeniden kilitlendi. Artık başına doğrultulan iki silah vardı ama bakışlarını Timur’dan koparmamış, dönüp yanına oturanın kim olduğuna bakmamıştı.

“Kanpusu sen misin?” dedi sadece.

Mırıltıyla onayladı Timur. “Çağırdın, geldim.”

“Kralşan’ın nerede olduğunu bilmiyorum! En son bildiğim Blarta Bella’nın ona yardım ettiği. Git, o kadını öldür!”

Timur sessiz kaldı.

“Silahını indir,” diyen Murathan’ın soğuk sesiydi.

İndirmedi. Hatta soğuk ucu Timur’un göğsüne daha da yasladı. Oysa tam oradan aldığı bir yarası zaten vardı. Artık akacak kanı yoktu.

“Sana dedim!” diye directti bozuk İngilizcesiyle. “O lanet Kralşan bende değil! Nerede olduğunu da bilmiyorum. En son aylar önce gördüm.”

“O zaman neden buradasın?” dedi Timur ağır ağır. “Neden benim ülkemdesin?” Silahın ucuyla Hyung’un başını geri iteledi. “Neden benim topraklarımdasın?”

Bir diğer silahı tutan Murathan da hafifçe silahı başına bastırmıştı. İki silah arasında kalan Dong Hyung’un küçük gözleri yuvalarında hızla dönüyordu. Bu paniğini saklayan tek şey gözlükleriydi.

“Öyle emredildi! *Kralşan gücünü kaybetti, gidin ve ondan alabileceğiniz her şeyi alın*, dediler.”

“Bunu söyleyen Kurul muydu?”

Sessiz kaldı. Onların adını anamaz, varlıklarını dile getiremezdi.

Murathan’ın bakışları kucağındaki heykeldeydi. “Bulgasari doyumsuzluğu temsil eder. Sizin gibi.” Göz ucuyla Timur’a baktı. “Okulda bu konuyu işlemiştik, hatırlıyor musun Kanpusu?” Son cümleyi Türkçe kurmuş, âdeta aralarında kalan adamla dalga geçer gibi sırtmıştı.

Hâlâ ifadesizdi Timur. “Hayır,” dedi en net şekilde.

Göz devirmek isterdi Murathan ama o an için yapamadı. “Sen sakın konuşma, ben hallederim,” demekle yetindi. Koreli adama gülmeye devam etti.

Bundan sonrasında kusursuz İngilizcesiyle konuşacaktı. "Bulgasari nasıl yok edilir, biliyor musun? İçine kızgın eritilmiş demir dökülür."

Dong Hyung vahşet görmüş gibi ona dönmüş, kucagındaki bibloyu daha sıkı kavramıştı.

"Merak etme," diyen Timur'du. "Seni öyle yok etmeyeceğim." Silahı saniyeler içinde ateşlediğinde Dong Hyung son bir nefes alma şansı bile bulamadan bedeni geri savrulmuş, silah elinden düşerek geri devrilmişti. Alnının ortasında açılan büyük delikten etrafa dağılan kanların ilk hedefi Murathan'dı.

Tepkisizdi ama yüzüne gelen kan damllarına kayıtsız kalamadı. "Elinin ayarını sikeyim, Timur," dedi. Elinin tersiyle yanağını silmeyi denedi. "Bir şey anlattırmadın, hayvan herif! Bulgasari hikâyesini anlatacaktım."

"Ben o derste yoktum," diyerek önüne döndü Timur. "Direkt sonucu işlediğimizi hatırlıyorum."

Dong Hyung gözünde güneş gözlükleriyle, ağzından ve alnından boşalan kan gölünün içinde kaldı. Yaşadığı doyumsuz hayat, doyumsuz bir ölümle sonlandı. Kendi hayatını kurtarmak için nice hayatlar aldı, sonunda boğazında kalan son şey kendi kanıydı.

Tıpkı bir Bulgasari gibi.

Murathan sormadan Timur torpido gözüne uzandı. Islak mendil paketini arkasındaki Murathan'ın kafasına savururken bir şeyler aramaya devam ediyor; koz, fırsat, hassas nokta olarak değerlendirilebilecek her şeyi bulmaya çalışıyordu. Kalın, küçük, koyu kahve bir zarf buldu. Zarfın içinden çıkan küçük bir kâğıda yazılı art arda sayılar o an için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Murathan omzuna dokunup, "Sonra bakarız, gitmemiz lazım, vakit yok," dediğinde sorgulayan bakışlarını kâğıttan koparamamıştı. Neydi bu? Ahu'nun sırtına kazıdıkları ölüm yetmemiş miydi? Şimdi kimin canını yakacaklardı?

Bir katile *neden öldürdün*, demek kadar saçmaydı bu soruları onlara sormak. Kan ve hırs hepsinin gözlerini bürümüşü, güç sandıkları cehennemin içinde kayboluyorlardı.

Timur ve Murathan arabadan inip sessizce uzaklaştı. Aralarında otuz adım varken, durup kameraların görmeyeceği kör bir noktaya dikildiler. Murathan başına siyah bir şapka geçirerek, yüzünü kapatırken Timur ne kaçıyor ne de saklanıyordu. Kayıtlardan yüzünün silineceğine emindi. Telefonundan Kızılgerdan Operasyonu'nun gizli güçlerine tek bir mesaj attı: *Ürün hazır. Paketleyin.*

Kanturalı Bey'in emriyle artık hepsi Timur için çalışacaktı. Sadece beş dakika sonra Alper yeniden Dong Hyung'un şoförü gibi araca binmiş, hızla uzaklaşmıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"İşe yarayacak mı?" dedi Murathan.

"Dağhan Öz'ün oyunculuğuna bağlı." Adımları geriledi. "Gidelim."

Bir adımı arkasındaydı Murathan. "Bahasına inat yapabilir ama riskli. Anlatı-
nın planı uygulamaya cesaret edebilir mi emin değilim."

Sessiz kaldı. Kelimelere dökemiyordu ama hissediyor, içten içe biliyordu.
Dağhan Öz'ün gözlerinde bir parça kan vardı. Kendi ruhuna sıyan bu kara
lekevi kimin gözbebeklerinde görse tanırdı.

Timur susuyordu ama Murathan hâlâ susmak ne demek bilmiyordu. "Bu
planı gerçekten Ahu mu söyledi?" Mırıltıyla onayladı Timur. "Karında mafya
olma potansiyeli var, haberin olsun."

"Görünüzü keser, diye boşuna demiyorum."

Kesik bir kahkahayla gülmüştü Murathan. Arkalarında bıraktıkları ölüm,
yaşam kadar gerçek, sıradan ve hayatlarından bir parçaydı. Yıllarca ölüm kova-
lamış, vatana uzanan bütün elleri kırmışlardı. Sessiz adımlarla ilerlediler. Dong
Hyung'un cesedi yarın gazete manşetlerinde yer alacaktı. *Koreli işadımı ara-
basında ölü bulundu*, diye manşetler atılacak, bunun bir intihar olduğu basına
yayılacaktı.

Sadece on ikili masa, Kurul ve Kralşan gerçeği bilecek; Kanpusu'nun öfke
kusmaya devam ettiğini sessizce birbirlerine mırıldanacaklardı. Boğaz'daki köş-
kündeyken bu haberi alan Blarta Bella sessiz; büyük evinin bahçesinde, havuz
kenarında güneşlenen Meksika Karteli Jovan ise tepkisizdi. Bunun sıradan bir
ölüm olmadığını biliyorlardı.

Kurul'un en güçlü üyesi olan Meksika Karteli Jovan'a yaklaşmak kolay ol-
mayacaktı. Serseri ve hayattan kopuk görüntüsünün aksine gerçek bir güce
sahipti. Silah ve uyuşturucu sevkiyatında haberleşme ağı kurmuş, kendi uy-
dusuyla bunu sağlamıştı. Uydunun frekansı sadece iş yapacağı özel insanlara
verilirken Karteli ele geçirmek için yeterli hiçbir yasal delil yoktu.

Ama yeni hedef olduğunu hisseden Blarta'nın, Jovan'ı araması ve korkula-
rını dile getirmesi kaçınılmazdı. Kanpusu'nun yeni hedefi olacaklarından bah-
sedecek, panikle bağıracaktı. Jovan'ın tek cevabıysa gülmek olacaktı.

Çünkü herkes Kralşan'ı en güçlü sanırken Jovan içinde kalan son insani
duygularını uzun yıllar önce ezmişti.

"Cihan."

Küçük barakasında, masasındaydı Cihan. Gün ışığı belli belirsiz pencereden
sızıp önündeki ders kitaplarına düşüyor, sorular aydınlanıyor ama Cihan'ın
beyni bir türlü aydınlanmıyordu.

"Cihan," dedi Biricik yeniden. Karşısındaki sandalyeye oturmuş, dikkatle
izliyordu.

"Sessiz ol," dedi Cihan ciddiyetle. "Konsastirasyonumu bozuyorsun."

Bazı kelimeleri telaffuz etmek neden bu kadar zordu? Mesela üç gün değil,
üç yıl da çalışsa bu kelimeyi söyleyemeyecekti. Biricik iç sesini duymuş gibiydi.

"İnan bana dikkatimi dağıtıyorun. diyebilirsin, Cihan. Kelime oyunu yapmaya çalışmana hiç gerek yok." Parmakları Cihan'ın önündeki soruları işaret ediyordu. "Ayrıca üç saattir aynı soruya bakıyorsun. Sayfa bile çevirmedin. Hangi konsantre olma durumundan bahsediyorsun? Bence şu an sende bu durumun K'si bile yok."

Göz ucuyla, ters ters baktı Cihan. "Süren var, demedin. İstedigini kadar istedigim soruya bakarım. Sana ne, kızım!"

Biriklikla soludu Biricik. Dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını saçlarına daldırdı. "Bari bir soruyu doğru çözmüş ol. Üç saattir bekliyorum. Bütün evi temizleyip kek ve çay bile yaptım, sen hâlâ aynı sayfadasın. Kalem bile oynatmadın!"

Cihan oldukça makuldü. "Aklımdan çözüyorum."

Birikik daha da makuldü. "O zaman doğru cevabı nereden bileceğim?"

"İşaretleyeceğim."

"Sallamadığın ne malum?"

Teessüf ederim. der gibi dikleşti Cihan. "Ne alakası var, kızım? Önce zihninden çözüyorum, emin olunca cevapları yazacağım." Eliyle önündeki test kitabını kapadı. "Sen git de kekine bak, yanık kokuyor."

Birikik havayı kokladıktan sonra hızla ayağa kalkmış ve mutfığa koşmuştu. "Hayır, lüden yanmış olma!" Feryadı oldukça içtendi.

Birikik mutfığa girip kaybolduğunda Cihan elini önündeki kitaptan çekmiş, en çaresiz haliyle sayılara bakıyordu. Liseyi bile zorla bitirmiş, daha sonrası için asla uğraşmamış ve uğraşmayı düşünmemişti. Sokaklarda büyümüş biri için bu bile mucizeydi. Ölen bir arkadaşının kimliğini almış, bu isimle yaşamıştı.

Cihan.

Belki de gerçek adı bambaşka bir şeydi. Hatırlamıyor, bilmiyordu. Kendine dair hatırladığı tek şey küçük elini kavrayan bir kadının onu bilerek, kalabalıklar içinde bırakıp kaçmış olduğuydu. Bu an tüm canlılığıyla zihninde yaşıyordu. O sokaklarda kaybolmamıştı, o sokaklara bırakılmıştı. Her zaman okumak, buradan kurtulmak istemişti ama zordu. Sokaklar kimine ışıktı kimine zifiri bir yol.

Hayat ona hiçbir zaman bir seçenek sunmamıştı. Mucizeler yalanlardan ibaret, umut köksüz bir ağaçtı ve tek bir rüzgârda devrilebilirdi.

Aşk tüm bunlardan daha garip bir histi. Yoksa Biricik'i daha fazla dinlemek için *bana ders anlatsana*, demesi imkânsızdı. O, her şeyi bu denli bilirken kendini yanına yakıştıramıyor, kaybetme korkusuyla baş edemiyordu.

Ama matematik her şeyden öte, rezil bir algoritmaydı. Ellerini başına atıp sorulara aval aval bakmaya devam etti. Toplama, çıkarma, arada çarpma, yer yer de bölmeden sonrası yoktu Cihan'da. Biricik saatlerce anlatmıştı ama onu izlemek varken dinlemeyi unutmuştu. Dinlese bile anlayacağını hissetmiyordu.

Soruyla bakiştığı saniyelerde kapı çalmış, Biricik elinde kek tabağıyla salona gelirken Cihan'ın bakışları kapıya dönmüştü. Kısa bir an ikisi de tedirginlikle sessizleşti. Bu barakaya tanımadıkları hiç kimse gelmez, kapı çalmazdı.

İlk ilerleyen Biricik oldu. Elindeki kek tabağını köşedeki sehpa üzerine bırakırken kapıyı açmadan pencerenin önüne tünemişti. Aralarında sessiz bir anlaşma vardı. Şayet gelen Cihan ise belli bir ritimle kapıya vururdu ve Biricik sadece ona kapıyı açardı. Ama gelen her kimse kapıya vuruşu bir hayli şiddetliydi.

“Belki Timur abidir,” dedi Biricik kısık bir sesle.

Kapının önündeki Cihan küçük delikten dışarı bakmayı denedi. Kapının önünde yabancı, kumral saçları omuzlarında biten bir kadın vardı. Sessiz olması için parmağını dudağına yaslayıp, Biricik'i kolundan kavrayarak camın önünden çekti, arkasına aldı. İkisinin de adımları gerilemeye başladı.

“Abim değil.” Cihan sesini kendi dahi zor duyuyordu.

“Beni Timur Töngge gönderdi,” dedi dışarıdaki kadın. “Cihan Bey, *dövüş derslerine devam ettin mi*, demem sizin bana güvenmemiz için yeterliymiş sanırım. Bir de sizi sokak arasında dayak yerken kurtarmış. Bunu söylememi istedi.”

Sessizlik birkaç saniye boyunca sürdü. Cihan göz kırptırırken bir adım arkasındaki Biricik sessizce bekliyordu. Tüm bunları abisi dışında birinin bilmesine imkân yoktu ama bu şekilde izah edilmesi şart mıydı?

“Dayak yemedim!” dedi anında. Adımları kapıya ilerlerken Biricik'e açıklama yapma derdindeydi. “O olay öyle gerçekleşmedi.”

Dışarıdaki kadından bir ses daha yükseldi. “Hâlâ bana inanmıyorsanız olayın detaylarını anlatıp, tam olarak konumu da verebilirim. Issız bir sokakta birkaç gençten dayak yerken Timur Töngge gelmiş. Sigara içiyormuş ve sizin burnunuzun üzerine yediğiniz yum-”

“Lan!” diyerek kapının koluna sarıldı Cihan. “Hanımefendi, susar mısınız? Anladık, tamam.”

“O zaman şu kapıyı artık açar mısınız?”

“Açamam,” dedi Cihan tek nefeste. “Önce abimin sizi buraya neden gönderdiğini söyleyin.”

“Biricik Hanım'ı Ahuzar'ın yanına götürmemi söyledi.”

Sessizlik en ağır şekilde barakanın üzerine kuruldu. Cihan'ın bakışları usulca Biricik'e döndü. İkisinin gözleri birbiriyle denk düştüğünde Cihan tek bir isimle Biricik'in gözlerinin içinin ne denli parladığını tüm şeffaflığıyla gördü. Biricik küçük ama hevesli adımlarla kapıya yönelmiş, Cihan'ın yanına dikilmişti.

“Açsana,” dedi hevesle. “Kadın bekliyor.”

Cihan bunu yapmak istemiyordu. Ama kadın, “Hâlâ bana inanmıyorsunuz sanırım,” dedi. “O zaman şu detayı da vereyim. Günlerce peşinden

kıymıyorsunuz. Herkesten dayak yediğinizi söyleyerek Timur Töng'e ye, *senin gibi olmak istiyorum. Bana senin gibi dövüşmeyi öğretir mis-*

Cihan daha fazla dayanamadı. Kapıyı hızla açarken canı fazlasıyla burnundaydı. "Abla, *tamam*, dedik ya!" diye yükseldi. "Ne diye detay verip duruyorsun?"

Karşılarında olgun, dik, alımlı bir kadın vardı. Kumral saçları omuzlarına dökülüyor, gözleri hissiz ama bir o kadar da parlak bakıyordu. Kahve deri ceketi ve dar kot pantolonu içinde oldukça fit ve kendinden emindi.

"Merhaba," dedi sakinlikle. "Ben Terzi. Dediğim gibi Timur Töng'e gönderdi."

Ahuzar'ın sırtına ölüm işlenmişti, Biricik'in göğsüne ise korku. Küçük bir an Cihan'ın arkasından çıkmaya cesaret edemedi. Yabancı ve ilk defa gördüğü herkese karşı artık daha tedbirli ve mesafeliydi. Başını Cihan'ın arkasından belli belirsiz uzatıp kadına bakmayı denedi.

Terzi boynunu eğerek ona baktı. İfade­siz bakışları ilk defa dağılmış gibiydi. "Fotoğraflardan daha güzelsin," dedi aniden. "Ama ablanla alakan yok."

Biricik, ablası gibi göğsünde huzursuzluk aranmak, iyi ve kötü insanı ayırmak isterdi. Ama yüreği henüz o kadar geniş değildi. Minik bir tebessümle Cihan'ın arkasından çıktı fakat ilerlemedi.

"Gidelim mi?" dedi Terzi aniden. "Seni ablana götürmem söylendi."

"Timur abi *şimdi olmaz*, demişti," diyebilirdi. "Beklerim ki ben. Yeter ki iyi olsunlar."

Terzi'nin bakışları güven doluydu. "Merak etme. Ablan artık güvenli bir yerde. Yanına gidebilirsin." Kahverengi deri ceketinin cebinden çıkardığı zarfı Cihan'a uzattı. "Ayrıca Töng'e bunu sana vermemi söyledi."

Cihan zarfı aldığı anda bir hayli yavaş ve ağırdı. Zihninde dönen sadece tek bir cümle vardı:

Seni ablanı götürmeye geldim...

Çok yara gördüğünü sanırdı, hiçbirisi bu cümle kadar batmamıştı. Bunca zaman hiçbir şeyi olmadan yaşamıştı. Kaybetme korkusu böyle iç sızlatan bir yangın mıydı? Hep kaybetmişti oysa. Bu defa onu korkutan neydi?

Gittiğinde seni unutacak, Cihan. Hatırlamak istemediği günler olarak kalacaksın. Kim seni sever ki? Kimsesiz, yoksul, cahil ve yorgunsun. Biricik ise güzel, zeki, yaşam dolu ve pencere önü çiçekleri gibi parlak...

Biricik'in kulağına mırıldadığı sözlerle kendine geldi.

"Cihan..."

Ne diye boynuna üflüyordu? Zaten canı her yerinde atıyordu. İrkilerek titredi. "He," dedi alık alık. "Ne oldu?"

Hemen vanındaydı Biricik. "Diyorum ki önce bir Timur abi'yi arayıp sorsak mı?" Göz ucuyla Terzi'ye baktı. "Yanlış anlamayın. Doğru söylediğinize eminim ama yine de emin olmak zorundayız."

Terzi tebessümle bu adımı geriledi. "Sorun değil, anlıyorum. Töngre önemli bir görevde olduğu için arayamadı." Kolundaki saate baktı. "Ama şimdiye işi halletmiş olmalılar. Aramanızı açana kadar bekleyeceğim."

Cihan hâlâ tepkisizdi. Biricik kolunu kavradığında yine, "Ha?" diye bir tepki verdi.

Biricik'in heyecanla parlayan gözbebeklerinde endişe vardı. "Cihan, arasana Timur abi'yi." Daha da sokuldu Cihan'a. "İyi misin sen?"

"İyi," dedi Cihan anında. "İyi, sorun yok. Arayayım tabii."

"Zarf?" dedi Biricik.

Cihan'ın bakışları boştu. "Ne zarfı?"

Biricik, Cihan'ın elindeki zarfı alıp göz hizasında kaldırdı. *Delirdin mi sen,* der gibi bakıyordu.

"Ha, o!" Cihan zarfı hızla Biricik'in elinden geri aldı. "Önce abimi arayayım, bekle." Adımları geriledi. Kapıyı aniden Terzi'nin yüzüne kapaması ise beklenmedikti. Biricik şaşkınlıkla kalırken Cihan koltuğun üzerindeki telefonunu almış, Timur'un gizli numarasını arıyordu.

"Cihan, ne diye kapıyı kadının yüzüne kapadın?"

"Bir şey olmaz," dedi en boş vermiş şekilde. "Abimden alışkındır." Telefonu kulağına yaslariken zarfı açmaya başladı. Arama birkaç saniye içinde cevaplandığında Timur anında konuya girmişti.

"Evet, ben gönderdim, Cihan. Güvenebilirsiniz."

Cihan'ın konuşmasını engelleyen bu değil, zarftan çıkan nüfus cüzdanıydı. Tüm bilgileri aynıydı ama ilk defa nüfus cüzdanında onun fotoğrafı vardı. Doğum tarihi artık ölen arkadaşının doğum tarihi değil, Timur'un yazdırdığı tarihti.

25 Temmuz...

Telefondaki Timur'un, "Lan, Cihan," diyen sesi kulağına değdi. "Orada mısın?"

"Buradayım." Sesinin bir ayakları varsa şu an yere en sağlam şekilde basıyordu. "Artık gerçekten buradayım, abi. Eyvallah." Dudakları büküldü. Genzindeki sızıya daha fazla dayanamadı. Yanağına doğru sessiz ama yaşanmışlıklar kadar ağır bir damla yaş süzüldü. "Abi," dediğinde artık sesi kısıktı. "Abi, bu benim mi?"

Sessiz kaldı Timur. "Senin," dedi en sonunda. "Bir başkası adına değil, senin adına çıkartıldı. Artık gerçekten Cihan'sın. *Senin gibi olmak istiyorum,* diyordun. Doğum tarihlerimiz de aynı. Bundan sonra başına geleceklerden ben sorumlu değilim."

“Abil!” diye böğürdü Cihan.

Biricik şaşkınlıkla izliyordu. Yanına oturup elindeki nüfus cüzdanını gördüğünde ise bakışları yumuşadı. “Senin mi Cihan?”

Hevesle başını salladı. “Benim.” Bir yandan ağlıyor, diğer yandan korkuyor ama hepsinin ortasında yüreğinin yandığını hissediyordu.

“Sonra ağlarsın,” dedi Timur. “Şimdi Terzi’ye güvenin ve ne derse yapın.”

Telefon aniden kapandığında Cihan hâlâ nüfus kâğıdına bakıyordu. Telefonu bırakıp avuçiçi kadar olan nüfus cüzdanını iki eliyle kavradı.

“Benimmiş, Biricik.” Burnunu içli içli çekti. Ağladığı nüfus cüzdanı değil, Biricik’i kaybetme korkusuydu. Dile getiremedi. Daha büyük bir acı için küçük bahanelere sığınmak makul geldi.

Benimmiş, Biricik, değil de benimlesin, Biricik, demek isterdi, olmadı. Tüm duygular birbirine karışıp büyük bir arapsaçına dolandı.

Biricik ellerini kavramış, en tatlı tebessümlerinden birini sunmuştu. “Ben ağladığımda hep ne derdin?”

“*Sus!*” dedi Cihan anında. “*Barakamı su basacak.*”

Güldü Biricik. “İşte tam olarak ondan.” Elleri daha da sıkı. “Kendine gel, sen Cihan’sın!”

Sessiz kaldı. O an için Cihan olmanın bir önemi yoktu. Biricik’in yanaklarına düşen çilleri olamaz mıydı? O zaman her gittiğinde terk edildim korkusu yaşamazdı. Zihnine, kendisine dair hatırladığı ilk an düştü. Sıcak bir kadın elini kavramıştı. Tıpkı Biricik’in elleri gibi.

Biricik ellerini bırakıp ayağa kalktığı anda dipsiz zihnindeydi. O kadın da aniden elini bırakmıştı. Tıpkı Biricik gibi.

Biricik koşar adım askılığa ilerledi. Üzerine siyah montunu geçirip, başına beresini takarken Cihan sadece izliyordu. O kadının da hızla ondan uzaklaştığını hatırlıyordu. Ölmesi için bırakmıştı sokağa. Yoksa hiçbir anne kara kışın ortasında çocuğunu ortada bırakıp, koşarak uzaklaşmazdı.

“Keki ye, çayın altını da kapa,” diyen Biricik’e cevap vermedi. “Kendine dikkat et.”

Buna da cevap vermedi. Biricik sesindeki neşeli kuşlar, gözlerindeki parıltılar ve ruhundaki peri kızlarıyla kapıyı açıp, barakadan dışarı çıkarken oturduğu yerde kalmıştı Cihan. Barakanın kapısı kapandı. Herkes gitti, Cihan geride kaldı.

Sessizlik dört yanını zehirli sarmaşık gibi sarmaladı. Terk edilen çocuklar hayatları boyunca en çok bundan korkardı. Dünya döner, acılar geri sarardı. İnsan büyür, ruhu yere düştüğü anda kalırdı. Bir yara bir veba, bir veba bin ahtı. Biricik gitti. Cihan dilinden dökülemeyen bütün ahlarla geride kaldı.

Arabanın camından içeri dolan rüzgâr Timur için hiçbir şey ifade etmi-
yorken Murathan Karakurt'un gerilmesi ve sınırlanması için yeterliydi.

"Lan, kapa şu camı." diye homurdandı. "Yüzüme yüzüme vuruyor."

Timur bu isyanı yok saydı. Yanında Murathan diye biri yokmuş gibi önüne
bakarken arabayı sürmeye devam etti. Belli etmemeye çalışıyordu ama gergindi.
Her zaman umursamazlığını bu defa kuşanamıyordu çünkü sorumlu olduğu
şey artık sadece kendi değersiz hayatı değildi.

Düşünmesi gereken kişi sayısı beklenmedik bir şekilde artmıştı. Kaybedecek
hiçbir şeyi yokken savaşmak sınırsız korku veriyordu ama sözkonusu aile ol-
duğunda ilk defa kendi canı da önemliydi. Hiçbir zaman eve gitmeyi düşün-
memiş, bunun hayalini kurmamıştı. Bir evi yoktu, olmamıştı. Ama şu an deliler
gibi evine gitmek istiyordu. Kendi evine, Ahu'suna, ailesine.

Koruyamazsam korkusu bu defa daha baskındı. Zihnini kemiriyor, düşün-
celerine azılı bir suçlu gibi saldırıyordu. Korktuğu baba olmak değildi. O adamı
yok saymayı öğreneli uzun zaman oluyordu.

Anne onu doğururken ölmüştü.

Korktuğu şey tam olarak buydu.

Düşünceler keskin ve sivriydi. Yüzünün ve kimliğinin eskiden hiçbir önemi
yoktu. Timur'du o, Töngge'den nefret ederdi. Artık adının gölgesinde kurulan
bir yuvası vardı ve başaramama ihtimali ilk defa gerilmesine neden oluyordu.
Akşam on ikili masa toplantısı vardı. Dağhan Öz başarabilecek miydi? Ahu iyi
olacak mıydı? Peki, ya bebek?

"Lan, kime diyorum?" diyen Murathan'ın sesiyle kurt gibi beynini kemiren
düşüncelerden uzaklaştı.

"Ne var?"

"Camı kapasana." Sorgusuzca camı kapadı. Murathan'ın neyi neden yap-
tığını ve istediğini sorgulamayı bırakalı uzun zaman oluyordu. Ama bu sefer
aniden, "Dur!" demesi sorgu gerektiriyordu. Durmadı Timur. Boş boş bak-
makta yetindi. Ama Murathan, "Lan, dur, dedik ya!" diye yükseldiğinde
durmak zorunda kaldı.

Kaşları sorgular bir edayla havalandı. "Ne var? Ne oldu?"

"İn arabadan!" derken çoktan arabadan inmişti Murathan.

Bu, sorgulamayı bırakan Timur için bile fazlaydı. Arabadan indiğinde Mu-
rathan'ı arkalarında kalan bir noktaya bakarken buldu. Yanına gidip neye baktı-
ğını anlamaya çalıştı. Gördüğü tek şey yan yana mağazalar, köpeklerini gezdiren
kadın ve üniversite öğrencileriydi.

Murathan, "Yürü," diyerek kolundan çektiğinde uyum sağladı ama hâlâ
ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

"Nereye?"

"Yeğenime ilk hediyesini ben alacağım."

Timur buna şaşırarak zamanı bile bulamadan kendini bir bebek giyim mağazasının önünde bulmuştu. Belinde silah, elinde daha yeni döktüğü kan varken burada olması oldukça saçma ve yersizdi.

“Lan, sik sik konuşma. Ne işimiz var burada?” diyerek gerilemek istedi ama olmadı. Murathan tarafında hızla mağazadan içeri itelenmiş, Timur kendini aniden avuççini zorla dolduracak minik kıyafetlerin içinde bulmuştu. Görevli kadın derin bir tebessümle karşısında belirdiğinde alık alık bakmaktan başka bir şey yapamadı.

“Buyurun, efendim,” dedi kadın. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Hiçbir fikri yoktu.

Ama Murathan'ın pek çok fikri vardı. Keyifli bir gülüşle Timur'un sırtına iki kere vurdu. “Arkadaşım baba olacak da. Bebeğine hediye bakmak istiyorum.”

“Tabii,” dedi kadın gülerek. “Cinsiyeti belli mi?”

“Kız,” dedi Timur aniden. “Kı- Kızım.”

Küçük bir kelimeydi ama dudaklarından çıkarken sendelemiş, bocalamıştı. Sahiplik eki kullanmazdı. Ona ait olan her şey ölümle lanetlendiğinden beri kendi canına dahi *benim*, demezdi. Sonra Ahu'su olmuştu, şimdi ise kızı.

Timur'un kızı.

Kadın, “Buyurun, şöyle bakalım,” diyerek, ilerlerken Murathan aynı keyifli haliyle Timur'u iteledi.

“Sordun mu? Kesin kız mıymış?”

Mırıltıyla onayladı Timur. Kadın önlerinde ilerlerken ağzının içinde sövmeyi ise ihmal etmedi. “Ağzına sıçayım, Karakurt. Ne işimiz var bizim burada?”

“Ne demek *ne işimiz var*? Senin bundan sonra en çok ziyaret edeceğin yerler burası olacak, alış.” Keyifle Timur'un koluna girdi. “Hem bizim oğlana ilk hediyesini sen vermiştin. Ben de senin kıza ilk hediyesini alacağım. Amcalar böyle günler için vardır.”

“Ben altın taktım, it adam. Götün yiyorsa sen de altın tak.”

Murathan'ın keyfi artıyordu. “O zamanın ekonomisiyle şimdiki aynı mı oğlum? Şimdilik bir takımla idare edin, doğana kadar paramızı biriktirir, altınımızı takarız.”

Timur mantıklıydı. “Arabayı sat.”

Murathan'ın bu konuda verebileceği taviz asla yoktu. “Siktir git, lan.”

“Kaç aylık?” dedi kadın aniden. “Doğdu mu? Doğacak mı?”

Cevap sessizlik oldu. Uzun uzun bakiştılar. Timur berrak ve su kadar temiz bakışlarla bakarken Murathan sırtına dostluk dolu bir tokat daha attı. “Arkadaşım yeni baba olacak, biraz heyecanlı.” Timur'un yüzüne eğildi. “Evladının bilgilerini söylesene arkadaşım.”

"Kız işte," dedi Timur aynı boş bakışlarıyla. "Dört buçuk aylık." Kadının tek kaşı havalandığında ekleme yapma ihtiyacı hissetti. "Daha doğmadı. Karımı arayayım mı ben? Karım anlatsın."

Eli cebine ilerleme yolundayken Murathan yakaladı. "Yok, yok. Gerek yok. Karına sürpriz olsun." Kadına döndü. "Siz bize bir yeni doğan seti, bir de altı aylık ve sonrası için kullanılabilecek ürünlerden gösterin."

Kadın, "Tabii, buyurun," diyerek ilerledi.

Hemen arkasından ilerleyen ikiliden biri ortama en yabancı gözlerle bakarken diğeri ortamın ağası gibi her şeye hâkimdi. Murathan, "Müslin de alalım," diyerek, Timur için battaniye olabilecek bir şeyi kavrayıp Timur'un kucasına bıraktı.

Timur kucasına bırakılan şeye sorgulayan bakışlarla bakıyordu.

"Bak, bunlar da yeni doğduğunda çok işe yarıyor," diyen Murathan Timur'un kucasına birkaç ağız mendili iteledi. Ne yapacağını bilemeyen Timur sadece yürüyor, kucasına bırakılan şeyleri sorgusuzca kucaklıyordu. Pespembe bir reyonun önünde durduklarında Murathan'ın keyfi son noktadaydı.

"Bayılıyorum şu minik şeylere." Küçük bir takıma uzandı. "Sonsuza kadar çocuğum olabilir. Hepsine bakarım."

"Gökçen yengenin bundan haberi var mı Karakurt?"

Murathan'ın keyfini şu an için hiçbir şey kaçırılmazdı. "Yusuf Ali biraz büyüsün, bu konuyu kendisiyle uzun uzun konuşacağım." Etekleri kabarık bir elbiseye bakarken âdeta eridi. "Yani Gökçen'e benzeyen bir kız bebek şöyle eteklerle evimde koşturmasa kahrımdan yaşlanırmışım gibi geliyor." Eteği bırakıldığı istemsizce köşedeki erkek reyonuna ilerlemişti. Murathan Karakurt'un bu hayatta en çok sevdiği şey eşiydi. En çok duymayı sevdiği kelime ise *baba*.

Oğluna takım bakarken öyle keyifli görünüyordu ki Timur bir yabancıyı izler gibi izledi. Yıllarca yan yana savaşmışlar, her hallerini görmüşlerdi ama baba Karakurt'la ilk defa karşılaşıyordu.

"Aslan oğlum!" diyordu Murathan bir takıma bakarken. Ama huylu adam takımın kollarında her ne gördüyse gözleri kısılmış, dikkatle o noktaya eğilmişti.

Timur hayat dolu, rengârenk reyonun ortasında kalan tek bir siyah nokta gibiydi. Belinde silah, arkasında ölüm vardı ve üzerinde siyahtan başka hiçbir renk yoktu ama eli pembe, zıbın elbiseye uzandı. Etekleri tatlı bir şekilde zıbını sarmalıyor, kabarık, hoş görünüyordu. Zıbınla küçük bir an bakıştı. Neredeyse eli kadardı.

"Onu mu beğendin?" diyerek yanında beliren Murathan oldukça profesyonelci. "Hemen alalım."

Bakışları elbise ve eli arasında gidip geldi. "Küçük olmaz mı?"

"Yoo," dedi Murathan.

"Lan, elim kadar."

"Lan, zaten o kadar doğacak. Ne çıkmasını bekliyorsun?" Elbiseyi Timur'un kucağına bırakıp ilerledi. "Ama bu minikler çok hızlı büyüyor. Birkaç tane de büyük bir şeyler bakalım."

Küçük, sarı bir takıma uzandı. Üzerinde tatlı bir arı vardı. Ahu'nun başucunda sakladığı patiklerle güzel olabiliirdi. Onu da kucağına sıkıştırarakken Murathan hızla elinden almıştı.

"O olmaz, dur."

Boştu Timur'un bakışları. "Sebep?"

Murathan takımın minik pantolonunun bacaklarını işaret ediyordu. "Bak, iki bacağı bir araya getirdiğinde çizgiler denk düşmüyor."

Göz göze geldiklerinde aralarında derin bir sessizlik vardı.

Timur netti. "Lan, siktir git, manyak." Takımı kollarının arasına sıkıştırıp ilerlemeye devam etti. Uğraştığı işler inanılacak gibi değildi.

Murathan arkada kalmış, yine birkaç erkek takımına takılmıştı. Timur'un adımlarını yavaşlatan tatlı bir elbise oldu. Yeşilçam elbiselerini andırıyor, kırmızı üzerine inci gibi serpiştirilen beyaz noktalar parlıyordu. Zihnindeki bataklığa bir taş daha düştü. Geçmişe aktı, dolaba saklandı. Ablasının elbiselerinin içinde buna birebir benzeyen bir elbise olduğunu hatırlıyordu. Güldeste bunu sadece çok mutlu olduğunda giyerdi.

Âdem'le buluşurken, okulda önemli bir işi varsa ya da Timur'un veli toplantısına gidecekse.

Su gibi zarif bedeniyle bu elbisenin içinde salınır, kumral saçları omuzlarına dökülür, gözbebekleri parlardı.

Elbiseye uzanan eli bu defa kendinden emindi. Alıp Murathan'a sormadan kucağına yerleştirdi. Kolları büyüktü. Çok yük taşımıştı ama ilk defa bir yük ağır gelmiyordu. Kollarını minik elbiseler ve çoraplarla doldurdu. Hepsini Murathan'a ödetirken sadece kırmızı elbiseyi o aldı. Geçmişten koptu, küçük elbiseler sadece avcunu değil, kalbini de doldurdu. *Baba* ne demek, bilmezdi ama baba olmayı seveceğini hissettiği ilk an bu an oldu.

Büyük, yuvarlak masanın etrafını sarmalayan on bir adam sessizce oturuyor, masanın en başındaki kırmızı boş koltuğa bakıyordu. On ikinci kişi yoktu ama yerine şeytanın ruhunu o koltuğa bıraktığını herkes biliyor, kimse oturmaya cesaret edemiyordu. Orası Kenan Kralşan'ın koltuğuydu. Gücü elinde tuttuğu günlerde her bir üyeyi öyle kritik bilgilerle kendine bağlamıştı ki yokluğunda dahi hiç kimse o koltuğa oturmaya cesaret edemiyordu.

Dağhan'ın bakışları masanın etrafını çevreleyen üyelerde ağır ağır gezindi. Kulağında sadece Timur'un konuşmaları duyabileceği minik bir kulaklık vardı ve dışarıdan görülmesi imkânsızdı. Russo'nun masanın ortasına bırakılan

cesedinden sonra Kurul üyeleri toplantı mekânını değiştirmiş. İstanbul'un en lüks otellerinden birini toplantı salonu olarak seçmişti. Oldukça göz önünde ama bir o kadar da akla gelmeyecek bu otel, masa üyelerinden biri olan Erbeyli Nazım'a aitti.

"Ee," dedi Efruz Bakıroğlu. "Bizi buraya çağıran sensin. Dağhan Öz. Toplantı talep ettin, *tamam*, dedik. Söyle bakalım, ne istiyorsun?"

"Ben değil," dedi Dağhan. "Babam çağırdı. Ama şu an kendileri bu davetine icabet edecek durumda değil. Yerine ben geldim."

Sultan Bey küçümser bir edayla güldü. "Yakup Öz sana cin olmadan adam çarpmayı mı öğretti? Hayırdır? Ne bu üslup?"

Kendinden emindi Dağhan. "Babam bana hak edenle hak ettiği gibi konuşulması gerektiğini öğretti, Sultan Bey." Ters bakışlarını Sultan Bey'den koparıp masadaki her bir üyeye uzun uzun baktı. "Babamın size bir teklifi var. Kendi gelemediği için bu teklifi size ben sunacağım."

Herkes sessizleştğinde Dağhan'ın kulağına Timur'un sesi değdi. "Söylemen gereken şeyi dile getirdiğinde seni küçümseyecekler. Sakin kal."

Dağhan boynunu sola eğerek gerginliğini azaltmayı denedi. Varlığını masadaki üyeler -hatta babası bile- yok sayarken ona inanan tek kişi hayatında sadece bir defa yolunun denk düştüğü bu adamdı. Ne görmüştü Dağhan'ın gözleminde? Saklamaya çalıştığı öfkeyi mi? Gizlemeye çalıştığı kan pençelerini mi?

İçindeki gücün farkında olan tek kişi oydu. Süheyla için bunu saklamayı seçmişti. Karanlık dünyaya adım atmak istemediğinde onun için babasının bütün işlerinden elini çekip sadece şirket yönetmeyi seçmişti. Ama savaş kaçınılmaz olduğunda canavarlar ininden çıkmaya mahkûmdu.

"Yakup Öz..." derken çenesi dikti. "Kanpusu'yu masaya davet etmenizi istiyor."

Sessizlik oradaki her bir üye kadar ağırdı. İlk tepki kır saçlı Mahsun'dan geldi. Sessizliği kılıç gibi ortadan ikiye bölen bir kahkaha atmıştı. Sesi masanın ortasında çınlayıp etraflarını sarmalayan yüksek, cam kubbeğe değdi. Kulaktan kulağa yankılandı. "Ne yapalım, ne?"

Diğer üyeler de gülmeye başladığında Dağhan ifadesiz ve tepkisizdi.

"Vallaha kaldığımız hallere bak!" dedi Diyarbakırlı Nazif Ağa.

"Neden Yakup Öz yok?" diyen Çakır Efe ydi. Mavi gözleri daima ters bakar, iri göbeğiyle kapılardan girmekte zorlanırdı. "Oturup burada ağzı süt kokan bebeden onun emirlerini dinleyecek değiliz. Bu ne saçmalık? Kanpusu denen adam düşmanımız. Açık açık bu masayı tehdit etmiştir. Kralşan'ı elde etmek için bizi kullanacak, biz de buna *tamam* mı diyeceğiz?" Kollarını iki yana açtı. "Gücü yetiyorsa gitsin, kendi yakalasın."

"Katılıyorum," diyen Efruz Bakıroğlu'ydu. "Böyle bir şey sözkonusu bile olamaz. Bir şehir eşkıyasından korkup başımızı önünde eğecek değiliz."

"Öyle mi?" Oldukça rahatı Dağhan. Bu zamana kadar kimseye göstermediği yüzünü göstermek isteyen canavar göğsünü tırmalıyor, dışarı çıkmak için fırsat kolluyordu. Bu savaşı bitirecek olan şavet onun bunu yapmasıysa yapacak, ilk defa kenardan izlemeyecek, ona duyulan güveni hiç etmeyecekti. "Russo denen adam masanın ortasına düştüğünde korkarak masadan ilk ayaklanan sizdiniz ama Efruz Bey." Tek kaşı havalandı. "Madem hepiniz bu kadar cesursunuz gidin ve o dağ eşkiyasını yakalayın."

Efruz Bakıroğlu'nu destekleyen Sultan Bey'di. "Yakalamak istesek bunu bir saate yaparız. Dağhan Öz, merak etme." Dudaklarında sinsî bir gülüş vardı. "Ama Kurul denen baş belalarını bizim yerimize eziyorken bunu neden yapalım?" Cebinden telefonunu çıkarıp masanın ortasına iteledi. "Mesela şu bütün sevkıyatlarımıza karışmaya başlayan çekik göz bu sabah ölü bulunmuş. Bunu kimin yaptığını hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Hepsi başını ağır ağır salladı. Bunun Kanpusu'nun işi olduğunu hepsi biliyordu. Kendi yoktu belki ama namı adından ağırdı.

Dağhan'ın kulağına Timur'un sesi değdi. "İlimli olmaya devam et."

"Hepinizin korktuğu Kurul'u yok eden adam size mi acıyacak?" dedi Dağhan. "Babam bu fikri öne sürüyorsa bir bildiği vardır."

"Babanız Kralşan'ın en büyük düşmanıydı," dedi Efruz Bakıroğlu. "Bu masada ihanet olmaz, Dağhan Öz. Raconlarımızı bilmiyorsan ben sana öğreteyim. Kralşan ölmediği sürece koltuğu boş kalacak ve Kanpusu denen adam bu kapıdan içeri giremeyecek."

"Şimdi!" dedi Timur.

Dağhan dikleşti. "Tamam. Bu babamın fikriydi. Görüşlerinizi kendisine ileteceğim. Şimdi size kendi fikrimi sunacağım. Bana bir şans verin, Kanpusu denen adamı bulup anlaşma yapayım." Ters bakışları her biri üzerinde gezindi. "Bu masayı koruyabilirim. Yoksa hepimiz öleceğiz. Sizi bilmem ama Kenan Kralşan denen it adına ölmek benim inanılmaz derecede onurumu zedeler."

"Saçmalık," dedi yeniden Efruz Bakıroğlu. "Sen kimsin de bu kadar adam sana biat edecek, Dağhan Öz? Buradaki hiç kimse senin gibi bir yeni yetmenin lafına kanmaz. Daha iki kere girdiğin toplantıda fazla sesin çıkmaya başladı. Bu işler sana göre değil. Git ve babanın gölgesinde yaşamaya devam et!"

Dağhan'ın göğsünü tırmalayan canavar sivri tırnaklarından birkaç parçayı dışarı çıkarmayı başarmıştı. İşaretparmağı tüm üyelerde gezinirken masaya doğru eğildi. "Bence bu işler size göre de değil. Yoksa burada oturup hayaletinden korktuğunuz bir adama biat etmeye devam etmezsiniz." Sessizlik üyelerin üzerinde soğuk bir rüzgâr gibi esti. Dağhan Öz devam etti. "Hiçbiriniz bana ağır abi numarası çekmeyin. Burada hepiniz Kralşan'dan nefret ediyor ve korkuyorsunuz. Sizi tehdit ederek kendine bağladı. Mesela ben..." Parmağını daima sessiz kalan Kambur Selim'e çevirdi. "O şeytanın Kambur Selim'i

karısının hayatıyla tehdit ettiğini, bunu yaparken ona annemi öldürdüğü anın video kayıtlarını izlettiğini, *Yakup Öz bile karısını koruyamamışken sen nasıl koruyacaksın, dediğini biliyorum.*"

Bunlar Timur'un bilmediği bilgilerdi. Otelin birkaç metre uzağında, bir arabanın içinde Murathan'la beraber bekliyorlardı. Murathan, Dağhan'ı sakin olması için uyarmak istediğinde sessizce durdurdu. Bundan sonrasını dikkatle dinleyeceklerdi. Dağhan Öz'e güvenmekten başka seçenek yoktu.

Dağhan'ın işaretparmağı bir başka üyeye döndü. "Kiminizi elindeki porno görüntüleriyle sindirdi." Bir başka üyeye döndü. "Kiminizi yasadışı işlerini ifşalayarak susturdu." Elini masaya şiddetle vurdu. "Şimdi hiçbiriniz bana *racoonumuz var* ayağı çekmeyin!" Gözlerinde dönen ateşle çenesi titredi. "Mesela ben şu an bu masada iki kişinin Kenan Kralşan'a bilgi sızdığını, size dair her şeyi Kenan'ın eline verip sizi köşeye sıkıştırmasına nasıl yardım ettiğini de biliyorum."

Masanın üzerindeki sessizliği anlatacak kelime tüm harflerin ötesinde, *ağırdı*. Her bir üye birbirine şüpheyile bakarken kimi kaşlarını çatmıştı kimi ifadesizdi kimi öfkeliydi.

"Saçmalamayı kes," dedi Efruz Bakıroğlu. "Burada hiç kimse Kralşan'a bilgi vermez. Hepimiz ondan nefret ediyoruz."

Dağhan'ın parmağı masanın başındaki kırmızı koltuğa döndü. "O zaman orası neden hâlâ boş? Neden hiçbiriniz oturmak istemiyorsunuz." Elini masaya en sert şekilde vurarak dikleşti. "Ben söyleyeyim. Hiçbirinizde o göt yok. İt gibi Kenan'dan korkuyorsunuz." Aniden ayağa kalktığı anda arkasındaki koltuk devrilmişti. "Ama ben..." diyerek kendinden emin adımlarla kırmızı koltuğa ilerledi. "Korkmuyorum." Kırmızı koltuğu geri çekerken gözlerini üyelere koparmamıştı.

Efruz Bey yüksek bir sesle, "Ne saçmalıyorsun se-" diye yükseldi ama cümlesinin gerisi gelmedi. Odada bir el silah patladı. Efruz Bakıroğlu'nun alnının ortasında açılan delikten kanlar aktı. Alnı masaya değerken soluk bir nefes aldı, geri veremedi.

Hiç kimse bunu beklemiyordu. Tüm gözler silahı tutan ele, Dağhan'a döndü. Cüretkârdı Dağhan. "Kenan'dan korkanın bu masada işi yok. Hele hele o şeytanla iş tutanın bu masada asla işi yok." Silahını indirirken dışarıdan art arda silah sesleri duyuldu. Kapılar kilitlendi, hepsi içeride kaldı. Dağhan Öz tüm çıkışları kapattırmıştı. Ama tüm üyelerin belinden çıkardığı silahın hedefi artık Dağhan'dı.

Daha fazla yok sayılmak, küçük görülme ve aşağılanmak istemiyordu. Ona dönen silahların hiçbirisi umurunda değildi. Bir avcı avlanacağı toprakları nasıl tanırsa o da ona silah çeken bu adamları çok iyi tanıyordu.

Kırmızı koltuğu arkasında bırakıp masanın önünde dikleşti. "Bana mı sıkacaksınız? Biraz şerefınız varsa sıkarsanız ama bunca zaman o kadar adice yaşamışken hiçbirinizde o yürek yok." Silahın ucu Efruz Bakıroğlu'nun cesedine döndü. "Kralşan için çalışanlardan biri oydu. Her birinizi ona bağlayacak bilgileri şu an hâlâ burada olan diğer kişiyle birlikte Kralşan'a iletliyordu. Size ihanet etti. Şimdi size tek bir şey söyleyeceğim."

"Dışarısı tamam, Dağhan Öz," diyen Murathan'dı. "Herkes etkisiz, tüm çıkışlar kapalı. Üyelerin silahlarını ateşlediği an etkisiz hale getirilecek. Devam et."

Masada hiçbirinin bilmediği, etraflarını saran cam kubbenin üzerinde onlara doğrultulan silahlar olduğuydu. Bu düzenek toplantıdan önce ayarlanmıştı. Dağhan Öz'e bu planı sunan ise hayatı hiçe sayılan Ahuzar Soykamer'di.

Dağhan'ın o an bilmediği ise bu anı kulağına değen seslerden de olsa dinleyen Timur'un dudaklarında beliren tebessümdü. Yıllarca kana baktığınızda gözbebeğinizin irisi siyah değil, kana bulanmış bir katran olurdu. Dağhan Öz'ün gözbebeklerindeki katranı görense sadece Timur'du. Kendini saklayanlar, aynı karanlığa bakar, birbirlerini tanırlardı.

Timur'un yanındaki Murathan, "Sağlam adammış," dedi. Sesi sadece ikisi duyuyordu. "Beklediğimden daha fazlasını yapıyor."

Timur cevap vermedi. *Zaten bundan şüphesi yoktu.*

Dağhan silahı masanın üzerine bıraktı. "Kapılar üzerimize kilitlendi. Dışarıdaki adamlarınız sizi kurtaramaz. Burada hepiniz ikinci hainin kim olduğunu biliyorsunuz. Size seçme şansı sunuyorum. Ya o silahlarınızı bana sıkın ve fare gibi saklanan, size yıllarca eziyet eden Kralşan'dan korkmaya devam edin ya da o silahlarınızı gerçek haine doğrultun ve ömrünüzde ilk defa doğru bir karar verin." Silahı masanın ortasına iteleyip kendinden uzaklaştırdı. "Seçim sizin."

Şeytan doyumsuz bir canavardı. İhtiras ve zulümden beslenir, kibir ve öfke kusardı. Güçlünün güçsüzü ezdiği bu dünyada tırnaklarını sert duvarlara saplayarak yaşamak ise en makul olandı. Tüm üyeler masadaki ikinci hainin kim olduğunu biliyordu ama birkaç saniye boyunca hiçbirisi silahlarını Dağhan'dan uzaklaştırmadı.

Silahını bir diğer hain olan Sultan Bey'e doğrultan ilk kişi Diyarbakırlı Nazif Ağa oldu. Hepsi bu düzene karşı gelmek istiyor ama Kralşan'ın gizli eli üzerlerinde olduğu için buna cesaret edemiyordu. Ona bilgi sızdıran iki kişinin kim olduğunu hepsi biliyor, ellerindeki kozlar nedeniyle susmak zorunda kalıyorlardı.

Nazif Ağa'dan cesaret alarak Çukurcalı da silahını Sultan Bey'e doğrulttu. Daha sonra Kambur Selim, Erbeyli Nazım, Çakır Efe, Niyazi Akçakoca, Mahsun ve Savgatlı. Tüm silahlar Sultan Bey'e döndüğünde adamın

beklenmedik bu hamle karşısında yüzü kızarmış, öfke ve korkudan yerinden kalkamayacak bir hale gelmişti.

“Bu ne cüret?” diye yükseldi. “Siz aklınızı mı kaçırdınız? Bir yeni yetmenin ağzına mı bakacaksınız?”

“Babamı da dinlemiyorsunuz.” Dikti Dağhan’ın başı. “Sizin için eskinin, yeninin bir önemi yok. Öyle değil mi Sultan Bey? Yoksa tüm bunları babamdan saklamaz, Kralşan sizi besliyor diye ona avuç açmazdınız.” Elleri masaya yaslayıp öne eğildi. “Az önce racondan bahsediyorduk, değil mi? Sizin raconunuz bir köpeğe el açıp önünde el pençe durmaya devam etmek mi?”

Sultan Bey titriyordu. Gözleri masa üyelerinde gezindi ama hiçbirinin gözünde tereddüt yoktu. “Baban akıllı bir adamdı, Dağhan Öz!” Yüzü kızarmıştı, alnında bir damar patlamak istercesine atıyordu.

“Babam bu çağın adamı değildi. Öyle olsa şu an benim yaptığımı çok önceden yapar, Kralşan’ı beslemek yerine kafasına sıkardı.”

Sultan Bey’in son sözü, “Hata ediyorsunuz!” demek oldu. “Kralşan bunu affetmez.”

Dağhan’ın dudağının köşesinde beliren korkusuz bir gülüş vardı. “İşime gelir. Biraz adamsa karşıma çıkar.” Üyelere döndü. “Seçim sizin, beyler. Özgürlük mü? Kralşan’ın yıkık liderliğine itaat etmek mi?”

Tereddüte yer yoktu. Tüm silahlar aynı anda Sultan Bey’in üzerine patladı. Aldığı sayısız kurşun darbesiyle sandalyesiyle birlikte geri devrilirken kan gölünün içinde kaldı. Herkes ona *Sultan*, derdi ama ölümden kaçamadı. İhanet sinsi duman, amansız hastalık gibi kanında yayılmıştı. Güce tapmasının mükâfatı olarak sayısız kurşunla ödüllendirildi.

Silah sesleri sustuğunda Dağhan Öz’ün çenesi daha da dikti. Sessizce bir adım arkasında kalan kırmızı koltuğa oturduğunda tüm üyelerin ona da silah doğrultma ihtimali vardı ama olmadı. Saygı ilk defa korkuya galip geldi.

Herkes bu koltuğa oturanın Kralşan tarafından öldürüleceğini düşünüyordu, öyle mi? O zaman Kralşan gelip onu öldürmeyi deneyebilirdi. Küçüklüklerinde dahi deli gibi kavga ederlerdi. Anlaşmaları imkânsızdı. Artık bu savaşın bir kazananı olmalıydı.

“Artık ortağız, beyler.” Kırmızı koltuğun kollarını tahta oturur gibi kavradı. Kenan bunun için bu denli kan döktüyse onu bu koltuğa gömecekti. Annesi bir hiç uğruna ölmüş olamazdı! Olmamalıydı! “Suçun bağlayıcılığıyla bağlandık. Bir haini ben öldürdüm, diğerini siz.”

Her biri sessizce onu dinliyordu. Hiçbir silah ona dönmediğinde Dağhan bundan cesaret aldı.

“Devam et,” dedi Timur sessiz bir mırıltı gibi.

“Şimdi...” dedi Dağhan. “Size teklifimi bir daha sunuyorum. Kanpusu denen adama ulaşabilir, Kenan Kralşan’ı yerle bir etmek için ona yardım

edeceğimizi söyleyebilirim. Sizi kendi canım pahasına temin ederim, bu masadan hiç kimseye dokunmasına izin vermeyeceğim. Sizin hayatınız ve ailenizin hayatı artık benim güvencem altındadır.” Tüm üyeleri süzdü. “Kabul edenler elini kaldırsın.”

Birkaç saniyelik tepkisizliğin ardından eller usul usul kalktı. Her üye onayladığında Dağhan'ın dudağına beliren kesik bir gülüş vardı. Koltukta geri yaslandı.

“Bana güvendiğiniz için teşekkürler. Ben de size güvenmeyi seçiyorum. Ama bunu Kralşan gibi tehdit ve şantajla yapmayacağım. Bana saygınızı verin. Size söz veriyorum, o adamın leşini bu masanın ortasına atacağım!”

Üyeler sessizdi. Hepsi uzun zamandır bu âlemdeydi ve *bana saygınlığını ver* cümlesinin ne anlama geldiğini biliyorlardı. Korku yoktu burada. Kendilerine dair kıymetli ve herkesin ona ait olduğu bilinen parçalarını saygı duyacakları bir kişiye bırakırlardı. O kişi karşısında boyunları değil, yürekleri kıldan ince olurdu.

İlk Çakır Efe masanın üzerine cebinden asla ayırmadığı çakısını bıraktı. Kimi yüzük kimi tesbih bıraktı. Kimi mühür kimi köstekli saat verdi. Tüm bunlar bir eşya değil, yürekten verilen sözün temsilcisiydi. Dağhan koltuğun kollarını daha sıkı kavradı.

“Emanetleriniz bende güvende,” derken eli göğsüne değdi. “Kralşan'a haber salın.” Nicedir göğsünde sakladığı irin zihnine aktı. “Ona *Dağhan Öz on ikili masanın yeni lideri*, deyin. Savaşmak istiyorsa karşıma gelsin.”

Dolunay başlarının üzerindeki cam kubbede yükseldi. Kan kırmızıya bulandı. Kralşan bir cephede daha yenildi. Haberi dahi olmadı.

Bu bir rüya, Ahuzar.

Bu bir rüya, Ahu.

Bu bir rüya.

Rize'nin yeşillikleri içinde, önümde koşan ve neşeyle şakıyan kız çocuğunu izlerken zihnime sadece bu sözleri fısıldıyordum çünkü gerçek olmadığını biliyordum. Ama hisler öyle yoğun ki vazgeçemiyordum. Huzur, Karadeniz dağlarının zirvelerini sarmalayan sisler gibi başımın etrafını sarmalamıştı. Kız çocuğu kırmızı elbisesinin içinde koşuyor, beline kadar dökülen uzun kumral saçlarını savuruyordu. Elbisesinin üzerindeki küçük beyaz noktalar onu ölesiye sevimli göstermişti.

Yüzünü görmek istedim ama kendi etrafında dönüp, eteklerini izlerken neşeyle gülmüş, uzun, bukle bukle kumral saçları yüzüne dökülmüştü. Yine ona dair görebildiğim tek şey çenesindeki derin çukur oldu. Arkasını dönüp, koşmaya başladığında izlemeyi bırakıp hareketlendim.

"Uzaklaşma," dedim ama sesim boğuk ve dağların sakladığı uzak diyarlardan geliyor gibiydi. Kız çocuğu koşarak uzaklaşmaya devam etti. Huzur, panikle kırıldı. Arkasından koştum. Adımlarımı durduran şey kızın bir başka bedeninin kollarına atlamış olmasıydı.

"Babam!" dediğini duydum. Tatlı sesi bulanık ve sisliyen söylediği kelime netti.

Timur'u gördüğümde panik uzaklaştı, adımlarım yavaşladı. Kız çocuğunu tek hamlede kucaklamış, güçlü kollarıyla sarmıştı. Çocuğun yüzüne dolanan saçlarını geri iteleyip yüzüne baktığında dudağında beliren küçük bir tebessüm vardı. Yüzünü yine ben görmedim ama o görmüş, bunun huzuruyla dolmuştu. Kız çocuğu kollarını Timur'un boynuna sarıp, yüzünü boyun girintisine gömerken onlara yetişmek istedim.

"Timur!" dedim.

Duymadı. Dönüp bakmadı. Kızımız kucağındayken, arkasını dönüp onunla ilerledi. Sanki ben bu dünyada hiç yoktum. Var olmamış, bu topraklara adım atmamıştım.

"Timur!" dedim yeniden.

Şayet duysaydı beni canı pahasına dönüp bakardı, biliyordum. Ama yine bakmadı. Duymuyor, görmüyordu. Onlar uzaklaşırken omzumda hissettiğim el varlığını sorgulamama fırsat vermemişti. İrkilerek sol yanıma döndüğümde Irmak'la karşılaşmak göğsüme kızgın hançeri saplamak gibiydi.

Bir adım arkamdaydı. Her zamanki gibi sarı saçları parlıyor, dudaklarında buruk tebessümle bana bakıyordu. *Ona son kez sarılabilsedim bu kadar çok canım yanmazdı belki*, diye düşünüp durmuştum. Yanılmıştım. Ona bir ömür de sarılsam göğsüm gerçekliğiyle yanacaktı. Kenan Kralşan bir konuda haklıydı.

Benim sırtıma işlenen ölüm, onun kaderine yazılmıştı.

"Irmak," dediğimde sesim titriyordu.

Gülümsedi. Sarı saçlarının uçlarındaki siyah tutamları fark ettiğimde kaşlarım havalanmış, yönüm tamamen ona dönmüştü. *Bu bir rüya, Ahuzar. Bu bir rüya, Ahu. Bu bir rüya.*

Elimi kavrayıp sıkıca tuttuğunda bunun gerçek olmasını diledim ama imkânsızdı. Ağlayabilsem avazım çıktığı kadar ağlardım ama olmadı. Ona bakarken mahcubiyetle boynum büküldü. Daha fazla ablalık yapabilmek, sıkıca sarılmak, Kenan'ın ölüm kokan sevgisinden onu kurtarmak isterdim.

Çok geç, çok geç.

"Abla," dedi her şeye rağmen.

Boynum daha da büküldü. Ellerim ellerinden sıyrılırken yüzünü kavradım, gözbebeklerinde parıltı yakaladım. Yanağına derin bir öpücük bırakırken, sıkıca kendime çekip bağrıma bastım. Ağlamak, yürek ağırlığı değil miydi? Benim

yüreğimin en ağır parçası Irmak'tı. Yarama onu yasladım, tuz değil, Irmak'ı bastım. Yandıkça yandım.

"Özür dilerim." Kelimeler dudaklarımdan hızla dökülüyor, bir elim sarı saçlarını okşuyordu. "Özür dilerim."

Ellerini sırtımda hissettim. Her zamanki gibi nahifçe dokunuyordu. Sırtımdan üzerine aldığı ölümü avuçiçiyle okşadı. "Beni seviyor musun?"

"Çok," dedim anında. Geriledim ama ellerim hâlâ yanaklarındaydı. "Çok seviyorum." Alnına düşen sarı tutamları şefkatle okşadım. "Ama seni koruyamadım, özür dilerim, Irmak."

Sadece gülümsedi. Yaklaşıp, yanağıma bıraktığı öpücük ürperip titrememe neden olacak kadar soğuk ama bir o kadar da sıcaktı. Affetmiş miydi beni? Boynum, öptüğü yanağıma doğru büküldü. Gözlerim kapanırken dudaklarının olduğu yanağıma doğru bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim. Belki yalandı, belki gerçek.

"Burada güneş batıyor, abla," dediğini duydum. "Irmakların üzerine gölgesi düşüyor, vakit azalıyor." Dudakları hâlâ yanağımdaydı, sesi kulağıma net bir şekilde geliyordu. "Güneş yeniden doğduğunda ona ırmakları anlat, olur mu?" Elini sırtımda hissettim. "Ya da benimle gel, birlikte izleyelim onları."

Cevap vermedim çünkü göğsümde soğuk bir ürperti vardı. Yaşam ve ölüm arasında kalan kalın bir duvara çarpmış gibiydim. Kollarından uzaklaşamadığımda gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktım. Güneş doğduğunda gölgesi yine ırmakların üzerine vuracaktı. Neden buradan izlemek istemiyordu?

Soğuk karanlık beni içine çekti. Gözkapaklarım ağırlaştı. Timur'un derinlerden, "Ahu," dediğini duydum ama gözlerimi açıp ona koşamadım. "Ahu," dedi yeniden. Sıcak ellerini yüzümde hissettim.

Bu bir rüya, Ahu.

Bu bir rüya.

Karanlığın içinden doğrulmamı sağlayan tek şey onun sesiydi. Gözlerimi zorla araladığımda başucumdaydı. Yere eğilmişti, endişeli kahveler yüzümde geziniyordu. Aşırı derecede terlediğimi o an fark ediyordum. Küçük bir an gözlerimi kırıştırtarak nerede olduğumuzu ve gerçekliğimizi sorguladım. Uzun süre yokluğuyla sınıdığınız bir can yeniden size sunulduğunda acısından kopmanız kolay olmuyordu.

Birkaç saniye içinde parçalar yerini buldu. En son dün birlikte yaptığımız kahvaltıdan sonra görüşmemiştik. Dong Hyung'un annesini yâd edeceği, Dağhan Öz'ün kurul toplantısı yapacağı gün bugündü. Dünden beri bunlarla uğraştığını biliyordum. Fırsat buldukça aramış, sesimi duymuş ve beni de kendi sesinden mahrum bırakmamıştı.

O yokken bize ait bir dünya kuruyordum. Evi temizlemiş, radyomu ve to-murcuklanan gülümü pencere önüne yerleştirmiştım. Irmak'ın ayıcığı ve sarı

patikler başucumuzdaydı. Belim için gerekli egzersizleri yapmış, kızımın şarkılar mırıldanmıştı. Dosyalardaki detaylarda kaybolmuş, bir defter dolusu not almıştım. İyi geliyordu bunları yapmak. Dinlenmiş hissediyordum.

Küçük bir an dinlenmek için yatağa uzanmıştım. Bakışlarım perdeye değdiğinde dışarıdaki karanlıkla karşılaştım. İki ya da üç saattir uyuyor olmalıydım. Her yerde uyuyakalmam artık şaşırtmıyordu.

"Timur, *canım...*" Doğrulmayı denedim. Yorulmama izin vermedi. Elini belime atarak destek oldu. "Ne oldu? İyi misin?" Kısık gözlerim perdedeydi. "*Geç gelirim*, demiştin. Her şey yolunda, değil mi?"

Her zamanki ifadesizliği içindeydi Timur. *İyiyim*, der gibi başını sallarken avuç içimden öptü. "Geldim işte," dedi, *bir bahanem yok*, der gibi. "Sen iyi misin?" Eli sırtıma değdi. Fazla terlemiştim.

"İyi," dedim serser bir halde. "İyiyim, sorun yok." Yüzüme dolan saçları geri iteledim. Uyumam bir noktada iyiydi. Onun kadar rahat olmadığımı için Dağhan'dan haber beklerken geriliyordum. "Nasıldı bugün? Dağhan başardı mı?"

Dudakları sıkıydı ama ifadesindeki rahatlık her şeyi özetliyordu. "Sana görünenden daha fazlası olduğunu söylemiştim."

Derin bir nefes verdim. Elim kalbime değdi. "Dong Hyung?"

Dudak büzdü. "Kilise çıkışı amansız bir saldırıya uğramış."

Silaha benim sürdüğüm kurşunla onları yerle bir etmesi Ahuzar'ın öfkesine biz nebze de olsa su dökmeye yetiyordu. Dudaklarımda derin bir gülüş belirdi. Kollarımı boynuna dolamak için eğilmem gerekiyordu. Belim ve göbeğim buna izin vermezdi. Neşeme bulanmış sevgimin göstergesi olarak hafifçe eğilip saçlarına derin bir öpücük bıraktım.

Hep kaybetmiştik. İlk defa kazanmak istiyor, bunun için var gücümüzle mücadele ediyorduk. Zihnindeki *aile* kavramı hiç bu denli güçlü olmamıştı.

Onun eli hâlâ sırtımdaydı. Terlediğimi fark ettiğinde, "Ne gördün?" diyerek belimi ve sırtımı ovalamaya devam etti.

Rize'deyken rüyalarımın kollarında uyanırdım. Aışkındı dibi görünmez zihnimin yansıması bu hallerime. Başımı iki yana sallarken elim alnımdaydı. "İrmak..." Kelime boğazımda düğümlendi. "İrmak bana sarıldı."

Her zamanki sessizliğiyle bakmaya devam etti ama terli sırtımı ovalayan eli güven vermek için yeterliydi. Bakışlarım karşımda kalan makyaj masanın üzerine bıraktığım pembe ayıcıktaaydı. Ona dair bana kalan son şeyin bu olması ne kadar da garipti. Vardı, birden yok olmuştu. Yaşıyordu, görecekt sayısız güzel günü vardı ama önce Hülya Kralşan'ın, daha sonra ise Kenan'ın elinde bütün yaşamı yerle bir edilmişti. Sevmeyi bilmeyen insanlar masum bir canı işte böyle öldürmüştü.

Ondan vazgeçerek.

Kardeşimin kafasına sıkmalarına izin verdim, demişti Kenan. Bu cümle bir mih gibi aklımın köşesindeydi. O silahı kendi kafama sıkardım ama yine de bunun olmasına izin vermezdim. Timur'un eli belimi ovalamaya devam ediyordu. Uyku sersemi bir halde gülümsedim.

"İyiyim, merak etme."

"Yemek yedin mi?"

"Henüz değil. Dinlenmek için gözlerimi kapadım, bayağıdır uyuyorum sanırım. Sen?"

"Yemedim."

Toparlanmayı denedim. "Bir şeyler hazırlayayı-" Yatağın üzerindeki poşetleri gördüğümde cümlemin devamı gelmedi. "Bunlar ne?" Poşetlerden birine uzanıp kendime çektiğimde Timur sessizdi. Ama eli hâlâ sevgisini sunuyor, belimi ovuşturmaya devam ediyordu.

Poşetten kucağıma dökülen şeyler beklenmedikti. Küçük pembe elbise ve zıbınlara bakarken nefesim birkaç saniye için boğazımda düğümlendi. "Timur," diyebilirdim sadece.

"Murathan'ın hediyeleri." Sesi kısıktı. "Amcası olarak ilk alışverişini o yapmak istiyormuş. Bayılır böyle antin kuntin işlere."

Etekleri olan küçük zıbına uzandım. Sarı takıma ve minik çoraplara. Gü-lüşüm rüm yüzüme yayıldı. "Hepsini o mu aldı?"

Mırılıyla onayladı. Diğer poşete uzanıp kucağıma döktüm. Müslin, ağız mendili, bez değiştirme örtüsü ve daha nicesi mevcuttu. Kahkahama engel olmam imkânsızdı. "Murathan gerçekten kadın doğum ve yenidoğan uzmanı mı acaba? Bunların hepsine nasıl bu kadar hâkim olabilir?"

"Her boku bilir," demeyi seçti. "Manyak, dünyaya baba olmak için gelmiş gibi. Allah Gökçen yengeye yardım etsin." Üçüncü poşetten çıkan bir elbiseyi alıp kucağıma bıraktı. "Ama bunu ben aldım."

O göstermeseydi de ben bu elbisede takılı kalırdım. Rüyamdaki kız çocuğunun giydiğiyle aynıydı. Bazı zamanlar kendi zihnimden ve altıncı his dediğimiz şeyden ürküyordum. Elbiseyi kavrayan parmaklarım nahifti. Bir bulutu tutuyor gibiydim.

"Sen mi seçtin?"

Başını salladı. "Beğenmezsen değiştirebiliriz. Murathan'a *hanımı aramam lazım*, dedim ama inatla *biz alırız*, de-"

"Beğendim," dedim anında. "Hepsini çok beğendim." Yaklaşıp başına derin bir öpücük daha bıraktım. Gerilediğimde gözbebekleri sadece bendeydi. Yıldızlar bu gözlerde parlıyordu. "Eminim kızımız da çok sevecek."

Emin değildim, biliyordum. Bu elbiseyi giyecek, babasına koşacaktı.

Dudağının sol köşesinde bir tebessüm belirdi. İfadesinde nadir görülen bir mahcubiyet vardı. Öyle yabancı olduğu bir duyguydu ki ne yapacağını

bilemiyordu. Ben de aynı durumdaydım ama rahmimdeki kalp atışlarını hissettikçe korku azalıyordu. Kadınlar, o minik can içlerine düştüğü ilk anda daha anne, erkekler ise ancak bu minik canı kucığına aldıklarında baba olmanın ne demek olduğunu anlayabiliyordu.

Aramıza kurulan küçük sessizlikte gözlerinden gözlerime sayısız kelime aktı ama o sadece birini sesli dile getirmeyi seçmişti. "Belin ağrıyor mu?"

"Biraz. Sanırım korsemi takmam lazım."

Ayağa kalkıp dolaba yöneldi. Korseyi alıp, yeniden bana ilerlerken ona bakmak için başımı hafifçe geri atmak zorundaydım. "Dağhan Öz doktorunu yarın gönderecek," dedi. "Bu gece ilgilenmesi gereken daha mühim konular vardı."

Mırıltıyla onayladım.

Ellerimden kavrayıp yataktan kaldırdı. Tişörtümü yukarı sıyrıp, tutmam için ellerime sıkıştırırken korseyi bu defa o takıyordu. İş bittiğinde elleri bedenimden uzaklaşmadı. Göbeğime parmak ucuyla dokundu. "Bu şey miniği rahatsız etmiyor mu?"

"Belimi kırmak istemiyorsa o şeye alışmalı." Güldüm. "Ama tam senin kızın olacak, belli. Bazen öyle sessizleşiyor ki dokunmasam orada olduğunu anlamam."

Tişörtü indirip karnımı kapadı. Onu herkesten saklamak istiyor gibiydi. "Bana değil, sana benzesin." Alnıma derin bir öpücük bıraktı. "Sessizliği ben seçmedim. Ona da bunu bir seçim hakkı olarak sunmayacağım."

Çok şey söylemek istedim ama dışarıdan duyduğum sesler her şeye engel oldu. İki kişinin konuşma sesi geliyor gibiydi. Endişe ve panik hızla göğsümde yerine kurulurken Timur'un kolunu kavradım. Kulaklarım kurt misali dikleşirken diğer elim karnımdaydı.

"Dışarıda biri mi var?"

Benim aksime oldukça rahattı. Kolundaki elimi kavrayıp kapıya ilerletti. "Korkma, tanıdığın kişiler."

Kimi tanıyordum? Bir sürü kişi tanıyordum? Kim olabilirdi?

Endişeli bakışlarımın farkındaydı. Elimden kavrayıp, odanın çıkışına ilerletirken bir adım arkasıdaydım. Kapıyı açıp kenara çekildiğinde elimi bırakmamıştı. Salonun ortasında dikilen Âdem abi ve Biricik'i görmek ise dudaklarımın bükülmesi, genzimin yanması için yeterliydi. Hamilelik gerçekten çılgınca bir şeydi. Bu zamana kadar içimde sakladığım bütün dikenler artık gün yüzüne çıkıyor, saklamak zorlaşıyordu. İçimde onu büyütürken acı yutamıyordum.

Biricik tatlı tatlı gülümsedi ama Âdem abinin beni gördüğü an kolu kanadı kırılmış gibiydi. Onu en son gördüğümde Kenan'ın elinde, kanlar içindeydi. Benim yüzümden öldüğü düşüncesi aylarca zihnimi kemirmişti. Timur iyi olduğunu söylemişti ama aniden karşımda görmeyi beklemiyordum. Göğsünde

ve kokusunda baba şefkati vardı. Mavi gözlerindeki hüznün bulutu artarken saçlarına birkaç ak daha düşmüş gibiydi.

Duygusal bir adam olduğunu artık biliyordum. Acısını içinde tutamaz, dökerdi. Mavi gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlar iri ve Karadeniz kadar soğuktu. *Kızım*, derse yıkılırdım.

"Kızım," dedi buğulu sesiyle.

Yıkıldım.

Küçük bir kız çocuğu gibi boynum büküldü. Kollarını iki yana açtığı anda küçük adımlarla ilerledim. Yanağıma süzülen yaş belki de Biricik'in bana dair gördüğü ilk gözyaşydı. Onun bildiği ablası asla ağlamaz, başını eğmez, duygusal davranmazdı. Bir adım geri gidip Âdem abiyle aramdan çekildiğinde yüzündeki üzüntüyü görebiliyordum.

Daima dimdik yürüyen ablasını ilk defa yalınayak ve ağlarken görüyordu. Oysa sayamayacağım kadar çok kızgın ateşlerde yürümüş, gözyaşlarımı bu harda kurutmuştum.

Âdem abinin gözlerindeki denizden akan nehirler beyaz sakallarına karışırken bir adım daha atmış, yanağıma göğsüne yaslayarak kollarımı bedenine dolamıştım. Sarıp sarmalarken eli saçlarımda baba şefkatiyle gezindi. "Kızım," dedi yeniden. "Gül kızım, Ahu kızım."

Daha sıkı sarıldım. Onu kanlar içinde görmek beni uçurumdan iten bir başka eldi. Yeniden hayata tutunmak için ona sarıldım. Avuçlarımı sırtına, kulağımı kalbine yaslardım.

Hayatta, Ahuzar, Güldeste'nin yüreği hâlâ hayatta. Timur'a ablasından kalan son yürek bu ve hâlâ atıyor. Onu hayattan koparmadın. Hâlâ burada.

Gerilediğimde elleri yanaklarımı sarmaladı. Dudakları titriyordu. "İyi misin?" dedi zorla.

Konuşursam daha fazla ağlayabilirdim. Başımı aşağı yukarı sallayıp yeniden göğsüne sokuldum. Babamı özlemiştim. İlyas Soykamer'i. Hormonlarım delirmiş olmalıydı. Saçlarımdan öptü, sevdi. Kıymet görmek, sevilme ve değerli olmak ne demek, bir kere daha öğretti.

Ben olduğum yerde kalırken bir adım geriledi. Bakışları göbeğimdeydi ama bol rişörtten hiçbir şey belli olmuyordu. Timur'dan öğrenmiş olmalıydı. Akne-ne'yle konuşurken bile ağlama krizine girmiştim. Bunun farkında olan Timur kolumdan kavrayıp, bir adım geriletirken, elimi göbeğime atıp minik çıkıntıyı belirginleştirmek için okşadım.

Kızım oradaydı. Âdem dedesine minik bir tekme savurdu. Âdem abinin gülüşü gözyaşlarına karıştı. "Hay kurban onu verene!" dedi büyük bir sevinçle.

Timur'un kolunun altındaydım. Yanağıma düşen yaşları silmeye çalışırken gülümsedim. Timur'un bakışlarının yerde, kelimelerinin kayıp olduğunun farkındaydım. Güldeste'nin öldüğünde hamile olduğu o an aklıma düştü.

Timur'un omzundan göğsüne sarkan elini sıkıca kavradım. O an için verdiği leğim en sessiz destek buydu.

"Kaç aylık?" dedi Âdem abi hızla. "Cinsiyeti ne? Öğrendiniz mi? Akneme m. neneme söylediniz mi? Yemin olsun, bütün Karadeniz'i horona kaldırmıştır."

Hem ağlayıp hem gülmek ilk defa yaşadığım bir histi. "Söyledik." Çatallıydı sesim. "Haber var." Elim yine karnıma gitti. "Cinsiyeti kız."

Hevesle, "Gerçekten mi?" dedi köşede sessizce bekleyen Biricik. Dakikalar sonra ilk kez konuşuyordu. "Kız mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. Yanıma gelmesi için boşta kalan kolumu ona doğru kaldırdığımda hızlı adımlarla ilerlemiş, kolumun altına rünemişti. İpek saçlarına minik öpücükler bıraktım. Benim için hâlâ bebek gibi kokuyordu ve bu asla değişmeyecekti. Belki çok şey kaybetmiştim ama onu korumuştum. Yıllarca onu korumak için bir kapanda yaşamıştım, oradan çıkarsam Biricik elimden alınacak sanmıştım ama buradaydı, yine kolumun altında, göğüs hizamdaydı.

Ben, Ahuzar Soykamer. Hem anne hem abla hem su hem ateş hem galıp hem mağluptum. Ama uğruna savaştığım her şey hâlâ buradaydı. Kaybetmedim. Ahuzar, henüz değil.

Henüz değil.

"Âdem abi, bu Biricik," dedim keyifle. "Kız kardeşim." Biricik'e döndüm. "Ablacığım, bu da Âdem abimiz." Cümlemin gerisinde bakışlarım Âdem abideydi. "Kızımızın dedesi."

Timur'un eli omzumu ovalamaya başladı. Bu onun sessiz cümlelerinde söylediğimi onayladığı anlamına geliyordu. Ama Âdem abi yine duygularına engel olamamıştı. Dudakları titrerken gözlerinden art arda yaşlar boşanmaya devam etti.

"Dedesiyim tabii." Bir adım gerileyip bize arkasını dönmüştü, gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu.

Bu dünya için hassas bir kalpti. Sevddiği kadını yıllarca unutmamış, ölüsüne bile ihanet etmemiş, kalbindeki yerini hiçe saymamıştı. Okuduğu her kitap satırında Göldeste vardı. Yalnızlığını mabedi saymış, yasını sevgisine yaslanarak yaşamıştı. Âdem Yılmaz bu dünyada nadir görülecek bir adamdı.

"Sıçtunuz ağzuma," diye homurtusu yükseldi arkası dönükken. "Ha bu yaşamda kaldığım hallere bak."

Yanaklarımı silerken güldüm. "Hep siz bir aile olun, bana yeter, demiyor muydun? Ne o, şikâyetçi misin?"

"Asla!" Anında bize döndü. "Şikâyet mi?" Kaşları çatılmış, kızarmaya başlayan gözlerinde yine denizler birikmişti. "Asla şikâyet etmem." Bizi izliyordu, hem de büyük bir sevgiyle. "Bebeğinizi de kucağınıza aldığınızı göreyim, artık bu dünyadan hiçbir şey istemem." Dudakları titredikçe titredi. Daha fazla

dayanamamış olmalı ki kendi etrafında dönerek yüzünü bizden saklamaya çalıştı. "Ula, ha bu evde tuvalet nerededir?" diye patladı en sonunda.

Sol köşedeki kapıyı işaret ettiğimde koşar adım o yöne ilerledi. Kapıyı açıp kendini içeri attığında arkasında derin bir sessizlik bırakmıştı. Birkaç saniye sonra yine onun sesi yükseldi.

"Bok gibi ev," dedi banyodan. "Ula, bula bula kararla uşağına burayı mı buldun?"

Timur'un bakışları banyoya döndü. Kolunu omuzlarımdan çekmeden hemen önce nefesi saçlarımdaydı. Umursamaz adımlarla koltuklara yöneldi. "Benim gücüm buna yetti. İstersen sen buradan da bir ev alabilirsin." Ekleme yapmayı ihmal etmedi. "Jakuzili olsun."

Âdem abinin homurtusunu duydum ama sesi suya karışıyordu. Güldüm bu hallerine. Biricik, "Babası mı?" diyerek kulağıma eğildiğinde gülüşüm büyüdü.

"Değil, rahmetli ablasının eşi ama Timur için bir baba gibi." Kendime çekip saçlarından öptüm. "Uzun hikâye, anlatırım." Kollarım sıkı sıkı ona dolandı. Onun sarılması benim öpücüklerimden daha büyüktü. Başını göğsüme yaslayıp kalp sesimi dinledi. "Artık hep yanımdasın." Bir kere daha öptüm saçlarından. "Ayrılmak yok."

Kollarımı bırakmadı ama başı geriledi. Eski Biricik ürkerek bakardı ama artık bakışları en az Ahuzar kadar cesur ve kendinden emindi. "İyi olduğunu bilmek yeter." Koltukta bizi izleyen Timur'a döndü. "Bu savaşa Cihan'ın yanında başladım, onun yanında bitirmek istiyorum."

Göz ucuyla Timur'a baktım. Onun gözleri zaten bendeydi. Ne dersem onu yapacağına emindim.

"Burası güvenli," dedim elini kavrarken. "Burada iyi olacağız, Biricik. Artık orada saklanmana gerek yok."

Olgunlukla gülümsedi. "Orada da iyi olacağım, abla. Cihan benim için çok fazla fedakârlık yaptı. Ona sırtımı dönemem." Ellerimden sıyrılıp kendi ellerinin içine ellerimi hapsetti. Gözlerindeki kararlılık onu büyüten Ahuzar'la aynıydı. "Sen her zaman ne derdin? *Her şey düzelecek*. Eminim düzelecek, abla. O zamana kadar Cihan'ın yanında kalmaya devam edeceğim."

"Cihan da buraya gelir."

Olgun gülüşü büyüdü. "Bu ev sizin, abla." Göz ucuyla Timur'a baktı. "Hepimiz için fazla küçük. İnanıyorum, bir gün büyük bir evimiz olacak ve orada hep birlikte yaşayacağız. Ama o gün, bugün değil. Olduğum yerden kıpırdamam hepimiz için daha iyi. O adamın sizi tehdit edebileceği tek şey benim. İzimi bulursa siz de tehlikeye gireceksiniz." Karnıma bakıp yeniden gözlerini buldu. Ellerimi daha sıkı kavradı. "Bunca zaman dayandım, yine dayanabilirim. Siz savaşın, ben bu savaşta artık sana ayak bağı olmak istemiyorum."

Kaşlarını çatılmış, yüreğine ince bir sızı dolmuştu. “() nasıl söz öyle, Biricik? Sen bana ayak bağı falan değilsin.”

“() adamın yıllarca seni benim hayatımla tehdit ederek elinde tuttuğunu biliyorum, abla.”

Başımı iki yana sallayarak reddetmeyi denedim. “Senin hayatın demek ben demek, Biricik.”

Eski Biricik küser, bağırır, trip atar ve odalarda saklanırdı ama o ellerimi daha sıkı kavradı. “Hayır, abla. Senin hayatın sadece senin. Hep benim için yaşadın. Artık kendin için yaşa. Bana senin varlığın yeter.” Timur’a döndü. “Cihan’a ders çalıştırıyorum. Onun için bize yeni kitaplar gönderebilir misin Timur abi?”

Timur’un bakışları boştu. “Benim bildiğim Cihan mı ders çalışıyor?”

Tatlı bir tebessümle onayladı Biricik. “Bir arpa boyu yol alamadık ama en azından deniyor. Onun zekâ seviyesinde biri için büyük başarı.” İçli bir nefes alırken Âdem abi banyodan çıkmıştı. Biricik ellerimin üzerine derin bir öpücük bırakıp banyoya ilerledi. Âdem abinin yanından geçerken ona da tatlı tatlı gülümsemişti. Banyoya girip kapıyı kapadığında geride bıraktığı sessizlikti. Arkasından bakakaldım.

Bu denli büyümüş olmasını bir süre sindiremeyecektim. İnsan göğsünde uyutup ayaklarında salladığı birinin kendi ayakları üzerine durduğunu gördüğünde bocalıyordu.

“Sanırım Cihan’a âşık,” dedi Timur pat diye.

Bakışlarım ona döndü. “Ne?”

Umursamazca omuz kaldırdı. “Merak etme, Cihan da ona âşık.”

“Ula, noliy?” dedi Âdem abi. “Cihan ha bu yuva başlı uşak mı? Sende kalırken her gün bana yemek getiren?”

Timur mırıltıyla onaylarken bakışlarım banyo kapısında kaldı. Haklıydı. Gözlerinde ayrı bir parıltı vardı. Benim küçük kardeşim büyümekle kalmamış, yüreğine de ilk sevda tomurcuğunu mu atmıştı? Üniversitede ilk aşkı yaşamak gibi hayalleri vardı. Defne’yle *erkeklerle fazla güvenme*, der dururduk ama hayatlarımız öyle tepetaklak olmuştu ki onun ilk aşkını bile kaçırmıştık.

Defne’nin Doktor denen birine, Biricik’in Cihan’a âşık olduğunu söylüyorlardı. Adriel, Cengo’nun karısıydı. Cemil baba bir zamanlar Mahir Kralşan ve Yakup Öz’le yakın arkadaştı. Babam aslında korkak değil, evlatlarını korumaya çalışan bir adamdı.

Geç kalmışlık hissi yüreğimin orta yerine kuruldu. Ama geçmiş için acı çekmeyi, geleceğin belirsizliğiyle boğuşurken bırakmışım. “Biricik bu gece yanımda kalsın,” dedim Timur’a. “Senin için fazla olmayacaksa bir şey daha isteyebilir miyim?”

“Ne istersen,” dedi anında.

"Defne," dedim. "O da gelebilir mi? En azından bu gece."

Kapı çaldığında cümlem yarım kaldı. Kapıya yakın olan bendim ama Timur hızla ayağa kalkmış, kapıya yönelmişti. Yanımdan geçerken, başımın üzerine küçük bir öpücük bırakıp sessizce mırıldandı. "Bunca zaman aklından geçen her şeyi sen söylemeden yapmadım mı?" İlerleyip kapıyı açtı. Kenara çekildiğinde Defne'yi görmek de beklenmedikti. Omuzlarım düştü. "Yine yaparım," dedi Timur.

Omuzlarım daha da düştü. İssiz bir yolda çıkışa denk düşmek gibiydi Defne'yi görmek. Kumral saçları uzamış, zayıflamıştı. Beni karşısında gördüğünde her zamanki sakinliği içindeydi ama gözbebeklerinin titrediğini görebiliyordum. Boynu büküldü.

"Ahuzar."

Uzun zamandır hiç kimse bana *Ahuzar*, diyerek seslenmemişti. Zihnimdeki sayısız taşın göğüs kafesime yuvarlandığını hissettim. İçeri girmedi, gözleri Timur'a değdi. O kenara çekildiğinde içeri adım atmaya cesaret edebildi. Bu noktadan sonrası onun da iradesi dışındaydı. Elindeki çantayı yere bırakıp, ondan beklenmeyecek bir heyecanla bana koşarak kollarını sıkıca boynuma doladı.

"Ahuzar!" Feryadı artık sesliydi. Hıçkırıklarını duydum. "Ahuzar..."

Dişlerimi ısırarak ağlama hissiyatını yuttum. Sarıldığı gibi sarılıp yüzümü boynundaki huzura gömdüm. Daima rahatlatır, nefes olurdu. Yine öyle oldu. Ben yokken defalarca kez polise gittiğini, Kenan'ın saldırısına maruz kaldığını, korumalarla gezmek zorunda olduğunu ve evinden taşınıp saklanmaya başladığını biliyordum. Timur söylemişti. *Zehrini daha fazla bana bulaştırma*, diyerek kaçmayı seçebilirdi ama hâlâ buradaydı.

Sessizce akan bir nehir gibi saçlarımı okşadı. "İyisin," dedi. "Çok şükür, iyisin. İyisin." Sesindeki rüzgâr ruhumu okşadı. Göğsündeki yaşam ağacından içimde büyüyen cana bir parça uzandı. Bebeğim kıpırdandığında Defne'nin huzuruna daha çok sokuldum. Timur'dan öğrendiğim gibi sevdim.

Sessiz ama derinden.

"Âdem abi," dedi Timur. "Biz çıkalım. Bu gece baş başa kalsınlar."

Âdem abi sessizce çıkışa yöneldi ama bakışları banyodaydı. "Banyodaki kız ağlay he, haberiniz olsun," dedi. "Aldığı karar her neyse bence pişman, bir daha sor, ablası."

Defne'nin kollarından çekildim ama bırakmadım. Bir elim sıkıca onu tutuyordu. Tüm mücadele edişime rağmen gözpınarımdan düşmeye hazırlanan nemi parmak ucumla silerken gülümsemeye çalıştım. Benim ilk kızım Biricik, büyümemişti ama büyümüş gibi yapıyordu, öyle mi?

"Hallederiz," dedim Defne'ye sokularak.

Timur'la yan yanaydılar. Kapıdan çıkarken hâlâ Timur'a bir şeyler öğretme derdindeydi. "Ula, oğlum, paran yoksa bana desene. Ne bu göt kadar evi aldın?"

Timur sakindi. "Devlet verdi, Âdem abi."

"Ula, devlete diyeceğine bağa desene. Aknene olsa sağlam küfretnmişti. Kadun haklu. Hamsi kadan aklun yok."

Timur, Âdem abiyi tek elle dışarı iteleyip, bana bakarken hafifçe başını eğdi. *Buralardayım*, diyordu.

Gülümsedim. Bu da benim için *buralardayım*, demekti.

"Sadece bu gece," dedi kapıyı kapamadan hemen önce. "Fazla vaktimiz yok."

Biliyordum. Başımı sallayarak, onayladığımda kapıyı kapatıp gözden kayboldu. Âdem abinin sesi ise hâlâ varlığını koruyordu.

"*Devlet verdi*, derken ne demek istedin? Hemen anlat. TOKİ'nin mi ha bura?"

Timur'un homurtusu kalın olduğu için net bir şekilde geliyordu. "Memleketi geri dön, abi."

Âdem abinin sesi uzaklaştı. Artık seçebileceğim bir noktada değildi. Hâlâ Defne'nin kollarının arasındaydım. Benden uzundu ve ben ona hep bir nebze de olsa aşağıdan bakmak zorunda kalıyordum. Dudaklarımızda aynı anda derin bir tebessüm belirirken yine aynı anda sarıldık. Ne olursa olsun beni terk etmediğini, burada olduğunu bilmek bunca yalan içinde tutunabileceğim en güçlü gerçektir. Hayatımda olup bana yalan söylemeyen tek kişiydi.

"İyi misin?" Gözleri yüzümde gezindi. Kollarımı bir yere kaçacakmışım gibi kavramıştı ve bırakmaya niyeti yoktu. "Ölecektim seni merak etmekten, Ahuzar. O kadar çok aradım ki... O kadar çok bekledim ki..."

"İyiyim. Yani artık iyiyim," diyebilirdim sadece. Elim karnıma değdi. Belirginleşen göbeğimi daha da belirginleştirdim. "Sana anlatmam gereken çok şey birikti, Defne."

Şaşırmadı. Timur söylemiş olmalıydı. Bir kolu omzuma daha sıkı dolandı. "Bence çoktan daha fazlası birikti, Ahuzar." Yeniden kollarının arasına hapsedip sıkıca sarıldı. "Bir daha beni bu kadar dolsuz bırakma. Delirecektim."

Kalbindeki yaşam ağacına saklandım. Samimiyetine ve gerçek hislerine dayandım. Biricik banyodan ağlamaktan kızarmış gözlerle çıktığında aylar sonra yeniden sarıldık. Biricik'i aramıza alıp sevgimizle ezdik ama bu defa aramıza katılan biri daha vardı.

Kızım.

Dışarıdaki fırtına camlara şiddetle vurmaya devam ediyordu, umursamadık. O an için her şey sıcak ve hayal etmeye korktuğum gibiydi. Sayısız canımdan olmuştum ama sevdiğim herkesi koruyabilmişim. Hayat akmaya, dünya dönmeye devam etti. Kötülük iyiliği ezdi, iyilik karanlığa sızdı. Sıkıca birbirimize tutunduk. Aylardır tek başımıza göğüs gerdiğimiz her şeyi ortaya dökerken ağladık, sarıldık, güldük ve yine ağladık.

Ama en nihayetinde hâlâ buradaydık.

Bevtut sıcak zehir misali kuru topraklara değiyor, kaçacak yer bırakmıyordu. Issız toprakların tenhalarında koşan birkaç çocuğun zeminden kaldırdıkları toz arkalarında kalıyor, havanın ağırlığıyla yeniden yere çöküyordu. Karantina bölgesine sızan Doktor bulundukları çadırın kapısını kapatan kumaş parçasını hafifçe aralamış, dışarıya bakmaya çalışıyordu. Sessizlik dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Eli silahlı adamlar alanın her köşesinde nöbet tutuyor, dikenler tellerin ötesine kimsenin geçmesine izin vermiyordu.

Arkasındaki sedyede saatlerdir uyuyan Şef en sonunda kıpırdandığında Doktor'un bakışları arkasına döndü. Açtığı küçük deliği kapatıp geriledi.

"Şükür. Uyanmak bilmedin be Şef."

Şef'in her zaman özenli ve parlak sarı saçları birbirine karışmış, özenle bu gezi için seçip giydiği tişörtü kan içinde kalmıştı. Toparlanmak için elini alnına attı. "Ne oldu bana?"

"Hatırlamaman daha güzel, boş ver."

Boş veremedi Şef. Toparlanmayı denediğinde koluna takılan ve başucuna asılan serumu fark etti. Birkaç saniye sonra tüm eksik parçalar yerini bulmaya başlamıştı. Sevgili arkadaşı karantina bölgesine girmek için onu zehirlemişti. Üstelik *sadece biraz terleyeceksin ve miden bulanacak*, demesine rağmen resmen kan kusmuştu. Başucundaki seruma bakarken görüşü hâlâ pusluydu.

"Hatırladım." Eli alnına değerken bütün içtenliğiyle Doktor'a ortaparmagını kaldırdı. "Geber, geri zekâlı! Hani sadece midem bulanacaktı?"

Güldü Doktor. "Öyle inandırıcı olmazdı. Bak, böyle beş dakikada içeri sızdık." Serumunu kontrol etti. "Merak etme, iyisin."

"Siktir git, Doruk!"

Doktor'un gülüşü büyüdü. Hâlâ kendine gelemeyen Şef'in başucunda dikiirken kollarını bağlamıştı. "Sana bir iyi bir de kötü haberim var. Hangisinden başlamamı istersin?"

Şef'in eli zonklayan şakaklarındaydı. "İyiden başla, iki dakika da olsa mutlu olayım."

"Tamam. Gayet iyisin. Diğer doktorlarda kontrollerini yaptı ve salgına yakalanmadığına karar verdiler. Bize bu çadırı verip sen kendine gelene kadar konaklamamıza izin verdiler."

Şef bıkkınlıkla bir okey işareti yaptı. "Kötü haber beni daha çok mutlu edecekmiş gibi hissediyorum. Lütfen devam et."

"Kötü habere geçiyorum o zaman. Salgın hastalığa yakalanmadığın için gözünü açtığın anda buradan gitmemizi istiyorlar. Yani süremiz az."

Şef gözlerini kapatıp yan döndü. "O zaman ben hiç uyanmadım. Elveda."

“Asıl kötü haber, ortalıkta örnek alabileceğim hiçbir canlı yok, Şef. Burada yaşam yok.” Parmağı sola döndü. “Bulunduğumuz alanda normal maske takmak yeterli ama yirmi adım ötemizde demir tellerle kapatılmış alana gaz maskeleriyle giriyorlar. Her şey o alanda olmalı. Tahminim kuyunun da orada olduğu yönünde ama nasıl oraya gireceğimize dair hiçbir fikrim yok.”

Şef gözlerini açmamıştı. “Kaç saattir izliyorsun?”

“Yaklaşık yirmi yedi saattir.”

Şaşkınlıkla gözleri açıldı. “Ben o kadar zamandır uyuyor muyum?”

Doktor yine umursamazca gülmüştü. “Bana teşekkür etmelisin. Sayemde kafa tatili verdin.” Şef bıkkınlıkla doğrulurken Doruk bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. “Tek açıkları, nöbet değişim saatleri. Demir tellerle kaplı alanı bekleyen adamı beş saatte bir değiştiriyor ama değişim süresi boyunca sadece iki dakika boş kalıyor. Bu oraya ulaşmak için yeterli mi bilemiyorum.”

Bacaklarını sedyeden sarkıtan Şef’in sarı saçları ilk defa bu denli dağınıktı. Yüzü ekşidi. “Bir araba dayak yemiş gibiyim.”

Doktor ateşini kontrol ettikten sonra çadır çıkışına yöneldi. “Çabuk kendine gel ve ne yapacağımızı düşün, Şef.”

“Neden her şeyi ben yapıyorum? Kaç saattir bilincin yerinde. Sen düşünseydin ya!”

“Düşünebildiğim tek şey nöbet değişim saatinde oraya sızmak.” Kolundaki saate baktı. “Ve buna yaklaşık on dakika var.” Bakışları Şef’e döndü. “Sen burada kal. Başka çare yok. Bütün riskleri alıp bunu yapacağım. Eğer on dakika içinde geri gelmezsem her şeyi bırak ve buradan uzaklaş.”

Şef’in yüzü daha da ekşidi. “Ne diyorsun sen ya?”

Doktor oldukça ciddiydi. Köşeden çantasını sırtlanıp yüzünü tamamen kapatan, sadece gözlerinin görünmesini sağlayan maskeyi aldı. “Dediğim gibi saatlerdir izliyorum. Kuyu içeride olmalı.” Çadırın çıkışına yöneldi.

Şef ayağa kalktı. Kısa bir an için zemin ayağının altından kayar gibi oldu ama hemen toparlamıştı. “Ben de geleceğim.”

“Olmaz!” Hızla arkasını döndü Doktor. “Sen üzerine düşeni yaptın, sıra bende. Nefes alıp verişlerin hâlâ düzenli değil. Asıl risk senin oraya girmen.” Çadırın küçük kapısından dışarıyı kontrol ederken bakışları saatindeydi. “Kulağın telsizde olsun.”

Şef’in adımları geriledi. Çantasından telsizi alıp kendini yeniden sedyeye bıraktı. “Kulağım sende. Dikkatli ol.” Sedyeye uzanıp gözlerini kapadı. Kulağının telsizde olduğu pek söylenemezdi.

Doktor maskeyi taktı. Elleri eldiven geçirip üzerine tüm sığağa rağmen kalın bir ceket geçirdi. Kayıtlarda kimyasala ve buradaki hastalığa dair hiçbir bilgi yokken işini riske atamayacaktı.

Birkaç saniye içinde nöbet değişimi başlayacaktı. Saniyeler gerginlikle akarken alanın önünde bekleyen eli silahlı adam umursamaz adımlarla uzaklaşmaya başladı. Doktor Şef'i göz ucuyla kontrol etti. Telsiz elinden düşmek üzereyken ağzı açık bir şekilde uyuyordu. Koşar adım çadırdan çıkıp demir tellere koştu. Bakışları etrafını tarıyordu. İki saniye içinde tellerin dibindeydi. Muazzam bir hızla telleri tırmanıp saniyeler içinde diğer tarafa atlamış ve arkasına bile bakmadan koşmaya başlamıştı.

Önüne gelen ilk tümseğin arkasına saklanıp görev değişimi sırasında gelecek olan adamın onu görmemesi için bekledi. Maske tüm yüzünü kaplarken nefes almak ve koşmak zordu. Bu kısacık anda bile nefes nefese kalmıştı. Beş dakika bekledi. Eğilip adama bakmayı denediğinde yeni nöbetçinin geldiğini ve sırtının dönük olduğunu gördü.

Dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek güneşin yaktığı toprak üzerinde ilerledi. Ama ilerledikçe yaşam azalıyor, alanın üzerine boz bulanık bir sis çöküyordu. Çok salgın görmüştü ama böylesini ilk defa görüyordu. Bu bir hastalık değildi. Bu bir kıyametti. İlerledikçe sis arttı. Kuyuyu en nihayetinde görebilmişti ama kimyasalın merkez noktası olduğu için en büyük sis onun etrafına çökmüş gibiydi.

Yaklaşmak istedi ama yapamadı. Maskesi bile kuyunun etrafındaki yoğun gaza dayanamıyordu. Göğsü sıkışıp, nefesi kasılmaya başladığında durup geriledi. Kuyuda nasıl bir kimyasal bileşen varsa sıcak havayla temas ettikçe hacmi artmış, ağırlaşarak kuyunun çevresine çöreklenmiş gibiydi.

Maske havadan yeterli oksijeni alamıyor, Doktor'un nefesi kesiliyordu. Sadece maske yeterli değildi. Oksijen rüpuyle buraya girilmeliydi. Geri geri adımlarken zorla telsizine uzandı. Maske ve oksijensizlik sesini boğuyordu. "Şef!" dedi telsize can havliyle. "Kaç! Hemen buradan kaç! Bu şey..." Öksürerek sarıldı. "O kuyuya yaklaşmak imkânsız!"

Emekleyerek gerilemek istedi ama sis bulutu ayağından geri çekiyor gibiydi. Ellerine batan kemiklerle dikleşti. Daha fazlasını hissettiğinde bir insan mezarlığının üzerinde emeklediğini anladı. Kafatasları, iskeletler ve yeni çürümeye başlayan bedenlerin üzerine toprak atılmış gibiydi. Yüzündeki maske vahşet ifadesini saklamaya yetti ama Doktor kendi zihninden saklanamadı. Ayağa kalktığı anda sendeledi. Hızlı ve seri adımlarla uzaklaşıyordu.

Aniden düştüğünde bedeninde bir yara açılıp bu kimyasaldan etkilenme ihtimaline karşı kendini korumaya çalışıyordu ama vücudu çoktan kaşınmaya başlamıştı. Ölüyordu. Kaçış yoktu.

"Doruk!" diye bağırın Defne'nin sesini duydu. Zorla bir adım daha atıp sis bulutundan çıktığı anda ise Şef'in kollarına düştü.

"İyi misin?" diyordu Şef endişeyle. "Ne oldu?" Yüzüne taktığı maske Doruk'un maskesinden daha donanımlıydı. Üzerine beyaz bir kıyafet geçirmiş,

sırtına oksijen tüpü almıştı. Öyle ki Doktor sesini duymasa onun Şef olduğunu anlamazdı.

Nefesini toparlamayı denedi. “O şey her neyse...” Öksürdü ve titredi. “Her neyse, ağır bir sis bulutu olup havaya çökmüş. Yaklaşmak imkânsız.”

Onu bırakarak ilerlemişti Şef. “Sen burada bekle. Benim ekipmanım daha sağlam. Doktorlardan çaldım.”

Doruk kolundan yakaladı. “Olmaz, gidemezsin, Müjde!” İlk defa gerçek adıyla seslendi. “Bu sandığın gibi bir şey değil. Hiçbir ekipman buna yetmez.”

Maskenin altından gözleri görünüyordu. Şef güven veren bir dokunuşla Doruk’un kolundaki elini kavradı. Kıyafetler kalın olduğu için hareket etmesi zordu. Ama bu onu vazgeçirmeyecekti. “O şey her neyse Doruk, Kralşan onu kullanarak hepimizi öldürebilir. Ne olduğunu bilmek zorundayız. Bu son şansımız!”

“Olmaz!”

“Bana söz ver, Doruk Aslankara! Ne olursa olsun buradan ilerlemeyecek, beni kurtarmak için oraya girmeyeceksin. Birimizin tüm bilgileri geri götürmesi gerekiyor. Öleceksek bile ikimizin de bunu aynı anda yapmasının hiçbir anlamı yok. Anladın mı beni?”

Doktor başını inatla iki yana salladı. Kolundan tutmayı denedi ama o an için gücü yetmedi. Midesi bulanıyor, teni yanıyor ve kaşınıyordu. “Müjde!” diye bağırdı maskenin izin verdiği ölçüde. “Müjde!”

Sesi sis bulutunun içinde kaybolup gitti. Olduğu yere dizlerinin üzerine düştü. İlerlemek istedi ama sorumluluk bilinci ağır geldi, yapamadı. Müjde haklıydı. Birinin geride kalması gerekiyordu. Oraya girmesi sadece Doruk’u öldürecek, uğruna mücadele ettikleri şeye hiçbir katkı sağlamayacaktı. İlerleyecek halde de değildi. Yanıyordu.

İçinde verdiği çetin savaşın hiçbir galibi çıkmadığında her şeyden vazgeçip yine ellerinin üzerinde sis bulutuna ilerlemeye çalıştı ama nefes alamıyordu. “Müjde!” dedi yere yığılmadan hemen önce. “Müjde...”

Şef, bir süre sonra sis bulutunun içinden çıktığında Doktor yerde kıvrıyor, nefes almak için maskesini çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Sendeleyerek ilerledi Şef. Bir elinde kuyudan almayı başardığı su örneği varken diğer elindeki eldiven kuyunun etrafındaki taşlar yüzünden kesilmiş, derisine yoğun gaz tabakası işlemeye başlamıştı. Doktor’un ilerleyemediği noktadan daha ilerisine ulaşmış, zehrin göbeğine inmişti. Ama buradaki tehlike, Doruk’u bu hale getirenden daha fazlasıydı.

Kimsesizler yurdunda büyüyen, ailesiz bir çocuktü Müjde. Vatanını yuva, silah arkadaşlarını aile bilmişti. Bayrak baba, marşı anaydı. Sarı saçlarını daima tarar, şekil verirdi. Saçları bitlendiğinde ona sormadan kestikleri içindi bu

kiyamayıtı. Daima şuh kakhahalar atar, kadınsı ve alımlı bir duruşla yürürdü. Dünyaya karşı *ben buradayım*, deme şekli buydu.

Eldivenin bir parça kesiginden içeri sızan yoğun zehir bedenini şimdiden yakmaya ve kanatmaya başlamıştı. Nefes nefese Doruk'un yanına çöktü. Sırtındaki oksijen tüpünü ve maskesini çıkardı. Ellerindeki yaralar yüzünün ne halde olduğunun göstergesiydi ama umursamadı. Midesi bulanıyor, tüm organları yanıyor gibiydi.

Hızla Doruk'un maskesini çıkarıp kendi maskesini ona taktı. Oksijen tüpü bu noktada nefes almak için yeterliydi. *İlerisi için değil*. Doruk nefes almanın verdiği ilkel dürtüyle öksürerek, maskeye sarılırken, Müjde de öksürerek kan kustu.

Doruk'un bilinci küçük bir an geri geldiğinde ne yaptığını anlamış, can havliyle maskeyi çıkarmaya çalışmıştı ama Müjde kan kusarken, dikleşip ellerine sarıldı. "Sevdiğin kadına git, Doruk." Kelimeler dudaklarından kana bulanarak döküldü. Zehir içinde hızla yayılıyor, içini ve dışını âdeta yakıyordu. Yüzünde büyük yaralar açılmaya başlamıştı. Doruk'un eline kuyudan aldığı örneği sıkıştırdı. "Git!" Yakasından geri iteledi. "Git! Bunu başkasının yaşamasına izin vermeyin. Gidin ve bunu durdurun."

Sendeledi Doruk. Bunu yapmak istemiyordu. Ama Şef bütün organlarını dışarı çıkarmak istercesine kan kusmaya başladığında her şey için çok geç olduğunun farkındaydı. Derisi şeffaf bir zara sarılmış gibi parlıyor, yaralardan oluk oluk kan akıyordu.

Kimsesiz bir hayat yaşamıştı Müjde. Kimsesiz bir şehirde ölecekti. Ama mezarı doğduğu topraklara, uğruna savaştığı ve canını bile hiçe saydığı ülkesine gömülecekti. Büyük bir zehri kendi yutacak, bir başkasına değmesine izin vermeyecekti. Müjde ölecekti fakat yenilmeyecekti.

Bu zehirle lanetlenen topraklarda asırlarca hiçbir canlı nefes alamayacaktı. Ama yıllar yıllar sonra tüm sis çekilecek, Beyrut'un bu ıssız köyünde, çölün ortasında sarı yapraklı bir çiçek filizlenecekti. Beyrutlu bir çocuk sokaklarda sadece tek bir cümleyi bağırarak koşacaktı.

"Müjdem i isterim! Koşun, haber verin herkese! Çorak topraklarda, kuyunun yanında çiçekler açtı. Müjde çiçekleri, müjde çiçekleri!"

Ölüm, hüküm, zulüm üstüne zulüm. Cellat, saat, kır zincirleri at.

Kırma, dedi Kenan zihnine. Şimdi değil, Kenan, dur! Dur! Dur!

Başı sola büküldü. Zihnindeki sesler her geçen gün biraz daha artıyor, İrmak'ın sesini bile bastırıyordu. Arabasının içinde, İstanbul'un karanlık bir köşesindeydi. Yüzündeki maskeyi derisi gibi benimsemişti, artık asla çıkarmıyordu. Başını geri atmıştı, parmaklarının arasındaki kırık Roma parasını çeviriyordu.

Dong Hyung'un öldüğü söyleniyordu. Kimin yaptığını uzun uzun düşünmeyecekti ama canı fazlasıyla sıkılmıştı. Meksika karteli Jovan fazlasıyla başa bela bir adamdı ve şu an her yerde onu arıyor olmalıydı. Kurul üyeleri öldürüldükçe kalan üyeler okları Kralşan'a çeviriyordu.

Şehri görebileceği yüksek bir zirvedeydi. Arabasından çıkıyor, düşünüyor ve düşünüyordu. Töngce saldırılabileceği herkesi koruma altına almış gibiydi. Nenesinin evini gözetleyen jandarmalar vardı. Kıcı kırık at bile ortalıkta yoktu! En iyi bildiği şey düşmanını sürekli sevdikleriyle tehdit etmektir. Yeni bir yol arıyor ama bulamıyordu.

"Abi," dedi Irmak.

Cevap vermedi.

"Abi."

Sessizliğini korudu.

"Abi!"

Daha fazla dayanabilmesi mümkün değildi. "Ne var?" diye çıkıştı. "Siktir olup git şuradan, Irmak. Başımı ağrıtıyorsun!"

Arabanın ön kapısı aniden açılmış, Viran ona doğru eğilmişti. "Bana mı seslendiniz, efendim?"

Normal bir döngüyle cevap vermeye çalıştı. "Ever. Sana seslendim. On ikili masanın bugün toplantısı vardı. Dağhan Öz özel buluşma talep etmiş. Efruz ve Sultan hâlâ aramadı mı? Dağhan Bey'in derdi neymiş, merak ediyorum."

"Aramadılar, efendim."

"O zaman sen ara," dedi Kenan.

Aynı anda Irmak da abisinin sesini taklit ederek aynı cümleyi söylemişti. Bir keyifli kahkaha daha attığında Kenan elini şakaklarına atıp öne doğru eğildi. Viran kapıyı kapadığında yine kurban ve cellat baş başaydı. Kenan ağrıyan başını ellerinin arasında ezmek ister gibi sıkı.

Gücünü yiyip bitiren, dört bir yanından ısırın düşmanlar değil, Irmaktı. Yani karanlık yüreğindeki tek aydınlık nokta. Her zaman karanlık, aydınlığı yutmazdı. Bazen küçük bir aydınlık, simsiyah bir karanlığa galip gelebiliyordu.

Kapı yeniden açıldı ve Viran arabaya bindi. "Kenan Bey, konuşmamız lazım."

Kenan umursamaz, bıkkın ve yorgundu. "Ne oldu?"

"Dağhan Öz... Efruz Bakıroğlu ve Sultan Bey'i öldürüp masada liderliğini ilan etmiş. Size savaş açtığını söyleyip masadakilerin desteğini arkasına almış."

Başını dikleştirdi. Gözleri kısıktı, Irmak sessizdi. "Ne yapmış?"

Viran söylediğini tekrarlama gereksinimi hissetmedi. Ön aynadan arkaya bakmayı tercih etti. Bu defa sesle gülen Kenan'dı. "Bak sen şu Dağhancığa. Büyümüş de racon kesiyor, ha!" Kahkahası şiddetlendi. "İnanılır gibi değil."

"Ama bir iyi haberim var," dedi Viran.

Hâlâ gülüyordu. “Ne? *Töngge, Dağhan’ı da öldürmüş*, de de biraz keyifle-
neyim lütfen.”

“Maalesef, efendim. Hatta aldığı duyumlara göre Dağhan on ikili masa
adına Kanpusu’yla anlaşıp sizi öldürmesine yardım edecekmiş.”

Göz devirerek başını geri yasladı Kenan. “Aman, ne şaşırtıcı. Başıma ödül de
koysunlar bari. İyi haber nerede?”

“Sanırım *Töngge*’nin Tulpar hayatına dair arkasında bıraktığı bir detay var,
efendim. İşimize yarayabilir.”

İşte bu Kenan’ın ilgisini çekecek tek bilgiydi. Başını yeniden dikleştirdi. Tek
kaşı histerik bir şekilde havalandı. “Ne?”

“Genç bir çocuk var,” dedi Viran. “Tulpar’ın ev kirasını ödüyor ve o eve hiç
kimisenin girmesine izin vermiyor. Mahalleden aldığımız bilgilere göre sık sık
Tulpar’ın yanında olurmuş.”

Şeytan Kenan’ın kulağına soğuk bir nefes üfledi. “Adı neymiş bu genç ço-
cuğun?”

“Cihan,” dedi Viran. “Sokaklarda yaşan çocuk, Cihan.”

Karanlık düşüncelerin nefesi buzdan farksızdı.

*Cellat, saat, zincirleri kır at! Cellat, saat, öldürmen gerekeni öldür ve at! Cellat,
cellat, cellat! Sen cennetten kovulduysan cenneti yaşayanları da oradan at!*

Kendini yak, onları as!

7. BÖLÜM

*"Söyleyin savaş artıkları deliler, sakatlar, körler,
Ey dünya, utancımız, yüz karası,
Ey sofrası kralın, ey kralın sofrası."
- Ümit Yaşar Oğuzcan*

Ayaklarıma batan şeylere diken demek, hissettiğim acıyı anlatmaya yetmeyecek gibiydi. Sanki kızgın bir demirin üzerinde yürüyor, kor gibi yanan taşlara basıyordum. Tabanlarımdaki acı göğüs kafesime yayıldı. Buna rağmen başım dik, gözlerim karanlıktı.

Bu bir rüya, Ahuzar.

Her zamanki gibi.

Rüyalardan nefret edersin, Ahuzar.

Her zamanki gibi.

Ama bu bir rüya değil, gerçeklikti. Gözlerimi araladığımda gün ışığının kollarından kopan parçalar cama vuruyor, güneş ağır ağır doğuyordu. Elim yüzüme kapanmış, karanlık gecedden aydınlık sabaha uyanmanın sersemliğiyle göz kırptırmıştım.

Sadece küçük bir an gerçekliğime dönememiş, nerede olduğumu kavrayamamıştım ama bedenime sarılan güçsüz kolu tanıyor hatta ezbere biliyordum. Biricik'in nefesi yanağıma değdi. Defne'nin eli sırtımdaki ölümde, bedenim hayata dair son umudum olan üç canın arasındaydı.

Yüzüm Biricik'e, sırtım Defne'ye dönüktü. Sırtüstü yatamadığım günler-deydim. Karnım büyüyor, bebeğimin ağırlığı artıyor ve belime olan baskı da artıyordu. Yatak Timur'la bana yetmiyordu belki ama üçümüze fazlasıyla yetmişti.

Ahuzar'ın derin uykudan uyandığında görmeyi en çok sevdiği şey Biricik'in saçları, Ahu'nun ise Timur'un varlığıydı. Biricik'in yüzüne dökülen saçlarını görmek dudaklarımda uyku sersemi bir gülüşün belirmesine neden olurken nefesimi sessizce almış, onları uyandırmamak için kıpırdamamıştım.

Biricik'in yüzüne dökülen sarı saç tutamlarına uzandım. Büyüdükçe saçlarındaki sarı tutamlara kumrallık da eklenmişti. Küçük bir kız çocuğuyken her bir tutamı güneşte parlar, onu nerede olursa olsun görmemi sağlardı. Dün gecedan beri elimi de bedenimi de bir saniye olsun bırakmamıştı. Şu an dahi bir eli gövdemin üzerine seriliydi.

Aylar sonra dün geceyi bir arada geçirmiştik. Bana yıllar, onlara asırlar gibi gelmiş olmalı ki konuştukça konuşmuş, sürekli birbirimize sarılma ihtiyacı hissetmiştik. Defne beni, ben Biricik'i büyüttüm. Aniden hepimizin yolları ayrılmış, tek başımıza vermemiz gereken çetin savaşların ortasında kalmıştık.

Uzundu gece. Hatta belki de ilk defa bu kadar uzundu çünkü anlatacak çok şeyimiz birikmişti. Defne, Doruk denen adamı, Biricik, Cihan'ı, ben de Timur'u anlatmıştım. Yıllarca yan yanaydık ama üçümüzün de delicesine aşka düşmesi birbirimizden en uzak olduğumuz günlerde olmuştu.

Sessizce dinlemiştim ikisini de. Defne'nin gözlerinde beliren ışık ilkti, Biricik'in olgun gülümseyişleri ise yürek burkuyordu. Defne, Kenan'ın saldırdığı gün onu kurtaran bu adama karşı engel olamadığı bir çekim hissetmeye başladığından bahsetmişti.

Şimdi ne durumdasınız, demiştim.

Dudak büzmüştü. *Her şey bittiğinde sana geleceğim*, dediğini anlatırken бүкүlen boynu ve gözlerinde beliren ifade hüznü doluydu. *Her şey ne zaman biter, Ahuzar?*

Verecek cevabım yoktu. Sahi, her şey ne zaman bitecekti?

Onların hayatını da yerle bir ettiğimi hissediyor, dün gecedan beri bunun yüküyle eziliyordum. Kenan Kralşan denen şeytan olmasaydı Biricik şu an üniversitede birinci sınıfı bitirmiş olacak, Defne çok sevdiği evinden taşınmayacaktı.

Benim aksime Defne yine dingin bir deniz, huzurlu bir rüzgâr ve yeryüzüne düşen ilk kar kadar parlak düşüncelere sahipti. Dün gece bu düşüncemi sesli dile getirdiğimde elimi kavramış, o her zamanki huzurlu gülüşlerinden birini sunmuştu.

Evren kendi düzleminde akar, Ahuzar. Şayet tüm bunlar yaşanmasaydı ne ben yeniden âşık olabilirdim ne Biricik ilk aşkı bulabilirdi ne de aramıza senin minik canın katılabılırdi. Artık geçmişe değil, geleceğe bakalım. Olur mu?

Biricik hep sessiz kalmış, sadece bizi dinlemişti. Bakışları sürekli karnımda, eli elimdeydi. Güçlü durmaya çalışıyordu. Oysa gözlerindeki yorgunluğu saklayamıyordu. Küçük bir kızken bana benzemek istediğini söylerdi. Farkında bile değildi ama artık bendi. Dik fakat kırılğan, sert lakin nahif, asi ama zarif ve güçlü.

Cihan'dan uzun uzun bahsetmemişti. Gülümsemekle yetinmiş, kendince mahcup bir hale bürünmüştü. *Hatırlıyor musunuz? İlk aşkı üniversitede bulacağıma çok emindim*, demişti. *Hatta bana erkeklere çok güvenmememi söylemiştiniz.*

Evet, sen de her zamanki gibi surat asmıştın, demişti Defne.

Yanılmışım, demişti Biricik. *Sanırım ilk aşkı minik bir barakada buldum, ablalar.*

Cihan'ın ismi geçtiğinde dahi gözlerinin içi gülüyor, yüzünü huzurlu bir bulut gölgeliyordu. Uyurken nefesini dinlediğim, düştüğünde yarasına üfle-
diğim canımdan bir parçaydı. Gözlerinde gördüğüm şeyi biliyordum.

Kimi *aşk* derdi buna, ben ise sadece *Timur*.

Sen anlat, demişlerdi en sonunda. Anlatacak o kadar çok şey vardı ki ne-
reden başlayacağımı, ne diyeceğimi toparlamam bir hayli uzun sürmüştü.
Ahuzar susar; dardını, yasını, aşkını ve hüznünü yutardı ama Ahu susmamış,
onlara en başından her şeyi anlatmıştı. Timur'la denk düşen yollarımız, Beyrut,
Kenan, yardım isteyişlerim, peşinden koşmam, âşık olmam, Biricik'le ayrı düş-
rüğümüz kara gece, Rize, Akkadın, imam nikâhı ve bebeğim...

Ağzımdan çıkan her cümleyi merak ve ilgiyle dinlemişlerdi. *Biliyor mu-
sunuz? Rize çok güzel bir yer*, demiştim en sonunda. Bakışlarım Biricik'teydi.
Bizim bir memleketimiz var mı abla, derdi. *İstanbul*, der, geçerdim. *Memleket
gibi*, demem ilkti. *Ev gibi... Yuva gibi. Acaba bir gün birlikte gider miyiz?*

Memleketin doğulan değil, sevgiye doyulan yer olduğunu da o an anla-
mıştım. Akkadın vardı orada, anne bildiğim. Âdem abi, *baba* dediğim. Resul,
kardeş saydığım. Hepsi benden bir parçaydı. Kaldırım kenarlarındaki çiçekler,
rüzgâr, yağmur ve hatta uçurumlar bile.

Gece saatlerce konuşmuştuk. Uykuya yenik düşeli birkaç saat oluyordu.
Hemen uyanmayacaklarını biliyordum ama ben hamilelikten dolayı kolay
uyuyor, çabuk uyanıyordum. Bakışlarım ayaklarımın ucumdan karşıya değdi-
ğinde güneş pencere önüne kızılıklarından bir tutam bırakarak doğuyor, akrep
ve yelkovan altıyı gösteriyordu. Hangi saatte uyuduğum fark etmeksizin kızım
ya bu saatte ya da yedide hareketleniyordu. Kasıklarımındaki varlığını hissetti-
ğimde yüzüme büyük bir tebessüm yayıldı.

Belime keskin bir ağrı saplandığında sessizce ikisinin arasından topar-
landım. Biricik'in saçlarına minik bir öpücük bırakmış, Defne'nin omuzlarına
bartaniyeyi çekerek yatağın ucuna ilerlemiştim.

İçine düştüğüm karanlık düşünceleri silip atmama neden olan tek güç ka-
sıklarına vuran darbeler, o minik canın her şeye rağmen hayata tutunma çaba-
sıydı. Öyle güçlüydü ki bize başka bir ihtimal bırakmıyordu.

Günün belli saatlerinde korsemi takmam gerekiyordu. Dün gece bunu yap-
mayı unuttuğum için belim bugün biraz daha fazla ağrıyordu.

Dolaptan korsemi alıp, sessizce odadan çıkarken bakışlarım Defne ve Biri-
cik'teydi. Eskiden asla birlikte uyuyamaz, kavga edip dururduk. Oysa dün gece
kimse şikâyetçi değildi halinden. Olgunluk, yaşanmışlık ya da yorgunluk. Bunu
karşılacak kelime hangisiydi, bilmiyordum ama ben *özlem* demeyi tercih ede-
cektim. *Delicesine bir özlem*.

Odadan çıkmadan önce bakışlarım Defne'nin başucunda kalan Irmak'ın
pembe ayıcığına değdi. Rüveya düşünmek istemiyordum. Olmadı, kaçamadım.

Ayıcığa uzandım. Mahir Kralşan elime tutuşturduğu günden beri yanımdaydı ama ona uzun uzun bakmaya, dokunmaya cesaret edemiyordum. Vicdanımı batıyordu, anlatamazdım.

Parmaklarım ayıcığın sırtındaki yırtıkla denk düştü. Hüzünlü bakışım küçük bir an sendeledi. Sırtını çevirdiğimde dikişlerinin hizasında orta büyüklükte bir yırtık vardı. Oysa daha önce yoktu, emindim. Belki de Asım eşyalarını getirirken olmuştu ve ben fark etmemiştim. Hatırlamıyordum.

Üzerine uzun uzun düşüneceğim bir detay değildi ama bu noktayı en kısa sürede dikecektim. Ayıcığı aynı noktaya bırakıp odadan çıktım. Günün ışıkları henüz salona tam anlamıyla düşmemiş, sadece loş ışıkla aydınlanmıştı ama tekli koltukta, başını geri atmış bir şekilde uyuklayan Timur'u görebiliyordum. Görmemem imkânsızdı.

Âdem abi sol yanındaki geniş koltukta sere serpe uyuyor hatta horluyordu.

Gece geldiklerini duymamıştım. Belki de sabaha doğru gelmişlerdi. Tek düşündüğüm ona sarılmaktı. Ağır adımlarla Timur'a yaklaştım. Eli bedenimin üzerinde değilken, derin uykuda olup olmadığını anlamanın tek bir yolu vardı. Askeri eğitiminden olsa gerek karşısına bir gölge dikildiği an gözleri aralanıyor, uyuyan hiç o değilmiş gibi bakıyordu. Adımlarım önünde durduğunda gözlerinin aniden açılması bu teoriyi doğruladı. Gözbebekleri hiç uyumamış gibi parlak ve uykusuz bakıyordu.

Ama, "Ahu?" diyerek dikleşirken sesinde minik de olsa uyku kırıntıları vardı. "İyi misin? Ne oldu?"

Bakışlarım Âdem abideydi. Yüzünü koltuk yastıklarına gömmüş, horlamaya devam ediyordu. Şu an için bizi fark edeceğini sanmıyordum. Sessizce yaklaşıp Timur'un kucığına kuruldum. Kollarımı boynuna dolarken korsemi kucığına bırakmış, kokusuna sokulmuştum.

"Hiç," dedim sadece. Oysa bu teşekkürdü. Benim, bizim için yaptığı her şey adına büyük bir teşekkür. Kardeşimi korumuş, Defne'nin üzerinden elini asla çekmemişti. Değer verdiklerime sorgusuzca sarılmış, hayatta tutmak için her şeyi yapmıştı.

Başımı boynuna sakladım. "Günaydın, canım." Kolları bedenimi sarmaladı. Sormadı, sorgulamadı. "Gece geldiğinizi duymadım," dedim.

Sesi uykuluydu. "Yeni geldik. Âdem abi beynimi sikti. "

Âdem abinin verdiği cevap Timur'u haklı çıkarırcasına yine horlamak oldu. Güldüm. "Ne diye?"

"Evi beğenmemiş, evin konumunu beğenmemiş, evin içini de dışını da beğenmemiş. Yani evi hiç beğenmemiş." Kucığımdaki korseyi aldı. "Bu şeyi rakman mı lazım? Belin mi ağrıyor?"

Uyuşuk bir mırıltıyla onayladım.

Kolları bacaklarımın altına dolanıp bedenimi kucaklamış, yavaşça ayaklanmıştı. Başımı omzuna yaslamaktan başka bir şey yapamadım. Bir aile gibi hissettiğim bir sabahtı. Bunu en son Rize’de aynı softaya oturduğumuzda yaşamıştım. Banyoya girdiğimizde sessizce kapıyı kapadı. Işığı açan bendim. Bedenimi yere bırakmış, lavabonun kenarındaki düzlüğe oturtup, bacaklarını aralayarak iri bedenine yer açmıştı.

“Dün tam soramadım. Dağhan Öz kurulu kontrol altına aldı, Dong Hyung oyun dışı. Şimdi sırada ne var? Bir planın var mı? Yoksa düşünmeye devam edeceğim. Bence yeni hedefiniz Blarta Be-”

Alnıma değen dudakları sıcaktı. “Artık bunları düşünme. Atmamız gereken tüm önemli adımları sayende attık. Yeterince savaştın, *bundan sonrasını sadece izle*, demiştim. Hatırlıyor musun?”

“Hiçbir sözünü unutmam.”

Dudakları zaten alnımdaydı ama bir öpücük daha bıraktı. “Şimdi izle,” dedi boğuk sesi. “Asıl şimdi izle. Kenan dört koldan köşeye sıkıştı. Yaralı bir hayvan gibi saldırdığında onu yerle bir edeceğim.”

Başımı hafifçe gerilettim. “Ne geçiyor aklından, anlatmayacak mısın?” Hiçbir şey yapmadan çehresini izlemekle meşguldüm.

Eli saçlarıma uzandı. Şehvet ve şefkat bambaşkadır sanıyordum ama parmaklarında şefkat, gözlerinde şehvet vardı. “Zihnimi okurdun hani hep, ne oldu?”

Gözlerim kısıldı. Tişörtünün göğüs kısmından kavrayıp, kendime çekerken dudaklarımda şuh bir gülüş vardı. “Hamilelik sersemliği içindeyim.”

Cilveli gülüşümün köşesine, dudağıma minik bir öpücük bırakarak geriledi. “Murathan, hamilelerin stresten uzak durması gerektiğini söyledi.” Banyo kapısını kilitleyip yeniden bana yaklaştı.

İmayla güldüm. “Tam olarak bizim hayatımızı anlatmış, desene.”

İfadesizdi. Üzerimdeki tişörtü uçlarından kavradı ve tek hamlede çıkarıp arkamızda kalan makinenin üzerine savurdu. “Kocan senin için halledecek, merak etme.”

Küçük bir kahkaha attım. “Bugün keyfin yerinde, hayırdır?”

Bilmem, dercesine dudak büzdü. “Aslında değil, ekipten bir kayıp vermişiz.”

İfadem saniyeler içinde düştü. “Neden? Ne oldu?”

Korseyi açmış, kollarımın altından geçirerek belime dolamıştı. Bir elinin sırtımdaki dövmede gezindiğini hissediyordum. Bu defa ölümü silmeye çalışmıyor, bir şeyler aranıyor gibiydi.

“Sonra anlatırım,” dediğinde sesi derindi. Alnıma derin bir öpücük daha bıraktı. “Bugün dinlen, hiçbir şeyi düşünme. Minik bunları hissediyormuş.”

Kızım babasına âşık olmalıydı. Ona karşı beslediğim tüm hislerin zirveye vuruşunun başka bir izahı olamazdı. Çenesindeki çukura bakarken içli bir nefes

verdim. Bu konuyu daha sonra da konuşabilirdik. Ev kalabalık olduğu için diline mühürler vurduğunu biliyordum. Yalnız kaldığımız anda dilindeki tüm düğümler çözülüyordu.

"Murathan mı verdi sana bu akılları, Töngce?" derken keyifliydi gülüşüm. Sessizliği bir onaydı. Timur için dünyanın en iyi kadın doğum uzmanı oydu. Güldüm sadece. Başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Kızları getirdiğin için teşekkür ederim," diyerek başka bir konuya geçtim. Cevabı alnıma bıraktığı küçük bir buse oldu. "Biricik'in, Cihan'ın yanına geri dönmek istediğini biliyorum ama gitmese olmaz mı? Yanımda kalamaz mı?"

Kolları bedenimi sarmalarken korseyi belime doladı. Siyah sütyenim ve artık gerçekten belirginleşmeye başladığını hissettiğim göbeğimle karşısında olmak asla sorun değildi ama kızım biraz daha libidomla oynamaya devam ederse büyük sorunlar yaşayacaktık. Boynundan burnuma değen koku aklımı başımdan alıyordu.

Sessiz kaldı. Tüm dikkati korsede olduğu için fazlasıyla meşguldü.

"Olmaz mı yani?" diye direttim. Daha fazla dayanamamış, boynuna derin bir öpücük bırakarak kokusundan büyük bir yudum içmiştim.

Derin bir soluk verdiğini duydum. "Ne sorduğunu şu an hiç anlamadım, Ahu."

Gülüşüm büyüdü. Boynundan çekilmemiştim. Aynı noktaya bir öpücük daha bıraktım. Bir kere daha soludu. Tüm bunlar olurken korseyi takmayı başarmış fakat elleri sabit kalmıştı. Başımı saklandığım yerden çıkarıp geri attım. Büyüyen karnımın üzerinde geziniyordu parmakları.

Bakışları büyük bir sırrı çözer gibi kısılmış, boynu bükülmüştü. Kızımız onun elini üzerinde hissettiği anda hareketlenmişti, hissediyordum. Söylediklerime değil, kendi zihnine hapsediği anlardaydı. Bugün tüm sorulardan kaçırıyordu. Zihninde dönen başka şeyler olmalıydı.

"Ahu," dedi en sonunda.

"Canım..."

Kahveler gözlerime değdi. "Hiç." İfadesi durağan ama sesi ağırdı. "Öylesine..."

Güldüm. "Canım, diyeyim diye mi?" Sessizliğiyle onayladı. Kollarım beline dolanmıştı, başımı kalbine yaslayarak sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapamamıştım. "Canım," dediğimde sesim tıkabasa onunla doluydu. "Ama korseyi bu kadar sıkı takarsan minik kızımızın canı sıkılabilir, haberin olsun."

Anında geriledi. Gözlerinde ilk defa küçük bir panik yakaladım. Eli hemen korseye uzandı. "Çok mu oldu? Bol mu yapacağız?"

Her konuda son derece sakin olan o, panikleleyen bendim ama sanırım söz konusu babalık olduğunda işler tersine dönecekti. Gülerek korsenin üzerindeki ellerini sarmaladım ve doğru aç için yönlendirdim.

“Vay be Timur Töngge, seni paniklerken de görecektik demek.”

Korseyi gösterdiğim gibi takarken dikkatle izliyordu. “Paniklemedim, öğrenmeye çalışıyorum. O minik içeride yiyor, içiyor, sıçıyor, üzülüyor, hissediyor, bir de canı sıkılıyor. Ben doğru mu anlıyorum şu an?”

Dudak büzerek güldüm. “O minike bir isim seçtim mi?”

Bir eli hâlâ karnımdayken kaşı havalandı. “İsim?”

Onayladım. “Hiç düşündün mü? Mesela bir kızın olsa adını ne koymak isterdin?”

“Düşünmedim.” Kendince makuldü.

İstemsizce güldüm. “İyi o zaman, şimdi düşün.” Dün, bugün için öğleden sonra doktorun kontrole geleceğini söylemişti. “Sana öğlene kadar süre,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Öğleden sonra doktorun geleceğini söylemiştin. Kızınla resmi olarak tanışacak, kalp sesini duyacaksın. İsmi de o zaman söyle.”

Bebekle ilgili tüm konularda yüzünde muazzam bir alıklık belirliyordu. “Ben isim bilmem, sen düşünmüşsündür bir şeyler.”

“Ona söz verdim. Adını babası verecek.”

“Bu sözü ne zaman verdin?”

“Tam olarak şu an verdim.”

“Belki *Naciye*, diyeceğim,” dedi. Kendince yine mantıklıydı.

“O zaman ben de *Naciye*, derim.”

Bana kalsa *Irmak*, derdim. Ama bu beni daha da yaralamaktan öteye geçmeyecekti, biliyordum. Ona dair aklıma düşen ilk ihtimaller Güldeste ve Şehrazat’tı. Ne derse kabul edecektim ama ne diyeceğini deli gibi merak ediyordum. Benim canımdan besleniyordu, babasının ise zihnine düşen isimden güç almasını istiyordum.

Çenesine küçük bir öpücük bıraktım. “Şimdi soruma cevap alayım. Biricik gerçekten gidecek mi?”

“Kendi kararı.” Bir eli sırtımdaki ölüm dövmesinde geziniyor, yine tüm acıları siliyordu. “*Götür*, derse götürürüm. *Burada kalacağım*, derse kalır. Ama bir iki gün burada, merak etme. Bir şeyden emin olmam lazım. Diğer türlü bırakmam.”

Cevap veremedim. Cihan’ın yanı güvenli olmasaydı bunu demezdi, biliyordum ama gitmesini, ondan ayrı kalmayı istemiyordum. Başımı göğsüne yaslarlarken sessizce soluklandım.

“Peki, şimdi ne olacak, Timur?” Endişeme engel olamıyordum. “Kenan, Dağhan’a mutlaka cevap verecektir.”

Kollarının arasına saklamıştı bedenimi. Mırıltıyla onayladı. “Son bir yokuş,” dediğini duydum. “Sadece son bir yokuş, Ahu. Sen sadece bana güven ve artık dinlen. Artık ayağına taş değmeden yürümeni sağlayacağım.”

Sırtında gezinen eli güçlü bir şekilde beni kendine çekmiş, saçlarımdan öpmüş, kokumdan içine bir tutam çekmişti. Söylediğini yaptım. Göğsüne saklanıp derin bir nefes verdim. Ahuzar'ın topuklarını, Tulpar'ın kanatlarını kırmışlardı ama Timur'un Ahu'su, Ahu'nun umudu hâlâ vardı.

Aşkın gözyaşlarının gökyüzünde birer yıldıza, yeryüzünde anemon çiçeğine dönüştüğünü söylerler. Her gözyaşı yeniden doğuşu simgeler, cennet korulandan bir parça taşırdı. Bizim gözyaşıyla büyüyen bir çiçek bahçemiz ve yıldız yatağımız vardı. Tüm çiçekler solsa dahi yıldızlar orada kalmaya devam edecek, bülbüller ona uçacaktı.

Kadim kitaplar cehennemin yedi kapısından bahseder. İlk, zehir kapısını anlatırlar. Sonra geri dönüşü olmayan azap kapısını, alev alev yanan cehennem kapısını, dipsiz uçurum çukurunu, akılları ve kalpleri yakan ateşi, deriyi yüzüp kavuran nefreti ve cahîmi;⁵ azabın en güçlü halini, ateşin en kızgın harını.

Herkesten gizlediği, ormanın derinliklerindeki evinin balkonunda sessizce bekliyordu Yakup Öz. Elinde büyüyen, güçsüz bir kuşken ateş püskürtmeyi öğrenen oğlu nefesinden boşalan ateşle ilk onu yakmış, düzenini yerle bir etmişti. Ama boynunu büken Dağhan değil, Kanturalı Bey'den aldığı aramaydı.

Artık sen karışma, demişti en sert şekilde. Hamleni yaptın, Teoman Doğu gibi başarısız oldun. Geri çekil ve diğerlerinin taşlarını oynamasını bekle, Yakup! Kızılgerdan lideri, Timur Töng'e'dir. Eğer o oğlunu lider seçtiyse sana itaat etmek düşer.

Yorgun ciğerlerini kesik nefeslerle dolduruyordu Yakup Öz. Gücü elinde tutmaya alışan benliği yanıyor, hiçbir hata yapmamışken Teoman Doğu gibi *vasıfsız* ilan edilmeyi yediremiyordu. Üstelik bunu ona yapan kendi oğluydu. Yerle bir edecekken eli kolu bağlanıyor, içindeki güce tapan şeytana sık sık onun kendi oğlu olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

Arkasında kalan sandalyesine çökmüş, rüzgârın fısıltısını, güneşin ışıklarını izlemeyi seçmişti. Devlet ne derse yapar, kendi bileğini dahi keserdi. İçindeki ihtirası kulağına bu cümleleri söyleyerek susturmaya çalıştı.

Kanturalı Bey ne derse o, Yakup!

İyilik ve kötülük bir bütündü oysa. Yıllardır tek oğlunu bu işlerden uzak tutmaya çalışmış, gözlerindeki öfkeyi gördüğü halde sözleriyle bastırmış ve sindirmişti. Ona *bu dünyanın adamı değilsin*, demişti. Oysa biliyordu. Dağhan bu dünyanın içine doğmuştu.

Kulağına gelen haberler bunu doğrular nitelikteydi. Dağhan Öz'ün on ikili masanın başına geçtiğini, Kenan'a hizmet eden hainleri öldürüp masadan güven aldığını söylüyorlardı. Dilden dile yayılarak Yakup'un kulağına gelen haberler onu şaşırtmamış, sadece endişelendirmişti.

⁵ Cehennemi veya onun azabı en şiddetli tabakalarından birini ifade eden terim.

Şimdi oğlunu nasıl koruyacaktı?

Balkon kapısı çalmış, Asım ceketini saygıyla kapatırken yanında belirmişti.

“Buyur, Yakup baba, beni çağırmışsın.”

“Mahir kötüleşmiş.”

“Süheyla yengem söyledi. Arabayı hazırlatıyorum. Birazdan hastaneye götüreceğim.”

Yakup’un bakışları ormandaydı. “Dağhan ve Süheyla nerede? Düünden beri görmedim. Yemeğe de gelmiyorlar.”

“Yengenin de hastanede işi varmış. Benimle gelecek. Dağhan abim nerede, bilmiyorum. Ama köşkten çıkmadı, eminim. Buralardadır.”

“Öyle mi?” derken imalıydı Yakup Öz. Ters bakışlarından birini sundu. “Belki de hâlâ uyuyordur. Duydum ki dün gece birlikte on ikili masaya racon kesmişsiniz. Yorulmuş olmalısınız.”

Söyleyeceği tüm kelimeleri yuttu Asım. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken öksürükle boğazını temizlemeye çalışıyordu. “Dağhan abi ne derse ben onu yaparım, Yakup baba, biliyorsun.”

“Kenan’a savaş ilan ettiğini, onu açık savaşa çağırdığını da biliyor musun?”

“Biliyorum, Yakup baba,” dedi kısık bir sesle.

Yüzü düşmüş, göz devirerek önüne dönmüştü. “Aptallar! Her an her yerden çıkıp bir hamle yapabilir. Süheyla’yı başka arabayla gönder. Sen Mahir’le tek git. Arabaların arasında mesafe olsun. Gözünü kulağını da dört aç. Oğluma bir şey olursa seni de onunla gömerim, Asım!”

Asım’ın başı öne eğilmişti. “Öyle bir şey olursa ben kendimi sana kalmadan Dağhan abinin yanına gömerim zaten, Yakup baba.”

Yakup’un ters el hareketiyle balkondan çıktığında Asım’ın bacakları titriyordu. Bıkkınlıkla soluyarak koşar adım odadan çıktı. Birkaç gündür ne yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Çalışma odasının kapısını sessizce kapatıp Dağhan ve Süheyla’nın yatak odasına koşarken boş bulunmuş, önce Ahuzar’ın kapısını çalmıştı.

Niyeti her sabah olduğu gibi bir şey isteyip istemediğini sormaktı ama derin sessizlik tüm cevaplar için yeterliydi. Ona alıştığını hissediyor, birkaç gündür gittiğini kabullenmekte zorluk çekiyordu. Korkulacak kadındı ama sağlam, mert ve dikti. Asım’ın, Ahuzar Soykamer’e olan saygısı hiçbir zaman azalmayacaktı. Tıpkı korkusu gibi.

Arkasında beliren Dağhan, “Ne yapıyorsun, lan?” dediğinde irkilerek kendine geldi.

“Hiç, abi.” Şaşkın ifadesini toparlamış, yeniden ciddileşmişti. “Öyle bir bakayım dedim odaya.”

İnanmamıştı Dağhan. Siyah gömleğinin yakaları açık, boğazını sarmaşık misali sarmalayan dövmeleri belirgindi. Bu dövmelerin hiçbirine anlam veremezdi

Asım ama dünden sonra çok net anlamıştı. Dağhan Öz'ün köprücük kemliğini sarmalayan, sanki kemiğinin altından geçip yeniden yüzeye çıkıyormuş gibi görünen bir yılan dövmesi vardı. Kuyruğunun ucunda ise kendi bedeninden soyduğu derisi. Sağ kolunu kaplayan zincir kırılıyor, boğazının altındaki kaplan sadece başını geri attığında kükrüyordu.

Asım onu tanıdığını sanırdı. Dün gece anlamıştı ki Dağhan Öz'ü hiç kimse tanımıyordu.

“Hayırdır?” dedi Dağhan. “Ahuzar’ı özlediysen götüreyim yanına.”

Kesik kesik soludu Asım. İçindekileri saklama gereksinimi duymadan odaya baktı. “Alışmışım sanırım, abi. *Hanım abla, kahvaltın hazır*, derdim bu saatlerde. O da *defol*, diye bağıırdı. İnsan bir aramıyor değil.”

Yatak odasından çıkan Süheyla'nın topuk sesleri duyuldu. “Haklı. Can sıkıntısından ölmek üzereyim. Ahuzar ve bebek yokken bu evde ne yapıyorduk, hatırlamıyorum.” Dağhan'ın yanına geldiğinde yanağına derin bir öpücük bırakmış, çantasını kolunda sabitlemişti. “Günaydın, hayatım.”

Elini karısının beline sarıp, bedenini kendine çekerek, “Nereye?” diye sordu Dağhan.

Kırgınlığını ve üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu Süheyla ama Ahuzar'ın yokluğu onu sandığından daha fazla etkilemiş, derin bir boşluğa düşürmüştü. Günlerdir sadece uyuyor, içmesi gereken ilaçları dahi içmiyordu.

“Doktora,” dedi sadece. Devamını getirmedi. Hayal kırıklığı hâlâ taze ve dikenliydi. Rahmi yanıyor, göğsü sızlıyordu. “Mahir Bey de hastaneye gidecekmiş. Asım bizi götürür diye düşündüm.”

Yakup Öz'den aldığı emri söylememişti Asım. “Biz Mahir Bey’le önden gidelim, siz arkamızdan gelin, yenge.”

Karısının saçlarına derin bir öpücük bıraktı Dağhan. “Gerek yok. Seni ben götürürüm. Aşağıda bekle, ceketimi alıp geliyorum.” Bir anda Asım’a döndü. “Mahir amcanın neyi var?”

“Bilmiyorum, abi, birkaç gündür kötüymüş. Yine konuşamıyor, sürekli inleyerek bağııyormuş. Doktoru aradık, *bu defa ciddi olabilir, buraya getirin*, dedi.” Sessiz kalıp odasına doğru ilerledi Dağhan. Asım, “Abi,” dediğinde odasının önünde durup yeniden ona döndü. “Şimdi ne olacak?” Sorularla doluydu Asım'ın bakışları. “Gerçekten on ikili masayı sen mi yöneteceksin? Senin mertliğin o masaya fazla gelir.”

Dikri Dağhan Öz'ün çenesi. Boğazını kaplayan kaplan dövmesi ilk defa bu kadar göz önünde ve netti. “Mertlik bilmiyorlarsa öğretiriz, Asım,” dedi. “Baktık olmuyor, gerekli cevabı veririz. Ne o? Sen de mi babam gibi bana güvenmiyorsun? *Bu işlerin adamı değilsin* mi diyeceksin?”

Asım'ın başı iki yana sallanmış, sessizce reddetmişti. "Aksine abi, sen tam olarak bu dünyanın adamıymışsın. Ama sana bir şey olursa ben o masayı vakar, yıkarım."

Odasından içeri girerken gülüyordu. "Bu romantik sözlerini karım duymasın, açıklayamayız." Ceketini alıp dışarı çıktı, Asım'ın omzuna dostane bir tokat atarak merdivenlere yöneldi. "Bana bir şey olursa sadece Kralşan'ı öldürmen yeterli, Asım. Emin ol, o zaman gözüm arkada kalmaz."

Merdivenleri koşar adım inerken Asım arkasındaydı. "Tövbe, de, abi. Sana bir şey olursa asıl ben gözüm açık giderim." Köşkten çıkmış, her zamanki gibi yan yana ilerliyorlardı. "Gerçekten şimdi ne olacak, abi?" dedi Asım. "On ikili masanın başına geçmenin Kenan Kralşan'dan intikam almaya katkısı ne? Biz o adamı gebertip işlerimize geri dönecektik. Şimdi ne olacak?"

Güneş keskin ve sıcaktı. Dünyaya bahar geliyordu ama onun dünyası intikamını almadıkça kara kışta kalmaya devam edecekti. "Masa bir piyon. Kenan'a yardım etmeyi bıraktılar. Asıl şimdi gücü yerle bir olacak. Bize dair son haber kaynağı o masaydı. Çaresizce daha çok etrafa saldıracak. Çaresizlik hata yaptırır, Asım. Kenan Kralşan hata yaptıkça ağa düşecek. Şu an bize düşen tökezleyip saldırmasını beklemek."

"Ya sana saldırırsa abi?"

"Sen ne güne duruyorsun, Asım? Beni korursun." Göz ucuyla baktı. "Lan, bana bak, korumaz mısın?"

Her zerresiyle kınadı Asım. "Canım yoluna kurban olsun, abi. O nasıl söz?" Süheyla, Dağhan'ın arabasının önünde beklerken Mahir Kralşan'ı arkadaki araca yerleştiriyorlardı. Bunu fark ettiğinde, "Durun!" diye bağırdı. İleri atılıp kendinden geçmiş bir halde uyuyan Mahir Kralşan'ı o arabaya yerleştirmelerine engel oldu. "Arabaları değiştirelim, abi. Ne olur ne olmaz, ha? Artık göz önündesin. Ben senin arabanla önden gideyim, siz yengeyle arkadan gelin."

Süheyla güneş yüzünden göremeyince elini alnına atmış, onlara bakıyordu.

"Salak salak konuşma, Asım," dedi Dağhan. "Geç arabana, ver arabamı."

Ama karalıydı Asım. Mahir Kralşan'ı kucaklayan iki delikanlının omzuna dokunmuş, ilerideki arabayı göstermişti. Söylediği yapılmış, Mahir Kralşan ve kendinde olmayan bedeni ön arabaya yerleştirilmişti. O yöne ilerlerken bakışlarını Dağhan'dan koparmıyor, Yakup Bey'in sözleri aklından çıkmıyordu.

Dağhan ekşimiş bir yüzle, "Asım, biraz abartıyor olabilir misin?" dedi. "Hani biz yıllardır bu hayatı yaşıyoruz ya, ilk defa evden dışarı çıkmıyoruz."

Karalıydı. "Bu başka, abi. Tüm gözler senin üzerinde. Şu bir haftayı sağ çıkarırsak bizden iyisi yok. O zamana kadar mümkünse ben ne dersem onu yap." Ön arabanın kapısını açıp koltuğa kuruldu.

Arkasından bakan Dağhan şaşkın ve huysuzdu. "Bokunu çıkarmakta üstüne yok."

Asım arabayı çalıştırmış, onları beklemeden ilerlemişti.

Sessizdi Süheyla. Minik adımlarla yaklaşmış, Dağhan'ın koluna girmiş ve zarifçe başını omzuna yaslamıştı. "Asım haklı. Olanları duydum, Dağhan."

Sessiz kaldı. Ne reddetti ne de onayladı. Yıllar önce ona verdiği bir söz vardı. Bu işlere girmeyeceğini, babasının yaşantısından uzak kalacağını söylemişti. Süheyla'ya dönen bakışları mahcup bir aşkla yanıyordu.

"Süheyla..."

Yanağına küçük bir buse bırakmıştı Süheyla. "İçinden nasıl geliyorsa öyle yaşa, Dağhan. Yapman gereken neyse yap. Ne olursa olsun, benim tanıdığım adam olarak kalacağına eminim." Kollarından sıyrılmış, buruk bir tebessüm sunarak arabaya yönelmişti.

Arkasından bakan Dağhan tek bir buruk gülüşte parçalandığını hissediyordu. Bağırmasa, öfkesini yüksek sesle dökmeydi Süheyla. Kırgınsa boynu bükülür, tıpkı şu andaki gibi bakardı.

Sessizce arkasından ilerlemiş, arabaya binmişti ama susmamıştı. "Neyin var senin?" Önden ilerleyen Asım'ın uzağındaydılar ama görüş alanlarından çıkmamıştı araç.

"Hiç," dedi Süheyla.

Dağhan'ın bakışları Süheyla'nın karnında gezinen ellerindeydi. Hâlâ bebek olayında takılı kaldığının ama onu üzmemek için yalandan gülüp yemek yediğinin, her şeyi ruhsuzca yaptığının farkındaydı. Gerçek neşesinde hayat, kuşlar ve nehirler vardı.

Derin bir nefes verdi. "Doktora ne için gidiyorsun?"

Süheyla'nın bakışları dışarıdaydı. "Başarısız olan iğneden sonra kan testi almıştı. Sonuçları çıkacak. Ağrım çok, birkaç tane de ilaç vereceğini söyledi."

Sessiz kalmayı denemiş ama yutamamıştı Dağhan. "Kendine neden acı çektiriyorsun, Süheyla? Bazen sadece olmaz. Dayanamıyorum artık seni böyle görmeye, yeter."

Ahuzar'dan sonra daha sık kontrole gidiyor, doktorun tedavi denemelerini art arda kabul ediyordu. Her şeyin farkında olan Dağhan, acısını en derinde hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Bu dünyada en çok istediği şey sevdiği kadından bir evladının olmasıydı ama bu dünyada onu yerle bir edecek tek şey de yine sevdiği kadının acısıydı.

Bakışlarını yoldan koparmamıştı Süheyla. "Bazı acılar kıymetlidir, Dağhan. Ağrı kesici içerim, geçer. Ya sen?" Bakışları eşine döndü. "Sen de acı çekiyorsun. Baban gibi olmak isteyen yanınla, her şeyden uzak yaşayan Dağhan çatışıyor, görüyorum. Ben sana *yeter*, diyor muyum? Bak, dün yakıp yıkmışsın. *Neden*, diyor muyum?"

Boynu büküldü Dağhan'ın. "Süheyla..."

“Senin küçüklük hayalin baban gibi olmak, benimki ise anne olmak, Dağhan.” Dikleşerek yönünü eşine çevirdi. “Sen zaten hep öyleydin. Sadece kendini benim için saklıyordun. Peki, ya ben, Dağhan?”

Şiddetle reddetti. “Ben babam değilim, Süheyla. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Şu an her ne yapıyorsam ailemiz için yapıyorum.”

“Sorun da o zaten!” diye kükredi Süheyla. “Bir ailemiz yok!”

Aynı şekilde karşılık vermiş, Dağhan da yükselmişti. “Sen varsın ya! Ben seninle çocuk için mi evlendim, Süheyla? *Benim ailem sensin*, diyorum! Niye kendini yiyip bitiriyorsun yıllardır? Benim sevdiğim kadın ortalığı yakıp yıktım diye beni öpmez, karşıma dikilir ve *bana böyle söz vermemiştin*, diye hesap sorardı! Bu kadar mı vazgeçtin sen bizden?”

Dudakları bükülmüş, ağlamamak için gözlerini kaçırmıştı Süheyla. “Gitmişsin ülkenin en azılı mafya babalarının olduğu masaya oturup *yeni lider benim*, demişsin. Şu saatten sonra karşına geçip hesap sormanın anlamı ne? Sen *yapmayacağım*, dedin ama yaptın, ben *üzülmeyeceğim*, dedim ama üzüldüm. Demek ki bazı şeylere birbirimiz için bile engel olamıyoruz.”

Direksiyonu sola kırarken, “Ha şöyle!” dedi Dağhan. “At tripini, sıç ağzıma be kızım! *Senin ne işin var on ikili masada*, de. *Sikerim yapacağın işi*, de.”

Bakışlarını yoldan ayırmıyordu Süheyla. Dün gecedен beri içi içini yiyor ama dile getiremiyordu. En son isteyeceği şey Dağhan'ı o karanlık dünyanın içinde görmektir. Bacaklarını kapıya çevirmişti. “Benim yerime hepsini dedin zaten. Keyfine bakmaya devam et.”

“Ya ne yapsaydım, Süheyla? Ahuzar ve bebeğini bu cehennemın ortasında bırakıp arkamı mı dönseydim?”

Ciddiyetle kocasına döndü. “Bir şey diyeyim mi? Bizim iyi ki çocuğumuz olmuyor. Babanın seni saklayarak büyüttüğü gibi ben de onu saklayarak büyütmek isteme-”

Cümlesini bitirmesine engel olan şey şiddetli bir patlama sesi oldu. Yer yarılmış, gökyüzü ikiye bölünmüş gibiydi. Dağhan hızla arabayı durdurmuş, Süheyla'yı etten, kemikten, kendi canından ördüğü bedeniyle korumaya çalışmıştı. Önlerinden giden siyah araçtan yükselen ses, alevler ve karanlık duman saniyeler içinde dört bir yanlarını sarmalamıştı.

Süheyla'nın dudaklarından kopan kesik çığlıklar vardı. Onlara ait gizli, ulaşılmaz mülkten çıktıktan dakikalar sonra yaşanan bu faciayı algılamaları birkaç saniye sürdü. Önlerindeki arabadan bir patlama sesi daha yükseldi. Alevleri Dağhan'ın gözbebeklerinde parladı.

“Asım...” dedi sadece. “Asım!”

Belki de ilk defa bu denli paniklemiş, sesi korkuyla titremişti. Süheyla kollarının arasında titriyor, yüzüne dökülen saçlarının arasından önlerindeki alev topuna şaşkınlıkla bakıyordu. Alevler büyüdü ve mavi gökyüzüne, beyaz

bulutlara ellerini uzattı. Ama Dağhan'ın eli kolu kırılmış gibiydi. Bir adım ileri uzanamadı.

Şiddetli bir feryatla arabadan inmiş, koşarak yanan arabaya yaklaşmayı denemişti ama zordu. Alevler büyüyor, kıvılcımlar dört bir yanı sarmalıyordu. Anayoldan geçen araçlar durmuştu. Arabalarından inen insanlar panikle arabaya koşuyor, kimi ambulansı kimi itfaiyeyi arıyordu.

Dağhan gücünün yettiğince, "Asım!" diye bağırdı.

Mahir Kralşan umurunda bile değildi. Alevler içinde kalan dostu, abisi, yoldaşıydı. Ceketini çıkarıp, yerdeki alevlere vurarak ilerlemeye çalıştı ama koldundan kavrayıp geri çeken Süheyla engel olmuştu.

"Dağhan, dur!"

Duramadı. "Süheyla, Asım orada!"

İnatla telefonu çalıyordu. Umursamadan arabasına koşuyor, duran ve vahşet içinde arabayı izleyen insanlara yardım için bağıırıyordu. Koşan adımlarını durduran, telefonu açıp kulağına yasladığında duyduğu sestti.

Kenan Kralşan'ın şeytani sesi, "Dağhan Öz," dedi. "Sevgili oyun arkadaşım, nasılsın?"

Taşlar saniyeler içinde yerine otururken dünya dönüyor, Dağhan'ın midesi sinir ve öfkenin hoyratlığıyla kasılıyordu. "Yolunu siktiğimin orospu çocuğu!" Her kelime dudaklarını yakıyordu. "Eğer bunu sen yaptıysan senin ciğerini ellerimle söker, dişlerimle parçalarım!"

Gölüyordu Kenan. "Tabii ki ben yaptım, başka kim yapabilir, Dağhan-cığım? Duydum ki bana savaş ilan etmişsin. İlk kurşunu da atmışsın. Hamle sırası bendeydi. Nasıl, beğendin mi sürprizimi?" Keyifle güldü. "Küçükken de böyle oynardık, hatırlıyor musun?"

Gözbebeklerinde alev parlıyor, rüzgâr ateşi harlayarak büyütüyordu. İtfaiye, ambulans ve insan sesleri birbirine karışırken hiçbir şey umurunda değildi. Arabanın kapısına sert bir tekme savurdu. "Orospu çocuğu! Baban vardı lan o arabada!"

Aldığı cevap sakinlik doluydu. "Biliyorum. O yüzden ilk o aracı patlattım. Yani araçları değiştirdiğinizde güvende olduğunu sanma. Babam daima önceliğim olmuştur. Aslında hedef sendin ama çocukluğumuz boyunca oynadığımız oyunların hatırı baskın geldi sanırım. Kıyamadım. Hem bak ne diyeceğim, şu an elimde karının hastane raporları var. Baba oluyormuşsun, tebrikler!"

Dağhan'ın öfkeli bakışlarına değen anlık bir şaşkınlık vardı. Süheyla'ya döndü. Arabalarının önünde, eli göğsünde kalmış bir halde alevleri izliyor ve korkuyla ağlıyordu.

"Babanın koruduğu topraklarda size ulaşamam, Dağhan Öz, evet. Ama oradan çıktığın an seni yerle bir edebilirim. Bana meydan okurken kim olduğumu unutma. Henüz o kadar düşmedim. Bugün canını çocuğuna

başıslıyorum. Sanırım karın da henüz hamile olduğunu bilmiyormuş. Bir iki gün anın tadını çıkarın. Malum, yıllardır özlemini çektiğiniz bir an."

"Seni geberteceğim!"

"Sana da iyilik yaramıyor be kardeşim. Dua et, çocuklara zaafım var. Yoksa şimdiye çoktan havaya uçmuştun."

"Lan, seni var ya!"

Güldü Kenan. "Karın keskin nişancımın hedefinde. Söyle de biraz kenara çekilsin. Bebeciğe yazık. Ayrıca yerinde olsam babamın eteklerinden çıkmaz, boyumdan büyük işlere kalkışmazdım. Küçükken de merttin ama bütün oyunları kaybederdin. Anlaşılan hayattan alman gereken dersi almamışsın."

Cevap vermedi Dağhan. Bakışları Süheyla'ya dönmüş, başındaki kırmızı noktayı gördüğü an ona koşmuştu. Gövdesiyle sarmaladığında Süheyla'nın çığlıkları, sorduğu sorular önemsizdi.

"Dağhan, ne oluyor?"

Kapıyı açıp Süheyla'yı kurşun geçirmez arabasının önüne itelerken itfaiye yangını söndürmeye çalışıyordu. Biliyordu, o arabadan hiç kimse sağ çıkmazdı. Omuzları çaresizce çökerken arabaya binmiş ve derin soluklar alıp, verirken aracı geriletmişti.

Soğukkanlı olmalıydı. Yanan sadece Asım değil, son sabır kırıntısıydı. Önlerinde parlayan alevlere ve bir kısmı söndürülen arabaya bakmadan geriledi. Polis gelmeden uzaklaşmalı, Süheyla'yı buradan çıkarmalıydı. Avazı çıktığı kadar ağlamak, ateşe dalıp Asım'ı çıkarmak istemişti ama imkânsızdı.

İmkânsız...

Hızla ters yöne saptığında cebinden telefonunu çıkarmış, babasının isminde duraksamıştı. *Yaşlı kurtlar sürüden atılır ama asla yenilmez*, derdi daima. Başını iki yana sallarken yine ona boyun eğmek, eteklerine saklanmak istemiyordu. Babasının adını hızla geçerken aradığı Töng'e'den başkası değildi.

Arama tek seferde açıldı. "Söyle," dedi Timur'un tok sesi.

Süheyla panik içindeydi. "Dağhan, sana *ne oluyor*, dedim! Nereye gidiyoruz?"

Kulakları uğulduyor, Asım'ı son gördüğü an gözünün önünden gitmiyordu. "Kenan saldırdı!" dedi tek solukta. "Mahir Kralşan ve en yakın adamlarımdan birinin içinde olduğu arabayı patlattı. İninden çıkıyor, belli. Her şeye hazırlıklı olun."

Onun aksine Timur son derece sakindi. "Sen iyi misin?"

"Biz iyiyiz ama diğer araba patladı. Asım ve Mahir Kralşan'ın oradan canlı çıkması imkânsız."

"O it seni aradı mı?"

Öfkeyle başını salladı. "Aramaz olur mu? Savaş davetimi almış, yolunu siktüğimin orospu çocuğu!" Sol kavşağa saparken ışıkları umursamıyor, hızla

ilerliyordu. "Süheyla'yı saklamam lazım, anlıyor musun Töngge? Bir sonraki hedefi o olacak, eminim."

Son derece rahattı Timur. "Siz sıranızı savdınız, sıra bizde. İninden çıkıyorsa mutlaka bana saldıracaktır. Yemimi attım, bekliyorum."

"Lan, madem yem attın, bana niye demedin ben de atayım, şerefsiz!"

"Düzgün konuş, lan, sikerim dilini. Ülkenin yarısına racon kestikten sonra elini kolunu sallayarak dışarı çıkacağını hesap edemedim, kusura bakma. Hiç mi o bunak babandan bir şeyler öğrenemedin sen, Dağhan Öz?"

Umurunda dahi değildi. Kenan Kralşan'ın bu denli hızlı hareket edeceğini hesaba katamamış, gafil avlanmıştı. Düşmanını tanıyan Timur Töngge'ydi. Dağhan Öz'ün zihni henüz o denli derin değildi.

"Ayrıca saldırısa dahi bunu direkt sana yapmayacağına emindim," dedi Timur. "Kralşan düşmanlarıyla fare gibi oynamayı, önce gözlerini korkutmayı sever."

Bunları da umursamıyordu. Asım'ın acısı göğsüne batmaya başlamıştı, öfkesi dudaklarında yanıyordu. Vakti varken Timur Töngge misali düşmanını tanımalıydı. O zaman Asım'ı kaybetmek zorunda kalmazdı. Öfkesi yaşananlara değil, kendisineydi.

"Karımı saklamam lazım, anlıyor musun?" diye kükredi. "Bunu babamdan isteyip yine ona boyun eğmeyeceğim. Beni bu işe sokan sensin! Ahuzar'ı her nerede saklıyorsan Süheyla'yı da al!"

Süheyla'nın gözleri korkuyla büyüdü.

Timur'un sakinliği sürüyordu. "Bu işe girmek için gönüllü olan sensin. Kurşun hakkı istedin, verdik, Dağhan Öz."

"Neyse ne!" diye yükseldi. "Artık bu savaşta karısını ve çocuğunu koruması gereken tek kişi sen değilsin."

Kısa bir an için sessiz kalmıştı Timur. "Attığım konuma gel," dedikten sonra telefonu kapamış, sorgulama ve soru sorma ihtiyacı hissetmemişti.

Süheyla'nın büyüyen gözleri elleri arasındaki telefona düşen mesaj sesiyle titremiş, doktorun yazdığı mesajı okurken nefesi göğüs kafesi ve boğazının ucunda takılı kalmıştı. Yıllardır beklediği haber iki cümlelik bir satıra sığdırılmıştı.

Yanağına süzülen tek bir damlanın içinde binlerce ah vardı. Konuşmak istedi, olmadı. Dudakları ve elleri titriyor, kelimeleri defalarca okuyordu.

Tebrikler, Süheyla Hanım, hamilesiniz!

"Dağhan..." Titreyen elleri telefonu eşine göstermeye çalışıyor ama zorlanıyordu. "Doktor bir şey diyor, Dağhan..."

Aniden yükselmişti Dağhan. Asım, bebek, Kenan, her şey zihninin duvarlarına çarparak yere düşüyordu. "Öyle doktorun oturduğu koltuğu sikeyim! Bu şimdi mi haber verilir? Ben baba olacağımı o Kenan itinden mi öğrenmek

zorundaydım yani? Bu rapor nasıl bir başkasının eline geçmiş olabilir? Hele de o itin!"

Umurunda bile değildi Süheyla'nın. Telefon ekranına bakıp, mesajı defalarca okurken gözyaşlarına ve şiddetle sallanan omuzlarına engel olamıyordu. Umutlanmak istemiyordu. Defalarca düşük yapmıştı ama eline değen karnı bu defa hissediyordu. Yaşam kökleri tüm gücüyle filizleniyordu.

İnce, sonu görünmeyen bir yolda ilerliyor, arkalarına bakmıyorlardı. Dağhan Süheyla'nın ince parmaklarını kavramış, Asım'ın acısıyla ağlamamak için sıkı sıkı dudaklarına hayat kaynağının parmak izini bastırmıştı. Süheyla onun yerine de ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

Mucizeler ve lanetler aynı denizden doğan ama farklı iki koldan akan birer nehirdir, derler. Doğuşları bir bütün, ayrılıkları derindir. Lanetler kırılır, mucizeler var olur. Mucizeler yok olur, lanetleri doğurur. Derin çıkmaz, lanetli yol başlangıcındaydı Dağhan ve Süheyla.

Ama Ahuzar Soykamer'den öğrendikleri en önemli şey şuydu: Mucizeler daima vardı.

Doruk'un adımları ağır, omuzları düşük, göz altları mordu. Birkaç gün öncesine kadar Beyrut sıcaklarından kopup serin ülkesine dönmenin onu rahatlatcağını düşünüyordu. Oysa gerçeği bambaşkaydı. Boşlukta sallanıyor, zihnini toparlayamıyordu. Ellerini ve kollarını kaplayan derin yaralar vardı. Bir asit gibi derisini oymuş, derin izlere neden olmuştu. Yüzü iyi durumdaydı ama kollarını saran izler boynunu ve bacaklarını da sarmıştı.

Yaralar elbette iyileşecekti ama o bir ömür o kuyunun dibinde bırakmak zorunda kaldığı sarı saçları ve sesi unutamayacak, ölümün nefesinden uzaklaşamayacaktı. Saçları dağılmıştı, yeşil gözleri yorgundu.

Ülkesine döndüğünde ilk işi elindeki örneği Mukbil'e vermek olmuştu. Önemli bir karşılaştırma yapmaları gerektiğini biliyordu. Oraya gidiş amaçları kuyudan örnek almak ve gerçeği öğrenmekti. Ama Beyrut'un sıcaklarında Mukbil'den bir arama almış, bu örneğin önemli bir karşılaştırma için kullanılacağını öğrenmişti.

Sadece Kralşan'ın değil, Kurul'un karanlık yüzü burada saklıydı.

Tüm duygularını yutarak, Müjde'nin haberini verirken de ifadesizdi. *Kuyudan örneği aldım, dönüyorum,* demişti. Ama sonra *tek başıma,* diye eklemişti ve bu, derin bir sessizliğin oluşmasına yetmişti.

Örneği Mukbil'e vermiş, Timur dahil her biri Müjde için sessizliğe gömüldüğünde aralarından ayrılarak evine gitmiş ve saatlerce uyumuştur. İstihbarat sert psikolojik stratejiler öğretir, insanı duygudan arındırırdı ama Müjde'nin sesini kulaklarından silecek hiçbir yöntem bulamıyordu. Bağ kurmadığını

sanıyordu, bu göreve başlarken her birine söylenen buydu. İsimleri, kimlikleri, yaşantıları bu yüzden saklıydı.

Belki de tek bağ kuran oydu.

Kuyudan örneği aldıkları an ellerine geçen büyük bir koz daha vardı. Eğer o kuyudaki zehir ellerindeki silahla aynıysa bu tüm dünya düzenini yerle bir edebilir, ülkeler arasında kimyasal bir krize neden olabilirdi.

Ama şu an bunların hiçbirini düşünecek durumda değildi. Biraz soluklanmak, dinlenmek istiyordu.

Timur'dan aldığı gizli adresin kapısına ilerlemeye devam etti. Başka nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kapıyı çalmış, yorgun bakışlarıyla beklemişti. Ses gelmese dahi küçük kapı deliğinden ona baktığının farkındaydı. Birkaç dakika sonra kapı sonuna kadar açılmış, günlerdir hasretiyle yandığı siluet karşısına dikilmişti.

Defne buradaydı.

Töngge, Kralşan'ın önüne gelen herkese saldıracağını bilecek kadar onu tanıyordu. Defne'yi bir başka yere, güvenli bir sığınağa, devlet korumasına aldırılmıştı. *Savaş bittiğinde geleceğim*, demişti Doruk ama içindeki savaş bitmek ne demek bilmiyor, Teoman Doğu'nun ani kaybı gibi bu anda da ayakları onu buraya getiriyordu.

Sadece, "Doruk," demişti Defne. Sesindeki özlem, gözlerindeki titreyiş söylemediği tüm sözler için yeterliydi. Üzerinde trençkot vardı. Bir yere gidiyor gibiydi.

"Selam," dedi Doruk. Yorgundu. "Dışarı mı çıkıyorsun? Rahatsız mı ettim?"

"Hayır, olur mu öyle şey?" dedi anında. Trençkotunu hızla çıkarıp askıya astı. "Dışarıdaydım, eve yeni geldim. Ahuzar'ı görmeye gitmiştim."

Sessizce başını salladı. "İyi durumda."

Aynı sessizlikle onayladı Defne. "Öyle." Dili, kuruyan dudaklarındaydı. "Sen iyi misin?"

Boynu büküldü Doruk'un. "*Her şey bitince geleceğim*, demiştim ama..." Zorla yutkundu. "Açıkçası biraz yorgunum." Kelimeler derdini anlatmaya yetmeyecek gibiydi. Boynu daha çok büküldü, gözlerine yorgun bir hüznün kuruldu.

Hiçbir şey söyleyemedi Defne. Elleriindeki ve boynundaki yaralara bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Küçük bir adım atıp, Doruk'un sol elini kavrayarak üzerindeki yaralara baktı. "İyi misin sen? Ne oldu?"

"Değilim." Başını şiddetle iki yana salladı. "Değilim, Defne. Ilık şelale mi yoksa soğuk deniz mi ne yapacaksan yap. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Ne olur bir şey yap. Senden başkası iyi gelmez bana, biliyorum."

Kavradığı yaralı eli kendine çekti, Doruk'un bedenine sıkıca sarıldı Defne. Kolları geniş omuzlarını kavrarken başını omzuna gömdü. Elleri sarı saçlarda bir rüzgâr kadar hafif dokunuşlarla gezindi.

Derin bir nefes verdi Doruk. Defne'nin boynundaki kokuya sokuldu. *Sevdiğin kadına git*, demişti Müjde, buydu son sözü.

Gelmişti.

O zaman bu savaşın bitmesini beklemenin anlamı neydi?

Kolları güçlü bir darbeye Defne'nin zarif bedenini sarmaladı. Bedenleri bir bütün halinde iki adım gerilemiş, içeri girdiklerinde kapı rüzgârın etkisiyle sert bir şekilde kapanmıştı. Kolları gevşedi ama gerileyen yüzlerinin yakınlaşmasına neden olan şey artık dudaklarıydı.

Bir eli Defne'nin zarif belindeyken diğeri alnına düşen hırçın tutamlara tı-rundu usulca. Dudaklarından dökülen nefes onun dudaklarına vuruyor, Defne sersemlemiş bir halde gözlerine bakıyordu. "Önce sana gelip sonra savaşmaya devam etsem olmaz mı Defne?" Dudağının kenarına nahif bir buse bıraktı. "Yoksa yolumu bulamıyor, toparlanamıyorum."

Hoyrat bir alevdi Defne'nin dudaklarından dökülen mırıltılar ve kesik ne-fesler. Cevabını sessizce vermiş, nefesinin üzerinde gezinen dudaklara, nefesini ve tenini yaslamıştı. Parmaklarının ucuna yükselirken elleri Doruk'un yüzünde, dudakları dudaklarındaydı.

Nicedir aralarında beliren kıvılcımlar hırçın bir aleve dönüştü. Doruk bek-lentiyle aralanmış dudakları en sert şekilde sarmaladı. Güçlü kolları Defne'yi belinden kavramış, dudaklarından ayrılmadan geriletmişti. Küçük bir buse hırçın bir öpücüğe, hırçın öpücük ise tutkulu ateşe dönüştü. Defne'nin kolları sıkıca Doruk'un boynuna dolanmış, Doruk'un elleri kalçalarına destek verdi-ğinde tek hamlede bacaklarını beline dolayarak kucağına yerleşmişti. Dudakları nefes almak adına ayrıldı ama gözbebeklerindeki his yanmaya devam ediyordu.

Yeniden, "İyi misin?" diye soludu Defne. Elleri Doruk'un dağınık saçla-rında, yüzünde ve boynundaki yaralarda geziniyordu. "Bu yaralar neden?"

"Sensizlikten," dedi sadece. Artık bu savaşın bitmesini beklemeyecek, vakit kaybetmeyecek. Haklıydı Müjde. Sevdiği kadına gitmeli, nefesinde dinlen-meli, ölüm bu denli gerçek ve başucundayken vakit kaybetmemeliydi. "Ama burada olursam iyi olacağım, biliyorum."

Defne'nin cevabı yeniden tatlı ve baş döndüren bir öpücük oldu. Nereye gittiğini bilmeden koridor boyunca kucağında Defne'yle ilerledi Doruk. İki-sinin de dudakları durmuyor, nicedir sabrettikleri her şey patlıyor, sabır yerle bir oluyordu.

"Sol kapı," dedi Defne nefes nefese.

Sol kapıyı tek darbeye açan Doruk sadece onu istiyor, göğüs kafesi delicesine kaburgalarına çarpıyordu. Bedenleri yatağa düştüğünde yanan sadece kalpleri

değildi. Kıyafetler fazlalıktı. Hızla kurtuldular. Nefesleri, tenleri ve terleri birbirine karıştı. Aylardır birbirlerine anlattıkları nice sessiz kelime vardı. Defne dinginliği altındaki hırçın denizleri sundu, Doruk ise nicedir sakinleşmek için aradığı ılık şelaleyi buldu.

Saniyeler dakikaları, dakikalar saati kovalarken zirveye yükseldiler, aynı anda yere çakıldılar. Sözcüklere yer kalmadı o anlarda, paylaştıkları titrek soluklar ve birbirinden kopmayan bakışlarıyla anlaştılar. Nefes nefese kalarak durduklarında Defne, Doruk'un boynundaki kokuya sokulmuş, Doruk ise sıkıca kollarının arasındaki zarif bedeni sarmalamış, göğsünde saklamıştı.

Doruk'un yaralarında çekinmeden gezindi Defne'nin elleri. Ne olduğunu sormadı tekrar. Daha sıkı sarılıp sarı, gür saçlarına parmaklarını daldırmakla meşguldü.

Doruk dakikalar sonra hâlâ birbirlerinin tenindeyken, "Defne," dedi. Telefonu art arda çalmış, bakmamıştı. Ama daha fazla bunu erteleyemezdi. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Önemli bir şey olmasa bu denli aramazlardı. Uyuşuk bir mırıltıyla onayladı Defne. Net ve kendinden emindi Doruk. "Şu an gitmem lazım ama *her şey bittiğinde bir şansımız olur mu* mevzusunu boş ver. Bence o gün geldiğinde biz en hızlısından bir yıldırım nikâhı kıyalım."

"Viran, sen mitoloji bilir misin?"

Kenan Kralşan'ın istediği cevap Viran'dan değil, yanından bir saniye olsun ayrılmayan Irmak'tan gelmişti.

"Vay," dedi keyifle. "Kenan Kralşan'dan mitoloji dersi, ha?" Aniden ciddileşmiş, oturduğu koltuğun ucunda dikleşmişti. "Bak, şimdi hatırladım. Senin kütüphanende hep mitoloji kitapları vardı, değil mi? Bayılıyordun bu tarz şeylere."

Herkesten sır gibi sakladığı evinde, karanlık salonundaydı Kenan Kralşan. On ikili masadan haber alamıyor, Kurul üyelerinin hiçbirine artık ulaşamıyordu. Yardım alacağı herkes elini çekmişti, onu yok sayıyordu. Blarta aramalarını açmıyor, Kartel ise asla umursamıyordu. Köşeye sıkışan bir hayvan gibi hırçınlaşmıştı, öfkeden dönen gözleri kan ve intikamdan başka bir şey görmüyordu.

Herkes Kenan'ın başkalarına saldırdığı korkuyu görmüş, kimse onun korkusunun ne olduğunu bilememişti. Ölmek değildi onun korkusu, kaybetmekti. Ve Kenan Kralşan yavaş yavaş kaybediyordu. Hem de kazanmak için kız kardeşini öldürdüğü günden beri.

Her şeyin farkındaydı. Sona geliyordu ama asla tek başına ölmeyecekti. Kaçabilirdi ama kaçmayacaktı. Ardında Irmak varken kendinden ne kadar kaçabilirdi? Hayaleti sürekli peşinde, bir soluk uzağındaydı. Yüzünü değiştirse dahi gitmeyecek, aldığı nefesi ona zehretmeye devam edecekti.

Gücü yerle bir olmuş, tahtı yanmıştı. O zaman Kralşan olmanın anlamı neydi?

Herkesi saldırmak, yerle bir etmek istiyor ve bunu yapıyordu. Daha fazla saklanmayacaktı. Dağhan Öz'ün patlayan arabası sadece bir başlangıçtı. Köşeye sıkışmış ama hâlâ kaybetmemişti. *Saldırabilirdiğin kadar saldır, Kenan. Yok edebilirdiğin kadar yok et!*

Karşısındaki büyük ekranda alevler parlıyor, içinde babasının olduğu arabanın nasıl yandığını büyük bir zevkle izliyordu. Dağhan'la olan konuşmasına yeni son vermiş, telefonu sessizce yanına bırakmıştı.

Parmakları arasında çevirdiği içkisini yudumlarken Irmak'ı umursamamıştı. Saçlarında kalan son sarı tutamdan bihaberdi. Zifiri karanlıktı artık Irmak Kralşan. Kenan'ın zihnindeki tek masum da böylece solup gidiyordu. Son bir tutam kalmıştı aydınlık. *Minik, saçlarının en ucunda tek bir sarı nokta.*

Elini bir öğrenciymiş gibi kaldırdı Irmak. Bal rengi gözleri de saçları kadar siyaha dönüşmüş, yüzünü kaplayan damarlar belirginleşmişti. Tıpkı son nefesini verdiği an kadar soluk ve titrekti gözbebekleri.

"Ben mitolojiye dair bir hikâye biliyorum. Anlatabilir miyim Kenan Bey?"

Dönüp bakmadı Kenan. Nereye giderse peşinden geleceğini biliyor, kaçamıyordu. Dağhan ve eşini yerle bir edeceği anda onu durduran şey bile Irmak'tı.

Doğmamış bir bebeği mi öldüreceksin, diye fısıldamıştı kulağına. *Hatırlasana, Peri ne kadar da tatlı bir kızdı. Bu kadarını da yapmazsın, değil mi abi? Belki de kızdır, bana benzer. Pembe oyuncakları ve ayıcıkları sever.*

İçinde kalan son insanlık parçasını gömdüğünü zannetse de Irmak zihninde hâlâ diriydi.

"Bilirim, Kenan Bey," demişti karşısındaki Viran.

Irmak elini daha da kaldırdı. "Ben de biliyorum. Anlatayım işte. Bak, bu hikâyeyi sen çok seviyorsun, biliyorum."

İçkisinden büyük bir yudum alırken göz ucuyla Irmak'a baktı Kenan. Siyah, karanlık saçları ona yakışmamıştı. Kalan son sarı tutama odaklanmayı seçti.

Gülüyordu Irmak. "Habil ile Kabil. Nasıl ama? Seversin sen."

Tepki vermedi Kenan. Göz devirmiş, yeniden Viran'a dönmüştü. "Hangi hikâyeyi bilirsin, Viran?"

Cevap yine Irmak'tan geldi. "Babası Kronus'u öldüren Zeus'u da biliyorum. Sayılır mı?" Parmakları ekranda yanan, alevleri parlayan arabaya döndü. "Zavallı babacığımız. Pek de severdi seni."

Kenan'ın, "Ya, sorma. Bayılırdı bana," diye homurdanması sessizdi.

"Bir şey mi dediniz, efendim?" dedi kapı önünde bekleyen Viran.

"Evet," diyerek dikleşti. "Az önce sana sorduğum sorusunun cevabını istiyorum. Mitoloji bilir misin?"

Oysa uğurlu Roma parası kırıktı. Kaçış kapılarında bekleyen cehennem zebanileri, boğazında yağlı urganlar vardı. Ya çarmığa gerilecekti ya da kaos yılanı Apophis gibi tüm dünyayı yiyip tutacaktı.

Dudak büzmüştü Viran, aklına ilk gelen dilinden döküldü. "Habil ve Kabil?" dedi.

İrmak'ın şeytani gülüşü Kenan'ın kulaklarında yankılanıp beynini kemirdi. Gözleri baş ağrısıyla kapandı. O ne zaman gülse Kenan'ın şakaklarına amansız bir ağrı saplanıyor, başını duvarlara vurarak parçalamak istiyordu. Güce sahip olmak için onu öldürmüştü ama sanki İrmak onun zihnindeki gücü kemirerek büyümeye devam ediyordu.

Gözlerini açmadan, ayaklanırken içkisini bırakmamış, sersem adımlarla çıkışa ilerlemişti. "Demek ki bir bok bilmiyormuşsun, Viran. Arabayı çalıştır, çıkıyoruz."

"Nereye, efendim?" dedi Viran.

"O sokak çocuğuna. Dişlerimle parçalayıp leşini Töng'e'nin önüne atacağım."

Viran yerinden kıpırdamamış, "Bunun şu an için mantıklı olduğunu düşünmüyorum," diyerek fikrini belirtmişti. "On ikili masa artık sizi desteklemiyor. Hiçbirine ulaşamıyoruz. Efruz Bakıroğlu ve Sultan Bey, elimizdeki kozlarla korkuttuğumuz için bize yardım ediyordu ama artık onlar da yok. Hepsiyle savaşıp gözlerini korkutacak gücünüz yok. Dağhan Öz'e saldırarak ilk hamlenizi zaten yaptınız. Şu an bir hamle daha yapmanız sizi zor durumda bırakacaktır. İstedikleri zaten bu, köşeye sıkışmanız. Art arda saldırmanız size zarf"

Kulağının yanından geçip, arkasındaki duvara çarparak parçalanan bardak cümlesini bitirmesine engel oldu.

"Sana fikir sormadım!" diye kükredi Kenan Kralşan. "Git, o siktiğimin arabasını dışarıya getir. Hemen! O çocuğu geberteceğim. Bugün herkesi geberteceğim, anlıyor musun? Madem bu denli köşeye sıkıştım, öldürebildiğim kadar öldüreceğim!"

Yalan bir korkuya kapıldı İrmak. "Vay, çok korktuk."

Viran, "Emredersiniz, Kenan Bey," diyerek geriledi.

Kendi etrafında dönüyor, düşünüyor, düşünüyor ve düşünüyordu. *Son koz, son bir hamle hakkın kaldı, Kenan. O kimyasal silah kullanman gerekirse kullan!*

"Hep birlikte öleceğiz." Sendeleyerek koltuğa ilerledi. Aylar önce Töng'e tarafından kurşun yediği bacağı bu aralar sızlıyor ve topallamasına neden oluyordu. Eli bacağında, bakışları İrmak'taydı. "Duydun mu beni, İrmak? Ahuzar da Tınur da çok sevdiğin kardeşin Biricik de geberecek. Bütün dünyayı yerle bir etmem gerekse dahi bunu yapacağım! Anlıyor musun? Bugün hepimiz öleceğiz!" Kollarını iki yana açarak geriledi. "Zihnimdeki son günün. Tadını çıkar. Asıl bugün öleceksin."

Keyifle gülüyordu Irmak. "Hâlâ anlamadın mı? Ben ne zaman istersem sen o zaman ölürsün, abi. Beni zihninde öldürmek mi istiyorsun?" Elleri şakaklarına ilerledi. Parmaklarının oluşturduğu hayali bir silah vardı. "() zaman kafana sık, birlikte ölelim."

Gülerek geriledi Kenan. Bir hayalete meydan okuduğunu sanıyordu. Meydan okuduğu, insanlığından kalan son kırıntıydı. "Merak etme. Abin her şeyi halledecek."

Ceketini almış, Irmak'ın siyah saçlarına bakmadan, arkasını dönerek uzaklaşmıştı. Kulağında şeytanın nefesi, omzunda iblisin eli, ruhunda ise besleyerek büyüttüğü karanlık fısıltılar vardı.

Evden çıkardı Cihan.

Çıkmamıştı.

Gülerdi Cihan.

Gülmemişti.

Eski kanepesine tünemiş, Biricik'in kapı arkasındaki montuna bakıyor, barakasında varlığını arıyordu. Dün gitmiş, gideli henüz sadece bir gün olmuştu ama Cihan için pencere önündeki çiçekler solmuş gibiydi. Eve güneş vurmuyor, kulaklarına hiçbir ses değmiyordu. Terk edilme hissinin onda bu denli iz bıraktığını bilmiyordu. Ailesini hiç düşünmemiş, üzülmemişti ama dünden beri kalabalıklar ortasında elini bırakıp giden kadın silüetle savaşıyor, o küçük Cihan'ın korkusunu hissediyordu.

Dün gece uyumayı denediğinde daha önce hatırlamadığı bir anı aklına düşmüştü. *Anne*, diye bağırılmamıştı terk edildiği o yerde. *Teyze*, diye bağırılmıştı. Kahverengi bluz giyen bir kadını aradığını hatırlıyordu. Gerisi yoktu, bir önemi de yoktu. Artık onu bırakan herkese kırgındı.

Biricik'in geleceğini biliyordu ama ruhunu kaplayan hüzne engel olamıyordu. Terk edilme ihtimalini düşünmek bile ruha bu denli büyük bir korku veriyorsa sokaklara terk edilen o küçük çocuk kim bilir ne denli korkmuştu. Çoğunu hatırlamazdı Cihan. *Kendimi bildim bileli sokaklardayım*, deyip geçerdi ama kendine zorla unutturduğu korkuların göğsünü kemirdiği günlerdeydi.

Bakışları kapıdaydı. *Gelecek, Cihan, gelecek. Montu, kitapları, eşyaları burada. Neden bu kadar korkuyorsun, gelecek.*

Dudaklarından derin bir nefes kaçtı. Ayağa kalkıp, kapıya ilerlerken montunu almış ama Timur misali kapısını kilitlemeden evden çıkmıştı. O an *kaybedecek bir şeyim yok*, derken ne demek istediğini anlamıştı. Ev denilen yerde gözünden sakınacağı hiçbir şey yoksa kapısındaki kilidin anlamı neydi?

Saat akşam vakitlerine yaklaşırken sessiz mahallesi her zamankinden daha ıssızdı. Biricik için köşe başındaki kırtasiyeye ayırttığı birkaç kitap vardı. Kafe-lerde ek mesai yaparak kazandığı paralarla almış, ona sürpriz yapmak istemişti.

Kitapları almış ama eve dönmemişti. Parmakları daima poşet tuşu, çalışır ya da yediği dayaklardan kanarken ilk defa kitap taşıyordu. Evi bildiği ara sokaklara girdi. Oysa birkaç aydır buralara uğrama ihtiyacı hissetmemiş, barakasında yaşamış, düzenli olarak işe gitmişti.

Çöp kokan karanlık yollardan, kıyafetleri parçalanmış çocukların, kavga eden gençlerin arasından geçti. Verilen birkaç selamı sessizce almış, yoluna devam etmişti. Artık buraya da ait hissetmiyordu. O zaman Cihan nereye sığacaktı? Yediği dayaklardan ölen bir arkadaşının adıydı Cihan. Kendi benliğini bilmediği için onun adını kullanmaya karar vermişti.

Cihan.

Şu koca cihana sığmayan Cihan.

Onu durduran şey caddeye çıkmadan önce köşe başında gördüğü vitrin oldu. Küçük, mahalle arası bir beyaz eşya mağazasının vitrinindeki televizyonda dönen bir haber vardı.

OTOYOLDA FECİ KAZA! PATLAYAN ARAÇTA İKİ KİŞİ CAN VERDİ.

Sunucunun sesini belli belirsiz duyuyordu. “Ölenlerden birinin kimliği henüz belirlenememişken diğerinin Mahir Kralşan olduğu söylentiler arasında. Kenan Kralşan, hakkındaki yolsuzluk dosyaları ve işlediği suçlardan dolayı hâlâ aranırken Mahir Kralşan birkaç ay önce, yine acı bir kazada kızı Irmak Kralşan’ı toprağa vermişti. Eşi Hülya Kralşan’ın da kısa bir süre önce vefat etmesi akıllara şu soruyu getiriyor: Kralşan ailesinde ne oluyor ve Kenan Kralşan ortaya çıkacak mı?”

Cihan’ın başı hafifçe sola büküldü. Anayol üzerinde cayır cayır yanan arabaya bakıyor, anlam vermeye çalışıyordu. Aniden cebindeki minik, tuşlu telefon titredi. Bakışlarını ekrandan koparmamış, arayanın kim olduğuna bakmadan cevaplamıştı. Ama Biricik’in sesini duyduğu an elindeki kitapları düşürmemesi bir mucizeydi.

“Cihan,” dedi zarif sesi. “Orada mısın?”

Heyecanla doğruldu ve numaraya baktı. Gizliydi ama bir önemi yoktu. “Biriciko!” Dayanamadı, feryat etmeden duramadı. “Allah için geri dön, öleceğim sensizlikten! Ya da beni de al yanına. İç güveyisi gelirim. Hiç önemli değil! Ne olur, beni bırakma!”

Kesik kesik gülmüştü. “Geleceğim, merak etme. Biriciko, Cihan’ı bırakmaz.”

Dolu doluydu Cihan’ın gözleri. “Bırakmaz, değil mi? Bırakmayacaksın, değil mi? Orası daha güvenlidir, biliyorum ama ben akşam yemek yemedim, Biriciko. Sabah kahvaltı da yapmadım. Barakada sen yokken ne yapacağımı bilemedim.”

Biricik'in değil, yabancı bir adamın sesi yükseldi. "Timur'un *âşık* dediği uşak ha bu konuştuğun mu?"

"Âdem abi!" diye yükseldi Biricik. "Sussana!"

"Kızım, ne var?" dedi aynı adam. "Bana ne kızılıyorsun? Timur dedi ya."

Sesi gittikçe uzaklaşmış, en sonunda bir kapının kapanma sesi yükselmişti. "Şaka gibi biri!" dedi Biricik. "Orada mısın Cihan?"

Âşık kelimesinde takılı kalmıştı Cihan ve bir süre o noktadan ayrılmayı düşünmüyordu. "Buradayım." Durağandı sesi. Oysa içinde şaha kalkan bir kıpırtı vardı. Birkaç dakika önce depresyonun dibindeyken tek bir sesle her şeyi unutması inanılacak gibi değildi. "Biriciko," dedi ağır ağır. "Âdem abi dediğin şahsiyet doğru söylüyor gibi."

Biricik sessiz kaldı ama derin nefesleri duyulabiliyordu. İkisi de gerçeklerin farkındaydı ama sessiz kalmayı seçmiş, her şeyi birbirlerine karşı ince ince işledikleri detaylara saklamıştı. Biricik'in Cihan için yemek yapmayı öğrenmesi de Cihan'ın her akşam ellerinde Biricik'in istediği şeylerle eve gelmesi de *seni seviyorum*, demekti.

Biricik, "Geri döneceğim," derken sesinde utangaç bir ton vardı. "Merak etme, tamam mı? Yemek ye, çatı akıtıyordu. Yağmur yağdığında banyodaki kovaları değiştir. Pencere önündeki çiçeklerimi de sula."

"Beni kim sulayacak, Biriciko? Benim de çatımdan sular akıyor, kova tutanım yok."

"Öyle söyleme, üzülürüm."

"Ben de üzü-" Cihan'ın cümlesinin devamı gelmedi. Ensesine inan ağır bir darbeyle dudaklarından acı bir inleme yükselmiş, telefon elinden yere düşmüş, elini darbe aldığı yere uzatamadan olduğu yere yığılmıştı.

Cihan, diye bağırmak istedi Biricik ama elini dudaklarına kapatarak çığlığını susturmayı başardı. Aylar öncesinde panikle her şeyi yapabilirdi ama ölümle yaşamayı öğrendiğinden beri ani tepkiler vermiyor, sessizliğini koruyordu. Telefonun ardından yükselen cızırtılı sesleri küçük bir an için sadece dinledi. Saniyeler sonra kulağına değen şeytanın nefesiydi.

"Biriciko!" dedi Kenan Kralşan. "Aylardır seni arıyorum. Nereledesin sen? Kenan abini hiç mi özlemedin?"

Biricik'in telefonu kapatması, kartı yuvasından çıkarıp kırması, tuvalete atıp üzerine sifonu çektikten sonra büyük bir korkuyla salona ilerlemesi ve var gücüyle bağırması saniyeler içinde gerçekleşecekti.

Uzandığım yer yatak, elini tuttuğum adam canımdı. Gözbebeklerim doktorun tüm hareketlerini takip ediyor, karnıma döktüğü jeli cihazın başlığıyla tenime yedirişini izliyordu.

Doktorum, "Ağrın var mı?" diye sordu. "Her gün biraz daha ağırlaşıyor, sırtına olan baskısı artacaktır."

Gülümsemekle yetinip, "Birazcık ama dayanamayacağımı kadar değil," dedim.

Âdem abi ve Biricik salondayken biz yatak odasına geçmiştik. Defne birkaç saat önce gitmiş, Timur *birkaç gün daha burada kal, bir şeyden emin olmam lazım, o zamana kadar seni bırakmam*, dediğinde Biricik reddetmemişti.

Ama Biricik'in *Cihan da buraya gelsin*, diye teklif sunması, *ben çıkayım o zaman, siz devam edin*, diye bir cevap almasına neden olmuştu. Gülmüştüm bu hallerine. Şimdiden gerçek bir enişte baldız gibiydiler. Ama kız kardeşimin Timur'un netliğine alışması zaman alacak gibiydi. Her şeye rağmen Biricik de ona güveniyor olmalıydı. Karşı gelmemiş, sessizce onaylamıştı. Olgunlaştığının farkındaydım ama gözlerim istemsizce o eski Biricik'i arıyordu.

Doktor ekrana bakarken onunla birlikte ekrana döndüm. Ultrason cihazı tıpkı doktorum gibi beni takip ediyor, ben nereye gidersem arkamdan geliyordu. Elim Timur'un parmaklarını daha sıkı kavradı. O, boş bakışlarla ekrana bakıyordu ama benim içimde çocuksu bir kıpırtı vardı. Kızımızla ilk defa ultrason fotoğrafları dışında tanışacak, kalp sesini duyacaktı.

O ses mucizeden başka bir şey değildi. Beni hayatta tutan güç, uçurumun ucundan alan eldi. Çok gizli bir şey keşfetmiş ve bunu ailesine göstermek için heyecanlanan çocuklar gibiydim. Bu heyecanla parmaklarımın elini daha sıkı kavradığının farkında bile değildim.

Doktorumun bakışları Timur'a değmiş, bana küçük bir tebessüm sunarak önüne dönmüştü. "*Babası gelmeden cinsiyetini öğrenmeyeceğim*, diyordun. Sanırım babası geldi."

Onunla konuşurken ilk defa yüzümde derin bir gülümseme belirmişti. Daima sessizce uzanır, bebeğimi izler ve söylediği şeylere kafa sallardım.

"Evet." Gülüşüm ruhuma yayıldı. "Kızımız olacak, değil mi?"

Doktor gülüp keyifli bir mırıltıyla, "Kendini zerre saklamayan bir bebek," diye onayladı. "Daha ilk aylardan anlamıştım." Timur'a kaçamak bakışlarla baktığının farkındaydım. Dağhan onun güvenilir bir doktor olduğunu söylemişti ki haklıydı. Soru sormayan, sadece işini yapıp giden bir kadındı. Yine sormamış, ekrana odaklanmıştı.

"Gülüyorsun," dedi birkaç dakika sonra. "Sen güldüğün için artık bebeğin de gülüyor. Bak." Ekranı bana çevirdiğinde onu görmek kelimelere dökemeyeceğim bir histi. Bu hafta kontrol aksamıştı ama büyüdüğünü hissediyordum. Ağırlaşmıştı. "Minik kızınız burada."

Bakışlarım Timur'a döndü. Elimi bırakmamıştı, hafifçe gözlerini kısıp ekrana bakıyordu. Yine neyin nerede olduğunu anlamadığına emindim ama çözmeye çalışıyor gibiydi.

Ekrandaki sirtuşa baktım. Dikkatli bakmak gerekiyordu ama minik burnu ve sırtan dudakları ayırabiliyordum. Gülmeden edemedim.

Timur'un tüm dikkatli incelemeleri sürüyordu. En sonunda kendince mantıklı bir yorumda bulunup, "*Yüzüklerin Efendisi*"ndeki Gollum'a benziyor olabilir mi?" dedi.

Doktorum ilk defa sesli bir kahkaha attı ama ben kınamıştım. "Şaka mısın sen, Timur? Çocuk sana gülüyor, senin dediğine bak. *Duyuyor seni*, diyorum."

Boş bakışları ekrandaydı. Sessiz bir cümlesi vardı. *Bunu da mı duydu?*

"Evet, duydu," dedim anında.

Doktor, "Babalar hep böyledir," dedi. "Eminim kucağınıza aldığınız ilk an kafanızdaki tüm sorular silinecek ve sadece kızınız kalacak."

"Kalp ritmini babası da duysun mu?" dedim. Tatlı ve masum bir istekti. İşte o an tüm fotoğraflardan anlamadığı şeyi anlayacağına emindim. Minik kalp ritmi çılginca atıyor, umudu perçinliyordu.

"Tabii." Cihazda bir noktaya dokunmuş, saniyeler içinde odanın dört bir yanında en sevdiğim ritim yankılanmaya başlamıştı.

Tak, tak, tak, tak... Derin bir uğultu. Güm, tak, güm, tak...

Dünyaya bulutların üzerinden bakmak gibiydi bu anlar. Öz malikânesinde metanetimi kaybetmemek için asla kendimi bırakmamıştım ama Timur'un eli ellerimi tutarken gözlerim kapandı. Kırlarda koşan minik kız çocuğu kırmızı elbisesiyle zihnimde koşuyordu. Çenesinde babası gibi derin bir çukur, dolgun ve tatlı ellerinde umut vardı.

Timur elimi bırakmadan hareketlendiğinde gözlerimi açmak zorunda kaldım. Yanımda eğilmiş, diz çökmüştü. Elimi bir saniye olsun bırakmadan ek-rana bakıyor, dudaklarında minik bir tebessümle kalp sesini dinliyordu. Gözleri gözlerimi buldu. Sessiz bir kelimesi vardı.

Bizim mi?

Ağlayabilirdim. Hamilelik garip bir döngüydü. Hiç olmadığım birine dönüşüğümü hissediyor ama bundan rahatsızlık duymuyordum. Dikenlerim hâlâ diriymiş ama artık bir bana batmıyordu. Bu canı kendimden dahi korumaya çalışıyordum. Başımı hızla sallarken dudaklarım büküldü.

Bizim...

Gülüşi bir var bir yoktu. Tutarsa kaybetmekten, tutmazsa yok olmasından korkar gibiydi. Dışarıdan bakan gözlerindeki endişeyi okuyamazdı ama ben görebiliyordum. Endişeliydi. Belki bizim için belki de kendisi için.

Doktor yüzünü odakladı. Ekranda beliren küçük burnu, yüzünü kapatan elleri ben anlayabiliyordum. "Burnu..." diye mırıldandığını duydum. Bunu çözdüğü için kendi de şaşkın olmalı ki kaşları havalanmıştı. "O burnu."

Doktor, "Evet, burnu," dedi. Parmakları ekrana döndü. "Bunlar elleri. Daima yüzünü kapatıyor. Arada parmağını da emer." Ekran başka bir noktaya

döndü. Bu zamana kadar asla soru sormamıştı ama Timur'un kaçtığı her şeyi biliyor gibi tek tek anlatıyordu. "Bunlar ayakları, bunlar da minik parmakları. Normalde hareketli ama ona baktığımızı anladığı anlarda kıpırdanmıyor. Rahatsız edilmekten hoşlanmıyor gibi." Bakışları bana döndü. "Midene baskı yapmaya, belini daha fazla ağrıtmaya başlayabilir. Genelde başını kanala gömüp ayaklarını kaburgalarının altına saklıyor. Her bebeğin rahat ettiği konum başkadır. Bu miniginki böyle sanırım." Tüm söylediklerini onayladım. "Merdiven çıkmamaya çalış," dediğinde Timur'un elimi daha sıkı kavradığını hissettim. Yarası göğsüme battı, anlıyordum. Soru sormazdı ama bu defa sessiz kalmadı.

"O niye?"

"Bebek ağırlaşıyor. Ek bir yük, denge kaybı yaşatabilir. Ahuzar Hanım'ın da belindeki baskı artacaktır. Malum, platinleri birkaç ay önce başına gelenler nedeniyle zedelendi. Korseni takmadan elinde ağırlıkla veya hızlı bir şekilde merdiven çıkma. Diğer hamileliklere göre başlangıç itibarıyla riskli bir gebelik olduğu için ekstra dikkat etmesi lazım."

"Peki," diyebildim. Bunlar her zaman söylediği şeylerdi.

"Sürece ortopedistle ortak devam ediyoruz zaten, biliyorsun. Birkaç güne o da kontrolüne gelecek. Tüm bunları daha detaylı bir şekilde o da anlatacaktır." Toparlanıyordu. "Eşinizin beline sık sık masaj yapın," dediği kişi Timur'du. "Bu onu, bebeği ve platinlerini rahatlatacaktır ama bunu tüm avcunuzla, nazik hareketlerle yapın. Bel boşluğuna bastırmamaya dikkat edin. Otururken bile sırtında yastık desteği olsun. Ağırlığı beline verecek işlerden kaçının."

Malum soruyu soran Timur değil, ben oldum. "O zaman sevişemez miyiz?"

Timur'un sessizliği sürüyordu. Elimi bırakmamıştı. Herkese arsız olabilirdi ama kendi konusunda utangaçtı, biliyordum. Elini alnına kapatırken kafası öne eğildi. "Bunu neden ben varken soruyorsun?"

Mantıklıydım. "Kocam sensin çünkü Timur. Ya kim varken soracağım?"

Doktor anlayışla gülümsedi. Bu hallerimizi keyifle izliyordu. "*Tamamen risk yok*, diyemem ama birlikteliğinize engel de değil. Dikkatli olursanız bir sorun oluşturmaz. Sadece pozisyonlarınızı dikkatli seçmeniz lazım. Bununla ilgili bilgi kartını diğer kontrollerimizde yanımda getiririm." Göbeğimi temizlemem için bana peçete uzattı. "Adına karar verdiniz mi?" İmayla gülümsedi. "Cinsiye-tini öğrenmek istemediğin için adını da soramamıştım."

"*Öğrenmek istemiyorum*, demedim ki *babasıyla öğreneceğim*, dedim." Bakışları Timur'a döndü. "Adını doktora söylemek ister misin?"

İfadesizdi ama şaşkınlığını okuyabiliyordum. Adam zerre hâkim olmadığı bir olayın içinde savruluyordu ama yüzündeki boş ifade beni eğlendirmek için yeterliydi. Muazzam derecede alıktı bakışları. Her şeye hâkim olan, daima umursamaz ve boş vermiş görünen adamın ilk defa bir konuda zerre fikri yoktu.

Oysa elini bırakmıyor, ekrandan kopmuyordu. Kalp sesi susmuştu ama kızımız ekranda kıpırdamaya, şekil değiştirmeye devam ediyordu.

"Düşünmedin mi?" Sesimde engel olamadığım bir kırılganlık belirmişti. Kızına bakmaktan vazgeçemedi. "Düşündüm."

Heves doluydu bakışlarım. *Guldeste* veyahut *Şehnazar* demesini beklerdim ama onun dudaklarından bambaşka bir isim döküldü.

"Güneş," dedi sadece. "İsmi Güneş olsun."

Beklemiyordum, dudaklarımda beliren bir tebessüm vardı. "Güneş mi?"

"Güneş," diye yineledi. Ekrandan kopup bana baktığında asıl güneş onun gözlerindeydi. "*Belki güneş bir gün bizim için de doğar*, demiştin. O zaman adı Güneş olsun."

Babam da bir zamanlar *güneş yakın, Ahuzar*, demişti. *Burada güneş dağların zirvelerinden batar*, derdi Aknene. *Ben ise güneş bizim için de doğar*, demeyi tercih etmiştim. Rüyalarımnda daima gözüme değen güneşi ellerimle kapatır ama varlığını hissederdim.

Kaderin sunduğu acılara *yaşanmışlık* denirdi. Tesadüf ve denk gelişler ise yaşanmışlıklara karşı birer köprüydü. Her şeyin bir nedene bağlı olduğunu biliyor, hissediyordum. Güneş doğacak, bu karanlık dağılacaktı. Yaşanılan acılar boşuna değildi.

"Güneş." Kelimeler bu defa dudaklarımdan onaylamak için dökülmüştü. Tebessümüm tüm yüzüme yayıldı. "Güneş..."

Doktor, "Ona yakışan bir isim," dedi. Makine kapanmış, kızımızın görünüşü kaybolmuştu. "Birkaç egzersiz söyleyeceğim. Bel egzersizlerine ekle ve yapmaya çalış." Bakışları Timur'a döndü. "İsim neydi?"

"Timur."

"Memnun oldum, Timur Bey. Ahuzar Hanım ve kızınız Güneş çok güçlü, öncelikle bunu bilmenizi isterim."

Timur'un cevabı netti. "Biliyorum."

"Çok zor bir süreç atlattılar. Bunu ilk defa sesli dile getireceğim çünkü artık yanında siz varsınız." Bakışları bendeydi. "Yalan söylemeyeceğim, Ahuzar, *bu bebek yaşamaz, düşüğe hazırlanın*, dedim. Bebeğin her gün sana biraz daha tutundu. Hem de sen gözlerini açmadığın, mücadele etmediğin halde. O denli küçük bir yaşamın bu kadar güçlü bir şekilde hayata tutunması mucize." Bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "İşim gereği çok soru sormam. Ne tür zorluklar yaşadığınızı da sormayacağım ama bundan sonrası bebeğin ve senin için daha da kritik olabilir. Kontrolleri haftada iki gün yapalım artık, olur mu?"

Huzursuz hissediyordum. "Benden sakladığınız bir şey mi var? Hani her şey yolundaydı? Neden yine haftada ikiye döndük?"

Bunu düşük tehlikesinin olduğu günlerde yapıyorduk. Şu an bunu söylemesi bana o korkuları hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Tatlı bir gülüş sundu. "Hayır, düşük konusunda bir risk yok artık. Ama dediğim gibi kızınız büyüyor. Ve sen normal doğum yapabilecek bir konumda değilsin. Son aylara gelmeden tedbir amaçlı süreci ortopedistle birlikte sürekli takip etmeli, doğru zamanda sezaryene almalıyız. Bebeğin hızla kilo alacağı zamanlara henüz vakit olsa da kendi kilon konusunda da dikkatli olmalıyız. Platinlerinin kaldırabileceğinden daha fazlası için seni zorlayamayız. Bu yeniden ikinizi de riske atar."

Sessizce onayladım ama Timur aldığı cevaptan tatmin olmamıştı. "Doktor, ben anlamadım, çok uzun konuştun," dedi en net şekilde. Elimi hâlâ bırakmamıştı. "Şimdi iyiler mi yoksa değiller mi? Bana onu söyle."

Doktor gülerek, "Şimdilik iyiler," dedi. "Ahuzar Hanım detayları size anlatacaktır. Numaramı Dağhan Bey size ilettiler diye biliyorum. Bir durum olursa ararsınız. Diğer kontrolümüzde görüşmek üzere." Omzuma dostane bir dokunuş bıraktı. "Güneş'e bakarken kendini ihmal etme, olur mu?"

Tebessümüm samimiydi. "Tamam."

"Bugün Asım yok, cihaz burada kalsın. Her geldiğimde taşımak zorunda kalmayayım. Kendinize dikkat edin, görüşürüz."

Odadan çıktığında Timur boş bakışlarla arkasından bakıyordu. Kapı kapandı, biz yine baş başa kaldık.

"Tekrar anlattı ama ben yine bir bok anlamadım."

Yatakta doğrulurken tişörtümle göbeğimi kapadım. Doğrulmam için eli belimdeydi. Gülmüştüm bu haline. "Babalık seni çarpıyor, Timur Töngre, farkında mısın?"

Kendince mantıklıydı. "Bana şunu söyle, Ahu: İyi misiniz yoksa değil misiniz?"

Sonuç odaklıydı. Bu yönü beni ona çeken yüzlerce sebepten biri olarak kalacaktı. "İyiyiz, canım."

"*Şimdilik*, dedi. Niye *şimdilik*, dedi? Sonra ne olacak?" Ayaklanmış, ceplerinde telefonunu arıyordu. "Murathan'a sorayım? O anlayacağım dilde anlatır."

Minik kahkahama engel olamadım. "Murathan'ı kadın doğum uzmanından da üst seviyede görmem beni çok etkiledi açıkçası."

"Her boku biliyor. Bunu da bilir."

Yarıktan toparlanırken, elini kavrayıp cebinden telefonu çıkarmasına engel oldum. "Gel yanıma, otur karşıma."

Saniyeler içinde karşımdaydı. Yatak ağırlığıyla gıcırdayan keskin kahveler dikkatle beni izliyordu. Büyük ellerini, küçük ellerimle sarmaladım. Söylemediği korkularının farkındaydım. Korktuğu baba olmak değil, doğmak, var olmaktı. Gizli korkularını en iyi ben bilirdim çünkü duvarlarının ardına bakmaya izin verdiği tek kişi bendim.

Ellerini güç vermek için sıkarken gözlerinden kopmadım. "İyiyiz, iyi olacağız." Bir elim yanağına uzandı. "Şimdi de doğumda da burada olacağız. Merak etme." Şefkatle değil, aşkla okşadım yanağını, kirli sakallarını. Saçlarını vine uzamadan kesiyordu ama her hali kalbim için limandı.

"Neden şimdilik, dedi?"

"Hamilelikte tüm süreçler anlıktır. Bebeğin bugünkü gelişimi ve ertesi günkü hali bile başka olacak. Bunu daima söyler. Endişe edecek bir şey yok."

Söylediklerim onu rahatlatıyordu, farkındaydım. İri, heybetli bir adamdı ama bazen bana anlattığı, dolaba saklanıp ablasının elbiseleri arasından babasının bağırış seslerini dinleyen çocuk gibi bakıyordu.

Yanağını okşamaya devam ettim. "Güneş bizim için de doğacak, Timur Töngce."

Sessizce onayladı. Yanağındaki elimi kavrayıp avuç içime bıraktığı derin öpücük yeterli gelmemiş olmalı ki bana daha da yaklaşmış, alınma derin bir öpücük bırakarak, sarıp sarmalamıştı. Kokusuna saklanmak tek yoldu.

"İyi olacağız," diye art arda tekrar ettim.

Buna inanıyor, onu da inandırmak için mücadele ediyordum. Heybeti olan oydu ama yüreği küçüktü. Benim ise yüreğim büyük ama varlığım bir topuklu ayakkabı ucu kadardı.

Saçlarıma uzunca bir öpücük daha bıraktı. "Bu doktoru değiştirelim, sevmem."

Göğsündeyken kıkırdadım. "Zamanla seveceksin, merak etme. Başta ne dediğini ben de anlamamıştım ama sonra alışıyorsun."

"Kitap getireceğim, ona bakarak sevişeceksiniz, dedi, farkında mısın?"

Kıkırtım kahkahaya dönüştü. "Doktora sor, deyip durmuyor muydun? Sorduk işte. Şimdi de cevabı beğenmiyorsun."

Cevap yetiştirme, huysuzlanma niyetindeydi ama çalan telefonu aramıza girmeye yetti. Saçlarıma son bir öpücük daha bırakarak gerilemiş, cebinden çıkardığı telefon ekranına bakarken yeniden bir askere, gözlerine kan oturan Kanpusu'ya dönüşmüştü. Aramayı cevaplarken, ayağa kalkarak üç adım uzaklaştı.

"Söyle."

Her kimse dikkatle dinliyor, kışları her cümlede biraz daha çatılıyordu ama sesi sabit, akışındaydı.

"Sen iyi misin?"

Cevap her neyse dinledi.

"O it seni aradı mı?"

Kenan'dan bahsetme ihtimali dikleşmeme neden oldu. Toparlanacağım an yanımda belirmiş, eliyle saçlarımı okşayarak durdurmuştu. "Siz sıranızı savdınız,

sıra bizde. İninden çıkıyorsa mutlaka bana saldıracaktır. Yemimi attım, bekliyorum.”

Kaşlarım havalandı. Neyden bahsediyordu?

Cevap her ne olduysa sakince yükseldi. Konuşma esnasında Dağhan'ın adı geçtiğinde daha da dikleşmiş, bakışlarımı ona kaldırmıştım. Dağhan'la konuşuyordu ama muhabbetlerinden bir çıkarım yapmam imkânsızdı. Eli saçlarımdan sıyrılmış, bakışları karşımda kalan dolabın yüzünü kaplayan aynadaki aksimizdeydi. Dağhan'ın bağırdığını duydum ama ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir şeyler oluyordu, huzursuz hissediyordum.

Telefon kapandığında bakışlarım tedirgindi. “Ne olmuş? Kötü bir şey mi?”

“Beklenen şey.” Rahattı. “Kralşan iti köşeye sıkıştı, atağa geçiyor. Dağhan Öz'e ait arabalardan birini patlatmış.”

Tedirginlik büyüdü ve korkuya dönüştü. Aklıma düşen ilk Süheyla olmuştu. Bende kapladığı yer sandığından daha fazlasıydı. “İyiler mi?”

“Dağhan iyi.” Saçlarıma bir öpücük daha bırakarak geriledi. “Ama arabada Mahir Kralşan ve Asım denen bir adam varmış.”

Takıldığımı Mahir Kralşan değil, Asım'dı. “Ölmüşler mi?”

Sessizliği *evet*, demekti. O ana kadar Asım'ın da yüreğime dokunduğundan bihaberdim. Kızım kasıklarına bir darbe indirerek, varlığını belli ederken göğsümde beliren acı değil, boşluktu. Bazı hislerin boşluğu yaşandıkça hissedilirdi. Asım benim için daima Dağhan'ın yanında, bir adım uzağındaydı. Ölmüş olmazdı, olmamalıydı.

Timur, “Oynayacağı son taşı,” dediğinde bakışlarım boşluktaydı. “Öldürebildiği kadar öldürsün. Elime düştüğünde ölmek için yalvaracak. Onu o kadar iyi tanıyorum ki artık ne yapacağına adım gibi eminim. Kaçacak hiçbir köşesi kalmadı.”

Duyuyor ama cevap veremiyordum. Bu savaşın bitmesi için daha kaç kayıp verilmeliydi? İyi bir adamdı Asım, ona dair göğsümde hiçbir zaman huzursuzluk olmamıştı ama şimdi büyük bir boşluk vardı.

“Bu kadar kolay yakalanmaz. Onun hep bir planı vardır.” Dalgınlıktan kopmayı, düşünceleri toparlamayı denedim.

Cevap vermesine engel olan şey Biricik'in, “Timur abi!” diye bağırması, odanın kapısını açıp aniden içeri girmesiydi. Dalgın ve boş bakışlarım ona döndü. Gözleri korkuyla irileşmiş, titriyordu.

“Cihan,” dedi can havliyle. “Bana verdiği telefondan Cihan'ı aradım ama o çıktı, o...” Şeytan görmüş gibi kekeliyor, cümleleri toparlayamıyordu. Yataktan toparlanıp yanına ilerlediğimde titriyordu. “Cihan,” dedi art arda. Adını anmaktan korkar gibiydi. Sesi kısılmıştı, elleri dudaklarını kapatıyordu. “Cihan'ı aldı, Kenan Kralşan Cihan'ı aldı!”

Panik ve da korku değildi hissettiğim. Belki de tüm tepkilerim artık yerle
bir olmuştu. Ne olduğunu kavramamı, algılamam kısa bir an sürdü. Bakışlarım
Timur'a döndüğünde yine gözlerine inen kan pusu vardı. Hızla ilerlemiş. Bir
cukun elinden telefonu almıştı.

"Kartı ne yaptın?"

Titriyordu. "Kı- Kırıp tuvalete attım," dedi kekeleyerek. "Öyle demiştin."

"Aferin." Telefonu cebine yerleştirirken bakışları bende idi.

İfadesizlik şaşkınlığa evrildi. Kızımın huzursuzluğumu hissettiğini bili
yordum. Sertleşerek bir köşeye çekilmiş gibiydi. Komodin çekmecesinden ıki
silahını da alıp, beline yerleştirirken kapı önünde beliren Âdem abi sessizce bizi
izliyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Timur..." diyebildim sadece.

Silahları beline takıp siyah tişörtüyle kapadı. Böyle anlarda onunla iletişim
kurmanın faydasız olduğunu biliyordum. Kendini kapatıyor, gözü kandan,
kurşunlardan ve öfkeden başka bir şey görmüyordu. Asker Timur ve sivil Timur
bambaşkaydı. Ama bana yönelmiş, bir elini saçlarıma bastırarak kendine çekmiş
ve alnıma bir öpücük daha bırakmıştı.

"Sadece bekle," diye mırıldandığını duydum. "Güneş'in karanlığa doğ-
masına izin vermeyeceğim. Sadece burada bekle, Ahu, geleceğim." Dudakları
tenime işlediği iki öpücükten sonra ayrılmış, gözlerine bakmadan yanımdan
uzaklaşmıştı. Gözlerine oturan kanı ve en ilkel halini görmemi istemediği an-
larda böyle yapıyordu, biliyordum.

O uçurumdan düşmeden önce ormandayken de böyleydi, Kralşan'ın sır-
tıma işlediği ölümü gülerek anlattığı karanlık depoya gelirken de. Bir şeyler
oluyordu ama ne olduğuna, ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Âdem abinin yanından hızla geçti. "Ula, ne oldu?" dediğinde ona cevap
vermek yerine kendi isteklerini sıraladı.

"Bana yardım etmek istiyordun, öyle değil mi?"

Âdem abinin bakışları boş, elleri belindeydi. "Evet."

Kapıyı açan Timur'un tek bir emri vardı. "O zaman ben gelene kadar Bi-
ricik ve Ahu'nun yanından sakın ayrılma. Silahın var mı?"

Âdem abinin bakışları hâlâ boştu. "Var."

"İyi, burası korunaklı ama bir tehdit hissedersen bana bile sık, acıma." Ce-
ketine uzanırken sakın, postallarını giyerken sert, öfkeli, kararlıydı. Hiçbir şey
söyleyememiş, soru soramamıştım. İletişime kapalıydı, farkındaydım.

"Ula, ne oldu?" dedi Âdem abi.

"Olmadı ama olacak." Kapıyı sert bir hamleyle açıp, gözlerini yine bana
değdirmeden dışarı çıktı. Sertçe kapanan kapıya bakarken Biricik ağlıyor, Âdem
abi ne olduğunu anlamaya çalışıyor, ben elim karnımda göğsümdeki huzursuz-
luğu dindirmeye çalışıyordum.

“Benim yüzümden!” Ağlayarak yere yığıldı Biricik. “Beni arıyordu. Benim yüzümden onu buldu.”

Âdem abi Biricik'e koşmuş, babacan tavrıyla sarmalayarak yerden kaldırmıştı. Zihnimde dönen çarklar hızlıydı. Ona yönelememiş, sabit bir noktaya bakarken düşüncelerde boğulmaktan başka bir şey yapamamıştım. Adımlarım gerilemiş, ev kalabalıklaştığı için yemek masası üzerinden yatak odasına taşındığımız dosyalara ilerlemişti. Yatak odasına girip kapıyı sertçe kapadım.

Onca zaman Biricik'le beraberken yakalanmayıp o yanıma geldiği an Cihan'ın Kenan'ın eline düşmesi mantıklı değildi. Cihan kendini ve Biricik'i öyle bir ustalıkta saklamıştı ki o istemediği sürece onlara kimse ulaşamazdı. Bir şeyler oluyordu, *Timur'un bana söylemediği bir şey*.

Dağhan'la konuşurken *yem attım, bekliyorum*, demişti. Bu muydu yemi? Bunun bize katkısı neydi? Cihan'a bir şey olursa ne yapacaktık? Kralşan'ı tanıdığını söylüyordu ama onu benden daha iyi tanıyan hiç kimse yoktu. Kolay kolay hiçbir lokmayı yutmaz, oyuna gelmezdi.

Önce ayıcığı kavradım. Emindim, sırtında bu delik yoktu. Parmaklarım ayıcığın kesik noktasından içeri dalmış, aranmıştı. Timur burada benim fark etmediğim bir detay fark etmiş olmalıydı. Hiçbir şey bulamadığımda ayıcığı yatağın üzerine savurup dolaba yöneldim.

Dolabın altına itelediği kutuyu hızla çıkarıp yere oturdum. Önüme dökülen kâğıtları ellerimle ayırıştırırken Kenan, Kurul, üyeler ve sayısız sima önümden geçti. Timur'un biçimli yazısıyla karaladığı not kâğıtlarına ulaştığımda dudaklarımdan dökülen derin bir soluk vardı. Planı kuran bendim ama sessizce arkadan yürüten oydu.

Elimdeki fotoğrafı ilk defa görüyordum. Defalarca katlanmış, eğilip bükülmüştü ama karenin içindeki kişi ve altında yazan not belirgindi. Ben toplamıştım bu notları. Burada böyle bir şey olmadığına emindim. Bakışlarım yatağın üzerindeki ayıcığa takıldı.

Bir şeyler oluyordu. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Timur'un çözdüğü başka bir detay vardı. Hamile olduğum için bana söylememiş, onun adına korkacağımı ve endişe edeceğimi bildiği için saklamıştı. Bu denli risk alarak yapacağı şey neydi? Fotoğraftan anladığım hiçbir şey yoktu. O ayıcığın içinden mi çıkmıştı yoksa yeni mi bırakılmıştı? Bilmiyor, emin olamıyordum.

Fotoğrafın arkasına küçük bir yazı eklemişti. Bu yeniydi ve öndeki el yazısından farklı olarak Timur'a aitti. El yazısı biçimli ve düzgündü. Bu yazıyı nerede görsem tanırdım.

Ya ben ya sen değil, Kralşan. Sadece sen yok olacaksın, sadece sen!

Cihan için her şey yerle bir olmuş gibiydi. Gözlerini aralamaya çalışıyor ama başaramıyor, kollarını hareket ettirmek istediği halde olmuyordu. Etrafında

dönen şey ya kendi zihniydi ya da dünyası. Bu his kendine gelmesine engel oluyor, toparlanmasına fırsat vermiyordu. Yanağına inen sert tokat tüm algılarını yerine getirecek bir darbeydi.

“Şşt!” diyordu tanımadığı bir adamın sesi. “Güzel çocuk, kalk artık. Uyumaya mı geldin?”

Zorla aralandı gözleri. Bakıyor ama göremiyor, gözlerinin önünde dağılan rengârenk noktalar her şeyi zorlaştırıyordu. Ensesinde amansız bir ağrı, şakaklara bastıran ağırlık vardı. Görüşü saniyeler içinde netleştğinde gözünün önünde uçuşan noktaları tercih edeceği bir andaydı.

Aylardır saklandığı, köşe bucak kaçtığı yüz karşısındaydı ama küçük bir an tanıyamamış, Kenan Kralşan'ın yüzünün yarısını kaplayan maskeye boş bakışlarla bakmıştı. Oydu, emindi. Ama siyah maske yüzünün yarısını tamamen kapamış, tek gözü ve dudaklarının bir kısmı açıkta kalmıştı.

“Tanımadın mı beni?” dedi Kralşan. “Haklısın, bu aralar stil değişikliğine gittim.” Maskeyi ağır ağır yüzünden çıkardı. Bu genç delikanlının boş ifadesi gördüğü yaralarla sendeleyecek, korkuyla gerileyecek sanmıştı ama Cihan'ın boş bakışları sürüyordu. Sokaklarda daha fazlasını gördüğünden Kralşan'ın haberi yoktu.

Yattığı yerden dikleşmek istedi Cihan ama olmadı. Issız bir depoda gibiydi. Sesler yankılanıyor, başının üzerindeki boğuk ışık ortama loş bir hava veriyordu. Sırtüstü yattığında, arkasında bağlı olan kolları ağrımış, ensesine daha amansız bir ağrı saplanmıştı. Kralşan'ın yüzünün bir kısmı paramparçaydı. Gözünün üstü derin bir kesikle kapanmış, dudaklarının köşesi ve yanağı parçalanmıştı.

Bu halini gülerek izliyordu Kenan Kralşan. “Viran, kaldır şu delikanlıyı yerden. Kaplumbağa misali ters döndü çocuk.”

O ana kadar arkasında bir başkasının olduğunu fark etmemişti Cihan. Viran dediği adam iri, uzun boylu biriydi. Tek hamlede onu yerden kaldırmış, iki adım uzağındaki sandalyeye oturtmuştu. Cihan'ın başına daha amansız bir ağrı saplandı. En son hatırladığı ensesine aldığı darbeydi. Kendine gelmek için zihnini zorlarken hızla üzerini kontrol etti. Montunu almışlardı ama gömleği ve pantolonu üzerindeydi.

Kenan Kralşan karşısında dikiliyor, Viran dediği adam başucunda beklerken etrafını saran on kişi onları izliyordu. Hepsinin ifadesi soğuk ve donuktu.

Cihan alaycı olmaya çalışarak, “Vay,” dedi. “Mafyacılık oynuyoruz, ha?”

“Cihan,” dedi Kenan Kralşan. “Sokaklarda büyüyen çocuk.”

Umursamaz olmaya, korktuğunu belli etmemeye çalıştı. “Evet,” dedi ekşimiş bir yüzle. “Benim, buyurun.”

Güldü Kenan ama yüzünün yaralı kısmındaki yıkım korkunçtu. Cihan bu yüze bakmamak, başını yere eğmek istiyordu ama dik bakışlarını sabit tutmayı başarmıştı.

"Beni tanıyor musun?" dedi Kenan.

"Adını duydum. Televizyonlarda fazla boy gösteriyorsun." Çenesi, yaralı yüzünü işaret ediyordu. "Ama haklısın. Biraz stil değişikliğine gitmişsin, tanıyamadım."

Kenan'ın dudaklarından keyifli bir gülüş döküldü. "Sevdim seni, kafa çocuksun."

Kelimeler Cihan'ın dudaklarının arasında dönüyordu. "Ben şu an neden buradayım? Olayı tam idrak edemedim de."

Kenan aniden, "Adım ne?" dedi. "Bana kim olduğumu sesli bir şekilde söyle." Gücünü kaybettiği, dört bir koldan kuşatıldığı şu günlerde birinin ona kim olduğunu hatırlatmasına ihtiyacı vardı.

Tedbirliydi Cihan. "Kenan Kralşan," dedi ağır ağır. "Kralşan Holding'in sahibi. Son günlerde haberlerde en çok dönen yüz, ülkenin dört bir yanında aranan işadamı. Yeterli mi?"

"Evet! Ben Kenan Kralşan'ım!" Tatmin olmuş bir gülüş vardı dudaklarında. "Peki, sen kimsin?"

"*Cihan*, derler. Başka bir vasfım yok."

"Peki, neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Az önce aynı soruyu ben de size sordum."

Gülerek Viran'a döndü Kenan. "Harbi sevdim bu çocuğu. Tulpar abisine benziyor. Ondan el almış, belli." Maskeyi yüzüne yerleştirirken adımları geriledi. "Sevgili Cihan, şimdi bana söyle bakalım. Tulpar abini özledin mi?" Köşeden aldığı sandalyeyi çekerek ilerletmiş, Cihan'ın karşısında bırakıp oturmuştu. Gözlerindeki karanlık ve sesindeki şeytani tını Cihan'ın aylardır anlamadığı birkaç detay için yeterliydi.

Bu adam kim ki Timur Töngge gibi bir adam aylardır onunla uğraşıyor, kaçıyor; Ahuzar ablayı saklıyor ve Biricik deli gibi ondan korkuyor diye düşünüp dururdu. Artık anlıyordu. Gözlerindeki karanlığa bir saniye bakmak ruhunun kararması, korkması ve yapacağı şeylerde sınır olmadığını anlaması için yeterliydi.

Sorduğu soruya cevap vermemiş, dik dik bakmayı tercih etmişti.

"Biricik'le konuşuyordun," dedi Kenan bu defa. "O nerede?" Cihan'ın sessizliği sürüyordu. Kenan'ın tek kaşı havalandı. "Dişlerini sökmek istemem. Bence konuşmalısın."

"Sök," dedi tek solukta. "İstersen dilimi kes. Söylemem. Zaten nerede olduğumu da bilmiyorum. Madem Kenan Kralşan'sın, o zaman sen bul. Bir sokak çocuğundan medet mi umuyorsun?"

Kenan'ın gülen yüzü solmuş, görünmez bir nefes kulağına bir şeyler üflüyormuş gibi başı sola eğilmiş ve küçük bir an için gözleri kapanmıştı.

Irmak'ın kaçınılmaz hayaleti, "Meni çocuk," dedi. "Sevdim. Hissediyorum. hance Biricik de onu seviyor."

Kenan dışında hiç kimsenin duymadığı bir sestir. Çünkü *uudan* herkeste rekti.

Yeniden gözleri açıldığında gözlerini kaplayan siyahlık tüm gözbebeklerine yayılmış gibiydi. "İnan ki denedim, Cihancığım ama Biricik sandığımdan daha akıllı. Seninle konuştuğu hattı saniyeler içinde imha etmiş olmalı ki ulaşamıyor. Bunca ay benden nasıl saklandı, hiçbir fikrim yok ama sırf bu yüzden bile kendisine olan saygım son noktada."

Lafını sakınmadı Cihan. "Çünkü ablası var." İğne doluydu kelimeleri. "Onu koruyan bir ablası. Onu öldüren değil."

Irmak'ın hayaleti yine Kenan'ın zihnindeydi. "Bu çocuk kesinlikle görünenen daha fazlası. Sevmekle kalmadım, bayıldım."

Kenan'ın gülen yüzü, alay dolu ifadesi ve umursamaz tavrı yerle bir oldu. Hızla sandalyesinden ayaklanmış, nicedir içinde tuttuğu öfke Cihan'ın üzerinde patlamıştı. Yüzüne indirdiği okkalı yumruk Cihan'ı sendeletmiş, burnundan kan akmasına, dudağının patlamasına yetmişti. Hırsla soluyarak, Cihan'ın saçlarını kavrayıp başını geriye yasladı. Çenesinin altına yasladığı soğuk bir silah vardı.

"Onu aylarca sen sakladın, değil mi? Tulpar'ın yakınıymışsın. Bana ihanet ederken ona yardım ettin, değil mi? Nerede o? Söyle, konuş!"

İnledi, dişlerini sıkarak sustu Cihan. Çenesinin altındaki silahtan deli gibi korkuyor, titriyordu ama iradesine hâkim olabilmiş, olmak istediği kişi Timur Töngge gibi sert ve duygudan yoksun gözlerle bakmayı başarmıştı.

Kenan var gücüyle saçlarını çekti. Saç kökleri kafa derisinden ayrılacak gibi sızlıyor, canı yanıyordu. Bunu da yuttu. Ağzından ve burnundan akan kanlar genzini dolduruyor, kesik kesik soluyordu.

"Bu muymuş herkesin korktuğu Kralşan?" Dudaklarından akan kan dişlerinin dibine dolarken güldü. "Bir sokak çocuğundan bilgi almaya çalışacak kadar düştün mü sahiden?" Öksürdü. "*Gücünü kaybetti*, dediklerinde inanmamıştım. Her yerde sayısız adamının olduğu, tüm şehrin hâlâ senin emrinde devam ettiği konuşuluyordu. Demek aksine *gücünü kaybetti*, diyenler haklıymış."

Hırsla soludu Kenan. Kavrıldığı saçları bırakmış, bir adım gerilemişti. "Ben aradığımı bulurum. Sen merak etme. Ama aradığım beni bulduğunda ona küçük sürprizler bırakmaya bayılırım." Birkaç adım daha geriledi. "Viran, sık kafasına. Arkadaş konuşmayacak, belli. Uğraşmaya değmez." Dudaklarında minik bir tebessüm vardı. "Cesedini Töngge'ye kırmızı kurdeleli bir kutuda gönderin, olur mu? Ahuzar ve ona hediyem olsun."

Viran silahı saniyeler içinde belinden çıkarıp Cihan'ın alnına yasladı.

Alnındaki silaha rağmen, "Seni aylar önce görmüştüm," dedi Cihan. "Güçlü ve kudretliydin. Bir de şimdi bak. Tulpar abime zarar veremeyince onun hayatındaki en küçük parçadan mı medet umuyorsun?"

Söylenen her şeye rağmen keyifliydi Kenan. Cihan'a kibar bir şekilde el sallamayı tercih etti. "Cehennemde görüşürüz, Cihancığım. Cesur bir çocuksun ama bazen cesaret yetmez, gerçekten kim olduğunu bilen gerekir. Bir sokak çocuğu için fazla kibirlisin. Bunca zaman hayatta kalman mucize."

Öksürerek kan kusmaya devam ediyordu Cihan. Silahın kabzası çekildi, kurşun yuvasına sürüldü. Başına yaslanan soğuk metal zihnine değen uyarı gibiydi. Son anlarda hayatın film şeridi gibi göz önünden geçmesini daima saçma bulmuştu, oysa şu an yaşadığı şey tamamen buydu.

Kimsesiz Cihan o an silip attığı geçmişine dair bir an daha anımsadı. Pazarda onu bırakan el teyzesiydi. Annesi veya babası değil. Basık bir evde, kalabalıklar içinde anımsadı kendini. İnsanlar ağlıyor, herkes ona bakarak gözyaşı döküyordu. Unuttuğu tüm sesler kulaklarında yankılandı.

Hem yetim hem öksüz kaldı çocuk, vah vah!

Teyzesi bakacakmış diyorlar ama onun da altı çocuğu var, nasıl olacak, bilmem. Kaza nasıl olmuş?

Bariyerlere çarpıp takla atmışlar. Ben arabayı gördüm. Çok kötü, çok! Annesi çocuğun üzerine kapandığı için bu yavrucak burnu bile kanamadan kurtulmuş.

Baş ağrısı artıyor, zihnindeki sesler susmak bilmiyordu. Karanlık bir arabanın içindeydi. Arka koltukta oturuyor, yolu izliyordu. Gözünü aniden alan ışıqla birlikte *Cesur*, diye bağırان bir kadının çığlığını anımsadı. *Üzerimize sürüyor, sağa kır direksiyonu!*

Sesler, uğultular birbirine karıştı. Aracın takla attığını, her şeyin yerle bir olduğunu ve dünyasının başına yıkıldığını anımsadı. *Eda*, diye bağırırmıştı bir adam. *Arda'nın kemerini tak!*

Gerisi karanlıktı.

Burnuna değen yanık kokusunu, dumanı ve bacaklarındaki baskıyı hatırladı. Biri sıkıca onu sarmalamış, göğsünde saklıyordu sanki. Sıcak ve güven veren bir gövdeydi. Cihan terk edilen bir çocuk değildi. Annesinin cansız bedenine ait kollarda saatlerce kurtarılmayı bekleyen bir çocuktur. Annesiyle babasının cesediyle saatler geçiren bir çocuktur. Onu bırakan teyzesiydi.

Annesinin adı Eda, babasının Cesur'du.

Arda, derlerdi ona. Arkada kalan, ardına bakılmadan bırakılan.

Bakışları boş tavandayken şakağına doğru ağır bir gözyaşı süzölmüş, dudaklarından art arda acı dolu kahkahalar yükselmişti. Hem inliyor hem gülüyor hem ağlıyordu. Ağır gelen her şeyi unutmayı seçmişti. Sokaklarda büyüyen o çocuğu korumanın tek yolu buydu.

Annesinin sesi vurdu kulağına. Kolları onu sıkıca sarmalamışken korkmaması için son nefesini veriyor olmasına rağmen şarkılar mırıldanıyor, ona çok sevdiği makarnayı yapacağına dair söz veriyordu. *Ne olursa olsun yaşa, Arda. Tamam mı oğlum? Söz ver bana. Ne olursa olsun, hayatta kalacaksın.*

Kan boğazına dolarken dudaklarından ağlamaklı bir kahkaha daha dö-küldü. Geçmiş anımsadı. Derin yaşam arzusunu...

Kimsem yok diye ölmek istemiyorum, Tulpar abi? Yaşamak istiyorum.

Biricik'in yaptığı makarnaları neden çok sevdiğini o an anladı. Annesi de bol salçalı yapardı. Onu sever, Biricik gibi üzerini örter, hastayken başında beklerdi. Hatırladığı her an öyle acı veriyordu ki ölmek değildi onu korkutan, kendi zihniydi. Acıyla kıvrınma isteğiyle yanıyordu. Alnına yaslı silah patlasa kanı akmayacak gibiydi.

Tam bu esnada depoda bir el silah sesi yankılandı. Tek bir şakağı delip geçti. Sesler sustu, anılar yine geçmişe gömüldü.

Yere devrilen Cihan değil, Viran oldu.

Elindeki silah yere düşmüş, bedeni sert bir şekilde yere yığılmıştı Viran'ın. Saniyeler içinde yaşanan şeyler Cihan'ın etrafında dönüyordu ama o, acı içinde gülmek ve ağlamaktan başka hiçbir şey yapmadı. Siyah kamuflaj içinde depoya baskın yapan, kapıyı kırıp aniden onları kuşatan adamlar vardı.

Kenan Kralşan hızla arka kapıya koşarken adamları önüne siper olmuş, üzerlerine gelen kişilere kurşun sıkıyordu ama nafıleydi. Baskın timinin öncüsü Murathan Karakurt'tu.

Bordo Bereli bir yüzbaşı ve Timur'un en sağlam dostuydu. Ona uzanan tüm elleri keser, canlarını düşünmeden alırdı. Hemen arkasında Doktor, Terzi ve MİT'e bağlı profesyonel bir ekip vardı. Depoyu dört bir yandan kuşatmış, Kenan Kralşan'a kaçma fırsatı vermek adına bilerek arka kapıyı kontrolsüz bırakmışlardı.

Gideceği yeri biliyorlardı.

Silahlar art arda patladı. Murathan Karakurt altı kurşun attı, altı can aldı. Depo dört bir yandan kuşatılırken Kenan'ı koruyan adamların hepsi yere yığılmıştı, ortada sadece etrafını sarmalayan kurşunları umursamadan acı içinde inleyen Cihan kalmıştı.

Timur Töngge tarafından gönderilen kimlik kartı boşuna değildi. Aslında zarfın içinde Cihan'a bırakılan bir not vardı.

Sokaklara haber sal. Tulpar'ın tek dostunun Cihan olduğunu söyle. Bu nüfus cüzdanını ise üzerinden asla ayırma. Cebinde değil, gerekirse donunda sakla. Kralşan sana gelirse beni ona götür. Korkma, seni ona asla yem etmeyeceğim.

Abin, Töngge.

Kimlik kartının sim alanına yerleştirilen özel bir takip sistemi vardı. Kan, Cihan'ın sokaklarda parasını korumak için pantolonunun içine diktığı küçük kesede, iç cebinin arkasındaydı.

Kurul üyelerinin sırtını döndüğü, masa üyelerinin yok saydığı Kralşan'ın delicesine saldıracağını bilen Töng'e'nin bir oyunu, ona attığı küçük bir yemdi. Aylar önceki Kenan Kralşan bu yemi yemezdi ama yerle bir olan, köşeye sıkışan Kralşan için kusursuz bir intikam arıydı. Yok etmek için saldıracak, kendi dibe batarken herkesi onunla birlikte yerle bir etmek için uğraşacaktı. Timur Töng'e düşmanını tanımıyor, âdeta onu ezbere biliyordu.

Kenan arka kapıya koşarken arkasından ilerleyen Murathan Karakurt ve Doktor'du. Siyah bir aracın tozu dumana katarak uzaklaştığını gördüklerinde tekerlerine sıkabilir, onu durdurabilirlerdi ama yapmadılar.

İnce ince işledikleri bir plandı. Son kurşunu atan ama yakalanmayan Kralşan'ın nereye gideceğini biliyorlardı.

Murathan kulağındaki telsiz dokundu. "Töng'e, tahmin ettiğin gibi. Kralşan kaçtı. *Peşinden git*, dersin gideceğim. *Bekle*, dersin bekleyeceğim. Çabuk bana bir emir ver!"

"Kovala ama yakalama," dediğini duydu Timur'un. "Gözden de kaçırma. Buraya gelecek, eminim. Onu bekliyor olacağım."

Hızla geriledi Murathan. Yeniden depoya girdiğinde MİT ekibi yok edilen tüm cesetleri arıyor, Cihan'ın sağlık durumundan emin olmaya çalışıyordu.

"Doktor!" diye bağırdı. "Terzi! Siz benimle geliyorsunuz. Ekip! Siz burayı toparlayın."

Koşarak depodan çıktılar. Aynı araca binip hızlı bir manevrayla anayola çıktıklarında Mukbil takip edecekleri rotayı söylüyor, Kralşan'ı asla gözden kaçırmıyorlardı. İstanbul sokakları amansız bir kovalamacaya tanık oluyordu. Doktor, arabaları kusursuz hamlelerle solluyordu.

Aracında son sürat ilerleyen Kenan Kralşan'ın dudaklarından dökülen ise kesik hırıltılar ve öfke nidalarıydı. Kontrolü kaybetmiş, düşünmeden saldırmıştı. Ne önemi vardı ki? Artık kaybedecek neyi vardı? Yanında oturan Irmak bir canlı gibi emniyet kemerini takmış, başının üzerindeki kolu sıkıca kavramıştı.

"Yeniden ölmemi ister gibi bir halin var, abi."

"Sus!" diye kükredi var gücüyle. "Sus, Allah'ın cezası! Sen de sus artık! Beynimi siktin!" Art arda başını yumrukladı. "Sus artık, sus, sus, sus!"

Boyun eğmeyecekti. Oysa ona yardım edecek hiç kimse kalmamıştı. Kurul üyeleri telefonlarını açmıyordu. Son gücü olan on ikili masaya uzanacak elleri kesilmiş, köşeye sıkıştırılmıştı. Herkes onu öldürmek istiyor, cesedinden parça koparmaya çalışıyordu. Her zaman bir kaçışı, başka bir planı olan Kralşan'ın artık sadece tek bir çıkışı vardı.

Ölmek ve kendisiyle birlikte yok etmek (cesedini onlara yem emeyecekti. Herkes ölecekti, herkes!

Aracını son sürat sürüyordu. Kuralları, kırmızı ışıkları hiçe sayarak ilerledi. İstanbul'un dar sokaklarından geçerken ardından gelen araçların farkındaydı. Hangi yola sapsa sapsın atlatamıyor, saklanamıyordu. Belki de onlardan birinde Töngce vardı. En büyük düşmanı ama kendine dahi itiraf edemeyeceği bir şekilde en çok hayran olduğu kişi.

Bir aracın aynasını kırması, birkaç araca çarparak ilerlemişti. Son kozu onu kurtarmaya yetmese de ölümün tek kişilik olmadığını herkese gösterecekti. Kendi kaderine karar verdiği gibi ölümünü de kendi seçecek, ona ihanet eden herkesi yerle bir edecekti.

Arabası İstanbul'un gizli sığınağı, yer altı mağarası, Yerebatan Sarnıcı'nın önünde durdu. Yıllara meydan okuyan yapı, eşsiz bir mitolojiydi. Buraya ilk defa lisede bir okul gezisinde gelmişti. O günden sonra hayranlık beslediği tek yer burası olmuştu. Medusa kafalarına ilgiyle bakmış, gözyaşı sütununu dikkatle izlemişti. Üniversite zamanlarında okuduğu bir kitapta daha burası geçiyordu.

Karakter dünyayı yok edecek bir zehri buradan yaymaya karar vermişti. Çünkü dünyanın merkezi tam olarak burasıydı. O halde Kenan Kralşan da dünyayı yerle bir edecek zehri buraya dökebilir, kendisiyle birlikte herkesi yok edebilirdi. Bu sarnıç bir hafıza kuyusuydu. Sayısız imparator, kral ve lider görmüş, göğe uzanan büyük sütunları çok şeye şahit olmuştu.

Bugün bir yıkıma daha şahitlik edecekti.

Arabasından inip, koşarak merdivenlere ilerledi. Sarnıcın girişinde bekleyen, ziyaretçileri kontrol eden güvenlik onu tanıyordu. Buraya sık sık gelir, kendini sarnıcın sessizliğine bırakarak düşüncelerini toparlardı.

"Hoş geldiniz, Kenan Bey," diyerek geri çekildiğinde Kenan cevap vermemiş, koşarak içeri girmişti.

Kalabalıktı sarnıç. Şanslıydı. Bu da zehirlenecek daha çok insan, virüsün yayılması için daha çok nefes demekti. Ziyaretçiler, turistler tüm köşelere hayranlıkla bakıyor, rehberlerini dinliyorlardı. Birkaçını hoyratça iteleyerek ilerledi. Aradığı yere koşar adım giderken bakışları arkasındaydı.

Kurul'a karşı kullandığı hamleydi bu kimyasal silah. Ama biliyordu ki kendisi Kurul'un asla umurunda değildi. Önemsemediği ölen insanlar değil, bu zehrin yayılması, tüm dünyada duyulması ve incelenmeye alınmasıydı. O zaman bazı şeyleri Beyrut'taki kuyu kadar kolay saklayamayacak, varlıkları tehlikeye girecekti.

Bu denli ciddi bir kimyasal silahı elinde tutan kuruluş tüm ülkeler için tehdit demekti. Herkes üzerlerine gidecek, asırlardır sürdürdükleri oluşumlarını tehlikeye atacaktı.

Artık bir önemi yoktu. O ölecekse Kurul da yerle bir olacak, dünya kaosa sürüklenecekti.

Hedefine vardığında zerre düşünmeden suya dalmış, sarsak adımlarla ağlayan sütuna ilerlemişti. Herkes devrik Medusa başlarına hayranlıkla bakarken onun hayranlık beslediği tek şey bu ağlayan sütunlar olmuştu. Baş kesik Medusa kimin umurundaydı ki! O, bu sütunlar kadar dik ve güçlüydü. Geniş taş sütunların üzeri birer gözyaşı damlası gibi oyulmuştu, üzerinden akan sular bir taşın bile ağlayabileceğini gösteriyordu.

Sütunun dibine geldiğinde dizlerinin üzerine çöktü. Suyun içini, sütunun dibini kazıyarak gömdüğü küçük bir kutu vardı. Üzerine bıraktığı taşı avuçlarıyla arayıp buldu. Çamuru eşeledi ama aradığını bulamadı. Elleri sütunun dört bir köşesinde geziniyor, acınası bir halde sürünerek o kutuyu arıyordu. O küçük, iki şişe zehri buraya saklamıştı, kimsenin buraya dokunmayacağına emin olmak adına defalarca rüşvet vermişti.

“Nerede?” diye kükredi sinirle. “Nerede?”

Aniden, “Kralşan,” diye yükselen sesi çok iyi tanıyordu. “Bunu mu arıyorsun?”

Suyun içindeki elleri durmuş, bakışları donmuştu. Gözbebeklerindeki nefret tüm benliğine yayılırken dizlerinin üzerine çökmüş bir halde başını sese çevirdi. Timur Töngge tam arkasında, birkaç adım uzağındaydı. Onun gibi suya dalmıştı ama dizlerinin üzerinde değil, dimdik bir şekilde ayakta idi.

Karadeniz’in ormanlarında, göğsünde kurşun varken Kenan’ın önünde diz çöken oydu. Sevdaya yenik düşmüş, dizleri sadece o gün yeri görmüştü. Şimdi ise Kenan Kralşan karşısında diz çökmüş, elleri çamur içinde ona bakıyordu. Onu en son gördüğünde her zamanki gibi güçlü ve dimdik ayakta iken şu an bir lağım faresinden farkı yoktu.

Kenan’ın bakışları Timur’un elindeki kutudaydı. Dudağı seğirdi. Kimyasalların yerini öğrenmiş olması, ondan önce ulaşması imkânsızdı. Hiçbir iz bırakmamıştı! Hırsla yerden doğruldu ama ileri adım atmaya cesaret edemedi.

Timur elindeki nemli kutuyu açmış, korunaklı bir şekilde içinde saklanan iki tüp kimyasala bakarken dudak büzümüştü. “Demek her şeyin başlangıcı olan o minik şeyler bunlar.”

İleri atılmak, onu boğmak ve parçalamak istiyordu Kenan. Yapamadı. Etrafını kuşatan, elinde silahlarla ona doğru gelen siyahlar içinde sayısız beden vardı. Her biri bu ülkenin evladı, bu vatan için çalışan ve yaşatmak için mücadele eden nefeslerdi.

Fare kapana girdi, kapanın kapıları kapandı. Kendini yenilmez sananlar yenilgiyle taçlandırılmış tahtla yandı, küle dönüştü.

Kutunun kapagını en sert şekilde kapatan Timur'un arkasında Murathan, Doktor ve Terzi vardı. Tüm silahlar Kenan Kralşan'a çevrilmiş, kral tacı kızgın bir alevle son defa eritilmişti.

"Sana dedim ki..." diye soludu Timur Töngge. "Seni tanıyorum. Hatta tanımakla kalmıyor, zihninin içini bile ezbere biliyorum." Çenesi dikti. "Peki, ya sen, Kralşan? Sen benim kim olduğum hakkında ne biliyorsun?"

Birçok kişiydi o: Tulpar, Töngge, Timur, Zehiroğlu ve Kanpusu. Birini tanıyan, diğerinden habersiz kalacaktı. Düşman tek bir bedende olduğunda yakalanırdı. Bir bedende sayısız düşmanla baş etmek imkânsızdı.

Dişlerini sıkarak soludu Kenan. Yakalanamazdı. Bunu kabul edemez, kabullenemezdi. Ama etrafı bu denli sarılmış, son kozu ellerinden alınmışken kaçması artık imkânsızdı. Yaralı bir köpek gibi etrafında döndü.

"O zaman seninle yeniden tanışalım," dedi Timur'un soğuk sesi. Gözlerindeki nefret Kenan'ı bir adım geriletmeye yetti. Tehditkâr bir adımla ilerledi ve kimyasal silah kutusunu yavaşça aralarında kaldırdı. "Bu defa seni hemen öldürmeyeceğim. O dövmeye işlediğin ölümü de kalbime sıktırdığın kurşunu da sana geri vereceğim!"

Kralların tacı düşer, tahtlar yıkılırdı. Sonsuza kadar süren tek güç, yıkımdı. Sarnıcın gölgesinde düşen sayısız devlet ve bir o kadar hükümdar varken bir o kadar da ölüm hâkimdi. Devrik Medusa başları yenilmişlik, ağlayan sütun belki de ihtirasa mağlup olan bir kralın gözyaşlarıydı. Çünkü tarihin ihtişamı kadar bilinmezlikleri de çoktu.

Dikti Timur'un bakışları. Sert ve kendinden emindi. *Timur*, demişlerdi ona. Elleri kanla doğan.

Timur, adında ölüm olan.

Ya kana bulayacak ya da zamana hükmedecek olan.

Artık hem kana bulayacak hem de zamana hükmedecek olan.

İki Gün Önce - Sabah

Nefes almak ne demek bilmezdi Timur.

Uyur, yaşar ve her şey biterdi. Ama yüzüne vuran bu nefesin her birini saymayı aylar öncesinde âdet edinmişti. Ahu uyur, Timur onu izlerdi. Nefesini sayar, çillerini sayar, belli belirsiz kıpırdayan dudaklarını izlerdi. Yeryüzünde yıldızları saymak, rüzgârı teninde hissetmek gibiydi her şey.

İlahi güzellik, kusursuz varlık...

Onu yeniden kollarına aldığı şu günlerde kaybetme korkusu her zamankinden daha fazlaydı. Göğsünde sadece bir kurşunluk yer vardı. Daha fazlasını kaldıramaz, bir yoklukla daha sınanamazdı. Kolları derin uykudaki Ahu'yu sarmalarken yüzü her zamanki gibi boynundaki yaraya gömüldü.

Yaralı ciğerlerine derin bir nefes çekti. İyileşti, nefesi tazelendi. Buraya geldiklerinden beri Ahu geceleri uyumuyor, kafasını dosyalara gömerek, araştırdıkça araştırıyordu.

İşine de geliyordu. Düşünmek yerine Ahu'yu, çatılan kaşlarını, parmaklarının arasında çevirdiği kalemi izlemek daha cazipti. *İlk zayıf halkaya saldırın*, demişti. Haklıydı da. Kartel ve Blarta Bella gibi büyük lokmaları sona bırakacak, on ikili masanın önünü keserek Kenan'a yardım girmesini engelleyecekti. Dört koldan sıkışan Kenan'ın yaralı bir hayvan gibi saldıracağını biliyordu.

Ama zihnindeki kurtlar hızla koşuyor, o şeytani bir an önce ininden çıkarmak ve parçalamak için gün sayıyordu. Peki, sırayla tüm Kurul üyelerini yok etmek bile o şeytani ortaya çıkarmaya yetmezse o zaman ne yapacaktı?

Çıktığında anında yakalamak, tepesine çöreklenmek zorundaydı. Elinden bir kere daha kaçırırsa delirebilirdi. Düşüncelerini toparlamak adına Ahu'nun kokusundan bir tutam yaşam aldı, içine çekti.

Kenan Kralşan gibi düşün, Timur. Ne olursa sıkıştığın o köşeden çıkarsın? Dağhan Öz Kurul'u kontrol altına aldığı anda ona saldıracağına emindi. Peki, kendine nasıl çekecekti?

Başucundaki telefonu sessizce titrediğinde sokulduğu gövdeden uzaklaştı. Ahu'nun uykusunun kuş kadar hafif olduğunu biliyor, uyandırmamak için büyük bedenine rağmen dikkatli davranıyordu. Ahu içli bir nefes vererek uymaya devam ettiğinde telefonunu almış, sessizce yataktan kalmıştı. Salona çıktığında ekrana ifadesizce bakıyordu. *Murathan Karakurt* yazısını gördüğünde huysuz ama umursamaz bir şekilde aramayı cevapladı.

"Ne sike arıyorsun sabah sabah?" derken son derece nezihti.

Ani ve beklenmedik bir haber Murathan'ın dudaklarından döküldü: "Şef ölmüş."

Gerçek bir şaşkınlık vardı Timur'un yüzünde. Sessizce soludu. "Ne?"

Telaşlıydı Murathan'ın sesi. "O kuyuda her ne varsa Doktor'un sesi üç harfli görmüş gibi geliyordu. Sudan aldığı örnekle dönüyor ama Şef zehirlenmiş, kurutulamamış. Doktor büyük hatta devasa bir kimyasal silah olduğundan bahsediyor. Kralşan'ın herkese karşı elinde tuttuğu koz bu olmalı!"

Adımları geriledi. "Sığınağa geliyorum." Telefonu cevap beklemeden kapamış, yatak odasına girip sessizce kıyafetlerini ve silahını almıştı. Ama başucundaki komodinde duran pembe ayıcık kıyafetlerinin çarpmasıyla yere düşmüş, ayağı altında ezilmişti.

Ahu için kıymetliydi bu ayıcık. Irmak'a ait olduğunu söylüyor, başucundan ayırmıyordu. Öz malikânesinden döndüğünde yanında sadece bir gül fidesi, ayıcık, radyo ve sarı bebek patikleri vardı. Sarı patik ve radyo Ahu'nun başucunda, gül fidesi salondaki masanın üzerinde, pembe ayı ise Timur'un yanındaydı.

Oysa bu da Ahu'nun yanında dururdu. Gece boyu dosya inceleyen Ahu dalgınlıkla buraya bırakmış olmalıydı. Ayağının altında küçücük kalan pembe ayıcığın üzerinden gerilemekti niyeti ama tabanına değen bir şey hissetmiş. boynunu histerik bir şekilde sola bükülürken ayağının altındaki şeyin ne olduğunu anlamak için tabanıyla ayıcığı daha da ezmişti.

İçinde sadece yumuşak pamuk olması gerekirken sert bir nokta olduğunu hissediyor hatta ezdikçe emin oluyordu. Bakışları arkasında, yatakta yatan Ahu'ya döndü. Huzurlu uykusu sürüyordu. Ayıcığı yerden alıp, odadan çıkarken zihni geçmişte araniyor, Ahu'nun bunu ona verenin kim olduğundan bahsedip bahsetmediğini düşünüyordu.

Irmak'ın, dediği anı anımsadı. Oysa önceden Ahu'da böyle bir şey yoktu, emindi. *Mahir Kralşan da Öz malikânesindeydi*, dediği an düştü zihnine. Kaşları havalanmış, kıyafetlerini koltuğun bir ucuna savurmuştu. Üzerinde hiçbir şey yokken alt bedenini sarmalayan iç çamaşırıyla kalmak dahi o an için önemli değildi.

Ayıcığı parmaklarıyla ezdi. İçindeki pamuğun bir noktasında sıkışan şey kâğıttan daha kalın ama bir o kadar da inceydi. Bakışları ayıcığın dört yanında gezindi. Sırtında fark ettiği küçük deliğe parmağını takmış, hafifçe yırtmıştı. Eli içine daldı. Pamukların arasında aranan parmaklarına değen sert parçayı çekip çıkarmış, ayıcığın içinden boşalan pamukları yeniden hızla içine tepmişti.

Avcunun içindeki kalın bir kâğıt parçasıydı. Hızla açmış, gördüğü şeyle kaşları havalanmıştı. Şeytan tam karşısındaydı. *Kenan Kralşan*. Basık, karanlık, yeşil ışıklarla aydınlatılan bir mekânda poz vermişti. Timur'un gözleri fotoğrafın dört bir köşesinde gezindi. Uzun sütunun önünde dikilen Kenan'ın hayranlıkla bu yapıya bakan çehresinde gençlik izleri okunuyordu. Yıllar öncesine ait bir fotoğraf olmalıydı.

Timur'un gözbebekleri Kenan arkasında kalan yazıya takıldı. Küçük beyaz tabloya *Ağlayan Sütun* yazılmıştı, yeşil bir ok Kenan'ın önünde dikildiği sütunu gösteriyordu. En altta *Yerebatan Sarnıcı* yazıyordu.

Sadece bakıyordu Timur. Anlamaya çalışıyor, düşüncelerin ucunu tutamıyordu. Fotoğrafın altına kalın kalemle işlenmiş küçük bir not vardı. Asıl dikkat çeken, her şeyi daha da karmaşık hale getiren ve Timur'un zihnindeki kurtların hızlı koşmasına neden olan bu yazıydı. İnce zarif el yazısıyla yazılmış yazı tam olarak şöyle diyordu:

Gerçek krallar yerin altındadır.

Gözyaşlarıyla beslenen, tanrıların unuttuğu yerdedir.

Sen geçmişten gelen bir kralın rubusun.

Bunu sakın unutma.

K. KRALŞAN

Görsele defalarca baktı Timur. Yazıyı art arda okudu. Bunun boş bir şey olmadığını hissediyor ama neye yol açacağını bilmiyordu. Telefonuna uzanmış, saati düşünmeden Dağhan'ı aramıştı. Arama dördüncü çalışta açıldığında Dağhan'ın sesi uykulu, kalın ve toktu.

"Töngge?"

Sonuç odaklıydı. "Mahir Kralşan hâlâ o evde mi?"

"Sabah sabah bunu sormak için mi aradın?"

"Lafımı tekrarlatma bana, Dağhan Öz! Orada mı?"

Küçük bir an duraksamıştı. "Burada. Ne oldu?"

"Telefonu ona götür."

Soru sormanın yersiz olduğunu anlayan Dağhan yatağından toparlanmış, uyuşuk adımlarla çatı katına yönelmişti. Parmaklarının arasındaki fotoğrafa bakarak bekliyordu Timur. Dakikalar sonra yeniden Dağhan'ın sesi duyuldu. "Telefonu veriyorum, sorularına cevap bekleme. Düzeliş gibi olmuştu ama bu aralar yine kötü."

Belki de ilk defa sabırsızdı. "Lan, şu telefonu ver şu adama!"

Oflamıştı Dağhan. Uyku sersemi ne olduğunu bile anlamamış, bir göz açık diğeri kapalıyken telefonu yatağında hareketsizce uzanan Mahir Kralşan'ın kulağına yaslamıştı. "Timur Töngge'yi hatırlıyor musun Mahir amca? Telefondaki o, seninle konuşmak istiyor."

Sadece inlemişti Mahir. Çözülen diline geri gelen düğümler vardı. Sonsuz bir döngüye sıkışmış gibi defalarca dirilip yeniden ölüyordu sanki. Telefon kulağına değdiğinde gözleri büyümüş, dudaklarından kesik inilti dökülmüştü. Timur Töngge'yi tanıyordu. Aylar önce Kralşan malikânesine odasından girenin, Kenan'ın kibrini kıran ilk kişinin o olduğunu bildiği gibi... Her şeyi biliyor ama dile getirmeye gücü yetmiyordu.

"Sana tek bir şey soracağım," dedi Timur. "Bu pembe ayıcığı Ahu'ya sen mi verdin? Cevabın *evet* ise sessiz kal."

Mahir sessiz kaldı.

"İçine bu fotoğrafı sen mi sakladın?"

Hayır, demek ister gibiydi Mahir'in sesi. O yapmamıştı ama orada olan şeyi biliyordu.

Timur devam etti. "O zaman onu buraya Kenan sakladı. Sen de gördün, öyle mi?"

Mahir yine sessizdi.

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Sessizdi.

"Ne olduğunu bilmiyorsun ama bir şey olabileceğini hissettiğin için mi bu ayıcığı saklayıp Ahu'ya verdin?"

Mahir'in iniltileri, sesi, konuşmaya çalışırken dudaklarından dokulen tükürükler arttı. Kenan'ı o ayıcığın içine fotoğrafı saklarken görmüş, o evden sadece bunu alarak ayrılmıştı. Dilinin düğümünün az da olsa çözüldüğü günlerde bunu Ahuzar'a söylemek istemişti ama hamileydi ve duyduğuna göre düşük tehlikesi vardı. O kızın hayatını yeniden mahvetmek istememiş, sessiz kalmıştı.

Eline bu ayıcığı sıkıştırırken ıstar edışı, sıkıca tutması için ellerini kavraması ve *bunu sakla*, diyerek gözlerine bakması bu yüzdendi. Kenan o fotoğrafı buraya boş yere saklamış olamazdı.

"Son sorum..." dedi Timur. "Bunu o eve sakladı ama sen sakladığı yerden mi aldın yoksa herkese açık bir yerde miydi? Herkesin görebileceği bir yerden aldıysan sessiz kal."

Sessizdi Mahir. Irmak'ın yatağının üzerinden almıştı. Herkesin görebileceği, göz önünde bir yerdi. Ama Timur için parçaları yerine oturtmak adına yeterliydi. Kenan insanlarla oynamayı sever, herkesin aradığı şeyleri aslında en göz önünde olan yerlere saklardı.

"Bu neydi şimdi?" diyecek oldu Dağhan ama Timur hızla kıyafetlerini giymeye başlamış, telefonu kapamıştı. Adımları sessiz, soluğu hızlıydı. Aylar sonra içine düşen tek umut ışığı buyken saniyeler içinde evden çıkmış ve fotoğrafın çekildiği yere koşmuştu. Herkesin aylardır aradığı şeyi dakikalar içinde orada bulacağından o an için bihaberdi.

Büyük tapınağın duvarları melek görselleriyle çevrilmişken tavanından zemine boşalan cehennem çizimleri vardı. Sessizlik dört bir yanını esir almıştı. Denizin koynundan gelen rüzgârlar bir camdan girip, korkutucu uğultular bırakarak başka bir camdan dışarı çıkıyordu. İssiz bir adanın ortasındaki bu tarihi bina dışarıdan bakıldığında harabeden ibaretti ama içinde asırlardır devam eden bir oluşum vardı.

Tapınağın en küçük odasında, geniş masasında oturan Siyahi önündeki kâğıtları inceliyor, burnunun ucundaki gözlüğü küçük yazıların üzerinde geziniyordu. Kurul asırlardır devam eden, gizli bir oluşumdur. Ortadoğu, Avrupa ve Afrika olmak üzere pek çok kıtaya hâkimdi. Güçleri sınırların ötesini geçer, kuralları kendileri belirlemek adına yaşarlardı. Denge onlar için her şeyin üstünde olan bir güçtü.

Hâkim oldukları bölgelerden ülkeler seçer, bu ülkelerin güçlü liderlerini kendilerine bağlayarak her şeyi kendi kontrollerinde tutar, yeraltını kimsenin ruhu duymadan sessizce yönetirlerdi. Dünyayı üçe bölmüşlerdi: Kuzeyliler, Güneyliler ve Sahipsizler. Her şey onların elinde döner, iradeleri dışında yeraltında adım atılmazdı.

Kurul, derlerdi onlara. Kimi için ölüm kimi için yıkım.

Masanın üzerindeki telefon çaldığında Siyahi'nin donuk bakışları dikleşmiş, kaşları havalanmıştı. Üç telefon vardı önünde: Siyah, kırmızı ve kahve. Kırmızı olan çalıyordu. Yani acil durumlar için aranan ve en üstlerden gelen aramalar için olan. Bir halka gibiydi her şey. En tepedeki adamı kimse bilmez ama tüm cimrilere ondan alırlardı. Asırlardır varlıklarını koruyabilmiş, sessiz ve derinden kok salmışlardı.

Aramayı cevaplamak için eli telefona uzandı. Gözlüğünü çıkarmış, masanın üzerine savurmuştu. Telefonun ucundaki sanki onu görebilirmiş gibi duruşunu düzeltti. Kusursuz İngilizcesiyle cevaplayıp, "Buyurun, efendim," dedi.

Ses hisirtili ve keskindi. "Kralşan yakalanmış."

İfadesizdi Siyahi. Bunun yaşanacağını biliyor, bu anı bekliyordu. Ondan güç istemişti. Kurul bu şartını kabul etmiş, bir şans daha vermişti ama Kralşan kendi topuğuna sıkmaya devam etmiş, sonunu elleriyle yazmıştı. Güç bir kere elde edilirdi. Kenan Kralşan bundan habersizdi. Siyahi, onun sessizce kendini yok etmesi için bekliyor, diğer Kurul üyelerine asla karışmıyordu.

Hepsi birbirini yiyecekse devam edebilirlerdi. Son kalanla yoluna devam ederdi.

Mırıltıyla onayladı. "Belliydi, su diye kendi kanını içiyordu. Farkında değildi."

"Kralşan umurumda değil," dedi karşı taraftan gelen ses. "Kimyasal silah MIT'in eline geçmiş! Aptal Kralşan onunla birlikte yakalanmış! Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? O kimyasala dair tek bir bilgi yayılırsa biteriz! Tüm devletler peşimize düşer, hükümetler ayaklanır, dünyada ulusal bir kriz çıkar!"

Sessizce soludu Siyahi.

"Bu işi hallet!" Emir netti. "Türkiye'ye git ve bu işi hallet, anladın mı beni? O aptal güç budalasını *lider seçelim*, diyen sendin. Sana *henüz çok körpe, gücü yönetmekten ziyade ona uşuyor ve gözü kör*, dedim! Şimdi git ve bu siktiğimin pisliğini temizle!"

"Elbette, efendim."

Telefon kapandığında Siyahi son derece sakindi. Elindeki kalemi kâğıtların üzerine bıraktı. Bakışları karşısında kalan duvarda, mantar tahtanın tam ortasına astığı adamın silüetindeydi. Siyah deri ceketinin içinde oldukça iri, uzun boylu bir adamdı baktığı kişi. Saçları üç numara kesilmiş, kaşları çatık, ifadesi sert ve ciddiydi. Başı sola dönükrü ama Siyahi o gözlerdeki korkusuzluğu görebiliyordu. Bir diğer fotoğrafta aynı adam takım elbiseler içinde Kenan'ın yanında dikiliyordu. Diğerinde ise üzerinde askeri kamuflaj, ayağında postallar, boynuna asılı tüfek ve başına geçirdiği kan kırmızı bordo beresi vardı. Bakışlarındaki ölümlük, nefret ve hırs fotoğraf karesinin dışına taşıyordu.

Siyahinin çenesi dikti. "Kralşan'ın yerinde sen olmalıydın," dedi ağır ağır. "İlisediyorum, kanında yıkılan krallıklar var."

Askeri kamuflajlar içindeki görsel alması gereken cevap için yeterliydi. Vatanı için çalışıyordu. İhanet etmeyeceğine emindi. Bunca yıl ona çok şey öğretmişti. Başında bordo bere olan Türk askerinin ne demek olduğunu biliyordu. Özel eğitilmiş ve donanımlıydı. Ülke için savaşan ölüm makinesi gibiydi onlar. Gözleri kara, tırnakları ve dişleri keskin, varlıkları gölgeydi.

Üç üyeyi parmağının ucunda oynatmış, dünyanın öbür ucunda herkesin korktuğu yeraltı liderlerinin leşini önlerine atmıştı. Demek en sonunda silaha da ulaşmıştı. Bakışları ismine takıldı. Büyük harflerle not almıştı.

ÜSTEĞMEN TİMUR TÖNGE

"Timurlenk," dedi kendi kendine. "Topal hükümdar. Yoksa yeniden mi doğdun? Ruhun bu bedende mi saklı? Yeniden kana bulamaya mı geldin?" Duğuna şeytani bir gülüş kuruldu. "O zaman Kralşan'a değil, sağlam bir rakibe ihtiyacın var."

Sandalyesinden kalkmış, arkasında açık pencere, bir masa, üç telefon ve mantar tahtaya asılı fotoğraflar bırakarak ilerlemişti. Adımları hızlıydı, ilk uçakla gideceği yer ise Türkiye'ydi.

8. BÖLÜM

*"Bir gün ne rüzgâr çıkar,
Söküp atar zincirini,
Hesap sorar bütün mahpushaneler..."*
- Ahmed Arif

Hades, derlerdi ona.

Yeraltında ölümün bekçisi, şeytanın ilk eli ve ruhları kemiren kara bir veba olduğu söylenir; gücü ve karanlığı karşısında herkes diz çöker. Cehennem kapılarında bekçi, alevler içindeki en acımasız ruhtur. Üç başlı köpeği Kerberos ateşlerle sarmalanmış cehennem kapısında bekler, Hades ne derse onu yapmak için kulak kabartır. Nefsi ölüme yenik düşen her canın onun önünde diz çökeceği rivayet edilir.

Yine bu rivayetler, Medusa'nın kesik başından Hades'e miğfer yapıldığını söyler. Ölümsüz yılanların yeri, ölümsüzlükle lanetlenen tek kişiye, Hades'e aittir. Oysa bilinmez bir gerçek daha vardır. Medusa'nın ölümsüz yılanlarından koparılan ve saklanan en güçlü ölümsüz parçasından kanatlı bir at doğmuştur.

Kimi için Pegasus ya da Norse... Kimi için Shabdiz ya da Tulpar...

Hades'i öldürecek tek güç, miğferini delemek tek kuvvet, gözlerine bakacak tek kibir bu kanatlı atın gövdesinde saklıdır.

Karanlık koridorda, omuzlarından aldığı iki kurşun yarasının izini umursamadan ilerliyordu Timur. Düşmanı onu kanatlarından vurmuş, kanlar içinde bırakarak yok olacağını düşünmüştü. Oysa Kenan Kralşan'ın miğferindeki kibirle dövülmüştü Timur. Toprağı onun gücüyle ezilmiş, yaşanmışlıklarla yoğrulmuştu. Ezilmiş, hor görülmüş, geride bırakılmış, yok sayılmış, acıyla dağlanmıştı. Onu yıkmak kolay değildi. Ateşler içine küçük yaşta atılmış, yanmaya mahkûm edilmişti.

Kibir gücü, güç kibri beslerken karanlığın en koyu köşesinden gelen sessiz bir ruhun her şeyi yerle bir edeceğini aylar öncesine kadar hiç kimse bilemezdi. Değdiği yeri eziyor, arkasında karanlığından bir parça bırakarak ilerliyordu Timur. İçindeki bütün öfke ve karanlığı ortaya çıkaracağı yer birkaç adım ötesiydi.

Demir kapıyı avuçiçiyle iterek açtığı anda karşısında kalan geniş alandan yüzüne vuran soğuk rüzgâr vardı. İçeri bir adım attığı an tüm ışıklar yandı. Adımları sol köşede kalan kapıya, karanlıkta kalan tek köşeye ilerledi.

Alanın üst katı cam bir balkonla kapatılmıştı. Camın ardından ona bakan gözleri biliyor ama dönüp bakmıyordu. Kızılgerdan Operasyonu'na ait her bir üye ilk defa bir araya gelmiş, camlarla kapanmış üst kat balkonundan onu izliyordu. Bugün hepsi için bir milattı.

Kenan Kralşan'ı özgürlüğüyle ayıran duvarlar sadece etrafındaydı. Tavan ise onu izleyecekleri cam bir zeminden hazırlanmıştı. Kralşan dışarıdan izliyor ama kendisi onu izleyen hiç kimseyi artık göremiyordu.

Bu bir kafesti. Ahuzar Soykamer'i yıllarca hapsedtiği gibi bir kafes, kapan, cehennem. Duvarları karanlık ve soğuk, yerler ıslaktı.

Bunca zaman Kenan Kralşan bir fare gibi hepsiyle oynamıştı. Sıra onlardaydı. Demir kapının önüne geldiğinde yavaşlamıştı Timur. İçindeki öfkeyi dizginlemek için gözlerini kapatıp dudaklarından aldığı nefesi burnundan vermeyi denedi.

Başaramadı.

Kana kan, dişe diş, Timur!

Kralşan'a bunun ne demek olduğunu tüm gerçekliğiyle gösterecekti. Deri ceketinin cebindeki kelepçeyi ağır ağır çıkarırken odanın kapısını da aynı yavaşlıkla araladı. En ilkel dürtüleri onu parçalaması gerektiğini söylerken özel eğitimlerle donatılmış Timur o şeytanın ani bir ölümü hak etmediğini biliyordu. Acı çektiirdiği kadar acı çekecek, kan döktüğü kadar kendi kanında boğulacaktı.

Kapıyı açtığı anda oda aydınlanmış, Kenan Kralşan'ı alanın ortasındaki sandalyede oturur bir halde bulmuştu. Yenilmiş olmasına rağmen kibri hâlâ yerli yerinde, çenesi dik, gözleri zehirliydi. Başını yerden kaldırmıştı, dudaklarında beliren şeytani gülüşle Timur'u bekliyordu.

Alnındaki teri görebiliyordu Timur. Göstermeye çalıştığı gibi değildi Kralşan. Karanlıktan korkardı. Bunu yanında çalıştığı o günlerde öğrenmiş, hayret etmişti. Bu denli karanlıkta yaşayan bir şeytan nasıl karanlıktan korkabilirdi?

Sorusuna yaşanan bunca şeyden sonra bir cevap alabiliyordu. Cani insanlar, korktuğundan kaçır ama bir başkasını o korkunun içinde boğulurken gördüklerinde zevk alırdı. Kenan Kralşan canı bir adamdı ve etrafındaki herkesi karanlıkta bırakarak bundan zevk almakla besleniyordu.

Oysa bu oda henüz zifiri karanlık bile değildi. Boğuk, loş bir ışıkla aydınlatılıyor ama duvarlarından ölüm akıyordu. Kralşan karşısında beliren Timur'a bakarken çenesini yukarı dikmiş, yenildiğini kabul etmeyen bir edayla dudak büzmüştü.

“Tulpar,” dedi keyifle. “Eski dostum.” Dudaklarındaki alay dolu gülüş büyüdü. “Tıktın beni buraya, saatlerdir gelmiyorsun. Ayıp yahu!” Göz kırptı. “Nasılsın?”

Sessizce içeri süzüldü Timur. “İdare eder.” Öfkesini yutmak için tüm iradesini kullanıyordu. “Sen nasılsın?”

Dudak büzdü Kralşan. “Biraz canım sıkkın, yalan söyleyemem. Beklenmedik şeyler yaşandı.”

“Bence fazlasıyla beklendik şeylerdi.”

Sessizdi Timur’un adımları. Ağır ağır ilerleyip karşısına dikilmişti. Ona bakmak isteyen Kenan başını geri atmak zorundaydı. Ama Timur buna fırsat vermeden saçlarından kavramış, başını geri itelemişti. Sabrı ve tahammülü buraya kadardı. Saçlarına asılmış bir halde Kenan’ın yüzüne bakmak için eğilirken öfkeli gözlerini maskeyle saklanan kısımlardan geride kalanlara dikmişti.

“Şimdi anlat bakalım, Kralşan...” dedi ağır ağır. “Sen kimsin?” Diğer eli yanağını kavramış, işaretparmağını hâkim olamadığı bir öfkeyle Kenan’ın sağlam gözüne bastırmaya başlamıştı. “Kralşan kimmiş, şimdi anlat!”

Her şey patladı, yerle bir oldu, kıymıklar, parçalar, anılar ve acılar Timur’a battı. Ahu ağladı, bir şey yapamadı. Ahu’nun sırtına ölüm işlediler, engel olmadı. Ahu uçurumdan düştü, dokunamadı. Ahu kayboldu, arayıp bulamadı. Ahu yerle bir oldu, Timur tutamadı. Sarıldı, sevdi, tüm varlığıyla korudu ama onu bu savaştan yara almadan çıkaramadı.

Kenan bağırmamak için dişlerini sıkıyordu. En sonunda gözpınarından kan dolu bir gözyaşı Timur’un parmaklarına süzüldüğünde acıyla inledi.

“Bırak!”

Gözünü oyacak gibi olduğunda Timur’un eli geriledi ama durmadı. Hızla Kenan’ın yüzünün bir kısmını kapatan maskeyi kavramış, tek hamlede yüzünden çıkarıp odanın köşesine savurmuştu. Maske parçalandı, Kenan Kralşan’ın parçalanmış benliği tüm gerçeklikle gün yüzüne çıktı. Yüzünün bir yanı Kralşan, diğer yanı yerle bir olan krallıklar gibiydi.

Gözlerinde hâlâ nefret, hırs ve öfke vardı. Battığı karanlık en dibe çekmeye devam ederken bu noktadan dönemeyeceğinin, kurtulamayacağını farkındaydı. Timur’un zorladığı gözpınarından yanağına süzülen kana ve parçalanmış yüzüne rağmen dudaklarından dökülen şeytani bir gülüş vardı.

“Ne o?” Her zamanki Kralşan olmaya çalışıyordu. “Beni işkencelerle mi öldüreceksin, Töngge? Ya da tıpkı sana yaptığım gibi üç kurşun sıkarsın. Var mı sende o cesaret?” Dudaklarından acı bir gülüş daha döküldü. “Ben ölürsem her şeyin biteceğini düşünmeniz ne kadar da ahmakça! O kimyasal silah ben olmadan hiçbir boka yaramaz. Beni asla yok edemezsiniz.”

"Sikimde mi lan!" dedi Timur. "Kimyasal silahımı, oymuş, buymuş, si kimde mi sence, Kralşan?"

Aniden Kenan'ın boğazını tek eliyle kavramış, yine tek eliyle sandalyeden kaldırarak ayaklarını yerden kesmişti. Bir böcek gibi geriletmiş, arkalarında kalan küçük, eski yatağa ilerletmişti. Kenan'ın bedenini yatağın köşesine, yere savururken gözlerinde dönen öfke saf bir nefretle doluydu.

Ona yaptıkları umurunda dahi değildi ama Ahu'ya verilen acılar Timur'un bedenindeki o üç kurşundan daha ağırdı. Savrulduğu yerde Kenan'ın toparlanmasına fırsat vermemiş, bileğinden kavramış ve yatağın demir başlığına kolundan kelepçelemişti.

Beyrut patlamasından sonra Ahuzar'ı yatağa kelepçelediği, kaçmasına izin vermediği günleri Ahu detaylı anlatmamıştı ama Timur yıllar geçse dahi aralarında geçen o minik diyalogu unutmuyacaktı.

Seni hastane yatağına mı kelepçeledi, demişti. Ahuzar ise sadece buruk bir tebessümle karşılık vermişti.

Kadife'yi bacaklarından vurmadan önce Ahuzar'ı hapsettiği o karanlık odayı dahi unutmamıştı Timur.

"Bu bir..." diye soludu. "Bu kelepçeyle yaşayacaksın." Ne olduğunu kavramaya çalışan, eskisi kadar dik ve kendinden emin bakamayan Kenan'ın boğazını bir kez daha tek eliyle yeniden kavramış, âdeta yüzüne tükürmüştü. "Karanlıktan korkarsın, değil mi Kralşan? Artık bu odada zifiri karanlıkta kalacaksın. Etti iki."

Kavradığı boğazı sıkarken gösterdiği öfke, var olanın en küçük kırıntısıydı. Kadife'ye sıkılan tüm kurşunlar Ahu'ya denk gelmişti. Timur onun da intikamını alacaktı ama kurşunla değil, bunu kendi zehriyle yapacaktı. Belinden çıkardığı silahı Kenan'a doğrulttu ama sıkmadı.

Oysa Kenan tam olarak bunu istiyor; şu an öldürülüp işkenceden kurtulmayı umuyordu. "Sık!" dedi köşeye sıkışan vahşi bir hayvan gibi. "Sık kafama, Töngge, durma!"

Kışkırtıyor, son kalan gücüyle zehirlemeye çalışıyordu. Buradan kurtulamayacağını bilecek kadar zeki bir adamdı. Ölümü daha kutsi bir şekilde ve mekânda olmalıydı. Burada değil! Töngge'nin elinde ölmeye bile razıydı. Güçlü bir düşman elinde ölecek, kendini şerefli sayacaktı.

Timur dişlerinin arasından, "Sana kolay ölüm yok," dedi. Silahın soğuk ucu odanın dört köşesinde gezindi. "Şu küçük delikleri görüyor musun?" Dişlerini sıkıyor, boynundaki damar kendine hâkim olabilmek adına zorlanıyor ve belirginleşiyordu. "Ben istediğim anda o deliklerden bu odaya ağır ağır senin o çok sevdiğin kimyasal zehrin sızacak. Herkesi kendinle birlikte yok etmeyi istediğin o zehri de ilk sen tadacaksın, Kralşan."

Dehşet içinde irkildi Kenan. Gözlerine yuva yapmış dik bakışından eser yoktu. "Saçmalama. O rastgele kullanabileceğin bir şey değil!"

Timur'un silahının ucu bu defa Kenan'a döndü. "Neden rastgele olsun? Sana kıymetli bir ölüm yakışır, sıradan bir ölüm değil, Kralşan. Ama henüz değil." Adımları ağır ağır geriledi. "Ben istediğim zaman öleceksin, sen istediğin zaman değil."

İleri atılmak istedi Kenan ama kelepçelendiği yatak engel oldu. "Kurul bunu yanına bırakmaz!" Gözleri yuvalarında hızla dönüyor, bir çıkış, kaçış yolu arıyordu. "O kimyasal benim değil, Kurul'un! Peşine düşecekler. Beni yakaladın diye her şey bitti mi sanıyorsun, salak! Onlar benden daha büyük. Hepinizi mahvedecekler!"

Sadece dinliyordu Timur. Silahı ateşleyip beynini dağıtmak için soğuk kabzayı daha sıkı kavramıştı. İrade en büyük güçtü ve bunun farkındaydı. Zihninde büyük bir savaş veriyordu.

"Sana son savaş kuralından hiç bahsettim mi Kralşan?" İfadesiz ve duygudan yoksundu. "Son kuraldır çünkü savaş asıl o yoksa kaybedilir."

Dinlemiyordu Kenan. Kendi düşüncelerinde boğulmakla meşguldü. "Bir kadın için..." dedi aniden. "Sen ülken için değil, sadece bir kadın için savaşıyorsun. Bana savaştan bahsetme! Değer mi onun için bunca şeye, ha? Söyle, Tulpar, değer miydi Ahuzar için uğraştığın bunca şeye?"

Değer, demek istedi Timur, yuttu. *Bu topraklar benim ülkemse o kadın ülkemdeki toprağım*, deme isteğini de yuttu. Onun karşısında Ahu'dan bahsetmeyecekti.

"Oysa benim yanımdayken gücümü gördün," diye çaresizce konuşmaya devam ediyordu Kenan. "Yanımda kalmaya devam etseydin o güç sana ait olacaktı. Sağ kolum olacak, tüm ülkeyi sen yönetecektin. Bir kadın için gerçekten tüm bunlara değer miydi?" Gözleri yuvalarında hırsıyla döndü. "O gün, Kurul onu istediğinde kaçırmıydın hiçbir şey bu noktada olmayacaktı. Irmak ölmeyecek, gücüm yerle bir olmayacaktı." Kurtulamadığı demir yatak başlığına sağlam bir tekme savururken yerde çırpınıyor, kendi deliliğinde boğuluyordu. "Sizin sikik aşkınız uğruna tüm bunlara değer miydi? Beyinsizler!"

"Ya senin sikik canın uğruna tüm bunlara değer miydi Kralşan?" dedi Timur sadece. "Sikmişim Kurul'unu, gücünü!" Dişlerinin arasından soluyor, sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Gücü yeten çıksın karşıma. Bunca şeye kafa tuttuktan sonra korkar mıyım sence? Ama sen..." derken silahın ucu yeniden Kenan'a döndü. "Ölmek için bana yalvaracaksın!"

Kafasına sıkmamak, burada canını almamak için arkasını dönmüş, hızla ilerliyordu ki Kenan'ın cümlesi onu durdurdu.

“Son savaş kuralı...” dedi Kenan. “Ne?” Sesi öfke, merak ve korku doluydu. “Ben söyleyeyim mi? Sevmek zayıflattır, Tulpar! Benim sonumu Ahuzar getirdi, seninkini de o getirecek!”

Göz ucuyla baktı Timur. “Savaş meydanında saklayacağın, koruyacağın ilk şey sevdiklerin olmalıdır.” Çehresi ve ruhu nefretle yanarken ifadesiz kalmayı başardı. “Ben seviyorsam tüm zamanlarda yine o savaşı başlatırdım, Kralşan. Ama sen kendi kardeşini öldürecek kadar korkak bir adamsın.” Dudağının köşesi seğirdi. “Gönül ister ki seni sike sike gebertmek ama...” Derin bir soluk verdi. “Çektirdiğin acıyı çektiğini görene kadar buna asla izin vermeyeceğim.”

Timur başka bir şey söylemeden odadan çıkmış, kapı kapandığı anda tüm ışıklar sönmüştü. Karanlıktan korkan Kenan çaresizdi. Merdiven altına kilitlediği Ahuzar gibi eli duvarda geziniyor, deli gibi bir çıkış yolu arıyordu.

“Son kural iyiymiş,” dedi Irmak aniden. “Sevdim. Bu demek oluyor ki sen, zaten ben öldükten sonra kaybetmişsin.”

Karanlığın içinde, yatağın üzerinde oturduğunu görebiliyordu Kenan. Saçlarında kalan sarı tutam iğne deliğinden farksızdı. Minik bir ışık gibi parlıyor ama siyaha kafa tutamıyordu.

Kelepçeli elini bir kere daha çekiştirdi Kenan. Karanlığın onu boğacağına, önünü göremediği her an yere çakılacağına inanırdı. Dudaklarından kaçan titrek, acı ve öfkeyle harmanlanmış bir soluk vardı.

“Güzel yakalandın ama,” dedi Irmak. “Allah var, etkilendim. Ama sana Yerebaran Sarnıcı’nın bunun için saçma bir fikir olduğunu söylemiştim, abi. Al bak, adam tek seferde buldu.”

“İmkânsız!” diye soludu Kenan. “Kimseye söylemedim, zerre ipucu yoktu. Nasıl bulabilir?”

Irmak’ın gülüşü şakaklarına ağırlı saplamak için yeterliydi. “O da senin salaklığın artık, ben bilemem. Ama buradan kurtulman için bir fikrim var.”

Hevesle dikleşti Kenan. “Ne?”

Karanlığın içinde görünmeyen, sadece gözbebekleri parlayan Irmak’ın parmağı duvara döndü. “Kafanı parçala,” dedi tek solukta. “Seni öldürmeyecek, acı çekmeni izleyecekler. Kimyasal silahı üzerinde deneme ihtimalleri de cabası. Çaresizce odanın dört köşesine bakıp ne zaman o zehrin verileceğini mi takip edeceksin? Onlara bırakmadan kendini öldür ve bu savaşa son ver. Soylu kanını sen akıt, onların eline bırakma.” Yataktan ayaklanmış, ağır adımlarla Kenan’a yönelmişti. “Hatta ben sana yardım edebilirim. Ne dersin, abi?”

Böcek gibi yerde sürünerek geriledi Kralşan. Karanlığın içinde bir başka karanlığı görüyor, daha da dibe batıyordu. “Uzak dur benden!” Kükreyişi sertti ve çaresizlik doluydu. “Senin yüzünden buradayım. Defol artık.”

Kanlar içinde kaldığında Irmak yerde, Kenan büyük masanın başında ve ayaktaydı. Artık yerde olan Kenan, ona tepeden bakansa Irmak'tı ama abisi masum ruhunu şeytana satmış, saçları içinde bulundukları karanlık kadar kararmıştı.

"Benim değil..." dedi Irmak ağır ağır. "Senin yüzünden buradayız, abi." Küçük adımları Kenan'ın sürünerek gerilemesine, duvarın en köşesine sinmesine neden oluyordu. Kelepçe izin vermiyor, Ahuzar misali kurtulamıyor ve bunun öfkesiyle çıldırıyor, öfkeyle kükrüyordu.

"Ben yok edilmem! Asla yenilmeyeceğim, duydunuz mu? Asla ölmeyeceğim!"

Irmak'ın hayaleti saniyeler içinde başucunda, gözlerindeki kan Kenan'ın gözbebeklerindeydi. Karanlığın verdiği bilinmezlik hissiyle gerilemeye, kaçmaya çalıştı Kenan, yapamadı. Bir eli yatağa kelepçeliyken diğer eli duvarı tırmalıyor, parmakları duvara o an için göremeyeceği çizikler bırakıyordu.

Merdiven altındaki karanlık odaya hapsettiği Ahuzar, orada olduğu gün kadar tırnaklarıyla duvara çizikler kazırdı. Kenan Kralşan'ın duvara attığı çizikler, Ahuzar'ın attığından daha fazla ve kanlı olacaktı.

Irmak'ın eli abisinin yaralı yüzüne uzandı. "Haklısın, şu an ölmeyeceksin, abi." Karanlık parmakları yaranın çukurlarında gezindi. "Seni affettiğim gün öleceksin. Seni affetmemi ister misin?"

Kazanmak için her şeyi yapardı Kenan. Kendi kardeşini bile bu uğurda feda etmişti ama artık acı geçeceği tüm gerçekliğiyle kabullenebiliyordu. Irmak öldüğü andan sonra kaybetmiş, masada elde ettiği güç bir avuç hiçe dönüşmüştü. Kibir ve güç arzusu ruhunu kemirmiş, geriye boş posa bırakmıştı.

Krallıklar kuruldu, yıkıldı. Kenan Kralşan tüm medeniyetlerin yıkıntılarının, tozunun toprağının altında kaldı. Zamanın çarklarında öğütüldü, bir parçaya ufaldı. En güçlüyken en dibe battı. Kendi sonunu kendi elleriyle yazdı.

Kenan, dediler ona.

Mahir Kralşan için adının anlamı *kutsal toprak* demekti. Oğlu büyüyecek, kutsal imparatorluğunu, gücünü ve ihtişamını yönetecekti. Oysa bu ismin arkasında büyük bir lanet vardı.

Kenan, lanetlerle doğan.

Kenan, kaybetmeye mahkûm olan.

Kenan, ya yok olacak ya da yok edilecek olan.

Umut hiçbir zaman tutunduğum tek dal olmamıştı. Ahuzar gücünü içindeki öfke ve yaşama arzusundan alır, onların ateşiyle beslenirdi. Yakar, yıkar, arkasına bakmaz, küllere basarak yürümek yerine topuklu ayakkabılarını giyip, o külleri ezerek ilerlemeyi tercih ederdi.

Ama şu an ilerlediğim dar koridorda, ayaklarımda düz spor ayakkabılar varken yürüdüğüm zemin ateşten ibaretti. Öfkemi arandım ama bulamadım. O an için her şey gerçekliğini kaybetmiş, bir köşeye çekilmiş ve beni uzaktan izliyor gibiydi. Birkaç saat önce Timur aramış, sadece tek bir cümle söylemişti:

Kenan Kırışanı yakaladım.

Bu kadar mıydı gerçekten?

Her zamanki gibi bir adım arkamdaydı, biliyordum. Gölgesi sırtıma de-
giyor, varlığını kaplıyordu. *Onu görmek istiyorum*, dediğimde itiraz etmemiş,
bu karanlık, basık, terk edilmiş depoya getirmişti. Yıllarca yaşadığım her şey
gözümün önünden geçiyor, adımlarım bütün anılarla ağırlaşıyordu. Onu gö-
zümle görmeden söylenenlere inanmayacaktım.

Gözümde öyle bir noktadaydı ki asla yakalanacağına ya da öleceğine ken-
dimi inandıramıyordum. İçime bıraktığı karanlık tohum yokluğunda dahi
diri kalmayı başarmış, bana yaşamı dar etmişti. Benden çaldığı bir değil, bin
hayat vardı. Karşısına geçmeli, öfke kusmalı, her şeyin hesabını sormalıydım
ama göğüs kafesimin içinde büyüyen umut tohumunun varlığını artık her
anımda hissedebiliyordum.

O şeytani yok etmek uğruna bebeğimin hayatını bir kere tehlikeye at-
mıştım. Varlığından haberim yoktu. Ama artık tüm varlığıyla içimdeydi ve
ben bir kere daha o şeytani yerle bir etmek adına bebeğimin canıyla oynamak
istemiyordum. Öfkemi yutmanın nedeni buydu.

Annelik...

Ama olmuyordu. Her adımında gözümün önüne geçmişe dair bir anı
düştü. Kapana kısılan Ahuzar, kemikleri parçalanan Ahuzar, hapsedilen
Ahuzar, hayatının zerre önemi olmayan, değersiz, fare gibi oynanan, sırtına
ölüm işlenen, kardeşinin hayatı için mücadele eden, kaçan, saklanan, kor-
karak kendine bir hayat kurmaya çalışan, kanlar içinde kalan, hayatından
vazgeçen Ahuzar.

Adımlarım sertleşti. Elim artık belirginleşen göbeğimdeydi. Onu korumak
istiyor ama öfkeme asla engel olamıyordum. Gözümle kapana kısıldığını gör-
meden söylenenlere inanmayacaktım. Umutsuzluğu içime öyle işlemişti ki o
yakalanmazdı, yok edilmez, yenilmezdi. İçinde bulunduğum ana inanamıyor,
gerçekliğinden emin olamıyordum.

Büyük demir kapının önünde durduğumda arkamdaki bedene ait el om-
zumdan ileri uzanmış, bana izin vermeden kapıyı açmıştı. Timur'un elini
görmek bile güven demektir. Burnuma değen kokusu ise her şey.

Bakışlarımı soluma, ona çevirdim. Kapıyı açmış, içeri ilk benim girmem
için bekliyordu. Adımlarım içeri yöneldi ama gözbebeklerimde her ne gör-
düyse bileğimden kavramış, durdurmuştu.

"Ahu," dedi ağır ağır.

Bakışlarında yine sessiz kelimeleri vardı. Sakin kalmamı istiyordu. Hiçbir zaman kararlarımı ya da yapmak istediğim şeylere müdahale etmemiştii, etmezdi. Yine de burada olmamı istemediğini biliyordum. () şeytandan hesap sormak en çok benim hakkımdı, biliyordu ama bizim için endişeli olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum. Artık tek değildik. Korumamız ve düşünmemiz gereken bir can daha vardı.

Bileğimdeki elini diğer parmaklarımla kavradığımda dudağımda zoraki bir tebessüm vardı. "Merak etme, iyiyim."

İçten gülüşümü tanıyor, bunun yalan olduğunu biliyordu. Onu kandırmaya çalışmak imkânsızdı. Öfkem göğüs kafesimde ağır ağır yanarken derin nefeslerle bebeğimin bunu hissetmesine engel olmaya çalışıyordum.

Sessiz kaldı. Kavradığı bileğimi kaldırıp, elime derin bir öpücük bırakırken endişeli olmasına rağmen *yapma*, demedi. *Yapacağım*, dediysem yapardım, biliyordu. Bu yüzleşme en çok benim hakkımdı. O şeytanın yüzüne bakmalı, bunca acının ve yaşanmışlığın hesabını ben sormalıydım.

En çok ben!

Elimi bırakmamış, demir kapıdan içeri birlikte ilerlemiştik. Ama bu defa bir adım geride kalan bendim. Koruma içgüdüsünün baskın olduğu anlarda bunu yaptığını bilecek kadar onu tanıyordum. Kenan Kralşan yok olurken bile beni ondan korumaya, gövdesiyle şeytanı benden uzak tutmaya çalışıyordu. Oysa benim uğruma savaşırken hem kanatları hem gövdesi parçalanmıştı.

O an için bu da canımı yaktı.

Parmakları kaybetmekten korkar gibi elime kenetlenmişti. Eskiden böyle değildi ama uçurumun ucunda beni bulduğundan beri her an yeniden kaybolacakmışım gibi gözünü üzerimden, elini elimden ayırmıyordu. Bu korkusunu her zamanki gibi sesli dile getirmiyordu ama onu okuyabiliyordum. Aynı duygularla yanıyorduk. Boşta kalan elimle kolunu kavramamın, elini daha da sıkı tutmamın sebebi buydu.

Her şeye rağmen buradaydık. Gül de bülbül de... Deniz de kuş da ve dahası, balıkla gökyüzü de. Tüm imkânsızlıklar her şeye inat yan yanaydı.

Depoyu andıran geniş alan ışıklarla aydınlatılmıştı. Sol köşede bir başka demir kapı vardı ve bu alandan ayrılmıştı. Bakışlarım yukarı kalktığında balkonlu andıran bir alanın camla kapatıldığını, arkasından bize bakan gözleri görebiliyordum.

Murathan ve Dağhan aralarında ilk gözüme değenler oldu. Dağhan'ın çenesi dik, bakışları keskindi. Gözleri bizde değil, alandan demir kapıyla ayrılan alandaydı. Ona baktığımı anladığı an bakışları bize dönmüştü. Timur'dan

Kenan'a sıkılacak tek bir kurşun hakkını istemişti ama onun da hesabı henüz kapanmamış olmalı ki Kenan hâlâ hayattaydı.

Öfke artıyordu. Onun hayatını yerle bir ettiği tek kişi bendim. Bunu bilecek kadar beni tanıyordu Dağhan Öz. Saygıyla geri çekildiğini, o ilk hesap hakkını bana bıraktığını görebiliyordum.

Yeniden önüme döndüğümde soğuk deponun diğer köşesinde kalan demir kapının önündeydik. Timur elimi bırakmamış hatta daha sıkı kavramıştı. Demir kapının sürgüsünü tek eliyle kavrayıp çekti. Kapı şiddetli bir gıcırtyla açıldı. Karanlık yerini aydınlığa bırakırken onu orada, bir lağım faresi gibi odanın köşesine sinmiş bir halde gördüm.

Mahir Kralşan'ın bana verdiği, inatla almamı istediği ve aylardır başucumda duran pembe ayıcık mıydı her şeye son veren? Kardeşimi korumak için verdiğim savaş, ölen bir diğer kardeşimin iziyle mi son bulacaktı? Oysa aylardır başucumdaydı ama ne arkasındaki minik sökücü ne de içine iliştirilen fotoğrafı fark etmiştim.

Peki, ya son bulmuş muydu her şey? İnanmalı mıydım?

Işık yandığı anda odanın köşesine saklanmış beden bakışlarını yerden usulca kaldırmış, Kenan Kralşan'ın o lanetli gözleri gözlerimi bulmuştu ama onu tanıyamamak, bulunduğu halden daha şok ediciydi.

Sakalları uzamış, daima özenli olan saçları dağılmıştı. Yüzünün bir kısmını kaplayan yarayla irkilerek gerileme isteğime zor engel oldum. Dudağının bir köşesinden yanağına kadar uzanan derin oyuk varken o kısma düşen gözü kapalı, yara izleriyle doluydu. Boynumdaki yarayla dalga geçtiği, önüme sayısız estetik cerrahının numarasını atarak beni bu halden kurtaracağını iddia ettiği günler zihnimde tüm parlaklığıyla belirdi.

Onu bu halden kurtaracak cerrah bulamamış mıydı? Peki, ya bu ne zaman olmuştu?

Onu son gördüğüm an ilk defa ölümü kabullendiğim andı. Yakasından kavramış, kendimle beraber ölüme çekmiştim. Yaşadığım onca şeye rağmen daima yaşama isteğiyle mücadele etmiştim. Bana ölümü kabul ettirmek kolay değildi. O an bunu başarmıştı. Bana dair kazandığı tek andı.

Yine de o an bile bunu içten içe kabul etmeyen bir parçam vardı. Kızım, canım, ölümle aramda duran en güçlü yanımdı. Kemiklerim kırıldığında beni kurtaran Timur Töng'e ydi. Kalbim kırıldığında beni kurtaran ise Timur Töng'e'nin kızı.

Elimi bıraktığını hissettim. İlerleyip içeri girmem ve yüzleşmem için alan tanıyordu. Elini belimde hissettiğimde her zamanki gibi bir adım arkamda olduğunu anlayabiliyordum. Sırtımdaki dövme sızladı. Kemiklerim çatırdadı ve boğazımdaki yara yandı.

Perişan bir halde, diyemezdin. Yüzü parçalanmış, saçları dağılmış, sakalları uzamıştı ama hâlâ Kenan Kralşandı. Beyaz gömleği kana ve pisliğe bulanmıştı, bir gözünden süzülerek yanağına akan kan izleri vardı. Işık açıldığında irkilerek gerilemek istemiş ama kelepçeli olduğu yatak buna engel olmuştu.

Zihnimde beliren yine maziye ait anlardı. Beyrut'ta parçalanan kemiklerimin sızısını ilk günkü gibi hissettim. Kaçmak, Biricik'i ondan kurtarmak istediğimde beni bir hastane yatağına kelepçelemiş, yüzüme eğilerek tek bir cümle söylemişti:

Ahuzar, benim kıymetlim. Artık istesen bile benden kurtulamazsın. Emin ol, sandığından daha büyük bir güçle bağlandık.

Şimdi de beni gördüğü anda dikleşmiş, dudaklarında her zamanki şeytani gülüş belirmişti. Hayatta olduğumu görmek onu şaşırtmamıştı. "Ahuzar," dedi o şeytani sesi. "Benim tatlı, huysuz sevgilim."

Dakikalardır tutmaya çalıştığım öfke en sonunda patladı. Bir gözümün öfkeyle seğirdiğini, çenemin titrediğini hissediyordum. Bu anın asla gelmeyeceğini düşünmüş, onu bu konumda asla hayal etmemiştim. Düşündüğüm tek şey parçalamak, dişlerimle derisini koparmak ve tırnaklarımla gırtlığını sökmekti. İçimde ilkel nefret denen hisse ait ne varsa ona olan nefretimle besleniyor, ateş asla sönmüyordu.

Arkamdaki Timur'un sert sesini duydum. "Sikerim dalağını, Kralşan!" dedi. "Adamakıllı konuş!"

"Ne var?" diyen Kenan yine eğlenceli halini bana sunmak istiyor gibiydi. "En son Ahuzarcığım'la beraber ölüme koştuğumuz anı hatırlıyorum. Seninle değil de benimle ölmeyi seçtiğine göre sevgiyi değil, nefreti seçiyor. Öyle değil mi Ahuzar?" Dudağında beliren şeytani gülüş yanağındaki yarayla birleşince korkunç bir hal alıyordu. "Beni özledin mi sevgilim? İnan, ben seni çok özledim. O denizden sağ çıktığını görmek yüreğimi nasıl ferahlattı, anlatamam."

Bir başkası olsa bu haline acırdı ama benim için imkânsızdı. Öfkem onun için bir güçtü. Nefretimle beslenir, onu emerek büyürdü. Biliyordum ama engel olamadım, yapamadım. Hiçbir zaman yapamamıştım.

"Orospu çocuğu!" dedim dişlerimin arasından. Göğsüm yanıyordu. Timur'un kalbine o kurşunu sıkmama neden olduğu parmaklarım yanıyor, sırtımdaki ölüm ve yaşattığı her şey öfkemin üzerine benzin misali dökülüyordu. "Orospu çocuğu!" Sesim diri, nefretim son noktadaydı. Hızla arkamı dönüp Timur'un belindeki silahı kavramam ve kararlı adımlarla ona yürümem ise beklenmedikti.

Onu gebertecek olan bendim. Dağhan ya da Timur değil. Onun nefesini kesecek olan bendim! Ama geberip gitmesi bile içimdeki nefreti yok edemeyecek gibiydi. Silahı ona kaldırdığımda odanın duvarlarında yankılanan bir başka ses vardı.

"Tönce, tut onu!" dedi tanımadığım bir erkek sesi.

Timur'un adınlarını ve varlığını arkamda hissetmedim. Durdurmadı. Tavanın camlarla çevrili olduğunu ise o an fark ettim. İçeriden dışarıya görünmüyordu ama dışarıdan izleniyordu. Dağhan ve camın önünde dikilen kişilerin nereye izlediğini artık anlayabiliyordum. Onu bir hayvan gibi buraya kapatmış, izliyor ve besliyorlardı. Nefes alacaktı, öyle mi?

İmkânsızdı! Ben alamıyorsam o nefesi, o da alamayacaktı!

Timur'un, "Susun," dediğini duydum sadece.

Öfkeyle yanan bakışlarımın hedefi sadece Kralşandı. Silahın demir kabzasını sıkıca kavradım. Bana yaptığı sayısız işkence vardı ama zihnimde dönen, en acı veren sadece iki andı.

Sen seç, Ahu. Kadife mi? Kardeşin mi?

İki el silah sesi, bacaklarından vurulup yere yığılan Kadife...

Sen seç, Ahu. Tönce'yi sen mi öldürürsün yoksa ben mi?

Üç el silah sesi, kalbinden vurulup yere düşen Timur... Ellerimde kan, kalbimde derin bir acı.

Yine, "Orospu çocuğu!" diye kükrediğimde sesim tüm alanda yankılanmış, birer taş olup başımıza yağmıştı. Zerre düşünmeden, silahın üstündeki metali başparmağımla geri çekip mermiyi yuvasına sürdüm. "Seni geberteceğim!" dedim dişlerimin arasından. "Yemin ederim, seni bu defa geberteceğim! O uçurumda bunu yapamadım ama bu defa yapacağım!" Ellerim değil ama sesim öfkeyle yanıyor, titriyordu.

Dudaklarında her zamanki alaysı gülüşü vardı. Yerden ağır ağır toparlanıp, dizlerinin üzerine otururken gülüşü sesli bir hal aldı. "Şu gözlerindeki öfke beni daima etkileyecek." Gülüşü şeytani bir hale büründü. Dizlerinin üzerinde, kelepçeli elinin el verdiği ölçüde bana yaklaştı. "Sık o kurşunu, Ahuzar. Hiç durma, öldür beni."

Dudaklarımdan dökülen nefes dahi öfkeyle yanıyordu. "Önce söyle..." dedim nefretle. "Bana bunu neden yaptın? Ben sana ne yaptım da hayatımın içine bu denli sıçtın?" Yanıyordu sesim ve gözlerim. "Tüm pisliğinin içine önce beni attın. Söyle, bu kadar nefret niyeydi?"

Tüm hesapları burada açacak, bunca zaman sormadığım, yüzüne karşı nefret kusamadığım her şeyi içimden akıtarak bu nefretten kurtulacaktım. Bana kalan her şey kalbimi oyuyordu. Ahuzar değersiz bir hayat parçasıydı ama bunu ona adı gibi ezberleten kişi karşısındaki şu karanlıktan başkası değildi.

Öfkem yine hoşuna gidiyordu. "Senden nefret etmek mi?" dedi alayla. "Aksine sana daima saygı duydum, Ahuzar."

Silahı ondan bir nebze olsun çekmemişken hayretle soluyan bu defa bendim. Sinirle titriyordum. "Sen hastasın!"

Keyifle onayladı. "Yüzümdeki bu yara nasıl oldu, biliyor musun? Yine senin yüzünden. O uçurumdan sen nasıl sağ çıktın, bilmiyorum ama bana olan bu. Tüm bunlara rağmen ben hâlâ seni düşünürken sen bana hasta mı diyorsun?" Ukalaca dudak büzdü. "Gerçekten kırıcısın."

"Irmak'ı öldürdün!" Silahı yüzüne doğru salladım, birkaç adımdan fazla yaklaşmamam gerektiğini de biliyordum. "Sen benim kardeşimi öldürdün! Yüzün parçalanmış, gebermişsin ya da o denizden sağ çıkmışsın. Bir önemi var mı?"

Bir ses duymuş gibi irkilmiş, yüz ekşiterek gözlerini kapamıştı ama saniyelik bir andı. Şeytani bakışları yeniden bana değdiğinde içinde beliren katran ve nefreti görebiliyordum. "Onu ben değil, sen öldürdün. Şayet sen ölseydin Ahuzar, Irmak hayatta olacaktı. O senin yaşamının bedeli. Şimdi sen söyle bana, senin hayatın Irmak'tan değerli mi?" Bakışları aniden karnıma, bebeğimin oluşturduğu çıkıntıya değdi. Yeni fark ediyor gibi duraksadı ve cümlesinin devamını yuttu.

Bana bakmasına katlanabilirdim ama bebeğime asla! Boşta kalan elim göbeğime sarılmış, çıkıntı daha da belirginleşmişti. Anelik içgüdüleriyle bir adım geriledim ama silahı indirmedim.

Bunca zaman gözlerinin titrediğini asla görmemiştim ama göbeğime bakarken ifadesini ilk defa dağılmış bir halde gördüm. Dikleştiği omuzları çökmüş, başı hafifçe sola bükülmüştü. Aramızdaki savaşta kazanan hep o olmuştu. Onu nefretimle, öfkemle yıkamamış, gözlerinde bu ifadenin belirmesine neden olamamıştım ama o an gördüm. Onu besleyen şeyin gerçekten nefretim olduğunu iliklerime kadar hissettiğim ilk andı.

Kendime bir hayat kurmam, ona rağmen yaşamaya devam etmem onu yıkan asıl şeylerdi. Kenan Kralşan'ı yıkacak olan güç, nefret ve öfke değil, yaşama arzumdur. Çünkü ne yaptıysa bunu asla kıramamış, beni o ümitsizlik batağına sürükleyememişti.

"O şey..." dedi. Dikkatli bakışları hâlâ göbeğimdeydi. Gözleri ağır ağır göbeğimden kopup gözlerime değdiğinde ilk defa bana alayla değil, gerçek bir nefretle bakıyordu. Çünkü ona rağmen yaşıyor, kendime bir aile kuruyordum. Görüyordu. Gözleri kısıldı. "Hamile misin Ahuzar?" Nefret doluydu her cümlesi. "Siz gerçekten yaşanan bunca şeye rağmen yüzünüz gibi kendinize yeni bir hayat mı kuruyorsunuz?" İlk defa çenesi öfkeyle titremiş, yerinden kalkıp bana koşmaya meyletmişti. "Sence ben buna izin verir miyim Ahu?"

Ahu, demiş ama Ahuzar, diyememişti. Kelepçeli eli yüzünden hızla gerilemiş, sırtüstü yere düşmek zorunda kalmıştı. Yaralı bir hayvan gibi inleyip, öfkeyle soluyarak yeniden doğrulduğunda yaklaşmaya, tek eliyle beni yakalamaya çalışıyordu. Oysa aramızda bu kadarcık mesafe varken ilk defa imkânsızdı.

"Yapamazsın!" diye soludu aynı nefretle. "Duydun mu beni? Ben ölüyorsan sen de öleceksin! Yeni bir hayat kuramazsın. Senin hayatın bana bağlı. Hâlâ hayattaysan benim sayemde. Sırtına kutsal bir amaç işledim. Vasıfsız hayatına bir görev verdim. Bütün kemiklerin kırıldığında ben toparlattım." Gözleri delirmiş gibi yuvalarında dönüyordu. Eli sertçe göğsüne vurdu. "Seni ben yaşattım, ben!"

Silahı sıkmak, o tetiği çekmek istedim ama saatlerdir sessiz olan kızım aniden kasıklarına sağlam bir tekme savurmuş, kasılmıştı. Varlığını bu anda belli ediyor, bana bunca zamandır sunmadığı en sert tekmeyle karşılık veriyordu. Tekme tekrarlandığında gözlerimi kapatarak içimdeki öfkenin arkasına sinen Ahu'yu aradım.

O, sevgiyle beslenmiş, bu denli karanlığa batmamıştı. Elimdeki bu silahı sadece o alabilirdi. Bebeğim bir tekme daha savurdu. Bir denizin altında kıvrılır gibi karın boşluğumda gezindiğini hissettim. Bu da ilkti. Ya gerildiğimi hissetmişti ya da korkmuştu. İki ihtimal de canımın yanması için yeterliydi. Ona elleri kanlı bir anne olmayacaktım. Bu şeytanı öldürmek isterken bebeğime yeterince zarar vermiş, varlığını bilmeden onu benimle birlikte ölüme çekmişken daha fazla bunu yapamayacaktım.

Gözlerimi geri açtığımda çenem titriyor, gözbebeklerim yanıyordu. "Bir kızım olacak," dedim yüzüne tükürür gibi. "Senin tüm karanlığına rağmen adı Güneş olacak. Bana yaptığın onca şeye rağmen Kralşan, kendime bir hayat kuracağım. Senden alacağım intikam bu olacak!" Silahı hızla geri savurdum. Demirin zemine değen tok sesi etrafımızda yankılandı. Silah sürüklenerek arkamda bir noktada kaldı ama dönüp bakmadım. "Sen geberip gideceksin ama ben yaşayacağım! Sana inat, bunu yapacağım." Öfkeyle titreyen işaretparmağımın hedefi oydu. Kendime engel olamadan, "Son nefesini verirken dahi bu anı unutma!" diye bağırdım. "İrmak'ı sen öldürdün! Onu gücün için sattın. Tek suçlu sensin. Kendinle gurur duy, Ahuzar Soykamer'i öldürmeyi başardın ama ben..." Elim sertçe göğsüme değdi. "Ben Ahu, hâlâ buradayım. Sen en dipteyken ben dimdik ayakta'yım. Sen ve gücün çürüyüp, giderken ben kırık kemiklerime ve boynumdaki yaraya rağmen kendime yeni bir hayat kuracağım!"

Bana yaklaşmak için bir kere daha hareketlendi ama olmadı, kelepçe engelledi. Öyle ya, Ahuzar onun kuklasıydı. *Yaşa*, derse yaşar, *ağla*, derse ağlar, *öl*, derse ölürdü. Hayatını bir piyon gibi kullanır, zerre düşünmeden kumar masasına atardı. Oyuncağını kaybetmiş şımarık bir çocuk gibi yeniden bana yaklaşmayı denerdi.

"Hayır!" diye kükredi. "Ben öleceksem sen de öleceksin, Ahuzar Soykamer! Seni ben yaşattım, duydun mu beni?" İşaretparmağı göbeğime doğru havalandı. "O şey..." derken nefesi ve gözleri titriyordu. Gerisi gelmedi. Ne

diyeceğini bilemiyor gibiydi. "O şey doğamaz!" dedi aniden. Sesi şeytanın inlemesi gibiydi. "Duydun mu beni? O şey..." İşaretparmağı karnımı gösterirken parmağı titriyordu. "O şey..." dedi yeniden ama devamı gelmedi.

O şey, diyordu. Ahuzar'ın canı o kadar kıymetsizdi ki canımdan beslenen bir parçayı bu denli reddetme hakkını kendinde bulabiliyordu. Oysa güneşti benim kızım. Büyük bir umut, uçurumun en dibinden beni yukarı çeken el, küçük bedenine rağmen güçlü bir savaşçıydı. Farkında olmadan o bile Kralşan'ın karanlığına direnmiş, pes etmemişti.

Elim karnımdayken bir adım daha geriledim. Bir adım sonra sırtım Timur'un gövdesindeydi. Gövdesinin verdiği güven hissi anlatabileceğimden daha fazlasıydı.

Onun nefretinden daha büyük bir nefretle, "Doğacak," dedim.

"Doğmayacak!"

İlk defa gördüğüm bir nefretle yanıyordu. Bunca zaman nefret kusmama rağmen hep sakindi oysa. Mutlu bir hayat yaşama ihtimalim onu çıldırtmış gibiydi. Bu da canımı yaktı. Ahuzar bu denli mi değersizdi?

Geçmiş, damarımda akan kan gibi koyu ve ağırdı. "Sana bir şey daha söylemişim," dedim. "Sen hatırlamazsın ama ben unutmam."

Biricik için referans olduğunu öğrendiğim, şirketine giderek kırık bir bardak parçasıyla avuçiçimi kestiğim anı anımsadım. Sırtımdaki yara ve avuçiçim aynı anda sızladı. Timur defalarca o yarayı kapatmaya çalışmış, kravatıyla sarmıştı ama uzun bir dönem ne yara kapanmıştı ne de kanı durmuştu. Çünkü bazı yaralar geç kapanır, kanadıkça kanardı.

"Sana..." dediğimde sesim titriyordu. Timur'un elini belimde hissediyordum. Huzursuzluğumu hisseden kızıma güç verdiğinde kasılmalarım biraz da olsa azalmıştı. "Seni bir gün öldüreceğim. Hem de bunu sana elimi dahi sürmeden yapacağım, demiştim." Başımı hırsla salladım. "Sözümü tutuyorum. Sen burada öleceksin, Kralşan. Bunu ben yapacağım ama sana elimi dahi sürmeyecek, o pis kanını avuçlarıma bırakmayacağım. Ben güleceğim, sen öleceksin. Ben nefes alacağım, sen öleceksin." Son sözüm yaşanan her şey kadar ağırdı. Elim sertçe göğsüme değdi. "Ben yaşayacağım!" İşaretparmağımın hedefi oydu. "Ama sen geberip gideceksin!"

Öfkeyle ayaklanmaya çalıştı. "Asla!" Bağırıyor, çırpınıyor, kurtulmaya çalışarak nefret kusuyordu. "Ölsem dahi peşini bırakmayacağım, Ahuzar! Duydun mu beni? Asla!"

Cevap vermemiş, hızla arkamı dönüp, Timur'la göz teması kurmadan kendimi dışarıya atmıştım. Nefes alamıyordum. Nefret ağır geliyor, o silahı kavrayıp beynini dağıtmak istiyordum. Kasıklarım dolan ağrı adımlarımı durduran şeydi. Öfkeyle nefesler alıyor, daha büyük bir öfkeyle geri veriyordum. Bu, zarardan başka bir şey vermezdi. Biliyordum. Elim karnımı

kavtarken Kenan'ın karanlık sesini duyabiliyordum. Demir yatağı tekmeliyor, kelçpçenin tok sesi yankılanıyordu.

"Asla," diyordu var gücüyle. "Mutlu olamayacaksınız, Töngel! Duydun mu beni? Lanetim bir ömür üzerinizde olacak. O çocuk da sizinle birlikte geberip gidecek!"

Karnımdaki elim boğazıma ilerledi. Nefes alamıyordum. Ağlamak hiçbir zaman tercihim olmamıştı ama yaşadığım her şey en ağır şekilde yüzüme vuruyor, kırıyordu. Kralşan ölüyor ama hâlâ bana nefret kismaya devam ediyordu. Sesinin uzaklaşmasının nedeni demir kapının kapanmasıydı. Timur kapıyı kilitleyip, onu içeride bırakarak bizden ayırdığında yanağıma süzülen ağır bir yaş vardı.

Ahuzar ağlamazdı ama hamilelik tüm benliklerimin ötesinde bir histi. Tüm hisler arapsaçına dönmüş gibiydi. Dudaklarımdan aniden dökülen gür bir kahkaha vardı. O geberip gittiğinde var gücümle kahkaha atacağıma söz vermişim. Ama gülerken yanağıma düşen yaşları hesaba katmamıştım. Bu gözyaşı ilk defa çaresizlikten değil, nedensizliktendi. Sinirlerimin en sonunda boşaldığını hatta yerle bir olduğunu hissediyordum. Kahkaham çaresiz bir hal alırken, gittikçe soluklaştı.

"Bitti mi?" diye soludum. Acı bir kahkaha daha attım. Elim boğazımdaki yaradayken yaşlı gözlerimi tavana çevirdim. Hem gülüyor hem ağlıyor hem yanıyordum.

Peki, benden geriye kalan neydi?

Ona rağmen mutlu olacaktım ama içine düştüğüm his karmaşasında şu an için bu imkânsızdı. Kahkaham acılı bir feryada dönüştü. Bu kapanın kırılırken bu denli can yakmasını beklemiyordum. Umutsuzluk gibi umudun da can yaktığını o an anladım. Avazım çıktığı kadar bağırırken başım önüme düştü. Kafes kırılmıştı. O zaman çıkış neredeydi? Yıllarca ne denli bir bataklıkla yaşadığımı o an daha net anlamıştım. Üzüntüm kendime, yitip giden yıllarımaydı.

Kahkahalarım yerini acılı bir çığlığa bıraktı. Kadife gibi dörtmala koşamazdım ama içimde biriken yılların zehrini bu şekilde akıtabilirdim. Sinirlerim yerle bir olmuş gibiydi. Dudaklarımdan acılı bir çığlık daha firar ederken boğazımdaki elimi yüzüme kapamayı denedim.

Düşecektim.

Timur tuttu.

Kollarının arasında her zamanki gibi kayboldum. Yüzüne bakamamış, sadece alnımı gövdesine yaslayabilmişim. *Yoruldum*, derdim. *Bana yaslan*, derdi. Yıkılırdım. *Tutarım*, derdi. Yaşanmışlıkların ağırlığıyla sendelediğim bu anda da önümde sadece o vardı. Yanağıma düşen yaşlar yaşadığım her şey içindi. Bu an geldiğinde sevineceğimi sanırdım. Şimdiyse içimdeki tek his

hüzündü. Geçip giden yıllara, yaşanmışlıklara ve kayıplara ağlamaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Timur'un çenesi başımın üzerinde, kolları bedenimdeydi. Birkaç saniye sonra ise ayaklarımı yerden kesmiş, tek hamlede kucaklamıştı. Yüzümü kaldırıp yine gözlerine bakmadım, yapamadım. Sadece ağlamak, içimdeki zehri boşaltıp Kralşan'dan tamamen kurtulmak istiyordum. İçimde ona dair hiçbir iz kalmamalı, bebeğime değmemeliydi.

Yüzüm boynuna saklıyken saçlarıma bıraktığı derin öpücükler vardı. "Bitti," dediğini duydum. Saçlarıma bir öpücük daha bıraktı. "Artık ayağının altında hiçbir diken olmayacak." Kolları bedenimi sıkıca kavramış, göğsünde saklamak ister gibi kendine çekiyordu. "Korkmadan yaşa. Sen yaşa ki Timur da yaşasın, Güneş de doğsun."

Sözleri içimi ferahlatırsa da yüzümü boyun girintisinden çıkarmadım. Kollarımı boynuna daha da dolarken sıcaklığına ve kokusuna gömülmek vereceğim tek cevaptı. Bu gözyaşları kırıldığını hissettiğim kafes, ayağımdan çözülen kapan içindi. Yıllarca aynı ümitsizlik batağında yüzmek tarifi imkânsız bir hapishaneydi.

Bülbüller kanatları parçalandığında değil, gülden ayrı düştüklerinde ağlarmış. Kötü hikâyeler bülbülün ayağına batan dikenle başlar, koparılan kanatlarıyla devam edermiş. Masumlar kurban, cellatlar kendini kral zanne dermiş. Ahuzar bu hikâyede bir hiçmiş, bir çokmuş. Bir varmış, bir yokmuş. Bir ölü bir diri, bin kayıp bir can, bir Ahuzar, bir Ahu'ymuş.

Hepsi yok olmuş.

Sadece *Timur'un Ahu'su, Ahu'nun Timur'u* gerçeği kalmış.

"Cihan, iyi misin?"

Değildi.

Tanımadığı, hiç bilmediği odanın içinde koltuğa oturmuş, sessizce boşluğa bakıyordu. Yanına oturan, endişeli gözlerle ona bakan Biricik o kadar çok ağlamıştı ki gözleri şiş, burun ucu kırmızı, çilleri daha belirgindi. Cihan'a bir şey olma ihtimaliyle savaştığı saatler ölümden farksız geçmiş, çaresizce ağlamaktan başka bir şey yapamamıştı.

Bunun Timur Töng'e'nin bir planı olduğunu, Cihan'a verilen kimlik kartında takip için gerekli bir çip bulunduğunu, Kenan Kralşan'ın bu sayede yakalandığını öğrendiği an verdiği nefes, kelimelerle anlatılmayacak kadar ağırdı. Operasyon üyesi olduğunu söyleyen bir ekip tarafından gizli bir binaya getirilmişti. Barakaya dönmek riskli olduğu için Timur, Cihan'a bir süre burada kalacağını söylemiş, Biricik ise onu yine yalnız bırakmamıştı.

İçinde bulundukları odanın iki alt katında Kenan Kralşan'ın tutulduğunu biliyorlardı. Kafesin üzerinde kalan alandan dakikalarca onu izlemişti Biricik.

Aylarca ondan bir fare gibi saklanmış, tenha sokaklarda gizlice yürümüştü. Kartlar ve taşlar değişmiş gibiydi. Artık asıl fare, odanın bir köşesine sinen, karanlıkta titreyen ve bileğinden yatağa kelepçelenen bu adamdı.

Bu muydu Kralşan? Kaçtukları, saklandıkları, hayatlarını zindana çeviren, kan kusturan...

Ablası o adama silahı çektiğinde izlemişti. Dışarı çıkıp, sinir boşalmasıyla kahkalarla gülerken aniden ağlayışına da şahit olmuştu. Biricik için bu da ilkti. Ablası ağlamaz, eğilmez, bükülmezdi. Aslında ne kadar yıprandığını, canının acıdığını görmek kalbini kızgın bir bıçakla dağlamıştı. O da ağlamak istiyor lakin yapamıyordu.

Cihan, Kralşan'ın elinden kurtulduğundan beri ne konuşuyor ne de bu odadan çıkıyordu. Yalnızca sabit bakışlarla boşluğu izliyordu. Zihninde dönen tüm sesler ise geçmişten kopup yeniden hafızasına düşen anılardı. Araba defalarca takla atmış, annesi ve babası birkaç saat içinde defalarca ölmüştü. Arda, Cihan olmuş ve Cihan, hiç kimseye dönüşmüştü.

Biricik, "Cihan," derken sesi çaresizdi. "Yorgun musun?" Cevap alamadı. Bakışlarını karşısında kalan duvara çevirdi. Elleri kucağındayken birkaç dakika boyunca sessizce Cihan'ın yanında oturmaya devam etti. "Ben de yorgunum," dedi. "Ama ablam daha yorgunmuş. Onu ilk defa bu kadar yıkılmış gördüm. Kralşan yakalandığında mutlu olacak sanıyordum ama ablam yine üzgündü, Cihan." Zorla yutkundu. "Onu anlıyorum. Ben de sevinemedim. *Bunca şey neden yaşandı*, diye soruyorum sadece."

Cihan cevap vermedi. Zihnindeki araba bir takla daha attı. Annesi, babası ve Arda bir kere daha öldü.

"Ablam düşecekti, Cihan," dedi Biricik'in zarif sesi. "Timur abiye yaslandı." Dudaklarından kaçan derin bir soluk vardı. "Sen de yorulduysan ve yıkılacak gibiysen bana yaslan. Taşırım." Cihan'ın titrek, soluk gri bakışları saatler sonra Biricik'e değdi. Bu andan cesaret bulan Biricik'in dudakları titriyordu. Gözyaşlarını yutmayı başardı. Aylarca bunu yapmış, içinde gözyaşından bir deniz biriktirmişti. "*Git*, dersin giderim," dedi. "Ama *git*, deme." Parmağı kapıya dönerken bakışlarını Cihan'dan kaçırmadı. "Şu kapının arkasından bir adım ileri gitmem, Cihan. Sen beni nasıl beklediysen ben de seni beklerim." Dudakları titredi. "Kızgın mısın bana? Bizim başımızdaki bela yüzünden Kralşan zehrini sana da bulaştırdı diye benden kaçacaksan tamam ama be-"

Cümlesinin devamını yutmasına neden olan şey karşılığında gelen sözler değildi. Cihan'ın ağır ağır dizlerine düşen başıydı. Koltukta gerilemiş, yüzünü Biricik'in karnına yaslariken başını dizlerine bırakmıştı. Bedeni koltuğa uzanırken anne karnındaki bir cenin gibiydi. Bir kolu sıkıca Biricik'in ince beline dolandı.

“Salak salak konuşma, Biricik,” dediğinde sesi titriyordu. “İnsana adama-kıllı depresyon da yaşatmıyorsun.”

Beklemiyordu Biricik. Kalbi dudaklarında atıyordu. Aylardır ördükleri masum bir aşk ipliği vardı. Şimdi o ipliği yüreklerine atıp birbirlerine çekme vaktiydi. Cihan'ın, Kralşan'ın eline düşmeden önceki telefon konuşmasında ne söylediğini ikisi de çok net hatırladıkları için yeniden sesli dile getirmek yerine artık eyleme döküyorlardı.

Kelimelerin ötesinde, hislerin şekil aldığı zamandaydılar. Biricik'in eli usulca Cihan'ın gür saçlarına uzanıp yavaş yavaş okşadı. Yan yanayken kavga eder ama gülüşleri eksik olmazdı. Ona kızar ama soğuk odada uyuduğu için gece üzerini örterdi. Kendine değil, ona yemek yapardı. Pencere önüne ektiği çiçekler Cihan içindi. Bunca zaman Cihan'ın gözlerindeki neşeyle hayata tutunmuştu.

“Biriciko,” dedi Cihan. Sesi boğuktu. “Sizin yüzünüzden başıma gelen bir şey yok. Aksine başıma gelen en güzel şey, yani sen varsın.” Soluğu sesi kadar yorgundu. “Ben sadece daha önce hatırlamadığım şeyleri anımsadım.”

Biricik gür saçlarını okşamaya devam etti. Bir eli saçlarındayken diğeri sırtını sıvazlıyordu. Ne zaman ablasının dizlerine yatsa onu böyle severdi. Gördüğünü yaşıyor, Ahuzar'ın kalbine ektiği sevgi tohumlarını onun gibi büyütüyordu.

“Ne anımsadın?”

“Gerçek adı mı.” Kucağında küçülmüş gibiydi Cihan. “Annemle babamı. Elimini bırakan kişiyi. Sokakta yediğim ilk yemeği...” Biricik'in sıvazladığı omuz şiddetle sarsıldı. Sessizce ağlıyordu Cihan. “Arda,” dediğinde sesi silikti. “Annem bana *Arda*, diyordu, Biricik. Araba kaza yapıyor, annem bana sarılıyor, babam ise anneme. İkisi de beni korurken ölüyor.” Son cümle sokakların yalnızlığı kadar ağırdı. “Kimsesiz değilmişim ben, Biricik...”

Kucağındaki bedeni daha sıkı sarmaladı Biricik. Eğilip saçlarına bıraktığı derin öpücük ise onun için yapabileceği tek şeydi. Cihan'ın hıçkırıklarının şiddetlendiğini duydu.

“Bu an daha romantik olabilirdi. Hale bak!” Biricik'in belini kavrayan kolu güçlüydü. “Sümüklerimi tişörtüne siliyorum.”

Biricik yanaklarına düşen yaşları hızla silmiş, yeniden ellerini Cihan'ın saçlarına daldırmıştı. Gür tutamların içine derin bir öpücük daha bıraktı. “Artık ben varım,” dedi sadece. Omuzlarından kavramaya çalıştı. “Cihan da Arda da kimsesiz değil. Kalk, hadi. Yeniden tanışalım.”

Burnunu çekerek dikleşti Cihan. Gözleri kızarmış, dudakları şişmişti. “Ne?” dedi içini çekerek ağlamaya devam ederken. Biricik'in kafasına yandan tokadı indirmesi ise beklenmedikti. Yanağına düşen yaş ve şaşkın bakışlarıyla kalakaldı. Elini darbe alan yere atarken sendelemiş, hafifçe yana eğilmişti.

Biricik'in titreyen elleri kendi yanağına düşen yaşları hızla silmiş, dudaklarına buruk bir gülüş kondurmuştu. "Seni bizim evin kapısında ilk gördüğümde kafana şu şekil bir tokat atmıştım, hatırlıyor musun?"

"Geçmiş yeni hatırladık diye yakın geçmiş de unutmadık herhalde, Biriciko," diye çıkıştı Cihan. "Adamakıllı sorsana. Zaten nevrin dönmüş, ne diye yine vuruyorsun?" Ağlayışı içli bir hal aldı. Daha kaç darbe alması gerekiyordu?

Biricik'in eli yine havalandı ama bu defa vurmamış, aşkla Cihan'ın saçlarını okşamıştı. Gözlerinde parlayan umut tohumları pencere önüne ekdiği çiçekler kadar canlıydı. "O darbeyi geri alıyorum." Yavaşça yaklaştı. Nefesi Cihan'ın saçlarının arasında durdu. Vurduğu noktayı tüm sevgisiyle öptü.

Cihan'ın yanağına düşen gözyaşı bu defa geçmiş için değil, deli gibi atan kalbi içindi.

Geri çekilirken Biricik'in gözlerinden Cihan'ın kalbine akan saf bir aşk vardı. "Artık Cihan nerede, Biriciko orada. İster Arda ol ister bambaşka biri. Bana ne çok şey verdiğini, neler öğrettiğini tahmin dahi edemezsin, Cihan. Geçmişin ne önemi var ki? Biz seninle geleceğe bakalım, olmaz mı?"

Son cümle titreyen nefesine fazla gelmiş, dudaklarında ezilmiş, zorla dışarı çıkmayı başarmıştı. Boynu büküldü. Boğazı yanıyordu. Ölümle burun burnuna yaşadığı bu zaman ondan çok şey almış ama bir o kadar da ders vermişti. Hayat kısa, Cihan tekti. Kolları aniden birbirine dolanmış, masum bir aşkla sıkıca kenetlenmişlerdi.

Yorgunluk gözyaşlarına ikisi de hâkim olamıyordu artık. Her şeye rağmen direnmiş, hayatta kalmış ve saklanmışlardı. Hayatın demir çarklarında dövül-meyen bilmez, bir başkasının kırılan kemiklerinin sesini duymazdı. Birbirlerine sarılıp, hıçkırıklarla ağlarken paylaştıkları omuzları değil, yükleriydi. Biricik ablasına, Cihan ise annesiyle babasına ağladı. Çünkü zamanında akı-tılmayan yaşlar birikir ve iç oyardı.

Gözyaşı gölü, derlerdi bu yaraya. Yani Cihan. O gözyaşı gölünü temizle-yecek güce ise *azim*, derlerdi. Yani Biricik.

Biricik dünyaya sığamadı ama bir cihana sığdı. Cihan geçmişten kopa-madı ama biricik sarı saçlarda soluklandı. Direndikleri her şeyi ve yorgun-luklarını gözyaşlarıyla döktüler. Bu odadan el ele çıkacak, bir daha asla bu şiddetle ağlamayacaklardı. Daima gülecek, ele ele olacaklardı. Kavgaya edecek, daha sonra barışacaklardı.

Ama o an için sadece ağladıkları kadar kalacaklardı.

Bir yanıp bir kaybolan bu ışıkların gecenin karanlığını aydınlatan gece lambaları olduğunu biliyor, bilerek gözümü açmıyordum. Ciğerime dolan koku Timur'undu. Bunu da biliyor, sıcaklığının verdiği güvenle gözlerimi

açmama konusunda direniyordum. Yorgun değildim ama Kenan Kralşan'la yüzleşmek beni ayakta tutan bir hissi kırıp atmış gibiydi.

Ona olan öfkemin daha da fazla olacağını sanmıştım ama içimde öyle bir tükenmişlik vardı ki öfkem bile dakikalar önceki kadar diri değildi. Eriyip gitmişti. Arabanın içinde, İstanbul sokaklarında ilerliyor, ev dediğimiz bir başka dört duvara doğru gidiyorduk. Oysa ev Rize'deydi. Ama ikimizin de o kadar çok evsiz kalmışlığı vardı ki yan yana geldiğimiz her yer bizim için evdi.

Bilerek gözlerimi açmıyordum. Belki de omuzlarımdan kalkan yükler yüzünden böyle hissediyordum. O kadar uzun bir süre bu karanlıkla yaşamaya alışmıştım ki güneşin doğacağını bilmek garip hatta imkânsız geliyordu. *Bir çocuğun elinden oyuncağını alıp sürekli kırarsanız yeni bir oyuncak aldığınızda ya bunu saklayacak ya da size bırakmadan kendi kıracaktır.* Hissettiğim her şey bundan ibaretti.

Her şeyin bittiğine inanamamak.

Araba aniden durduğunda gözlerim hâlâ kapalıydı. Eve gelmiş olmalıydık. Hareketlenip inebilirdim ama yapmamıştım. Sadece gözlerim kapalı bir şekilde Timur'un gelip beni buradan almasını bekledim. *İnsan bazen yoruluyordu.*

Yanılmadım. Saniyeler içinde araba kapılarının açılıp kapanma sesi yükselmiş, benim kapım açılmış ve tenime rüzgâr değmişti. Timur'un kolları bacaklarıma ve belime dolanırken gözlerimi aralayabildim. O depodan ayrıldığımızdan beri onun da yüzüne bakamıyordum. Görevini yerine getirdikten sonra bu şehri terk edecek bir askerken kendine azılı bir düşman edinmesinin sebebi bendim.

Dakikalar sonra gözlerim gözlerine değdiğinde yine kucağında, kollarının arasındaydım. Sessizliğin, en gür cümleleri sakladığını bana öğreten oydu. Gözlerinden kopup başımı boyun girintisine yaslarken söylemek istediğim çok şey vardı ama bir o kadar da yoktu. Sevmek, fedakârlık gerektirirdi. Yaşadığı her şey ona külfet değildi, biliyordum. Kurşun izlerini dahi seviyordu ama benim ona olan aşkım merhametle sarmalanmıştı. Kıyamıyordum işte.

Yüzümü boynuna sakladığımda yine sessiz kalmış, saklı, minik evimize doğru ilerlemişti. Bu gece ne Âdem abi vardı ne de Biricik. Evin ışıkları kapalı, etrafı sessizdi. Âdem abi Murathan'la birlikte Kenan Kralşan'ın yanında, Biricik ise Cihan'ın yanındaydı. Bu gece herkesin kapatacağı bir hesabı vardı.

Timur'un adımları hafıftı. Kızımın hareketlendiğini fark ettiğimde istemsizce doğrulmak zorunda kaldım. Onu zorlamış olmalıydım. Kasıklarım kasılıyor, sırtım yanıyordu. Öfkemden korkuyordu, farkındaydım. Böyle anlarda sessizleşiyor, yeniden hareketlendiğinde ağır ağır, nabız yoklar gibi belirginleşiyordu.

Evin kapısını açtı. İçeride ben varsam kapıyı kilitler, ben yoksam her zamanki gibi çeker, çıkardı. Evden içeri girip salonun ışığını açtığını fark ettim. Birkaç dakika sonra sırtını yatakla buluşmuş, gözlerim yeniden istemsizce aralanmıştı. Sırtüstü yatmama izin vermeden doktorun anlattığı gibi yan dönmemi sağlayan oydu.

Sadece izledim. Üzerime battaniye örtüşünü, ayaklarımdan ayakkabılarımı çıkarışını, şişmeye başlayan ayaklarımı elleriyle ovuşturmasını kelimelele bölmek istemiyordum. Yere değen dizlerini sadece bana gösterir, bir bana böyle boynu bükük bakardı, biliyordum.

Bir eli şiş ayaklarımı, bileklerimi ovuştururken endişeli gözleri yüzümdedeydi. "Ahu," dedi ağır ağır. "İyi misin? Doktoru arayalım mı?"

Yorgundu gülüşüm. "Ne için?"

İfadesinde bilinmezlik içinde endişe en baskın olanıydı. "Ayakların şişti. Evden çıkarken böyle değildi."

Yorgun gülüşüm gerçek bir gülüşe dönüştü. Ben de bunu sadece ona sunardım. "Evden çıkarken de böyleydi, merak etme." Elim kısa saçlarına uzandı. "Her şey yolunda, endişelenme."

Başını iki yana salladı. "Şu an o itle yüzleşmen iyi bir fikir değildi. Kabul etmemeliydim."

"İşte asıl o zaman şişerdim." Parmaklarım çenesindeki çukura yönelmişti. "İyiyim, merak etme." Derin bir soluk verdim. "Gerçekten bitti mi Timur?" İnanması zor geliyordu.

Çenesindeki elimi kavramış, avuçiçime derin bir öpücük bırakmıştı. "Bitti."

Bitti. Bu kadar. Ama biten her hikâye son noktaya varmadan evvel pek çok şeyi de bitirirdi.

"Ayıcığın içinde bulduğun fotoğrafı bana neden söylemedin?"

Avuçiçime küçük bir öpücük daha bıraktı. "Yoruldun, Ahu," dedi. Diğer eli yeniden ayaklarıma ilerledi. Şiş ayaklarımı avuçlarıyla sıkarak rahatlatmaya çalışıyordu. "Ayağının altında sayısız diken varken yürüdün, koştun. Ben seni kırdım ama sen beni bir kere dahi kırmadın. Ben sana arkamı döndüm ama sen gözlerini benden asla koparmadın. Benim gibi bir adama aile verdin. Bana seni verdin." Bir eli masajına devam ederken diğer eli kavradığı elimin içine bir öpücük daha bıraktı. "Şimdi ben seni yormadan savaşımsım, çok mu?"

Ağlamak isterdim ama olmadı. Ona olan sevgim dışında bu akşam her şeyi tüketmiş gibiydim. Gülümseyip yanağını okşamaktan başka bir şey yapamadım.

Kenan Kralşan'ın yanına giderken fotoğrafı nasıl bulduğundan ve Mahir Kralşan'a sorduğu sorulardan bahsetmişti. Kenan'ın Yerebatan Sarnıcı'nda bir fare gibi yakalanması değil, sırtıma işledikleri ölümün aslında daha büyük bir

ölüme, kimyasal silaha gebe olduğunu bilmek can yakan detaylardı. O dövme-yi sildirmek istememe rağmen içten içe seviyordum. Timur benden daha çok seviyordu. Şu an için bu da yükü. Kaburgalarıma batıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diyebildim.

“Kimyasal silah bu denli önemliyse Kurul Türkiye’ye gelecek ve onu almak için bizimle görüşmek isteyecek. Ülkede kalan üyeler, Kartel ve Bella ise köşeye sıkışacak ve mutlaka bir hamle yapacak.” Konunun ciddiyetiyle doğrulmuştu. Eli saçıma uzandı. Gerdanıma dolan tutamları çekerken keskin kahveler her zamanki derin sevdasıyla bakıyordu. “Şimdi bunları düşünme.” Dudakları alnıma değdi. Öpmedi, soluklandı. Eli saçlarımı kırmaya korkar gibi okşadı. “Artık dilediğince yaşa, sen yaşa ki ben de yaşayayım. Olur mu?”

Boynum büküldü. Kızımın varlığını hissettim. Hızla büyüyor, hareketleri artıyordu. Ağlamayacaktım, buna niyetim yoktu ama hamilelik denen şey hormonları yerle bir ediyordu. Şakağıma süzülen bir damla yaş yaşanan tüm acılar kadar ağırdı. Başımı ağır ağır salladım.

“Birlikte yaşayalım.”

O da yorgundu, biliyordum. Başını ağır ağır sallarken yüzünü boynuma, her zamanki gibi yarama sakladı. Bir nefes de yaramda soluklandı. Sessiz bir kelimesi vardı.

Birlikte yaşayalım.

Niyeti hareketlenip yatağa, yanıma gelmekti ama aniden kapı çalmış, ikimizin de bakışları aynı anda salona dönmüştü. Başını boynuma saklarken huzurluydu. Bölündüğü anda yine memnuniyetsiz kişiliğine dönüşmüştü.

“Âdem abiye sakın adamı kovma,” demek zorunda kaldım.

Yerden ayaklanırken, tam olarak bunu yapacağına emindim. Tek kaşı havalanmış, *o söylediğini yapacağım*, der gibi bir ifadeye bürünmüştü. Durdurmadım çünkü her ne derse desin, Âdem abinin ciddiye almayacağını biliyordum. Odadan çıktığında bakışlarım karşımda kalan perdedeydi. Gecenin karanlığını bir perde ve ışık kırıyordu.

Elim karnıma değdi. Güneş doğduğunda tüm karanlığı yıkmaya yetecek miydi?

Kapı açıldığında duyacağını sandığım ses Âdem abiydi ama bambaşka bir ses kulaklarıma dolmuştu. “Merhaba,” dedi kalın erkek sesi. “Akşam akşam geldik ama müsait miydiniz?”

Ezbere bildiğim bir sestti. Uzun yıllarımı değil ama uzun aylarımı Cengo’yla geçirmiştım. Dostum sanmış, kan kusarken sadece ona ellerimi uzatmıştım. Hayatım o denli tepetaklak olmuştu ki onun aslında dostum olmadığını, gizli görevde olduğunu ve ben acı çekerken izleyen Adriel’le evli olduklarını öğrenmek şaşırtmamıştı bile. Karşımda yıllarca bir tiyatro oynamışlardı.

Minik bir kız çocuğunun, “Timur abi!” diye şakıdığını duydum.

Yataktan hızla toparlanmam zordu. Yavaş hareket etmeliydim. Göbeğim kontrolü daha şimdiden ele almış gibiydi. Toparlanıp ayağa kalktığımda ayaklarımın altında balon var gibiydi. Doktor bu şiş ayakların da normal olduğunu söylemişti ama alışması zor olacaktı. Şu an için umurumda değildi. Hızlı adımlarla yatak odasının kapısına ilerlemiştim.

Giriş kapısında bekleyen tüm gözler aynı anda bana döndü. Cengo ve Adriel olarak bildiğim ikili yan yana dikilirken kızıl saçları Adriel'e, mavi gözleri bu noktadan bile net bir şekilde Cengo'ya benzeyen kız çocuğu Timur'un bacağına sarılmıştı.

Değişmişti Cengo. Sakalları uzamış, mavi gözleri eski muzipliğinden uzak bir yorgunluğa bürünmüştü. Adriel'in kan kırmızı kızıl saçları artık soluk bir kıızıldı. Çehresi solgun, teni eskisinden daha da beyazdı.

Onlara karşı içimde bir kızgınlık aradım ama bulamadım. *Garipti*. Eski beni de bulamadım. Ahuzar, Cengo'yu gördüğü şu anda boynuna atlar, sıkıca sarılırdı ama yapmadım. Adriel'in aslında bir ajan olduğunu ve MIT için çalıştığını öğrendiğim andan sonrası ise daha da garipti.

Ona kızamazdım. Kralşan'ın beni kapadığı kafesin demirlerini kırmaya gücü yetmezdi. Şu an geçmişe baktığımda bana yardım etmeye çalıştığı zamanları anımsayabiliyordum. Kralşan'ın adamları beni çekiştirmeye kalksa önlerine dikilir, izin vermezdi. Ona bağırdığım, sövdüğüm, öfke kustuğum anlarda sadece dinlerdi.

Onlara kızgın değil, kırgındım. Bu daha ağırdı.

Gözlerinin önünde can çekişmişim. İzlemişlerdi. İşlerini yapıyorlardı, biliyordum ama insandım en nihayetinde. Kralşan'ı yakalamak için çalıştıkları süre boyunca çaresizce gözlerine bakmışım. Ahuzar onlar için de bu kadar değersiz miydi?

"Ahuzar," dedi Cengo. Boynu bükülmüş, gözbebekleri titremişti. Adriel kötü olmak zorundaydı. Bu yüzden yardım çılgınlığıma sessiz kalmıştı. Ama Cengo'ya karşı bir yanımda hep daha kırgın kalacak gibiydi. İşini yaptığını bildiğim halde bu hisse engel olamıyordum.

Ama bakışlarım onda değil, Timur'un bacağına sarılmış minik kız çocuğundaydı. Timur evli olduklarını, üstüne üstlük bir de kızlarının olduğunu söylediğinde şaşırmış, hayal edememişim. Şu an her şey tüm gerçekliğiyle yüzüme çarpıyordu. Kız çocuğunun adını söylediğini hatırlıyordum ama ne dediğine dair şu an hiçbir fikrim yoktu. Her zamanki gibi unutmuştum.

Ne konuştum ne de onlara doğru bir adım attım. Sadece öylece baktım. Cengo'nun aksine içeri girmeye, bana doğru bir adım atmaya cesaret eden kişi Adriel olmuştu. Kızının adını unutmuştum ama onun gerçek adının Ayla olduğunu hatırlayacak kadar anılar canlıydı. Onu son gördüğümde bir

arabanın içinde, Kralşan'dan kaçıyorduk. Yaptığımız kaza, Kralşan'ın beni ölüme sürüklerken ona sıkığı kurşunların sesi hâlâ zihnimdeydi.

Solgundu çehresi. Eski Adriel gibi değildi. Bu hikâye ondan da pek çok şeyi almış gibiydi. Kızıl saçları uzamıştı. Eskisi kadar dolgun ve alevli değildi. Ellерinin içi ve üzerindeki bıçak yaralarını fark ettim ama o an için sormadım. Gözlerini benden koparmadan ilerlemiş, göbeğimi fark ettiğinde boynu çaresizce sola bükülmüştü.

Onu daima ifadesiz ve duygudan yoksun haliyle görmüştüm. Ifadesi sarılmaz, boşluğa bakar gibi dümdüz olurdu. İlk defa üzgün ve mahcup görünüyordu. Karşıma dikildiğinde bir şeyler söyleyeceğini sandım. Kollarını ağır ağır bedenime dolayıp bana sıkıca sarılmasını beklemiyordum.

“Hayattasın,” dediğini duydum. “Şükürler olsun, buradasın.” Nefesinde derin bir rahatlama vardı. Sanki aylar hatta yıllar sonra soluklanıyordu.

Sıradan bir sarılma değildi. Sıkıca sarılıyordu. Bir eli sırtımdaki ölümden diğeri saçlarımdaydı. Benim için daima Adriel olarak kalacak, Kenan Kralşan'ın sağ kolu olacak sanıyordum ama şu an her şey yerle bir olmuştu.

“Özür dilerim,” dedi art arda. “Özür dilerim, özür dilerim.”

Ne için? Hangi yaşadığım için? Ben artık hatırlayamıyordum.

Donup kaldım. Ani sevgiye karşı bir yanımda daima soğuk kalacaktı. Tabiatım buydu. Kolları gevşedi ama aniden ellerimi kavrayıp önümde diz çökmesi, dizlerinin yere değmesi de beklenmedikti. Bunu isteyerek yapmamış, aniden dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi.

Tutmaya çalıştım ama benden önce Cengo koşmuş, onu kollarından kavrayarak yerden kaldırmıştı. “Ayla!” dedi korkuyla. “İyi misin?”

Sadece şaşkınlıkla izliyordum. Timur'un, bacağına sarılan küçük kızın gözlerini bir eliyle kapadığını gördüm. Normal şartlarda içimin gideceği bir andı ama o an için olmadı. Hissizlik denizinde en dibe batıyor gibiydim. Adriel'in dizleri yere değmişti ama ellerim hâlâ avuçlarındaydı. Alnını ellerime yaslarken kendisiyle hesaplaşıyor gibiydi.

“Affet!” diye inledi. “Ne olur, affet.” Ağlıyordu. Parmaklarıma soluk nefesi ve gözyaşları değdi.

Şaşkındım. “Ne için?” diyebildim sadece.

“Her şey için.” Başını yerden, alnını ellerimden çekmedi. “Seni o cehennemden kurtaramadığım için. Timur'un adını o iblise söylemek zorunda kaldığım için. Bu kadar güçsüz olduğum halde Kızılgerdan Operasyonu'na dahil olmak istediğim için.”

“Anne,” dedi minik kız. Sesinde şaşkınlık ve hüznü vardı. Hiçbir çocuk annesini böyle görmek istemezdi.

Güçlü olmaktan başka şansım yoktu. Duruşumu bozmadım. "Timur," derken ifadesiz bakışlarım Adriel'den Timur'a döndü. "Çocuğu içerdeki odaya götürür müsün?"

Sessizce onayladı. Henüz birebir tanışmasak da dünya tatlısı bir kız çocuğuydu. Timur tarafından tek hamlede kucaklanmış, sessiz adımlarla yatak odamızın yanında kalan odaya ilerleyerek gözden kaybolmuşlardı. Onu ilk defa kucağında bir kız çocuğuyla görüyordum. İnkâr edemeyeceğim bir şekilde yakışmıştı ve beklenmedik bir şekilde tek kolunda oturan ve boynuna sarılan kız çocuğu halinden fazlasıyla memnundu. Daha önce karşılaşmış oldukları belliydi.

Normal şartlarda bu görüntü bile beni üç saat ağlatmak için yeterliydi ama önümde diz çökmüş Adriel ve onu yerden kaldırmaya çalışan Cengo varken mümkün olmadı. Timur ve kız çocuğu gözden kaybolduğunda bakışlarım Cengo'ya döndü.

"Nesi var?" Her zamanki Ahuzar'dı sesim. Soğuk, duygusuz ve dik. "Hastamı? Neden rengi bu kadar solgun." Adriel'i kaldırmaya çalışsam da başarılı olamadım. Her zaman ben onun önünde diz çökerdim oysa. Kenan bir kukla gibi sağa sola fırlatır, gözlerimi kaldırdığımda sadece Adriel'i bana bakarken görürdüm. O anlarda gözlerinde yakaladığım küçük duygu kırıntıları vardı. Her şey şu an netleşiyordu. Fakat yerden kaldırmak adına yeniden bir hamle yapmadım, kendimi zorlayamazdım.

Bana yardım etmek istiyor ama yapamıyordu. Biliyordum. Zihnime değen sesi defalarca *keşke sana yardım edebilsem, iyi olacaksın, biraz daha dayan,* demişti ama bu sesin hiçbir zaman onun olabileceğine ihtimal vermemiş, hayal sanmıştım. Oysa bir cümlesi hayal ya da rüya olamayacak kadar netti. *Diren, Ahuzar. Sana yalvarıyorum, ona böyle var gücünle direnmeye, tırnaklarını yüzüne geçirmeye devam et. Seni bu cehennemden şu an kurtaramam ama bunun bitmesi için elimden geleni yapacağım. Sakın pes etme.*

Cengiz kolundan kavrayıp yerden kaldırdığında diğer kolundan kavrama ihtiyacı hissettim. Ayakta zor duruyordu. Tişörtünün yukarı kıvrılan kısımlarında bıçak yaralarını görebiliyordum. Yoğun bıçak darbelerinden kendini korumaya çalışmış gibiydi. Bu yaralar Adriel'e ait olamayacak kadar tazeydi.

Koltuğa oturduğunda adımlarım yemek masasına yöneldi. Bir bardak su alıp Cengiz'in eline tutuştururken ifadesiz bakışlarıma endişe eklenmişti, farkındaydım. Yanlarına değil, karşılarında kalan koltuğa oturdum.

Cengiz'in, "Teşekkürler," derken sesi belli belirsizdi.

Cevap vermedim. Gözlerim sadece Adriel'deydi. Belki de Ayla. Ona kızgın değildim. Timur, Kralşan'ın ona saldırdığını, Adriel'in kızını korumak için Timur'un adını verdiğini ve bu sayede Rize'yi bulduğunu söylemişti. İçimde

sakladığım ve büyüttüğüm bir can varken anlamak zor olmuyordu. Hele de bedenindeki bu bıçak izlerini ve solgun çehresini gördükten sonra.

“İyi misin?” dedim.

Cengiz’in yardımıyla suyundan bir yudum almıştı. Nefesini toparlamayı denedi. Cevap veremedi ama başını ağır ağır salladı.

Onun yerine cevap veren Cengiz oldu. “İyi olacak. Hepimiz iyi olacağız, Ahuzar.” Benimle konuşmak için dakikalardır gözbebeklerini arıyordu, farkındaydım. “Kralşan yakalandı. Artık hepimiz iyi olacağız.”

Yorgunlukla başımı salladım. Ayla’ya olan hislerime rağmen bir parçam Cengo’ya kırgındı. Onu gerçek bir dost sanmıştım. Oysa izlenmesi gereken bir görevden ibarettim. Can yakan bir detaydı. Çünkü Ahuzar kimseye kolay kolay güvenmezdi. Ona güvenmişti.

“Öyle,” dedim sadece. “Yani umarım.”

Buruktu Cengiz’in gülüşü. Artık benim için Cengo değil, Cengiz’di. Çünkü o da eskisi gibi değildi. Hepimiz değişmiştik.

“Bir bebeğin olacakmış,” dedi.

“Öyle,” dedim yeniden. Timur gibi kestirip attım. “Sizin de bir kızınız varmış.”

Dudak büzdü. Mahcuptu. “Öyle...” Kelimeleri sessizdi. “Adı Peri, az önce gördün zaten ama tanışamadınız.”

Çok şey söylenebilirdi ama ya bebeğim Timur’a benzediği için sessizdim ya da ben gitgide ona benziyordum. Ne hesap sorasım vardı ne de bağırıp çağırasım. Onun hayata dair bıkkınlığını ve sessizliğini anladığım günler-deydim. İnsan bir süre sonra hiç kimseden bir şey beklemiyordu. Şaşkınlık, kırgınlık ve tüm hisler kalın bir duvarın arkasında kalmış gibiydi. Onu ilk tanıdığım günlerdeki tepkisizliğini de artık anlıyordum.

“Ahuzar,” dedi Cengiz ağır ağır. “Sen benim dostumsun.”

“Hayır, Cengiz,” dedim ondan daha da ağır bir sesle. “Ben senin görevim.” Başımı iki yana salladım. “Ama buraya gelip benden özür dilemenize gerek yoktu. Kırgın ya da kızgın değilim, anlıyorum. Görevde olmana rağmen beni korumaya çalıştığın anları biliyorum.” Gözlerim solgun Adriel’e döndü. Timur, Kenan’ın saldırısı yüzünden bir böbreğini kaybettiğini, hayatının geri kalanını diyaliz desteğiyle geçireceğini söylemişti. “Aynı şekilde senin de benden özür dilemene gerek yok. Cengiz’e kızabilirim ama sana asla kızmam, Adriel. Sen hiçbir zaman bana dost gibi yaklaşmadın. Yapman gerekeni yaptın.”

“Ahuzar,” dedi Cengiz. Çaresizliğine karışan mahcubiyeti artıyordu.

“Sorun yok,” diyerek susturdum. “Gerçekten sorun yok, Cengiz.” Oysa hep Cengo, derdim. Adıyla hitap etmek, çektiğim net sınır için yeterliydi.

"Bu arada gerçek adın Cengiz mi bilmiyorum. Yanlış biliyorsam kusuruma bakma."

"Öyle," dedi tek solukta. "Yemin ederim, bilmediğin başka hiçbir şey yok. Bu kadarım. Cengiz Duman." Adriel'in elini kavradı. "Ayla Duman ve kızımız Peri Duman. Bu kadarız. Bu görev sadece benimdi ama Beyrut patlamasından sonra..."

"Benim yüzümden," diyerek Cengiz'in kelimelerinden araya süzülde Adriel. "Cengiz patlamada yaralandığında ailemize bir şey olacak diye çok korktum. Ahuzar. Peri bebektir. Babasına bunu yapan o şeytandan intikam almak için Kızılgerdan Operasyonu'na Cengiz'in dahi haberi olmadan dahil oldum. O, hastane yatağında kendine geldiğinde ben çoktan Kralşan'ın inine sızmışım. Timur Töng'e'yi görev için ben buldum. Tulpar kılığına girmesi fikrini ben sundum. Onu seçmeleri için Başkan'ı ben ikna ettim. Yetmedi, o şeytana yerinizi söylemek zorunda kaldım." Dudakları bükülmüş, başı önüne düşmüştü. Asla tanıdığım o pervasız kadın değildi. En ağır yükün vicdan azabı olduğunun canlı kanlı bir resmiydi. "Özür dilerim," dedi, gözlerine bakmadan. "O uçurumdan düşmedin." Yaşlı ve yorgun gözleri yerden kalkmış, bana odaklanmıştı. Parlaklığını koruyan tek detay kızıl kahve gözleriydi. "Seni tanıyorum. O uçurumdan aşağıya Kralşan'ı kendinle beraber çektin. Eminim. Üstelik bunu yaparken..." dediğinde bakışları karnıma, belirginleşen bebeğime değdiğinde daha da yıkıldı. "Kendimi asla affetmeyeceğim!"

Hıçkırarak ağlıyordu. Neden? Bu neyi değiştirecekti?

"Timur'u bu görev için bulan sensen Adriel, sana teşekkür etmem gerekir," dedim onun acısının aksine. Ağlamaklı, şaşkın bakışları bana döndüğünde dudağımda buruk bir tebessüm vardı. Ne öfkeliydim ne de kırgın. "Teşekkürler," dedim tüm içtenliğimle. Bugün için daha fazla yüzleşme istemiyordum. Kalbim ağrıyor, bebeğim hissediyordu. "Bugün yorgunum." Sakin ve akışındaydı sesim. "Dinlenmem için bana zaman verir misiniz? Bazı şeyleri yavaşça sindirmem lazım." Buruktu gülüşüm. "Eskisi kadar güçlü değilim. Artık arada soluklanmam gerekiyor."

Bacaklarımdan vurulmuş, sırtımdan darbeler almışım. Uçurumlardan düşmüş, deli dalgalarda boğulmuştum. Karanlık odalara hapsedilmiş, dikenli bir kapana kapatılmışım. Yorulmaya hakkım yok muydu?

"Adriel de biraz dinlensin." Ağır ağır ayağa kalktım. "Sonra yeniden konuşuruz. Olur mu?"

Yaşlarını, yara izi dolu ellerinin tersiyle siliyordu Adriel. "Olur," dedi hızla. "Biz habersiz geldik zaten. Kusura bakmayın." Ayağa kalkmış, solgun kızıl-larını ve kendini toparlamaya çalışıyordu. "Kralşan'ın yakalandığını duyunca dayanamadım. Özür dil-"

Saçlarına uzanan elini kavradım. *Senin ahın tutar, Ahuzar*, derdi babam. *Kalbin o kadar temiz ki içine kırgınlık bırakan herkes sana yaşattıklarını yaşar.*

Adriel'in göğsündeki yara izini de o an gördüm. Köprücük kemiğinden başlayıp göğsüne kadar inen ince bir bıçak kesiği gibiydi. Kavradığım elinin üzerindeki yara izleri boynumdaki yara kadar derindi. *Kaç kere bıçaklandın*, demek istedim, yuttum.

"Benden özür dileme," dedim tüm içtenliğimle. "Timur'un adını verip bizi bulmasına neden olduğun için de pişmanlık duyma. Yaşandı ve bitti. Nasıl mücadele ettiğini sen anlatmasan dahi bedeninde görebiliyorum." Du-dağımdaki gülüş yarım ve acı doluydu. "Kendine kızma. Bir annesin. Kızın için güçlü kal ve seni bir daha böyle görmesine izin verme." Cengiz'e döndüm. *"Evlensem gözüm karımdan başkasını görmez*, deyip dururdun. Bana kendine dair gerçeği söylediğin tek şey bu olsa da bir ailen olduğu için sevindim."

Söylediklerim karşısında daha da omuzları düşmüştü. Bir önemi yoktu. Yanlarından geçip Timur'un minik kızı götürdüğü odaya ilerledim. Niyetim konuşmamızın bittiğini, dışarı çıkabileceklerini söylemekti ama odanın kapısını açtığımda karşımda kalbimi yerle bir edecek bir görüntü vardı.

Küçük bir misafir odasıydı burası. Köşede tek kişilik yatak, karşısında küçük bir dolap ve çalışma masası vardı. Günlerdir Biricik kalıyordu ama şu an yatağın üzerinde Timur'un iri bedeni oturuyor, karşısında ise kızıl saçlı, mavi gözlü Peri, pembe çantasından aralarına döktüğü oyuncakları Timur'a gösteriyordu.

Timur elini ifadesizce karşısındaki miniğe uzatmıştı. Peri ne derse sorgulamadan yaptığına emindim. Serçeparmağında hatta tırnağının ucunda sıkışıp kalan küçük, pembe bir yüzük vardı.

Peri neşeyle şakıyordu. "O senin olsun, bu benim. Tamam mı?" Kendi minik parmaklarını kaplayan pembe yüzükleri Timur'un yüzüne doğru kaldırdı. "Geçen geldiğinde sana bunları gösterememiştim. Annem, *Timur abine gidiyoruz*, dediğinde hepsini getirdim! Güzeller ama değil mi Timur abi?" Timur'un keskin kulakları kapının açıldığını fark etmiş, kahveleri anında bana dönmüştü. "Babamla kahve saati oynuyoruz. Seninle de oynayalım mı?" dedi Peri. Çantasını karıştırmaya başlamıştı. "İki fincan getirdim. Buradaydılar." Kızıl saçları önüne dökülüp, görüşünü kapattıkça bunalıyor, oflayarak doğrulmaya çalışıyordu.

"Peri," diyerek arkamdan ileri atılan Cengiz'di. "Kızım, *oyun da oyun diye bunalmak yok*, demedim mi? Gelmeden önce böyle mi konuşmuştuk? Yine ne yapıyorsun sen?"

Peri, babasını gördüğünde onunla birebir aynı mavi gözlerini çantasından koparmak zorunda kalmıştı. "Ama baba ya!" dedi tatlılıkla. "Timur abimi

hep görmüyorum ki." Ayaklanmış, Cengiz'e değil, minik kollarını Timur'un boynuna dolayarak aniden kendini onun kucağına bırakmıştı.

Adriel'in yanında olduğunu biliyordum lakin dönüp bakmadım. Kalbimi yerle bir eden görüntü bambaşkaydı. İri bedeni bu denli küçük varlıkları tutmaya zorlanır sanıyordum ama boynuna sarılan miniği uzaklaştırmamış, onu tek koluyla sabitleyip ayağa kalmıştı.

Kalbimin eridiğini, göğsümün ılık bahar rüzgârlarıyla sarmalandığını hissettim. İfadesi her zamanki gibi duygudan yoksunken Peri'yi düşürmeye korkar gibi kavradığını görebiliyordum.

"Bitti mi?" dedi her zamanki umursamazlığıyla.

Konuşamadım. Onu izlemekle meşguldüm.

"Tam değı-" diyecek oldu Cengiz.

"Yani bitti," diye cevapladı Timur. "Ahu bugün yeterince yoruldu. İçinizi sonra dökersiniz."

Normal şartlarda gözlerimle uyarır, daha misafırperver olmasını belirtirdim ama o an için bunu da yapamadım. Cengiz'in karşısında dikildiğinde minik Peri anında babasının kucağına geçmiş, bu defa kollarını onun boğazına dolamıştı.

"Timur abi, babama bir şey söyler misin?" dedi Peri tatlılıkla. "Sürekli bir şeyleri yasaklıyor."

Timur'un serçeparımağının ucundaki minik pembe yüzüğü avuç içine hapsettini gördüm. Bana doğru ilerliyordu. Eriyen kalbim bu defa yerle bir oldu. Yaşanan her şey bir hayal gibiydi.

"Babanın akli maalesef biraz geri, Peri," dedi zerre çekinmeden. "Söylediklerimi anlayacağını sanmıyorum." Yanıma geldiğinde ona bakmak için yine başımı geri atmam gerekmişti.

Ya ona denk düşmeseydi yolum? O zaman bu Ahuzar ne olacaktı?

Eli sırtımdaki ölümü avuçladı. Gözlerinde sessiz sorularından biri vardı.

Konuştunuz mu?

Başımı ağır ağır salladım. Yönlendirmesine uyum sağlayıp salona ilerledim. İfadesiz gözlerim Cengiz ve kucağındaki minikteydi. Kızıl saçları anneydi ama onun dışındaki tüm yüz hatları ve gözleri babasının kopyasıydı. O an için bunu da garipsedim. Cengo'yu hiçbir zaman kucağında bir kız çocuğuyla görmeyi beklemiyordum.

Saniyeler içinde yanlarında Adriel belirdi. Peri'nin minik çantasını toparlamış, eşiyile kızının yanına dikilmişti. İkisini hiçbir zaman bir aile olarak düşünmemiştim. Oysa gerçek ve her şeyleriyle bir aileydiler. Adriel kızının saçlarını geri itelerken eli sırtındaydı.

"Anne," dedi Peri. "Daha iyi misin? Yine hasta olmayacaksın, değil mi?"

Ağır bir farkındalıkla omuzlarım çöktü. Bu hikâyede en çok zararı alanlardan biri onlardı. Adriel defalarca yaralanmış, Cengiz Beyrut Limanı'nda benimle birlikte hasar almıştı. Minik peri hem annesiz hem babasız büyümek zorunda kalmış, belki de annesiyle babasını sürekli yaralar içinde görmüştü. Hamilelik gerçekten akılalmaz bir döngüydü. Bunun için de içim acıdı.

"İyiyim," dedi Adriel. "Sorun yok, anneciğim." Yorgun kızıl kahve gözleri sadece bana bakıyordu. "Kendine dikkat et," dedi ağır ağır. "Nasıl yardım edebilirim, bilmiyorum ama ne istersen yaparım, Ahuzar. *Gel*, demen yeter." Başı önümde hafifçe eğildi. "Adriel devlet için çalışırdı ama Ayla sadece senin için var olacak."

Cengiz'in koluna hafifçe dokunmuş, gitmeleri gerektiğini belirtmişti. Babasının yanağına minik yüzünü yaslayan Peri bu halinden bir hayli memnundu. Bana minik bir baş selamı verdiklerinde, tepkisiz kalmak dışında bir şey yapamadım. Uzandığım tek şey minik Peri'nin bana kalkan eliydi. Tanışmak istiyordu. Minik avuç içine sessiz bir öpücük bıraktığımda kıkırdarak babasına yeniden sokuldu.

"Babam senden bahsetti," dedi tatlı sesi. "Ahuzar ablasın sen."

Öyleydim, belki de sadece bir zamanlar öyleydim. Gülümseyerek minik parmakları yeniden öptüğümde evden çıkıyorlardı. Timur yanımdan geçip, kapıya ilerlerken yine bir parça aksiydi. Rize'de de böyleydi. Misafir sevmiyordu. *Sen varsın, yeter*, derdi daima. Kapıyı en sert şekilde kapatıp kilitledi. Keskin kahveler bana döndüğünde, gözlerimde her ne gördüyse aksi ifadesi ağır ağır dağıldı.

"Ahu," derken adımları bana doğruydı.

Bugünün yükünün çok fazla olduğunu biliyor, benim için endişeleniyordu. "İyiyim," dedim anında. "Sadece..."

Karşımdaydı. Gözlerimde his arandı. Tek kaşı beklentiyle havalanmış, cümlemin devamını getirmem için bekliyordu. Çok şey sorabilirdim ama boşluktaydım. Her şey hayal gibi geliyordu. Artık sıradan olabilir miydik? Onunla el ele sahilde yürüyebilir, bu şehri gezebilir, korkmadan sevdamızı yaşayabilir miydik?

Sessizliğim karşında endişeliydi, farkındaydım. "Yoruldun," dedi, cümlemin devamı yerine. Bacaklarımı ve belimi kavrayıp beni yeniden gövdesiyle buluşturdu. Ayaklarımın altında artık dikenler yoktu ama yine de yorulmama izin vermiyordu.

Tüm acı soruları yuttum. Her zamanki gibi ona sokuldum. Bugünün hayal olmadığını biliyordum. Kenan Kralşan denen iblisi yıllarca bana acı çektiirdiği kafeste, nefret kustuğum Adriel'i ise önümde diz çökmüş bir halde görmüş, dost sandığım bir kişiyi daha kalbimin karanlık köşesine gömmüştüm. Tüm bunların hayal olmadığını anımsamak ve gerçekliğime dönmek için onun

kokusuna ihtiyacım vardı. Geri kalan detayları, Kurul'u, kimyasal silahı ve tüm tehditleri unutacak, ilk defa korkusuzca sıcaklığına sokulacaktım.

Her şeye rağmen güldüm. *Yine.* Her şeye rağmen kollarımı boynuna dolayıp ona saklandım. *Yine.* Kucığında benimle birlikte yatak odasına ilerliyordu. Dudasına değen dudaklarım adımlarımı durduran şey oldu.

Minik bir öpücüktü ama aramızdaki yangını başlatmak için yeterliydi. İnanmak istediğim şeyleri zihnim art arda, en gür şekilde bağıırıyordu.

Bir aileniz olacak, Ahu.

Dudasına bir öpücük daha bıraktım.

Her şey bitti, inan, Ahuzar.

Dudaklarımı çenesine, yanağına, burnuna ve gözlerine art arda öpücükler bırakmaya devam etti.

Onu sev, sadece onu sev, Ahu.

İçimde patlayan kazan, yanan kor alevler vardı. Farkındaydım, bugün onun da omuzları daha dik, çenesi yukarıdaydı. Gözlerindeki yorgun eda silinmişti. Derdimi sırtlanmış, benim hapsedildiğim kafesi o, kapan niyetine ayak bileğine geçirmişti. Kenan'ı önüme atarken benim için endişeliydi ama gözlerindeki gururu, rahatlamayı görmüştüm.

Senin için tüm savaş kurallarını baştan yazarım, demişti. Yine söylediği her şeyin hakkını vermişti.

Dudaklarım yüzünün her santiminde gezinirken, "Ahu," dedi.

Cevabı dudaklarım verdi. Nefesimi dudaklarına yaslarken boynuna daha sıkı sarıldım. Bu küçük bir öpücük değil, hırçın bir kanat çırpıştı. Kırılan kafesin parçaları ilk defa bana batmadı, can yakmadı, boşluğa yuvarlandı. Bunca zaman benim için yaptığı her şey adına ona sunabileceğim tek şey kalbim ve nefesimdi. *Sevmek fedakârlık ister,* denirdi. O benim için tüm kaleleri yerle bir etmişti. Kralları, krallıkları, karanlıkları ve imkânsızlıkları.

Teşekkür ederim, demek yetersiz gelecekti. Biliyordum. Onun için tüm bunlar bir külfet değil, yaşam amacıydı. *Bana yaşamak için bir amaç verdin, Ahu,* derdi. Oysa o bana yaşamın kendisini vermişti, bunu da bilemezdi.

Dudaklarıma karşılık verirken kelimelere yer yoktu. Sırtım yatağa değdiğinde gözlerimi aralamak, dudaklarından kopmak zorunda kaldım ama durmadım.

"Yine beni aşeriyor olabilir misin?" dedi.

Haklıydı.

Bedenini yatağa, arkama bıraktı. Bunu yaparken beni yatakta yan yatırmış, sırtımı bedenine yaslamıştı. Artık rahat ettiğim tek konum buydu. Karnımın ağırlaştığı şu günlerde başka bir seçenek yoktu. Doktoru benden daha dikkatli dinlemiş olmalı ki kendi yastığını önüme atıp göbeğime destek verdi. Yüzünü saçlarıma saklarken, elleri göğüs altımda gezinip sıkıca belimden kavradı.

Her şeye rağmen bu söylediğine de güldüm. "Seni bir kız çocuğuyla görmek aklımı başımdan aldı. Ayrıca ben sürekli seni aşerebilirim, Timur."

Gözlerini göremiyordum ama kokusu ve varlığı yeterliydi. Diğer kolunu başımın altından geçirmiş, yorgun bedenime destek oluyordu. Fakat ruhumu da dinlendirdiğini göremezdi.

Göbeğimin üzerindeki elinin hafifçe karnıma ilerlediğini hissettim. "*Her şeyi duyuyor ve hissediyor*, dedin ya..."

Elim göbeğimdeki elini kavradı. "Evet."

"Bugünü de hissetmiş midir?" İkimizin eli de kızımızın üzerindeydi. Minik darbesini hissettim. Bu onun için bir cevaptı.

"Hissetti," dedim ağır ağır. "Ona varlığını öğrendiğim ilk andan beri habasının adının Timur Töngge olduğunu söyledim, ezberlettim. *Baban az konuşur ama söylediği tüm sözleri tutar*, dedim. *Güneş karanlığa doğmayacak*, dedin. Bunu boşuna söylemeyeceğini o da en az benim kadar iyi biliyordu." Başımı yan çevirerek gözlerine bakmak istedim. Kahvelerine yüreğim takıldı, düştüm. Parmaklarım yanağında hafifçe gezindi ve çene çukurunda durdu. Yaşadığım her şeyi bu çukura gömebilirdim. O an için bu gücü veriyordu. "Canım," dedim dudaklarına doğru. Canımdan can kopar gibi. "Timur." Boynu büküldü. "Artık Kadife'ye ve Cemil babaya gidebilir miyiz?" diyebildim. Basit ama benim için ağır bir istekti.

Sessizce başını salladı. "Gidebiliriz."

"Biricik'in üniversite mezuniyetini görebilir, Irmak'ın mezarına giderebilir miyim?" Yine sessizce başını salladı. "El ele tutuşup gezebilir, seni korkmadan sevebilir miyim?"

Dünyadan istediğim şeyler işte sadece bu kadardı. Varlığı bir avuç ateş olan Ahuzar, mum alevi kadar titrek dileklerden ibaretti.

"Ya Kurul silahı ister, bu defa senin peşine düşerse?" diyerek Kralşan'la yüzleştiğim andan beri içimde tuttuğum gizli korkuyu en sonunda dile getirebildim. Her şeyin bittiğine belki de bu yüzden hâlâ inanamıyordum. Artık mesele sadece Kralşan değildi. Timur'u çektiğim savaş görünenden daha fazlasıydı. Sadece Kralşan'a değil, tüm yeraltına kafa tutuyor, Tulpar'ken Zehiroğlu, Töngge'yken Kanpusu oluyordu. Zihnimdeki çarklar hızla dönüyor, tüm ihtimalleri tartıyordu. Şimdi böyleydim ama sabah uyandığımda umutla uyanacak, gülecek, neşe saçacaktım. Hamilelik, çılgınlıktan başka bir şey değildi.

Kaç Timur vardı? Kaç canı daha savaşıyordu?

Cevabı dudaklarıma bıraktığı nefesi oldu. Benim kadar hafif bir öpüş sunmamış, nefesi nefesimi tam anlamıyla kesmişti. Bir eli çenemi kavramış, öpüşü hoyrat bir hal almıştı. Bu, aklımı başımdan alması için yeterliydi. Soluklanmak adına dudaklarından ayrıldığımda gözlerine bir kere daha düştüm.

"Düşünme," dedi net bir şekilde. "Sana artık bunları düşünme, diyorum." Nefesi nefesine karıştı. "Sadece beni sev."

"Hep," diye soludum nefes nefese.

Kalçalarımı istemsizce sertliğine sürtünürken, uzaklaşmasına izin vermeden dişlerimi altıdudağına geçirdim. Hoşuna gidiyordu. Dudağında çapkın ve aklımı başımdan alacak bir gülüş belirdi. Ve yine her şey saniyeler içinde yanıp kül oldu. Altıdudağını öptüm, emdim, ısırdım ve soluklandım. Onu istiyordum. Her şeyiyle. Özellikle böyle bir günde. Milat, dönüm noktası ve yeni başlangıçta. Günü onun nefesinde bitirmeli, sabaha onun kollarında uyanmalıydım.

İşte o zaman bu kapanın üzerimdeki tozunu atabilir, umutsuzluktan kurulabilir ve sabaha Ahu'yla birlikte Ahuzar'ı da uyandırabilirdim. Sıcaklığına daha da sokuldum. Dudaklarımdaki özlem ondan daha fazlaydı zira ilk defa sevişen sadece Ahu değil, Ahuzar'dı. Üzerindeki ölü toprağını atmış, hapsedildiği kafesin kapısından ağır ağır dışarıya adım atıyordu.

"Doktor bu işin nasıl yapılacağını da içeren genel bir kitap vereceğini söylememiş miydi?" diye soludu.

"Verdi," diye soludum nefes nefese. "Ben baktım. Bu konumda devam et, Töngü. Korkar, durur, geri çekilirsen seni gebertirim!"

Kasıklarımı sertliğine daha da yaslardım ve karnımda yanan ateşle kıvrardım. Nefesi yanağımı ve boynumu yaktı. Yüzünü saçlarımdan arasına gömerken başımın altındaki kolu beni kendine daha çok çekti. Diğer elinin eşofmanımın içine sızmaya çalıştığının farkındaydım.

Kesik nefesi kulağıma değdi. Bu her şeyi daha da harladı. Artık içimdeki tüm benlikler onu deli gibi istiyordu. Ne kafes vardı ne de korku. Delicesine onu sevebilir, tüm dünyaya bunu haykırabilirdim.

Kurtuldun, Ahuzar. Yaralandın, kanlar içinde kaldın ama bu savaştan sen sağ çıktın!

İçimdeki hırs ve güç patlaması kasıklarımda patladı. Göğüslerim yanıyor, tüm hücrelerim yeniden yeşermek için çırpınıyordu. Eli iç çamaşırımın içine sızdığında başımın altındaki güçlü kolunu hissedebiliyordum. Nefesi kulağıma değdi, benliğimi yakıp geçti.

"O zaman yönlendir," dedi canıma okuyacak bir sesle. Parmakları kasıklarına değdiği an içimde sıkışıp kalan kalın halat koptu. Nefesi kulağıma deyip yanağıma ilerledi. "Devam mı Ahu?"

Hırsla başımı salladım. Kolunu boyun çukuruma yerleştirmek için kıvrılırken parmaklarını sıcaklığımda daha fazla hissettim. Ağır ağır okşuyor, boynuma derin öpücükler bırakıyordu. Başıma destek veren kolunun bir kısmı bedenime dolandı. Düşmemek için iki elimle kolunu kavradım. Parmakları yavaş ama canıma okuyacak bir şehvetle yanıyordu. Kendini dizginlediğinin

farkındaydım. Daha sert ve hoyrat sevişirdi. Darbeleri ani ve yıkıcı olurdu ama bu defa zorlansa dahi kendini tutuyor, sakinlikle ilerliyordu. Bu bile yerle bir etmek için yeterliydi.

“Bana de ki...” diye soludu kulağıma. Sıcaklığını hoyratça okşadığı anlar mı daha deli ediciydi yoksa bu mu karar vermem zordu. Tüm benliğiyle sevişmesini seviyordum ama bu anın verdiği his kelimelerin ötesindeydi. Parmakları içime dalmadı. Islaklığı daha şimdiden başlayan varlığını delirttikçe delirtti.

“Timur!” diye soludum.

“Bana de ki...” diye tekrar etti kendini. “Bin yıl daha benim için savaşacaksın.” İki parmağını yavaş yavaş içime itelediğini hissettim. “Savaşırım, Ahu.”

Dudaklarımdan kesik bir soluk kaçtı. Dikkatli olmamız gerektiğini biliyordum ama aklımı başımdan alıyordu. Başımı geri atıp nefesine daha da sokuldum. Ellerim kolunu ve kaslarını daha sıkı kavradı. Damarları belirginleşmiş, nefesi haddinden fazla sıcaklaşmıştı. Parmaklarını tam itmemiş, birkaç kez ilerleyip daha sonra ağır ağır çekmişti. Gözlerim zevkle karardı.

“Yarın sabah...” dedim zorla. “Yeni bir sabaha uyanalım. Güneş ilk defa bizim için doğsun.”

İçimden çıkardığı, ıslaklığımla sarmalanmış iki parmağını dudaklarına ilerlettiğini gördüm. O an için ona bakmamalıydım. Gözlerini zevkle kapadığını gördüğümde kasıklarım sıkışıp kaldı. İki parmağını dudaklarında gezdirmiş, gözlerini açarken kahvelerde dönen zevk ateşi başımı döndürmeye yetmişti.

“Annesi böyle babasının aklını başından almaya devam ederse o Güneş nasıl doğacak?” diye inledi. Yüzünü yeniden boynuma gömerken bedenime destek veren eli sızlayan bir göğsümü sıkıca kavradı.

“Suç bende değil, sende,” diye soludum. Dudaklarımda kıvrak bir gülüş vardı. Şimdiden terlemiştim. Alnıma ve boynuma terden yapışan saçlarımı hissedebiliyordum ama Timur’un umurunda değildi. “Babası böyle olmasaydı annesi de sürekli bu halde olmazdı.” Gövdesi sırtıma destek veriyordu, kalçalarım ise çaresizce aranıyordu. “Devam et,” dedim dudaklarına doğru. Arsız bir gülüş sundum. “Yavaşça...”

“Mümkün mü?” diye soludu. Eşofmanımı bacaklarıma doğru sıyırmaya çalışıyordu. Kıyafetlerden tamamen kurtulmaya çalışmak o an için zaman kaybı gibiydi. Kalçamı hafifçe toparladım. İç çamaşırlarımla birlikte eşofmanımı dizlerime kadar sıyırdı. Karnımın altındaki yastığı düzeltmeyi ihmal etmemiş ve zıvanadan çıkmış hormonlarım buna dahi yükselmişti.

Tişörtümü göğüs altına kadar toparladı. Eli kalçamda gezinip yeniden kadınlığımda durdu. Küçük bir andı. Avuçlayıp hafifçe sıkmış, kesik nefesi boynumu yakmıştı. "Devam mı?" diye sordu.

Hızla onaylayan bir mırıltı çıkardım. Oysa üzerine kıvranırken yüzünde beliren ifadeyi, alından süzülen terleri görmeyi tercih ederdim ama şu an için imkânsızdı. Doktorun önerdiği en uygun pozisyon buydu. Bir süre benim sırtım onun gövdesine yaslı, onun bedeni ise bana bütün bir şekilde yaşayacak gibiydik. Başımı ona çevirmek, gözlerini görmek istedim. Bunu başardığımda ıslaklığımdaki eli uzaklaşmıştı, ona yasladığım sırtımı rahatsız etmeden pantolonunu çıkarma derdindeydi. Kısa bir andı. Gözleri gözlerimi bulduğunda birbirine yaslı bacaklarımdan üstte olanı hafifçe kaldırmış, sertliğini ıslaklığımın üzerine bırakmıştı.

Dudaklarına doğru soludum. Bundan sonrası için kelimelere yer yoktu. İkimiz de biliyorduk. Elimi geri atarak yanağını okşamayı denedim. "Yavaş olmalıymışsın," derken yansam da bu haliyle eğleniyordum. Gözle görülür bir şekilde zorlanıyordu zira asla onluk değildi. Benlik de değildi ama sert ya da nahif, ona dair hiçbir dokunuşu reddetmezdim.

"Susmazsan çok pis konuşacağım," dedi. Kolu bedenimi daha sıkı kavradı. Bacağımı hafifçe kaldırıp ıslaklığıma sürtünen sertliğine alan açmaya çalıştım. Hareketlerim yavaştı ama benim için bile öylesine zordu ki. Deli gibi üzerinde kıvranmak, onu hissetmek istiyordum. Hamilelik gerçek bir çılgınlıktı. Belimi büken ise platinlerdi. Her şeyi aynı anda yaşamak ise yerle bir etmek için yeterliydi.

Terlemişti. Yüzünü yeniden boynuma saklarken gövdesindeki koluna yeniden iki elle tutundum. Nefesi boynumdan yanağıma, yanağımdan kulağıma değdi. Sertliği kadınlığıma sürtündükçe inledim, sızlandım, kıvrandım. Gözlerim zevkle kapandı.

Bitti, Ahuzar. Bitti, Ahu... Seninle, burada, hayatta. Bir aile kuracak, herkese inat yaşayacaksınız. Sevdiğin adam burada, kızın burada, kardeşin ve korumak için mücadele verdiğin herkes burada.

Dişlerini kulağımda hissettiğimde iniltim sesli bir soluğa dönüştü. Erkekliği varlığıma sadece sürtünüyordu ama biraz daha böyle devam ederse alev alacaktık. Sertliği aklımı başımdan alacak bir seviyedeydi. Sesli iniltimin dudağımda asılı kalmasına neden olan, sertliğini yavaşça içime ittiğı andı. Yavaş, tedbirli ve son derece ağırdı. Tüm varlığını itmemiş, ucunda kalmıştı. Küçük bir an o noktada gidip geldi.

"Timur..." Adını daima şiddetle bağıırırdım ama ilk defa benim dahi sesim bu denli nahifti.

Sevişmiyor, savaşıyordu. Gövdemdeki eli göğsümü sıkarak bedenimi yine var gücüyle kendine yaslamış, dişleri ve zor toparladığı nefesi kulağıma

değmişti. Dudaklarını boynuma bastırıldığını hissettim. Ya öptüyor ya da emiyordu, emin değildim ama çetin bir savaşta olduğu keşindi.

Varlığının sadece bir kısmıyla ağır ağır gidip gelmeye devam etti. Anlaşılan doktorun önerdiği pozisyonları da gebeler için genel bilgiler kitapçığını da benden önce o incelemiş, detayları ezberlemişti. Her şeyi benim söylemeye gerek kalmadan ayarında yapıyordu.

"Güneş doğduktan sonra..." diye soludu kulağıma. "Olaclaklardan ben sorumlu değilim, haberin olsun." Belli belirsiz inledi. Yavaş gidip gelişlerini hızlandırmamak için göğsümü daha sıkı kavramış, avcuyla ezmişti.

Tüm hücrelerim yanıyordu. Ağır ağır gidip gelmeye devam etti ama ona dair doyumsuzluğum öyle bir noktadaydı ki her anına razıyım. Keyifle onayladım. İşime gelirdi.

Yavaş yavaş, içime tamamen girmeden, gidip geldi. Yavaş, yavaş, yavaş...

Ama onun solukları, benim ise iniltilerim hızlıydı. Yüzünü yeniden saçlarıma sakladığında ağır ağır gidip gelmesi durmuştu. Tüm benliğini içime itmemek için savaşıyordu. Bacaklarının titrediğini hissettim. Aniden içimden çıkması ise beklenmedikti. Hırsını alamamış olmalı ki aniden eli kadınlığını kavramış, yavaş olmaya çalıştığı ama hoyratlığını istemsizce belli ettiği bir şekilde okşamıştı. Kasıklarındaki ağrının patlama noktasına geldiğini hissediyordum. Parmakları boşalan varlığını doldurdu. Soluklarım sıklaştıkça bacaklarım titredi. İçimden aniden boşalan sıvı Timur'un parmaklarına bulandı. Bacaklarım titriyor, başım sönüyordu. Tırnaklarımı koluna bastırılmış, var gücümle sıkıyordum. Zevkle inlerken gözlerim kapandı ve dudağımdan dökülen isim sadece ona aitti.

Kasıklarımdan akan, parmaklarında asılı kalan ıslaklıktan bir tutam koparmış, elini hızla kendi erkekliğine sarmalayarak kendini ovuşturmuştu. Kalçalarımaya değen varlığını hissedebiliyordum. Hırsıyla soludu. Benden boşalan sıvıyla kendi erkekliğini hırsıyla okşamaya devam etti. Dönüp ona bakmak istedim ama birkaç saniye sonra başı yeniden boynuma düşmüş, ondan kopan ıslaklık da kalçalarımaya yayılmıştı.

Derin bir soluk verdiğini duydum. Rahatlamamanın verdiği etkiyle omuzlarım gevşemiş, kalçalarımın titreyişi durmuştu. Kesik soluklarımı dizginlemeye çalışıyor, başarılı olamıyordum. Tırnaklarımı geçirdiğim kolunu kavrayan ellerim hafifçe gevşedi ama bırakmadım. Derin bir nefes verirken koluna minik bir öpücük bıraktım.

"İnşallah sen doğurana kadar ben benim emanetleri koparıp atmam," diye solduğunu duydum. "Delirteceksin beni."

Gülüşüm memnuniyet doluydu. Kasıklarımdan boşalan his tüm bedene yayıldı. Derin bir nefes verirken kolunu kavramayı bırakmadım. Sırtımdaki ölümü ona yaslardım. Kalçama vuran sertliği yine aklımı başımdan

almak için yeterliydi ama aniden bastıran uyku anlatabileceğimden daha tatlıydı. Gözlerimi kapatırken dudaklarımdan içli bir soluk daha kaçtı. Asla birkaç saniye içinde uyuyakalan bir insan olmamıştım ama hormonlarım normal seviyede değildi.

Kedi gibi sırtımı ona yaslamaya devam ettim. "Timur..." dedim tatlı bir şehvetle. "Canım."

"Timur'un canını aldın," dediğini duydum.

Cevap vermedim. Dudaklarımda sersem bir gülüş belirdi, gözlerimin üzerindeki ağırlık haddinden fazlaydı. Kaldıramadım. Kendi iç çamaşırımı yukarı çekme zahmetinde dahi bulunmadım. Kasıklarımda patlayan şey tüm bedenimde yayılan bir rahatlama hissine neden olmuştu. Uyku, sevişmenin verdiği rahatlıkla aniden bastırdı.

Nefesi kulağımdaydı. "Uyudun mu sen?"

Reddeden bir homurtu çıkardım ama gözlerimi yine açamamıştım. Evet, uyuyacaktım. Muazzam bir rahatlama içindeydim. Omuzlarımdan kalkan yükler, özgürce uçabilmem için parçalanan bir kapan vardı. Normal şartlarda kalçama değen sertliğiyle dakikalarca mesaimiz olurdu ama bir ruh halinden diğerine hızla koştüğüm şu günlerde kendime dahi yabancıydım. Dalmış degildim ama gözlerimi de açamıyordum.

Gövdesi sırtımdan ayrılmadan hemen önce dövmenin üç ayrı köşesine derin öpücükler bıraktı. Ata, kuşlara ve ölümün işlendiği pusulaya. Son bir öpücük daha eklediğini hissettim. Pusulanın içine benden habersiz işlenen rakamlara... Temiz bir bezle kasıklarımı sildiğini hissettim.

"Alev ateş bir şeydin, şimdi bir de anlamsızca tatlılaştın," diye homurdandığını duydum. "Bu iş çok garip bir hal alıyor."

Cevap veremedim. Zaman ve hiçlik birbirine karıştı. Karanlığa düştüm, bilinmezlik içinde yuvarlandım. Yatağın gıcirtısıyla irkilerek kendime geldim. Timur'un kolu yavaşça bedenime dolanıyor, çıplak gövdesi yine sırtıma destek oluyordu. Ayılmak istedim ama olmadı. Başımı hafifçe kaldırıp, uyku sersemi bir edayla boynumu arkaya çevirerek ona bakmayı denedim. Üzerimdeki tişörtü hangi ara çıkardığını bilmiyordum ama üzerimde sutyen ve alt çamaşırım vardı. Sadece karnımı değil, bacak aramı, karnımı, başım da dahil olmak üzere dört bir yanıma yastıkla sarmalamıştı.

"Hı?" dedim anlamsız bir şekilde. Ne dediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bedenime sarılmak üzereyken, duraksayıp boş boş baktı. Hangi ara bunu yaptığını bilmiyordum ama düş almıştı. Kısa saçları ıslaktı, çehresinden yayılan ferah bir koku vardı. Sevişme ortasında uyuyakaldığım düşünülürse soğuk düş alma ihtimali yüksekti. Belki de Aknene'nin sesi kulaklarında yankılanmıştı. Gusülsüz uyuyan insanın cehenneme direk olacağını aylarca kulağımıza bağırıp durmuştu.

“Ne, hı?” dedi bu anlamsız sorum karşısında.

“Uyudum mu ben?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Önemi var mı?”

Cevap veremedim. Uyku yeniden bastırılmış, başım yastığa düşmüştü. “Ben de gusül alayım,” dediğimi duydum. “Aknene kızar.”

Küçük kahkahası değdi kulağıma. Nadir sunardı. Kalın, tok ve sersemleticiydi. “Uyu, Ahu, uyu.”

Üzerime battaniyemizi çekmiş, yatağın gıcirtısına aldırmadan bedenini sırtıma yaslamış ve büyük eli belimde gezinerek şiş karnımda, kızımızın üzerinde durmuştu.

Bazı uykular sarhoşluk halinden farksızdı. Buna seviştığımız anlardan sonra bastıran uyku da dahildi. Aklımı başımdan alıyorken sarhoş olmamak zordu. “Timur,” dedim gözlerimi açmadan. Onaylayan bir mırıltı çıkardı. Yüzünü saçlarıma saklamıştı. Hissediyordum. “Ben doğuracağım,” dedim aniden.

Her zamanki gibi sakın ve makuldü. “Evet, Ahu, doğuracaksın.”

Kralşan’ın son zehri uykumda dahi kulaklarımda patladı. Bebeğim, onun nefretle bakan gözlerini hissetmiş gibiydi. O an içimde kasılıp kalmıştı kızım. Oysa o gözlerin ve sesin ona değmesini asla istemezdim. *O bebek doğmayacak*, diye bağırırmıştı art arda. Çok şey söylemek istedim ama uyku daha ağır geldi. Timur’un elini kızımızın üzerinde hissetmem ise tüm rüya kapanlarından daha etkiliydi.

Derin bir nefes verdim. Başımı yastığa, zihnimi sevdiğim adamın kokusuna gömdüm. Bu gecenin sabahına doğacak olan güneş ilk defa tüm insanlar için değil, sadece bizim için doğacaktı. Umut kayıp giden bir yıldız, geçmiş dikenli tellerle kaplıydı. Lakin gül de bülbül de buradaydı. Diken de bağrından dökülen kanlı sümbüller de buradaydı.

Daima karanlık, basık ve kasvetli rüyalarda gezinen, her gece bir şey gören ama sabaha ya hatırlamayı ya da unutmayı seçen zihnim sadece bu gece hiçbir kâbus ya da rüya görmemişti. Belki de görmüştü ama bu defa hatırlamamayı seçen zihnim değil, bendim. Boş bir karanlıkla değil, huzurla sarmalandım. Sırtımdaki babamın atı Küheylan’ın Kadife’yle birlikte yeşilliklerde dörtmala koşmasını izledim. Omzumdaki kuşlar özgürlüğe kanat çırpı, pusulam hep güneyi gösterir, herkesin tersine giderdi.

Kadife ve Küheylan kırlarda dörtmala koşarken ilk defa sırtıma işlenen pusulam güneyi değil, kuzeyi gösterdi. Kuzeyi, en kuzeyi... Sarp kayalıkları, başı dumanlı dağları ve hırçın denizi; memleketimi, Timur’un evini, evimizi, Karadeniz’i.

Tüm dövmeyi anaç bir kucak gibi alttan sarmalayan dikenli teller çiçeklendi, kırmızı güllere dönüştü. Omzumda, özgürlüğe uçan kuşların kanatları bulanık ve dağınıktı. Öyle olmalarını istemiş, sırtıma öyle işletmişim. Neden bunu istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Uykunun derin kollarında Timur'un nefesini ve dudaklarını yine o dağınık kuşların üzerinde hissettim.

Kadife ve Küheylan hızlandı. Küheylan ölmemiş, Kadife bacaklarından vurulmamış gibiydi. Pusula hızla dönüp kuzeyde durdu. Kuşlar uçtu, dikenler ve güller ahenkle dans etti. Timur'un dudaklarının değdiği yerdeki dağınık kuş kanatları aralandı, aralarından minik bir güneş parladı. Bedeninden kopan ışık parçaları pusulanın güney ucunu yaktı. Sayılar ve ölüm yanıp, küle dönüşürken kızgın külleri Kadife'nin dudaklarından çıkan soluklarla diken ve güllerin üzerine döküldü.

Nefret ettiğim dövmem yeni bir anlam kazandı. Timur'un kesik sesi çok derinlerden kulağıma değdi. Eli şişkin karnımda, nefesi kulağımda, bedeni sırtımdaydı.

"Şimdi sen beni duyuyorsan benim de seninle konuşmam mı lazım?" dediğini duydum. "Sesimi duydukça beni tanırmışsın. Saçma ama herkes aynı şeyi söylüyor." Boynumdan derin bir nefes çekti. Eli şiş karnımı hafifçe okşadı. "Annen uyuyor." Derin bir nefes verdi. "Şu an sana anlatmak için aklıma başka bir şey gelmiyor."

Cevap vermek istedim ama uyku daha tatlıydı. Elinin yavaşça karnımı okşadığını hissedebiliyordum. "Çok konuşmam," dedi ağır ağır. "Yani konuşmam. Söyleyecek, anlatacak çok şeyim yoktur. Muhtemelen bu yüzden anneni daha çok seveceksin. O konuşur, anlatır, güler, güller kadar güzel kahkahalar atar. Eli hep üzerinde. Ama beni de tanı isterim."

Duraksadı ya da ben artık duymuyordum. Birkaç saniye sonra sesini yeniden duydum. Muhtemelen konuşmak için kızına anlatacak muhabbet arıyordu. Karnımı hafifçe okşamaya devam ederken yüzünü ensemden hissettim. Nefesi saçlarımdan arasındaydı.

"Sen benim gibi lanetinle değil, uğurunla geleceksin. Bana *Timur*, dedikleri gün ölüm geldi. Ama sana *Güneş*, dediğim gün o iblisi yakaladım. Bunu senin adıyla yaptım, biliyorum. Bana benzediğini, rahatsız edildiğinde sessizleştiğini söylüyorlar. Benzeme. Susmak benim seçimim değildi, sen kahkahalar at. Annene benze. Her şeyinle o ol." Yeniden duraksadı. "Şu an için aklıma anlatacak başka bir şey gelmiyor." Kelimelerinin aksine göbeğimi seven eli durmadı. "Kendimi, kendi kendine konuşup dağda taştan koşan Resul gibi hissediyorum. Çok sık bir iş." Yeniden duraksadı. "Son cümleyi duymadın say. Annenden sonra en uzun sohbet ettiğim tek kişi olabilirsin ama karşılık alamayınca kendimi götelek gibi hissediyorum." Eli küçük bir an

yine, yeniden durdu. "Bu cümlevi de kurmamalıydım, değil mi? Babanı idare et. Seninle birlikte konuşmayı öğreniyorum say."

Küçük bir an yine sessizleşti.

"Babanı..." dedi ağır ağır. "Garip bir cümle, değil mi? Sen şimdi bana *baba*, diyeceksin, öyle mi?" Büyük avuçiçi karnımı ağır ağır okşamaya devam ediyordu. "Ben yapabilir miyim bilmiyorum ama annen senin için dünyanın en iyi annesi olacak. Eminim. Canını çok yakma, onu yorma. Yeterince yoruldu. Yeterince mücadele verdi. Bana benzersen doğumun can yakar. Sakın bana benzeme, Güneş, sakın bana benzeme. Yeterince yoruldu. Bizim onu yormamamız lazım."

Kızımın minik kıpırtısını hissettim. Sadece ben hissetmiş olmalıydım. Uyku halim sürüyordu ama kendimdeydim. Buna rağmen gözlerimi açmamıştım, onu dinlemeye devam ediyordum. Bu denli konuşmanın onun için külfet olduğunu bilecek kadar onu tanıyordum. Mesele sessizliği sevmesi değil, sessizliğe mecbur bırakılmasıydı. Ona cevap veren, soru soran insanlara dahi sessiz kalırken henüz göğüs kafesimde saklanan kıızıyla bu denli konuşması kalbimin ortasını yakıp yıkmaya yetti.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Saçmaladığımı hissediyorum," dedi en sonunda. "Ama söylediklerime değil, sesime odaklanacağını umuyorum."

Güneş aniden yine hareketlenmişti. Doktor onun güçlü ve darbelerinin sert olduğunu söylemişti ki haklıydı. Son günlerde aniden hareketlenmiş, seğirmeler tekmelere dönüşürken güçlü bir hal almaya başlamıştı. Bu darbesini Timur'un eli de hissetmiş olmalı ki sırtımı yasladığım bedeninin hafifçe dikleştiğini, nefesinin saçlarımdan uzaklaşıp omuzlarıma değdiğini hissettim.

"Kıpırdadın mı sen?" dediğinde bu defa sessizdi.

Ağlamamak için çetin bir savaş veriyordum. Babam da geceleri önümüzde diz çöker, uyuduğumuzu düşünerek sessizce iç dökerdi. Uykusu ağır olan Biricik onu hiçbir zaman duymamıştı ama kuş uykusunda olan ben her cümlesini zihnime kazımaıştım. Hülya denen o hasta kadının bizi de kendisiyle birlikte öldürmeye çalıştığı gerçeğini unutmamın ve zihnimden silmemin nedeni babamın sesiydi.

Ahuzar, derdi derin sesi. Sen doğduğun gün güneş öyle parlaktı ki doğa sonbaharı değil, baharı karşılıyor gibiydi. Ama aniden şiddetli bir rüzgâr başlamış, ahırın çatısı uçup gitmişti. Ve Biricik, sen doğduğunda gökyüzü yıldız doluydu. Belki de İstanbul ilk defa bu kadar çok yıldıza şahit oluyordu. İkinizin de kendi fıtratıyla doğduğunu o gün anladım. Kızlarım, hep böyle yaşayın. Olur mu? Yıldız gibi parla, Biricik'im. Sarı saçların rüzgârda savrulsun. Ve sen, Ahuzar... Benim hırçın kızım, kıymetlim, dilerim ömrün sonbaharla değil, ilkbaharla geçer.

Boğazımdaki yumruyu zorlanarak yuttum. Herkes anne olmaya layık değildi. Tıpkı baba olmak gibi. Hiçbir annelik görmeyen ben, bu hissi ılık-lerime kadar hissederken babası tarafından ateşler içinde bırakılan o küçük Timur'un babalık kavramını benimsemeye çalışması, ona karşı içimde yanan aşkın merhametle sarmalanmasına neden oluyordu. İnsan yaşadıklarından değil, seçimlerinden ibaretti. Bize bir hayat sunulmamıştı. Kaderin kırılmaz sanılan zincirlerini buna rağmen kırmaya çalışıyorduk. İyi bir anne baba olur muyduk bilmiyordum ama deniyorduk. Geçmişimizin arkasına sığınıp kaçmıyorduk.

Timur'un bedenini yeniden yatağa bıraktığını hissettim. Eli kıpırdamıyor, yeniden bir hareket olup olmayacağını kontrol ediyordu. Genzim yanmasa ve konuşabilsem *sesini sevdi, konuşmaya devam etmeni istiyor*, derdim ama yapamadım.

"Muhabbete devam etmek istiyor gibisin," dediğini duydum. "Zor gibi. Anlatacak bir şeyim kalmadı. Ama seninle aramızda bir sır olsun. Her gece annen uyurken sana birkaç şey anlatırım, tamam mı?" Derin bir soluk verdiğini duydum. "Ablam da bana öyle yapardı. Uykuya dalmadan önce o gün ne yaptığını anlatırdı. Dünyanın en sık muhabbeti ama çocukken öyle olmuyor." Aniden sessizleşti. "Sövmeyecektik, değil mi?" dedi ağır ağır. "Beni biraz böyle idare et, halletmeye çalışacağım. Şimdi sana anneni ilk gördüğümde aklıma gelen dizeyi söyleyeyim ve bu muhabbeti bu gece için burada bitirelim, tamam mı? Çenem ağrıdı."

Bunca zaman sessiz kalmışken, Kralşan denen o laneti kapana kapadığı an dilindeki kelepçeleri bu denli çözmesi de genzime dolup kaldı. Onu ailesinden uzak tutamamak omuzlarına yükledi, biliyordum. Bu gece o da derin bir uyku çekecekti.

Karnımdaki parmakları durdu. Yüzünü yeniden saçlarıma gömmüştü. Enseme değen sıcak nefesi hayat kadar yakındı. "Gözleri ahuya benzer, kaşları yay gibi. Yüzü güle benzeyen bir dilber gibi." Eli kızımızın üzerinde olsa da sevgisi banaydı. "Öyle işte. Annen..." dedi ağır ağır. "İkimizin de hayatını üç harfle değiştiren bir kadın. Bana Ahu, sana can."

Eli karnımın üzerine ilerledi. Kolunu bel oyuntuma atıp elimi kavradı. Cümleleri buraya kadardı. Benim için konuşmasına dahi gerek yoktu. Öpüşü de sarılışı da yeterdi. Bu gece sabaha erecek, gün doğacaktı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Beyrut Limanı'nda yanıp kucağına düştüm. Bir kafesin içinde onu görüp ardından koştum. Avcumdaki yarayı ona açtım. Bir tek ona gülüp en çok ona yandım.

Bülbül kapana düştü. Gül yandı. Bülbül feryat etti. Tulpar'ın kanatları parçalandı. Karadeniz karardıkça karardı. Bir atmaca kuşunun kanatlarına

küçük bir sevda takılıp kaldı. Ölümsüz kapan bir değil bin ah-u-zarla kırıldı. Geriye bir Ahu kaldı bir de can bildiği aşkı.

Kimse bilmedi ama üç harf yine çok şeyi değiştirdi. Can gibi... Ahu ve aşk gibi...

Üç Hafta Sonra...

Yakup Öz takvim yapraklarını sayardı. Okur, biriktirir, çekmecesinde saklardı. İnce, uçları sararan ve zamanın tozu kokan sayfalara bakmak hoşuna gider, zamanı elinde tutabildiğine inanırdı. Parmaklarının arasındaki takvim sayfası bugüne aitti. Zaman yine hızla akmış, Kenan Kralşan'ın Kanpusu tarafından yakalandığı haberinin üzerinden üç hafta geçmişti.

Geçen üç hafta fazla sessizdi. Saçlarına düşen aklar boş değildi. Tecrübeleri kulağına sayısız ihtimal fısıldıyor, bu sessizliğin sonunun iyi olmayacağını bilecek kadar bu dünyayı tanıyordu. Dağhan, Asım ve Mahir'in ölüm haberinden sonra ormanın içine saklı bu eve dönmemiş, başka bir yaşam seçmişti.

Kulağına gelen haberler son günlerde Dağhan'ın saklandığı köşeden çıktığını, onlara ait bir başka mülke yerleştiğini söylemişti. Yakup oğlunu en son Asım'ın küçük cenaze töreninde, mezara toprak atarken görmüştü. Siyah gözlükler altında oğlunun yanağına ağır ağır süzülen yaşlar vardı.

Hırslı, öfkeli ve üzgündü Dağhan. Her zamanki nahif duruşundan eser yoktu. Bıçağın bilendiğinde keskinleşmesi gibiydi her şey. Dağhan darbe aldıça içindeki karanlığı gösteriyordu. Bu sürede kendisiyle iletişime geçen tek kişi Süheyla olmuş, hamile olduğunu söylemişti. Sayısız gebelik ve düşük geçirdiği için sesi sakindi. Sağlıcakla doğana kadar umutlanmamaya çalışıyordu ama Yakup yine umutla dolduğunu anlayacak kadar gelinini tanıyordu.

Masasının üzerindeki telefona düşen mesaj sesiyle gözlerini takvimden kopardı. Ağır ağır bıraktı, telefonuna uzandı. Sayısız eli ve kulağı vardı. Bu sessizliğin hayra alamet olmadığını anlamış, Kurul denen yapılanmanın ülke içindeki faaliyetlerini araştırması için kuşlarına haber salmıştı. Mesaja göz attı. İsimsiz bir numaraydı ama güvenli olduğunu biliyordu.

Kartel denen bir adamdan bahsediyorlardı. Kenan zayıfladıktan sonra güçlenmişti. Meksika kökenli olduğu, her gece akla gelmeyecek fantezilerle dolu partiler verdiği söyleniyordu. Yasaklı madde alışverişini son aylarda elinde tutan tek kişiydi. Ve Kanturalı Bey'den öğrendiğine göre Kurul'un en sağlam üyesiydi.

Yine kulağına gelen haberlere göre Kartel son günlerde öfkeliydi. On ikili masa Dağhan'a verdiği bağlılık yeminine sadık kalıyor, Kralşan ve eski bağlantılarına ait hiç kimseyle iş yapmıyordu. Aniden ülke içindeki gücü zayıflayan

Kartel, Kenan'ın yakalandığını öğrenmiş ve Blarta Bella denen tehlikeli bir kadınla art arda görüşmüştü.

Görüşme içerikleri bilinmiyordu ama Yakup Öz ne olacağını çok iyi biliyordu. Kanpusu ya saldıramazlardı. O, görünmez bir eldi ama göz önünde olan tek kişiye var güçleriyle hançerlerini saplayacaklardı.

Mesajda gezinen gözleri ağırdı. Beklediği haber gelmişti. Ağır ağır toparlandı. En temiz takım elbisesini giyip cebine köstekli saatini taktı. Eşinin fotoğrafını masasının köşesine değil, ortasına, kızları ve Dağhan'ın olduğu kareyi ise annelerinin yanına bıraktı. Ne iyi olmuştu ne de kötü. Yapılması gerekeni yapar, gücün elinden kayıp gitmesine tahammül edemezdi. Hisleri yutar, mantıkla yaşardı. Yeraltında merhamet değil, mertlik ağır basardı. İki kalıbın da dışındaydı.

Kenan'ın yakalanması, Kızılgerdan Operasyonu'nun son bulması için çabalamıştı ama işler ilk defa planları dışında ilerlemiş, yollar çıkmaz sokağa varmıştı. Son sokaktaydı Yakup Öz. İlk defa yapılması gerekeni değil, yapmak istediğini yapacaktı. Dağhan'ın gözlerindeki karanlığı çok küçükken görmüş, onu bu dünyadan uzak tutmak için ezmişti. Ezdikçe siner, kaçar sanmıştı.

Oysa aslan bir kafese hapsedildiğinde kediye dönüşmezdi. Dağhan'ın vücuduna işlediği her dövme içindeki bastırdığı hislerin iziydi.

Artık buna direnmeyecekti. Oğlu kendine bu dünyayı seçiyorsa ona düşen son şey bunca yıldır edindiği ismi hakkıyla ona bırakmaktır. Odasından çıkarken ilk defa silahını almamıştı. Evinin merdivenlerini ağır ağır indi. Yaptığı hiçbir şey için pişmanlık duymadı, duymayacaktı.

Malikânedен çıktığında yanına ilk koşan daima Asım olurdu. Artık yoktu. Annesinin acısı Dağhan'ı karanlığa çekmiş, Asım'ın ölümü gözlerini karartmıştı. Temennisi birkaç saat içinde Dağhan'ın kulağına gidecek haberin, içindeki o öfkeyi beslemesiydi. Bu dünyada oğlunu diri tutacak olan şey o nefretti.

“Yakup baba,” dedi yanına gelen delikanlı. “Buyur, bir isteğin mi var?”

“Arabayı hazırla. Gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Yolda söylerim. Bir saat içinde orada olmalıyız, çabuk olun.” Cebinden çıkardığı on iki zarfı ona uzattı. “Bunu bahçivana ver. Benim haberim geldiğinde bu zarfları üzerinde yazan adreslere göndersin.”

“Ne haberi, Yakup baba?”

“O anlar,” dedi sadece. Delikanlı sorgulamamış, zarfları almıştı. Yakup Öz'ün yaşanmışlık dolu gözbebekleri yıllardır kendini ve ailesini saklamayı başaran ormanda gezindi. “Bir saat sonra...” dedi ağır ağır. “On ikili masaya haber salın. Gönderilen bu mektupları hemen okumalarını sağlayın. *Yakup Öz kendini oğlu için feda etmiş ve hepinizden yaptığı iyiliklerin karşılığını şimdi*

istiyor, devin. Bundan sonra herkes canı pahasına masa lideri Dağhan Öz'ü ve ailesini koruyacak!"

Genç adamı uzaklaşırken Yakup Öz'ün duruşu kendinden emindi. Oğlunun içindeki savaşı görebiliyordu. Hem kaçmak hem kalmak istiyordu. Oysa bir yön seçmeyen her tekne denizde kaybolurdu. Tıpkı onun gibi.

Ne iyi ne kötü olabilmeyi başardığı bu dünyada ilk defa bir yönü seçecek, gerçek bir baba olacaktı. Oğluna bir soyadı bırakacak. Dağhan'ın gözlerinde belirginleşmeye başlayan nefreti sağlamlaştırmak için kendi kanını sunacaktı. Seçtiği dünyanın sertliğini yüzüne vuracak, benimsetecek, uzaklaştırmak işe yaramıyorsa her şeyin hakkını verip arkasından gerçek bir vâris bırakacaktı.

Dağhan, bir acıyla daha yanacak ama pişecekti. Darbe alacak lakin yıkılmayacaktı. Rüzgârı delip geçen bir mızrak gibi bu savaşı başlatan o olmayacak ama sonuna adını yazdıracak, o karanlık on iki koltuğun ve yeraltının uzun yıllar boyunca itaat edeceği tek lideri olarak kalacaktı.

Dağhan Öz, diyeceklerdi ona. Yüzü asla bilinmeyecek ama adı yıllarca dilden dile dolaşacaktı. Kanpusu'nun yeraltındaki eli, Yakup Öz'ün ise tek vârisi olacaktı.

"Bekle, Ahu."

Timur'un sesini duyana kadar niyetim ocağın üzerindeki çaya uzanmaktı ama sesini duyduğum an elimi hızla geri çekmiş, yaramazlık yapmak üzereyken yakalanan bir çocuk gibi dikleşmiştim. Saniyeler içinde gölgesi arkamda, nefesi saçlarımda, yanımdan uzanarak demliğe uzanan eli sol yanımdaydı.

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Ocağın altını kapatırken demliği tek eliyle kavramıştı. Bunu yaparken gözlerinde imalı birkaç kelime vardı.

Sana ağır kaldırma, demedim mi Ahu...

"Ağır değil ki," dedim anında. "En azından bunu ben götüreyim, Timur. Patladım oturmaktan."

Hayat artık kara kış gibi değil, bahar rüzgârları gibi hissettiriyordu. Hiçbir şey bitmiş değildi, biliyordum ama son üç hafta Rize günlerine benziyor, ruhumdaki yaralar arsızca kapanıyordu. Umut böylesine yüz­süz ve bulduğu en ufak çatlaktan ruha sızacak kadar güçlüydü. Karnım her geçen gün biraz daha ağırlaşırken bebeğim altıncı ayına girmiş, hareketleri ve benim hareketlerime olan baskısı artmıştı.

Ortopedi doktorunun verdiği egzersizleri her gün yapıyordum. Daha doğrusu Timur'un desteğiyle bir şeyler yapmaya çalışıyordum zira daha şimdiden balona dönüşmüş gibiydim. Şişkinlik artıyor, uzun süre oturduğumda belim ağrıyordu. Dört yanım yastıklarla çevrelenmiş bir halde uyumak zorunda kalıyor, bazı geceler ağrıdan uyuyamıyordum. Timur'un eli daima belimde,

ağrıların üzerindeydi. Ovuşturuyor, masaj yapıyor, yükümü hafifletmek istiyordu.

Oysa bunların hiçbirisi benim için yük değildi. Ben geçmişe baktığımda yaşadığım ömürde sadece Rize günlerini hatırlayacak kadar ömrüme onu ezberletmiştim. Sadece o kısa günlerde gerçek sevgiyi hissetmiş, Aknene, Resul ve Âdem abinin Ahu kızları olmuştum. Timur'un göğsüne saklanmayıp yaslanmış, ilk defa bir toprağı memleket bilmiştim. Verdiğim onca mücadeleden sonra içimde büyüttüğüm Güneş'in bedenime verdiği ağrı zor değil, tatlı geliyordu. Bedenime yükü ağırdı ama ruhuma verdiği huzur kelimelerin ötesindeydi.

Timur cevap vermemiş, demlik elinde sessizce arkasını dönüp, mutfaktan çıkmadan hemen önce saçlarıma derin bir öpücük bırakmıştı. Cevabı netti. Onun için elime kâğıt da alsam ağırdı ve buna izin vermeyecekti.

Kadın doğum ve ortopedi uzmanı haftanın üç günü kontrol için geliyordu. Nispeten riskli bir gebelik olduğu için söyledikleri her detayı Timur benden daha dikkatli dinliyor, onlara karşı ifadesiz ve sessiz kalırken bana sayısız soru soruyor, olayı idrak etmeye çalışıyordu. Doktorlar *tedbirli olmamız lazım*, dedikçe tedirginlik seviyesinin artmasını izlemek ise oldukça keyifliydi. Doktor prosedür gereği *dikkat edelim*, dedikçe Timur bir gün boyunca *o ne demek istedi* öyle, diyerek kuruluyordu.

Birgün seni gerçek bir panik hali içinde görebilecek miyim, derdim hep. Artık gerçek bir panik halindeydi. Arada *doğuruyorum*, diye şaka yapma isteğiyle doluyordum ama *şaka*, dediğimde inanmayıp beni kucakladığı gibi en yakın hastaneye götürme ihtimali yüksekti. Emin olamıyordum.

Arkasından bakarken içli bir nefes vermek zorunda kaldım. Salona ilerlerken evin açık kapısından içeri giren Biricik'le kısa bir an yan yana geldiler. Timur'un başı yan dönüp arkada kalan beni işaret etti. Aralarında sessiz ama net bir iletişim vardı. Timur hâlâ aynıydı. Sessiz ve kendi köşesinde. Ama Biricik ben misali anlıyor, Timur kaşını kaldırdığında ya da uzun uzun baktığında bir şeyler söylemek istediğini fark ediyordu.

Timur'a kısa bir an şaşkın şaşkın bakarken, "Ne?" dedi. Timur'un gözlerini takip edip beni bulduğunda ise omuzları düşmüştü. "Abla!" Artık koşar adım bana geliyordu. "Ben sana *hiçbir şeye dokunma, ben taşıyacağım*, demedim mi? Timur abi ters ters bakıyor ondan sonra."

"Timur abin ters bakmıyor, Biricik. Normal bakışı bu."

"Hayır, ters bakıyor." Yanıma gelmiş, tezgâhın üzerine bıraktığım kahvaltı tabaklarını alarak gerilemişti. "Normal bakıyorsa dümdüz bakıyor." İfadesi Timur gibi boş bir hal aldı. "Ama bir şeyden rahatsızsa..." Anında Timur gibi ciddileşip tek kaşını havalandırdı. "Tam olarak şu ifadeye bürünüyor."

İstemsizce güldüm. Son günler fazla sessizdi. Timur ve ben bunun normal bir sessizlik olmadığını bilecek kadar bu savaşın içindeydik. Kenan hâlâ o kafesteydi. Gidip görmemiş, bir daha karşısına çıkmamıştım ama Timur her gün sessizce evden çıkıyor, o şeytanın ölümünü izlemek için gidiyordu, biliyordum. Kimyasal silahla öldürülecek olmasının korkusuyla beklediğini, bunun onu ölmekten daha çok korkuttuğunu söylemişti.

Umurumda değildi. Duyduklarım ve gördüklerim ağırdı. Kenan Kralşan inkâr edemeyeceğini kadar zeki bir adamdı. En azından ben en son öyle bırakmıştım ama Timur'un söylediğine göre o kafeste delirmek üzereydi. Ölmeyi bekliyor, hiç kimse onu öldürmediğinde daha çok deliriyordu. Bunu izlemek Timur'un hoşuna gidiyordu. *Benim değil.*

Ona dair hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Ölümüne bile. Sadece yok olmasını, hafızamdan silinip gitmesini istiyordum. Geçen süre kısaydı ama ona dair içimdeki pek çok hesabı kapatmıştım. İlk günkü bocalamam, onunla yüzleştiğim gün içine düştüğüm his bataklığından sıyrılmış, başımı yeniden gökyüzüne, güneşe çevirmiştim. Bir aile kurduğumu öğrendiğinde yüzünde beliren ifade öyle acıydı ki...

Ahuzar bugün geldiğinde onu dişleriyle parçalayacağını düşünür, bunun hayalini kurardı ama artık içimde ona dair bir öfke dahi yoktu. Nefretimden beslenerek büyüyen bir yılanı mutluluğumla ezecek, bunu büyük bir keyifle yapacaktım.

Ama hiçbir şey bitmiş değildi. Bunun da farkındaydım. Bu savaş Kenan'ın elinden çikalı uzun zaman oluyordu. Silah MİT'in elindeydi. Kurul sessiz, ülkede kalan üyeler daha da sessizdi ve bu sessizlik iyi değildi. Dağhan on ikili masanın yeni lideri olduğundan beri üyeler Kurul'a itaat etmiyor, Kartel ve Bella'nın ülke içindeki gücü azalıyordu. Diğer üyelerin başına gelenleri gördükten sonra Bella'nın kaçması olasıydı ama Kartel denen adamın bir şeyler yapacağına emindim.

Aralarında en güçlü olan oydu ve sessizce ülkeden çekilecek biri asla değildi. Timur'un tetikte olduğunu biliyordum. Bana söylemiyor, endişe duymamam için sessiz kalıyordu ama Biricik'i yanımızdan ayırmamış, Cihan ve Âdem abiye ise başka bir güvenli ev ayarlamıştı. Eski günlerdeki gibi Biricik'e yemekler yapmak istiyordum ama uzun süre ayakta kalamıyor, bel ve bacak ağrısından oturmak zorunda kalıyordum. Bu defa bana ablalık yapan Biri-cik'ti.

Kahvaltı hazırlıyor, evi toparlıyor, saniye başı bir şey isteyip istemediğimi soruyordu. Kalbimde doğurduğum kızım büyümüş, rahmimde büyüttüğüm kızıma bakıyor ve karnımı şefkatle okşuyordu. Odasında başucuna bıraktığı fotoğrafta ben, o ve Irmak vardı. Oysa gerçekliğimizde yan yana hiçbir kame-raya gülümsememiştik.

Cihan hediye etti, demişti. Onun adını söylediği anda gözlerindeki parıltı bile sevgisini anlatması için yeterliydi. Ve Timur'la garip bir şekilde iyi anlaşıyorlardı. Biricik'in çekineceğini, alışamayacağını düşünmüştüm ama yıllardır Timur'u tanıyor gibiydi. Birbirlerine benzediklerini yan yana olduğumuz şu günlerde anlıyordum.

İkisi de abla acısıyla olgunlaşmıştı. Anneleri ablaları, babaları boş bir duvardı. Ablaları yaşasın diye sessiz kalmıştı. Sadece onların ellerini kavramış ve gövdelerinde huzur bulmuşlardı. Belki de bu yüzden az konuşmalarına rağmen birbirlerini bu kadar iyi anlıyorlardı.

"Onu bu kadar hızlı çözmüş olman beni çok etkiliyor," dedim gülümseyerek.

"Çünkü kolay bir adam." Omuzlarını kaldırdı. "Üç tepkisi var: Başını kaldırmak, kaş kaldırmak ve kaş kaldırmamak."

Bu nokta atışı tespitinin ardından minik gülüşüm keyifli kahkahalara dönüştü. "Emin ol, o kadar da kolay bir adam değil, Biricik." Dışına aldananlar için öyleydi belki ama en kuytu köşelerini bilen benim için olabildiğine derin bir adamdı. Tezgâhın köşesindeki ekmek sepetini aldım. "Bari şunu içeri götüreyim. Bu da ağır değildir herhalde."

İlerlemiş, bana sırtını dönmüştü. Artık beline kadar dökülen sarı saçları hayat dolu rüzgârlarla dalgalanıyordu. Irmak yaşasa onun da saçları böyle olur muydu düşüncesine engel olamadım.

"Gizli getir, Timur abi görmesin." Salona girdiğinde bedeni kaybolmuş ama sesi hâlâ kulağıma değiyordu. "Âdem abi, yeme şunları!"

Timur'un aksine sözkonusu Âdem abi olduğunda aralarının pek iyi olduğunu söyleyemezdim. Âdem abinin açıksözlülüğü Biricik için oldukça fazlaydı.

Ekmek sepetini kavrayıp minik adımlarla ilerledim. Dudağımda tebessüm, ruhumda ailemin sesi vardı. Hiçbir şeyin son bulmadığını biliyor, tedbirli davranmaya ve saklanmaya devam ediyorduk ama arada bir araya geldiğimiz sabah kahvaltılarımız oluyordu. Âdem abi, Murathan, Cihan, ben, Timur ve Biricik'ten ibarettik.

Bana kalsa Defne de burada olmalıydı ama işleri yoğundu. Bu süreçte iki kere yanıma gelebilmişti. Kenan'ın yakalanmasının her şeyin sonu olduğunu düşünecek kadar bu olayın içinde değildi ama bir şekilde o da etkileniyordu. Bana sarılmış, dakikalarca kulağıma *bitti*, diye fısıldamıştı.

Timur, Kenan'ın ilk yaptığı hamleyi Kartel'in de yapacağını düşünüyor, sevdiklerimizi korumak için var gücüyle mücadele ediyordu. Defne onun için ayarlanan güvenli evde yaşamaya devam edecek, bu süreç bitene kadar evden çalışmayı sürdürecekti. Kenan'ın benim yüzümden ona saldırmış olması

canımı yakmış, bunu en iyi Timur gözlemlemişti. Yeni bir acıya izin vermemek için benden önce her ihtimali düşünüyordu.

Oysa Defne'nin gözlerinde suçlama değil, mutluluk vardı. Söylediğine göre Doruk denen beyefendiyle birlikte doludizgin yelken açtıkları bir ilişki vardı ve Doruk yanında olduğu sürece onun için endişelenmeme gerek yoktu. Bence vardı çünkü aşk sarhoşu olmuş gibiydi, o bakışları gördüğüm an tanırdım. Ama Doruk'un Kızılgerdan Operasyonu'nun birinci halkasında ve Defne'nin yanında olduğunu bilmek rahatlamam için yeterliydi. Aklım onda kalmıyordu.

Salona girdiğimde hepsi yemek masasına kurulmuştu. En başta oturan Timur sessizce çayları dökerken Âdem abi yine Biricik'le bir konu hakkında tartışıyor, Cihan, Timur'a bir şeyler anlatıyor ama Timur dinlemiyor, Murathan huysuz bir ifadeyle ekmek kemiriyordu.

Yanlarına geldiğimde ekmek sepetinden aldığım bir dilim taze ekmeği Murathan'a uzattım. "Tazesini al, onlar bayattı."

Hızla elindekini bırakıp benim verdiğimi aldı. "Allah razı olsun, Ahuzar. Bu pinti kocan bana on yıllık ekmek yedirme derdindeydi."

Timur makuldü. "Bayatlıyor, yiyin de bitsin işte."

Murathan huysuz ifadesiyle, "Yalan yok, duygulandım," dedi. "Ev ekonomini bu kadar düşündüğünü bilmezdim. Baba olmak ufkunu açıyor gibi."

Âdem abi keyifle, "Baba olunca güncelleme geldi demek," dedi. "Yoksa taş yese anlamazdı bizim uşak!" Kendince keyifli bir kahkaha attı. Biricik önüne bayat ekmek bıraktığında ise ifadesi düştü. "Kız, bana da taze versene. Ha bu ne?"

Göz ucuyla bakıyordu Biricik. "Timur abim önce bayatlar yenecek, dedi."

"He, o kadar dinler oldun Timur abini!" dedi Âdem abi. Huysuz ve memnuniyetsizdi.

Sessizdi Timur. Ona söylenen ve hakkında söylenen şeyleri umursamıyordu. Yanındaki sandalyeyi çekip oturmam için avuçiçini sandalyenin üzerine bıraktı. Her zamanki gibi sessizce *yanıma gel*, diyordu. Söylemese bile oraya otururdum ama yine de tepkisi hoşuma gitmişti.

"Timur abim adamdır, ada-" diyerek onu savunacak oldu Cihan ama ensesine Timur tarafından yediği tokat yüzünden duraksadı.

Netti Timur. "Çok konuşma. Kalk, şu koltuğun üzerindeki küçük yastıklardan birini getir."

Belime destek olarak yerleştirecekti. Dudaklarımda derin bir tebessümle sandalyeye oturduğumda Cihan saniyeler içinde yerinden ayaklanmış, Timur bir istediği halde iki yastıkla geri gelmişti.

"Buyur, abim."

"Eyvallah," dedi Timur. Yastıklardan birini belime yerleştirmiş, diğerini kovacak yer arıyordu. Bakışları ayaklarımın altına kaydı.

"Ay, yok artık, Timur," dedim en sonunda. "Şu an için belimde yastık olması yeterli."

Bayat ekmegi köşeye itelerken tazesine uzanmıştı Murathan. Timur'un bahsettiğinden daha fazlası olduğuna emin olduğum bir adamdı. Her şeyden önemlisi, iyi bir adamdı. Asla Timur'u yalnız bırakmıyor, aklım onda kalmıyordu. Timur yumruk, o beyin gibiydi. Murathan düşünüyor, denge ve mantık kuruyor; Timur ise gücüyle bu planı uyguluyordu. Birbirlerini tamamladıklarının farkında değillerdi ama dış bir göz için yapboz parçası gibiydiler.

"Benden beter çıktın, Töngge," dedi imayla. Çayından küçük bir yudum aldı.

İfadesizdi Timur. Beni umursamadan yastığı ayaklarımın ucuna bıraktı. Bacaklarımın altına kendi bacağına geçirip, kimse görmeden bacaklarımı yastığa ilerletti. İstemsizce ayaklarımı kaldırıp yastığa basmak zorunda kaldım. Oysa o yastığın orada oluşu gerçekten anlamsızdı ve hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Aknene olsaydı ne çok söylenirdi, eminim. Yine de kıramadım. Ne yapacağını bilemediği bir heves içindeydi. Ortopedi doktoru *yastık desteği bol olsun*, dedi diye yastıkla beni boğmak üzereydi.

"Seni geçmek ne mümkün, Karakurt," dedi anında. "İmkânın olsa sen Gökçen'den çocuğu alıp doğuracaktın."

Güldü Murathan. Babalığa ve eşine dair her şey yüzünü güldürmek, sert ifadesini dağıtmak için yetiyordu. Kehribar gözleri ve uzun kıvrık kirpikleri ciddiyetle bakmasına rağmen ne zaman eşi arasa ya da Timur *Gökçen yenge*, dese ifadesi yaz güneşi gibi parlıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Telefonu çalmış, cebinden çıkarıp, ekrana bakarken dudaklarına büyük bir gülüş yayılmıştı. "Karım arıyor," dedi keyifle. "Valla kendi muhabbeti geçtiği an hissediyor. Bayılıyorum ona." Görüntülü arama olmalı ki aramayı cevapladığında telefon hâlâ elindeydi. Masadan kalkıp uzaklaştı. Duyduğumuz ise eşinin sesi değil, oğlunun uğultularıydı.

"Oğlum," dedi içli içli. Gözleri kısılacak kadar gülüyordu ve bu ifadesini de ilk defa görüyordum. "Babam, kocaman olmuşsun. Yavaş büyü be evlat!"

"Büyüdü tabii," dedi neşeli bir kadın sesi. "Sen gelene kadar askere gidecek, ha gay-" Duraksamıştı. Murathan mutfığa yönelmişti ama anlaşılan kameradan arkası görünüyordu. "Bir evde misin sen? Lan, hani çatışma-daydın? Bir de kahvaltı mı yapıyorsun?" Timur o sırada tabağıma yumurta bırakma derdindeydi. Ses şiddetlendi. "Bir dakika, o en baştaki Timur mu? Yanındaki kadın da bahsettiğin kadın mı?"

Karakurt mutfağa kaçmaya çalışıyordu. "Gökçen, ne diye bağınıyorsun, yavrum? Çatışmadaysak bile şu an bizi ele vermiştin!"

"Timur iyi mi Murathan?" Kadının sesi bu defa endişeli geliyordu. "Kaçma yanlarından da bir adamın yüzünü göreyim. Çatladık burada."

"İyi," dediğini duydum Murathan'ın. Muttak kapısını kapamadan bize dönmüş, Timur'a bakıyordu. "İzinle artık karıma bazı gerçeklerden bahsedeceğim. Sesimiz şiddetli gelirse ciddiye almayın."

"Ben konuşabilirim," dedim anında. Gözlerim Timur'a değdi. "Yani bir sorun olmayacaksa tanışabilirim." Murathan'a dönmeye çalıştım. "Gökçen'di değil mi eşinin adı?"

"Evet!" dedi kadının neşeli sesi. "Murathan, telefonu ona ver, hemen!"

Murathan bana ilerliyordu ama elimle durmasını işaret edip ben ayağa kalkmaya çalışsam da başaramadım. Timur bir elini bacağıma yerleştirerek durdurmuştu. Altı aylık olmasına rağmen yarım dünya olan göbeğimle bazı şeyleri yapmak artık zordu.

Murathan telefonu bana uzatmadan önce bir kere daha ekrana güldü. "Bir kere evladı göster be Gökçen."

Bebek uğuldamaları geliyordu. "Evlat burada."

"Zayıfladı mı o çocuk, Gökçen?"

"Aynen, spora yazdırdım. Git gel yaparken süzüldü." Bu noktada kadının sesi ciddileşti. "Murathan, beni delirtme. Ver şu telefonu Timurlara."

Birkaç saniye içinde telefon Timur'un elindeydi. Ekrandaki kadına bakarken dudağının bir köşesi ağır ağır kıvrıldı. Sessiz bir selam vererek sadece başını eğdi. Kaşları ekranı işaret ediyordu. "Gözleri sen ama yüzü babası, haberin olsun."

"Timur!" dedi kadın ama sesinde dostane bir endişe vardı. "Şükür, iyisin. Murathan sürekli *iyi*, diyerek, kestirip atıyor."

Başını yine ağır ağır salladı. "İyiyim." Gözleri bana değdi. "Bu arada, adı *o kadın*, değil. Ahu."

Başka hiçbir şey söylememiş, telefonu bana çevirmişti. Ekranada gördüğüm kadın güzel ve alımlıydı. Siyah saçlarını ensesinde dağınık bir topuzla sabitlemişti. Kucağındaki bebeğin yüzü ekrana dönükken üzerinde ev halinde olduğu belli olan salaş bir tişört vardı ve mavi gözleri bu noktadan bile parlıyordu. Kucağındaki erkek bebek Murathan'ın dilinden düşürmediği oğlu Yusuf Ali olmalıydı. Çok güzel görünüyorlardı.

Muhtemelen altı aylıktı. Toparлак, tatlı bir bebektir. Ve Timur haklıydı. Gözleri annesi gibi maviyken yüz hatları babasına benziyordu. Büyük kulakları ve emziğiyle şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Tebessüm etmem kaçınılmazdı.

"Merhaba," diyebildim.

Gökçen oğluyla birlikte ekrana yaklaştı. "Merhaba," dediğini duydum. İfadesi yumuşak bir hal almıştı. "O kadın, dedim diye yanlış anlamadın, değil mi Ahu? Ketum kocam bahsetmemişti. Varlığını biliyordum ama isminden bahsetmediler. Nasılsın? İyi misin?"

Hızlı konuşuyor, neşeyle şakiyordu. Gözlerinde hayat, sesinde neşeli kuşlar vardı. Ona bakarken hayat yorgunluğumu bir kere daha fark ettim. Benim gülüşüm bile ağırdı. Tıpkı sesim gibi. "Sorun değil," dedim nezaketle. "Ben de senin adını çok duydum ve tanıştığımıza memnun oldum."

Kucağındaki bebek emziğini ağzından atmış, küçük yumruğunu yeme derdindeydi.

"Gökçen, o çocuğun eli temiz mi?" dedi arkamdaki Murathan.

Âdem abi makuldü. "Ha bu deli, ha. Sabah da bana *tuvaleti temiz bırak*, diyordu."

Gerekli cevap Gökçen'den geldi. "Sessiz kal, Murathan." Bana bakarken tatlı bir tebessüm daha sundu. Bebek kucağında neşeyle çırpınıp kahkaha attığında ise bebeğimin kasıklarına vuran darbesini hissettim. Telefon elimdeyken dikleşmek zorunda kaldım. Artık darbeleri güçlüydü. Bazen ayaklarını mideme yasladığını hissediyordum ve nefes alamıyordum.

Yine böyle bir andı ama bu defa kaburgalarım da ağrımişti. Böyle anlarda aklıma düşen tek anı Aknene'nin evinde, yatağın altında bulduğum, Şehrazat'ın annesine gönderdiği ve karşılığını alamadığı mektuplardı. Timur'a hamileyken annesine gönderdiği bir fotoğrafın arkasına bir not düşmüştü.

Bazen öyle güçlü darbeler atıyor ki nefesim kesiliyor, anne. Minik ayakları kaburgalarımın batıyor sanki. Bana hamileyken ayaklarımın daima kaburgalarına battığını söyledin, hatırlıyor musun? Sanırım bana benziyor.

Sanırım kızım da Şehrazat ninesi ve babasına benziyordu. Darbeleri sert ve ağırdı. Bu düşüncelerden, şu ana kadarki en şiddetli darbeleriyle sıyrıldım. Telefonu bırakmadan kıpırdandım. İfadem ekşimiş, dudaklarımdan kesik bir inilti dökülmüştü. Timur anında elini belime atarken, Biricik sandalyesinden kalkıp yanıma gelmiş, herkes dikkatini bana vermişti.

"Ne oldu?" dedi Cihan. "İyi misin Ahu abla?"

"Abla!" diyen Biricik'ti.

Âdem abi endişeyle izliyordu. İfadem toparlamaya çalışırken, "İyiyim," dedim. "Sorun yok."

"Ne oluyor?" diyen ekrandaki Gökçen'di. "İyi misin?" Telefon elimle birlikte masanın üzerinde kalmıştı. Gördüğü tek şey tavan olmalıydı. Ağır ağır dikleştirirken göbeğimi gördüğüne emindim. Endişeli ifadesi hızla *ağzı beş karış açık kalmak* deyimine evrilmişti. Kucağındaki bebeğiyle beraber ekrana daha da sokuldu. Şok ifadesi gözleri gibi büyümüştü.

“İyiyim.” Tebessüm etmeye çalışıyordum. “Sadece hamilelik biraz zorluyor.”

Yusuf Ali’yi düşürecek gibiydi. Oğlu neşeli bir kahkaha atmış, başını geri atarak annesinin kucağından kurtulmak için çırpınmaya başlamıştı. Gökçen’in çenesine alttan minik eliyle vurduğunda açık ağzı kapanmak zorunda kaldı. Yusuf Ali neşeli bir kahkaha daha attı. Güneş’in suyun içinde gezer gibi göbeğimin soluna yöneldiğini hissediyordum. Bazı saatler son derece hareketli, bazen ise oldukça sessizdi. Kıpırdaması için göbeğime üç kere dokunmam gerekiyordu. Sevdiği bir oyundu.

“Ay, oğlum, dur!” dedi Gökçen ama şaşkınlığını üzerinden atabilmiş değildi. Yusuf Ali’yi kucağından yere bıraktığında o emekleyerek bir başka yöne ilerlemiş, Gökçen koşar adım telefona gelmiş ve iki eliyle kavramıştı. “Sen hamile misin?”

Tebessüm etmeye çalıştım. “Öyle...”

Kadın vahşet görmüş gibi ekrana bakıyordu. Hiçbir şey söyleyemedi, söylemesine fırsat kalmadı. Murathan telefonu elimden almış, hızla gerilemişti. “Bundan sonrasını benim halletmem daha iyi olacak.” Mutfak kapısını kapamadan önce bize yine bir uyarıda bulundu. “Sesimiz son derece şiddetli gelirse lütfen buna da aldırmayın.” Kapı kapandı. Birkaç saniye sonra Gökçen’in sesi yükseldi.

“Timur’un çocuğu olacak, Ahu’nun karnı burnunda ve sen bunu bana söylemedin mi Murathan?”

Murathan makuldü. “Gökçen, benim mi çocuğum oluyor sanki? Ne diyeyim?”

“Seni parçalamak istiyorum!” diye yükseldi Gökçen. “Bu ketumluk değil, bu direkt ağzı dili olmadan yaşamak.”

“Bir şey söyleyeyim de sakinleş,” diyordu Murathan. “Bak, bu bilgiyi sadece sana vereceğim, kimseye söyleme.”

“Ne?” dedi Gökçen. “Yoksa iki çocuğu mu var Timur’un?”

“Bebek kız. Ayrıca imam nikâhlı karısı,” dedi Murathan. “Rize’deyken imam nikâhı kıymışlar. Yani teorik olarak karısı ama bizim şimdi hem bunların düğününe hem bebeklerine altın takmamız lazım, yavrum. Ne yapacağız?” Gökçen’in sinirini hafife alamazdım ama tatlı bir sinirdi. Bağırma sesi geliyordu ama Murathan sesi kısımış olmalı ki sadece onun sesi duyuluyor, Gökçen’in neşeli sesi uğultu şeklinde yükseliyordu. “Tabii ki hayır,” dedi en son. “O Maserati satılmayacak, Gökçen. Bunu unut!”

Güldüm. “Tatlı birine benziyor, sevdim. Oğlu da öyle.” Bakışlarım sadece Timur’a değiyordu. “Yusuf Ali anlattığın kadar var. Gerçekten babasına benziyor.”

Birkaç saniye önceki kaostan dolayı yere düşen yastığı yeniden belime yerleştirme derdindeydi. "Öyledir. Yüz yüze geldiğinde daha çok seversin."

Gülüyordu Biricik. "Yalnız kadın şoka girdi, farkında mısınız? Anlaşılan senden yana ümidi yoktu, Timur abi."

Dudak büzdü Timur. "Allah var, benim de benden yana ümidim yoktu." Tabagına birkaç domates ve salatalık bıraktı. "Timur'u sen Timur ettin, Ahu."

Etrafımız kalabalık olmasa bedenine sokulur, boynundan bir parça yaşam koparırdım. Gülümseyip benim için tabağıma bıraktığı domateslerden bir parça almayı tercih ettim. Bunu daima yapacak, kendi yemeden önce benim doyduğuma emin olacaktı. Biliyordum.

Cihan beklenmedik bir şekilde araya girmiş, Timur'un omzuna kendince dostane bir tokat atmıştı. "Öyle deme, Timur abim. Ben sana ilk gördüğüm anda yükselmiştim."

Tersti Timur'un bakışı.

Onun yerine Âdem abi, "O nasıl biçimsiz bir söz, lan?" dedi. Ağzını tıkabasa ekmekle doldurup çay içiyordu. Çatalının ucu Biricik'e döndü. "Sen git yavukluna yüksel."

Bunu ne zaman söylese utançtan yerin dibine giren Biricik yine aynı noktadaydı. Ellerini yüzüne atıp derin bir nefes vermişti. "Biricik, Âdem abi. Benim adımı Biricik. Bunu söylemesi o kadar zor değil ya! İkide bir *yavuklusu* ya da *sevgilisi*, deyip durmayı keser misin?"

Âdem abi keyifle yemeğini yemeye devam ediyor, konunun onunla zerre alakası yokmuş gibi çayını içiyordu.

Cihan ise bu konuda memnun olan tek taraftı. "Bırak desin, Biriciko, iyi oluyor."

"O vazgeçmez," dedi Timur. "Sen kabullen." Tanıyordu Âdem abisini. Yıllarca ondan da vazgeçmemiş, en sonunda Timur'un inadını kırmayı başarmıştı. Bunu bile bile o da klasik sorusunu yöneltip, "Sen memlekete ne zaman gitmeyi planlıyorsun, Âdem abi?" dedi.

Çayından keyifli bir yudum aldı Âdem abi. "Biraz daha zamanı var," derken kendinden bir hayli emindi. Çatalına salatalık almış, ağzına götürmeden önce bana dönmüştü. "Güneş'in doğduğunu görmeden gitmem."

Bu inadını da kıramayacağımızı biliyorduk. Timur bu yüzden ısrar etmiyordu ama burada olduğu her an onu koruyamamaktan deli gibi korkuyordu. Oysa Âdem abi için bizi izlemek, kendi ömründe yaşayamadığı her şeyi izlemek gibiydi. Bize bakarken gözlerinin dolduğunu, ara sıra dudaklarında derin bir tebessüm belirlediğini ve içli nefeslerini duyabiliyordum. Güldeste ve varlığını bile bilmeden toprağa verdiği bebeği için ilk defa yas tutmuyor, bize bakarken saçlarındaki aklar azalıyor gibiydi.

Tebessümle bakıyor, damağımda yayılan domates tadıyla anı yaşıyordum ama aniden, anlamsızca aklıma muhabirlik günlerimden bir anı düştü. Timur'un benim tabağıma bıraktığı domatesler büyük dilimlerdi ama masanın diğer ucunda, Âdem abinin hemen yanında küçük çeri domatesler vardı. Muhabirliğimde daima savaş olan bölgelerde gezmiştim ama birkaç günlüğüne yolumun Meksika'ya düştüğü de olmuştu.

Yerel halk bu minik lezzetlere *Tomatillo*, diyordu. Ama kırmızı değil, yeşil halde yiyorlardı. Dışı ince, fındık kabuğunu andıran yeşil bir zarla kaplıydı ve bu kabuğu açarak içindeki yeşil Tomatillo'ya ulaşıyorlardı. Tadı ekşi, olgunlaştığında ise tatlı bir hal alıyordu. Salsa soslarında kullanılıyor, meze olarak sofralarını süslüyordu. Ekşi halini denediğimi hatırlıyordum.

Ekşi.

Tomatillo.

Domates değil.

Tomatillo.

Dilim dudaklarımda gezinirken ağır ağır yutkundum. Bunca zaman aşerdiğimi hatırlamıyordum ama eğer bahsettikleri şey buysa onu istiyordum. Dilim dudağımda gezinirken ağır ağır yutkundum. Oysa şu an aklıma bunun gelmesi kadar anlamsız bir detay yoktu. Elim göbeğimde gezindi. *Tomatillo ne, Abu? İyi misin sen kızım? Nereden bulunabilir şu an?*

Âdem abi küçük çeri domateslere baktığımı anlamış, tabağı kavrayarak hızla bana uzatmıştı. "Bundan mı istiyorsun, kızım, al."

İtiraz etmedim. Belki yersem o tadı alır ve bu saçma düşünceden kurtulurdum çünkü bunu nasıl sesli dile getireceğimi bilmiyordum. Tabaktan bir domates alıp yedim ama o tada erişemedim. Dışı kabuk gibi soyulan yeşil, ekşi bir lezzetti Tomatillo. Sofrada ekşi bir şeyler arandım ama hiçbirisi ilgimi çekmiyordu.

En sonunda derdimi anlayan yine Timur oldu. "Ne oldu?" diyen sesi vurdu kulağıma.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri yüzümde geziniyordu. Söylemek istemiyordum, utanç vericiydi ama engel olamadım. Bir tek onun yanında çocuklaşıp nazlanabiliyordum ve bunu bana yaptırmak için bir kere *neyin var*, demesi yeterliydi.

"Timur," dedim sessizce. "Sanırım benim canım bir şey çekti."

Artık yalnızca Timur'un değil, herkesin dikkati bendeydi. Öncesinde Âdem abi Biricik'le uğraşıyor; Cihan, Biricik'e destek vermek için laf atıyordu ki sessizleşip bana döndüler. Kolay kolay bir şey istemeyeceğimi hepsi biliyor gibiydi.

Hazırdı Timur. *Söyle*, dercesine kafa salladı.

Reddederek başımı iki yana salladım. "Neyse. Daha sonra söylerim."

"Ahu," dedi sadece. Yeterliydi.

"Tomatillo." Aniden söylemiş, olduğum yere sinmiştim. "Keşke Tomatillo olsaydı. Yerdik..."

Küçük bir an sessizleştiler. "Yani domates mi?" diyen Cihan'dı. "Anladım ben şu an."

"Hayır." Tatlı bir ciddiyet içindeydim. Bana göre yine yarım dünyaydım ama Timur için durup durup belirginleşen yanaklarımı sıkmak ayrı bir zevkti. Bunu sessiz bir ciddiyetle yapıp uzaklaşıyordu. Gece baba kız konuşmaları ise devam ediyor ama benim duymadığımı düşünüyorlardı. "Tomatillo," dedim yeniden. "Domatesin Meksika hali gibi düşünün. Oradayken yemiştım. Çok güzeldi." Omuzlarım düştü. Çok da saçmaydı.

Âdem abi sorulacak en makul soruyu yöneltip, "Sen Meksika'ya mı gittin?" dedi.

"Ben küçükken gitmişti," dedi Biricik. O günleri hatırlıyor olmalıydı. Onunla birkaç ay Defne'nin ilgilenmesi gerekmişti. "Muhabir olduğu günlerde çok gezerdi."

Bu defa şaşırın Cihan'dı. "Ahu abla muhabir miydi? Ben radyo sunucusu sanıyordum."

"Savaş muhabiriydi," dedi Biricik. "Sonra bırakmak zorunda kaldı."

"Ama konumuz bu değil," diye araya girdim. Beyrut'u hatırlamak istemi-yordum. "Tomatillo çok güzeldi."

Sakinlikle kaşlarını kaldıran Timur için bu bir şaşkınlık ifadesiydi. "Tomate ne?" dedi ağır ağır.

Âdeta heceleyip, "To-ma-til-lo!" dedi.

"Ula, nereden bulacağuk ha oni!" Âdem abinin kayan şivesi çaresizliği için yeterliydi. Yanındaki Cihan'ı koluyla dürtükledi. "Aç bakayum ha telefonundan, neye benzey o ander?"

Sessizce olduğum yere sindim. Boynum bükük, gözlerim düşüktü. "Tamam," dedim içli içli. "Domates yerim o zaman." Hamilelik insanı gerçekten değiştiriyordu.

Timur'dan çok Âdem abi hevesliydi. "Yok, kızım, dur!" dedi şiddetle. "Domatillo tollo her neyse bulacağım onu." Hızla sandalyeden kalkmış, koltuklara yönelmişti. Telefonunu alırken aynı hırsı içindeydi. "Bulacağuk oni, bekle! Yeter ki benim torunum istesin, tarlasını bulurum. Bulamazsam ben ektirirum. Bekle!" Bir arama yapmış, telefonu kulağına sabitleyerek arka odaya yönelmişti. "Alo, ula İdrus!" dedi coşkuyla. "Bırak hatır gönülü, bana domizolla la-" Yanlış söylediğini anlayınca, duraksayıp bize döndü. "Ula, neydi o anderin adı?"

Hızla cevaplayıp, "Tomatillo, Âdem abi," dedim.

"Heh! Tomatillo." Önüne dönüp ilerledi. "Bu dediğimi iyi anla, bir daha tekrarlayamam. Bana acilen ondan bulmanız lazım. Bağı, bahçesi, tarlası, nesi varsa bulun. La, bağa bak, Meksika'da tanıdıkların var mı? Onlara da sor."

Arka odaya girdiğinde sessizdik. "Vay be," dedi Cihan en sonunda. "Bu adam harbi zengin sanırım. Meksika'da bile tanıdıkları var."

Küçük bir tebessümle gülüyordu Timur. Onun adına umutsuz olmalı ki başını usulca iki yana sallamıştı. O tarlayı bulursa alırdı, biliyordu. Aynı san-yelerde telefonu çalmış, elimi bırakmak zorunda kalmıştı. Ekranda gördüğü ismi bu noktadan görebiliyordum.

Dağhan Öz arıyordu. O evden ayrıldığıımızdan beri Süheyla'dan bir daha haber alamamıştım. Dağhan'ı ise en son Kenan'la yüzleşmeye gittiğim yerde görmüştüm. Asım için tüm iyi dileklerimi kalbime gömmekten başka çarem ise yoktu. İyi bir adamdı, biliyordum. Orada olduğum süre boyunca beni kırmamış, incitmemişti. Ama bazı savaşlar kayıp verilmeden kazanılmıyordu.

Aramayı cevaplayan Timur Töngge değil, Kanpusu'ydu. Kaşları çatılmış, ifadesi sertleşmişti. Sandalyeden ayaklanıp iki adım uzaklaştı. "Efendim," dedi sadece ama karşı taraf her ne dediyse adımları olduğu yere çakılmıştı. "Ne?" dedi ağır ağır. Dinlemiş, "Tamam," diyerek son noktayı koymuştu. "Geliyoruz."

Arama kapandığında bakışlarım yüzündeydi. Ne olduğunu saklamasını istemiyordum. Endişelenmemem için yapıyordu, biliyordum zira hisler yoğun olduğunda kasılmalar artıyordu ama bilinmezlik daha da gerilmeme neden oluyordu. Telefonu cebine yerleştirirken mutfığa yönelmişti. Kapıyı açıp hâlâ eşiyle konuşan Murathan'a sessiz bir baş hareketi yapması yeterli oldu. Arkasını dönüp, bize ilerlerken hepimiz ona bakıyorduk. Biricik ve Cihan için yaşananlar yeterliydi. Bazı şeyleri artık biz söylemeden anlıyor ve sessizleşiyorlardı.

"Kartel ve Blarta Bella en sonunda harekete geçmiş ve Yakup Öz öldürülmüş." Söylediği şey anıydı. Üzülmüş değildim ama beklemiyordum da. Hızla arkamı dönmek, ona bakmak istedim ama arkama gelmiş, bir eliyle çenemi kavrayarak saçlarıma derin bir öpücük bırakmıştı bile. "Meksika domatesi istiyordun, değil mi?" Nefesi saçlarımda, yumuşak dokunuşları tenimdeydi. "Eminim Kartel Meksika'dan gelirken eli boş gelmemiştir." Eli çenemi sarmalarken, kulağıma eğilerek son cümleyi sadece benim için mırıldanmıştı. "Kocan halledecek."

Bilseydim başka bir şey aşerirdim. Kızımın öngörü yeteneği bana benziyor olmalıydı zira Meksika lezzetlerine merak saldığı an Kartel'in harekete geçmesi normal değildi.

Saçıma bir öpücük daha bıraktı. Eli tenimden sıyrılırken kapıya yönelmişti, mutfaktan çıkan Murathan'la birlikte deri ceketlerini giyiyorlardı.

Yakup yıkmaya gittiği anlarda gözleri bana değmez, içindeki ölümlü görmemi istemezdi. Korkacağımı düşünmesi ne büyük bir hataydı.

Ama bu defa gözleri gözlerimi buldu. Hırs ve öfkeyle değil, yumuşak bir ritimle sarıp sarmaladı. Yakup yıkmaya değil, ailesine yeni bir hayat kurmak için etrafındaki dikenleri ayıklamaya gidiyordu. Onun tüm öfkesi ve nefreti Kenan Kralşan içindi. Onunla özgürlüğümüz için savaşmıştı. Geri kalanlarla ise vatani için savaşıyor, başı dik bir şekilde ilerliyordu.

“Biricik,” dedi sadece. Oysa gözleri bendeydi.

Sessiz mesajını Biricik artık ezbere biliyordu. *Ablan ve yeğenin sana emanet,* diyordu. Biricik’in cevabı derin bir tebessüm oldu. “Merak etme. Buradayım.”

Kapı kapandı. Timur uzaklaştı. Ama gözleri son ana kadar gözlerimdeydi. İçimde büyüyen canımızın sert darbesini yine kaburgalarımnda hissettim. Nefesimi kesen ya oydu ya da babası. Göğsümdeki huzursuzluk ise büyüktü. Kartel denen adam hakkında araştırma yapmış, en sert ve en güçlülerinin o olduğu sonucuna varmıştım. *Yakup Öz öldürüldü*, demesi de algılanması zor bir cümleydi.

Nasıl?

Öylesine güçlü bir adamı öldürmek imkânsızdı!

Elim karnımda, kızımın üzerinde gezinirken dua etmekten, tüm kalbimle onun etrafına korunmaz bir kalkan örmekten başka bir şey yapamadım. Timur akşam gelecek, göğsüme sinecekti. Ne olduğunu ben sormadan anlayacak, bunca zaman sustuklarını anlatıp içini dökecekti. Bu savaş kapanacak, bunu ise sadece biz yapacaktık. Ama o an için payıma düşen yine endişe ve relâştı.

Dağhan Öz’ün düşünceli bakışları başucunda beklediği, koltukta uyuklayan karısındaydı. Elleri Süheyla’nın saçlarını okşarken uyandırmamak için özen gösteriyor, parmak ucuyla onu seviyordu. Haftalardır Töng’e’nin ayarladığı bir yerde saklanmış, en sonunda bunun nafile olduğunu anlayarak yeni bir eve gelmişlerdi. Babasının mülküydü ama ona aitti. Yıllar önce annesiyle bu eve gelir, oyunlar oynar, aile piknikleri yaparlardı.

Oysa geçmiş akıp giden nehirdi ve geri dönüşü yoktu. Şu gününe baktığında ise karmakarışık bir haldeydi. Asım’ın ölümü ağır gelmişti. Kaldıramıyor, sindiremiyor, kabullenmek istemiyordu. En yakın dostunu, abisini, birlikte büyüdüğü yoldaşını kaybetmenin acısı yüreğinin ortasına oturmuş, Kralşan’a olan nefretini bile bu üzüntü ezmişti. Aynı zamanda Süheyla’nın mide bulanmaları başlamıştı. Daha önceki hamilelikleri gibi süreci ağır geçiriyor, ya uyuyor ya kusuyor ya da yorgun bir edayla ona bakıyordu.

Şunca yıllık ömründe geçirdiği en zor günleriydi Dağhan Öz'ün. İçindeki benlikleri çatışıyor, hiçbir sonuca varamıyordu. Belki de Süheyla'yı dinleyip bu işlere hiç bulaşmamalıydı. Peki, o zaman ne olacaktı?

Derin bir nefes verdi. Süheyla'nın gözleri zorla aralanmış, başucunda eşini gördüğünde gülümsemişti. Güzel yüzü birkaç saniye için bile olsa parlarken Dağhan'ın içi gitti.

"Dağhan," dedi Süheyla. "İyi misin? Neden uyumuyorsun?"

Asım rüyalarımda, Süheyla, diyemedi. Başka zaman olsa dizlerine yatar, derdini döker, Süheyla başını okşasın isterdi ama şimdi onun eşine destek olması gerekiyordu. Bunu biliyor. Yıkılamıyordu. Her şeyi bırakıp, Süheyla'yı alarak kaçma isteği duyuyordu. Yine Batum'a gider, sessiz hayatlarında yaşamaya devam ederlerdi.

Elmasın kömürden, en büyük güçlerin zayıflıktan doğduğunu henüz bilmiyordu. Güç insanın içinde parlamaya başladığında ilk anlar sahibine dahi yabancı gelirdi. Bunu da henüz bilmiyordu. Ailesi için endişeleniyor, Süheyla ve bebeğini koruyamamaktan korkuyordu. Bunca zaman sonra hayallerine kavuşacakken o bebeği karanlık bir dünyanın içine sokmak, bir mafya babasının çocuğu olarak büyötmek istemiyordu. Oysa o da karanlığın içinde doğmuş ama karanlığa bulanmamıştı. Bunu da bilmiyordu.

Aniden çalan telefonu ona tüm bu gerçekleri yine saniyeler içinde öğretecekti. Süheyla yorgunlukla gözlerini kapatırken, saçlarına derin bir öpücük bırakıp ayaklandı. Telefonuna uzandı ama aynı saniyelerde evin etrafından araba sesleri yükselmiş, kapısı açılarak içeriye korumalardan biri girmişti.

"Dağhan Bey!" derken bir hayli telaşlıydı. "Dağhan Bey, dışarıya bakmanız lazım!"

Aniden içeri giren bir başka koruma daha vardı. "Dağhan abi!" diyordu aynı telaşla. "Abi, buna bakman lazım!"

Süheyla seslerden irkilerek tamamen uyanmıştı. "Ne oluyor, Dağhan?"

Sonradan gelen koruma koşarak elindeki zarfı Dağhan'a uzattı. Telefon araması susmuştu ama Dağhan'ın zihnindeki sesler susmak ne demek bilmiyordu. Gözbebekleri harfler üzerinde gezinirken beyninden vurulmuş gibiydi. Adımları balkona yöneldi. Perdeyi hızla çekip dışarı çıktığında ise evinin etrafına etten kemikten duvar ören sayısız insan ve araç gördü. Arabalar evin etrafında duruyor, içinden çıkan silahlı adamlar bu eve saldırmak için değil, Dağhan Öz'ü korumak için mücadele ediyordu.

"Anlat," dedi sadece. "Babam nasıl öldü?"

Bu görüntünün anlamını bilecek kadar bu dünyayı tanıyordu.

Süheyla irkilerek geriledi. Elleri dudaklarına kapanırken aniden duyduğu cümle kalbini bıçaklamak için yeterliydi. "Dağhan!"

"Yakup baba on ikili masanın tamamına haber göndermiş, abi. *Kral-
şan'dan geri kalanlar, Kurul üyeleri Dağhan'ı öldürüp yine sizi esir alacak, o
gün olmadan önce hepiniz Dağhan Öz'ü ve Kanpusu'yu koruyun, demiş,*" dedi
korumalardan biri. "Sizin yerinize geçip Kartel'in dikkatini çekmiş. Kartel
bir mekânda siz varsınız sanıp saldırıya ama içerideki Yakup babaymış." Ko-
rumanın bakışları evin etrafına örülen etten duvardaydı. "On ikili masanın
tüm liderleri kapıya sizi korumak için sayısız adam gönderiyor, abi." Zorla
tutkundu. "Yakup baba her birine *iyiliklerimin karşılığını böyle istiyorum, oğ-
lumu koruyun, demiş.*"

Dağhan Öz'ün zamanı durdu. Akrep ve yelkovan kırıldı. Elindeki zarf
yere düşerken olduğu yerde kalakaldı. İçinde savaşılan güçler sıfırlandı. Ait
olduğu yeri buldu. Henüz bilmiyorlardı ama bir kızları olacaktı.

Gece.

Çünkü karanlıkta yaşayanlar güneşe, güneşle büyüyenler geceye hasret
kalırdı.

Bu dünyaya etiyle, kemiğiyle adım attığı ilk an bu andı. Arkasında ne
Kanpusu vardı ne de Töngge. Babası için yanağına bir yaş süzülürken bu defa
hiç kimseyi aramadı. Karısını da çocuğunu da Töngge gibi kendi koruyacaktı.
Yine bilmedi ama yeraltının yeni lideri olduğu, herkesin bunu kabullendiği
ilk andı bu. Yeni bir düzen kuracak, Dağhan Öz artık tek lider, Kanpusu'nun
görünen eli olacaktı.

Arkasında kalan, ne olduğunu anlamaya çalışan Süheyla yere düşen zarfı
almıştı, ağlarken olayı anlamaya çalışıyordu. Yakup Öz'ün el yazısı ondan
kalan son parçaydı.

Oğlum, diye başlıyordu kısa mektup.

Dağhan,

*Sana iyi bir baba olamadım. Ablalarına ve annene yeterince gülemedim.
Ama sizi hep sevdim. Ben ne iyi ne kötü bir adamım. Sadece bir insanım, oğlum.
Bu kadar arada kalmasam bir hayat şansım daha olur muydu? Bilmiyorum.
Çok hata yaptım, pişman değilim. Ama gücün, gözleri ne denli kör edebileceğini
Kenan Kralşan'ı izlerken anladım. O ailenin başına gelenleri yaşamaktansa şere-
fimle ölmeyi yeğlerim. Tüm ihtiraslarımı ve kişisel hırslarımı geride bırakıyorum.
On ikili masa, Kurul'un seni öldürmek istediğini görmedikçe olayı ciddiye alma-
yacak. Onlara gerekli mesajı vereceğim. Ormanın içindeki ev sen ve Süheyla'nın.
Torunumu orada büyütün. Kimse size zarar veremez. On ikili masa sana saygı
duyuyordu, artık sana biat edecek. Her birinde sayısız iyiliğim var. Bunu seni ve
aileni koruyarak ödeyeceklerdir.*

Seni seven ama bunu hiçbir zaman söyleyemeyen, baban.

Yerebatan Sarnıcı, zamanın sessiz gözlemcisi, tarihin karanlık yüzü...

Sayırsız medeniyet, tarih, kral ve güç gömmüştü bu eşsiz yapı. Gecenin karanlığı içinde Yerebatan Sarnıcı'nın önünde dikilen Siyahi, siyah takım elbisesi içinde güçlü ve kendinden emin duruyordu. İstanbul'a bir hafta önce gelmiş, sessizce dört bir köşesini gezmişti. Onların görevi düzeni ve kargaşayı engellemek, gücü kendi ellerine almaktır. Ama görüyordu ki Kenan Kralşan'ın imparatorluğundan geriye sadece kaos kalmıştı.

Ölen Kurul üyelerinin adamları hâlâ ülke içinde geziniyor, başıboş bir halde tapmak için yeni bir güç arıyordu. Bella, Kanpusu denen adamdan korktuğu için saklanıyor, Kartel ise savaşmak için fırsat kolluyordu. Bunu durdurmayacaktı Siyahi. En aç olan vahşi hayvan hangisiyse savaşı o kazanacaktı ve kendisi sadece izleyecekti. Burada olmasının tek bir amacı vardı: O kimyasal silahı geri alıp arkalarında iz bırakmamak.

Kenan Kralşan'ın burada yakalandığını, silahı ise buraya sakladığını duymuştu ama Sarnıç polis tarafından kuşatılmıştı. Aldığı haberlere göre de haftalardır kapalıydı. Silahın, Türk istihbaratının eline geçtiğine dair artık şüphesi yoktu.

Derin bir soluk verdi. Arkasında bekleyen siyah aracına yönelirken zihninde dönen sayısız ihtimal vardı. Kurul öne çıkmaz, varlığını belli etmez, gücünü gerekmedikçe göstermezdi ama yasal olmayan bir kuruluştı. Asırlardır gelen gücünün nedeni gizli yapılanması ve elde ettikleri güçlü bağlantılarıydı.

Arabasına binip, ilerlerken İstanbul'un sessiz ama ihtişamlı sokaklarını büyük bir sakinlikle izledi. Kurul'a yeni girdiği halde Kralşan'a yönetimi vermenin ne denli büyük bir hata olduğunu bu şehri izlerken anlıyordu. Kralşan bu görkemli güzellik için yeterli değildi. Onlar adına burayı daha büyük bir güç yönetmeliydi.

Hata, hata, hata...

Araç dakikalar sonra İstanbul'un en lüks otellerinden birinin önünde durdu. Kapısı açıldı. Dik duruşu, gizemli havası ve keskin yüz hatları vardı. Otele girip resepsiyona kibar bir tebessüm sunduktan sonra asansöre yöneldi. Kırmızı tuşa parmak ucuyla dokunup, asansörün gelişini beklerken parlak yüzeyde kendini izliyordu.

Bir adım arkasında, duruşuyla dikkat çekici yaşlı bir adam belirdi. Elindeki bastonu sıkıca kavramıştı. Asansörün ayna kaplı yüzeyinde gözleri birbirine denk düştü. Kapılar açıldı. İçeriden iki sarışın kadın çıktı. İkisi birlikte asansöre girdiğinde, Siyahi yirmi dördüncü kata çıkmak için tuşa dokunmuş, yaşlı adam hiçbir tepki vermemişti.

"Sen kimsin?" dedi Siyahi.

Yaşlı adam pervasız bir edayla, "*Kanturalı Bey*, derler," derken İngilizcesi akıcı ve anlaşılırdı.

"Benden ne istiyorsun?"

“Ben değil, sen benden bir şey istiyorsun.”

Siyahi'nin gözbebekleri ağır ağır yanındaki adama döndü. Tek kaşı havalandı. Karşısındaki adamı okumak istiyor ama ilk defa bir çehreyi okuyamıyordu.

“Aradığın şey bende,” dedi Kanturalı Bey. Siyahi gibi başını usulca eğdi. “Minik, zehir dolu bir kutu...”

Sayıp eğitimden geçmişti bu yabancı. İfadeleri okunamaz, ne düşündüğü kendi açık etmediği sürece anlaşılamazdı. “Böyle bir şey aramıyorum. Yanlış kişiyle görüşüyorsunuz, bayım.”

Kanturalı Bey'in dudağının köşesinde beliren yarım bir gülüş vardı. “Devlet yanlış kişiyi bulmaz. Emin olmadan adım atmaz. Ben seni arıyordum, buldum ama sen aradığın şeyi bulamayacaksın, Mercer Freeman.”

Siyahi'nin adı bilinmez, sesli dile getirilmezdi. Duygudan yoksun, okunamaz bakışları sertleşti. “Sen gerçekte kimsin?”

“Devlet,” dedi Kanturalı Bey. “Türkiye, vatan, bu vatanda yaşayan her canım. Ben ülkemi temsilen buradayım. Peki, ya sen neyi temsil ediyorsun da benim ülkeye rahatça girip böyle at koşturma hakkını kendinde buluyorsun?” Asansör kapısı açılacakken Kanturalı Bey bastonunu kaldırmış, tek bir tuşa basmış ve duraklatmıştı.

“Benim olanı almaya geldim.” Net ve soğuktu Siyahi. Eli belindeki silaha gitmek için hazır. “O silahı bana verin, ülkenizden gideyim.”

“Bunu yaparken tek değilsin,” dedi Kanturalı Bey. “Size bir seçim hakkı sunmuyorum. Kurul denen o yapılanmanın bu ülkede ne kadar eli, ayağı varsa alıp gideceksin.”

“Üyeler hareketlerinden bireysel olarak sorumludur. İsteyen, istediği ülkede, istediğini yapar.”

“O zaman biz de bu silahla istediğimizi yaparız,” dedi Kanturalı. “Ortaya çıktığında olabilecekleri düşünüyor musun? Tüm dünya ülkeleri ayaklanacak. Elinizde kimyasal bir silah bulundurduğunuz için savaş uçaklarının ve roketlerin hedefi sizin ülkeniz olacak. Ülke başkanları yana yakıla o çok gizli Kurul'unuzu arayacak ve varlığınıza öğrenecek. Asırlardır sizi destekleyip besleyen herkes sizden el ayak çekecek.” Keyifle dudak büzdü. “Pek yazık olacak.”

Tedirgindi Siyahi ama bunu gülüşünün ardına gizlemeyi başarabilmişti. “Tüm bu saçmalıkları size o deli Kralşan mı anlattı?”

Kanturalı'nın cevabı gecikmedi. “Hayır. Biz istedik ve öğrendik. Şimdi siz de istediğimizde neler yapabileceğimizi göreceksiniz ve bu ülkeden gideceksiniz.” Bastonu yine havalandı, tuşa basmış ve asansör harekete geçmişti. Kapılar açıldığında Kanturalı Bey ağır ağır Siyahi'nin yanından geçip ilerledi.

Aniden, "Tek bir şartla," dedi Siyahi. "O silahı bana verdiğiniz anda tüm üyeleri bu ülkeden çıkarırım. Ama bir şartım var."

Durmuş, göz ucuyla bakıyordu Kanturalı Bey. "Şart?" Kalın kaşı korkutucu bir soğuklukla havalandı. "Sen mi bize şart sunacaksın?"

Geri adım atmadı Siyahi. "Aksi halde Kanturalı Bey, devletiniz sayısız yeraltı şebekesiyle daha uğraşmak zorunda kalacak. Ülkeniz yasadışı işler için bir üst haline gelecek, durduramayacaksınız. Kralşan yok, hiçbir güç yok, biz de elimizi çektiğimizde açık bir pazar olacaksınız."

Kanturalı Bey sadece dinlemişti bu safsataları. Dudaklarından dökülen kahkaha ağır ağır büyümüş, şiddetli ve küçümser bir hal almıştı. "Ne kadar da kendinden eminsin. Etkilendim doğrusu. Bunca zaman sessiz kaldıysak sizin en zayıf noktalarınızı bulmak içindi. Bu ülke hiçbir zaman sizin gibi çakalların eline düşmez." Ağır ağır sırtını döndüğünde yeniden Siyahi'nin sesi yükseldi.

"Karteli tanımıyorsunuz. O, Kralşan'dan daha tehlikeli. Durdurulamaz. Şartımı kabul et, tek sözümle onu bu ülkeden geri çıkarırım."

Kanturalı Bey'in bakışları yeniden arkasına döndü. İki eliyle bastonunun başını kavramış, dimdik ayakta idi. Bakışlarından düşünceleri okunmuyordu. "Neymiş o şartın?"

Siyahi bir adım öne çıktı. "Timur Töngre," dedi tek nefeste. "Duydum ki Kenan Kralşan'a karşı olan bu savaşı sadece tek bir kadın için başlatmış. Kralşan umurumda değil ama Kurul üyelerini bu denli korkutan o adamı ve uğruna bu fırtınayı başlattığı kadını tanımak istiyorum."

Kanturalı'nın gözleri kısılmıştı. Asansör kapısı kapandı. Siyahi alt katlara ilerlerken Kanturalı olduğu yerde kaldı. Yine vereceği tek bir karar vardı. Ülkesi için en doğru kararı verecek ve bunu uygularken asla geri durmayacaktı.

9. BÖLÜM

*"Bitmedi, daha sürüyor o kağıt ve sürececek,
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek..."*
- Adnan Yücel

Yatağından irkilerek doğruldu Güldeste.

Eli kalbinde, nefesi dudaklarındaydı. Sabah ezanının cama değen sesini duyuyor, nefesini toparlamaya çalışıyordu. Bakışları yanında uyuyan eşine, Âdem'e dönmüş, gerçekliğini kontrol etme ihtiyacı hissetmişti. Âdem'in dağınık sarı saçlarına ve yastığa yasladığı yüzü yüzünden ileri büzülen dudaklarına bakarken gördüğü rüyadan kopabilmiş, dudaklarında derin bir tebessüm belirmişti. Sarı saçlarına bakarken aklında, rüyasında gördüğü saçlar vardı.

Bu gerçekliği kabul ediyordu, o rüyayı değil.

Küçük yataklarından kalkıp yalınayak odadan dışarı çıktı. Parmak ucunda yürüyor, eski tahtaların gıcırdamaması için çabalıyordu. Oysa bir avuçtu Güldeste. Dünyaya ve ayağının değdiği zemine hiçbir yükü yoktu. Pijaması eski, kapı kenarındaki terliklerinin ucu yırtıktı ama mutlu olduğu günlerdeydi.

Sarı gece lambasının aydınlattığı salona çıkmış, Timur'un odasına yönelmişti. Gördüğü rüya yüzünden eli hâlâ deli gibi atan kalbindeyken küçük odanın kapısını açtığında yatağın duvar tarafına sıkışmış, uyuyan Timur'u görmek derin bir nefes vermesine neden oldu. Eski evlerinde onu babasından korumak için duvar kenarına saklar, bedeniyle önüne siper olurdu. Bu yaşamlarında Timur hâlâ tek uyumaya alışamamıştı. Ya duvar kenarına sinerek uyuyor ya da Güldeste elini tutup uykuya dalana kadar yanından ayrılmıyordu.

O gittiğinde Timur'un uzun bir süre yatağa dahi yatmayacağını bilmediği günlerdeydi ama buna rağmen yüreği tedirgindi.

Kardeşinin saçlarını okşamış, alnına derin bir öpücük bırakmış, minik parmaklarından öpmüştü. Uykusunda sık sık irkilir, baba gelecek diye korkardı fakat son günlerde bu tepkileri azalmış; sakın bir uyku uyuyup gece boyunca uyanmaya başlamıştı.

Bunlar küçük lakin Güldesteyi mutlu eden detaylardı. Parmakları kardeşinin yüzünde yavaşça gezindi. Küçük burnunu, iri yanaklarını ve çenesindeki gamzeyi ezberlemek istiyor gibiydi. Büyüyecek, bu sima silinecekti, öyle mi?

Timur kıpırdandığında daha fazla nabızsız etmek istemedi ve uzaklaştı. Uyandığında yeniden uyuyamayacağını, uykusunun kuş kadar hafif olduğunu biliyordu.

Odadan çıkıp, salona ilerlerken eli karnındaydı. Son günlerde kasıklarına batan iğneler vardı. Midesi bulanıyor, her şey fazlasıyla kötü kokuyordu. İçinde büyümeye başlayan, ona tutunan candan da henüz bihaberdi. Farkına varması zaman alacak, bunu öğrendiğinde ise Karadeniz'e yine yağmur yağacaktı.

Çalışma masası yoktu. Pencere kenarındaki sedire oturup göğsündeki huzursuzluk hissinden kurtulmak için her zamanki gibi kitaplarına sığındı. Gördüğü rüya yüzünden uykusu kaçmış, düşünceler ağırlaşmıştı. Ödevlerini yapmayı denedi. Gün doğuyor, güneş ışıkları Rize'yi aydınlatırken cam önünde oturan Güldeste'nin çehresinde geziniyordu.

Elindeki kalemi bırakmadan defterinde yeni bir sayfa açtı. İçini döktü ama toplayamadı. Yazdı, kendine kendini anlattı. Üzerindeki huzursuzluk öylece dağıldı. Kendine yazdığı küçük bir mektuptan mutlu oldu. Kâğıdı defterden koparıp rastgele bir kitabının içine sıkıştırdı ve o gecedен sonra orada olduğunu unuttu.

Yeniden Âdem'in göğsüne sokulup kollarının arasına saklandı. Bedeniyle ısınıp boynundaki kokudan bir yudum aldı. Altın sarısı saçlara değen dudaklarından sevgi aktı. O gecedен tam bir ay sonra ise Güldeste'yi artık bağrında saklayacak olan Âdem'in sıcak kolları değil, soğuk kara topraktı.

Üç Hafta Sonra...

Yeşil tül perdeyle bezenmiş odasında, koltuğunda sessizce oturuyordu Kartel. Dikenli incir kaktüsünün üzerine tünemiş altın rengi Meksika kartalı odanın duvarlarını kaplayan yeşil perdenin üzerine özenle işlenmiş, âdeta parlıyordu. Altın Kartal Meksika kuşu olarak bilinir, onun için gücü temsil ederdi.

Ama şu günlerde perdeye işlenmiş altın kartalın bir kanadının sökülmeye başladığını görüyordu. Düşünceli eli çenesindeyken bakışları karşısındaki iki bedendeydi. Kendi masasında, ona ait koltukta oturan Siyahi'nin bakışları en az onun kadar düşünceliydi. Sol yanlarında kalan Blarta ise ilk defa umursamazca sakız çiğnemiyordu. Topuklu ayakkabıları üzerinde hızla ileri geri yürürken siyah elbisesinin derin bacak yırtmacından taşan bacağına işlenmiş küçük bıçak sembolü görünüyordu.

Kartel kendine ait koltuğa kimsenin oturmasına izin vermezdi. Şayet karşısındaki kişi ona bu gücü veren ve anında geri alabilecek tek kişi, yani Siyahi olmasaydı. Umursamazca geri yaslanırken salaş gömleğinin yakası açıktı, daima kendinden emin ve güçlüydü. Blarta Bella odanın ucundaki konsola takıldığında Kartel'in bakışları o yöne döndü.

Konsolun üzerindeki kaktüs biblosunu yere düşmeden son anda yakalayan Blarta Bella onu ait olduğu yere bırakmak üzereydi.

Kartel için güç, düzenden gelirdi ve kendine ait kurduğu bir düzen vardı. Gücünün olduğu, elinin değdiği, malikânesi bulunan her ülkede odaların dizaynı birbirinin kopyasıydı. Halısından biblosuna, masasından koltuğuna kadar her detay aynı olur, bu odaya girdiği anda ülke değiştirdiğini fark etmeden rahatlardı. Bu odadaki tüm eşyalara takıntı seviyesinde bağlıydı. Kendine ait bir uydusu, iletişim ağı ve yıkılmaz, sarsılmaz düzeni vardı. Tüm üyeler arasında en umursamaz o bilinirdi ama herkes bilirdi ki eli en güçlü olan oydu. Kenan Kralşan ortaya çıkmasaydı o gün Beyrut'ta yeni lider olacak olan da oydu.

Sessizdi çünkü Kenan'ın yıkılmasını, gücün ona geçmesini beklediği günlerdeydi ama karşısındaki iki kişi bir hayli endişeli görünüyordu.

Kartel, biblo yerini almadan başını hızla iki yana salladı. "Dikenli tarafı kapıya bakacak," derken oldukça netti.

"Ne önemi var ki?" diye yükseldi Blarta. Bibloyu hızla yerine bırakmıştı.

Kartel'in parmakları en sert şekilde ona döndü. "Sana *dikenli tarafı kapıya bakacak*, dedim, Bella!" Kusursuz İngilizcesiyle konuşuyor, tavize yer vermiyordu. "Onu çevir, hemen!"

Sinirle soluyarak söyleneni yaptı Blarta Bella. "Oldu mu?"

"Evet."

"Ne önemli detay ama!" Bella'nın siniri ve endişesi sürüyordu. "Üstelik asıl diken bizim peşimizdeyken."

Kartel yeniden bedenini koltuğa bıraktı. İsteddiği şekli alan bibloya bakarken derin bir nefes vermişti. "Kendi adına kork. Benim peşimde hiçbir şey yok." Koyu ve kanla kaplı gözleri kendi koltuğunda oturan Siyahi'ye döndü. Küçük bir an bakıştılar. "Ne o, efendim?" derken dudağında kesik bir gülüş vardı. "Siz de mi korkuyorsunuz artık?"

Netti Siyahi. "Neyden?"

Ama Kartel ondan daha net ve kendinden emindi. "Kanpusu'dan."

İfadesizce karşısındaki genç adama bakan Siyahi, "Meselenin Kanpusu olmadığını ne zaman anlayacaksın, Jovan?" dedi. Olduğu yerde doğrulurken ciddiyeti artıyordu.

Umursamazca dudak büzen Kartel, "Mesele ne ki?" dedi. Pervasız bir halde geri yaslanmış, bacak bacak üzerine atarak gerinmişti.

"Mesele sizin salaklığınız!" Siyahi sesini ilk defa bu denli yükseltiyordu. Elini masaya sert bir şekilde vurdu. "Sizin burada kafanıza göre yaşamınıza Kralşan'ın itibarını zedeleyin diye izin verdim. Peki, siz ne yaptınız?" Öfkeli gözleri Bella'ya değdi. "Biriniz barlarda eğlenirken..." Odağı yeniden Kartel'e döndü. "Biriniz havuz partilerinde!"

Bella'nın adımları olduğu yere çakıldı. Hiçbir şeyden korkmazdı ama karşısındaki kişi ona elindeki gücü veren her şeydi. Karşı gelemez, cevap veremezdi.

Bu dünyada korkacağı çok az şey vardı ve biri bu Kurul'du. Kenan Kralşan gibi olmaktan hepsi deli gibi korkuyor, itirazlarını sesli dile getiremiyorlardı.

Kardeşini öldürdükten sonra ona verilen yeni liderliğin bir aldatmaca olduğunu herkes biliyordu. Kurul, Kenan Kralşan'ın üzerindeki tüm elini çektiği için gücü her geçen gün biraz daha erimişti. Bu güç ayaklarının altından tamamen alındığında, Kralşan'ın yaşadığı sonu yaşayacaklarını biliyorlardı. Onu yok eden hırsı değil, Kurul'a kafa tutmasına neden olacak kadar katı kibriydi.

"Ne yapabiliriz?" dedi Kartel. Hâlâ rahat ve kendinden emindi. "Kimyasal silahı hükümete kaptıran biz değiliz."

Siyahi gür bir sesle, "Ama çanak tuttunuz!" dedi. "Size *Kralşan'ı gözünüzün önünden ayırmayın*, dedim." Öfkeli bakışların hedefi Bella'ydı. "Onu evinde saklamaya devam etmeliydin!"

Sıkıntılı bir nefes veren Bella'nın adımları odanın zemininde hızla ilerliyordu. "Elimden geleni yaptım! Evimdeki tüm hizmetlileri öldürerek gitmiş manyak! Ona yeniden liderlik verirken aklınızdan ne geçiyordu? Lider konumundayken nasıl tutabilirdim?"

Güldü Kartel. "Ah Bella, cav Bella! Kralşan'la yaşamak sana ağır gelmiş olmalı." Küçümser bakışları sol yanında kalan kadındaydı. "Gece uyurken, kafasına sıkıp bu meseleyi bitirebilirdin."

Blarta bu küçümseme karşısında öfkeyle soludu. "Lider!" dedi dişlerinin arasından. "Kurul kuralları net! Lider öldürülemez." Öfkeli gözlerinin hedefi Siyahi'ydi. "Bana bunu siz emrettiniz. Yoksa çoktan o geri zekâlının kafasını koparıp önünüze atmıştım. Şimdi suçlu ben mi oldum?" Topuklu ayakka-bıları zeminde tok sesler çıkarırken adımları aniden durdu. "Siz, efendim... Asıl siz bürün Kurul kurallarını yerle bir ettiniz. Bugün herkes bu noktadaysa bu Kurul'u siz yönetemediğiniz için! Kralşan'a yeniden liderlik verilmesi bir hataydı."

Kartel'in alaylı gülüşü sürüyordu. "İyi yönden bak, cav Bella. Ülkeye serbest giriş iznimiz oldu ve gücümüze güç kattık."

"Şimdilik..." diyerek araya girdi Siyahi. "Hükümetle bir anlaşma yapacağım. Onlar bana kimyasal silahı verecek, siz de buradan gideceksiniz."

Kartel'in gülüşü bıçak kesigi gibi hızla silinirken Blarta'nın kaşları hayretle havalansa da bir kez daha sessiz kaldı.

Korkmayan tek kişi Kartel'di. "Nasıl yani?" Sesinde elle tutulur bir öfke vardı. "Burada bir düzen kurduk. Hiçbir yere gitmiyorum." Asya, Avrupa ve Ortadoğu'nun tam ortasında kalan bu topraklardan her şeyi daha koordine bir şekilde yönetebiliyor, bu gücü kaybetmek istemiyordu. "Madem öyle, zamanında buraya geliş izni vermeyecektiniz."

Dikkatle dinliyordu Siyahi. Karşısındaki adamın yersiz cesareti karşısında gözleri hafifçe kısılmıştı. "Sen Kurul'a karşı mı geliyorsun, Jovan?"

Geri durmadı. "Evet çünkü artık sizin de hiçbir hükmünüz yok!" Öfkeyle avaza kalktı.

Aynı dakikalarda odada bir el silah sesi yankılanmış. Kartel'in eli kulağına giderken, acıyla inleyerek öne doğru eğilmişti. Elindeki silahın ucundan çıkan dumana büyük bir sakinlikle bakıyordu Siyahi.

"Andreas Fernando Jovan..." dedi ağır ağır. "Görüyorum ki Kralşan'ı yok eden kibir sana da bulaşmış." Silahı masanın üzerine bırakıp ellerini bacaklarına yasladı. Kendi bedeninden destek alarak ayaklandı. "Sana öfkeliyim. Ama günlerdir sakin kalmaya çalıştım. Yakup Öz denen o adamı öldürdüğün günden beri ülke içinde bize karşı daha büyük bir ayaklanma var. Hepsi birlik oldu, tek bir adamı lider yapıp bize cephe aldı. Hepsi senin salaklığın yüzünden. Buna rağmen hâlâ bana kafa mı tutuyorsun?"

Blarta sessizce geri çekilirken Kartel parçalanmış sol kulağından akan kanları avcuyla durdurmaya çalışıyordu. Öfkeli bakışları ise yerli yerindeydi.

"Hedefim o değildi! Dağhan Öz denen adamdı. Bunu siz de biliyorsunuz! Kanpusu denen o saçmalığın eli olarak ortaya çıktığından beri masada hiç kimse bizi saymıyor! Ben bize iyilik yaptım!"

"Oldukça etkili bir iyilik olmuş olmalı ki artık hiçbiri saymıyor." Dikti Siyahi. "Kurul hâlâ gücünü koruyor. Lütfen bizim için endişelenme ve yardımlarını kendine sakla. Burayı dakikalar içinde başına yıkıp seni bu ülkede var ettiğim gibi yeniden yok etmem bir saniyemi bile almaz, emin ol. Yapacağın iyiliğin bedeli olarak on ikili masa Dağhan Öz denen o adamı daha çok yüceltti. Artık ona itaat etmiyorlar, tapıyorlar. Hatanı kabullen ve sesini kes! Ülke içindeki son gücümüzü de sen kendi ellerinle onlara verdin!" Kartel kulağının acısıyla geriledi. İnliyor, acıyla dişlerini sıkıyordu. Siyahi yavaş adımlarla yaklaşırken, "Ölen üyeler..." dedi. "Hepsi salaklıklarının bedelini ödedi. Sen de mi bu bedeli ödemek istiyorsun, Jovan?"

"Onlar salak değil, korkaktı!" diye yükseldi. Yüzü, bedeni ve yer kana kulanmış bir haldeydi. Acı çekiyor, öfke kusuyordu. "Ben ne Kralşan'ım ne de bir başkası. Nerede Kanpusu? Gelsin, çıksın karşıma!"

Gülen bu defa Siyahi'ydi. Karşısına geldiğinde durmuş, gözlerinde kontrollü bir kibirle karşısındaki adamı süzmüştü. "Hâlâ hayattasın, Jovan çünkü en güçlü sensin." Göz ucuyla Blarta'ya baktı. "En güçsüz ise sen. Güçsüz sona kalır çünkü onu yok etmek kolaydır, güçlüyü yok etmek ise savaşı kazandığın anlamına gelir. Kör müsünüz? İkiniz de onların savaş ganimetisiniz!" Yeniden Kartel'e dönmüş, bir adım daha atarak yaklaşmıştı. Kanlı, yaralı kulağını aniden kavrayıp sıktığında Kartel inleyerek iki büklüm oldu. Siyahi'nin yüzündeki kontrol hızla silinmişti. "Hepinizin salaklığından bıktım!" Elinde kalan son et parçasını koparmak ister gibi bükmüş ve Kartel'in bedenini geri savurmuştu. "Beyinsizler!" diye soludu. "Hiçbir şey beceremeyen ahmak sürüsü!"

Kartel acı içinde koltuğa devrilirken Blarta tepkisizdi.

Siyahi cebinden çıkardığı beyaz bir mendile ellerindeki kanı silerken yeniden masaya yöneldi. "Sözde hepiniz ahkâm keserek bu Kurul'a girdiniz ama Kanpusu denen o adam kadar olamadınız! Hükümetle anlaşacağım ve benden haber geldiği an ülkeden geri çekileceksiniz. O kadar! Kurul sizin saçmalıklarınıza yeterince tolerans gösterdi!"

"Hükümet?" Sesini güçlü çıkarmaya çalışıyordu Blarta ama zorlanıyordu. Koltukta kıvranan Kartel'e göz ucuyla baktı. "Burada olduğum süre boyunca öğrendim ki Türk hükümeti böyle bir şey için sizinle pazarlık yapmaz, efendim."

Kendini şiddetle koltuğa bırakan Siyahi, artık eskisi kadar tepkisiz ve sakin değildi. "Kes!" dedi en sert şekilde. "Fikrini sormadım." İşaretparmağı karşı-sındaki iki bedene döndü. "Şu süreçte biriniz daha bir salaklık yaparsa yemin ederim onu yeryüzünden kendi ellerimle silerim!"

Oysa o da korkuyor, bunu belli edemiyordu. Kanturalı Bey'le görüşmesinin üzerinden üç hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ ondan bir haber yoktu. Timur Töng'e'nin Kanpusu denen o gizli el olduğunu biliyor ama bunu asla sesli dile getirmiyor, Kurul üyelerine söylemiyordu. Onunla buluşmak, o adamı tanımak ve bir kere gözlerine bakarak gözbebeklerindeki öfkeyi görmek istiyordu.

Haftalardır sessiz bir belirsizlik içinde beklemek sinirlerini yıpratıyor ve bunun karşı tarafın kurmaya çalıştığı psikolojik bir üstünlük olduğunu biliyordu. Ne kadar çabalasa da kontrollü kalmakta ilk defa zorlanıyordu. Kanturalı Bey *bekle*, demiş, bir süre vermemişti. Geçen her gün ise Siyahi için kıymetliydi.

İstedikleri olacak mıydı?

Bilmiyordu.

Silahı alabilecek miydi?

Bilmiyordu.

Bir devlete, hele de o devletin en derin ayağına kafa tutamazdı. Küçük bir hata dahi dünya krizi çıkarabilecekken attığı her adım onu daha da geriyor, stresini artırıyordu. Hükümetten o silahı geri alamazsa asıl ölecek olan oydu. Üstler acımayacak, kellesini alacak, lime lime edecek, aslanlara atacaktı.

Masanın üzerinden telefonunu alıp ceketinin yakalarını düzeltti. Beyaz gömleği koyu teninin üzerinde parlıyor, yakasına değen kan lekeleri birer düğme gibi görünüyordu. Kartel ve Blarta'yı arkasında bırakıp odadan çıktı. Adımları sert ama omuzlarındaki yükler varlığından daha da ağırdı.

Karanlık, insanın içindedir.

Hayır.

Karanlık, insanın kendindedir.

Hayır.

Karanlık, insanın ta kendisidir.

Durup soluklanmamın nedeni karanlık değil, gözümü alan güneşti. Derin bir nefesle göğüs kafesimi genişleterek bedenime yüklenen ağırlığı hafifletmeye çalıştım. Göbeğime destek olan ellerime ve korseye rağmen her geçen gün ağırlaşan bedenim artık fazla yoruyordu. Beni duraksatan güneşe rağmen zihnimde beliren karanlığın bir nedeni ise yoktu.

Sadece düşünüyordum. Yaşananları, yaşayamadıklarımı ve yaşayacaklarımı...

Bakışlarım arkama döndü. Evden yirmi adım uzaklaşmıştım. Bu ev Yakup Öz'ün malikânesi gibi ormanlık bir alana saklanmamıştı ve nispeten etrafında ağaçlar ve yeşillikler vardı. Evde sıkılıyor, artık nefes alamıyordum. İçimdeki can hızla büyürken ağırlığıyla bedenim değişime devam ediyordu.

İçime derin bir nefes daha çektim. Kuş sesleri yoktu. Hava her gün biraz daha ısınıyor, bahar hız kesmeden ilerliyor, zaman akıyor ve yaz geliyordu. Ağaçlar bahar çiçeklerinden arınıyor, yaz yeşiline dönüşüyordu.

Adımlarım durdu. Şişen ayaklarıma uygun olan tek şey terlikti. Sık sık her şeyi düşündüğüm günlerdeydim. Bordo ojelerimi sürüyor, arada yeniden makyaj yapıyordum. Bazen bunalıp hepsini siliyor, bazen silemeden uyuyakalıyordum. Ruh halim inişli çıkışlı değil, çıkışlı ama inişi zor olan bir haldeydi. Her yerde uyuyor, rahmimdeki baskıdan dolayı sürekli tuvalete gidiyor; bazen ise tutamayıp küçük de olsa kaçıırıyordum. Bunun utancıyla ağlıyor, üç dakika sonra yeniden normalleşiyordum.

Ama kabullenemediğim en net şey bu terliklerdi. Kırk yıl düşünsem otuz sekiz numara olan narin ayaklarıma kırk numara terlik giyeceğim ve bununla rahatlayacağım aklıma gelmezdi. *Topuklu ayakkabılarımı özledim*, diye ağladığım anlar bile olmuştu. Timur tüm bunları sessizce dinliyor, kucığına alıyor, teselli veriyor, arada gizli gizli gülüyor, kızdığımında ise anında ciddileşiyordu.

Zordu işte her şey! Ama bir o kadar da kolay, ferah ve huzurlu.

Muhabirlik yıllarımın vazgeçilmezi spor ayakkabılarımdı. Koşar, her şeye yetişebilirdim. Radyo günlerimde topuklularla dik durmuş, huzur bulduğum Rize günlerinde çiçekli lastiklerle mutlu olmuştum. Ahuzar ve Ahu kaç yaşam ederdi, bilmiyordum ama her yaşamında onu sırtlanan şey ayaklarıydı. Buna emindim.

Bakışlarım çimlerdeydi. Uzun, parlak ve ferah görünüyorlardı. İçimdeki can her zamanki sağlam tekmelerinden birini savurdu. Gün geçtikçe darbeleri de şiddetleniyordu. Sanki minik ayakları sürekli midemdeydi. Yemek yemek istiyor ama ağrı yüzünden zorlanıyordum.

İnatçılığının babasına benzeyeceğini hissettiğim günlerdeydim. Sessizleştiğinde saatlerce kıpırdamıyor, karnımın sol yanına ağırlığını vererek âdeta saklanıyordu. Timur'un eli her gece üzerindeydi. Etrafımı yastıklarla çeviriyor,

iri bedenini sırtıma yaslayarak destek veriyordu. Uyusam da uykuda sesini duyuyordum.

Aksatmadan her gece kızıyla konuşuyordu. Öyle ki benimle bile bu denli konuşmuşluğu yoktu. Bazen dinliyor, bazen ise uykuya yenik düşüyordum. Benden, bizden bahsediyordu. Kurmaya çalıştığımız hayattan, halası Güldeste'den, babaannesi Şehrazat'tan, Âdem abiden, Akkadından ve benden duyduğu kadarıyla dedesi İlyas'tan. Her cümlesinin sonu *annen daha güzelini anlatır zaten*, diyerek bitiyordu. Anlatamazdım oysa. Biliyordu. Cümlem çoktu ama onun dilinden dökülenler kadar güzel değildi.

Ayaklarım şiş olduğu için tenim fazlasıyla yanıyordu. Terliklerden önce birini çıkarıp ayağımı usulca yere değdirdim. Çimlerde ayağımın altına batacak bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra iki ayağımı da terliklerden kurtarıp yalınayak çimlere bastım.

Gözlerimi kapatıp başımı geri attım. Defne daima toprağın negatif enerjiyi çekip aldığını söylerdi. *Madem öyle, neden hayatımdaki negatifi gömmeyi denemiyoruz*, diyerek dalga geçerdim. Onu anladığım günlerdeydim. Toprağa yalınayak basmak bir şekilde huzur veriyordu.

Bebeğimin karnımda suyun içinde gezinir gibi kıpırdandığını hissettim. Ayaklarımın toprakla buluştuğu anları seviyor, o da rahatlıyordu. Huzurlu anımı bölüp gözlerimi açmama neden olan şey arkamdan yükselen sestir.

"Ahu!" diye bağııyordu Timur. Yüzümü ona döndüm.

Ben evden çıkarken dışarıdaydı. Yeni gelmiş olmalı ki kapının önünde dikiliyor hatta hızlı adımlarla bana doğru ilerliyordu. Hamileliğin zorlaştığı son günlerde asla uzun süre beni yalnız bırakmıyordu. Ama arada evden çıkıyor, saatler sonra geri geliyordu. O söylemiyordu ama ben Kralşan'ın ölümünü izlemek için gittiğini biliyordum. Üstelik hiçbir şey henüz tam anlamıyla bitmiş değildi.

Üyeler hâlâ ülkede, Kanpusu ve Dağhan'ın peşindeydi. Yakup Öz'ün ölümünden sonra Kartel yeniden sessizleşmiş, üç hafta daha büyük bir sessizlikle geçmişti. Uzun süren sessizliklerin büyük bir sesle sonlanacağını bilecek kadar yaşanmışlığımız vardı.

Bize sağlıklı bir yaşam ve aile verilmemişti ama biz Güneş'e tertemiz bir yaşam vermek için direniyorduk. İnsan eksikleriyle bir bütündü lakin canından kopan bir parçaya hiçbir eksikliği yaşatmak istemiyordu.

Timur'un arka planda üyeleri izlediğini biliyordum. Özellikle Kartel denen o adamı. Bazen Biricik uyuduktan sonra salondaki masada oturuyor, yine o sayısız evrak ve belgeyi birlikte inceliyorduk ama artık eski formumda değildim. Uyuyakalıyor, gözümü açtığımda kendimi yatakta, Timur'un kollarında buluyordum. Şikâyetçi olduğum söylenemezdi ama bu uyku hali biraz daha böyle devam ederse sinir krizi geçirmeyeceğimin garantisi yoktu.

Her an uyuyabilirdim. Her an. Konuşurken, yemek yerken ya da otururken. Ne zaman uykunun bastıracağı belli olmuyordu. Minik bir seste dahi uyanan, saatlerce uykuya dalamayan benim için bu inanılmaz bir dönüm noktasıydı ve alışmakta bir hayli zorluk çekiyordum.

Timur'u gördüğünde dudaklarımda beliren derin bir tebessüm vardı. Hızla adımlarla bana yaklaşıyordu. Birkaç adım sonra yüzü netleşmişti. Yaklaştıkça gözlerindeki endişe de netleşti. Aniden bana doğru koşmasını, hızla kollarını bedenime dolayıp her zamanki gibi göğsüne saklamasını ise beklemiyordum.

Bocalamış ama belli etmemiştim. Bir elim sırtına uzanırken kokusu bahardan, uçan kuşlardan ve ormanlardan bir parça gibiydi. "Timur," dedim ağır ağır. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Derin bir nefes verdiğini duydum. Bir eli bedenimi kendine çekerken diğeri saçlarımdaydı. "Evde göremedim," dediğini duydum. "Aklım çıktı, Ahu!"

Haklıydı. Ben de onu göremediğimde aklım başımdan gidiyordu. Bazı şeyleri zamanla atlatacaktık. Kaybetme korkusu gibi. Bu zamana dek iliklerimize kadar yaşamıştık. Üzerimize nakış gibi işlenmişti ve atmak kolay olmuyordu. Hele de onun için. Aylar önce evden çıkmış, geri döndüğünde beni bulamamıştı.

Hamileliğim ilerledikçe de bu endişesi artıyordu. Tek başıma kalmama izin vermiyor, ayağa kalktığımda dahi gözü üzerimde oluyordu. Birkaç adımlık merdiven çıkmam ya da inmem gerektiğinde beni bırakmıyordu. Doktorun söylediğine göre bebeğin kontrolleri için artık hastaneye gitmemiz gerekiyordu. Evden kontroller yeterli değildi. Güneş'in gelişiminin birkaç hafta ileride ve iri bir bebek olması sebebiyle her an her şeye hazırlıklı olunmalıydı. Açılmalar için henüz erkendi ama bu, yalancı sancılarımın olmadığı anlamına gelmiyordu ve o anların Timur'un gözünden kaçması imkânsızdı.

Timur bunları bildiği andan beri daha da panikti. Hastaneye gittiğim an doğuracağımı düşünüyor olmalı ki sürekli *neden, niye, ne olacak yani*, diye sorup duruyordu. Bu paniğine, beni göremediği anlarda aklının başından gitmesi de dahildi. Bir yerde onsuz doğuracak olmamdan korkuyor gibiydi.

Âdem abinin elinde kanlı bebek patikleriyle kaldığı anı anlatırken gözünden düşen yaşların yağmura karıştığını unutmam imkânsızdı. Geçmişinin geleceğine yine yük olmasından korkuyordu, farkındaydım. Bu doğum onu ölesiye korkutuyordu. Çünkü kendi doğumu hayatına en büyük yükü.

Elim sırtını ağır ağır okşadı. "Buradayım. Hava almak için çıkmıştım." Geri çekildiğinde gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Bir eli alnıma düşen saçları geri itti. Gözlerinden her zamanki gibi sessiz bir sevgi aktı. Bu, kızımızın bir tekme darbesi için yeterliydi. Tebessümüm derinleşti. "Senin de panikleyebildiğini görmek nasıl hoşuma gidiyor, anlatamam."

Benim aksime gülmüyordu. Yerden terliklerimi almış, beni yine kucaklayarak ayaklarımı yerden kesmişti. O varken spor ayakkabı, topuklu, çiçekli lastik ya da terliğin ne önemi vardı ki? Kucağına alır, ayaklarımı yerden keserdi. Bu dünyada en çok sevdiğim his buydu.

Verdiği güven hissiyle gülüşüm büyümüş, kollarımı boynuna dolarken başımı omzuna yaslamıştım. Kralşan'ı bir süredir düşünmüyor, nasıl öleceğiyle ilgilenmiyordum. Hâlâ o kafeste olmalıydı. Umurumda da değildi. Ben yaşıyordum, o ölecekti. Dudaklarımdaki gülüşün nedeni aşk, yaşama arzusu ve intikamdı. *Bana sadece öldüğünde haber ver*, demiştim. Hâlâ bu haberi vermediğine göre kendi karanlığında yavaş yavaş boğuluyor olmalıydı.

Sıcaklığına daha da sokuldum. "Ee," dedim cilveyle. "Bugün ne yaptın bakalım? Anlat."

Kucağında benimle eve ilerlerken sarsmıyor, incitmiyordu. "Asıl sen ne yaptın?" dedi. "Sabah Biricik'e kahvaltını hazırlamasını söyledim. Yine uyu-yakaldı, değil mi?"

Evdeyse kahvaltıyı daima o hazırlardı ama Biricik'e iş itelemeye bayılıyordu. Muazzam bir ilişkileri olduğunu inkâr edemeyecektim. "Rahat bırak kızı," dedim gülerken. "Ayrıca hazırladı, merak etme. Eski Biricik olsa asla kalkmazdı ama şu an sen ne desen saniyesinde yapıyor, çok garip. Ben desem kılını bile kıpırdatmazdı."

Kendinden emindi. "Çünkü sen eniştesi değilsin."

Kahkaham bu defa sesliydi. "Sizi kıskanmaya başlayacağım, haberin olsun."

Sessiz kaldı ama dudağındaki gülüş cevap için yeterliydi. Dudakları alnıma değdi, öpmedi ama soluklandı. Evden içeri girdiğimizde kapıyı kapamış, içeride artık biz olduğumuz için kilitlemişti. Biricik odasında olmalıydı. Yaşananlar yüzünden üniversite sevincini yaşayamadan okulunu dondurmak zorunda kalmıştı ama Cihan'a testler hazırladığını, ödev yaprakları ve test kitaplarından sayfalar düzenlediğini görüyordum.

Televizyon izlediğimiz bir akşam aniden *abla, Cihan da üniversite okuyacak*, demişti. *Sence aynı üniversiteye gidebilir miyiz? Çok temeli yok, zor ama imkânsız değil. Şımarmasın diye ona söylemiyorum ama hızlı öğreniyor.*

Sadece gülmüş, sarı saçlarını okşamıştım. Irmak, o ve bana ait fotoğraf karesi başucunda, eli elimde, aylar içinde edindiği olgunluğu hâlâ omuzlarındaydı.

Âdem abi ve Cihan, Timur'un ayarladığı başka bir yerde kalıyordu ama sık sık geliyor, kahvaltı yapıyor ya da akşam yemeği yiyorduk. Bu süreç bitene kadar dikkatli olunması gerektiğinin bilincindeydik. Kenan'ın yakalanması bir son değildi. Tıpkı bu sessizlik gibi. Uzun süren bir sessizliğin ardından Kartel, Yakup Öz'ü öldürmüştü. Tekrar saldırmayacağının garantisi yoktu.

"Anlat bakalım," dedim evden içeri girdiğimizde. "Karını ve kızını bırakıp yine nereye gittin?"

Dudağının köşesi ağır ağır kıvrıldı. Sadece bana sunduğu minik bir gülüşü. Hoşuna gidiyordu bu cümleyi duymak. "Ekibin yanına," dedi. "Kartel, Yakup Öz'ü öldürdükten sonra sessizleşti ama farkında olmadan kendinden bir iz bıraktı. Mukbil o izi bulmaya çalışıyor."

"Ne izi?"

"Kartel'in özel haber uydusu var, demiştim ya sana..." Mırıltıyla onayladım. Bedenimi koltuğa bıraktı. "Şu Koreli öldüğünde arabasında bir kâğıt parçası bulmuştum, hatırlıyor musun?" Bir yandan da hamilelik süreci boyunca bütünleştiğim yastıklarla etrafımı destekleyip sarmalamaktan asla yorulmuyor, yine aynısını yapıyordu.

Sıkıntıyla dudak büzdüm. "Yastık doğuracağım, yeter." Yersiz bir sızlanma olduğunun farkındaydım. "Uyduyu anlatmaya devam et," derken sırtımı ve karnımı kaplayarak boynuma kadar uzanan hamilelik yastığına sarılmaya çalışıyordum. Bu yastığa kızıyor ama seviyordum. Sarıldığımda Timur'a benziyordu.

Koltuğun önünde eğildi. Elleri her zamanki gibi şiş ayaklarımdaydı. Ovuşturup, sıkarak rahatlatmaya çalışıyordu. Oysa derdimi alması için parmak ucuyla dokunması bile yeterdi, anında unutturdum.

"O kâğıt parçasında yazan sayılar Kartel'e özel uydu koordinatları olabilir. Yakup Öz'e suikast düzenledikleri mekânda yerde bulunan bir kâğıt var ve aynı rakamlar onda da yazıyor."

"Uydu ağına mı sızacaksınız?"

"Gerekirse evet. Mukbil bir şeyler deniyor," dedi tek solukta. "Hem Âdem abi hâlâ senin için Tomatillo bulamadı. En son *Meksika'ya gideceğim*, diyordu. Uydusuna sızarsak Kartel'den isteriz işte, fena mı?"

İstemsizce güldüm. "Domatesle idare edebiliyorum."

Elleri ayaklarımı ovuşturmaya devam ederken küçük bir tebessüm sundu ama her zamanki gibi doğal ve kendi akışında değildi. Bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Günlerdir üzerinde bir huzursuzluk ve gerginlik olduğunun farkındaydım. Üstelemek istemiyordum ama daha fazla da dayanamayacaktım.

Bakışlarım yüzüne eğildi. "Bana söylemediğin bir şey var," dedim. "Günlerdir fazla düşüncelisin."

Bu tespitimi beklemiyor olacak ki gözleri bana dönmüş, küçük bir bakıştan sonra kopmuştu. Derin solukları göğsünü kabarttı. Elleri bacaklarıma ilerledi. Ayak şişmesinin etkisi olarak bacaklarım da her şeyden nasibini alıyordu. Siyah eşofmanımın içine sızıp çıplak tenimi elleriyle ısıttı, ovaladı, rahatlattı.

Aklıma ilk gelen o şeytanın ölmesi olmuştu. Günlerdir asla ona dair bir şey sormamıştım ama bunu sormaya engel olamadım. "O öldü mü?" dedim.

Çenesi dikleşti. "Henüz değil. Yeterince acı çekmedi. Ölmek için yalvıyor ama bunu yapmayacağım. Henüz değil." Başını iki yana salladı. "Henüz değil."

Ona benden daha çok öfkeliydi. Çünkü benden alacağı artık hiçbir şey kalmamıştı. Anlayabiliyordum. İçimde Kadir Töng'e'ye karşı bitmeyen bir nefret vardı. Ölmüştü, bunu kendi gözlerimle görmüştüm lakin ölüsünden dahi nefret edecektim çünkü onun canını yakmış, ruhunu parçalamıştı. O da aynı şeyi hissediyordu. İnsan kendine acı veren her şeyi unutabilen bir varlıktı ama sözkonusu sevdiklerinin acısı olduğunda yutamıyordu.

Kenan hâlâ hayattaysa onu bu denli düşündüren başka ne olabilirdi? "Kurul üyeleriyle ilgili mi bir sorun var? Herkes iyi mi? Aknene'ye mi bir şey oldu yoksa?"

"Töve de," dedi anında. "İyi nenem. Birazdan arar hatta. Buraya gelirken aradım. Paraya kıyıp en sonunda kendine yeni bir telefon almış. Seninle görünlü konuşmak istediğini söyledi. *Eve geçince ararım*, dedim."

"Konuşuruz," dedim anında. Dikleşmeye çalışıyordum. "Sen önce bir sus-tuğun şeyi söyle."

Buruktu gülüşü. "Ben hep susarım, Ahu."

"Bu başka," dedim hızla. "Gerçek sessizliğinle endişeli sessizliğini ayırabi-lirim, Timur."

İtiraz etmemiş, kabullenmişti. "Doğru," dedi taş gibi ağır bir sesle. "An-larsın. Hatta bir tek sen anlarsın." Derin bir soluğu daha içine çekti. "İyi ki de sen anlarsın."

Bakışları Biricik'in kapısına döndü. Söyleyeceği her neyse duyulmasını is-temiyor olmalıydı. Ya da Biricik'i endişelendirmek istemiyordu.

Elimi omzuna atıp dikleşmeye çalıştım. "Odamıza gidelim. Orada anlat."

Benim kendimi kaldırmam imkânsızdı. Yürüyen bir balona dönüştü-gümü hissediyordum. Biri belime destek vermediği sürece kendi çabalarım-la kalkmam için ekstra efor harcamam, kırk şekle girmem gerekiyordu. Çoğu hareket, belime binen ağırlık yüzünden yasaktı.

Bunu başaramadığımda geri devrilmiş, Timur'un beni kucaklayıp kaldır-ması için kollarımı ona doğru açmıştım. "Al beni buradan," dedim anlamsız bir tatlılıkla. Aynı saniyelerde kendi kendime yüzüm ekşidi. "Kendimi yiyip, içip yatan bir ayı gibi hissediyorum. Lütfen beni bunun aksine inandır."

Son söylediğim hoşuna gitmiş olmalı ki dudağında derin bir tebessüm be-lirdi. Ona uzanan kollarımı boş çevirmemiş, tek seferde kucaklayıp koltuktan kaldırmıştı. Ama aynı saniyelerde dudakları dudaklarımdaydı. Bu beni her şeyin aksine fazlasıyla inandırırıldı. Öpüşü her zamanki gibi hoyrat ve kendime gelmem için yeterliydi. Dudakları küçük bir an tenimi yerle bir ederken dili içimdeki sönmek bilmeyen alevin fitilini ateşliyordu. Kısa bir öpücüktü ama dudakları tenimden uzaklaşmamış, yanağıma, oradan ise boynumdaki yaraya ilerlemişti.

Bir tek onun yanında çocuklaşabilir, küçücük kalırdım. Kıkırdayarak sıcaklığına sokulmamın nedeni buydu. "Böyle yaparsan yine seni aşeririm," demek zorunda kaldım.

Oysa artık o da yasaktı. Aşeriyor ama ona uzaktan bakmak zorunda kalıyordum. Acı dolu günlerdi.

"Beni aşere aşere ağzıma sıçtın zaten," dedi odamıza ilerlerken. "Bazen sadece bir Tomatillo olmak istiyorum."

Kahkaham sesliydi. "Aşk olsun, neden öyle diyorsun?"

"Yerdin ve biterdi," dedi en net şekilde. "Şimdi sen beni yiyorsun, ben seni yiyemiyorum. Hani götüm başımı ayrı şişti, Ahu. Anlatabiliyor muyum? Sayende ovuşturmaktan bütün takım alev aldı."

Odanın kapısından girdiğimiz an bunu söylediği için dönüp arkama bakmak, Biricik'in odasının kapısını kontrol etmek zorunda kaldım. Gülüşüm yerli yerindeydi. Omzuna minik bir tokat atmam ise kaçınılmazdı.

"Edepsizleşme." Odamıza girdiğimiz anda ise aniden kapıya tutunarak ilerlememizi durdurmuştum. "Bekle, bekle!" dedim yine tatlı tatlı. "Odamıza girip, ciddi meseleler konuşmadan önce yapmamız gereken bir şey var."

Ne, der gibi baktı.

Bir süredir küçük bir hayalim vardı. "Biricik evden eski kameramı getirmiş ya," derken başımı aynı tatlı bakışımla omzuna yasladım. "Fotoğrafımızı çeksin mi? Hiç sen, ben ve Güneş'in bu hallerine dair fotoğrafımız yok. Bir tane olsun mu?"

Sessizliği yine bir kabuldü. Arkasını dönmüş, odadan kucagında benimle geri çıkmıştı. Bedenimi yavaşça yere bıraktığında bir çocuk gibi hevesliydim. "Biricik!" diye bağırdım. "Ablacığım, gel."

Birkaç saniye sonra odasının kapısı açılmış, dağınık topuzu ve her zamanki salaş rişörtü, eşofmanıyla bize sorgulayan bir ifadeyle bakmaya başlamıştı. "Efendim." Timur'u gördüğünde elleri iki yanındaydı. "Yemin ederim ki kahvaltısını hazırladım ve elini hiçbir şeye sürmesine izin vermedim."

Timur başparmağını sessizce kaldırıp, bu hareketini onayladığını anlatırken benim hevesim sürüyordu. "Evden getirdiğin kameram hâlâ sende ya, ablacığım, onunla bizi çeker misin?"

Bunu beklemiyordu ama sorgulamadı. Adımları gerilemiş, odasına yönelmişti. O kamerayı evden almasını ve saklamasını istemiştım ama bunu gerçekten yapmasını beklemiyordum. Birkaç gün önce Cihan barakadaki eşyalarını getirdiğinde o kamerayla karşılaşmak ise hüznlenmem için yeterliydi. Beyrut Limanı patlamasından önce yıllarca onunla çalışmış, kimsenin durduramadığı zamanı o fotoğraf karelerine sığdırmıştım.

Parçalanmış halini uzun süre elime alamamıştım ama Cengiz benim için tamir ettirmişti. Son günlerde ona dair de içimde bir kırgınlık kalmadığını hissediyordum. Yüklerimden arınıyor, sadece içimde büyüyen canla yeniden

büyüyordum. Yıllar önce bu kamera kadrasına yansıyan son görüntü Timur Töngge'ydi. Şimdi ise Töngge ailesi olacaktı.

Artık yürürken penguene benzediğimi hissediyordum. Paytak adımlarım Timur'a yönelirken keyifliydi. "O kamerada son çektiğim görsel Beyrut Lîmanı'na ve sana aitti. Şimdi ise senin kızın olacak. Manifest yeteneğimle gurur duyuyorum, canım."

Yanına geldiğimde beni yine saniyeler içinde kucaklarken, "Ben de gurur duyuyorum, canım," dedi canıma okuyan bir sesle.

Güldüm. Biricik aniden odasının kapısında belirdiğinde ise bizi bu halde gördüğüne şaşırmamıştı. Yürümenin zorlaştığı şu günlerde sıklıkla Timur'un kucağında geziniyordum. Bir kısmı kırık ve yanık olduğu halde hâlâ çalışan kameramı gözüne yasladi. "Çekiyorum," dedi hiç beklemeden ve aynı saniyelerde kadraya bastı.

Kollarım Timur'un boynuna dolanmışken dudaklarımda büyük bir gülüş vardı. Karnımdan bahsetmiyordum bile, varlığı oldukça belliydi. Timur'un bakışları ise o an için kamerada değil, bendeydi. Biricik kadraya bir kere daha bastığında bu defa ben Timur'a, o her zamanki ifadesizliğiyle kadraya bakıyordu. İki kare, yaşanan onca zorluğu silip atmaya yetmedi ama mutlu olmam için yeterliydi.

"Yeterli," diyerek geriledi Biricik. "Ablamı kıskanıyorum." Kapıyı suratımıza kapatarak yeniden odasına kapanmıştı. Netliği Timur'la yarışabilecek bir noktadaydı.

İstemsizce güldüm. Bu haliyle hâlâ benim büyümeyen küçük kız kardeşimdi.

"En azından dürüst," dedi Timur.

Yeniden odamıza yönelirken bir gözüm sürekli Biricik'in kapısını kontrol ediyordu. Odamıza tamamen girdiğimizde, Timur ayağıyla kapıyı kapadığı anda ise derin bir nefes verdim. Benim ona ne zaman yükseleceğim hiç belli olmuyordu, onun ise ne zaman ne diyeceği. Biricik bazen bocalıyor, bir ömür çatık kaşlı gördüğü ablasını cilveleşirken gördüğünde yüzü ekşiyor ama gülüşlerime derin bir tebessümle bakıyordu.

Timur bedenimi yatağa bırakmış, sırtıma yeniden yastık yerleştirmişti. Adımları geriledi. Sarılıp, sarmalanarak uyumak zorunda kaldığım hamile yastığını almaya gittiğine emindim ki yanılmadım. Yastığı karnıma, bacak arama yerleştirirken boynuma gelen kısmına sarılmaya çalışıyordum.

"Keşke yastık olsaydın," dedim. "Bacaklarımı sana dolardım."

Kendinden emin ve cüretkâr bir bakış sundu. "Aşerme işini azalt. İrademe oynuyorsun." Beni yeterince yastıkla sarmaladığına emin olduğunda elleri durmuş, yatağın üzerine değil de yere diz çökerken gözleri beni bulmuştu.

"Azaltamam, canım," dedim tatlılıkla. "Kızın seni seviyor."

Duraksadı, yutkundu. Çok şey söyleyecek oldu ama çoğunu yuttu, yine azını dilinin ucuna getirdi. Bakışları karnıma değdi. "Ben de sizi," dedi sadece. Onun için kısa ama dolu dolu bir cümleydi. Bir eli karnıma uzanırken diğeri boynumdaki yaraya değdi.

Kızım babasının tek dokunuşuyla hareketlendi. Yaram ise Beyrut kadar sıcak ve alev alevdi.

"Ne oldu?" Sakindim ve bakışlarımı ondan koparmıyordum.

"Birkaç gün önce üstlerden bir arama geldi."

Karnımdaki elinin en korumacı şekilde kızımızın üzerine yaslandığını hissettim. Anne ve babalık denen şeyin ne denli içgüdüsel bir şey olduğunu da onlarla birlikte öğreniyordum.

Aslında her şey bu kadar basitti. Hayatın sunmadığı şeylerin yokluğuna ağlamak değil, var olanlarla kendini bulmaktı tüm mesele. Çünkü sana verilmeyene ağlamak kolaydı. Zor olan, mücadele ederek elde ettiğini korumaktı. *Tıpkı bizim gibi.*

Meraklı bakışlarım yüzündeydi. Devam etmesi için dikkatle dinliyordum.

"Birkaç haftalık mesele ama bana yeni söylediler. Üstler düşünmüş ve bana iletmeye karar vermiş. Ben ne dersem o yapılacaktı."

"Ne?"

"Kurul kimyasal silahı almak için ülkeye gelmiş ve görüşme talep etmiş," dedi. "Ama bir şartları var. Gelen kişi her kimse benimle ve seninle görüşmek istiyormuş."

Şaşırabılırdim ama yaşanan onca şeyden sonra artık hiçbir şey imkânsız gelmiyordu. "Sen ve ben?" dedim sorgular bir halde.

Başını salladı. "Timur Töng'e'yi ve uğruna savaş başlattığı kadını tanımak istiyormuş." Bunu şiddetle reddetmek için başını iki yana salladı. "Bu asla olmayacak! Bir daha o dünyadan hiç kimsenin gözü sana değmeyecek, izin vermem!"

Sakindim. "Ne olacak peki?"

"Silah için geldi. Derdi neyse üstlerle konuşup, defolup gidecek!" Başını sinirle sola bükülürken gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. "Yolunu siktiklerim, bir bitmediler!"

Elim yanağına uzandı, teninde şefkatle gezindi. "Sakinleş. Görüşmemiz gerekirse görüşürüz."

Cevabı netti. "Asla, Ahu, asla! Kafama sıkarım ama sana da çocuğuma da o dünyadan birinin daha gözünün değmesine izin vermem!"

Söylenen cümle pek çok şey barındırıyordu ama ben sadece *çocuğuma*, demesine takılı kaldım. Bunu ilk defa sesli dile getiriyordu. Sahiplik eki kullanmasının onun için ne denli büyük bir adım olduğunu biliyordum. Yüzündeki parmaklarım çenesindeki çukura düştü. Gün ne denli zor geçerse geçsin eninde sonunda yolum hep orada son buluyordu.

“Şartı bu dedin. Diğer türlü nasıl gidecekler?”

“Umurumda değil,” dedi tek solukta. “Kampüsü buradan gidecek, sadece adı kalacak. Ben bu cehennemden sadece seni, ailemi alıp gideceğim, Ahu. Yüzümü kimse görmeyecek, varlığımı kimse bilmeyecek. Ben küçük bir evde seninle ve kızımınla yaşamak istiyorum, anlıyor musun? Başka hiçbir şey istemiyorum. Bu yaşama dair ardımda senin ve Güneş’in ayağına takılacak hiçbir yük bırakmayacağım. Göreve gidip döndüğümde, evimde sizinle uyumak istiyorum. Sana sarılıp Güneş’i dinlemek istiyorum. Artık başka hiçbir şey istemiyorum.”

Tüm bunları da ilk defa sesli dile getiriyordu. Belki de benden gizli Güneş’le konuşmak ona iyi geliyordu. Öyle ya, gün ışığı daima gece karanlığından daha huzurluydu. Geceyle konuştukça şafağın ışıklarını görebilirdin.

Peki, o zaman ne yapacağız, demek istedim ama telefonunun sesi engel oldu. Şiddetle çalıyor hatta titriyordu. Boynumdaki elini çekip, cebinden telefonunu alırken küçük bir an ekrana bakmış, reddedemeyeceği bir arama olduğundan olsa gerek duraksamıştı. Göz ucuyla ekrana baktığımda Aknene’nin adını görmek dikleşmeye çalışmam için yeterliydi. Üstelik görüntülü arıyordu.

“Aç,” dedim hızla. “Bekletme kadını. Her zaman konuşamıyoruz zaten, çok özledim.”

İtiraz etmeden aramayı cevapladı. Ama telefonu kendine değil, bana çevirmişti. İfadesi gerilmiş, kaşları ihtimallerle çatılmıştı. Ekranda yanakları şiş olan kendimle yüzleşmek o an için acı bir andı. “Şu kamerayı kendine tut,” dedim istemsizce. “Yanaklarım öyle şişti ki kadın beni tanımayacak.”

Gergindi ama buna rağmen her zamanki gibi şişen yanağımı parmakları arasına sıkıştırıp tatlı bir makas kopardı. Görüntülü arama karşımızda olmasa ısırma ihtimali bile vardı. Arada yanaklarımı sıkıyor, dudaklarım ördek şeklini aldığı anda öpüp, hiçbir şey söylemeden gidiyordu. Son günlerdeki en büyük fantezisi buydu.

Ne yapıyorsun, diyordum.

Seviyorum, diyordu.

Üstüne söylenecek çok söz yoktu.

Kısa bir duraksamanın ardından ekranda Aknene’nin siması belirdi. Alnına düşen ak rutamlar yine asıldı. Çenesi dik, kaşları çatıktı. Evde, camın önüne tünemiş gibiydi. Arkada ona ait odanın kapısını ve duvara asılı tüfeğini görebiliyordum. Birkaç kez konuşmuştuk ama görüntülü arama ilk defa yapıyorduk. Gördüğüm birkaç detay bile Rize özlemimin son noktaya ulaşması, burnumun direğinin sızlaması için yeterliydi.

“Nene!” dedim anında. Yerimden kalkmak istedim. Timur omzuma dokunmuş, engel olmuştu. Zorlamadım. Kadının halinden kadın, Ahu’nun halinden en çok Akkadın anlardı.

Aknene'nin ters bakışları ekranda bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibiydi. Beni gördüğü an sert çehresi yumuşamış, dudaklarına derin bir gülüş ve ısıltı gelmişti. "Kızım!" dedi benim gibi coşkuyla. "Ahu kızım, güzel kızım."

Ağlayabilirdim. Onu o kadar çok özlemiştim ki boynundaki naftalin ve portakal kokusu burnumda tütüyordu. Anne nasıl kokar, bilmezdim ama benim için tüm anne kokusu oydu.

Dudaklarım istemsizce büküldü. "Nene..." derken bu defa heyecanlı değil, üzgün ve özlem doluydum.

Gülüyordu ama ekranda her nereye dokunduysa görüntü aniden gitti. "Bok yiyenin gaybanası!" diye söylendiğini duydum. "Ula, ha buna gene ne oldu?"

Resul de yanında olmalıydı ki, "Nene yanlış yere bastı, nene yanlış yere bastı," dediğini duydum. Birkaç saniye sonra görüntü geri geldiğinde ekranda hem Aknene hem Resul vardı. İkisinin de aynı anda beni görmesi ve tebessüm etmesi ise kalbimi sıcacık yapmıştı. "Zehiroğlu karisi, Zehiroğlu karisi!" dedi Resul büyük bir sevinçle. Ellerini birbirine vurmuş, berrak mavi gözleri sevinçle dolmuştu.

Hissettirdikleri, aile denen şeydi. Göğsümün sıkıca sarmalandığını, sıcacık bir hale geldiğini hissediyordum. Sebebi sadece onlardı. Ağlamazdım ama hamilelik yüzünden yerle bir olan hormonlarım genzimi yakmak için yeterliydi. Onları özlemiştim.

"Merhaba, Resul," derken sesim hüznün doluydu.

İkisi de ekrana sığmaya çalışıyordu. Arkadan, merdiven tırabzanlarına konan Resul'ün atmacasını görebiliyordum. Normal şartlarda Aknene onu asla eve sokmazdı ama Resul'ü de kıramaz, kıyamazdı. *Onun kalbi temiz, derdi. Bu dünyada kalbi temiz bir yüreği incitmek Kâbe'yi incitmek demektir.*

Aknene'nin kaşları her zamanki gibi çatıktı ama yanındaki Resul'e bakarken şaşkınlığını da saklayamıyordu. "Ula, nereye bastın, nasıl yaptın o işi?"

Ciddiyetle cevapladı Resul. Parmağı ekrana yaklaştı. "Ha buna basacasun nene, ha buna basacasun."

Resul'ün telefon bilgisinden etkilenen tek kişi Aknene değildi. Timur telefonu uzaklaştırmış, kendini de kadraja almıştı. "Lan, Resul, nereden öğrendin sen bu işleri?"

Resul'ün gülüşü beni gördüğü andan daha parlak bir hal aldı. "Zehiroğlu," dedi içli içli. Ellerini çocuksu bir heyecanla çırpıyordu. "Resul özledi oni, Resul özledi oni."

Timur'a olan sevgisi çok ayrı bir noktadaydı ve o da bundan keyif alıyordu. Dudağında beliren samimi gülüş nadir anlarda ortaya çıkardı. Bunu Resul'den hiçbir zaman saklamamıştı. "Eyvallah," dedi her zamanki ağırlığıyla. "Aknene, hayırdır? Sen tuşlu telefonda vazgeçmezdin, ne oldu?"

Lafını sakınmadı nene. "Sus! Size kalsa uşak doğduğunda geleceksiniz." Kamerayı kendinden uzaklaştırmıştı, çenesi yüzünden daha çok görünüyordu. "Ahu, kızım," dedi daimi anaçlığıyla. "Ağrın var mı?"

Vardı. Bunu herkes soruyordu ama Aknene sorduğunda kolum kanadımı kırılmış gibiydi. İnsanların kaç yaşına gelirse gelsin annelerinin yanında çocuklaştığını söylemeleri anlamsız gelirdi lakin şu an etimle, kemiğimle hissettiğim şey buydu. Dudaklarım bükülürken nazlı nazlı başımı salladım.

"Var, nene." Niyetim şikâyet değildi. Asla etmezdim. Yaşanan onca şeyden sonra bu canın bıraktığı ağrı bile tatlıydı ama insan bazen kendi gibi bir kadının sıcaklığına sokulmak istiyordu. "Belim ve sırtım ağrıyor, uyuyamıyorum, ayaklarım şişti. Üstüne basamıyorum. Çişimi de tutamıyorum." Hıçkırarak ağlamam Timur için de beklenmedikti. Duraksamış, şaşkınlıkla bana dönmüştü.

Aknene'nin omzunun üstünden ekrana bakan Resul dikkatle dinliyordu, neden ağladığımı anlamaya çalışıyordu. "Ne oldi oğa? Ne oldi oğa?"

Timur yeniden kadrajdan çıkmış, kamera sadece bana odaklanmıştı. Şiş yüzüm yüzünden ağlayışım daha da şiddetlendi. Bu yanaklar nasıl gidecekti? *Ruh halim çıkışlı ama inişi zor*, derken abartmıyordum.

Aknene'nin yüzündeki merhameti görebiliyordum. Yanımda olsa bir an yalnız bırakmayacağını, elini üzerimden çekmeyeceğini biliyordum.

"Oy, gül kızıma..." Sevecendi sesi. *Keşke elimden bir şey gelse*, der gibi boynu sola eğildi. "Koçarı," dediğinde yeniden ciddiyete bürünmüştü. "Yormuyorsun kızı, değil mi?"

Timur ekranı kendine çevirmeden, "Sence, nene?" diye cevap verdi.

Saniyeler önce ağlayan ben değilmiş gibi yanaklarımı ve gözlerimi silmeye çalışıyordum. Hamilelik gerçek bir çılgınlıktı. "Yormuyor tabii ki," dedim anında. Timur'un elini kavrayıp kamerayı yastık üzerinde sere serpe yatan karnıma çevirdim. "Ama bu minik biraz fazla ağır."

Şiş karnımı gören Akkadın'ın dudağında dualar varken eli yüreğindeydi. Resul ise neşeyle gülmüş, şakıymıştı. "Zehiroğlu canı, Zehiroğlu canı!"

Arkadaki kuş Resul'ün sesiyle havalandığında Aknene'nin huzurlu gülüşü silindi.

"O kuş evin bir yerine sıçarsa senin canını alırım, Resul. Kalk, tut şu kuş!"

Resul korkuyla ayaklanmış, salonun bir ucundan diğerine uçan atmacasını yakalamaya çalışıyordu. Aknene'nin kızgın ve ters bakışları bana döndüğünde yeniden yumuşamıştı. "Hepsi geçecek," dedi şefkatle. "Kucağına aldığı anda hepsini unutacaksın. Böyledir analık. Canından can, kanından kan kopar ama sesini duyduğun an her şeyi unutursun."

Nazlı nazlı başımı salladım. "Seni özledim, nene," demekten geri durmadım.

GülüŖü tüm yüzüne yavıldı. Ketimdi, *ben de seni*, demedi ama gülüşü vardı. Karadeniz’de günlerce beni aradığını, her gün sarp kayaların her köşesinde gezinip benden bir iz aradığını biliyordum. O ve Timur olmasa Ahuzar’ı kim arardı ki?

“Koçarı,” dedi yine. “Seni de göreyim, gel.”

Timur’un başı ağır ağır bana eğilmiş, kadrāja girmişti. Bu defa Aknene’nin gülüşü buruktu. Eli kalbinin üzerindeyken bize büyük bir sevgiyle baktığının farkındaydım. Timur’u ne denli sevdiğini biliyordum. Onu bana emanet etmiş, yüreğini avcuma bırakmıştı.

“İyisin?” dedi emin olmak ister gibi.

“İyiyim,” dedi Timur. “Sen?”

“Sizi gördüm, iyi oldum.”

Kısa ama yoğun bir cümleydi. Neler yaptığımızı, ne işimizin olduğunu ya da neden gelmediğimizi sormadı. Timur’un beni strese sokmamak adına geri planda bir şeyler anlattığına emindim.

“Ben yine ararım,” dedi Aknene. “Ha bu anderi size sebep aldım. Bir sürü paraydı, bir boka yarasın.”

“Cimrileşme, Aknene,” dedi Timur. “Yastık altı zulan bin kişiyi ihya eder. Bir telefon almışsın, çok mu?”

Cevap verecek oldu Aknene ama arkasından uçan atmaca merdivenlerin tarafında kalan duvara çarpmış, antika lambayı yerle bir etmişti.

“Kuşım, kuşım!” diyen Resul’ü duydum.

Akkadın ise her zamanki gibiydi. “Sıçalar kuşunun kanadına! Baturdu ortalığı, pohun uşağı. Ula al kuşuni, çık ha bu evden. Madem telefon kullanmayı biliyorsun, git kendine telefon al da Zehiroğlu’nu kendin ara, hayde!” Ters bakışları telefona döndü. “Siz de kapatın şunu. Bir yerine basacağım, bozulacak diye aklım çıkıy-”

Sözünün devamı gelmedi. Atmaca Aknene’nin kafasına ya tokat atmıştı ya da kanadıyla saldırmıştı. Emin değildim ama orada yaşanan bir şeyler vardı. Kadının o atmacyla imtihanı asla bitecek gibi durmuyordu.

“Sıçalar o kanatlarına!” diye kükrediğini duyduk. Telefon elinden kayıp sedirin üzerine düşmüştü.

Aralarında derin bir tartışma başlayacak gibiydi. Timur telefonu önümden çekmiş, karşı tarafa söyleme zahmetine girmeden aramayı sonlandırmıştı.

Şaşkın bakışlarım ona döndü. “Niye kapadın?” Aknene görse canıma okurdu, bunu bile bile güldüm. “İzler, gülerdik.”

Telefonu sakince komidinin üzerine bıraktı. “Bebek her şeyi duyuyor, demiyor musun? Nenesini ilk ana avrat söverken mi duysun?”

İşine geldiğinde çok güzel lafı kıvırabiliyordu. “İnanılmazsın,” demek zorunda kaldım.

“Sen de,” dedi yeniden bana döndüğünde. “Madem çok ağrın var, niye söylemiyorsun, Ahu?”

Yastığımla bütünleşmiş bir haldeydim. “Çok değil.” Aynı nazlı halim sürüyordu.

“Niye ağladın o zaman?”

Dudak büzdüm. “Ağlayasım geldi.”

Bu cevabı beklemiyor olmalı ki dudaklarına ani ve beklenmedik bir gülüş kuruldu. Cevabı çok net bir şekilde verdi. Elleri dudaklarımı kavramış, ileri doğru sıkılmıştı. Ördek şeklini alan dudaklarımı öpmedi, hafifçe ısıtıp geriledi. Evet, bahsettiğim buydu.

Birkaç dakika önce ağlayan, nazlı nazlı dert yanan ben değilmişim gibi sııttım. “Bu senin de beni aşerdiğin anlamına mı geliyor?”

“Daima,” dedi tek solukta.

“Bence artık sana çekici değil, tatlı geliyorum,” dedim. “Değil mi? Suaygırına döndüm, yan yatıp, yemek yiyip sürekli midemin gazıyla geziyorum.”

“O zaman benim için en çekici suaygırısın,” diyerek yüreğime su serpti.

İstemsizce dudaklarımdan sesli bir kahkaha döküldü. “Sus, Timur, gü-lünce doğurasım geliyor.”

Bu konuda şakaya asla tahammülü yoktu. Belli belirsiz yüzü ekşidi. Onun için yeterli bir cevaptı. Gerçek doğum anı geldiğinde ne halde olacağını tahmin bile edemiyordum. Bakışları başucumdaki ilaçlara takıldı. Vitaminler, ek takviyeler ve daha sayısız nice ilaçla sarmalanmış durumdaydım. Kemiklerim kırıldığı zamanlarda da her şey böyleydi. Ama o zaman göğüs kafesimde kapanmaz bir boşluk, oyuk vardı. Şimdi ise büyüyen, o boşluğu dolduran bir can.

Ayağa kalkıp, sessizce kapıya yönelirken ilaçlarım için su getirmeye gittiğini biliyor, sessizce attığı her adımın nedenini bilecek kadar onu tanıyordum. Yanımda olduğu her an aksatmıyor, ilaçları kendi eliyle içiriyordu.

Arkasından bakarken içli bir nefes alma isteğime engel olamadım. Elim karnımı yavaşça okşadı. Parmak ucumla üç kere dokunup onu rahatsız ettim. Anında hareketlendiğinde gülüyordum. “Söylediklerime alınmadın, değil mi Güneş? Ağrım dayanamayacak kadar değil. Sadece Aknene...” Duraksadım. “Nasıl desem ki? Sıcacık. Bir kere *kızım*, dese bile ağrım azalıyor.” Parmağıma değen tekmesiyle gülüşüm büyüdü. “Onu çok seveceğine eminim.” Derin bir nefes verdim. “Seni Rize’ye götüreceğim, memlekete. O zaman neden orayı bu kadar çok sevdiğimi anlayacaksın. Orada güneş dağların zirvelerinden doğar ve her zaman ilk yeşillikleri selamlar. Sonra ise dağları, taşları ve toprağı.”

Gözlerim ağır ağır kapanıyordu. Uyku yine ani ve beklenmedik bir şekilde bastırırken ona karşı direnmenin boşuna olduğunu biliyordum. Geldiği an uyumak zorundaydım yoksa sersemleseyordum.

"Ahu," diyerek içeri girdi Timur. Elindeki su bardağını başucuma bıraktı. Kırken yatağın önünde eğilmiş, elleri yanağıma uzanmıştı. "İlaçlarını iç, öyle uy. Olur mu?"

Cevap vermedim. Başımı hafifçe sallamaya çalıştım. "Timur, canım..." dediğimde ilaçları almak için diğer komodine yönelmişti.

"Efendim," dedi hemen.

"Güneş'e kırmızı ayakkabı alır mıyız?" Gözlerim kapanmıştı ama bilincimi hâlâ elimde tutabiliyordum. "Küçükken almak isterdim ama alamamıştım. Böyle minik topukları olan..." Elini yeniden yanağımda hissettiğimde gözlerim aralandı. Dudağıma bıraktığı ilacı alıp suyu içirmesi için kontrolü tamamen ona bıraktım. "Hı?" dedim yeniden gözlerim kapanırken. "Alır mıyız?"

"Alırız," dedi ağır ağır. Yastıkla bütünleşmiş halde uykuya yenik düştüğümde üzerimi örttüğünü hissediyordum. "İstediğin her şeyi alırız. Nenesi ve dedesi zengin. İsteddiği ayakkabı olsun."

Uyku sersemi gülmeyi denedim ama zordu. Birkaç dakika sonra yatağın gıcırıtısını duydum. Bedeni sırtıma yaslanırken belimdeki ağrıya karşı kendi bedenini duvar gibi kullanıyordu. Bu saatte asla uyumazdı, biliyordum. Niyeti sadece benimle olmaktı. Nefesi her zamanki gibi boynumdaki yaraya değerken kolu göğüs altıma dolandı.

Uyku zihnime pençelerini geçirirken Güneş'in minik ayaklarını yine midemde hissediyordum. Timur'un varlığı, bu minığın ise ayakları en büyük mucizeydi. Tekmelerini hissetmek kelimelerin ötesinde bir histi ama yine de küçük bir an nefesim kesilmiş, uykumda inlemiştim.

Her gece Güneş'le konuşan Timur'un elinin yine hafifçe karnıma değdiğini hissediyordum. "Anneyi yormak yok, demedik mi?" dedi sessiz mırıltısı. Eli karnımda gezindi. "Yavaş, Güneş, yavaş..."

Karnımda gezinen elinden ya da söylediklerinden mi bilmem minik ayakların mideme olan baskısı azaldı. Uykuya geçtiğimde o da bir noktaya çekilir, uyurdu sanki.

"Merak etme," dedi. "Seni kimseye göstermeyeceğim. Gözleri sana ve anene değemeyecek. Son bir adım..." Derin bir soluk verdi. "Ondan sonra her şey bitecek. Belki Rize'ye gideriz." Durup soluklandı. "Yine saçmalıyorum, farkında mısın? Bizim bu konuşma işini azaltmamız lazım. Her gün anlatacak bir şey bulamıyorum. Mesela şimdi konuştum. Gece ne anlatacağım?"

Uyku en derine çekmeden önce Güneş'in babasının eline değen darbesini hissettim.

"Kızma hemen," dedi Timur. "Ahu sürekli bana benzediğini söylüyor ama bence annensin. Ne zaman *artık bir şey anlatamam*, desem sinirle tekme atmanın başka izahı olamaz." Eli göbeğimden uzaklaşırken kolu göğüslerime ilerledi. Bedenimi sarmalayıp her zamanki gibi kendine çekti. Boynumdaki yaraya derin bir nefes bıraktı.

"Biriken iki oldunuz," dediğini duydum en derinlerden. "Timur'u bundan daha çok mutlu edecek bir şey olur mu? Sanmam."

Kollarına sığındım, göğsünde küçüldüm, varlığıyla can buldum. Uyudum ama rüyamda dahi bir tek onu gördüm.

"Saydın mı abi?"

Saklandığı duvar köşesinden irkilerek dikleşti Kenan. Karanlık içinde gözleri dahi görünmüyordu. Çünkü karanlığı bir başka karanlık yutuyordu. Irmak'ın sesiyle elinden kayıp gitmek üzere olan zihni toparlandı. Baş dikleşti ama ne gücü vardı ne de hali. Bir haftadan sonra saymamıştı mesela. Kaç zamandır bu karanlık hapisanedeydi?

Arada odanın ışıkları açılıyor, kapı aralığından önüne köpeğe yemek atar gibi yemek bırakılıyordu. Eli artık yatağa kelepçeli değildi çünkü kırıktı. Günlerce bağırarak, bu kelepçeyi açmalarını istediğini belirtmişti.

Onu buraya bıraktıktan üç gün sonra yeniden yüzleşmek için gelen Timur bu isteğini zevkle yerine getirmiş, elini kırmış ve onu kelepçeden bu şekilde kurtarmıştı. Işıkların açıldığı nadir anlar vardı. Tuvalet ihtiyacı için ve odanın sol kısmında kalan lavaboya gitmek için dahi ellerinden destek alıyor, karanlık içinde yol bulmaya çalışıyordu.

Işıklar sadece Timur Töng'e geleceği anlarda açılıyordu. Odaya giriyor ama Kenan'ı öldürmüyor, karşısına bir sandalye atıp uzun uzun bu halini izliyordu. Aralarındaki savaş psikolojik bir savaşa dönüşmüş gibiydi. Töng'e öldürmüyor, yavaş yavaş delirtiyordu. Tıpkı Kenan'ın yavaş yavaş insanın ruhunu kemirmesi gibiydi her şey. Kenan ölmek için yalvarıyor, karşısında oturan ve sessizce onu izleyen Timur'u kışkırtmaya çalışıyordu. Aldığı cevaplar onu ölümün ucuna kadar götürüyor ama canını asla almıyordu. Töng'e defalarca boğazını sıkmış, bir duvardan diğerine savurmuş, bir gözünü oyma noktasına getirmişti. Kenan'ın gözü ise daima kimyasal silah vereceklerini iddia ettikleri o noktada kalmıştı.

Ölümü beklemenin ölmekten daha zor olduğunu yeni öğreniyordu.

"Abi," dedi Irmak yeniden. "Sana diyorum. Duymuyor musun beni? Kaç gündür buradayız, saydın mı?"

Karanlığın içinde görünmüyordu Irmak. Artık saçındaki son sarı noktada da kaybolup gitmişti. Ama gözlerini, üzerindeki kanlı pembe tişörtünü saklayabilecek bir karanlık henüz yeryüzünde yoktu.

Kenan Kralşan'ın elleri duvar boyunca gezindi. Artık bu duvarda Ahuzar'ı hapsettiği karanlık duvarlarından daha çok çizik vardı. Kırık eli boş bir çuval gibi yerdeyken duvarda gezinen eli Irmak'ın sesiyle başına değdi. Ağrı artık amansız bir boyuttaydı.

"Sen say!" dedi son kalan küstahlığıyla. "Benimle birlikte bu cehennemde olduğuna göre sen kaç gündür burada olduğumuzu benden daha iyi bilirsin."

Güldü Irmak. "Nereden bilebilirim ki? Ben bir ölüyüm!" Verdiği içli nefes Kenan'ın zihnine kıymuk gibi battı, iki büküm oldu. Irmak konuştuğu, hayali bir şekilde nefes aldıkça âdeta Kenan ölüyordu.

Ve artık zihninden yükselen tek ses Irmak değildi.

(Oğlum, diyordu annesi.

Kenan Kralşan, diyordu babası. Tek veliahtım!

Senden nefret ediyorum, diyerek bağırıyordu Ahuzar.

Irmak'ın çocukluğuna ait ses neşceyle gülüyor, öldürdüğü her canın sesi kulaklarında yankılanıyordu. Öyle ki Yakup Öz'ün eşinin hayali dahi Kenan'ın başucunda, sesi kulağındaydı.

Kenan, oğlum. Sütlaç yaptım, yer misin? Dağhan çok sever. İstersen bahçede bekle, geldiğinde birlikte yersiniz.

Kollarıyla başını sarmalarken bacaklarını bedenine çekmiş, küçücük kalmıştı. Tüm sesler susmalıydı.

Ben yaşayacağım, dedi Ahuzar. Ama sen öleceksin!

Sağlam eliyle başına vurarak sesleri susturmayı denedi. Bunu asla kabul etmeyecekti. Tek başına ölmek onun için en büyük yenilgiydi. Zihnine Ahuzar'ın karnındaki çıkıntı düştü. Unutmak ne demek bilmediği şu günlerde en çok o yaşamı sindiremiyordu. Başına art arda darbeler indirdi.

Abi, dedi küçük, saçları altın sarısı olan Irmak. Gofret paketini açamadım. Benim için açar mısın?

Ağır keskin bir bıçak, kor bir alev gibi beynine, omuriliğine batıyordu. "Susun! Susun artık, susun!"

Baş ağrısıyla iki büküm olacaktı ama dışarıdan yükselen adım seslerini duyduğunda dikleşti. Yemek saati değildi, Töng'e'nin adımlarıydı bu. O adım seslerini bir köpek gibi ezberlemişti ama yanında biri daha vardı, belki de iki. Olduğu yerden kıpırdamamış, saniyeler içinde odanın ışıkları açıldığında vahşi bir hayvan gibi irkilerek kolunu yüzüne kapamıştı.

Kapı ağır ağır açıldığında Timur Töng'e, Kenan Kralşan'ın karşıındaydı. Buraya her gün geliyor, Kenan'ın karşısına geçiyor ama öldürmüyordu. Asıl ölümün ölmeyi istemek ama ölememek olduğunu bilecek kadar ölmek istemişti. Ahu'nun yaşamak için mücadele ettiği kadar acı çekecekti Kralşan. Kadife gibi dizleri kırılmalı, öldürdüğü herkes gibi nefessiz kalmalıydı.

Kızılgerdan ekibi günlerdir cam kafesin üzerinde kalan alandan Kenan'ı izliyordu. Ama bu defa Timur tek gelmemişti. Sağ yanında dikilen, Dağhan Öz'den başkası değildi.

Savaş sona yaklaşırken onu yok etmek isteyen herkes artık karşısındaydı. Peki, bu savaşı bitirecek olan şey sadece onun ölmesi miydi? Hâlâ burada olduğuna göre onu hapsedmek, dışarıdaki kaosu bitirmek için yeterli gelmemişti.

Aylar öncesinde olsa güler, dalga geçerdi. Yapmadı. Karşısındaki herkese büyük bir nefretle bakıyordu. Çenesi bu nefretle kasılırken böcek gibi sindiği köşeye daha da saklanma dürtüsüne engel olamadı.

“Kaçma,” dedi zihnindeki Irmak. “Belki de en sonunda seni öldürmeye geldiler.”

Onu durduran ses buydu. Kaçınılmaz bir şekilde ölmek istiyordu. Artık bu işkence birmeliydi. Karşısında dikilen tüm bedenler arasında baktığı tek kişi Töng'e'ydı. Kesik bir nefes verirken başındaki ağrı artıyordu. Her zamanki gibi gülmüş, acı bir kahkaha atmıştı.

“Ooo,” dedi çatallı çıkan sesi. “Demek Dağhan Öz sonunda teşrif edebildi.”

Birkaç hafta öncesine kadar parçalamak, elleriyle öldürmek istediği adama artık son derece ifadesizce bakıyordu Dağhan. Kayıplar ondan çok şey götürürken kabullenmek zorunda kaldığı karanlık dünya içinde bir süredir gizliden gizliye bilenen gücü perçinlemişti. Çoğu şeyi Kralşan denen bu adam yüzünden kaybetmişti, oysa omuzlarına çöken olgunluk toprağa gömdükleri kadar ağırdı.

Dağhan odanın köşesine ilerlerken Kenan'a yönelen Timur'du. Adımları acelesiz, kendinden emin ve ağırdı.

Korkusunu öfkeyle saklamaya çalışıyordu Kenan. “Bugün de mi beni öldürmeyeceksin?” Karanlık gözleri Dağhan'a döndü. “Beni öldürmek için bu işlere girmedin mi Dağhan?” Artık tahammülü yoktu. “Neyi bekliyorsunuz, lan? Aklını siktiklerim! Öldürsenize beni işte.” Dizlerinin üzerinde doğrulmayı denedi. Elleri şiddetle göğsüne vurdu. “Sıkın kafama! Baş düşmanınız burada işte, öldürün, lan!” Titreyen işaretparmağı kimyasal silahı beklediği köşeye döndü. “Ya da ver şu siktiğimin kimyasalını gebereyim!”

Dağhan ve Timur'un gözleri küçük bir an birbirini buldu. Sessizdiler ama adımları bir bütündü. Dağhan Öz, bir ömür Kanpusu'nun yeraltındaki eli olarak anılacak, babasının bıraktığı krallığı taşıyacak ve yeraltında yeni bir düzen kuracaktı. Ama o an için kayıplarının acısıyla sessizleşmeyi seçtiği günlerdeydi.

“Artık seni öldürmek o kadar da eğlenceli bir ihtimal gibi görünmüyor, Kralşan.” Ellerini siyah pantolonunun cebine hapsedmişti. “Seni ben öldürmeyeceğim. Ama bil, kimseye vermediğin o koltukta artık Dağhan Öz oturuyor.”

Güldü Kenan. “Al, götüne sok! Koltuğun ne önemi var ki? Lanetli orası, oğlum. Zehir gibi yavaş yavaş öldürecek seni. Seni ve karını... Hatta çocuğunu.” Öfkeyle yanan gözleri Timur'a döndü. “Senin çocuğunu da! Bu savaşın ortasına doğan herkes lanetli. Beni öldürüp kendinize yeni bir hayat kuruyorsunuz, öyle mi? Ne büyük ahmaklık!”

Umursamazca dudak büken Dağhan'dı. “Sana söz, oğlum olursa göbek adını Kenan koyacağım. Bu kadar üzülme.”

Öfkeyle bağırdı Kenan. "Hepiniz ama hepiniz tüm bunların bedelini ödeyeceksiniz. Töngge..." Ağzından öfke kaynayan köpükler boyalıyordu. "Çocuğunu da öldürecekler, o çok sevdiğin Ahuzar'ı da! Hiçbirinizi sağ bırakmayac-

Cümlesini yutmasına neden olan şey Timur'un boğazını sıkan eliydi. "Dilini sikerim, Kralşan," dedi tüm nefretiyle. "Bir daha karım ve çocuğum hakkında konuşursan o dilini lime lime edeceğimi söylemiştim, değil mi? Seni öldürmeden bunu zevkle yaparım."

Umursamamıştı Kenan. Boğazını sıkan ele rağmen zorla, "Kurul gelecek diyorum," dedi. "Beni dinlemiyorsunuz! Siyahi, kimyasal silah için gelecek! O zaman sizin çoluk çocuğunuzun bir önemi kalmayacak!"

"Geldiler," dedi Timur. "Senin şu Siyahi ülkedeymiş, hadi gözün aydın." Kavrıldığı boynu eline bulaşan bir pisliği uzaklaştırmak ister gibi iteledi.

Kenan'ın öfkeli bakışları ağır bir darbe almış, âdeta sendelemişti. "Hepinizi yok edecek! Kurul bunu yanınıza bırakmaz. O kimyasalı sizden almak için her şeyi yapacaklar."

"Sandığın kadar güçlü değiller sanırım, Kralşan," dedi Timur. "Sadece ne istediler, biliyor musun? Kralşan'ı yerle bir eden adamla, yani benimle tanışmak. Şimdi sen söyle bakalım. Davetlerine karşılık vermeli miyim?"

Kenan'ın gözlerinde dönen öfke, kibri kadar ağırdı. "Ne demek sadece seninle tanışmak istiyorlar?" Zihninde dönen, kulağına değen sesler varlığını delik deşik ediyordu. "Kimyasal si-"

"Kimin sikinde!" dedi Timur. Ayağa kalkarken Kenan'ın tüm insanlığa baktığı gibi tepeden, büyük bir krallığı yönetirmişçesine kibirle bakıyordu. "Son kalan Kurul üyelerini de parçalayıp o Siyahi'nin önüne atacağım. Şimdi..." Adımları geriledi. "Ölmen için mükemmel bir gün, Kenan Kralşan. Kurul'un davetine cevap vermeden önce şu kimyasal silah ne kadar işe yarıyor, bir görelim."

Adımları gerilemiş, Kenan'a arkasını dönmüştü. Dağhan bir adım arkasındayken Kenan'ın sesi yeniden yükselmiş, ikisini de durduran şey bu olmuştu.

"Acıyın!" dedi ömründe ilk defa. "Kafama sıkın ama kimyasalı vermeyin!"

Dağhan ve Timur'un gözleri yine aynı anda önce Kenan'a, daha sonra ise birbirine değmişti. Sessiz kalan, her zamanki ağırlığıyla odadan dışarı süzülen ilk kişi Timur'du. Cevap verme tenezzülünde dahi bulunmamıştı.

Dağhan geride kalan yıkık krallığa, kibir budalasına bakarken ifadesi duygudan yoksundu. Bu anı zihnine kazıdı. Güç denen şeyin bir insanı ne denli zehirleyebileceğini görüyordu. Bütün ömrünü elindeki gücün onu bu hale getirmemesi için harcayacaktı.

"Sana acımak mı?" dedi. "Bunu en son isteyeceğin kişi ben bile değil, Timur Töngge ve Ahuzar Soykamer'dir, Kenan." Çenesi dikleşti. "Bu arada, babam öldü." Kelimeler bıçaktan farksızdı ama ifadesine hiçbir acıyı yansıtmadı. "Gözün aydın, artık bir Yakup Öz yok."

Öfkeli nefeslerini zorla toparladı Kenan. "Kurul?" dedi, "Kurul öldürdü, değil mi? Ya da Kartel. Benim yakalandığımı duyduğunda yerime geçmek için tüm güçleri yok etmeye başladı, eminim. Önce Yakup Öz'den başladı, değil mi? Sana dedim, hepinizi yok edecekler."

"Hayır," dedi Dağhan. "Hedefleri babam değil, bendim. Ayrıca yok etmek mi istiyorlar? Misliyle karşılığını alacaklar, emin ol. Sen dışarıyı için hiç endişelenme. Mahvettiğin her şeyi toparlayacağım." Başı geçmiş i yâd edercesine salandı. "Çocukluğumuzdaki gibi dağıttığın her şeyi yine ben toparlayacağım."

Arkasını dönmüş, başka hiçbir şey söylemeden uzaklaşmış tı. Demir kapı şiddetle kapandığında Kenan ışıkların kapanmasını bekledi ama olmamış, bu defa karanlığa hapsolmamış tı. Oysa insan bir süre sonra korksa dahi zifiri siyaha bile alışıyor du. O karanlığı bekliyordu Kenan. Ahuzar ve daha sayısız insanı hapsedtiği karanlığı. O zaman Irmak bir nebze de olsa kayboluyordu.

"Abi," dedi, kaçamadığı o ses.

Arkasına bakamadı Kenan. Yatağın üzerine oturduğuna ve artık tamamen siyaha dönen saçlarıyla ona baktığına emindi. Yüzündeki damarlar siyahlaşmış, gözbebeklerinde beyaz hiçbir nokta kalmamış tı. Onun Irmak değil, içinde büyüttüğü şeytanı olduğunu hâlâ anlamıyordu. Görüyordu ama kördü, duyuyordu ama sağ ırdı, Kenan Kralşan yaşıyordu ama ölüydü. Kapı kapandı. Kendi şeytanıyla baş başa kaldı.

"Abi," dedi Irmak yeniden. "Bana bakmayacak mısın? Artık beni eskisi kadar sevmiyor musun? Neden hiç konuşmuyorsun?"

Şakaklarına dolan ağrıya iki büküm oldu. Ağrı amansız bir boyuttaydı. İnledi, sendeledi ve bedeni öne düştü.

Kapıyı kilitleyip uzaklaş an Timur ise her zamanki gibi cam kafesi görebileceği üst alana ilerliyordu, tüm ekip üyeleriyle beraber Kralşan'ı oradan izliyordu. Duygularını okumak, zihninden geçenleri yüzünden anlamak imkânsızdı. Son günlerde beslediği tek his intikamdı.

Arkasından ilerleyen Dağhan en az onun kadar sessizdi. "Töng e," dedi sadece. "Sana bir şey söylemem lazım." Adımları yavaşlamış, göz ucuyla arkasına bakmış tı. "Karım..." dedi Dağhan. "Ahuzar'la görüşmek istiyor."

Birlikte adım adıyor, plan kuruyor ve kalan son üyelere karşı sağlam bir duvar oluşturmaya çalışıyorlardı. Yakup Öz'ün ölümünden sonra on ikili masa artık tam anlamıyla Dağhan'ın yönetimindeydi. Kartel ve Blarta köşeye sıkışmış, saldırmak için yeni bir açık kolluyordu. Ama tüm üyeler Dağhan'ın etrafına görünmez bir duvar ördüğü için ona yaklaşıp zarar vermek imkânsız bir hal almış tı.

"Zor," dedi hiç düşünmeden. "Riskli, sen de biliyorsun. Kartel peşinde."

"Kısa bir an," diye directti Dağhan. "Lütfen." Baş ı sola büküldü. "Süheyla zor zamanlar geçiriyor." *Onunla beraber ben de,* diyemedi. "Eminim, Ahuzar'ı görmek ona iyi gelecek."

Timur'un ifadesiz ve duygudan yoksun gözleri kısılrken derin bir nefes verdi. "Önce Ahu'ya sormam lazım," dedi. "O isterse ayarlarız."

"İster," dedi Dağhan anında.

"Senin adın Ahu mu lan?" dedi Timur sakince. Göz devirerek önüne dönmüş, ağır adımlarla ilerlemeye devam etmişti. "Ahu'ya sorarım, buluşmak isterse haber ederim."

Arkasından ilerliyordu Dağhan. "Gerekirse burada buluşsunlar. Kartel bana yaklaşmaya cesaret edemiyor. Yoksa şimdiye çoktan saldırırdı."

"Bilemeyiz," dedi, her ihtimali düşünen Timur.

"Uydu ağına sızmayı başardınız mı?"

"Henüz değil."

"Ya başaramazsanız?"

"İhtimal değil." Merdivenleri hızla çıkmış, cam kafesi bir üst kattan izleyen ekip üyelerinin olduğu kısma yönelmişti. "Çok soru soruyorsun, Dağhan Öz," dedi bıkkınlıkla.

"Çünkü soru sormazsam cevap vermiyorsun, Timur Töngü."

"Demek ki cevap verecek bir şey yok." Adımları bilgisayar başındaki Mukbil'e yöneldi. Murathan'la bilgisayar ekranına odaklanmışlardı. Doktor ve Terzi sol köşedeydi, sessizce cam kafes içindeki Kenan Kralşan'ı izliyorlardı. Timur'un hedefi Mukbil'di. Hafifçe omzuna dokunmuş, kaşlarıyla arkasındaki Dağhan Öz'ü işaret etmişti.

"Dağhan Öz'e o uydura sızma ihtimalini ve riskleri anlat."

Mukbil toparlanırken gerilemiş, Murathan'ın yanına dikilerek keskin bakışlarını cam alana çevirmişti. Herkesi susturan Kenan'ın dudaklarından dökülen acı bir çığlıktı. Tüm gözler cam kafese döndü. Kendiyle savaşıyor gibiydi.

"Kimyasal silahı gerçekten onda deneyecek miyiz?" dedi hemen yanındaki Murathan. Hâlâ Timur'un yanında, omzu omzunda, eli sırtındaydı. Timur gitmesi için defalarca ısrar etmiş, artık ailesinin yanına dönmesi gerektiğini söylemişti ama Karakurt dinlemiyor, inatla olduğu konumdan bir adım bile uzaklaşmıyordu. Eskiden *ailem sen de gelersen tam olur*, derdi. Şimdi ise *sen aileni kur, ben de aileme döneyim*, diyordu. Zaman geçiyor ama bazı şeyler asla değişmiyordu.

Timur'un gözleri sol köşedeki Doktor'la Terzi'ye döndü. Mukbil her zamanki gibi bilgisayar başında, Kartel'in uydu ağına sızmanın bir yolunu ararken diğerlerinin son günlerdeki tek eğlencesi Kenan Kralşan'ı izlemektir. O kimyasal silahın ne denli hasarlar yaratacağını bilen tek kişi Doktor'du. İki tüp devletin elindeydi ama Doktor'un kuyudan getirmeyi başardığı parça hâlâ onlardaydı.

Şef canını feda ederek o kuyudan bu örneği almıştı. Boşa gitmesine izin vermeyecekti.

Doktor'un gözleri Timur'a değmiş, bir an ne dendiğini algılayamamıştı. "Ne?" dedi en sonunda. "Gerçekten o kimyasal ona verecek miyiz?"

Mukbil burnunun ucuna düşen gözlüğünü parmaklarıyla geri iteledi. "Amaç o değil miydi? Haftalardır bu yüzden o kafesin içinde."

Araya giren Terzi'ydi. "Aşk seni salaklaştırdı, Doktor, haberin olsun." Adımları önlerinde kalan büyük panele yöneldi. Kimyasal silahı o odaya damla damla verecek tuş haftalardır ellerinin altındaydı ama Töng'e *evet* demediği sürece bekliyor, Kralşan'ın nasıl delirdiğini ve çaresizce ölümü beklediğini görüyorlardı.

Eli küçük düğmenin üzerinde durduğunda bakışları Timur'daydı. "Tamam mı? Öldürüyor muyuz artık şu manyağı?"

Tüm gözler Timur'a döndü. Düşünüyor, gözleri cam kafesin içinde oradan oraya dönen Kralşan'da geziniyordu. Onu dişleriyle parçalasa dahi öfkesi dinmeyecekti. Boğazını bedeninden ayırması saniyelerini bile almazdı ama yeni bir hayat kurmaya çalıştığı şu günlerde yapamıyordu. *Elleri kanla doğan*, demişlerdi ona. Ellerine doğacak masum bir can vardı. Onu avuçlarında kanla karşılamak istemiyordu. Hele de bu şeytanın kanıyla.

"Küçük bir damla," dedi sadece. "Çok küçük bir damla."

Kuyudan alınan o parça kimyasalın tam etkilerini göstermiyor ama öldürmek için yeterli geliyordu. Kuyu suyuyla yalıtılmıştı ama zehrin kendisi kadar hızlı yayılmıyordu. Ama Kralşan bunu bilmeyecek, anında zehirlendiğini düşünecekti.

Terzi'nin eli tuşa uzanmadan önce odadaki havaya verilecek kimyasal dozunu en düşüğe getirmişti. Doktor'un adımları cama yöneldi. Bu anı herkes gibi dikkatle izliyordu. Mukbil'in bakışları bile ekrandan kopmuş, Kenan Kralşan'a odaklanmıştı. İhtişamlı krallıkların yerle bir olması gibiydi her şey.

Kaos, gürültü, yıkım ve ölüm.

Terzi minik düğmeye bastığında Kenan'ın bakışları haftalardır izlediği o köşeye, kimyasalın geleceğini bildiği noktaya dönmüştü. Minik bir tuşa basılmış gibi ses duymuş, irkilmişti.

"Başladılar," dedi Irmak. Bakışları Kenan'ın baktığı noktaya dönmüştü. "Bu kimyasalın neler yapabileceğini en iyi biz biliyoruz, öyle değil mi? Bir köy dolusu insanı sadece bu silahla Kurul'a gözdağı vermek için öldürdük sonuçta." Dudak büzmüş, içli bir nefes vermişti. "Çıglıkları hâlâ kulağымda. Zavallı insanlar."

Sürünerek geriledi Kenan. Elleri ağzına ve burnuna kapandı. Oysa bunun nafîle bir uğraş olduğunu biliyordu. O zehir tene değdiğinde yakıyor, bedene sızmanın bir yolunu eninde sonunda buluyordu. Kaçabildiği kadar kaçmayı denedi. Gidebildiği tek yer duvar dibiydi.

Yataktan kalkan Irmak ağır adımlarla ona yaklaşıyordu. "Abi," dedi merhametten yoksun sesi. "Bu kadar mı korkuyorsun o silahtan? O zaman bana izin

ver, seni ben öldüreyim." Kenan'ın önünde eğildiğinde gözlerindeki karanlık Kenan'ın günlerdir içinde bulunduğu karanlıktan daha fazlaydı.

Başını şiddetle iki yana salladı. "Sus! Sus artık, sus!"

İrmak sustu ama zihnindeki sesler susmadı. Babası, annesi, Irmak, Ahuzar, Tulpar ve hatta Kadife dahi... Her biri konuşuyor, mırıldanıyor, ona yalvarıyor, yardım istiyor, yaşamak için yalvarıyordu.

"Susun!" diye bağırdı Kenan. "Susun artık, susun."

İrmak'ın karanlık eli abisinin saçlarına uzandı. "Beni ve zihnindeki tüm sesleri susturabilirim. Bana izin ver, abi. Kimyasal silah seni parçalamadan canını alayım. Emin ol, bu istediğin gibi kutsi bir ölüm olacak."

Elleri dudaklarından ayrıldı. Zehrin şimdiden bedenine yayılmaya başladığını hissediyordu. Boynu ve kolları deli gibi kaşınıyor, nefesi yanıyordu. İnleyerek soludu, iki ölümün arasında kaldı.

"Sen seç, abi?" dedi Irmak. Elleri Kenan'ın siyah saçlarını şefkatle okşamaya devam ediyordu. "Kimyasal silahla mı ölmek istersin yoksa benim elimde mi?"

Sen seç, Ahuzar, Kadife mi yoksa kardeşin mi?

Sen seç, Ahuzar, Timur'u sen mi öldürmek istersin yoksa ben mi öldüreyim?

Seçimler geçmiş, geçmiş geleceği yerle bir etti. Kenan Kralşan yaşattığı ölümler kadar seçimsizdi.

Abi, dedi Irmak art arda.

Başına saplanan amansız ağrı artık tahammül edeceğinden daha fazlasıydı.

Oğlum, dedi babası.

Kenan, dedi annesi. *Oğlum, neden arkadaşlarına vuruyorsun? Çok ayıp.*

Ben yaşayacağım, dedi Ahuzar. *Sen öleceksin, ben yaşayacağım.*

Lider Kenan Kralşan, diyen Siyahi'ydi. Herkes önünde eğildi. Güç, kibrini besledi. İçinde büyüyen canavar ise önce onu yedi, bitirdi.

Bitti, Kralşan, diyen Töng'e'nin sesiydi.

Tulpar, Timur, Töng'e, Kanpusu.

İrmak'ın eli saçlarında gezindikçe baş ağrısı omurgasında geziniyor, âdeta canına okuyordu. Nefes aldığı anda içine dolan zehrin farkındaydı. Her şey baş ağrısını artırıyordu. Fısıltılar, uğultular ve ona dair tüm sesler.

"Abi," dedi Irmak son defa. "İzin ver, seni öldüreyim." Kelimeler dudaklarından şefkatle dökülüyordu. "Tıpkı senin beni öldürdüğün gibi." Siyah saçlarını okşamaya devam etti. "Seni affediyorum, seni affediyorum, seni affediyorum."

Ağrının dayanılmaz acısıyla inledi Kenan. Dudaklarından kaçan küçük öksürükle burun damarları patlamış gibiydi. Dudakları, çenesi ve elleri kendi kanıyla doldu. "Sus!" diye bağırdı var gücüyle. "Affetme, sus!" *Seni affettiğim gün öleceksin,* demişti. "Affetme!" diye bağırdı yeniden. "Sus, kes sesini!"

İrmak'ı ve zihnindeki tüm sesleri susturmak onun elindeydi. Ölümü yüce bir ölüm olmamıştı ama zihnindeki tüm seslerle birlikte ölecek, bunu kendi

eliyle yapacaktı. Sesler kulağına dolup, beynini tırmalarken başını sol yanında kalan duvara vurdu.

“Sus!” diye bağırdı. “Sus!” derken başını en sert şekilde bir kere daha duvara vurdu. Tüm sesleri ve Irmak’ı susturmanın tek yolu buydu. Art arda indirdiği darbeler olabildiğince güçlü ve şiddetliydi. Kendi beynini parçalamak, artık bu ağrıyı durdurmak istiyordu.

Irmak’ın eli siyah saçlardan uzaklaştı. Kenan’ın saçları kana bulanmaya başladığında, onun saçlarında yeniden belirginleşmeye başlayan sarılıklar vardı. Kenan kafasını art arda duvara vuruyor, bağılıyor, acı içinde kendi zihnini ezerek susturmaya çalışıyordu. Onun aldığı her darbede Irmak’ın saçlarındaki karanlık çekildi, sarı tutamlar evine geri döndü.

Kanı kan, ölümü ölüm yıkarken Kenan Kralşan’ı bir avuç sarı tutam yıkiyordu. Bu hikâyenin en masumuydu Irmak Kralşan. En karanlığın canını alıyordu. Çünkü büyük bir masumiyetin yutamayacağı hiçbir zehir yoktu.

Kenan kafasını art arda duvara vururken her yer kana bulanmıştı. “Öl!” diye bağıırıyordu kendi kendine. “Öl, öl, öl!”

“Abi,” dedi Irmak son defa. “Şimdi anladın mı? Kurban ettiğın ben değildim, sendin.”

Kontrolsüzce yere yığıldı Kenan. Kafatasında büyük bir kırık, alnında derin yarık, etrafında kan gölü vardı. Ama sesler hâlâ susmamıştı.

Bir kızım olacak, dedi Ahuzar. Senin tüm karanlığına rağmen adı Güneş olacak.

Oğlum, dedi yeniden babası.

Annesi sarıldı, Irmak yanağına şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Nefretle doluydu ama nefesini kesen bir avuç sevgi ve yuttuğu, görmezlikten geldiği vicdan yükleri oldu. Zehir bedenine doldu, organları yanıyordu. Kan kusarken etrafındaki kan gölüne yenisini ekledi. Bakışları tavanda, boşluktaıdı. Hayatı gözünün önünden film şeridi gibi geçerken duyduğu tek pişmanlık Irmak’tı.

Hâlâ görüyordu ama kördü, duyuyordu ama sağırdı. İlk defa yaşamıyor, ölüyordu. Acı içinde kıvrılırken dudaklarından her zamanki alaysı gülüşü döküldü. Kanla kaplı bir kahkahaydı. Boğazına dolanan ilk el Irmak’ın parmaklarııdı. Daha sonra babası, Ahuzar ve nicesi...

Kenan Kralşan’ı idam sehıasına çıkaran gözünü kırpmadan aldığı, yaktığı canlardı. O sehıaya tekmeyi atan ise Ahuzar’ın öfke dolu bakışlarııdı. Aniden karşısında belirmiş, âdeta üzerine çöreklenmişti.

Sana elimi sürmeyeceğim demiştim, dedi bir kez daha, zehirden daha katı bir öfkeyle. *Kendi kanında boğul! Kendini boğ, Kralşan!*

İlk defa itaat etti söylenene. Ömrüne dair zihninde duyduğu son söz bu oldu. Elleri kendi boğazını kavradı, sıktı, alamadığı nefese acımadı. Kanında boğulmak yetmediğinde kendi nefesinde kendini boğdu. Bedeni yanııyor,

organları parçalanıyor, her biri kendini dışarı atmak için dudaklarına ilerliyor gibiydi. Kan kustu, zehirle doldu.

Gökten üç tüy düştü. Meleklerle, şeytana ve arafa. Şeytan kibriyle her birini kendine istedi. Ateş yuttu, zehir kustu. Yüksek zirvelerde gezinirken yere çakıldı. Kulleri rüzgârda savrulurken adı bütün günahlara fısıldandı. Ama ondan geriye adı değil, günahattan arınan bir dünya kaldı.

Hayatımın eğlenceli olduğunu söyleyemezdim. Ama hiç şüphesiz Timur'un babalık heyecanını izlemek, son günlerime renk katan tek detaydı. Elimini arabanın kapı koluna atmış, kendi kendime açıp inmek niyetindeydim ama aniden açılan kapı Timur'un bunu dahi yapmama izin vermeyeceğini gösteriyordu.

Yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı geri savururken kolunu kavramış, arabadan dikkatle inmiştim. Dudaklarımda onun sebep olduğu daimi tebessümüm vardı.

"Arabadan tek başıma inemeyeceğimi düşünüyorsan bana da yazıklar olsun, Timur."

Arka kapıyı açıp dışarı çıkan Murathan, Timur'a ukala bir gülüşle bakıyordu. Bir şey söyleyecek oldu ama Timur'un ona dönen bakışlarıyla gülüşü büyümüş, dudaklarına hayali bir fermuar çekmişti.

"Ben bir şey demiyorum, her şey ortada," demeyi tercih etti.

Murathan, kendi eşinin hamilelik sürecinde her nasılsa Timur uzun uzun dalga geçmiş olmalıydı. Devranın ve zamanın döndüğü şu günlerde Timur bunun karşılığını misliyle alıyordu.

"Sus da ilerle," dedi Timur. "Sen kadın doğum yerini benden daha iyi bilirsin, Karakurt. Önden git de yol göster."

Timur'un kolundan kavradım. Paytak adımlarla ilerlerken kendimi hem tatlı buluyor hem de halime üzülüyordum. Bakışlarım ise tedirginlikle etraftaydı. Uzun bir süre saklandığınızda yeniden yaşama dönmek zor oluyor, hisler ve saklanma dürtüsü buna izin vermiyordu.

Özel bir hastaneye, arka kapıdan giriş yapıyorduk. Timur benden önce her ihtimali düşünmüştü. Buna rağmen gözlerim etraftaydı. Kenan Kralşan laneti bitse bile ruhuma işlediği kara leke vardı. Atmam bir hayli uzun sürecekti. Üstelik Kartel'in saldırma ihtimali vardı. Kanpusu'nun gerçek kimliği hâlâ gizliydi, Timur için bir ömür de gizli kalacaktı ama emin olamıyordum.

Kurul üyeleri ülkeye gelip Timur'la ve benimle tanışmak istediklerine göre belki de Kanpusu'nun Timur Töngge olduğunu biliyorlardı. Zihnim yine sayısız ihtimalle dolup, taşarken her şeyi Timur'un da düşündüğüne emindim. Bu yüzden hastaneye arka kapıdan giriyorduk. Her zamanki doktorum muayene edecek, yaklaşan doğum için ayrıntılı bilgi verecekti. Murathan siyah bir bereyle kendini saklamışken Timur ve ben şapka takmış, yüzümüzü yerden

kaldırmıyorduk. Tedbirli yaşamak artık alışkanlık olmuştu. Ama güneş eninde sonunda doğacaktı. Hep doğmuştu. Hiçbir karanlık, güneşe kavuşmadığı bir gece yaşamamıştı.

Arka kapıdan içeri girdiğimizde üçümüz de yan yana ilerliyorduk. Timur sol, Murathan sağ yanımdayken beni aralarına almış, âdeta bedenleriyle saklıyorlardı. Yavaş adımlarıma uyum sağlıyor, ben adım attıkça ilerliyorlardı. İçeri girdiğimizde Murathan merdivene, Timur benimle birlikte asansöre ilerlemişti.

“Lan, nereye?” dedi Murathan.

Netti Timur. “Merdiven olmaz.”

Merdivenleri bırakıp yanıma gelen Murathan’ın yüzünde her zamanki huysuz ifadesi belirmişti. “Merdiven çıkmak iyidir. Doğumu kolaylaştırır.”

“Kaç kere merdiven çıkarken doğurdun, lan?” diyen Timur o an için ondan daha huysuzdu.

Bu konuda şakaya ve imaya asla tahammülü yoktu. Dünyanın en umursamaz adamıydı, önünde bombalar patlasa ruhsuzca izlerdi ama sözkonusu hamileliğime dair bir detay olduğunda gerginlikten terliyordu. Hele de doğum konusu onun için başlı başına bir stres sebebiydi. Merdiven konusundaki endişesi ise sadece hamileliğime ait değildi. Onu anlıyor olmak içimi hem sıcacık yapmış hem de yüreğime batmıştı.

“Ortopedi doktoru merdiven çıkma dedi,” diye izah ettim. “Platinler ve bebek için zararlı. Denge merkezi ağırlığını koruyamayabilirmiş.”

Platin detayını öğrenen Murathan aydınlanmıştı. Hatta bizden önce asansöre yönelmiş, tuşa basıp gerilemişti. “Gökçen bizim timdeki Süleyman’ın düğününde doğurmuştu. O düğünde çok merdiven çıkmıştık. Bence doğumun erken başlamasının nedeni tamamen buydu. Ondan bu öneriyi sunmuştum.”

“Bence o doğumun erken başlamasının sebebi sendin,” dedi Timur. “Süleyman’a olan kinin hâlâ ne denliyse adamın düğününün bile içine sıçmışsın.”

Asansör kapısı açıldığında içeri yöneldik. Diğer kolumdan destek veren Murathan, “Hak etti,” dedi. “Aslan oğlum benim, babasının intikamını aldı. Evlat işte, evlat!”

Güldüm ama artık gülerken bile sırtım ve belim ağrıyordu. “Rize’de salıncağa gittiğimiz gün olan doğum mu bu? Doğru mu hatırlıyorum, Timur? Seni arayıp doğumun başladığını haber vermişlerdi.”

“Ta kendisi,” diyen Timur ifadesizdi. “Salak Zülküf aramıştı. *Gökçen yenge doğuruyor*, demişti. Sanki ben ne yapacağım?”

Murathan’ın gülüşü sesliydi. “Öyle deme, oğlum, muazzam bir andı. Bak, o zaman çok sinirlendim ama efsane bir doğumdu.” Kolumu daha sıkı kavradı. “Ahu yenge, bak şimdi, bizim bir tim var.”

“Biliyorum,” dedim. “Timur hepsini anlattı.”

"Hah!" dedi Murathan. "İşte onlar. Onlardan Süleyman ve Aybüke evleni-
yordu. Gökçen de artık sekiz aylık tepe gibi hamile. Neyse gittik düğüne. Bu
Süleyman'a zaten önceden beri kinliyim."

"Çünkü Gökçen yengenin evinde sizi bastı," diyen Timur'du.

"Ne?" dedim kahkaha ve hayret karışımı bir halde.

"Orayı karıştıрма, lan," dedi Murathan.

İfadelesizce önüne bakan Timur yine acımadı. "Biraz da gerçekler, Kara-
kurt." Yandan bana değen gözleri ima doluydu. "Süleyman, Gökçen'le bunu
bastı diye uzun bir süre müstakbel karısı Aybüke'yle buluştukları her anı bur-
nundan getirdi. Boşuna kendisi için *huyu sikilesi bir adam*, demedim."

Öne doğru eğilmişti Murathan. "Karına beni böyle mi tanıttın, canım ar-
kadaşım?" Timur'un sessizliği *evet* demekti. Murathan ise dikleşirken başı sola
eğilmiş, yüzü garip bir kindarlıkla dolmuştu. "Elbet biz buradan geri döne-
ceğiz, Töngge, yine geçeceğiz o rütbeye. O zaman sorarım ben sana."

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Timur ailesiz değildi. Sadece kalabalık
içinde yalnızlığı seçmişti. Gerçek yalnızlığın ne sesi olurdu ne de izi. O an için
bana batan kendi yalnızlığımdı. Yine de gülüşüm derin ve sevecendi. "Ee,"
dedim. "Doğum, düğünde başlayınca düğün iptal mi oldu?"

"Yok be, yenge," dedi Murathan. "Süleyman, Aybüke'yle evlenmek için
üç yıl bekledi. Hani o düğün salonunun ortasına meteor taşı düşse dahi o
düğün olurdu." Yeniden öne doğru eğilip Timur'a bakmaya çalıştı. "Ama o
salak Barbo ne yaptı, biliyor musun Timur? Biz tam doğuruyoruz, benim
araba arkalarda kalmış, gidemiyoruz. Kaldık mı bunun doblosuna. Arabanın
anahtarını vermedi. Tutturdu *Bilge'yi babasından isteyin*, diye. Bir de ayaküstü
Gökçen doğururken bu salağa kız istedim."

Kahkaham sesli ve dolu doluydu.

Timur'un Murathan'a dönen bakışları ise eğlendiğini belli edecek kadar
kendine hastı. Asansör kapısı açıldığında ikisinin de kolundan kavramış,
destek alarak ilerliyordum.

"Yaşandı mı lan bu?" dedi Timur.

"Yemin ediyorum oldu," dedi Murathan. "Üstüne bir de arabada giderken
seni aradılar. Arkadan Ahu'nun sesini duydular. Artık Barbaros'u durdur dur-
durabilirsen. Karımla çocuğumu zor kurtardım." Yarım bir tebessümle dinli-
yordu Timur. "Barbaros karın olduğunu duyduğunda üç gün inme indi, ko-
nuşamadı," diyerek devam etti Murathan her şeyi anlatmaya. "Şimdi bebeği
duysa kesin komalık olur."

Gülerek dinliyordum. İlerlediğimiz koridorda yanımızdan insanlar ge-
çerken Timur'un beni kendine daha çok çektiğini hissedebiliyordum. "Bar-
baros bir türlü evlenemeyen mi? Timur bahsetmişti," dedim. Yaşananların
ardından birçok şeyi unutmayı seçmiştim ama onun hayatına dair hiçbir şeyi
unutamıyordum. Çünkü az ve özdü.

Kolumu bırakmadan öne eğilen Murathan'dı. "Gerçekten anlattı mı?" Şaşkınlığı görülmeyecek gibi değildi.

Mırıltıyla onayladım. "Anlattı. Zülfikar'ın Hasan abinizin kız kardeşini sevdiğini, bu yüzden kışından vurulduğunu bile biliyorum mesela. Bu en çok sevdiği an. Aklına geldikçe, gülüp yeniden anlatıyor."

Anında yine gülmüştü Timur. "Sonsuza kadar buna güleceğim."

"O zaman Barbo haklı," dedi Murathan. "Senin garezin bize miydi lan? Kırk yıllık arkadaşınım, bana ettiğin kelimeler toplasan onu geçmez."

Doktorun kapısının önüne geldiğimizde ikisinin de kollarından sıyrılmıştım. Ben kapıyı tıklatırken arkamda kalan Timur yine netti. "Karımıza da mı susacağız, birader?" dedi.

Murathan directmekte kararlıydı. "Ha, garezin harbi bizeydi yani?"

Kaliteli bir tartışma içindeydiler. Tebessümle dinliyor, bir noktada keyif alıyordum. Doktorun, "Buyurun," diyen sesi yükseldiğinde kapıyı açıp, biz Timur'la içeri girerken Murathan dışarıda kalmış, yine o sert ve duygudan yoksun ifadesine bürünmüştü. Gözleri biz odadan çıkana kadar herkeste gezecek, hiçbir tehlikeyi yaklaştırmayacaktı, biliyordum.

Doktor beni gördüğünde, "Ahuzar," diyerek ayaklandı. Daima evde yaptığımız kontrollere o denli alışmıştım ki bu ortam bana bile garip geliyordu. Büyük muayene odası temiz ve ferahtı. Sol köşe perdeyle bu alandan ayrılmışken doktorum bizi her zamanki gibi anaç ve tatlı bir tebessüm sunarak karşılamıştı.

"Merhaba," dedim.

"Seni burada görmek ne güzel."

Tebessüm ederek karşılık verdim. İlerlemek için yeniden Timur'un kolunu kavramam, varlığından güç bulmam gerekiyordu. Günler geçtikçe kontroller de sıklaşmıştı. Doktor iki günde bir eve kontrole geliyordu ama durumumdan dolayı artık doğum için daha tedbirli olunmalı, hastane ortamında muayene edilmeliydim. Normal doğum olmayacağı için ev ortamında bunu yapamayacağını belirtmişti.

Karşısında kalan koltuğa otururken Timur elimden kavramış, destek oluyordu. Koltuğa oturmayı başardığımda derin bir nefes vermek zorunda kaldım. "İki gün içinde bu kadar şişmem normal mi?"

"Normal," dedi doktor. "Sizin kızınız kilo ve gelişim olarak haftasından ileride olduğu için iri diyebileceğimiz bir bebek."

Bakışlarım karşımda kalan koltuktaki Timur'a değdi. Âdem abi sürekli ne denli tombul bir bebek olduğundan bahsedip dururdu. Öyle ki ablası taşıyamadığında, Güldeste'nin kolları yorulduğunda Âdem abi kucaklayıp taşır, buna rağmen o bile zorlanırmış. Küçüklük fotoğraflarımdaki zayıf hallerim düşünülürse Güneş'in kime benzediğini anlamak için uzun uzun düşünmeme gerek kalmıyordu.

Doktorun bakışları önündeki kâğıtlarda ve bilgisayar ekranındaki raporlardaydı. Beyrut patlamasından sonra kırılan tüm kemiklerim, geçirdiğim ameliyatlar ve belimdeki platinlerin konumları, anestezi uzmanının görüşleri bu süreç için önemliydi. Her birinin raporlarına ulaşmış, kontrollerimi yaptırmış ve ona iletmıştık.

“Şimdi...” dedi ekranı kontrol ederken. “Tüm kan değerlerini, ameliyat raporlarını ve belindeki platinlerin konumlarını tekrar inceledim. Süreç kritik.” Gözleri ekrandan kopup bize döndü. “Size yalan söylemeyeceğim. Bebeğiniz bu aylarda da doğabilir, sekizinci aya da gidebilir ama şu süreçte sağlıklı olan sekizinci ayına girmesi. Yani birkaç hafta daha dayanırsak iyi. Bedenin kaldırır mı emin değilim ama şu andan sonra her an doğum için hazırlıklı olmalı ve ihtimalleri konuşmalıyız. Sizi buraya o yüzden çağırdım çünkü daha önce de dediğim gibi süreç önemli, Ahuzar. Platinlerinden dolayı burada, ilgili doktorların gözetimi altında doğum yapmak zorundasın.” Başımı ağır ağır salladım. Timur her zamanki gibi kısıp gözlerle dinliyor, kendine kurulacak yer arıyordu. “Normal doğum olmayacak, biliyorsun,” dedi. “Sezaryen doğuma alacağız.”

“Evet,” diyerek onayladım. Birkaç gün önce anestezi doktoruyla görüşmüş, gerekli bilgileri almıştık.

“Anestezi doktoru anlatmıştır zaten. Platinlerin varken belinden anestezi veremeyiz. Bu yüzden tek seçeneğimiz genel anestezi. Yani doğum başladığında tamamen uyur bir halde olacaksın. Bebeğinin ve senin sağlığın için en doğru karar bu. Ama genel anestezi olacağı için birtakım etkileri de olacaktır. Anestezi ilaçları kısa süreli de olsa plasentadan bebeğe geçebilir. Bu durumda bebek doğduğunda ilk nefesini almakta bazen zorlanır.”

“Nasıl yani?” dedi Timur anında.

Timur’un bu halleri artık doktor için de gayet normal ve süregelen detaylardı. Ağzından cımbızla laf alınan adam doktor ne dese *nasıl yani*, diye darlıyor, aldığı cevaptan memnun olana kadar bu soruyu sormaya devam ediyordu.

“Yani riskli ama doğum sırasında benimle birlikte yeni doğan doktoru, ortopedi uzmanı, ebe ve hemşire ekibi hazır olacak. Merak etmeyin.”

Timur aldığı cevaptan yine memnun değildi. “Doktor, yine çok teknik konuştun ve ben anlamadım. Ahu anladı, şimdi bir de benim anlayacağım şekilde izah et.”

“Epidural anestezi sezaryen doğumda normal olan.” Doktordan önce ben açıklama ihtiyacı hissettim zira kadına yine *nasıl yani*, diyeceğine emindim. Aynı şeyi anlatıyorduk ama ben anlattığımda *tamam*, dese de doktoru sürekli sorguluyordu. “Yani bilincin açık, sadece belden aşağısı uyuşuyor ve bebeği ameliyatla alıyorlar. Ama benim durumumda belden iğne yapamayacakları

için genel anestezi olacak. Yani tamamen baygın olacağım. Doktor Hanım bu detaylardan bahsediyor, canım."

Bu cevap da tatmin etmedi. Kaşları çatık, ifadesi fazlasıyla gergindi. Sessiz kaldı ama sayısız korku yuttuğuna emindim. Onu daima panik halde görmek eğlenceliydi ama bir noktada yüreğimi burkuyordu.

Doktor, "Gayet net izah etti," dedi. Koltuğundan kalkmış, büyük ultrason cihazına yönelmişti. "Şimdi Güneş kızımıza ilk defa en detaylı ultrason makinemizde bakalım, hazır mısınız? Çözemediğiniz yüz detayları burada daha net görünecek, Timur Bey."

Timur benden önce ayaklanmıştı, ellerimden kavrayıp ayağa kalkmama yardım ediyordu. Endişesi tatlı ama bir yandan da hüznünlü bir şarkı dinlemek gibiydi. Kokusuna sokuldum, sarılmadan gövdemin bir kısmını ona yasladım.

Sessizce, "Korkma," dedim. "Sayısız ameliyata girdim. Zor değil."

Kemiklerimi bir enkazdan toparlamış, yeniden bir araya getirmişlerdi. Sayısız operasyon geçiren bedenim için bu ağrılar sinek ısırığı bile değildi. Bel ağrısı eninde sonunda geçiyordu. Ama parçalanmış bir bedenin acısı unutulacak gibi değildi.

"Bunu benim sana söylemem lazım ama sen bana cesaret veriyorsun," dedi sessizce. "Sik herifin tekiyim, hale bak."

Gülerken karnına elimin tersiyle uyarı dolu, minik bir dokunuş bıraktım. "Senin varlığın bana cesaret vermek için yeterli, Timur."

Geceler sabaha onunla çıkarken korkmam mümkün müydü? O bir aileyi kaybetmekten korkuyordu çünkü bir zamanlar ailesi olmuştu, sonu acı da olsa ablası ve Adem abi ona bir aile vermişti. Bunu kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor, korkuyordu. Ben neden korkacaktım ki? Onunla aile oluyorken, hiçbir zaman bir aile olmanın ne demek olduğunu görmemişken neyi kaybedeceğimi bilemezdim.

Belki de bu yüzden ilk defa bir konuda o bu denli hassasken metanetli olan bendim. Elinden usulca kavrayıp sedyeye ilerlettim.

Doktor, "Kontrollere daha fazla evde devam edemezdik," dedi. "Buradaki bazı cihazları ev ortamında size sunamam ve kritik aylara girdiğin şu dönemde her şeyi kontrol etmeliyiz. Ama merak etmeyin, Dağhan Bey'den gerekli bilgileri aldım. Adını kayıtlara işlemeyecek, özel hastam olarak devam edeceğiz. Süheyla Hanım için süreci nasıl ilerletiyorsam sizin için de o gizlilikte devam edeceğiz. Öz ailesi benim için kıymetlidir."

Timur'un desteğiyle sedyeye uzanırken kaşlarım havalanmıştı. Süheyla'yı son gördüğüm an boğazımda hâlâ en katı düğümdü. Ona karşı bir yanımda daima buruk ve nahif kalacaktı. Timur'u öldü sandığım günlerdi ama buna rağmen elini bir kere bile üzerimden çekmemiş, bebeğimi yaşama bağlamak için elinden geleni yapmıştı. Yakup Öz'ün ölümüne çok üzüldüğüne emindim. Ben nefret ediyordum ama o baba bildiği adamı ölesiye seviyor ve sayıyordu.

“Süheyla?” dedim sorgular bir halde. Çok sık kadın doğuma geldiğini. bebek için tedavi olduğunu biliyordum. “O iyi mi?”

“İyi,” derken dudaklarında derin bir tebessüm vardı. “Hüzünlü günler geçiriyor ama bebeği de o da iyi.”

Sedyeye uzanmış, göbeğimi açmaya çalışırken söylenen şeyle duraksadım. “Ne?” Şaşkındı sesim. “Hamile mi?”

Doktor şaşırmıştı. “Bilmiyor muydunuz? İletişim halinde olduğunuzu sanıyordum.”

Dikleşen başım sedyeye geri düştü. Bir süredir görüşmüyorduk fakat bunu da beklemiyordum. Timur sürekli Dağhan’laydı. Bilmem gerekenleri ondan öğreniyordum ama bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Doktor karnıma jel dökerken şaşkın bakışlarım Timur’a döndü.

“Dağhan bunu sana söyledi mi?”

Yine en umursamaz halindeydi. “Bir ara dedi sanki,” diyerek bu kritik bilgiyi en sonunda söylemeye lütfetti. Dudak büzerken o da emin değildi. “Tam emin değilim. Çok konuşuyor, anlattıklarının çoğunu dinlemiyorum.”

“Bu dinlenmeyecek bir şey mi Timur? Neden bana söylemedin?”

Ne bileyim, der gibi omuz kaldırırken bakışları boştu. Murathan kadar iyi dedikodu anlatamaması en büyük eksisi olabilirdi.

“Seninle buluşmak istiyor,” dedi. “Dağhan Öz’ün eşi yani. İstersen ayarlayabilirim.”

Olur, demekti niyetim ama odaya dolan kalp ritmi ve başucumdaki büyük ultrason cihazına yansıyan görüntüyle kelimelerim yine başını alıp gitti. İkimizin de bakışları aynı anda ekrana döndü. Daha önce detaylı ultrason kontrolü yapılmış, organ gelişimleri takip edilmişti ama görüntüsü ilk defa bu kadar netti.

Doktor gülerek, ekrana bakarken, “İşte Güneş burada,” dedi. “Bu defa elini yüzünden çekip bize kendini net bir şekilde gösterecek, inanıyorum.”

Ekrandan kopamadım. Ten rengini seçmek mümkün değilse de yüz hatları netti. Gözlerim kısılmış, sadece ekrana odaklanmıştım. Nasıl korkabilirdim ki? Bana ölesiye tutunan o canı dünyaya getirmekten korkmam mümkün müydü? Beni uçurumun ucundan çekip alan o minik ele uzanırken ürkmem mümkün müydü? Anelik nedir görmeyen yanım korkuyordu fakat korkuları yenmenin tek yolu yüzleşmekti.

Dudaklarını kıvırdığını gördüğümde, “Güldü,” dedim. Ekrandaki görüntü ya bir yanılsamaydı ya da ben öyle hissediyordum. “Güldü, değil mi? Ben mi yanlış gördüm.”

Doktor da gülerek, “Evet,” dedi. “Güldü.”

Bakışlarım Timur’a döndü. O ana kadar bir elinin sedyede, eşofmanımın cep kısmını küçük bir çocuk gibi parmak ucuyla kavradığını fark etmemiştim.

Eli daima üzerimdeydi ama gözleri ekrandaydı. İfade­siz değildi, ne zaman Güneş'i izlese ilgiyle bakıyor, her bir detayını çözmeye çalışıyordu.

"Gördün mü?" dedim heyecanla. "Bize güldü."

Keskin kahveler ekrandan kopmadı. "Gördüm," dedi. "Bu defa gerçekten gördüm. Güldü."

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Eşofman cebimi parmak ucuyla tutan elini sıkıca kavradım. Gözlerim yeniden ekrana dönmüştü. Minik burun yüzünün ortasına gömülü gibiyken, yanakları oldukça tombul görünüyordu. Gözüme takılan en net detay ise çenesindeki belli belirsiz gölgeydi. Ona dair en çok istediğim şey babası gibi çenesinde canıma okuyan o çukurun olmasıydı.

"Minik eller de burada. Kilosu her zamanki gibi haftalık gelişiminin üzerinde. Neredeyse 1.900 olacak. Belin bu yüzden bu denli zorlanıyor. Her türlü dokuz ayı göremeyeceğiz ama beklediğimizden bile erken ve riskli bir doğum olabilir. Bu minik içeride fazla bunalmış gibi görünüyor."

Timur'un elimi daha sıkı kavradığını hissettim. Yine doktora kurulduğuna emindim ama sessiz kalmıştı. *Riskli doğum*, dediği an geriliyordu.

Doktor bebeğin duruşunu, kalp atışını, boyunu ve tüm önemli detayları anlatmış. Güneş'in yüzüne dair en net fotoğrafı vermişti. Odadan çıkarken fotoğraf Timur'un elindeydi. Bu defa *kaşı gözü neresi*, diye sorma şansı yoktu zira her şeyi fazlasıyla netti. Bunun sakın şaşkınlığı içinde, parmakları arasında küçücük kalan kareye odaklanmıştı.

Dışarı çıktığımda kapının sağ yanında bekleyen Murathan dikleşmiş ve bana yönelmişti. Gözlerindeki merakı görebiliyordum.

"İyiyiz," dedim. "Sorun yok."

"Var," dedi arkamdan gelen Timur. "Bu kadın niye sürekli *doğum erken olacak*, deyip duruyor?"

"Çünkü öyle olacak, Timur. Konuştuk, biliyorsun."

Biliyordu ama kabul etmemekte kararlıydı. Murathan ileri atılmış, Timur'un parmaklarının arasındaki fotoğrafa odaklanmıştı. "Bu mu bizim kız?" Dudaklarındaki gülüş derin ve iç ısıtacak kadar babacandı. "Lan, Timur, aynı senin bebekliğin."

"Siktir git, Karakurt," dedi Timur sakinlikle. "Sen benim bebekliğimi nereden biliyorsun?"

Kendinden emindi Murathan. "Ben bilirim. Bir defasında defterinin arasında bir fotoğraf bulmuştum. Ablanın kucağındaydın." Bu noktada gülüşü yavaş, soluk ama hüzünlü bir şekilde silindi. Eli Timur'un omzundayken ona daha da yaklaştı. "Yanakları oradaki sen gibi baksana. Dolu dolu."

Timur sessiz kalmış, bakışlarını görüntüden koparmamıştı. Gece uykularımda Güneş'le konuşurken sürekli *annene benze*, diyordu. Oysa elindeki fotoğraf kendi simasına benziyordu ve o da bunun farkındaydı. Defterlerin arasında ablasına ait bir fotoğraf taşıması ise yine kalbimi kırmak için yeterliydi.

Onu ben kadar tanıyan bir diğer kişi de Murathan'dı. Fotoğraftan ayrılmayan bakışları yüzünden sırtına dostane bir tokat atıp güldü. "Bu arada, biraz önce Gökçen'le konuştum. Size selamı var. Bana söz verdi, sizin durumunuzdan tim üyelerine bahsetmeyecek. Onun için zor olacak ama başarabilir, karıma güveniyorum." Gözleri bana döndü. "Biraz dedikoduyu sever ama ağız sıkıdır. Yani sıkı sayılır."

Gökçen adına çok umutlu değil gibiydi. "Söylesin," dedim. "Ne olacak ki?"

Şiddetle başını iki yana sallayarak reddetti. "Timur kucığında bebeği ve yanında karısıyla geri döndüğünde tim üyelerinin yüz ifadelerini izleyip keyiflenmek için her şeye değer. Yaşayacağım en muazzam gün olacak. Son günlerimi sadece bu an için yaşıyorum."

Güldüm. "Neden kocamdan bu denli umutsuzdunuz? O yalnız kalacak biri değil, yalnızlığı seçecek biri. Demek ki ben gelene kadar onun seçimlerini değiştirecek biri yokmuş."

Kolumdan kavrayan Timur'a uyum sağladım ve ilerlemeye başladık. Korse göbek altından destek veriyor, sürekli onu takmak da bir süre sonra bel ağrıyordu. Uzanmalı, dinlenmeliydim. Timur'un bir eli kolumdan kavramışken diğeri omzuma dolandı. Yürürken zorlandığımı anladığında ise hastane içi demeden, kollarını bacaklarıma dolayıp kucaklamıştı.

Derin bir nefes vererek sıcak bedenine sokuldum. Evet, istediğim buydu. Her zaman kendi ayaklarımda üzerinde yürümüştüm ve buna devam edecektim ama onun ayaklarını yerden kestiği anlardaki yüreğime bıraktığı hissi seviyordum.

Söylediklerim karşısında yanındaki Murathan'a, "Böyle göt ederler işte, Karakurt," dediğini duydum. Kendi adına gururluydu.

Gülerken başımı omzuna yasladım. Dünya tamamlandı. Hiçbir şey bitmedi ama sesler, uğultular sustu.

Bu cevap Murathan'ın da hoşuna gitmiş olmalı ki gülmüştü. "Bu arada, Aybüke dün gece doğum yapmış," dedi. "Bir kızları olmuş. Adı Burçe."

Timur'un göz ucuyla ona baktığını gördüm. Süleyman ve Aybüke çiftini artık anlatılanlardan yeterince tanıyordum. "İsmi çok güzelmiş," dedim. "Adıyla büyüsün."

Timur ise bambaşka bir detaya takılmıştı. "Lan, durup durup niye hepiniz aynı anda ürediniz? Ona da mı altın takacağız şimdi?"

"Diyene bak," dedi Murathan. "Sen daha düğün yapmadın, lan. Ben burada kara kara hem düğününe hem yeğene ne takacağız diye hesaplıyorum. Gökçen de ücretsiz izinde zaten."

"Gökçen yengeyi dinle ve o Maserati'yi sat," dedi Timur.

Şaşkındım. "Maserati'n mi var?"

"Evet, var," dedi hızla. "Ve hayır. O arabayı asla satmayacağım. Şunu söylemekten vazgeçin."

Asansör açıldığında içeri girmiş, bu defa sessiz kalmıştık çünkü tek de-
gildik. Bir adam ve elinde serumla gezen kadınla beraber üç katı inerken ko-
nuşmadık. Yine arka kapıya ilerledik. "Timur," derken sessizdim. "Süheyla
görüşmek istiyor, dedin. Görüşebilir miyiz?"

Henüz Kadife'yi bile görmeye gidememiştim çünkü Timur'un söylediğine
göre şehre uzak bir çiftlikte saklıydı ve yol uzun, engembeliydi. Riskli gebelikten
dolayı uzun ve sarsıntılı yol yasaktı. Cemil babaya gitmek istediğimde de aynı
durum yaşanmış, istemsizce özlemimi yutmam gerekmişti. Buraya gelirken
bile Timur arabayı son derece yavaş sürüyor, sarsmıyordu. Ben Süheyla'ya gi-
demezdim ama belki o bana gelebilirdi.

Timur'un gözleri Murathan'a değdi. Bazen sessizce anlaşıyorlardı. Mu-
rathan ne demek istediğini anlamış, arabanın kapısını benim için açıp arka
koltuğa yönelmişti. Timur bedenimi yavaşça koltuğa bırakırken, saçlarıma
küçük bir öpücük bırakarak gerilemişti.

"Kartel, Dağhan'ın peşinde," diye mırıldandı. "Riskli ama istersen ayar-
larım. Sığınak şu an için en güvenli yer olacaktır ama orada da..."

Gerisi gelmedi. Kenan'ın *sığınak* dediği yerde tutulduğunu biliyordum.
Beni bir daha oraya götürmek istemediğini de. Kralşan acı içinde kıvranıyor
olmalıydı. Bu durum ise asla umurumda değildi. Bana daima küçümseyerek
bakar, yaşama arzumu hafife alırdı. Karşısına çıkıp ona rağmen yaşadığımı,
yaşattığımı ve göğsümde bir can sakladığımı görmesi ondan alacağımı en
büyük intikam olmuştu. Bu da Ahu'ya yeterdi. Eskiden Ahuzar nasıl yaşardı,
unutmuştum. Bocalamış, sendelemiş, bir süre gerçekten bu kâbusun bittiğine
inanmamıştım. Ruh dinlendikçe demleniyor, zaman geçtikçe insan her şeyi
sindiriyordu. Bu savaşın kazananı ben değildim. Kaybım çoktu. Ama Kenan
Kralşan da kazanamamıştı.

"Olur," dedim nefretten arınmış bir sesle. "Orası daha güvenliyse orada
buluşalım."

Sessizce onayladı. Kapı kapandığında emniyet kemerimi takmaya çalışı-
yordum ama nefes almanın dahi zorlaştığı şu günlerde zordu. Timur sürücü
koltuğuna kurulmuş, zorlandığımı anlamış ve elleri kemere uzanmıştı. Kav-
rayıp taktığında derin bir nefes verdim. Koşmadan nefes nefese kalmamın ne-
deni sadece kemeri takmaya çalışmamdı.

"Siz eve geçiyorsanız beni caddede bırak," dedi Murathan. "Sığınağa gide-
ceğim."

Göz ucuyla arkaya baktım. "Bebeğe birkaç şey almamız lazım. En sonunda
evden çıkabilmişken onları halledeceğiz."

"Yani seni caddede bırakacağım," diyen Timur'du.

“Yani bırakmayacaksınız,” diyen ise Murathan “Bebek alıveriş, oğlum, en sevdiğim. Asla kaçırmam.”

Benimki yine netti. “Caddede bırakıyorum.”

Murathan ise daha da netti. “Hayır, bırakmıyorsun. Peşinizden gelirim. Biliyorsun, yaparım.”

Sıkıntıyla ofladı Timur. “Harbi kaynana gibisin, Karakurt.”

Güldüm bu hallerine. İkisi de dünyanın en ciddi adamıydı ama yan yana geldiklerinde garip bir şekilde tüm bu ciddi izlenimleri dağılıyordu. Belki de birlikte büyüdükları, her şeylerini paylaştıkları için böyleydiler.

“Yusuf Ali’yle aranızda yeni katılan Burçe’ye hediye alsam götürür müsün?” dedim.

Murathan’ın gülüşü samimi ve içtendi. “Sen kendin verirsin. Hem tanışmış da olursunuz.”

Tebessüm etmekle yetindim. Hayatın ne getireceğini bilemediğim şu günlerde hiçbir şeye kesin gözüyle bakıp söz veremiyordum. Elim karnımda gezinirken bakışlarım cama döndü. Yolu, insanları izliyordum. Timur arabayı sarsmamak adına öyle yavaş sürüyordu ki yoldaki çizgilerin ağır ilerleyişini izlerken gözlerim kapanmış ve uyku yeniden zihnimi ele geçirmişti.

Hayal meyal Timur’un Dağhan’ı arayıp Süheyla’yı sığınağa getirmesini söylediğini duymuştum. Sesler uğultuluydu, bazılarını idrak edemiyor ama ayırabiliyordum.

“Son halini görmek isterse ona gösterecek misin?” diyen Murathan’dı.

“İsterse evet,” diyen ise Timur.

“Kaldırabilir mi?”

“Kaldıramayacağı şeyi zaten istemez.” Küçük bir an sessizleştiler. “O şeytanın süründüğünü görmek en çok onun hakkı. *Elime silahı ver, onu ben getireceğim*, dese yine sesim çıkmaz. Buna hakkım yok. Hayatının içine sıçtı, belasını siktiğimin am bitir!”

“Ahu...” dedi Murathan. “Kralşan için sence ne ifade ediyor?”

“Ahu o it için hiçbir şey ifade edemez, Karakurt! Sik sik sorular sorup beni konuşturma,” diyen Timur’un sesi hafifçe yükselmışti. “Çocuk duyuyor, deyip duruyorsunuz ama zorla adamı sövdürüyorsunuz.”

“Lan, ondan mı dedik?” dedi Murathan. “Sen de harbi benden beter çıktın, birader.” Timur sessiz kalmıştı. “Ben söyleyeyim,” diye devam etti Murathan. “Ahuzar onun için güç demektir. Narsist insanlar kendilerine bir kurban seçer ve pençelerini ona geçirir. Karşısındaki kişi güçsüzleştikçe bundan beslenir ve gücü bitince de bir köşeye atarlar. Ama yenemedikleri biriyle karşılaştıklarında bundan daha büyük bir haz alırlar. *Ahu ona asla boyun eğmedi*, demiştin. Kralşan yıllarca bundan beslendi çünkü asıl savaştığı hep oydu. Bu savaş aslında sadece ikisinin güç savaşıydı. Adam kendi için bu denli önemli bir şifreyi bile onun sırtına işledi çünkü karşısındaki en güçlü düşman oydu:

Ahuzar. Elindeki gücü en güçlü olana sakladı. Sen, ben, Kurul, on ikili masa, herkes Kralşan için bir piyonz. Onun asıl savaştığı düşmanı daima *Ahuzar*'dı. Çünkü bir tek ona diz çöktürmeyi başaramadı. Senin dizlerin bile karşısında yere değdi ama *Ahuzar* onu kendiyle ölüme çekti, yine de önünde eğilmedi. Yenemedi."

Gözlerimi ağır ağır aralandı. Bilincim karanlıktan sıyrılmıştı. Cama bakıyor, söylenenleri duymakla kalmıyor, yutkunarak sindirmeye çalışıyordum.

"O kafeste kendi kendine konuşup, dururken sürekli *sen de öleceksin, Ahuzar*, diyor." Düşünceli bir tonla düşüncelerini anlatmaya devam ediyordu Murathan. "Hâlâ buna devam ediyor. Timur, o veya bu demiyor. Sadece *Ahuzar* diyor. Çünkü karşısındaki en güçlü kişi oydu. Öürken o da kendisiyle birlikte yıkılsın istiyor. Adam kibirli, sikko bir adam ama sadece *Ahuzar*'ı kendi kibrine denk görüyor. Kenan Kralşan'ın savaşı aslında dünyaya hükmetme arzusu değildi, her şeyi elde ettiğinde bunu *Ahuzar*, yani en güçlü düşmanı üzerinden yapabildiğini göstermekti. Onu defalarca öldürebilirdi ama yapmadı. Yapamazdı çünkü. Kendisinin, ondan ne denli güçsüz olduğunu biliyordu. Onun tek derdi *Ahuzar*'ın karşısına geçip *ben senden daha güçlüyüm*, diyebilmekti."

Başım dikleşirken bakışlarım soğuk ve ifadesizdi. Yola bakıyordum. Murathan bir şey daha söyleyecek oldu ama ben dikleştiğimde susmuş, cümlesini yutmuştu. Yapboz karmaşık bir düzlemde. Bazı parçalar aynı gibi görünür ama yerleştirdiğin yere denk düşmezdi. Ona sürekli *bu nefret neden, ben sana ne yaptım*, diye sorardım. Son hesaplaşmamızda bile ilk bunu sormuştum. Tüm derdi gerçekten bu muydu?

Sessizleştiler. Timur'un gözlerinin benimle yol arasında gidip geldiğini görebiliyordum. "Devam et," dedim Murathan'a. Bir şey söylemedi. Ön aynadan kehribar gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. Uyuduğumu düşündüğü için bunları söylemiş olmalıydı. "Devam et," derken sesim bu defa daha net ve keskindi.

"Bu kadardı," dedi anında. "Sen Kralşan'ın kendinden daha güçlü gördüğü tek kişisin, *Ahuzar*. Krallar, kendilerinden daha güçlü birinin doğduğu rivayet edildiğinde nasıl herkesi kılıçtan geçiriyorsa Kenan Kralşan da bunu yaptı. İlk nasıl denk düştünüz, bilmiyorum ama muhtemelen seni uzun uzun izledi, kendi gücüne denk bir risk olarak algıladı ama bastırarak, sindirerek kendini daha güçlü hissetti. Narsist insanlar kendinden daha güçsüzü ezdiğinde tatmin olmaz ama güçlü birini ezdiklerinde bunun verdiği hazla beslenirler."

O an düştü aklıma. Evime gelmiş, Kralşan'a ait yolsuzluk iddiasıyla hazırladığım dosyayı sormuştum. Asıl amacının Hülya Kralşan'ın geçmişini öğrenip ona huzursuzluk vermek olduğunu düşünmüştüm ama artık her şey daha netti. Bunu uzun bir süre asla Hülya Kralşan'a söylememiş, sadece beni huzursuz etmişti. Derdi hiçbir zaman Hülya Hanım olmamıştı.

Evime geldiği o ilk gün kapıyı en sert şekilde yüzüne kapamış, alnıma yasladığı silahtan korkmadan ilerlemiştim. Hatta silahın soğuk kabzasını kavramış, alnıma daha da yaklaştırmıştım. *Öldürecek misin beni*, diyen Ahuzar'ın zihnindeki sesi netti. *Lütfen bunu yap! Korkarak sana diz çökmeyecek, ağlayarak asla kaçmayacağım!*

Sadece izlemişti. Nefretimden beslendiği, öfke kustuğu anlarda karşıma geçip izlediği dönemler de bundan sonra başlamıştı. O an kafama sıkacağını, o kurşunu ateşleyeceğini düşünmüştüm ama birisi ona ilk defa bu denli sert bir şekilde kafa tutuyor gibi şaşkınlıkla bakmış, gerilemişti. Dudaklarında beliren sinsi gülüş hâlâ zihnimdeydi.

Seni öldürmek mi, demişti alaysı bir şekilde. *Çok büyük bir salaklık olur bu, Ahuzar. Hissediyorum, seninle çok eğleneceğiz.*

Kendimi oyuncağı gibi hissettirmişti. Şu an düşündüğümde ise her şey daha netti. Beni ezemeyeceğini biliyordu. Haklıydı Murathan. Beni öldürmek yerine zayıfladığım her andan zevk almış, bunu keyifle izlemişti. Her darbenden sonra ayağa kalkmıştım. Daha büyük bir şiddetle saldırmıştı.

Dalgın bakışlarım Timur'u tedirgin etmiş olmalıydı. "Ahu," dedi. "İyi misin?"

Gözlerim kahvelerine denk düşmeden ağır ağır başımı salladım. Bu muydu tüm yaşananların nedeni? Ahuzar'ın nefreti değil, gücü müydü sebep?

"İyiyim," dedim. "Sorun yok. Murathan doğru söylüyor. Derdini nefretim sanıyordum. Yanıldım. Tüm derdi en başından beri bendim." Küçük bir nefes aldım, yutmakta zorlandım. Dilim dudaklarımda gezindi. "Haklı Murathan," diyerek yineledim. "Kendinden daha güçlü olan hiç kimseye tahammül edemez. Etrafında böyle olan herkesi ezdi. Babası hatta Irmak'ı bile. Sevgisi ondan daha güçlüydü çünkü. Herkesi öldürdü, bir tek beni sağ bıraktı. Benim gücümünden beslendi çünkü. Haklı, haklı..."

Ağır bir farkındalıktı. Öyle ki ruhumun orta yerine kurulmuş, kalbimi kışkaca almıştı.

"Sen kazandın," dedi Murathan. "Öyle ya da böyle bu savaşı sen kazandın, Ahu." Dalgın bakışlarımı fark etmiş olmalıydı. "Acı çektin," dedi. "Ama sen kazandın. Ne olursa olsun, seni ezemedi. Kendinle gurur duy. Böyle bir savaştan herkes sağ çıkamazdı."

Dalgındı bakışlarım. İçimdeki canın ayaklarını karın boşluğumda hissediyordum. Esniyor, suyun içinde döner gibi geziniyordu. "Ben kazandım," dedim ilk defa. *Bitti mi yani*, deyip duruyordum günlerdir. İlk defa *bitti*, demedim. *Kazandım*, dedim. Arada büyük bir fark vardı. Yaşamdan ağır dersler almayanlar bilemezdi. Elim karnımın üzerindeydi. "Ben kazandım."

Öldüm ama uyandım. Yandım ama dirildim. Düştüm ama kalktım. Ben kazandım. Ahuzar, alevler içinde yürüyen ama ah etmeyen. Ahu, sevdaya yürüyen ama var olamayan. Artık ikisi de bir bütündü. Ahu da Ahuzar da.

Araba aniden durdu. Zihnim ağır bir farkındalıkla sarsılırken bir alışveriş merkezinin otoparkındaydık. Murathan yeniden beresini takarken Timur da torpido gözüne uzanmış, siyah şapkasını takmış ve gözlerini kapamıştı.

“Karakurt,” dedi. “Her boku bilmen o kadar çok sinirimi bozuyor ki.”

Murathan’ın gülüşü kendinden emindi. “Gökçen de böyle diyor. Bayılıyorum ona.” Kapıyı açıp, dışarı çıkarken karısını fazlasıyla özlemiş olmalı ki içli bir nefes vermişti.

Timur inmeden önce kapıyı açıp dışarı çıkmak istedim ama toparlanamadım. Destek olan Murathan’dı. Kolumdan kavramış, arabadan inmeme yardım etmişti. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Tebessümü bir cevaptı. Birkaç saniye sonra yanıma gelen Timur’un elinde benim için de bir şapka vardı. Gördüğüm sadece ikisiydi ama bizi gizliden polislerin de koruduğunun farkındaydım. Timur güvenliğimden emin olmadan bu denli rahat dolaşmazdı. Şapkayı başıma takmış, saçlarımı eliyle düzelterek omuzlarıma attıktan sonra parmaklarımı kavramıştı.

Murathan’ın söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu. Üzerime hücum eden düşüncelerden kurtulmak hamilelikte daha da zordu. Üst kata çıktığımızda yine ikisi de beni bedenleriyle saklıyor, aralarına alıp kimsenin değmesine hatta bakmasına bile izin vermiyorlardı. Birkaç dakika sonra büyük bir bebek mağazasının önündeydik.

“Timur,” dedi Murathan. “Âdem abinden kartı aldın mı?”

Timur’un sessizliğinin *evet* demek olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bakışlarımız aynı anda ona döndü. Sırıtan Murathan, şaşkın olan bendim.

“Gerçekten Âdem abiden kart mı aldın, Timur?”

“O verdi,” dedi umursamaz bir şekilde.

Murathan bu durumdan mutluydu. “Aferin, lan. Aile ekonomisini öğreniyorsun. İlk kural şu: Bebeğe destek olmak isteyen herkese *tamam*, diyeceksin.” Köşeden bir alışveriş arabası çekmiş, bizden önce ilerlemişti. Bebek alışverişine bayıldığını söylerken haklı olabilirdi. Kıyafetlere bakarken bir hayli keyifliydi.

“Maserati’n varmış, Murathan,” dedim. “Bence sen maddi destek alacak en son insansın.”

Bu cevap Timur’u keyiflendirmeye yetti. “Karım haklı.”

Murathan son derece bilgili ve dingin bir cevap vermişti. Bir değil, kırk çocuğu olduğunu düşünmeme neden oluyordu. “Bazı şeyleri zamanla öğreneceksiniz. Şimdi konuşması kolay.” Arabayı Timur’un eline sıkıştırırken gözlerine sol köşede kalan erkek bebek kıyafetleri alanı takıldı. “Siz bakının, ben Yusuf Ali’ye birkaç şey daha alacağım.” Beş adım sonra istediği alandaydı. Kıyafetlere bakarken ise bir o kadar halinden memnun, keyifli ve mutluydu.

“Baba olmaktan onun kadar zevk alan başka birini görmedim,” demek zorunda kaldım.

“İnan, ben de görmedim,” dedi Timur.

Güldüm. Timur'un panik hallerinin yanında Murathan son derece bilgili ve tecrübeli görünüyordu. O, sadelikten yana olan erkek reyonunda kaybolmuşken biz pembelerle, sarılarla, çiçeklerle, kanatlarla dolu kız reyonunun ortasında kalmıştık. Timur tüm bu renklerin arasında oldukça absürt görünüyordu. Alışveriş yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hayata dair heveslerimi hatırlamak, sevdiğim şeyleri yeniden yapmak ruhumu yeşillendiriyordu. Varını yoğunu kıyafetlere, ayakkabı ve çantalara yatıran Ahuzar bu durumdan bir hayli mutluydu.

"Kart gerçekten Âdem abininse ben biraz abartacağım," diyerek patlama öncesi son uyarımı yaptım.

Ne istersen, der gibi elini öne uzatmış, yolu takdim etmişti.

Paytak adımlarımla ne denli hevesli ilerlenirse o kadar büyük bir hevesle ilerledim. İlk hediyelerini Süheyla, ikinci hediyelerini babası almıştı. Elim pembelerden önce kahvelere uzandı, babasının gözlerine. Birkaç takım alıp, düşünmeden sepete atarken Âdem abiye en yakın zamanda bu cömertliği için teşekkür edecektim. Günlerdir benim için harıl harıl Tomatillo arıyordu. Hâlâ o şeyi aşırıyordum ama *yemesem de olur*, diyebiliyordum. Ama Âdem abi inatla kabul etmiyordu. Köşemde sessizce önüme Tomatello gelmesini bekliyordum. Bu kadar kararlıysa *hayır*, diyemeyecektim.

Sepete hastane çantasında olabilecek her şeyi atıyor, bundan muazzam bir keyif alıyordum. Bu hissi deli gibi özlemiştim. Ben sepeti ağız mendiline kadar doldurmuşken Timur poposunda tüyleri olan mor bir zıbın almış, dikkatle bakıyordu.

"Sevdin mi?" dedim. "Ama çok küçük, altı aylık al."

Şaşırdı. "Küçük doğmayacak mı zaten?"

"O zıbınlar hemen küçülüyor. Hem Güneş biraz tombul doğacak gibi. Biraz büyük alalım."

Sorgulamamış, zıbını geri asıp aralardan büyüğünü aramaya başlamıştı. Eline gelinliğe benzer minik bir elbise geldiğinde ona da şaşkınlıkla baktı. "Bu ne, lan?" dedi hayretle. "El kadar bebek bunu niye giyer?"

Murathan, "Lan, Töngge," diyerek aniden arkasında belirmişti. "Bak, ne buldum." Minik erkek bebek takım elbisesini Timur'un burnuna yasladı. "Şuna bak, nasıl tatlı. Papyonu bile var. Yusuf Ali'ye alacağım. Barbaros itinin düğünü yaklaşıyor, orada giyer." Bakışları Timur'un elindeki minik, beyaz, uçuş uçuş etekleri olan gelinliğe takıldı.

Kısa bir an ikisi de sessiz kaldı. Bazen sessizce konuşuyorlar ve ben sadece o anlarda Timur'u anlayamıyordum. Ayrı bir dilleri var gibiydi. İkisi de ellerindeki minik elbiselere baktılar. Sonra ise gözleri yine aynı anda birbirini buldu. Murathan'ın dudaklarında beliren gülüş keyifliyken Timur elbiseyi hızla önündeki sepete savurmuştu.

"Siktir git, Karakurt!" dedi anlamsızca.

Murathan'ın kahkahası keyifliydi. "Niye öyle diyorsun, oğlum? Aynı anda senin gelinlik, benim damatlık tutmam tesadüf olamaz. Evrenin verdiği mesajların farkında mısın?"

"Değilim," dedi Timur en net şekilde. "Bak işine."

Murathan takım elbiseyi bizim sepete atmış, Güneş'in kıyafetlerinin içine karıştırmıştı. Tam olarak o an olaya aydınlanmıştım. "Kızımı oğluna mı istiyorsun, Murathan? Hayırdır?"

"Ahu!" dedi Timur uyaran bir tonla. "Uyma şu salağın aklına."

Gülerek yumuşatmayı denedim. Kız babası damarları şimdiden fazlasıyla mevcuttu. "Şaka yapıyor adam, Timur. Sen de yani."

"Ne şakası?" derken oldukça ciddiydi. "Bu manyak, Gökçen yengeyi beşikten beri seviyor. Bunun oğlu da buna benziyorsa sıçarız." Murathan'ı en nezih şekilde kolundan kavrayıp, ilerletirken, alışveriş arabasındaki takım elbiseyi alıp bir diğer sepete savurmuştu. "Sus ve bir daha konuşma, Karakurt."

Murathan takım elbiseyi sepete atıldığı an geri almış, göğsüne yaslamıştı. "Oğlum, sen Karakurtlara güven. Benim babam da annemi küçükten sevmiş, ben de Gökçen'e ufakken vuruldum. Biz Karakurtlar seviyorsak beşikten başlarız, mezara kadar gideriz. Güneş kız benim evlattan daha iyisini mi bulacak? Soyuma güveniyor ve size sonsuz sadakat sözü veriyorum."

Timur'un yüzü bir hayli ekşimiş, tadı fazlasıyla kaçmıştı. "Sikeceğim dilini, Murathan, sus!" dedi dişlerinin arasından.

Keyifle ilerliyordu Murathan. "Çok iyi anlaşıyorlar, eminim."

"Sus," dedi Timur.

Murathan hâlâ keyifliydi. "Asıl sen sus." Timur'un bıraktığı beyaz elbisenin pambesine uzanmış, alıp aynı keyifli haliyle sepete atmıştı. Alışverişten değil de Timur'u bu halde görmekten zevk alıyordu. Bu hallerine gülerken sepete birkaç şey daha atmıştım. Timur pembe elbiseden de kurtulma derdindeydi ama Murathan izin vermemiş, inatla o elbiseyi sepetten çıkarmamıştı.

Ya sabır çekti benimki. Eli yıldızlı bir tişörte uzandığında Murathan'la aynı anda sesimiz yükseldi.

"O olmaz, canım," dedim.

"Onu bırak, lan," dedi Murathan.

Canımın eli havada kaldı. Boş bakışları tüm soruları için yeterliydi.

"Boğazı çıt çıtlı değil, canım," diye her zamanki yumuşak sesimle cevapladım. Hafifçe koluna dokunmuş, tatlı bir tebessüm sunmuştum. "Kafasından geçirip giydirmemiz zor olur."

Murathan benim kadar nezih değildi. "Yıldızlar yarım kalmış, dikişlerden kesilmiş. Olmaz, olamaz."

Timur ikimize de büyük bir dehşetle bakıyordu. Yani en azından Murathan'a. Benim sebebim mantıklı gelmiş ama Murathan'ın cevabından tatmin

olmamıştı. Kıymetli dostu bu bakışa aldırmadan, ilerlerken arkasından aynı bakış sürdürüyordu.

"*Sıkıcı bir huyu var*, derken bir kez daha ne demek istediğimi anlıyor musun?" Elindeki pijamaya aynı sakın şaşkınlığıyla bakıyordu. "Hangi yıldız varım, lan?"

Murathan'la benzediğim bazı detaylar vardı. Parmağım sessizce kol kısmına doğru yamulan yıldızı işaret ediyordu. Murathan'a sunduğu boş bakışları bana döndü. *Sen de mi Abu*, der gibiydi ama gerçekten hatalı bir üründü. Bunu inkâr edemeyecektim.

Hevesini kırmamak adına kolunu şefkatle okşadım. "Bence biz bunu bırakalım, canım. İleride daha güzel modeller vardır, eminim."

Boş bakış sürdürerken tişörtü bıraktı ama hâlâ üründe defo aradığına lakin bulamadığına emindim. Bizim için sorun olan şeyler onun için normal detaylardı.

Gerekli her şeyi aldığımızda Âdem abinin kartını patlatmadığımız için şanslıydık. Bir saat süren bir alışverişin ardından yeniden arabadaydık. Ani doğuma hazırlık için gerekli olabilecek her şeyi almaya çalışmışım ama eminim eksikler çıkacaktı. Minik kıyafetlerin arasına girdiğinizde ihtiyaçtan çok *bunu giyince acaba nasıl görünecek* düşüncesiyle doluyor, kendinize engel olamıyordunuz.

Timur'un en büyük şaşkınlığı ise hiç şüphesiz süt sağma makinesineydi. Onunla da uzun uzun bakışmış, sorgulamış, bir anlam kuramamıştı. Yaşayarak gördüğünde olayı daha iyi kavrayacağına emindim.

Benim elim sadece silah tutar, derdi. Oysa artık elleri minik, pembe elbiselele doluydu, hayat ise sürprizlerle. Garip bir şekilde bu minik şeyler ellerinde absürt durmuyor, oraya ait gibi geliyordu. Belki de benim ailem o olduğu için böyle geliyordu.

Arabaya bindiğimizde derin bir nefes vermiş, belimi dinlendirmek adına gözlerimi kapamıştım. Bu anın uykuyla son bulacağını biliyordum ki yanılmamıştım. Gözlerimi kapatıp açtığım mesafe benim için bir saniyeydi ama daha fazlası geçmiş olmalıydı. Bilincim yeniden kendine geldiğinde hava aniden kararmıştı ve yolda değil, sığınağın önündeydik.

Zihnim ağır bir farkındalıkla sarsılırken bakışlarım önümüzde kalan binadaydı. Kenan'la hesaplaşmaya geldiğim o günden hatırlıyordum burayı. Köhne bir kıyıda, ıssız köşelere saklanmıştı. Dışarıdan yeni görünüyordu ama içeride yıllarımı yiyip bitiren o canavarı saklıyordu.

Uyku sersemi bir halde esnedim. Kaç saattir uyuyordum? "Timur..." dedim uykulu bir sesle. "Neredeyiz?"

"Canım," dedi ağır ağır. Göz ucuyla arkaya bakmayı denedim. Murathan yoktu. Arabanın camına yağmur damlaları vuruyor, İstanbul yine sessiz

bir acıya ağılıyordu. “Dağhan eşini getirmiş,” dedi. “Hâlâ görüşmek istiyor musun?”

“Tabii.” Uyku halim geçmiş değildi. Kapıyı açıp çıkmak istedim ama bedenimi sarmalayan kemer yüzünden olduğum yere sabitlendim. Bazen hiçbir şey yapmak istemiyordum. O anlara bu da dahildi. Hamileliğimi gerçek bir suaygırı olarak sonlandıracak gibiydim. Kemerimi dahi açmadan, Timur’un gelip beni buradan almasını bekledim. Sadece ona nazlanan yanım şu an her zerresiyle onu istiyordu.

Saniyeler içinde kapı açılmış, kemerim çözülmüş ve güvenli kollar tarafından kucaklanmıştım. Söylediğine göre Âdem abi ve Cihan da burada saklanıyordu. Güvenli alandı çünkü devlet tarafından gözetlenen bir binaydı. İçeri girdiğimizde başım göğsüne yaslı, elim kalbinin üzerindeydi. Bir kalbin senin için attığını bilmek kadar kıymetli bir his yoktu.

Bu hisse kulak vererek derin bir nefes aldım. “Önce yemek ye,” diye mırıldandığını duydum. Dudakları saçlarımdaydı. Öpmedi, sadece içine derin bir nefes çekti.

Sessiz kaldım. Saniyeler içinde beyaz lambayla aydınlatılan küçük odalardan birindeydik. Karşılıklı iki deri koltuk yerleştirilmiş, aralarına orta büyüklükte bir sehpa bırakılmıştı. Bedenimi koltuğa bırakırken bu binanın alt katlarında o şeytanın esir tutulduğunu bilmek istemsizce gerilmeme neden olur sanmıştım ama hissettiğim tek şey Timur’un kokusunun verdiği güven ve gün boyu ayakta kalmanın üzerimde bıraktığı yorgunluktu.

Saçlarıma bir öpücük daha bıraktı. “Yemeğini alıp geliyorum.”

Uyku sersemi bir halde onayladım. Mutlaka ben uyurken bir şeyler söylemiş olmalıydı. Odadan çıkarken arkasından bakmak dışında bir şey yapmadım. Yan yatmak, bir süre daha uyumak istiyordum. Hatta doğurana kadar uyumak istiyordum. Sürecin bende en net etkisi uyku, üşengeçlik ve yorgunluktu. Gerçek anlamda içimde büyüyen can babasının kızı olabilirdi.

Bıkkın bir nefes verdim. Bazen patlayacak gibi hissediyor, bunalıyordum. Yan yatmaya kalmadan kapı aralanmış, Süheyla’nın bedeni kapı aralığında belirmişti. Uykum saniyeler içinde dağılırken ifadem değişmiş, daha nahif bir hal almıştı.

Karanlık günlerdeki tek çiçekti. Ona nasıl kıyabilirdim ki?

“Süheyla,” dedim mırıltı şeklinde.

Ayağa kalkmak için koltuğun başlığına yaslanmalı ve destek alarak bunu yapmalıydım. Bunu başarıp ayağa kalktığımda kapı tamamen açılmış, Süheyla bana doğru ilerlerken arkasında Dağhan belirmişti. Yan yana hâlâ bir bütünlük ama yorgun görünüyorlardı. Yeni yaşamlarına ve verdikleri kayıplara alışmak zor olmalıydı.

Ayağa kalktığım anda Süheyla’nın adımları hızlanmış, birkaç adımda karşımda belirmiş ve kollarını büyük bir özlemle boynuma dolamıştı. Onu

seviyordum, onun ise bana daha fazla değer verdiğini tüm kalbimle hissediyordum. Kollarım bedenine dolandı. Saçları her zamanki gibi yasemin kokuyordu.

Sarıışı içtendi. Gözlerim kapının önünde dikilen Dağhan'a takıldı. Dikti ama bakışlarındaki sevecenlik silinmiş, yerine karanlık bir bakış kurulmuştu. Bu savaşta masum olanlardan biriydi ama her şey bittiğinde tüm yük ona bırakılmış, babasından kalan mirası taşımak zorunda kalmıştı. Eski Ahuzar onları bu savaşa çekenin kendisi olduğunu düşünür, suçluluk duyardı ama bunca şey yaşayan Ahuzar bunu hissetmedi.

Bu savaşa herkes kendi isteğiyle dahil olmuştu. Mecbur bırakılan tek kişi bendim. Seçimler onlara aitti. Dağhan, Yakup Öz gibi bir adamın oğluydu ve ben olmasam dahi bu karanlığa değecekti. Kaderi buydu. Kanının bedeli buydu. Gözleri bana değdiğinde ifadesi yumuşamış, dudağına yarım bir gülüş kurulmuştu. O da her şeyin farkındaydı. Kaderinden kaçmamış, kabullenmişti.

İyisin, der gibiydi.

Onlara çok şey borçluydum. İfadesiz kalamamış, aynı tebessümle karşılık vermiştim. *İyiyim.*

Gerileyen Süheyla'nın elleri avuçlarımı kavrarken gözleri bedenimde gezindi. "Aman Allah'ım!" dedi heyecanla. "Kocaman olmuş. Nasılsın, Ahuzar? İyi gördüm seni."

Gülüşüm büyüdü. "Öyle, büyüdü." Elim yanağını dostça okşadı. "Asıl sen nasılsın, Süheyla?" İçten bir soruydu, sıradan değil. Gözlerim karnına değdi. "Bir bebeğin olacakmış."

Ağlayacak gibiydi. "Öğrendin mi?" dedi ağlamaklı bir hevesle. "İlk ben söylemek istemişim."

Elim yanağını okşamaya devam etti. Dünya tüm kötülükleriyle dönmeye devam edebilirdi. Kadının derdinden yine kadın anlayacak, bu evren var olduğu sürece devam edecekti. "Senin adına o kadar çok sevindim ki." Defalarca düşük yaptığını, bunu gebeliklerinin ilerleyen dönemlerinde yaşadığını biliyordum.

Baş etmeye çalıştığı kayıplar umudunu etkilemiş olmalıydı ki burukça güldü. "Daha küçük," dedi. "Üç aylık. Umarım doğar. Senin kızınla tanışmasını çok isterim." Ellerimi daha sıkı kavradı. "Ben sana teşekkür etmek istedim, Ahuzar. Bize dair hiç kimseyi görmek istemiyorsun, biliyorum. Seni çok üzdük ama senin elin uğurlu."

Başımı ağır ağır salladım. "Elim uğurlu değil, Süheyla, senin kalbin temiz. Siz benim bebeğimi ve beni kurtardınız. Kalbim size karşı asla kırılmayacak, kin beslemeyecek. Korkma," dedim sessizce. "Bu defa bebeğini kucağına alacaksın, buna tüm kalbimle inanıyorum. Uğurlu olan ben değilim, Güneş."

"Güneş?" dedi mahzun bir halde.

Gözlerim aramızda kalan karnıma değdi. "Güneş."

Ağlamaklı bir ifadeyle gülerken yanağına sessiz bir gözyaşı süzüldü. "Adı Güneş mi?"

Tatlı bir gülüşle onayladım. "Seni seviyor," dedim. Kelimeler ağırdı. Zorlansam bile susmamış, konuşmaya devam etmişim. Gözlerim kapının önünde bizi izleyen Dağhan'a değdi. "Asım ve Yakup Öz için..." dedim. "Başınız sağ olsun." Asım'dan hiçbir zaman nefret etmemişim, Yakup Öz ise arafta kalmış bir adamdı. Ondan nefret etmiyor, sadece acıyordum. Dağhan sessizce başını salladı. "On ikili masayı artık sen yönetiyormuşsun." Yine sessizce başını salladı. Boynunu sarmalayan aslan dövmesi, çenesini dikleştirdikçe âdeta kükrüyordu. "Güçlü bir adamsın, Dağhan Öz," dedim. "Baban gibi güce tapmayacağına eminim. Babana asla hakkımı helal etmeyeceğim, bunu bil. Ama ailesini korumayı bilen bir adamdı, bunu inkâr edemem. Emimin sen de bunu başaracaksın."

O masa için herkes savaş vermişti ama savaşın sonunda, lanetli kırmızı koltuğa oturan, bu savaşta adı geçmeyen tek kişi olmuştu. Çünkü güç zehir gibi gözleri kör ettiğinde, zihinlere inen pus dağılır, asıl güçlü olanlar o vakit inlerinden çıkardı. Dağhan Öz bu hikâyenin en gizli, en güçlü eliydi. Babası onu ne kadar saklamak isterse istesin başaramamıştı çünkü özü buydu: Yönetmek ve bunu yaparken hâlâ iyi kalabilmek. Oturduğu o masada yeni bir dönem başlatacağına, Kenan kadar kanlı bir dünya kurmayacağına emindim.

"Umarım," derken sesi ağırdı. Dostunu ve babasını art arda kaybetmiş olmanın hüznünü yaşıyordu. Acısına saygı duyup sessizleştirdim. "Peki, bana hakkını helal ettin mi?" dedi.

"Her zaman," dedim hiç düşünmeden.

Yine sessiz bir baş hareketiyle onayladı. Hüzün dolu bir cevaptı ve ikimiz için de yeterliydi. Süheyla'nın yanından bir adım gerilediğimde Dağhan'ın arkasındaki Timur'u fark ettim. Duvara yaslanmıştı, kahveleri her an bana bir şey olacak gibi tetikteydi. Yemek getirmeye gitmişti ama elleri boştu.

"Son kurşun hakkını istemiştin," dedim Dağhan'a. "Kullandın mı?"

"Hayır," dedi. "Buna gerek kalmadan o kurşunu defalarca kendi kafasına sıktı zaten ve artık bir ölü."

Sorgular bir ifadeyle kaşlarım havalandı. Bakışlarım Timur'u buldu. Süheyla'nın ellerinden sıyrılmış, minik adımlarla kapıya ilerlemiştim. Murathan'ın söyledikleri beynimde dönüyor, acımıyor, kıymık gibi batıyordu. Dağhan yanından geçerken bir adım gerilemiş, kapıdan çıkmam için bana alan tanımıştı.

"Öldü?" dedim sorgular bir halde. "Öldü mü?"

Bunu Dağhan'a değil, sadece Timur'a soruyordum.

İfadesiz, soğuk, herkesin bildiği Timur Töng'e'ydı. Sessizliği her zamanki gibi onaydı. Yeni ölmüş olmalıydı. Buraya gelirken bundan asla bahsetmemişti. *Sadece öldüğünde bana söyle*, demiştim ve o günden sonra Kenan hakkında hep

sessiz kalmıştı. Dağhan geldiğinde de orada değildi, yeni gelmişti. Belki de bunu haber vermek için buradaydı.

Seytan öldü, nefesi yeryüzünden silindi, omuzlarındaki yük kamburu kalktı. Sen kazandın, Ahuzar, sen kazandın!

Adımlarım ağır ağır Timur'a yöneldi. Gözlerim tüm herraklığıyla onun gözlerindeydi. Beyrut yandı, İstanbul yandı, Rize yandı, hepsinin alevi o gözlerle yansdı. Her biri yok oldu, bir tek ben o gözlerde kaldım. Kelimelerin söylenen çoğu şeyi karşılamadığını bilecek kadar çok şey yaşamıştık.

Gerçekten öldü mü, diyordu gözlerim.

Başını sallayarak onayladı. *Öldü...*

Çenem dikleşirken boğazıma oturan yumru ilk defa nefret değil, hırsı. "Görmek istiyorum," dedim.

"Bence görmemen daha iyi," dedi arkamda kalan Dağhan. "En azından bebeğin için bu halini görme."

Gözlerimi Timur'dan koparmamış, söylenen hiçbir şeyi umursamamıştım. "Göreceğim," dediğimde sesimde tereddüte yer yoktu. *İstiyorum*, demiş, soru sormamıştım. Seçim hakkı sunmadığının o da farkındaydı ve burada beni en iyi tanıyan yine oydu. Derin bir nefes verirken elimden kavradı, sıcak parmakları bedenimi kendine çekip gölgesine sakladı. Dar koridorda yan yana, sessizce ilerledik. Bu defa o cam kafese değil, başka bir alana götürüyor gibiydi. Sorgulamadım, sormadım, düşünmedim.

Merdiven çıkmamız gereken bir noktaya geldiğimizde kucaklamış, tek hamlede yine göğsüne saklamıştı. Bir ömür merdiven inip çıkmama izin vermeyecekti, buna emindim. Kollarımı boynuna dolamış, bu ana da sessiz kalmıştım. Merdiven bitimindeki demir kapıyı ayağıyla iteleyip açtığında içerideki tüm gözler bize döndü.

Gördüğüm ekip Kızılgerdan Operasyonu'na dahil olan kişiler olmalıydı. Tanıdıklarım kadar tanımadıklarım da vardı. Etrafları cam pencerelerle kaplıyken köşede yoğun bir bilgisayar kümesinin içinde oturan adamın Timur'un sürekli Mukbil diye andığı kişi olduğunu varsaydım.

Timur'u gördüğünde, "Patron, iyi bir haberim var, Kartel'in uy-" demiş ama beni fark ettiğinde susmak zorunda kalmıştı. Kızıl saçları ve sakalları ona farklı bir hava veriyor, renkli gözlükleri yüzüyle bir bütün gibi duruyordu.

Murathan'ı da görmemin ardından gerisine odaklanamadım. Timur bedenimi yere bıraktığında çevremle ilgilenecek bir halde değildim. Sandalyesinde oturan birkaç kişi beni görünce ayağa kalkmış, dikkat kesilmişti.

Bütün kalabalıklar içinde yine sadece Timur'a baktım. Çenesi cam pencereleri işaret ediyordu. Dağhan Öz ve Süheyla arkamızdan gelmiş, alana girmişti. Süheyla kapının önünde kalırken Dağhan benden önce pencerelere doğru ilerlemişti. Kenan'la yüzleşmeye geldiğim o gün gördüğüm cam balkon burası olmalıydı. Kralşan bir hayvan gibi hapsedilmiş, günlerce buradan izlenmişti.

Herkese yaptığı gibi.

Adımlarım ağır ağır ilerledi. Zaman durdu, acılar durdu, yaşanan her şey durdu ama ben durmadım. Görüşüme giren alan, tavanı cam olan o kafese aitti. Beyaz zeminin orta yerinde kanlar içinde yatan ise Kenan Kralşan'dan başkası değildi. Kafası parçalanmış gibiydi. Etrafındaki duvarların hepsi kana bulanmıştı. Sanki biri kafasını kavramış ve etrafındaki dört duvara da acımasızca vurmuştu.

“Kendi sonunu kendi getirdi,” dedi Dağhan. “Kurşuna bile gerek kalmadı. Kafasını duvarlara vura vura kendini öldürdü.”

Öfke ve nefret, kırılan kemiklerim kadar keskindi. İçimdeki ateş sönmek ne demek bilmiyordu. Bu sadece nefret değil, arapsaçına dönüşen bir kindi. Beni ezmek için miydi bunca savaş? O zaman Ahu da Ahuzar da hakkını verecekti. Şayet ben ölseydim bana yapacağı şeyi çok iyi biliyordum. Aramızdaki savaşın fitilini ateşleyen şey belki de buydu. İtiraz edemeyeceğim bir şekilde benziyorduk. O, karanlığı seçmişti, ben güneşi. O, şeytanı beslemişti, ben sevgiyi.

Bebeğimin tekmesini hissettim. Güçlü ve sarsıcıydı. Eğilip bükülmemiş, ah etmemiştim. Elim karnımın üzerine en korumacı şekilde sarıldı. Güç savaşını kazanan o olsaydı bunu herkese ilan eder, beni ezdikçe ezerdi. O zaman ben neden sessizce yendiğimi kabulleniyordum? *Zaferler ihtişamla kazanılır*, deyip dururdu.

Kazandığım zafer tam olarak Kenan Kralşan'ın istediği kadar ihtişamlı olacaktı.

“Kartel bulundu mu?” Ortaya sorduğum bir soruydu bu.

Sessiz kaldılar. Göz ucuyla baktığımda hepsi Timur'a bakıyordu. Operasyon lideri oydu ve izin vermediği sürece konuşamazlardı, farkındaydım.

“Söyle,” dedi Timur, Mukbil denen adama.

Mukbil hızla bilgisayarına dönmüş, elleri klavye üzerinde gezinmişti. “Biraz önce onu söyleyecektim. Uydusuna sızmayı başardık. Bu gece mekânında düzenlenecek bir havuz partisinden bahsediyorlar.”

Sakindim. Bakışlarım omzumun üzerinden Timur'a döndü. “*Kurul, Timur Töngge ve karısıyla görüşmek istiyor*, demiştin, değil mi?” Kenan'ın etrafındaki kan gölü, kibri kadar koyuydu. Tüm gözlerin ve dikkatin bende olduğunun farkındaydım. Omzumun üzerinden Timur'a bakarken ilk defa bu denli soğuktum. Ahuzar onunla savaşırken acımasızlaştı sanırdım, yanılmıştım. Ahuzar'ın doğduğu günden beri canını yakan hiç kimseye acıması yoktu. “Görüşmeyi bu gece olmak şartıyla kabul et,” dedim. Gözlerim yeniden kan gölünün ortasında kalmış cesede döndü.

Timur uyarı dolu bir tonla, “Ahu,” dedi.

“Oraya biz gitmeyeceğiz,” derken camda hem kendi yansımam hem de Kralşan vardı. Şanlı kral, güçlü kral, daima kazanan o kral. “Kanpusu'nun

eli Dağhan Öz değil mi? O gidecek. Giderken ise Kurul'a, Timur Töngge ve eşinden birkaç hediye götürecektir." Hepsi sessizleşmiş, beni dinliyordu. "Senin Kanpusu olarak bu gece yapacağın başka bir iş var. Dağhan Öz'ün intikamını alacaksın. Dağhan Öz ise bizim intikamımızı. Ve bu savaş tam olarak bu gece bitecek!"

Kenan Kralşan'ın öldüğü o gece.

Bir kere yangın çıkan bir zeminde yeni bir alev başlamaz, denirdi. Büyük yangındı. Ateşin değdiği her yer artık öfkenin yuvası olacaktı. Çılcım bu savaşın fitilini ateşlediyse bitirecek olan da oydu. Gözlerimdeki öfke ilk defa intikam içindi. Bu bir güç savaşıysa Kralşan sadece benim savaş ganimetimdi. *Olun da benim dirin de,* derdi bana. Misliyle karşılık verecektim.

Beyrut patladı, sadece ben diri kaldım. Yangın büyüdü, sadece ben sağ çıktım.

Kenan Kralşan öldü. Sadece ben diri kaldım!

Ahuzar. Ne Ahu ne de bir başkası. Sadece Ahuzar!

Kartel kulağındaki yaranın teninde ve bedeninde bıraktığı acıyı umursamadan havuza atlayan kadınlara, etrafında eğlenen insanlara bakıyor, çalan müzikle içkisini yudumluyordu. Gecenin karanlığına rağmen klasikleşmiş havuz partilerinden birindeydi. Düzenlediği bu partiler artık herkesin dilindeydi. Gün aşırı partiye gelen küçük yeraltı çeteleriyle anlaşma yapıyor, onlara destek sağlayarak kendisine bağlıyor, aslında her birinin gözünü boyuyordu.

Bugüne kadar.

Siyahi'nin hükümetle anlaşma ihtimali canını fazlasıyla sıkıyor, aylardır kurduğu bu düzeni yıkarak ülkeden çıkmak istemiyordu. Siyahi gelmeseydi şu an her yeri dümdüz edebilir, havuzu su yerine kanla doldurabilirdi. Ama Kurul'un gücü onu ezmekle kalmıyor, harekete geçmesini engelliyordu. Bu zamana kadar en güçlü o olduğu için Kanpusu denen adamın ona gelmediğini düşünüyordu ama son günlerde Siyahi'nin söylediği cümleleri unutmuyor, sürekli düşünüyordu.

Gerçekten gücünden korktukları için değil, savaşı bitirecek asıl hamle onu yok etmek olduğu için mi sona kalmıştı? Tek dertleri Kralşan ise onu yok etmek yeterli değil miydi?

İçkisinden yudumlarken gözleri boşluktaydı. Dağhan dediği adamı öldürmeyi denemiş ama başaramamıştı. Niyeti on ikili masada ona itaat etmeyen herkesi öldürmekken Siyahi'nin gelmesi ise sinirlerini bozuyordu. Kralşan kadar salak değildi. O zaman neden burada kurbanlık koyun gibi bekliyordu? *Gir,* denilirse gidecekti, öyle mi?

Hayretle soludu. Bakışları boşluktan koparken yüksek sesle çalan müziği dinliyor, dans eden, kendinden geçen, havuzda eğlenen bedenleri izliyordu. İki yanındaki kadınlar bedenine dokunarak şehvet uyandırıyor ama

düşüncelerden kurtulmak için yeterli değildi. İçkisinden bir yudum daha almış, sağ vanında kalan esmer kadının dudaklarına sert bir öpücük bırakmıştı. Öpüşü şehvetli değil, öfkeliydi. Gerilediğinde içki bardağına değil, şişesine uzandı.

Başucundaki sehpanın üzerinde iki telefon vardı. İçkiye yönelen elini durduran normal telefonu değil, uydusuna ait haber ağından gelen mesajdı. Kadınların bedenindeki ellerinden sıyrılırken telefonunu açmıştı, göz ucuyla mesaja bakıyordu. Haber ağından olmayacak bir numaradan kısa bir mesaj almıştı.

Odan güzelmiş.

Kartel'in bedeni dikleşti. Bu telefona, uydu ağına kimse sızamazdı. Yabancı numaradan gelecek bir mesaj ve arama imkânsızken bu da neydi? İki telefonunu da kavramış, hızla ayaklanmıştı. Herkes partiye devam ediyor, eğleniyor, âdeta şehvetle yanıyor; günah ve karanlık arzular tek bir alanda parlıyordu. Üzerinde sadece bordo şortu olan Kartel'in gövdesi çıplakken omuzlarına ince, kırmızı bir robdöşambr giymişti.

Dudaklarında keyifli, psikopat bir gülüşle odasına ilerledi. Salondaki çekmeccesinden iki silahını almış, koşar adım üst kata yönelmişti. Kanpusu denen düşman en sonunda ona da gelmiş olmalıydı. Keyifle güldü. Aylardır beklediği an buyken onu en sonunda öldürecek olmanın hazzıyla yanıyordu. Ama yatak odasından içeri girdiğinde büyük bir boşlukla karşılaştı. Görünürde hiç kimse yoktu. Telefonuna bir mesaj daha düştü.

Mutfak dolabından birkaç Tomatillo aldım. Karımın canı çekmişti, haberin olsun. Helal et.

Koşar adım alt kata ilerledi. Onu kendi elleriyle öldürme arzusuyla yanıyordu. Yanından geçtiği adamlarına evin dört bir yanının aranması, partinin bitirilmesi emrini verirken mutfaka hızla girmiş, parti için çalışan elemandan başka birini görememişti. Telefonuna bir mesaj daha düştü.

Beni yanlış odalarda arıyorsun, Kartel. Bu arada, tüm perdelerine Meksika Kartalı mı işledin? Sevdim.

Kartel'in öfkeli adımları yeniden üst kata yöneldi. Ölümü beklemek, ölmekten daha zordu ve bunu en iyi o biliyordu. Ama asla diğer üyeler gibi kolay bir lokma olmayacaktı.

Tüm adamlarını kilidli odasına yönlendirdi. Öfkeyle dönen gözleri kuralları ve Siyahi'yi umursayacak noktada değildi. Kanpusu denen o gizli elin leşinden başka hiçbir şey düşünemiyor, kanı kaynıyordu. Odasının önüne geldiğinde adamlarına *vurun* emri vermiş, kapıyı açmadan kurşunlarla paramparça etmişti. Eline aldığı tüfeğin kurşun gözüne mermi sürerken bir an bile düşünmemiş, son kurşunu o sıkıştı.

Dumanlar ve kırık kıymık parçaları dört bir yanına yayılıyor, silah seslerini duyan havuz başındaki insanlar kaçışıyordu. Kapı paramparça olduğunda

Kartel saf bir öfkeyle eline gelen tahta parçalarını kavrayıp yana savurdu ve odadan içeri girdi. Gözleri kırmızı ışığın aydınlattığı çalışma odasında gezindi. Adamlarından biri ışığı açtığı anda kendi kurşunlarının parçaladığı koltukla, dağıttığı masayla ve onu dışarıdan korumak için daima sıkı sıkı kapalı olan parçalanmış perdelerle karşılaştı.

Kurşun yağmuru odasını yerle bir etmişti. Umursamadı. Öfkeli bakışları odasında, dolaplarında gezindi. Parçalanmış perdesine o an için odaklanmadı. Artık açık bir halde olan camından alnına yansıyan kırmızı noktadan da bihaberdi. Telefonuna bir mesaj daha düştü.

Kanpusu'yu görmek istiyorsan karşıya bak.

Bakışları telefonundan koptu ve karşısında kalan açık, kurşunların parçaladığı cama döndü. Aynı saniyelerde karşı binanın çatısında saklanan Timur'un keskin nişancı rüfeginden tek bir kurşun ateşlendi. Kurşun altın Meksika Kartalı'nın perdede kalan son kanadını parçalayıp Kartel'in alnına saplandı. Saniyeler içinde bedeni yere yığılırken etrafındaki adamların kimi karşı binaya ateş ediyor kimi Kartel'in bedenine sarılarak kendi bedenlerinden bir siper oluşturuyordu ama çok geçti.

Kurul'un ülke içinde yapılan en güçlü üyesi alnından aldığı tek bir kurşun darbesiyle ölmüştü. Geride kalan Blarta Bella kendi isteğiyle ülkeden kaçacak, tüm üyeleri birbirine düşürmek ve tahta oturmak isterken yaptığı tüm planlar yerle bir olacaktı.

Kartel'in telefonuna, ona ait uydu ağından bir mesaj daha düştü ama bu mesaj o hattı kullanan herkese aynı anda gönderilmişti. Birkaç saat içinde Siyahi ve Kurul da görecekti, Kanpusu adı sonsuza kadar hepsinin hafızasında yer edecekti. Yüzü bilinmeyecek ama varlığı dilden dile dolaşan bir efsaneye dönüşecekti.

Zamanın gerçekliğine inanırdı Siyahi. Bakışlarının sürekli kolundaki saatte olmasının sebebi buydu. Birkaç saat önce haftalardır beklediği o haber gelmiş, Kanturalı Bey, Timur Töngü ve eşinin buluşmayı kabul ettiğini duyurmuştu. Haftalardır adımlarını dikkatli atıyor, bir devlete kafa tutamayacağını biliyordu. Ezbere bildiği yazısız bir kural vardı: *Yeraltında güçlü olan, yeryüzünde zayıftı.*

Verilen adrese gelmişti, yanında iki korumasıyla beraber ilerliyordu. Son derece modern görünen bir otelin alt katlarında kalan gizli alan, buluşma için ayarlanmıştı. Kırmızı halı ve duvarların sarmaladığı zeminde ilerlerken stresini her zaman gibi gizlemeyi başarıyordu. Cebindeki telefon titrediğinde adımları yavaşladı. Üstlerden gelen bir aramaydı. Adamlarına beklemesini işaret ederek geriledi ve aramayı cevapladı. Son derece sessiz ve ifadesiz bir şekilde, "Buyurun, efendim," dedi.

"Silah!" dedi üstlerdeki en güçlü el. "Hâlâ alamadın mı?"

“Görüşmelerim devam ediyor. Bugün halledeceğim, efendim.”

“Haftalar oldu! Devlet, eline geçen bir silahı sana verir mi ahmak? Sana yine de son bir şans veriyorum. Eğer o toplantıdan başarısızlıkla çıkarsan ne yapacağını biliyorsun, değil mi?”

Cevabı küçük bir sessizlikti. Alnından süzülüp şakağına akan teri parmak ucuyla silmiş, yeniden dikleşmişti. “Evet, efendim.”

Cevap alamamış, arama sonlandırılmıştı. Küçük bir duraksamanın ardından yeniden adamlarının yanındaydı. Yeraltında güçlü olan bu Kurul, yeryüzünde bir hiçti. Hükümetlerden gizli büyür, yasadışı işlerden beslenirlerdi. Silahı bu zamana kadar Kralşan'ın elinden almamak Siyahi'nin yaptığı ve ömrü boyunca yapacağı en büyük hataydı. Hatasını kabullenip sessiz adımlarla ilerledi.

Önünde açılan bronz işlemeli kapıdan girdiğinde karşısında büyük, şık, ışıltılı bir restoran vardı. Kırmızı halı ayaklarının altına serilmiş, tüm masalar boşaltılmıştı. Alanın ortasında kalan masa onun için hazırlanmış olmalıydı. Gözleri etrafta koruma, devlet görevlisi ya da eli silahlı adam aradı ama sol köşede kalan alandaki baristadan başkasını göremedi.

Korumalarının geride bırakılmasını, silahının ondan alınmasını bekledi ama bu da olmadı. Korkutucu bir sessizliğe ilerledi. Boş masaya yönelmiş, sandalyeyi çekmiş ve tedirgin bakışlar eşliğinde oturmuştu. Telefonunu çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Gözleri bronz işlemeli kapı ve barista arasında gidip geliyor, ortamın bu denli ıssız oluşu onu şüphelendirmeye yetiyordu.

Ona bakan kehribar rengi sert gözlerle denk düştü. Elindeki mendille zaten temiz olan bir bardağın içini siliyor ama ters bakışlarını Siyahi'den koparmıyordu. *Tuzak*, dedi Siyahi'nin zihni. *Bu bir tuzak! Devlet görüşmeleri bu denli sessiz gerçekleşmez!*

Belindeki silahı kavramak adına dikleşirken bronz işlemeli kapı aralanmış, siyah takım elbiseler içinde, uzun boylu, boynu ve elleri dövmelele sarmalanmış bir adam içeriye adım atmıştı.

Dağhan Öz, dedi Siyahi'nin zihni. O adamı fotoğraflardan tanıyordu. Tek başına, yanında hiçbir koruma ya da adam olmadan ilerliyor, her adımında duruşu ve çenesi biraz daha dikleşiyordu. Siyahi'nin karşısına geldiğinde göz temasını koparmadan, karşısındaki sandalyeyi çekip büyük bir sakinlikle yerine kuruldu.

“Merhaba,” dedi kusursuz İngilizcesiyle.

Sessiz kaldı Siyahi. Restoranın dört bir köşesinde beliren eli silahlı adamları ve kadınları o an fark ediyordu. Kendi adamlarının bellerindeki silahı kavradığını gördüğünde eliyle durdurdu.

“Beni tanıyorsun,” diye devam etti Dağhan.

“Evet,” dedi Siyahi. “Ama görüşmem seninle değildi, Dağhan Öz.”

"Devlet..." dedi Dağhan ağır ağır. "Neye ve kime hizmet ettiği bilinmeyen bir Kurul'un üyesiyle aynı masaya oturamaz. Yeraltı adına ise mesajlarını size ben iletmeye geldim. Çünkü artık yeraltında sizin eliniz olan Kralşan yok, ben varım."

Siyahi'nin tabağına yukarıdan damlayan kan damlaları o an soracağı tüm soruların cevabıydı. Bakışları usulca havalandığında masanın üzerinde sallanan ihtişamlı avizeyle ve bu avizeden ayaklarından bağlı bir halde sallandırılan Kenan Kralşan'ın cesediyle karşılaşmak ise beklendik ama bir o kadar da şaşırtıcıydı. Yüzü tanınmayacak bir halde olan Kralşan'ın parmak uçlarından ve kafatasından damlayan kan damlaları teker teker Siyahi'nin tabağına düşüyor, küçük bir kan gölü oluşturunuyordu.

"Timur Töngge ve eşinin hediyesi," dedi Dağhan Öz. "Onlarla tanışmak istemişsiniz. Size tanışma hediyesi olarak bunu iletmemi istediler." Siyahi'nin gözleri Kenan'ın cesedinden büyük bir sakinlikle kopmuş, Dağhan'a dönmüştü. "Birazdan telefonunuza bir mesaj düşecek," diye devam etti Dağhan. "O da benim size hediyem. Kanturalı Bey ise sizinle anlaşma olmayacağını söylememi istedi. Kimyasal silah sonsuza kadar devletin gizli kasasında kalacak. Kurul üyelerinden herhangi biri yeniden bu ülke sınırları içine girmeye, yerin altında ya da üstünde hiç fark etmeden bu topraklarda kan dökmeye devam ederse kimyasal silah ilk size karşı kullanılacak. Çıkacak dünya krizinden sorumlu olan siz olacaksınız. Böyle bir silah ürettiğiniz için nükleer silahı olan tüm ülkeler silah menzillerini size çevirecek. İşte o zaman kendi hükümetinize vermeniz gereken bir hesap olacak. Bunu göze alıyorsanız hiç durmayın ve saldırın."

Siyahi'nin telefonuna düşen mesaj sesi tokmaktan farksızdı. Buna rağmen gözlerini Dağhan'dan koparmamıştı.

Dağhan nezaketle, "Lütfen mesaja bakın," dedi. "Önemli."

Gözleri mesaja değdi. Adamları Kartel'in ölüm haberini ve uydu ağına düşen mesajı iletmişti. Kartel'in cesedinin fotoğrafı ekrana düşerken tabağına bir damla daha Kralşan kanı damladı.

"Babamı öldürdüğüm için onu öldürtmek zorunda kaldım," dedi Dağhan. "Kırılmadınız, değil mi? Sevgili Kurul üyeniz benim on ikili masadaki yönetimimi kabul etmemekte kararlıydı. Tüm bunlar bir araya geldiğinde onu öldürtmekten başka çarem kalmıyordu."

Son kalan gücüyle direnen Siyahi, sakinliğini koruyordu ama boğazına kadar yükselen bir öfke vardı. Kartel'in uydu ağına düşen mesajda gözleri hızla gezinirken çenesini dik tutmakta zorlanıyordu.

Kanpusu'dan Kurul'a... Onun tanıdığı tek yeraltı lideri Dağhan Öz'dür. Kenan Kralşan öldürüldü, Dong Hyung öldürüldü, Kartel öldürüldü, Domenico Russo öldürüldü. Karşısına çıkmak isteyen varsa gelsin ya da sonsuza kadar bu ülkeyi, Kanpusu'nun topraklarını terk etsin.

Dişlerinin arasından, “Kanpusu denen bu maskot...” dedi Siyahi. “Timur Töngge’nin ta kendisi! Bunu herkese söylemem ve onu da karısını da açık hedef haline getirmem sanivelerimi bile almaz. Bunu bildiğim halde Kartel’e söylememiş, dostane duruşumu fark edersiniz sanmıştım ama görüyorum ki yanlışmışım. Onu şu saniye yerle bir edebilir, başına büyük bir ödül koyup en güvendiğin adamını av haline getirebilirim!”

“Tabii ki yapabilirsin,” dedi Dağhan. “Ama yapmayacaksın.” Baş tehditkâr bir şekilde sola büküldü. “Çünkü ne Timur Töngge ne de Kanpusu benim adamım değil, devletin adamı. Ve siz devletin hiçbir adamına el uzatamazsınız. O ismi sonsuza kadar unutacaksınız. Aksi halde Timur Töngge ve ailesinin ayağına taş değse devlet sizden bilecek, kimyasal silahı yine sizin için kullanacaktır.”

Siyahi’nin boğazına oturan büyük bir lokma vardı. Üstler kimyasal silahın kontrolünü ona bırakmış, güvenmişti. Kurul’un farklı bağlantıları olan bölgelerdeki liderlerde de bu silah mevcuttu ama o kendi bölgesinde başarısız olmuştu. Kralşan’a güvenmek, yapılacak en büyük hataydı. Tabağına Kenan’ın cansız bedeninden süzülen bir kan damlası daha düştü.

“Ülke içinde kalan son adamınız Blarta Bella,” dedi Dağhan. “Size iki gün veriyorum. Onu ve tüm adamlarınızı ülkeden çekmezseniz bir yeraltı darbesi yaşanacak, size dair kim varsa bu defa Kanpusu değil, on ikili masanın lideri Dağhan Öz yok edecektir.”

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Minik bir baş selamı verirken aralarına bir damla daha Kenan Kralşan’ın kanı damladı. Tüm dünya kendiyle yerle bir olsun isterdi. Olmuştu ama tüm dünyası kendinden ibaret olduğu için bunu sadece kendi yaşamıştı. Dünyanın dört bir yanında eli olan Kurul ise sadece bu masada, bu topraklarda tutunamadı ve kaybetti.

Arkasını dönüp giden Dağhan’a değil, başının üzerinde asılı Kenan Kralşan’ın cesedine bakıyordu Siyahi. Ona güvenmek, gücünden, gözlerindeki hırsıtan etkilenmek ve bu denli büyük bir sorumluluk vermekle ne büyük bir hata yaptığını uzun bir süre önce anlamıştı ama her şeyin geri döndürülemez bir noktada olduğu o an yüzüne tokat gibi çarptı.

Kenan’dan kimyasal silahı alamamıştı çünkü üstlerin bu topraklarda yaşananlardan haberi yoktu. Kralşan arayıp kimyasalı Beyrut’ta bir köyde kullanacağını söylediğinde ciddiye almamış ama sonucu acı olmuştu. Bunu üstlerden saklamak için onunla görüşmeye devam etmiş, liderliğini kabul etmiş ama gücünü kırmıştı. Oysa Kenan Kralşan’la beraber yok olan güç oydu. Kendi hatası yüzünden sessiz kalsa da şimdi bedelini ödüyordu. Ama her şeyin sonda olduğu bu noktada artık kaçmak imkânsızdı.

Kurul’un diğer tüm bağlantılı olduğu ülkeler, masalar ve liderler başarıyken tek başarısız olan oydu. Yenilgisinin en büyük sebebi ise başının üzerinde asılan o cesetti. Geri dönemeyeceğini, bir devlete karşı savaşamayacağını

ise biliyordu. Bu odadan çıktığında bir arama alacak, başarısız olduğunu söylediği an paramparça olacak, etleri kemiklerinden süzülecekti. Uzun bir süredir bundan kaçmaya çalışıyordu ama artık imkânsızdı. Kendi ölümünü seçme sırası ondaydı.

Çenesi dikti. "Dağhan Özl" diye bağırdı. Kapıdan çıkmak üzere olan Dağhan durdu. "Silah..." dedi Siyahi. Gözleri arkasında değil, hâlâ Kralşan'ın cesedindeydi. "Sonsuza kadar gizli kalacağına dair devletin bana söz verebilir mi?"

"Söylenenleri yaptığınız sürece evet."

Eli belindeki silahına uzandı. Dakikalardır onları izleyen barmenin kehribar gözlerinin kısıldığını, elini masanın altına attığını, köşede bekleyenlerin silahlarını kavradığını görüyordu. "Blarta korkaktır," dedi. "Kartel'in öldüğünü duyduğu an kaçacaktır. Kurul'a dair herkesin ülkeden çekileceğinin garantisini veriyorum. Töngre adını ise sadece ben biliyordum ve..."

Cümlesinin devamını kendi ateşlediği kurşun yuttu. Kavrıldığı silahı etrafındakilere değil de kendisine çevirmiş, demir ucu ağzına yaslayıp tek el ateşlemişti. Kurşun dudaklarını patlatıp, ense kökünden çıkarken başı önündeki tabağa, Kenan Kralşan'ın bedeninden süzülen kanların oluşturduğu göle düştü. Bir kirli kan, diğerine karıştı. Bu masadan başarısızlıkla kalkmak ve üstlerin elinde işkencelerle ölmektense kendi ölümünü kendisi seçmişti.

Uzak diyarlarda başlamamıştı her şey. Kötülük insanın nefsinde saklıydı. Ya kabullenmeliydi karanlığı ya da karanlığın kanında bıraktığı karartıyı. Kenan Kralşan'ın bedeni avizeyle birlikte masanın üzerine düştü. Siyahi ona *güç sende*, diyerek verdiği kibrin altında ezildi. Aydınlık, karanlığı yine yeneemedi ama karanlık bu savaşta küçük bir lekeden daha ilerisine geçemedi.

İrin gibi akan kibir, dedi cesetleri, kanları ve artık nefessiz kalan bedenleri. *Sahibini kendi enkazına gömen kibir, sevdayı zehre, duayı lanete çeviren kibir. Belki bilir, belki bildiğini sanır. İşte insanı yiyip bitiren o lanetli kibir.*

10. BÖLÜM

*"Ölüm umutsuzluktur, oysaki en kötü yaşamda bile her gün
umut güneş çiçeği gibi açar."
- Yaşar Kemal*

Güneş saatinin zamanın gölgesi olduğu söylenir, ışığa yüz tutan gölgenin ise benliğiniz. Kadim kavimler zamanı güneş saatinin benliklerine vuran gölgele-
rinden okur, günü onun gölgesinde bitirirdi. Taşa işlenen bu saat hem doğumu
hem ölümü temsil eder, gövdesini kaplayan çiziklere dolan gün ışığından bes-
lenerek akrep ve yelkovan niyetine kendi içindeki bıçakları döndürerek zamanı
seçerdi.

Yaşayanlara zaman vadederken ölü ruhlara yol gösterdiğini, sesinin rüzgârın
sesine işlendiğini bana öğreten ve böyle bilmemi isteyen ise babam İlyas Soyka-
mer'di. Eline aldığı ince değnekle yere güneş saati çizip bana öğretmeye çalıştığı
günleri hatırlıyordum. Daima bir şeyler anlatır, konuşur, her şeyin en derinini
görürdü. Belki de bu yüzden en sevdiği tarafından sevilmemiş, terk edilmişti.

Sevilmek bir lütuftu, sevmek kambur.

Tüm sözlerini dikkatle dinlediğimi sanırdım, yanılmıştım. Onu rüyamda
en son gördüğümde güneş yakın, Ahuzar, demişti. *Tutunduğun umudu bırakma,
güneş yakın. Onun arkasında hayat var.*

Bu cümleyi ondan ilk defa rüyamda duymamıştım. Yere güneş saatini çizip
anlattığı günlerde de dilinden dökülenler bunlardı. Yeşil ve ela karışımı gözlerini
yüzüme diker, dikkatle ona bakan ifademi yüzümü avuç içine alarak severdi.

*Güneş sandığımız kadar uzak değil, Ahuzar. Bir gün yolunu kaybedersen seçe-
neksiz olmadığını bil ve dünyadaki saatler durursa güneş saatini izle. Yere bu saati
çiz ve ortasına bıraktığın çubuğun gölgesini hangi yöne bıraktığına bak.*

*O zaman benim adım neden Ahuzar, derdi hırçın küçüklüğüm. Güneş ya da
Yıldız koysaydın ya. Çok kötü bir isim. Okulda herkes dalga geçiyor.*

Her sözüme güldüğü gibi bu isyanlarıma da gülerdi. *Öyle deme, kızım, senin
adın çok güzel. Az ve özdür, herkeste olmaz. Ahuzar feryat, ah eden demek. Elin-
deki ince çubuğun ucu yere çizdiği güneş saatine döner, akrep ve yelkovan niye-
tine dönen bıçak gibi net çubuk izlerini işaret ederdi. Her feryat bir duadır. Adın
anıldıkça aslında sana dua ediyorlar. Hem güneş sadece ah edenlere zamanı gösterir.
Dert bilmeyen adam zamana mı bakar, kızım?*

Elim karnımın üzerinde ağır ağır gezinirken habamın uuzlarını sık sık hatırladığım günlerdeydim. Hayatın bir tesadüften daha fazlası olduğunu yaşıyarak öğreniyor, insanın zihnine işlenen her uuzun kaderini nasıl belirlediğini fark ediyordum. İlyas Soykamer belki de adımı bu yüzden Ahuzar kıymıyordu. En sonunda Güneş'e varabilmem için. Ve ona... Çenemi kavrayıp başımın üzerine derin bir öpücük bırakan, saçlarımdan kendi ciğerleri için nefes koparan adama. Timur Tonge'ye.

Dudaklarını saçlarımda, elini tenimde hissettiğim anda tüm düşünceler gitmiş, dudaklarıma derin bir tebessüm yerleşmişti. Yanımdaki sandalyeyi onun için ayırmıştım. Her zamanki sessizliği içinde sol yanıma oturmasını izledim. Güneş ve dünya saati hızla akmaya devam etmiş, takvim yapraklarından birkaç hafta daha eksilmişti. Bizden ise çok şey... Ama bir o kadar da yanımıza kalanlar vardı. Umut, mucize ve yaşam gibi.

Güneş için artık son haftalardı. Artık kocaman bir kız olmuş, sekiz ayını ortalamıştı. Vücut şişkinliğim artmış, bel ağrılarım dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Korsenin bile işe yaramadığı günlerdeydik. Sürekli yanımda taşıdığım minik not defterime kasılmalarımı ve zaman aralıklarını not ediyor, doğumun yaklaştığını buradan anlamaya çalışıyordum. Ama nefes almamın bile zorlaştığı düşünülürse o an yaklaşıyordu, bunu da hissediyordum.

Timur ise hâlâ doğum kelimesinden korkuyor, o günün gelmesini istemiyor, ne zaman *kasılmam var*, desem geriliyordu. Son günlerde doktor kontrollerinin daha da sıklaşması gerginlik seviyesini zirveye taşıyor, not aldığım deftere bakıp kendince çıkarım yapmaya çalışıyor ama hiçbir sonuca varamıyordu.

Yanıma oturduğu bu anda da bakışları yarım dünya olan göbeğime takılmış, daha sonra belime uzanmış ve her zamanki gibi sandalyeye rağmen avcuyla destek vermişti.

"Kadını rahat bırak," diyen, karşımızda oturan Murathan'dı. "Sürekli elini beline atarsan daha çok beli ağrıyacak. Senin elin başlı başına on kilo zaten, lan."

Timur'un sövmesine engel olan şey masada başkalarının da olmasıydı ama kıymedi arkadaşına sunduğu ters bakışlar her şey için yeterliydi.

Murathan'ın yanındaki Âdem abi de ona katılmış, Timur'u gömmeye fırsatını kaçırmamıştı. "Bu deli ilk defa haklı." Bahsettiği deli, Murathan'dı. "Ula, bir senin mi karın var? Sal gelinumi!"

Timur'un hepsine vereceği bir cevabı vardı ama sırf *bebek duyuyor* meselesi yüzünden sustuğu günlerdeydi. "Susun, yemeğinizi zıkkımlanıp evimden gidin," deme nezaketini gösterdi. Söyme ihtimalinin daha olası olduğu düşünülürse oldukça başarılıydı.

Evimizin bahçesine attığımız geniş masada hep birlikte yemek yiyorduk. Hava hâlâ aydınlıktı ama bir araya gelmek için illa karanlığı beklemek gerekmiyordu. Timur'a kalsa asla böyle bir şey yapmazdı ama ben dayanamamış,

doğuma yaklaştığımı hissettiğim şu günlerde herkesi etrafında görmek istemiştin. Biricik ve Cihan yine yan yanaydı. Arada gülüyor, bazen kavga ediyor ama bir şekilde anlaşıyorlardı. Onların karşısında kalan Doruk ve Defne'yi izlemek ise muazzam bir keyifti. Su gibi zariftiler.

Yanımdaki Süheyla'nın göbeği belirginleşmeye başlamış, bir kızları olacağını öğrenmişlerdi. Dağhan'ın yası ise gün geçtikçe azalıyor, dudaklarındaki gülüş geri geliyor ama içine girdiği o karanlık dünyanın izlerini koruyordu. Eski yumuşak bakışlarının yerine kurulan bir ağırlık vardı. Birgün hepsiyle aynı masada oturacağımı söyleseler buna asla inanmazdım. Oysa mucizelere inanıp onun peşinde koşan da bendim.

Hayat acımasızdı. Yaşadıklarıyla eziyordu insanı. Ve yaşanan onca şeyden geriye kalan tek bir kelimem vardı: *Bitti...*

Hâlâ saklandığımız evdeydik. Hamileydim ve kırıdayamazdık. Ama bu defa dünyadan saklanmıyor, korkmadan yaşıyorduk. Bu zamana kadar başımızın üzerinde çatı, içinde bizim olduğumuz her yeri ev bilmiştim. Artık o çatı sadece bir evden ibaret değildi, yuvaydı ve gökyüzü de bizimleydi. Bunun nedeni kıymetli bir his olduğunu geçirdiğim yıllar içinde unutmuştum.

Özgürce yaşamamanın, saklanmadan sevmenin, nefes almanın ve vermenin göğüs kafesinde bıraktığı o ezici huzuru yeniden hissettiğim günlerdeydim.

Kenan Kralşan'la artık aynı dünyada nefes almıyorduk. Belki de bu denli yaşam dolu olmamanın sebebi buydu. Onsuz bir dünyanın nasıl olacağını merak eder, etrafıma ördüğü dikenli teller yüzünden hayal bile edemezdim. Artık tüm varlığımla yaşıyordum. Kurşunlanan bacaklarına rağmen Kadife'nin kırlarda koşması gibiydi her şey.

Alabildiğine özgür!

Kurul üyeleri Dağhan Öz'le yapılan anlaşmadan sonra ülkeden tamamen çekilmişti. Blarta Bella kaçmış, kimyasal silah devlet tarafından saklanmış, Kenan Kralşan'ın cesedi kimsenin bilmediği bir yere gömülmüştü. Yerini sadece Timur biliyordu ve bir ömür kimseye söylemeyeceğine emindim. Onu kendi elleriyle gömmüştü. Savaş sonrası yıkık dönük bir şehrin sessizliği içindeydik. Yorgun, bitkin ve yaralıydı bu masadaki herkes ama her birimiz o şehri yeniden inşa etmek için elimizden geleni yapıyorduk.

Öyle ya, hiçbir savaş kaybedilmeden kazanılmazdı. Ve bu galibiyet benim hayata dair en parlak madalyonumdu. Kenan Kralşan bundan bir Roma parası yapmayı seçmişti. Benim boynumda ise küçük bir güneş kolyesi vardı.

Timur'la uğraşan Âdem abi ve Murathan'a, "Rahat bırakın kocamı," diyerek onu korumak istedim. Son günlerde sesimin bile şiştiğini hissediyordum. "Uğraşıp durmayın."

"Olmaz," diyen Murathan'dı. "Kusura bakma ama uğraşacağım, yenge. Hep bunu bekledim, kaçıraramam."

Hep bugünleri beklediğini her şey son bulmasına rağmen gitmemesinden anlayabiliyordum. Timur artık evine dönmesini ısrarla söylüyordu ama o gitmiyordu. Doğumu beklediğini, o gün Timur'u yalnız bırakmak istemeyeceğini bilecek kadar onu tanımıştım. Sadece birkaç günlüğüne ortadan kaybolmuş, yeniden geri gelmişti. Söylemiyordu ama o süreçte evine gittiğine, kendi ailesini görüp geri geldiğine emindim. Yüzünde ayrı bir ışık, gövdesinde bebek kokusu vardı.

Âdem abinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. İkisi Timur'dan daha çok doğumu bekleyen bir ekipti. Yan yana geldiklerinde asla anlaşıyorlardı. Âdem abi Murathan'a *deli ha bu uşak*, dedikçe Murathan ters ters bakıyor ama ne zaman bir yemek sofrasına otursak yan yana oturmayı ve Timur'la uğraşırken keyifle gülmeyi ihmal etmiyorlardı.

Murathan'ın verdiği cevap Timur'un bıkkınlık dolu ters bakışları için yeterliydi.

Âdem abi, "Dağhan mısın nesin, feyz al bizim uşaktan," diyerek Dağhan'a da bulaştı. "Senin de karın hamile ama sabahtır ancak sen yedun. La karunun tabağını doldursana."

Tam o sırada Süheyla'nın tabağına ortadaki mezelerden bırakan Dağhan ifadesiz bir bakış sundu. "Bey amca," dedi ağır ağır. "Sanki senin ses biraz fazla çıkıyor gibi, ha?"

"Dağhan Öz," dedi Timur anında. "Asıl senin sesin fazla çıkıyor gibi, ha?"

Bu halleri istemsizce gülmeme neden oluyordu. Her şeye muhalefet olan Âdem abiyle arası en bozuk olan ise şüphesiz Biricik'ti. Arada ergen damarları tutuyor, beni Timur ve diğer herkesten kıskanıyordu. Ama hamileliğin bu denli zorlaştığı günlerde en büyük yardımcım da oydu. Sürekli yanımda kalıyor, isteklerimi yerine getiriyor, ağlama nöbetlerinde bir çocukmuşum gibi sakinleştiriyor, istemsizce altıma kaçırdığımda yardım ediyordu.

Onu ben büyüttüm, bu defa o beni büyütüyor ve bunu yaparken yüzünde hiçbir memnuniyetsizlik belirmiyordu. Birbirimizin kıymetini anladığımız günler değil, aylar geçirmiştik. Bir kardeşimizi sevmeden, sarılamadan toprağa vermişken birbirimize tutunmak zor değildi. Artık özgürce yaşayabildiğimiz şu günlerde arada Cihan'la birlikte dışarı çıkıyor, ayakları çamura batmış bir halde eve dönüyordu.

O anlarda mezarlığa, Irmak'ın yanına gittiğini anlayabiliyordum. Ben de gitmek istiyordum ama hamilelik her konuda belimi büküyordu. Bebeğin ihtiyaçlarını önceden aldığımız için şanslıydık. Son günlerde yaptığım tek şey nefes almaya çalışmak ve hastaneye gitmekti.

"Ula, benim için kavgaya atmayın," dedi Âdem abi.

Dağhan'a, "Daha çok çıksın sesin," diyen Timur, Âdem abiyi yanıltmaya yetmişti. Çenesi Murathan ve Âdem abiye döndü. "Şu ikisini de sustur."

Araya giren Cihan, herkesin aksine Âdem abiden yanaydı. “Âdem abime laf yok! Adam hep doğruları konuşuyor.”

Bunu söylemesinin nedeni, Biricik için sürekli *Cihan’ın yavuklusu*, demesiydi. Bundan Biricik’in aksine müthiş bir keyif alıyordu.

Biricik, “Ya, sorma,” diye homurdandı.

“Yavuklunu dinle,” diyerek uyuz etmeye devam etti Âdem abi.

Bu hallerini gülerek izliyor, hâlâ bazı şeyleri algılamakta zorlanıyordum. Gerçektik ve buradaydık. Kayıplar vermiş ama yenilmemiştik.

Aniden arkamızdan ayak sesleri yükselmiş, “Âdem amca!” diyerek koşan Peri’nin sesi tüm dikkatleri o yöne çekmişti. Terzi, Mukbil, Ayla, Cengiz ve her zamanki gibi pembeler içindeki Peri bize doğru koşuyordu.

Daha önce bir akşam yemeğinde daha bir araya gelmiştik. Bu akşamın özel misafiri Dağhan Öz ve yanı başımdan ayrılmayan Süheyla’ydı. Daima el eylediler. Birlikte iyileştiklerini görebiliyordum. Cengiz ve Ayla’ya karşı olan kırgınlığımın ise her geçen gün biraz daha azaldığını hissediyordum. Bir görev için buradaydılar ve onlara kıyamazdım. Artık geçmişe dair yük taşımak değil, geleceğe bakmak istiyordum.

Cengiz’le eskisi gibi değildik ama konuşuyorduk. “Bizziz mi başladınız?” diyen Terzi’ydi. Kumral küt saçları omuzlarındaydı, çehresi sertti ama ilk defa dudaklarında derin bir gülüş vardı.

“Lan, neredesiniz?” dedi Defne’nin yanındaki Doruk. “Yemek bitti, Töngce birazdan hepimizi kapı dışarı edecek.”

Yemek bittiği an Timur’un herkesi kovma huyu hakkında konuşmayacaktım çünkü haklıydılar. Adamın kalabalığa ve sese tahammülü yoktu. Oysa bu kalabalık akşam yemeklerini, sabah kahvaltılarını sevdiğini de biliyordum. Bir arada olmaktan mutlu oluyor ama yemeğini yedikten sonra herkesin yok olmasını da aynı anda arzuluyordu.

“Geldik,” dedi Terzi. “Peri’nin evden çıkması uzun sürdü. Üç saat oyuncığını aradık.” Bıkkınlık gelmiş olmalı ki göz devirerek Doruk’un yanındaki sandalyeye oturdu.

Peri daha önce bir araya geldiğimiz akşam yemeğinde Âdem abiyle tanışmış, oldukça iyi anlaşmıştı. Kızıl saçları dalgalanırken ilk ona koşmuş ve boynuna atlamıştı.

Âdem abi minik kızı kucağına alıp, bağrına basarken, “Hoppala,” dedi. “Kimler gelmiş böyle?”

Güneş’i de böyle seveceğine, iyi bir dede olacağına emindim. Dudaklarımdaki gülüşün nedeni buydu. Peri yanaklarından öpmüş, hızla kucağından inerek masanın etrafında koşmaya, saçlarını savurarak gülmeye başlamıştı.

Ayla, Doruk ve Defne’nin karşısında kalan kısma otururken, “Kızım, yavaş,” dedi.

Onlara servis açmak için ayaklanan Biricik ve Cihan'dı. Bazen aynı anda hareket ediyor, aynı anda aynı şeyi düşünüyorlardı. Yemekleri ben anlatmıştım, Biricik yapmıştı ve garip bir şekilde bu konuda başarılıydı. Beni şaşırtmaya devam ediyordu. Onlar eve yönelirken Cengiz ve Ayla bana minik bir baş selamı verdi.

"Selam," diyen Cengiz'di.

Gülümsemekle yetindim. Babam haklıydı. Güneş saati, zamanı erittiği gibi öfke ve kırgınlığı da yok ediyordu. Hayatımın en karanlık yıllarını bir veba gibi taşımayacak, savaş ganimeti sayacaktım. Sırtımdaki dövmeye işlenen ölümü silmeyecek, aylar sonra üzerine güneş ekletecek ve bu savaşı kazananın kim olduğunu herkese gösterecektim.

"La, ha bu kadunun adi essah Terzi mi?" diyerek yeni bir konu açan Âdem abiydi.

Timur'la bakışlarımız aramıza giren minik Peri'deydi. Karnıma bakarken büyük bir heyecanla, "Vuvvv!" dedi. "Daha da şişmişsin."

Onu ne zaman görsem ellerim kızıl saçlarına uzanıyor, o güzellikleri sevmek istiyordu. Anne ve babası beni gerçekten masal niyetine anlatmış olmalıydı. Bana hayranlıkla bakıyor, büyülü bir nesne keşfetmiş gibi parmak ucuyla dokunuyor ve bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Dostum olan Cengo'ya benzediğini inkâr edemezdim. Kızı bile bu denli ona benziyorsa bana sunduğu halleri yalan olamazdı.

"Senin gibi büyüyor," dedim.

"Ne zaman doğacak?" dedi hevesle. "Doğsun da oynayalım. Tek başıma çok sıkılıyorum." Ama bu sorusu bana değil, Timur'aydı. Salata yeme derdinde olan *canım* küçük bir an sendelemiş, Peri'nin bu sorusuna ne cevap vereceğini bilememişti. Ona göre doğum ne kadar geç başlarsa o kadar iyiydi.

Peri, Timur'un sessiz bakışlarıyla denk düştüğünde dudak büzerek yeniden bana döndü. Minik başını çevirdiğinde Süheyla'yla göz göze geldi. Kendine yeni kan bulmuş gibi sevecen bir gülüşle bizim aramızdan sıyrılıp Süheyla ve Dağhan'a ilerledi. Sevgi dolu bir çocuktü ve bunu göstermekten, etrafına yaymaktan asla çekinmiyordu. Çantasından çıkardığı minik lego oyuncakla Süheyla'ya yaklaştı.

"Sana oyuncağı mı gösterebilir miyim?"

Çocuklar sözkonusu olduğunda gözleri parlayan Süheyla için bu geri çevrilemeyecek bir andı. Hele de bir kızlarının olacağını öğrendikleri şu günlerde.

"Bizim kız yeni kan buldu," dedi Cengiz. "Bugünlük kurtuldun, Töngge."

Daima Timur'un bacağına rünediği ve aralıksız konuştuğu düşünülürse haklıydı. Süheyla, Peri'nin avcuna bıraktığı oyuncaklara heyecanla bakarken Dağhan'ın gözleri Ayla'ya takılmış ve kısılmıştı.

"Sen..." dedi aniden. "Adriel değil misin?"

Dağhan bu işlerle ilgilenmiyor olsa bile uzun yıllar onun yanında çalışan bu kızıl kadını, Kralşan Holding'le bağlantısı olan herkes tanırdı.

Ayla'nın çehresi solgun, çenesi dikti. Kızıl saçları daha uzun bir halde omuzlarına dökülüyor ve gerdanını kaplayan bıçak izlerini saklıyordu. Onlara nasıl kızabilirdim ki? Bu hikâyenin masumlarıydı onlar. Biz bir aile kurmaya çalışıyorduk, onlar ise bu görev için ailelerini hiçe saymıştı. Bunun ne denli kıymetli olduğunu anladığım için içimde onlara dair kırgınlıklar azalıyor, güneş daha da parlıyor ve karanlığı yutuyordu.

Ayla başını sallayarak onayladı. "Sen de Dağhan Öz'sün, değil mi?" Gülerken belli belirsiz yüzü ekşidi. "Senden nefret ederdi."

Söz konusu kişinin adını artık hiç kimse sesli dile getirmiyordu. Adı sonsuza kadar yok olacak, anılmayacaktı. Sadece ben yaşayacaktım. O bunu ölümüyle izletecek, gerçek gücün ne olduğunu görecekti. Bu masada oturan herkesin hayatını bir parça yerle bir ederken benimkini tamamen yerle yeksan etmişti. Herkesin unutmak isteyeceği o kişiydi ama ben bir ömür unutmayacaktım. Kin tutmak için değil, ayaklarımın altına serdiği ateşten halıdan nasıl geçtiğimi hatırlamak ve bir ömür dik kalmaya devam edebilmek için.

Asıl güç hükmetmek değil, yaşamaktı. Özgürce yaşamak!

"Benim de kendisine bayıldığım söylenemezdi," dedi Dağhan. Küçük bir an duraksamış, bakışlarını Ayla'nın yanındaki Cengo'ya çevirmişti. "Seni de hatırlıyorum ama nereden?"

"Benim yanımdan," dedim Cengiz'den önce. "Arkadaşımdı ama o da operasyon ekibinden." Gözlerim Cengiz'e değmiş, yüzündeki buruk ifadeyi gördüğümde eklemeden edememiştim. "Hâlâ arkadaşım," diyerek gözlerimi ko-pardım.

Ona bakmamıştım ama dudaklarında derin bir tebessüm belirdiğine emindim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Suyu uzanıp kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Doğru," dedi Dağhan. "Hatırladım." Babasının odasında bana dair kalın bir dosya vardı. Timur'un öldüğünü düşündüğüm o acı günlerde o dosyayı görmüştüm. O da görmüş olmalıydı. İçinde Cengo'nun olduğu anlar da vardı. Ama, "Yani siz evli misiniz?" diye sormasından bu detayın dosyada olmadığını anlayabiliyordum.

"Anneler ve babalar evlenir tabii," diyen, Süheyla'yla aralarında kalan Peri'ydi. Dağhan'ın bakışları yanında küçücük kalan kızıl saçlara çevrildi.

Beklenmedik bir şekilde gülen bendim. "Evli olmalarına rağmen görevdeyken bunu benden saklamak için birbirlerine yürüyorlardı. Harika bir ilişki dinamikleri var." Ortamda beliren sessizlik gülüşüm kadar beklenmedikti. Tüm gözler bana döndüğünde ise gülüşüm hafiflemişti ama silinmemişti, "Ne?" dedim istemsizce. "Yaşıyorken komik değildi ama şimdi anlatınca komik."

Hamilelik hormonları yerle bir ederken ruh halini de kaçırmıyordu. Beklenmedik şeylere ağlıyor, ağlanacak şeylere kendi kendime gülüyordum.

"Katılıyorum," diyerek ilk defa konuştu Mukbil. Gözleri Ayla ve Cengiz çiftine döndü. "Her şey son bulduğuna göre artık gülebilir miyim?" dediği saniye güldü. "Dostum Adriel, kendi kocana bile şöyle çektirmen şaka mı?"

Zaman geçiyor, acı veren şeylerin sızısı geçmiyor ama insan onlarla yaşamayı öğreniyordu. "Ona kırk kere benden uzak durmasını söyledim," diye homurdandı Adriel. Ters bakışları yanındaki eşindeydi. "Asla dinlemedi."

Cengiz, "Ne var?" derken Ahuzar'ın arkadaşı olan Cengo gibiydi. "Karımıza da mı yürümeyeceğiz? Görevdeyiz diye seni es mi geçecektim, hayatım, lütfen ama."

"Adam haklı," dedi Doruk. "Ben de karımla görevde olsam yürürdüm." Yaptığı ima Defne içindi. Gözleri ona dönmüş ve keyifle gülmüştü.

"Hak verirsin tabii," dedi Murathan. "Sen de bu uğurda tayt giyip yoga yapıyordun."

Muhabbet Timur'u keyiflendirmişti. Dudağının köşesinde oluşan minik bir tebessüm vardı. İleri eğilmiş, Defne ve Doruk'a bakmaya çalışmıştı. "Ne taytı?"

Doruk'un keyifli gülüşü artık dudaklarında değildi. "Susun!" dedi en net şekilde. Timur'un, Terzi ve Murathan'ın aynı anda kıkırdağını duydum. Aralarında geçen bir muhabbet olmalıydı. "Susun!" diye yineledi Doruk.

Susmayan bu defa Terzi'ydi. "Onun kıymetini bil, olur mu?" dedi Defne'ye. "Senin uğruna çok mücadele etti. Bu mücadeleye biz canımız burnumuzda savışırken, onun tayt giyip yoga yapması da dahil."

"Keyfimden mi giydim?" diye çıkıştı Doruk. "Ben de orada bir görev için bulunuyordum."

"Aynen," dedi Murathan. "En zor iş sendeydi. Haklısın. Her yiğidin harcı değil ortalık kan gölüne dönmüşken yoga yapmak. Muazzam bir sakinlik ister, asla benlik değil."

Nahif arkadaşım Defne, Doruk'un elini kavramış, iç ısıtan gülüşlerinden birini sunmuştu. "Yogayı bu kadar hafife almayın. İnsan ruhuna iyi gelir. Sana iyi gelmedi mi Doruk?"

"Geldi tabii," dedi tek nefeste. "Sen bunlara ne bakıyorsun, hayatım? Bunlar ne anlar ılık şelaleden, huzurdan." Parmakları Murathan ve Timur'a döndü. "Zaten şu ikisi terminatör gibi. Bunları arındıracak hiçbir ılık şelale yok."

Başını umutsuzca iki yana sallayan Murathan'dı. "Ha, bir de durup senin gibi yoga mı yapacaktık? İlk defa beni kendi timime şükrettiren bir ekiple karıştım." Çatalının ucu Timur'a döndü. "Senin yönettiğin ekip ancak bu kadar olurdu zaten."

Sövedemedi Timur. Kaşları masanın üzerindeki parmaklarını işaret ediyor, Murathan'a sessiz, nezih bir hareket çekiyordu. Elinin üzerine uyarı niyetine dokunmak zorunda kaldım. "Timur!"

"Hak etti," dedi anında. "Sanki kendi yönettiği tim ne? En son herkes aynı anda aşk acısı çekiyordu."

"Ve artık o ekibe sen de dahilsin," diyen Murathan bundan memnundu.

Doruk'un içli bir nefes verdiğini duydum. "Şef olsa beni anlardı." Önündeki su bardağını ağır ağır sağa sola çevirdi. "Siz ancak dalga geçin."

Şef'in kim olduğunu ve başına gelenleri Timur anlatmıştı. Bir ömür ona minnet duyacak, pencere önüne onun için müjde çiçekleri ekecektim. Adının geçmesi Kızılgerdan üyelerinin hepsini hüzünlendirmek için yeterliydi. İnsan yaşıyordu ama her bir kayıp, ruhundan bir parçayı da alıp götürüyordu.

Âdem abinin tek derdi ise Biricik'in yenilemek için içeri götürüp geri getirdiği salata tabağını elinden almaktı. "Kızım, ne yavaşsın yav!" dedi tatlı bir sitemle. Biricik salatayı bırakmadan almış, masanın ortasına bırakmıştı.

"Kalk, al!" dedi canım kardeşim. "Allah Allah, laflara bak. Canımı sıkıyorsun yine. Haberin olsun, Âdem abi!" Bunu demesine rağmen kıyamamış olmalı ki önündeki tabağı hızla almıştı. "Tatlı istiyor musun?"

Hevesle başını salladı. Seviyordum onları izlemeyi.

"Aklıma Töng'e'nin buraya geldiği ilk gün geldi," diyen Mukbil'di. Çorbasını hızla içmiş, ana yemeğe geçmişti. Yiyor, konuşmaya devam ediyor ve tüm heyecanını koruyabiliyordu. "O gün şöyle bir masaya davet edileceğim asla aklıma gelmezdi, dostum."

"Benim de seni bu masaya çağıracağım," dedi Timur bütün netliğiyle.

Güldü Mukbil. "Bayılıyorrum bu adama," dedi yanındaki Terzi'ye. "Onun kadar neti bu teşkilata asla gelmeyecek, haberiniz olsun."

Bu süreçte aralarında en olgunlarının Terzi denen kadın olduğunu öğrenmiştim. Gerçek adı neydi, bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. MİT için çalışıyordu ve bu görev için elinden geleni yapmışlardı. Bunu bilmek onları bu sofrada ağırlamam için yeterliydi. İyisi ve kötüsüyle onlara bu aileyi borçluydum.

Bu hallerini gülerek izlemeye devam ederken belime ve sırtıma vuran kasılma mayla dikleşmek zorunda kaldım. Süheyla ve Peri hâlâ yanı başımda kısık sesle konuşuyor, gülüşüyor, oyuncakları inceliyordu. Elim küçük not defterine ilerlerken telefon ekranından saate bakıyor, bedenimi sarsan bu kasılmanın dakikasını not etmeye çalışıyordum. Bunu telefona da not edebilirdim ama Güneş'e dair her şeyi yazılı bir halde elimin altında bulundurmaya daha çok sevdiğimi fark etmiştim.

Kasılmanın bedenimde bıraktığı ağrı yüzünden yazamadım. Defteri elimden alıp, herkes yine kendi halindeyken sessizce saati not eden Timur'du. Anlamıyor

ama deniyordu. Geçici kasılmalar daima oluyordu. Ciddiye almamız gereken geçmeyen kasılmalardı.

İkhteri kapamadan önce gözleri bana dönmüş, her zamanki gibi sessiz bir onay beklemişti.

Tamam mı?

"Hi hi," diyerek onayladım. Ama daha fazla burada kalamayacağımı hissediyordum. Uzanmalı, kasılma geçene kadar belimi dinlendirmeliydim. Kızımız kilo konusunda gerçekten babasına çekmiş olmalıydı ki taşıması bir hayli zordu. "Beni eve götürür müsün? Biraz uzanayım." Cevap vermeden saniyeler içinde yerinden kalktığında gözler bize dönmüştü. Ağrıma rağmen gülmeye çalışarak. "Siz devam edin," dedim. "Ben uzun süre oturamıyorum. Biraz dinleneyim."

Niyetim Timur'un elinden kavrayıp ayaklanmaktı ama her zamanki gibi buna izin vermemiş, kalabalığa aldırmadan kucaklamış ve eve yönelmişti. Utanmıyor, çekinmiyordum çünkü beden ağrım, kasılmalarım ve belime dolan sancılar tüm hislerin ötesindeydi. Benim için o yürüyecekse itiraz edemeyecektim. Hiçbir zaman da itiraz etmemiştim. Tulpar benim kanatlarım, Timur mucizem, Zehiroğlu sevdam, Kanpusu ise öfkemdi. Benim ayaklarım yere değmiyorsa o yürürdü.

Küçük evimizden içeri girdiğimizde buranın bizim için kalıcı bir yuva olmadığını biliyordum. "Timur," dedim. Cevabı saçlarıma bıraktığı derin öpücük oldu. Odamıza ilerliyordu. "Güneş doğduktan sonra nereye gideceğiz? Sen göreve dönersen Silopi'ye mi taşınmam gerekiyor? Orada *evim var*, dedin. Nasıl bir ev? *Kira*, demiştin. Boşalttın mı yoksa hâlâ duruyor mu? Başka yerde yaşar mıyız?"

Bedenimi ağır ağır yatağa bırakmış, hamile yastığıma uzanıp bedenimi onunla sarmalamıştı. "Çok soru sordun. Hangisini cevaplamalıyım?"

"İstediğinden başla."

Beni tatmin olacağı bir şekilde yastıkla sarmaladıktan sonra yatağın önünde eğildi ve göz hizama geldi. "Sen iyi misin? Önce onu söyle.

Gülümsemem benliğimden kopup gelmişti. "İyiyim."

"Kasılma geçti mi?"

Geçmemişti ve gözlerindeki endişeyi görmek artık eskisi kadar zevkli değildi. "Geçti," diye yalan söyledim.

Doktorum, *dinlendiğin halde kasılma geçmiyorsa hastaneye gel*, demişti. Şu an için dinlenirsem geçeceğine emindim. Elim yanağına uzandı. Şefkatle değil, aşkla yüzünde gezinip çenesindeki çukurda durdu.

"Sorularına cevap?"

"Bunları sonra konuşuruz." Dudakları alnıma derin bir öpücük bıraktı. "Şimdi uyu, dinlen."

"Rize'ye gideriz ama değil mi?" dedim hevesle.

"Gideriz." Elleri saçlarını okşadı, sevdi, adını işledi. "Ahdım var. Giyemediğin o gelinliği sana giydirecek, alnı şanlı bir düğün yapacak, tüm Rize'nin önünde seni yeniden karım yapacağım. Elini tutup zirveye çıkacak, *bu kadın benim karım*, diye tüm memlekete haykıracağım. Bu defa saklanmadan, her şeyi doya doya yaşayacaksın." Elleri saçlarını okşamaya devam ediyordu. "Sonra *Silopi'ye gideriz*, desem gerçekten gelir misin? Eski evi çoktan başkasına kiraya vermişlerdir ama istersen lojmana gideriz. Buradan ayrılmak iste-"

Gerisini getirmesine izin vermedim. Güneş'le konuştuğu, benim uyuduğumu düşündüğü bir an kamuflajını, silahını ve postallarını özlediğini söylemişti. Onun ait olduğu bir yer vardı ama Ahuzar için o neredeyse ev orasıydı. Rize, İstanbul, bu ev, Silopi... Bu hikâyenin evsizi aslında hep Ahuzar'dı. Onun bir ruhu yoktu. Ben ona bunu vermiştim. Benim ise bir evim yoktu. O ise bana bunu veriyordu.

"Gelirim," dedim anında. Parmağım çenesinden ayrılmadı. "Senin olduğun her yeri yuva bilir, yaşarım."

Cevabı şiş dudaklarıma bıraktığı derin bir öpücük oldu. Ruhumu yeşertmek için yeterliydi. Öpücüğü kalbimi hoyratlaştırdığında kolumu boynuna dolayarak kendime daha çok çekmek istedim ama kasılmam şiddetlenmiş, dudaklarımdan acı bir inleme dökülerek dudaklarına çarpmıştı. Yüzü anında geriledi ve endişeyle gözlerini bedenimde gezdirdi.

"İyi misin?"

Kasılma geçti sanmıştım ama yeniden belime, sırtıma, kasıklarına ve hatta ayaklarıma dolmuştu. Bacaklarım sızlıyor, bütün hücrelerim ağrıyordu. "Not et," dedim zorla.

Ya süre sıklaşıyor ya da sancı geçmiyordu, emin olamıyordum. Eli komodinün üzerine bıraktığı deftere ilerledi ama bunu yapmadan geriledi. "Siktir et notu! Kalk, hastaneye gidiyoruz."

"Bir dakika," dedim nefes almak adına. "Not etmem lazım. Defteri ver."

"Ahu, sikerler notu," dedi tek solukta ama defteri de uzatmayı ihmal etmedi. Irmak'ın pembe ayıcığı hâlâ başucumuzdayken yanına eklenen bir fotoğraf daha vardı. Timur, kucağındaki ben ve karnımda büyüyen kızımız. Her sabah bizi görmek huzur veriyordu. Onu Rize'ye götürmek ve Sevdaluk Köprüsü'nde çektiğimiz fotoğrafın yanına bırakmak istiyordum.

Defteri kavradım ama hâlâ yan yatıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Doktor *kasılmaları not et*, dediğinde ilk bu deftere yazmaya başlamıştım çünkü onun varlığını ve babasının yokluğunu yazdığım defter buydu. Defterde gözlerim gezinirken, kasılmanın geçmesi ümidiyle derin nefes alıp veriyordum. Son günlerde sürenin sıklaştığının farkındaydım ama panikletmemek adına sessiz kalıyordum.

Parmaklarım sayfalarda gezindi. Bu defterden kopan iki sayfanın Dağhan tarafından Timur'a verildiğini birbirimizi bulduğumuz günlerde keşfetmiştik. Rüyamda İrmak'ı gördüğüm bir gece uykumdan uyanmış, Timur'u yanı başımda bu defteri okutken görmüştüm. Onsuzluğu kelimelere sığdırmaya çalıştığım günlerdi. Acı fakat tüm anılarım gibi o da benimdi.

Uyandığımda eksik sayfaları elindeki küçük bir bantla geri yapıştırıyordu. Bu görüntü kalbimi hem ısıtmış hem de yerle bir etmişti. O defterin ilk sayfası Güneş'in ilk ultrason fotoğrafıyla başlarken devamı Öz malikânesindeki acı dolu günlerdi. Sürekli Timur'a *beni affetme, beni sevme*, diyordum. Umutsuz ve yalnızdım. O bensizlikle sınanırken ben onu yok etmekle sınanmıştım. O an için her şey mümkündü. Hiçbir sayfa dolu dolu değildi ama Timur'a olan özlemimi anlatmak için yeterliydi.

Canım, diye başlıyordu her sayfa. *Beni affetme*, demekle ya da *neredesin*, diye sormakla bitiyordu. Dokunduğu kelimeler ise onsuzluğu iliklerime kadar hissettiğim anlardan sadece biriydi.

Doktor bebeğimizin kalp atış sesini dinletti, Timur. Öyle güzel ki... Minik bir serçenin kanat çırpması gibi. Onu dinlerken, başını göğsüne yaslayıp kalbini dinlediğim günleri anımsadım. Kalbine sıkıttığım kurşun hâlâ orada mı? Olmasın, onu senden alıp kendi kalbime sıkmak isterdim. Ama sevgin öyle derin ki ben sana bir kurşun bıraktığım halde sen bana yeni bir kalp atışı armağan ettin. Neredesin? Özlemekten kendi kalbimi hissetmiyorum.

Diğer sayfayı çevirmişti.

Yakup Öz denen adam beni kimsenin aramadığını söyledi. Ona inanmıyor ama sana inanıyorum. Şayet hayattaysan onu haklı çıkar ve beni arama. Git ve yaşa. Bazen kötü rüyalar görüyorum. Ne olduğunu söylemeyeceğim. Bir rüya daha gördüm. İşte bunu söyleyeceğim. Bir kızımız vardı. Çenesinde derin bir gamze, üzerinde kırmızı elbisesiyle halasına, Güldeste'ye koşuyordu. O doğduğunda şayet ben olmazsam Rize'ye, halasına götür, olur mu?

O sayfadan sonrası yoktu çünkü pencere önüne ekttiğim gül tomurcuğu filizlenmiş, nefesi nefesime değmişti. Dağhan Öz beni yüreğimle buluşturmuştu. Varlığı yanımda belirdiği anda umut ve mucizeler de geri geliyordu.

Uyandığımı fark ettiğinde bakışları bana dönmüş, gözlerindeki hüznün bulutuyla beklenmedik bir şekilde karşılaşmak bocalatmıştı.

"Ahu," demişti şiir okur gibi. "Ahu..." Ağlayabilse o an ağlardı, gözlerinde bunu görebiliyordum.

Hamileliğin etkisiyle vereceğim tek cevap bedenine sokulup sıkıca sarılmak olmuştu. Güneş'in ilk varlığı vardı orada. Bütün bu acı kelimelerin arasına doğan tek ışıktı ve bu defteri bir ömür saklayacak, asla ondan kaçmayacaktım. Bunu o da bildiği için ben demeden ona gönderilen eksik sayfaları yırtık yerlere geri bantlıyordu.

O gecenin sabahında, minik deftere not ettiğim son bir şey daha vardı.

Artık anladım, tutunduğum umudun ucunda sadece hayal yok. Baban ve sen varsın. Güneş... Fırt, adın Güneş. Işığınla gel ve daima parlak, kızım. Annen ve baban daima elinden tutacak. bizim kaderimizde olmayan aileyi sana vermek için sonsuza kadar mücadele edeceğiz. Babanın da dediği gibi sen asla karanlığa düşmeyeceksin.

O yazıdan sonra not ettiğim her şey kasılma dakikalarıydı. Timur'un o defteri okurken içine düştüğüm umutsuzluğu hissettiğine emindim. Gece boyu kollarını bir saniye olsun bedenimden ayırmamış, uyumamış, sadece avuçları saçlarımı sevmişti. Kendime dair değersiz hissettiğim ne varsa çekip almak istiyordu, dokunuşlarının ritmini ezbere bilecek kadar onu tanıyordum.

Derin bir nefes alıp verdim. "Sakin ol, biraz bekle. Birkaç dakikaya geçmezse öyle gideriz."

Yaklaşık bir saniye bekledi. "Geçti mi?" Bakışlarım cevap için yeterliydi. "Doktor geçmezse gelin, dedi."

"Sıradan kasılmalardan biri olabilir. Sakin olur musun?" Defteri güçsüz bir şekilde ona iteledim. Terliyor, ağrıyla üşüyordum. "En son saatler önce not etmişim. Doğum için daha sık olması gerek, dedi ya kadın."

"Ama geçmezse de gelin, dedi, Ahu. Diğerleri geçiyordu." Ellerini nereye koyacağını bilemez bir halde iki yana açarken göbeğime bakıyordu. "Geçti mi?" dedi yeniden.

"Dinleneyim," dedim ağır ağır. "Bana birkaç dakika ver, canım." Derin bir nefes verirken gözlerimi kapamış, kasılma hissini zihnimde ölçmeye çalışıyordum. Garip bir histi. Sadece belimi, sırtımı, platinlerimi ve kasıklarımı değil, bacaklarımı ve ayaklarımı da yakıyordu. Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda elimi kavramış, iri bedenine rağmen çocuksu bir korkuyla bana bakıyordu. Benim sınavım ailesizlikti, onunki ise kaybetmek.

"Geçti mi?" dedi gözlerimi araladığımda. İnleyerek başımı iki yana salladım. "Geçmiyor," dedi anında. Gerçek bir panik hali içinde olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Deli gibi bu doğumdan korkuyordu. Anında yataktan kucaqlamasını ise ben de beklemiyordum ve korkmuştum.

"Timur!" diye inledim istemsizce.

"Hastaneye gidiyoruz." Kucağında benimle seri adımlarla kapıya ilerliyordu. Durdurmadım çünkü normal kasılmalar hemen geçerdi ama bu daha da sıklaşıyor gibiydi. En azından hastanede olmamız ikimizi de rahatlatacaktı. Kucağında benimle bahçeye çıkıp arabaya yöneldiğinde sofradaki gülüşme ve muhabbet sesleri kesilmiş, tüm gözler bize dönmüştü.

"Ne oldu?" diyerek ilk ayaklanan ve atik bir şekilde ileri koşan Murathan'dı.

"İyiyim," diyecek oldum ama Timur'un cevabı daha yüksek ve şiddetliydi.

“İyi değil!” Baskın ve sertti. “Hastaneye gidiyoruz. Siktir git şu arabanın kapısını aç. Murathan, çabuk.”

Abartıyordu. Ağrı vardı ama amansız bir boyutta değildi. “Timur, sakın olurmusun?” demek zorunda kaldım. O sırada Murathan koşmuş, benim için arabanın kapısını açmıştı. Herkesin bize doğru yöneldiğini görebiliyordum.

“Abla!” diyen Biricik’in endişeli sesini duydum. Timur bedenimi dikkatlice koltuğa bırakıp, koşar adım sürücü kısmına ilerlerken, bana doğru koşan Biricik’e elimi uzatıp sıkıca kavradım. Yaşananlar herkesin kaybetme korkusunu ilmek gibi içine işlemesi için yeterliydi.

“İyiyim,” dedim ama sesim zorla çıkıyordu. “Merak etme. İyiyim, ablacığım, korkma.”

“Be- Ben de geleyim,” dedi anında.

“Bekle,” dedim. “Sadece tedbir için gidiyoruz. Sakin ol, tamam mı? Bir şey olursa Cihan’la gelirsiniz.” Bakışlarım arkasında kalan, bana endişeyle bakan Cihan’a değdi. “Timur haber verdiğinde gelin, tamam mı Cihan? Şu anlık bir şey yok.” Gözlerim arka kapıya ilerleyen Murathan’a değdi. “Bebek çantası evde. Yatak odasında, başucumuzdaydı. Onu getirir misin?”

“Hani kontroldü?” dedi Biricik ağlamaklı bir sesle. “Doğuma gidiyorsun işte, abla. Ben de geleyim.”

Mücadele edecek gücüm yoktu. Bakışlarım Adriel’e takıldı. Her birinin endişeli gözleri bendeydi. “Seninle gelsin,” derken yaşanan onca şeye rağmen hâlâ en çok ona güveniyordum. Adriel ya da Ayla, her ne olursa olsun onu koruyacağını biliyor, bedenindeki yara izlerinden bunu okuyordum. Beni korumak için defalarca yaralanmıştı. Bunları göz ardı edemeyecek kadar minnet duygum vardı. Bakışlarım ondaydı. “Biricik’i siz hastaneye getirin, olur mu?” dedim.

Saniyeler içinde Defne yanımdaydı. Her zamanki gibi soru sormak yerine alnıma derin bir öpücük bırakıp çekilmişti. “Doruk, onlar önden gitsin, biz takip edelim,” dedi. “Çabuk.”

Herkesten önce arabanın arka koltuğuna kurulan Âdem abinin eli omzumdaydı. Süheyla ve Dağhan’ın da arabalarına yöneldiğini gördüm. “Sakin olurmusunuz?” dedim elim karnımdayken. “Düğün alayı gibi konvoy yapıp doğuma mı gidilir?”

Biricik daha da panikledi. “Al işte, doğuruyor!” Panikle yüzünü avuçlarken Cihan sarılmış, ilerletmeye çalışıyordu.

“Sakin ol, kızım! Kadın doğurmayacaksa da sen doğurtacaksın. Yürü arabaya, biz de takılalım peşlerine.”

Hangi ara eve gidip geri geldiğini çözemediğim Murathan saniyeler içinde kapımı kapamış, elindeki çantayı içeride oturan Âdem abinin kafasına savurup arka koltuğa oturmuştu. “Gidelim, çabuk,” dedi hızla.

Sürücü koltuğundaki Timur terleyen yüzünü siliyor ve arabayı çalıştırmaya çalışıyordu. Bu zamana kadar onun pek çok halini görmüştüm ama daima kontrollü durur, paniklemez, acele etmez, stres yapmaz ve tüm bunlar olsa bile belli etmezdi. Şu an yüzündeki ifade ise görülmeye değerdi. Normal şartlarda eğlenirdim ama yapamadım.

“Sakinleş,” demek zorunda kaldım. “Herkesi paniklettin.”

“Sikimde mi?” dedi anında. “Paniklesinler bir zahmet!”

“Timur, doğurmuyorum. Sadece kasılma var.”

“Geçti mi?” dedi yine, yeni, yeniden. Derin bir nefes vererek solumak zorunda kaldım çünkü geçmemişti. “Yeterli bir cevap,” dedi hızla. “Doktorun bunca ay söylediklerinden bir sık anlamadım, Ahu ama şunu çok net anladım. Geçmeyen bir kasılma olduğunda orada bir bokluk var demektir.”

Yaşadığım hislerin ağırlığıyla cevap veremedim. Âdem abinin eli omzundayken, dualar okuyup bana üflediğini duyabiliyordum.

“Yenge, suyun geldi mi?” diyen Murathan’dı.

“Lan, bir de su mu geliyor?” diye yükselen ise Timur’dü.

Başımı nefes nefese bir halde iki yana salladım. “Su değil, platinlerim...” diyebildim sadece. Başımı geri atıp, burnumdan aldığım nefesi ağzımdan vererek acı ve ağrıyı hafifletmeyi deniyordum. Yeniden, “Timur, sakınleş,” demek zorunda kaldım.

“Sakin kalanın da ecdadını siksinler, Ahu!” diye çaresizce yükseldi. Direksiyona sıkıca sarılmış, endişeli ifadesi ben, yol ve göbeğim arasında gidip geliyordu. “Kalamam sakın.”

Ağrı hafifler gibi olduğunda istemsizce güldüm. “Seninle ilk konuşmamızda yine arabadaydık, hatırlıyor musun?” dedim. “Bana kırmızı ışık şakası yapıp kriz yönetimi yetimin sıfır olduğunu söylemiş, *hep böyle paniksen işimiz zor, Ahu, demiştin.*”

“İte bak, ettiği laflara bak,” dedi arka koltuktaki Murathan. “Biz olsak yine ağzını açmazdı.”

“Lan, sus artık!” diyerek ona da çıkıştı Timur. “Bir susmadın aylardır, belasını siktiğimin adamı!”

“Kari doğuruyor!” diye çok nezih bir çıkış yaptı Âdem abi. “Sizce kavganın sırası mı?”

Timur’un endişeli bakışları yeniden karnım ve yol arasında gidip geliyordu.

“O gün söylediğin aynı şeyleri söyleyeceğim, canım,” dedim soluk soluğa. Kasılma ve sancı hafiflemişti ama terliyor, belimde kalan ağrıyla baş etmeye çalışıyordum. “Böyle paniklersen işimiz zor.”

“O gün ben doğurmuyordum, Ahu!”

İstemsizce güldüm. “Ben de doğurmuyorum. Sakinleş. Belki de başlamadı doğum, biz evham yapıyoruz. Herkesi durduk yere ayağa kaldırdık.”

“Bir zahmet kalkalım, yenge.” dedi Murathan. “Emin ol, hepimiz bu anı bekliyoruz. Kasılmaların ne durumunda?”

Başımı sallarken burnumdan aldığım nefesi ağzımdan vermeye devam ediyordum. “İyiymi. Merak et.” diyecek oldum ama aniden altımda hissettiğim ılıklik nedeniyle gözlerimi kendime eğmeyi denedim. Şiş karnım yüzünden ayaklarım dışında hiçbir şey göremiyordum ama bir şeyleri kaçırdığıma emindim. Altıma kaçırma ihtimalim de vardı, suyumun gelmiş olma ihtimali de.

Ama bunun minik bir idrar kaçırma olmadığını anlayacak kadar bu süreçte altıma kaçırmışlığım vardı. Boğazımı küçük bir öksürükle temizledim. “Tamam,” dedim usul usul. “İşte şimdi gerçekten panikleyebilirsin çünkü suyum geldi. Gerçekten doğuma gidiyoruz.” Koltuk üzerinde kalan koldan tutarak belime destek vermeye çalıştım. Şanslıydık ki gelen su yoğun değildi.

Oysa not ettiğim kasılma sıklıkları da fazla değildi. Acıya bir hayli dayanıklı olan bedenim Güneş’in güçlü darbelerini kasılma değil de oyun saymış olabilir miydi? Sürekli onu üç kere iteleyip cevap almak hoşuma gidiyordu.

Timur artık daha büyük bir panik içindeydi. Dağhan’ı arayıp doktoruma haber vermesi için bağırması aynı saniyelere denk düşüyordu. Arabayı hem hızlı hem dikkatli sürmesi gerekiyor, bu durum onu daha da geriyor olmalı ki kimse-
nin ağzından çıkacak hiçbir kelimeye tahammül edemiyordu. Öyle ki daima sakin olan o adamı ilk defa Murathan ve Âdem abiye karşı bu kadar yüksek bir sesle çıkışır bir halde duyuyordum. *İkisi de sustu*, demek isterdim ama onlar Timur’u Aknenen’den sonra en ciddiye almayan insanlardı.

“Yenge, derin nefes al,” dedi Murathan.

“Sancım yok.” Yorgundu sesim. Timur’un kolundaki saatten kasılma dakikalarını saymaya çalışıyordum. “Sadece belim...” diye inledim. Tüm kemiklerim Beyrut Limanı’ndaki gibi kırılıyordu. Ellerim karnıma alttan destek vererek ağırlığı hafifletmeyi denedi. Bunu daima Timur yapar, derin bir nefes verirdim ama şu an o bile yeterli değildi.

“Önceden gitmeliydik,” diye homurdanıyordu Timur. “Geçen sefer kontrolde doktor *isterseniz hastaneye yatırabiliriz*, dediğinde *tamam*, demeliydik, Ahu.”

Kendini iyi hissediyorsan eve git, iki gün sonra olan kontrolden sonra hastaneye kesin yatışını yaparız, demişti ve kontrolüm yarındı. Yani her halükârda yarın zaten hastaneye yatışım yapılacaktı. Hastane odalarından nefret ediyordum. Kendimi o an iyi hissettiğim için eve gelmek istemiştim.

“Timur,” dedim nefes nefese. Ve ona söylenebilecek en son cümleyi söyledim. “Çok konuşuyorsun, sus ve arabayı sür.”

Murathan, “İşte bize konuşsaydın birader, biz yenge gibi sana bunları söylemezdik,” dediğinde Timur’a bir konuda hak veriyordum. Bazen kaynana gibi oluyordu.

İstemsizce ağrılarima rağmen gülmek istedim. Vücudumun her zerresi sanki yanıyor, kemiklerim kırılacak gibi oluyordu. Adem abi, Murathan, Timur kavgasının yoğun olduğu bir yirmi dakikanın ardından hastanenin önündeydik. Bu defa arka kapı dinlemeden, beni kucaklayıp ön kapıya koşmuştu. *Sakin ol*, demedim çünkü aynı saniyelerde bir sancıyla daha sarsılmıştım.

Doktorumun bizden önce gelmiş olması ise o an içimi ferahlatan tek şeydi. Dağhan nasıl bir arama yaptıysa kalabalık ekip bizi hastane önünde bekliyordu. Doktorumu gördüğümde istemsizce boynum büküldü. Timur bedenimi dikkatle sedyeye bırakmış, sırtüstü yatmak imkânsız olduğu için yan dönmemi sağlamıştı ama gözlerindeki endişe yerli yerindeydi. Elimi bir an olsun bırakmadan, ilerlerken acil kapısından akın akın giren insanların hepsinin bizim için geldiğini bilmek o ana kadar tuttuğum gözyaşlarımın patlama noktasıydı. Öyle ki zerre muhabbetimin ve bağımın olmadığı Mukbil denen adam bile bize doğru koşuyor, onu gördükçe ağlayışım şiddetleniyordu.

Doktorum her zamanki ılımlı sesiyle, “Korkma,” dedi. “Sorun yok. Bütün ekip burada. Kontrollerini yapacak ve duruma göre ilerleyeceğiz.”

“Suyum geldi,” dedim içli içli ağlarken. Timur’un elini daha sıkı kavradım. Onu bırakmak istemiyor, ilk defa korkuyordum. Bu zamana kadar idare etmiştim çünkü bu anı düşünmemeye çalışmıştım.

“Sorun yok. Ortopedi uzmanı yolda. Birkaç dakikaya gelir.” Sedyeye aniden durduğunda beklenmedik bir şekilde ellerini alımda hissettim. Bu zamana kadar hep mesafeli olan bir doktordu ama ondan hiçbir zaman kötü bir enerji almamıştım. İlk defa korktuğumu o da fark etmiş gibi yüzüme eğildi. “Sorun yok,” dedi yeniden. “Halledeceğiz, Ahuzar, tamam mı?”

Dudaklarım bükülürken onaylamaya çalıştım. Bizi bir odaya aldıklarında herkes dışarıda kalmıştı. Yanımda istediğim tek kişi Timur’dur. Zaman ilerliyor, ağrı artıyordu. Bir saatlik bir beklemenin ardından kontroller hızla yapıp raporlar incelenmiş, ortopedi uzmanı, yeni doğum uzmanı ve doğum ekibi etrafıma kümelenmişti. Hızla alınan bir kararla sezaryene alınacaktım çünkü doğum başlamıştı ve platinler bunu kaldıramazdı. Herkes yine dışarıdayken hastane odasında ikimiz vardık.

Çıplak bedenim Timur’un kollarına tutunarak ayakta kalmaya çalışıyor, o ise mavi hastane kıyafetini giydirdiyordu. Bu zamana kadar onun için dik durmuş, korktuğumu belli etmemiştim ama korkuyordum işte. Yanağıma süzülen yaşların nedeni bedenimdeki ağrıların şiddeti ve anın yoğunluğuydu.

“Timur,” dedim titreyen bir sesle.

Kıyafeti giydirmiş, saçlarımı enseme toplamaya çalışıyordu ama elleri ilk defa titriyordu. “Bir şey olmayacak,” dedi kendi de inanmak ister gibi. Saçımı bağladığında yüzümü avuç içine alıp şakağıma derin bir öpücük bıraktı. “Bir şey olmayacak. İyi olacağız. Korkma sen, tamam mı?”

Hiçkırıklarım arttı. Başımı sallayarak onaylamak istedim. Bedenimi ağır ağır yatağa geri yatınlığında önümde eğilmiş, elini yeniden elimce kenerlemiş ve üzerine derin bir öpücük bırakmıştı. Elleri saçlarımı okşayıp burnumun ucuna düşen yaş hızla sildi. "İyi olacağız," dedi yeniden.

Oysa kendini sıkıştığını, gözlerinin kızardığını görebiliyordum. Bunca zorluğa birlikte göğüs germiştik ama hala kaybetmekten korkuyorduk. Çünkü bir aile olmanın ne demek olduğunu artık biliyorduk.

"İyi olacağız," dedim. Elim karnımdaydı. "Güneş doğacak."

"Güneş doğacak," diye yineledi. "İkiniz de iyi olacaksınız."

"Ameliyatta beni uyutacaklar ya..." derken dudaklarım titriyordu. "İlk Güneş gelir. Onu yalnız bırakma, tamam mı? Ben hemen uyanamazsam ona iyi bak. Elini bırakma, tamam mı?" Hiçkırıklarım arttı. "Bebekler..." Dudaklarım titriyor, kelimeler dudaklarımdan zorla çıkıyordu. "İlk annelerini göremezlerse korkarmış. O zaman babalarıyla ten teması kurmaları önemliymiş. Onu korkmadan kucağına al, tamam mı? Tek kalmasın, hayata korkarak başlamasın. Sadece beni bekleme, ona da git. Tamam mı? Yalnız kalmasın, bizsiz kalmasın."

Yanağına ağır ağır süzülen yaş ilk defa bu denli net görüyordum. Düşmesine izin vermeyip, elinin tersiyle silerken, yutkunarak dudaklarının titremesine engel olmaya çalıştı ama hastalandığı ya da üzüldüğü anlardaki gibi yanakları kızarıyordu. *Tamam*, diyemedi. Sadece hızla başını salladı.

"Ben iyi olacağım," dedim tüm korkularıma rağmen. Onun daha çok korkmasını istemiyordum. "Merak etme." Başını yine hızlı hızlı sallarken dişlerini sıkıştığının farkındaydım. Tüm ağrıma rağmen yaklaşıp dudaklarımı şakağına yasladım. Minik, titrek bir öpücük bırakırken ellerim sıkıca parmaklarındaydı. "Seni çok seviyorum," dedi titreyen sesim. "Her ne olursa olsun, bana bir aile verdiğin için teşekkür ederim."

"Asıl ben..." Çatallı ve titrekti sesi. Zorla yutkunarak cümlesini toparlamaya çalıştı. "Sadece teşekkür etmek yetmez sana, Ahu. Bana bir hayat verdin." Elleri saçlarımı şefkatle okşamaya devam etti. Canım acıyordu ama dokunuşları yarama değen, ağrısını alan ferah rüzgârlar gibiydi. "İyi olacaksın. Her şeyi yendik, biz kazandık, Ahu. Cehennemden bile sağ çıktık. Buradan da birlikte çıkacağız. Yeter ki sen korkma. Senin gözlerinde korku olmaz. O sana yakışmaz. Öyle bakma."

Boynu büküldü, ifadesi kalbimi tuzla buz etti. Dudaklarıma bıraktığı küçük bir buse ise güç almama, tüm korkularımı silmeme yetti. Nefesinden ruhuma değen mucize, güneşin ufukta belirmesi için yeterliydi. Boynumdaki yarayı da aynı sevgiyle öptü.

Doktorlar odaya gelip, süreci yeniden anlatırken ve ameliyathaneye giderken eli sıkı sıkı elimdeydi. Cam kapıdan içeri girmeden önce herkesin on adım ileride kalan alanda, bir diğer kapının arkasında beklediğini gördüm. Timur ve

beni gördüklerinde dikleşmiş, bize dönmüşlerdi. Süheyla'nın eli kalbindeydi. Biricik ağlıyor, Defne ona sarılıyor, diğerleri gözlerinde endişeyle izlerken Cihan her zamanki gibi neşceyle el sallıyordu.

Gözlerim hepsinin arasından Âdem abiye takıldı. Herkesin arkasında, varlık ve hiçlik arasında kalmış gibi dikilirken ak saçlarından alınına dökülen tutamlar gözlerine dolan denizleri saklamaya yetmemişti. Ağlayacak gibiydi. Hiçbir cümle korkumu hafifletmemişti, onun gözlerindeki hüznü görmek bunu başardı. Başını hafifçe eğmiş, *iyi olacaksın*, der gibi gülümsemişti. Onun kuramadığı aileyi kurmamızı ölesiye isterken korkamazdım.

Gülümsemeye çalıştım. Ameliyathanenin kapısından girerken Timur elimi bırakmadı. Zorlandı ve en sonunda buna mecbur kaldı ama avuç içimi bir kere daha öpmüştü.

"İyi olacağız," dedim yeniden. Artık sadece *üç kez* demek yoktu. Ne kadar çok söylersem o denli olacağına inanıyordum.

Gözlerindeki endişe yerli yerindeydi. Ağlaması için tek bir darbe yetecek gibi bakıyordu. Bu ifadesini sadece ablasının ve annesinin mezarındayken görmüştüm. O gün bile sürekli başını eğmiş, saklamıştı. Bu defa saklamıyor, korkularıyla yüzleşerek onları yenmeye çalışıyordu. Bu hikâye ona da bunu öğretmiş olmalıydı.

Ve kapı kapandı.

Gördüğüm son şey Timur Töngge oldu. *Canım, aşkım, sevdam ve varlığım.*

Kırılan kemiklerimi toplamaya çalıştıkları günlerde sayısız ameliyat geçirmiştim. Nefret ediyordum bu kokudan, narkozun bedende bıraktığı histen ve iğnelerden. Dayanmamı sağlayan tek şey kırılan kemiklerimin arasında büyümeyi başaran o candı. Elim en korumacı şekilde üzerindeydi. Her şey başladığında sessizce mırıldandığım dualar vardı. Bilincim ağır ağır elimden kayarken gördüğüm son ışık başımın üzerindeki soluk lambalardı.

Denizler vardı rüyamda. Karadeniz kadar hırçın ve soğuk. Yüzüme güneş vuruyor, ayağıma taşlar batıyordu. İlerlediğim yer ise bir gökkuşağıydı. Avcumdaki kurşunları, eteğimdeki taşları, ayak bileğimdeki kelepçeleri teker teker geride bırakarak o rengârenk kuşağa ilerledim. Elimi uzattım lakin tutamadım.

Ahuzar, dedi babamın billur sesi. *Benim güzel kızım.*

Bakışlarım dört bir yanımda onu aradı. Sol yanımda olduğunu gördüğümde hızla ona yönelmiş, özlemle boynuna atlamıştım. *Baba!*

Kolları bedenimi sıkıca sarmalarken her zamanki gülüşlerini sundu. *Kızım*, dedi saçlarımı okşayarak. *Ahuzar'ım.*

Gerileyip gözlerine bakmak istedim. Kendi yansımamı sadece o gözlerde bulabiliyordum. Öldüğü yaşta kalmış, hiç yaşlanmamıştı. Öyle ya, ölümler yaşlanmazdı.

Baba, derken sesim mahsundu. *Seni çok özledim.*

Ve dinledin, dedi anında. Parmakları saçlarını okşarken yüzüme sevgiyle bakıyordu. Tutunduğun umudu bırakmadın. Sana dedim. Onun ardında yaşam var, yeşiller, deniz ve orman var, dedim. Beni dinledin. Beni zaten sadece sen dinledin, anladın ve sevdin.

Şakağıma bıraktığı derin öpücükle gözlerim kapandı. Rüyalarda ağlanmazdı ama gözpınarına dolan yaşların burnumun ucuna ilerlediğini hissettim. Etrafındaki her şey yandı. Sadece babam ve ben kaldık. Ve bana sevmeyi öğrettiği gibi yüreğime bir tutam sevgi daha bıraktı.

Evlat sevgisi.

Timur'un elleri sıkıca birbirine kenetlenmiş, ameliyathane önündeki küçük koltuğa iri bedenini sığdırmayı başarmıştı. Ama yine dünyaya sığamadığı saatler, dakikalar, saniyeler ve anlar yaşıyor, birbirine kenetli ellerini birbirinden ayırmıyordu. *Elleri kanla doğan*, diye başlamıştı bu ömre. Avuçlarına yeni bir can alacağı dakikalarda bakamıyordu geçmişe, ellerine, avuçlarındaki kan pıhtılarına.

Konuşsa genzindeki yangın büyüyecekti. Dişlerini sıkıyor, arada kalkıp koridorda yürüyor, oturuyor, kalkıyor, bir sigara içmek istediği halde nenesine verdiği söz yüzünden yapamıyor ama ciğerleri buna rağmen nefes almasına izin vermiyordu.

Yanı başındaki Murathan'ın elini omzunda hissettiğinde her zamanki Timur gibi sessiz, kabuğuna çekilmiş bir haldeydi. Ahu yoksa Timur'a dair hisler, cümleler ve yaşam da yoktu.

"Sakin ol," dedi Murathan. "Endişelenme. İyi olacaklar."

Sessiz kalmayı sürdürdü. Kötü ihtimaller kurt gibi zihnini kemiriyor, yüreğini sıkıyor, göğüs kafesini âdeta kırıyordu. Asıl acının kazandıktan sonra kaybetmek olduğunu bilecek kadar yaşanmışlığı vardı. Ellerini açıp avuçlarına yine bakamadı. Aldığı nefes göğsüne dar geldiğinde dikleşmiş, bu da yeterli gelmediğinde aniden ayağa kalkmıştı.

"Nereye?" dedi Murathan.

Yoğun kalabalık kabul edilmediği için Terzi ve Mukbil doğum bittiğinde aralarını söyleyerek gitmişti. Ayla kucağında uyuklayan Peri'yi eve götürmek zorunda kalmış, Dağhan, Süheyla ve Cengo burada kalmıştı. Hepsi bir sandalyede otururken, Biricik koridorun ortasında gidip geliyor, Cihan yaslandığı duvar köşesinden onu izliyordu. Timur'un gözlerinin aradığı tek kişiye Âdem'di.

Sorulara cevap vermeden ilerledi. Âdem'in onun mutluluğunu izledikçe gözlerinin güldüğünü görüyor, bu yüzden memlekete gitmesi için baskı yapmıyordu. Ama ondan aldığı her şey adına hâlâ boynu bükükken bugün de yanında görmek, gözlerine bakmak ve güç almak istediği tek kişi oydu. Arsız ve bencilceydi ama buna engel olamıyor, onu bir tek Âdem'in anlayacağını biliyordu.

Adımları alt kata yönelirken pencereden dışarıda, hastanenin önünde oturan Âdem'i fark etti. Gecenin karanlığının içinde beyaz saçları parlıyor, başının üzerinden yükselen bulut sigara içtiğini belli ediyordu. Ne yöne gideceğini bilemediği adımları ona yönelirken omuzlarını dik tutmakta zorlanmış, bunun için çaba harcamamıştı. Dakikalar sonra Âdem'in yanında, bankın boş kısmındaydı. Saat yeni akşamın yedisi oluyordu ama gün şimdiden kararmıştı. Erkendi oysa, *çok erken*.

Âdem yanına oturan Timur'la dikleşmiş, sigarasını köşede kalan çöpe bastırarak, söndürüp atmıştı. "Ula, doğdı mi?"

Başını sallayarak reddetti. "Henüz değil. Ameliyat devam ediyor."

"Niye geldin o zaman?"

Başı önüne düştü ve ömründe ilk defa Âdem'e karşı olan bir hissini korkmadan dile getirdi. Âdem varsa küçük Timur korkmazdı. "Orada sensiz bekleyince korktum."

Bunu beklemeyen Âdem'in ifadesi küçük bir an sendelemiş, saniyeler içinde yumuşamıştı. Avuççılarında kanlı bir patikle kalan baba ne yapardı? Âdem buruk bir şekilde gülümsedi.

"Korkma, buradayım. Senin mutlu olduğunu, bir yuva kurduğunu görmeden gitmem." Elleri Timur'un omzunu babacan bir sevgiyle kavradı. "Ablana sözüm var. Sana bir aile kuracağım."

Yine sessizce başını sallamakla yetindi Timur. Genzindeki yumru canına okuyor, ilk defa mecburiyetten susuyordu.

"Bak yüzüme, Timur." Kırgınlık değil, minnet vardı Âdem'in bakışlarında. "Artık bana karşı boynunu eğme. Kırk kere dedik da! Ne inat uşaksın. Baba olacaksın, oğlum..." Dudakları titrerken yanağına ağır bir yaş süzüldü. "Seni şöyle gördüm ya, başka ne isterim ben? Ha, illa benden af mı dilemek istiyorsun? Benim yaşayamadığım her şeyi sen yaşarsan asıl o zaman seni affederim, Timur. Bebeğini kucığına al, bağrına bas. Ayağına patikler giydir..." Kelimeleri yuttu, acısını yutamadı. Sesi titriyordu. Her şeye rağmen güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle, "Yap bunları, oğlum," dedi. "Hem daha size sözüm var. Rize'ye gideceğiz, anlı şanlı düğün yapacağım. Tüm Rize sizi duyacak! Kendine gel da."

Başını yerden kaldırmış, gözlerindeki mahcup hüznle yanındaki adama bakmıştı. Her zamanki gibi deniz mavisini gözlerinden yanaklarına boşalan denizler vardı ve onları hızla siliyordu.

"İyi olacağız," diyebilirdi sadece. Bunu Ahu'suna söylemek ister gibi mırıldanmıştı.

"Olacaksınız tabii," dedi Âdem. "Biraz metanetli dur, oğlum. Küçükken de böyleydin. Biraz korkunca hemen başın öne düşüyor. Tüm ülkeye kafa tutuyorsun ama şu haline bak, toparlan. Bırakma kendini. Gelinim doğumdan çıkınca seni böyle mi görsün?"

"Çıkac, değil mi Adem abi?" Sessiz ve buruk bir cümleydi.

"Ea, ne abarttım, ha!" dedi Adem hızla. "Herhalde çıkacak! Savaşa mı gitti? Ağzuma girdi. Eli tüfek tutan adamsın, ha bu haline bak. Ahu gelinim senden daha casaklı, ha!"

İkremisizce güldü Timur. "Onda hepimiz hemfikiriz zaten."

Gülümse, aynı anda sessizleşmişlerdi. Adem bir sigara daha yakıtığında Timur'la baktı ama nenesine verdiği sözü yine çiğnemedi. Hastane odasında başında beklediği, elini tutarak ağladığı ve dua ettiği günleri unutmaması zordu. Kendine acımazdı ama sevdiklerine kıyamıyordu.

"Sen ne zamandır sigara içiyorsun?"

Gülümse, Adem. "Günlerden on altı, aylardan haziran olan o günden beri."

Güldestenin ölümünden beri...

Sigara dudaklarına yashyken yanağına düşen bir yaşı daha hızla sildi. Eli cebine gitmiş, sararmış, eski bir kâğıt parçasını Timur'a uzatmıştı. Sigarasından büyük bir nefes çekip, üflerken, "Senin için," dedi. "Yıllar önce ablanın defterlerinin arasında bulmuştum. Hep sol cebimde durur. Bunca yıl asla oradan ayırmadım. Bugün okuman gerektiğini hissediyorum. Oku ama bana geri getir, olur mu? Kalbimin üstünde o olmadan yaşayamam."

Timur kâğıdı aldığıında Adem hızla ayaklanmış, sigarası bitmeden, çöpe atıp hastaneye yönelmişti. Timur elindeki kâğıtla baş başa kaldığında küçük bir an bocalamış ama bundan kaçamamıştı. Eski, sararmış kâğıt parçasını araladığında ablasının biçimli el yazısıyla karşılaşmak genzindeki yumrunun canına okuması için yeterliydi.

Timur, diye başlıyordu mektup. Ahu gibi devam ediyordu. *Canım...*

Elleri titredi. Okumak, devamına bakmak istemedi ama yine kaçamadı. Gözleri satırlar arasında ağır ağır ilerliyor, her cümlede genzindeki yumru patlıyordu.

Bir rüya gördüm. Belki de bir kâbus. Korkarak uyandım. İlk olarak odanda sana, minik burnuna, küçük ellerine ve kırmızı yanaklarına bakmak istedim çünkü rüyamda hiçbiri yoktu. Boyun uzamış, tombul yanakların zayıflamıştı. Ama omuzların geniş, kolların güçlüydü. Benden uzundun. Buna sevinsem mi yoksa üzülssem mi bilemedim. İlk baktığımda seni tanıyamadım ama Timur olduğunu da bildim, çok garipti. Ablam, dedin bana, sesinden ve kokundan tanıdım seni. Bir de kucağındaki kız çocuğuyla aynı olan çenendeki çukurdan.

Devam edemedi Timur. Genzindeki yumru en sonunda patlarken dudaklarından asırlar sonra sesli bir ah döküldü. Gözlerini kapadığı an yanağına boşalan yaşlar ise asırlık dert tozlarıydı. Titreyen dudaklarını zapt etmek için ısırması gerekti. Kolay yıkılmazdı ama bir deste gül yetiyordu yüreğini dağlamaya. Hıçkırıklarını yutmaya çalıştı ve devam etti.

Kâbus bu değil, bu, rüyamın en güzel kısmı. Sana yaklaşıp bu çocuğun kim olduğunu sordum. Cevap vermedin ve ona sıkıca sarıldın, sanki benim yüreğim ısındı. Senindi, anladım. Siması sana ama elleri annemize benziyordu. Onun gibi yüzükparmağında minik bir ben vardı. Gözleri ormanlar kadar yeşilken yanakları senin yanakların kadar dolu ve kırmızıydı. Gözleri ve minik çilleri annesinden olmalı. Onu merak ediyorum. Bu bir rüya ama dilerim gerçekliğe kavuşur ve gelecekte mutlu bir yuvan olur.

Minik kızı sevmek için uzandım ama yapamadım. Sana sarılmak istedim ama yapamadım. Kâbus bundan sonra başladı. Senin değil, benim avuç içlerimde kan vardı. Eteklerime sildim ama çıkmadı, en sevdiğim eteğimin uçları kan oldu. Yıkasam çıkar mı diye düşündüm, çıkmayacağını biliyordum. Nasıl bilmiyorum ama o an hissettim. Âdem'i aradım ama yoktu. Önümü döndüğümde artık sen de yoktun. Korkunç, kapana sıkışmış gibi hissettiren, ızdırap dolu bir andı.

Ormanlarda koştum, denizler aştım, karlı yollardan geçtim. Karşıma ak saçlı, mavi gözlü bir adam çıkana kadar durmadım. Onun Âdem olduğunu anlamam da uzun sürmüştü. En çok sevdiğim altın sarısı saçlarına düşen akları görmek canımı öyle yaktı ki eteklerime bulaşan kanları bile unuttum. İkkinize de ulaşmak, dokunmak istedim ama yapamadım. En sonunda bir zirvede tek başıma kaldım. Orası soğuk, ıssız ve karanlıktı.

Bu bir kâbus, bu bir kâbus!

Âdem, yüreği nahif sevgilim. Saçların hep böyle altın sarısı kalsın, güneşte parlasın. Olur mu? Dilerim benim saçıma ak düşmeden senin tutamların solmaz. Bazen seni üzüyorum, değil mi? Sevdiğin yemekleri yapamıyorum. Elimde değil, sevdiğin şeyleri çok yaparsam benden bıcarsın diye korkuyordum. Benden bıkmazsın, değil mi Âdem? Hani yaşlanınca da beni sevecektin. Bu kâbusta beni görmedin. Saçlarına bu denli aklar düştüğünde beni sevmeyecek misin?

Sev... Senden başka hangi kalpte yaşanır, bilmiyorum. Beni hep o kalpte yaşattırsın, değil mi?

Ve şayet bu kâbustaki gibi ıssız bir tepede tek başıma kalırsam Timur'u şimdiki gibi sevmeye devam eder misin? Onun bizim gibi bir aile kurduğunu görür müyüz? Ona karşı boynum öyle eğik ki... Dilerim ömrü boyunca sevilleceği bir ailesi olur ve bunu hep birlikte görürüz. İkkiniz de canımdan bir parça gibisiniz. Güldeste aslında deste değil, sadece iki gülden ibaret: Âdem ve Timur. Dilerim hep birlikte bu evde yaşamaya devam eder, sonsuza kadar ayrılmayız.

Sizi seven ve daima sevecek olan, Güldeste...

Timur'un dudağından dökülen hıçkırık ilk defa bu denli sesliydi. Bir elinde tuttuğu kâğıt titrerken diğer eliyle küçük bir çocuk gibi yüzünü kapamayı denedi. İçindeki tüm kiri, pası, derdi, acıyı, zifiri siyaha dönen katranı atmak ister gibi ağladı. Omuzları şiddetle sarsılırken ilk defa utanmadı, çekinmedi, hıçkırıklarını yutmadı. Göğsünü kesip parçalamakla eşdeğerdi her şey.

Nefesini zorla toparlarken, yanaklarını hızla silip ayağa kalkmasına neden olan şey içeride onun için yaşam mücadelesi veren iki candı. Onları elinden tutup ablasına götürecekti. Küçük bir çocuk gibi titreyen altdudağı da kendini bildi bileli ilkti. Hastaneye girmeyen, kapı önünde bekleyen Âdem'in göğsüne mektubu yaslamış, hiçbir şey söylemeden, içeri girip lavaboya yönelmişti. İfade-sini gören Âdem peşine takılmamış, mektubu sessizce katlayıp her zamanki gibi sol cebine, kalbinin üzerine bırakmıştı.

Güldesteyi yaşatmaya devam ettiği yere.

Lavaboya giren Timur aynadaki aksine bakmadan, avcuna doldurduğu soğuk suyla yüzünü yıkayıp kendine gelmeye, Ahu ve kızı için dik durmaya çalıştı. Kırmızı gözlerine aldırmadan, dışarı çıkıp üst kata yönelmiş, koridorda aynı noktada bekleyen hiç kimseye bakmadan yeniden Murathan'ın yanına oturmuş ve her zamanki sessizliğine bürünmüştü. Kimse soru sormadı, konuş-madı, gözlerindeki kırmızılığı tek bakışta fark eden Murathan ise daima olduğu gibi omzuna dokunmak ve sessizce destek olmaktan başka bir şey yapmadı.

Zaman ilerledi, akrep ve yelkovan durmaksızın aktı. Günlerden 8 Ağustos olan bir günde, saat tam 20.00'da kapalı ameliyathane kapısının ardında şiddetli bir bebek ağlayışı yükseldi. Herkes kapıya dikkat kesilirken, ilk dikleşip ayak-lanan Timur'du.

"Duydunuz mu?" dedi Süheyla. "Bebek ağladı, değil mi?"

Bebegin şiddetli sesi aralıksız devam etmiş, âdeta boş koridorlarda yankı-lanmıştı. Ufukta batan bir güneş varken yeni bir güneş doğdu. Karanlığı değil, umutsuzluğu aydınlattı.

"Doğdu!" dedi Biricik heyecanla. "Doğdu!"

Kapıya koşan ilk kişi Timur'du. Cam kapıya kulağını yasladığında içeriden şiddetle yükselen bebek sesini duyabiliyordu. Var gücüyle ağlıyor, cılız bir ses âdeta tüm karanlığı dağıtıyordu. Kapı aniden açıldığında bir adım gerilemek zorunda kaldı. Dışarı çıkan doktora korku ve hevesle bakıyordu.

"Nasıllar?" dedi anında. "İyiler, değil mi?" Herkes arkasına sıralanmış, merak, korku ve endişeyle dinliyordu.

Doktorun dudaklarındaki gülücük küçük ve dolu doluydu. "Tebrikler, Timur Bey. Güneş doğdu. Ama hem erken doğumun etkisi hem de anne kar-nında narkozdan etkilendiği için bebek yoğun bakım ünitesine indiriliyor. Bir süre redbir amaçlı kuvözde kalacak ve oksijen desteği verilecek."

"İyi mi?" diyen Murathan'dı.

"Tabii," dedi hızla. "Zor bir doğumdu. Ahuzar'ın hâlâ kanaması var ama endişe edilecek seviyede değil, korkmayın. Kontrol altına alınıyor. İkisi de bu zor doğumun altından kalkmayı başardı. Karınla ve kızınla gurur duymalısın. Birazdan hemşire gelip daha detaylı bilgi verecek. Bu haberi size ilk ben vermek

istedim." Küçük bir baş selamıyla geriledi. "Şimdi izninizle." Yeniden içeri girmiş, kapılar kapanırken gözden kaybolmuştu.

Ne hissedeceğini ve ne düşüneceğini bilemeyen Timur'un endişeli bakışlarının hedefi Murathan'dı. "Ne dedi bu şimdi?" dedi telaşla. "Bir sık anlamadım ben. Anlat bana. İyi mi Ahu? İyi mi Güneş? Neden oksijen veriliyor? Kanaması olması kötü değil mi? Neden kanaması var?"

İlimli olmaya çalışan Murathan karşısındaki adamın endişesini anlıyordu. "Sakinleş, oğlum," derken gülüyordu. "Sorun yok. Doğdu kızımız."

Ters, huysuz ve endişeliydi Timur. "Siktir, nereden senin kızın oluyor? Kanama neden? Bir onu izah et sen bana."

"Abi, asıl sen iyi misin?" dedi Cihan. "Rengin attı. Tansiyonun düşmüş olabilir mi? Bir acile inip sana da serum taktıralım istersen."

Şu koca ömründe Timur'a en mantıklı gelen cümle bu olmuştu. Tansiyonunun düşmüş olması olasıydı. Cevap vermemiş, adımları kapı önünde gidip gelmeye devam etmişti. "Kanama ne?" diye aniden Murathan'ı köşeye sıkıştırdı. "Kötü bir şey bu herhalde. Açıkla. Ayrıca yoğun bakım nerede? Benim çocuğumu nereye götürdüler?"

"Lan, oğlum, bir sakinleşsen mi sen artık," dedi köşeye sıkışan Murathan. "Hani şunu diyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama bir sus! Dünyayı siktir ettiğin hallerini bu hallerine tercih ediyorum. Bir derin nefes al, kardeşim. Hemşire gelip birazdan söyleyecek. Bekle, lan."

"Bildiğim kadarıyla normal," diye izah etmeye çalıştı Dağhan. "Öyle değil mi Süheyla?"

Hızla onayladı Süheyla.

Murathan'ın eli ikisine döndü. "Şu insanları dinle ve artık sakinleş. Yoksa elimde kalacaksın."

"*Oksijeni yok*, dedi çocuğun!"

En sonunda, "Lan, sığır," diye tane tane çıkıştı Murathan. "Çocuğun oksijeni olmasa sence doktor *iyi*, der miydi? Sen Allah'tan normal döngünde sakinisin. Kırk yıllık arkadaşımın ama paniklediğinde beynine kan gitmediğini şu an öğreniyorum. *Bir dur, hemşire gelip anlatacak*, diyorum."

Kabul etmemekte kararlıydı Timur. "Her boku biliyordun hani? Şimdi de açıkla, niye hemşire bekl-"

Kapı aniden yeniden açılmış, dışarı çıkan hemşire sakin bir ifadeyle ilerlemişti. Kapıda bekleyen tüm bedenler ona yöneldiğinde tebessümle, "Baba hanginiz?" diye sordu. Herkes geri çekilirken bir adım önde kalan Timur'du. "Annenin kanaması kontrol altına alındı," dediğinde herkes aynı anda derin bir nefes verdi. Timur'un omuzlarından kalkan yük ise hacminden daha fazlaydı.

"Görmek istiyorum," dedi hızla.

“Şu an için imkânsız,” dedi hemşire. “Kendine gelene kadar yoğun bakım odasında kalacak. Platinleri için çok ağır bir yük atlattı. En az iki saat yanına kimseyi alamayız. Kendine geldiğinde normal odaya alacağız. O zaman Ahu’zar Hanım’ın yanına girebilirsiniz. Öncesinde isterseniz sizi kızınıza götürebilirim.”

Ahu’yu uzaktan da mı göremem, diyecek oldu Timur ama ameliyata girmeden önce verdiği sözü unutmamıştı. *Güneş tek başına korkar, onu yalnız bırakma,* demişti Ahu’su. Canının ikiye bölündüğü şu anda hemşirenin arkasına takılmaktan başka bir şey yapamadı.

“Sen git,” dedi Âdem. “Ben Ahu kızımı beklerim. Git, kızını gör, hayde!”

Bunu öyle büyük bir coşkuyla söylemişti ki Timur’un adımları istemsizce ilerledi. Yanında sessizce ilerleyen her zamanki gibi Murathan’dan başkası değildi.

Geniş koridorlardan geçip cam bir pencerenin önünde durduklarında, Timur’un Güneş’i bulması zor olmadı. Dışarıdan camlarla ayrılan küçük odada iki kuvöz vardı ve sadece biri doluydu. Cama ilerleyen adımları sessiz ve ağırdı. Bu anı ömrü boyunca unutmayacak, bir ömür varlığının yanına ekleyecekti. Güneşin aydınlattığı tek karanlık gece değildi. Karanlığa dair her şey, ona attığı her adımda bedeninden dökülürken gözbebekleri nadir görülür bir şekilde titredi. Camdan kopamamış, bakışlarını ondan ayıramamıştı.

“Bir şey diyeyim mi?” dedi yanı başındaki Murathan. “Sanırım gördüğüm en güzel bebek.”

Ağır ağır başını salladı Timur. Gördüğü en güzel bebektir Güneş, *kızı*.

Yuvarlak yüzü, dolgun yanakları, yüzünün ortasına nokta gibi bırakılan burnu ve minik, pembe dudakları vardı. Ağzına ve burnuna takılan kablolar, minik bir maske çehresini kapatıyordu. Göğsüne takılı kablolar varken sessizce uyuyor gibiydi.

Hemşire’ye döndü. “Karım *tek kalır, bizi görmezse korkar*, dedi.” Kelimeleri zorla topluyordu. “Anneyi hemen göremiyorsa babayı görmesi gerekiyormuş. Yanına girebiliyor muyuz?”

“Biraz bekleteceğim,” diyerek içeri yöneldi hemşire. “Oksijen değerleri normale döndüğünde yanına girebilirsiniz. Erken bir doğum olduğu için kontrol amaçlı kuvözde kalıyor. Maşallah, iri ve tatlı bir bebek. Gayet de sağlıklı, merak etmeyin.”

Hemşire uzaklaşırken Timur sessizce başını sallamak ve olduğu yerde kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapmadı. Bakışları yeniden cama dönmüş, minik cana odaklanmıştı. *Zaafım, hayatım, benliğim ve ailem yok*, derdi. Buğulu camın ötesinde kıpırdanan minik elleri her şeyi yerle bir etmeye yetti.

“Neresi iri?” diye mırıldanırken sesi varla yok arasındaydı. “Küçücük bir şey bu, Murathan.”

Dostunun elini omzunda hissetti. Dönüp baktığında ise gözlerindeki buğu denizini görmeyi beklemiyordu. O an için bu da bocalamış, içine düştüğü duygu batağına bir ok gibi saplanmıştı. Karakurt sert görünür ama göğsünün içinde nahif bir kalp taşırdı. Kolay kolay ağlamaz, kendi derdi için gözünden yaş akmazdı. Bunca zaman yanındaydı, nice dostlarını birlikte toprağa vermiş, acı, dert görmüşlerdi ama Timur'un onu ağlarken gördüğü tek an oğlu Yusuf Ali'yi öğrendiği andı. Babası şehit olan bu adamın belki de en derin yarası babalık olduğu için sadece bu konuda bu denli kolu kanadı kırılıyordu.

Gözlerindeki buğuyu saklamak için dişlerini sıkıyordu Murathan. Dostunun omzuna hissettirmek istediği bütün sevgisiyle kolunu doladı. "Artık bir ailen var, Töngge," derken sesi de kehribar gözleri gibi titriyordu.

Söylemezdi ama Timur'un yalnızlığı Murathan'ın boynunu bükerdi. Onun yanında annesine koşamaz, ablalarına sarılamaz, eşini öpemez, kendi ailesinden ve etrafındaki kadınların onu sarmaladığı nahif sevgiden utanırdı.

"Seni şöyle gördüm ya," dedi. "İstediğin kadar söv, sıç ağzıma, lan. Ağzımı açarsam şerefsizim. Bana *ailen için yaşa, ailen için savaş*, demiştin. Her şeyi birlikte yaptık. Bunu da birlikte yapalım, olur mu? Ailemiz için birlikte savaşalım." Şakağına süzülen yaşı elinin tersiyle hızla silmiş, Timur'un omzuna şefkat dolu bir tokat atarak gerilemişti. "Gökçen'i aramam lazım. Töngge ailesi olarak birkaç saat bana görünmeyin, ağzıma kürekle sıçtınız."

Arkasını dönmüş, genzine oturan yumruyu saklamaya çalışırken koridorda ilerlemişti. Telefonu kulağına yasladığında eşini arayacak, herkesten gizlediği en nahif yanını sadece ona gösterecekti.

Geride kalan Timur camın önünden bir saniye ayrılmadan bekledi. Ahu'yu görmek istiyor ama yanına almayacaklarını biliyordu. Ona verdiği sözü tutuyor, Güneş'i yalnız bırakmamak için kıpırdamadan bekliyordu. Yüzünü görmek için dikkatle bakıyordu ama bu noktadan seçebildiği tek şey yuvarlak çehre, kırmızı yanaklar ve kapalı gözlerdi.

Bir süre sonra hemşire içeri girebileceğini belirttiğinde içine düştüğü his karmaşası son noktadaydı. Ablası, Ahu, korkuları ve yaşanan her şey omuzlarına bırakılmış, duygular ağırlaşmıştı. Adımları yıllar sonra ilk defa küçük Timur kadar ürkek ve yavaştı. Gerekli şekilde dezenfekte olduktan sonra içeri girdi. Odayı kaplayan monitörlerden yükselen kalp ritim sesleri Güneş'e aitti. Kalp, solunum ve oksijen değerleri inceleniyordu. Ağzındaki küçük maske artık yoktu.

"Evet, işte minik kızınız burada," dedi hemşire.

Ve Timur Töngge, kendi Güneş'ini ilk o an gördü. Karanlık dört bir yana dağıldı. Bahar dallarına konan çiçekler gibiydi yüzü. Parlak ve güzel. Ağzındaki minik maske çıktığında çenesindeki çukurla denk düşmüş, göğsünden sayısız parça kopmuştu. Babalık denen his şayet buysa Kadir Töngge yıllarca buna nasıl

yüz çevirebilmişti? Minik elin üzerindeki iğnelerin içini sızlattığını hissetti. Onu nasıl ateşler içinde bırakmışlardı?

Buğulu minik gözler aralanmış ona ve dünyaya bakıyordu. Altında sadece minik bir bez varken kıpırdanıyor, minik dudaklar yemek arayan serçe gibi açılıp kapanıyordu. İri yanakları ise ultrason görüntülerindekiyle aynıydı. Timur önünde eğilirken yavaş ve sessizdi. Gözleri avuçluklarında gezinmiş, kan pıhtısı aramıştı. Berrak elleri Ahu'nun avuçları kadar temizdi.

Geçmişin yükleriyle değil, geleceğin umuduyla doğmuştu kızı. Elini sessizce ona uzattı. Minik el parmağını sıkıca kavradığında ise genzinde bir yumru daha patladı. Timur'un canı, kızı, Güneş'i; ondan alınan her şey âdeta tek bir beden-
deydi.

Bugün ona zerre acımayan genzindeki o yumrunun bir daha patlamasına neden olan şey minik elin yüzükparmağında gördüğü küçük bendi. Tıpkı ablasının anlattığı gibiydi her şey. Dudakları titredi. Güneş'e bakarken şakağına süzülen tek bir damlaya engel olamadı. Bu geri kalan ömründe dökeceği, gözünden akacak son yaş olacaktı. İlk defa hüzünden ve acıdan değil, umut ve mutluluktandı üstelik. Ve o an bileğindeki siyah ip koptu.

Göğsünden vurulduğunda bileğinden düşmüş, yeniden geri takmıştı. Onda Ahu'nun sayısız dileği ve umudu vardı. *Çok istediğin bir dilek gerçekleştiğinde kopacak,* derdi.

Kopmuştu işte.

Timur onu koptuğu yerden bir daha düğümleyecek, ucuna Ahu'nun kolyesindeki parlak güneşi takacak ve bileğinde bir ömür saklayacaktı.

"Güneş," diye mırıldandı sessizce. "Kızım..."

Güneş'in gözleri aralanmıştı. Kavradığı parmağa, sadece babasına bakıyordu. Aniden ağlamaya başladığında küçük dudakları titremiş, sesi kısık ama güçlü bir şekilde çıkmıştı.

"Niye ağlıyor?" dedi anında. "Nesi var?"

Gülerek, "Korkuyor," dedi hemşire. "Anne karnındaki güvenli ve sıcak alanından çıkarak yeni ışık, ses ve soğuk gibi uyaranlarla karşılaştı. Bu ağlama onun için en doğal adaptasyon tepkisi. İsterseniz kucağınıza alabilirsiniz. Normalde doğumlarda bebek direkt annenin göğsüne bırakılır ve ten teması sağlanır. Annenin kalp atışı ve kokusuyla sakinleşir. Ama bebeğiniz annesinin durumundan dolayı doğumdan çıktığı an onu göremedi ve ten teması kuramadı. Şu an yanındaki tek ebeveyni sizsiniz. Onunla temas etmeniz nefes ritmini düzenleyip kalp atışını dengeleyecektir. Bebekler çok hassas varlıklardır. Eminim sizi tanıyacak ve korkusu azalacak, yanında olduğunuzu anlayacaktır."

Minik el parmaklarından kopmuş, ağlamaya devam ediyordu. "Tutamazsam?" Endişeli, ilk defa ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

Hemşire yardımcı olacağını belirtmiş, kuvvözün yanında kalan koltuğu işaret etmişti. Ne yapacağını bilemediği şu anlarda kim ne derse yapabilir. Güneş'in korkmasına engel olmak için tüm korkularını ezebilirdi. Ten teması için tişörtünü çıkarması söylendiğinde zerre düşünmeden, çıkarıp yana savurmasının sebebi buydu. Hemşire Güneş'i tam göğsünün üzerindeki yaraya bıraktı. Minik canı üzerindeki battaniyeyle kavramaya çalışan Timur'un avuçlarındaki kan o an silindi.

Taştan sanırdı yüreğini. Ona dokunurken titreyeceğini, yapamayacağını, kucasına alamayacağını düşünmüştü ama avuçları en korumacı şekilde onu sarmalamış, göğsüne sabitlemişti. Ahu'nun kurşun sıktağı yaraya onlardan kopan canı yaslamıştı. Göğsüne bırakılan minik beden, babasıyla buluştuğu an susmuş, etrafını sarmalayan cihazlardaki kalp ritim sesi daha sakin bir hal almıştı.

"Sakinleşti," dedi hemşire tatlı bir neşeyle. "Demek ki gerçekten korkuyordu ve size ihtiyacı var. Değerleri daha düzenli bir hal alıyor."

Başını eğip ona bakmak istedi Timur. İncitmekten korktu. Ablasının vazosunu yıllarca nasıl göğsünde sıkmadan, her şeyden koruyarak sakladıysa onu da en büyük yarasına öyle yasladı. Cığerleri aylar sonra derin bir nefes aldı.

"Niye ağlamıyor?" derken sesi kısıktı. "İyi mi?" Konuşarak göğsündeki canı incitmekten korkuyordu.

"Sesinizi tanıdı," dedi hemşire. "Diyorum ya, ihtiyacı olan güven sizsiniz. Bu minikler her şeyden korkar. En çok da yalnızlıktan."

Tüm cümlelerden sıyrılıp *sesinizi tanıdı* kısmında kaldı. Eli silah tutar, avuçları kan ve barut kokardı. Yüreğinde beliren hisle onu daha çok kendine çekerken incitmemeye çalışıyor, silah tutarken titremeyen eli ilk defa titriyor ama avuççığını dolduran minik bedeni rahatsız etmemek için tüm sınırlarını zorluyordu. Saçlı bir bebek değildi. Başının üzerini kaplayan kısa, ince tüylere çenesini yaslariken iri bedeninin ortasına konan minik bir arı gibiydi kızı.

"Sana söz, Güneş..." dedi tıpkı annesine söylediği ve tuttuğu her söz gibi. Sessiz mırıltısı sadece kızının duyacağı kadardı. Babasının sesini tanıyıp gözlerini araladığını o an için Timur görmeyecek ama hissedecekti. "Seni bir ömür koruyacak, hiçbir ateşin içinde bırakmayacak, asla korkmana izin vermeyeceğim."

Bu, kızına verdiği en büyük sözdü. Bir ömür bu sözü tutacak, onu koruyacak, elini üzerinden çekmeyecekti. Zorlu yolların sonu güneşe çıkacak, karanlık yeryüzünden silinmeyecek ama tek bir noktadan ileri de geçemeyecekti. Koca bir cihana sığmayan Timur küçük bir kalbe sığacaktı.

Yanan Timur, ölen Timur, acılarla pişen, ateşler içinde bırakılan Timur. Elleri kanla doğan, bir merdiven başında boynu bükük kalan Timur. Ömrünü üç mezar taşına gömen, dördüncü mezarı kendi için kazan Timur.

Artık bir güneşi koynunda saklayan Timur.

Fıratımda sesler duyuyor, benliğimi toparlamak istiyor, yapamıyordum. Gözlerimin içine batan kumlar, belimde kıymıklar, tüm bedenimde ise tarihi imkânsız bir acı vardı. Gerçekliğine dönmekte zorlanan zihnim bu acıyı yaşadığı en yakın acıya benzetmiş, liman parlamasından sonra kırılan kemiklerimle baş başa kaldığım anı anımsamıştım. Yine mi kırılmıştı tüm kemiklerim, bedenim ve kalbim?

Kendi inleme sesimi duydum. Bunun benden yüksekliğini anlamam ise birkaç saniye sürdü.

"Abla," diyen Biricik'ti.

"Ahuzar," diyen Defne.

"Uyandın mı kızım?" diyen ise Âdem abi.

Sesleri Beyrut'ta olamayacak kadar gerçektir. Gözlerimi aralamayı denedim, üzerlerinde kilolarca yük varmış gibi zorlanıyordum. En sonunda bunu başarmama neden olan ses derinlerden yükselen bebek ağlamasıydı. Kemiklerim parçalanmamıştı, kalbim yeniden doğmuştu. Kopan anılar, eksik parçalar hızla geri gelirken gözlerimi açmış, ışıkla sendelemiştim. Puslu görüntü yavaşça yerine gelirken gördüğüm ilk kişi Biricik'in burnuma kadar yaklaşan yüzüydü.

"Abla," diye şakıdı heyecanla. "Uyandın!"

Gözlerimi kırıştıtarak, toparlanırken yine ağrıyla inledim. Sırtımdaki ağrı bıçak kesigi gibi yavaş bir acıyla omurgama doğru ilerliyordu.

"Biriciko, bağırma, kadın korktu," diyen Cihan'dı.

En son doğum için ameliyata girdiğimi hatırladığımda elim karnıma gitti. Oradaki varlığıyla yaşamaya alışmıştım. Boşluk hissi hem rahatlatmış hem de korkutmuştu. "Güneş," dedi çatallı sesim. "Timur."

Ve Biricik önümden çekildiğinde başucumda bekleyen onları gördüm. Timur'un kollarının arasında kundağına sarılı bir bebek vardı. Zihnim hâlâ kendine gelememişti. Kaç saattir buradaydım, ne zamandır uyuyordum, bilmiyordum ama o an tüm zamanların ötesindeydi. İçimde büyüyen canı aniden babasının kollarında görmeyi beklemiyordum.

Biricik'in, "Cihan, koş, doktora uyandığını söyle," dediğini duydum. Odada kim vardı, arkamızda başka biri var mıydı bilmiyordum ama etrafın sarı tonlarında süslendiğini, her yere güneş sembolleri asıldığını ve kapının üzerinde asılı Güneş ismiyle figürünü görüyordum. Biricik ve Defne yaptırmış olmalıydı. Sersemlemiş halim her şeyi algılamakta zorlanıyordu. Gördüğüm tek şeyse ailemdi.

"Burada Güneş," dedi Biricik, Timur'a ilerlerken. "Timur abi sağ olsun hiçbirimizin kucağına vermiyor. Neymiş efendim, korkuyormuş!" Heyecan ve hevesle anlatıyordu. Sanki aylar önceki o küçük kız kardeşim geri gelmişti. Timur'un yanına gitmiş, kundağı hafifçe aralayarak Güneş'in yüzüne bakmış ve sevinci gözle görülür bir halde heyecana dönüşmüştü. "Abla, çok güzel!"

Odada üçümüz dışında hiç kimse yokmuş gibi Timur'un adımlarının bana yöneldiğini gördüm. Biricik ve odadakilerin ise sessizce geri çekildiğini. Gözlerimi ondan koparmadım. "Timur," diyebildim sadece. "Bebeğim..."

Ona *ben yokken kızımızı yalnız bırakma*, demiştim. Gözlerinde sözünü tutmuş olmanın verdiği heyecanı görebiliyordum. Kucağına alamayacağını iddia ettiği, *ya düşerse*, diye kendi kendine panik atak krizi geçirdiği kızını göğsünde saklarken asla zorlanmıyor, bu görüntü kalbimi ısıtmaya yetiyordu. Kundağı usulca yanımda kalan küçük boşluğa bırakmış, dudakları alnımda büyük bir aşka değmişti. Bir kere değil, sayısız öpücük bıraktı aynı noktaya.

"Teşekkür ederim," dediğini duydum. "Teşekkür ederim..."

Dudaklarının bıraktığı aşkla yanıma bırakılan kundaktaki bebeğime bakarken göğsümde peyda olan his aynı anda denk gelmişti. Bedenimdeki tüm ağrıları unutturmasa da çehresini görmek şakağıma doğru sessiz bir gözyaşının süzülmesi için yetti. Boğazımı düğümleyen çenesindeki derin çukur, dolgun yanaklar ve minik ağzıydı. Kundaklar içinde sessizce uyuyordu.

Ona dokunmak için uzanan elim titriyordu. İçimde büyürken bile sevgisiyle sarmalanmışken yanaklarına dokunduğum an hislerin ve yaşadığım anların en yücesiydi. "Güneş..."

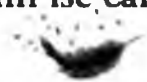
Timur'un dudakları şakağıma bir öpücük daha bırakıp gerilemiş, yatağın önünde diz çökmüştü. Güneş'in kundağının üzerindeki titreyen elimi kavradı. "Onu yalnız bırakmadım," dedi ağır ağır. "Korkmadı. Artık sen de korkma, Ahu. *İyi olacağız*, demeler geride kaldı, artık iyiyiz."

Yanağıma düşen yaş tenimi yakıyordu. Narkozu hâlâ atamamış olmalıydım ki hayal ve gerçeği ayıramıyor, beynimin bir yanını kaplayan uyuşukluğa engel olamıyordum. Kıpırdayacak bir halde değildim. Doyasıya dokunamıyor, kucağıma alamıyordum ama varlıkları yetiyordu. Aramızda kalan Güneş gözlerini aralamış, buğulu parlaklıklarıyla dünyaya bakıyordu. Şakağımdan burnuma bir yaş daha yuvarlandı.

Timur elimi kavrayıp avuç içime derin bir öpücük bıraktı. "Biz kazandık, Ahu," derken sesinde kendine has mucizeleri ve umut vardı. "Biz kazandık..."

Anın yoğunluğu, yanıma bırakılan can, Timur'un gözlerindeki aşk bedenimi kavuran ağrıları söküp atmak için yeterliydi. Yerle bir olmuştu Ahuzar. Şimdi kırılan kemikleri arasında yaşattığı bir can ve deli gibi atan kalbi vardı. İkimizin de eli Güneş'in üzerinde, gözlerimiz birbirinde kaldı. Onun keskin kahveleri hüznü, benim yeşillerim coşkun bir denizdi.

Kalan ömrümüz boyunca elimizi bu canın üzerinden çekmeyecektik. Sessiz bakışlarımız bu sözün yemini, dudağıma bıraktığı minik buse ise mührüydü. Bir avuç değersiz hayat parçası olan Ahuzar artık ele avuca sığmayacak kadar kıymetli bir hayatın annesi, diğerinin ise canıydı.

Kapının minik aralığından içerde kalan Ahuzar, Timur ve aralarındaki Güneş'e dudaklarında tebessümle bakıyordu Defne. Yanağına süzülen yaşı sessizce silerken kalbinde dostu için buruk bir hüznün kaynıyordu. Beraber geçirdiği yıllarda ondan çok şey öğrenmişti. Gücü, azmi, duruşu ve bakışıyla Defne için bir lider, yaşam kılavuzu olduğunu Ahuzar asla bilmeyecek ama Defne bir ömür bu hisse sarılacaktı.

Onu elinden tutup battığı karanlıktan çıkarmayı çok istemiş, gücü yetmemişti. *Kayboldu*, dediklerinde inatla aramış, *uçurumdan düştü*, dediklerinde eli kalbinde kalmıştı ama bir an bile kaybedeceğini düşünmemişti. Ahuzar'ın hayata kenetlenen dikenleri ve tırnakları vardı. Yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ burada ve ayaktaydı. Onu mutlu görmek ise Defne için her şeye bedeldi.

Kardeşine ve babasına bakmak için ek işlerde çalışmış, asla yorulmamıştı. Dudaklarından bir kere *of* dökülmemiş, tüm bu hayat koşturmacasına rağmen Biricik'e bir kere bile sesini yükseltmemişti. Her şeye rağmen kurduğu yaşama bakarken iç çekmek ve onu eli kalbinde izlemekten öteye geçemiyordu. Timur'un ona nasıl baktığını görüyor ve arkadaşının bulduğu aşka, kurduğu yuvaya mutlu oluyordu.

Sevdiklerine sıkıca bağlı olmasının bir nedeni yoktu. Yüreğinde yer eden kişileri bir ağaç kökü toprağı nasıl sarmalarsa öyle sahiplenirdi. Artık gözü arkada kalmayacak, Ahuzar için endişelenmeden yaşayacaktı. Timur'un elinin daima Ahuzar'ın üzerinde olduğunu bilecek, Güneş'in hayatlarına doğuşunun her şeyi değiştireceğini tüm yüreğinde hissedecekti.

Yanağına düşen mutluluk gözyaşını parmak uyuyla silmiş ve gülüşünü büyütmişti. Ahuzar ve Timur aralarındaki kundağa bakarken adımları geriledi. Niyeti Doruk'u bulmak, yanına gidip, kollarını ona dolayarak arkadaşı adına yaşadığı mutluluğu paylaşmaktı. Doludizgin bir zaman düzleminde akıyordu hayat. Artık paylaştıkları her an tarifi imkânsız bir mutlulukla doluydu.

Ona sarılıyor, göğsüne tünüyor, gülüyor ve boynuna saklanıyordu. Bu hikâye hepsinden bir parça koparmış ama bir o kadar da yeni hikâyeler yazmaları için ellerine boş sayfalar vermiş gibiydi. Bundan aylar önce *bir ilişkin olacak, kalbin bu denli atacak*, deseler asla inanmazdı ama söz konusu hayatına aniden giren o adam olduğunda her şey değişmişti. Kralşan'ın ona saldırdığı gün Doruk'un camı kırıp evine girmesi gibiydi her şey. Aniden, beklenmedik ve şiddetli.

Birlikte yaşıyor, eğleniyor, film izliyor, daha önce fark etmedikleri ortak değerlerde buluşuyor ve tenlerinde soluklanıyorlardı. Doruk için bu bir yürek sancısıyken Defne için yürek dinginliğiydi. Bir daha âşık olamayacağını, zihnindeki geçmişi silemeyeceğini sanırdı. Artık önünde yeni bir yol vardı. Doruk aklına ve kalbine düştüğü günden beri sahile gitmiyor, geçmişte kalan o adamı anmıyordu. Gelecek geçmişten daha aydınlık geliyor, sadece önüne bakıyordu.

Doruk'a ilerleyen adımları bu yüzden hafif ve kendinden emindi. Ekip üyeleri doğum başlamadan önce gitmişti ve şu an geri geliyorlardı. Onları alıp odaya getirmek için alt kata ineceğini söylemiş ama dakikalardır geri gelmemişti. Adem'in yanından geçerken ona tatlı bir tebessüm sunarak ilerledi.

Köşede dikilen Biricik, "Çok tatlı değil mi?" diye Cihan'ın kolunu çekiştiriyordu. "İnanamıyorum, hâlâ şaka gibi geliyor."

Bu neşeli haline bakarken Cihan'ın dudaklarında derin bir tebessüm vardı ama her zamanki gibi, "Kızım, kolunu kopardın, bir dur!" demeyi ihmal etmemişti. Biricik durup dudak büzdüğünde ise o Biricik'in koluna sarılmış, daha büyük bir şiddetle sallamıştı. "Tatlı ne kelime? Dünyanın en güzel bebeği! Aynı Timur abim, farkında mısın? Ters ters bakıyor."

Gülüyordu Biricik. "Çocuk gözünü açamadı ki henüz. Acaba gözleri hangi renk olacak? Şimdilik bir şey anlamadım. İnşallah ablama benzer. Benim gözlerim onun gibi değil diye çok imrenirdim. Umarım Güneş benzer."

Gülerek dinlemiş ve yürümeye devam etmişti Defne. Asansör kullanmayı sevmiyor, bedeni körelttiğine inanıyordu. Alt kata indi. Birkaç adımda yeniden merdivenlere varacaktı. Ama arkasından yükselen bir ses adımlarını olduğu yere sabitlemişti.

"Defne," dedi, en son uzun yıllar önce duyduğu ve bir o kadar uzun yıllar unutamadığı ses. Çağlar. İlk aşkı, eski nişanlısı ve doludizgin gençlik yılları...

Bakışları arkasına döndüğünde birkaç adım uzağında, arkasındaydı. Yıllar ondan pek çok şey götürmüş, çehresi sertleşmiş, spor kıyafetlerinin yerine takım elbise kurulmuş, kahve saçları gürleşmişti ama ona yine gülümsüyor, parlak gözlerle bakıyordu. Evlilik yolunda ilerleyen ilişkilerinin bitmek için pek çok nedeni olmuştu ama en önemlisi birbirlerine karşı tahammüllerinin kalmamış olmasıydı. Kavga etmeden sakince yolları ayırmış, yüzükleri masanın üzerine bırakmışlardı.

Sevdiği herkesi yüreğine işleyen Defne'nin bunu kabullenmesi bir hayli zor olmuş, uzun yıllar yalnızlığına gömülmüştü. Daima gittikleri sahile gitmiş, gençlik aşkını yâd etmişti. Onu bir daha gördüğünde göğsünün ağrımından korkar, içinde kalmışlıkların üzerine çörekleneceğini hissedirdi ama şu an göğsünü kaplayan tek his şaşkınlıktı.

"Çağlar?" Sesinde geçmişe dair hüznün arandı. Bu da yoktu. Düz ve sıradandı.

Karşısındaki adam yıllar sonra karşılaşmış olmanın dudaklarında bıraktığı tebessümle ona yaklaştı. "İyi misin? Neden hastanedesin?"

"İyi," dedi Defne. "Arkadaşım Ahuzar doğum yaptı. On-"

"Ahuzar'ın bebeği mi oldu?" diyen Çağlar'ın gülüşü tüm yüzüne yayılmış ve şaşırmıştı. "Hayırlı olsun."

"Teşekkür ederiz."

“Onu en son boğazımı sıkıp *seni şu okulun önüne gömerim*, dediği gün üniversitede görmüştüm.” Şaşkınlıkla dudak büzdü. “Vay be, zaman hızlı geçmiş.”

İstemsizce güldü Defne. Ahuzar’ın öfkesi daima onunla, bir adım uzaklarındaydı. Çağlar’la kavga ettikleri bir gün Defne saatlerce ağladığı için karşısındaki adamın boğazını tek eliyle kavramış, gözlerinde daima yerini koruyan alev kümesiyle bu defa Çağlar’ı yakmıştı. Defne’yi üzen hiç kimseye tahammülü yoktu. Her zamanki gibi hırçın, hoyrat ve anaçtı.

“Kızı oldu,” dedi gülerken. “Güneş.”

Çağlar’ın dudaklarındaki gülüş burukken Defne sıradan bir insana bakar gibi bakıyordu. Yıllarca sahile gittiği, onu andığı anlar gözünün önünden film şeridi gibi geçti. İçinde bitiremediğini sanırdı. Onu karşısında gördüğünde içinde bitmediğini hissettiği hiçbir his yoktu. Her şey sıradan ve akışıındaydı.

“Sen iyi misin?” dedi.

“Sorun yok,” dedi Çağlar. “Ben de bir arkadaşı ziyarete geldim.” Küçük bir an duraksarken karşısındaki kadına söylemek istediği çok şey var gibi görünüyordu. “Def-” dedi.

Aynı saniyelerde merdivenin ucundan Doruk’un sesi yükselmiş, onun dilinden dökülen *Defne* ismi Çağlar’ın sesini bastırmıştı.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken Doruk’un parlak yeşil gözleri Defne’den başkasına bakmıyor, sarı saçları gür bir şekilde alına dökülüyordu. Bedenindeki yara izleri kapanmıştı, dudaklarında daimi gülüşle yaşadığı günlerdeydi. Yanına geldiğinde çekinmeden Doruk’un elini ilk kavrayan Defne’ydi. Dakikalardır kendi akışında akan kalbi sadece o an hareketlendi.

“Odanın önünde yoktun,” dedi Doruk. “Benim yanıma aşağı kata mı indin diye düşündüm.” Asansör kullanmadığını bildiği için merdivenleri defalarca çıkmış olmalıydı. Alnında beliren terler varken nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Defne’nin dudaklarına derin bir gülüş kuruldu. Doruk’un gözleri ise Çağlar’a dönmüştü. Küçük bir baş selamı vermekle yetindi.

“Gidelim,” diyen Defne’ydi. Çağlar’a eskiden sevdiği adam değil de sıradan biri gibi gülümserken tuttuğu elin sıcaklığından memnundu. “Kendine dikkat et,” dedi sadece.

Geçmişe arkasını dönüp elini kavradığı adamla üst kata yöneldi. Uzun bir süre doğayı izlemiş, yaşamdan kendine pek çok ders çıkarmıştı. Kıştan sonra bahar gelir, solan çiçekler budandıklarında daha gür bir şekilde yeşerirdi. Hiçbir mevsim bir öncekinden kalan yükleri üzerinde taşımaz, bahar gelirken kar yüzünden çekilir, yaz gelirken baharın yeşillikleri silinirdi. Arkasında bıraktığı yaşam buruk anıları değil, yaşanmışlıkları olarak kalacak, elinden kavradığı bedenle geleceğe bakacaktı.

“O kimdi?” dedi Doruk.

Bu soruya birkaç ay önce buruk bir cevap verir, hüznüyle gülümserdi ama içinde onu çoktan öldürdüğünü, Doruk'un tüm hayatına köklerini saldığını anladığı şu günlerde sadece gülümsemekle yetindi.

"Eski bir arkadaş." Doruk'a kollarını dolayıp başını omzuna yasladı. "Seni çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Boynuna dolanan kollardan şikâyetçi değildi Doruk. Gülmüş, bir kolu sıkıca Defne'nin beline dolanmıştı. "Hatırlayamadım, bir daha söylersen emin olacağım."

"Seni çok seviyorum, Doruk Aslankara!"

"Bugün ilk defa gerçek bir Güneş'i selamladığın için mi bu kadar sevgi dolusun, hayatım?"

Gülen bu defa Defne'ydi. "Aşk olsun, ben her zaman sevgi doluyum." Kolları boynundan çözülmüş, yeniden parmaklarını kavramıştı. "Hele de sana karşı. Bilirsin, asla dayanamam."

Ele ele, sadece ileriye gidiyor, geçmişe bakmıyorlardı. Kendilerine kurdukları bir düzen ve yeni bir hayat vardı. "Hemen susmazsan eve gittiğimizde Doruk yogası yapmamız gerekecek," diyerek ilerletti Defne'yi.

Defne'nin kahkahası sesliydi. *Doruk yogası* daha farklı, hareketli ve sıcaktı. Rahatlattığını inkâr etmiyor, bundan büyük bir keyif alıyordu. "Arsızsın ve bence sen susmalısın." Başını yeniden omzuna yaslariken bir koluna sıkıca sarıldı.

"Evet, arsızım," dedi Doruk. "Ve hâlâ yıldırım nikâhı fikrinde kararlıyım. Gel, sen beni dinle."

Yaslandığı bedenden aldığı güçle ilerledi Defne. Onun sınavı sevmek ve zaman akıp, giderken geçmişte takılı kalmaktı. Bu hikâye belki ona ait değildi ama ona bıraktığı pek çok şey vardı. Bir ağaç büyürken nasıl yuva olacağı kuşları bilemiyorsa o da bunu bilememiş, yaşayarak görmüştü. Aldığı nefes, bütünleştiği doğa, yaşama sunduğu enerji ve dilediği tüm dilekler yaslandığı bu omuz, avuçladığı elden ibaretti. Sular aktı, kumlar geçmiş oyukları doldurdu. Defne işte böylece hayattaki gerçek varoluşunu buldu.

Sevdiği yerde beklemek değil, sevmek ve aynı ölçüde sevilirken yaşamak.

"Abla, kocana artık bir şey söyleyecek misin?"

Bakışlarını salonun ortasında dikilen huysuz kardeşime çevirdim. Kendince zor zamanlar geçiriyordu çünkü Güneş'e ulaşmak istediği her an enişte engeline takılıyor, o kalın duvarı aşamıyordu. Ona çok şey söylemek, bu derdine çözüm sunmak isterdim ama ne yalan söyleyeyim, Timur'un iri gövdesinde küçücük kalan Güneş'e bakarken bunu yapmak pek içimden gelmiyordu. Onu kucağına alıyor, minik popusunu avcuna yaslıyor ve gövdesinin üzerinde bir gül tomurcuğu gibi küçücük kalan kızını kimseye vermiyordu. Güneş'e çok iyi bir baba olacağını biliyor ama bu kadarını ben dahi beklemiyordum.

Hastaneden çıkmanızın üzerinden neredeyse altı hafta geçmişti. Güneş her geçen gün biraz daha büyüyor, zaman su gibi akıyordu. Hâlâ ormanın içindeki o küçük evimizdeydik çünkü ağır geçen ameliyatım yüzünden doğumdan sonrası öncesinden daha zordu. Platinlerimin ağırlık merkezi sendelemiş gibiydi. Ayakta durmakta zorlanıyor, üç adımdan fazla ilerleyemiyordum. Güneş'i kucağıma almak istediğimde dikişlerim ve bedenim izin vermiyor, bunu yapamıyordum. Emzirmek ise âdeta bir işkenceydi. Hâlâ tam anlamıyla toparlanmış değildim ama en azından ayağa kalkabiliyor, yavaş adımlarla da olsa yürüyebiliyordum. Güneş'i desteksiz bir şekilde uzun süre tutmak ise hâlâ zordu.

Tüm bu süreçte hiç şüphesiz yanımdan bir an olsun ayrılmayan tek kişi Timur'du. Bir ömür kızını koruyacağını biliyordum. Öyle ya, sevdası için bile savaş başlatmış bir adamın canından kopan parçaya kim el sürebilirdi ki? Hâlâ panikliyor, bocalıyor, boş boş hakıp çözmeye çalışıyordu ama kendi yöntemleriyle babalığı öğreniyordu.

En sevdiği şey Güneş'i bir papağan gibi omzuna alıp, evin içinde sessizce yürürken sırtını sıvazlamaktı. Minik dudaklardan zarif bir sesle gaz çıktığında bundan son derece tatmin oluyordu. Onu kucağıma alamadığım günlerde ise âdeta Timur'la bütünleşmişti. *Korkar*, diyor, hiç kimseye vermek istemiyordu.

Yine aynı noktadaydık. Hâlâ sızlayan yaram, ağrıyan belim ve tam anlamıyla çekilmeyen ödemim yüzünden zorlanıyordum. Onu tam anlamıyla kavrayamıyor, günün çoğunluğunda uyumam, dinlenmem ve destek almam gerekiyordu. Ama iyiydik, buradaydık ve bir aileydik. Bu, tüm beden ağrılarımı unutmam için yetiyordu.

Murathan doğumumdan hemen sonra gitmişti. Güneş'in yakasına o çok söylendiği altını takmayı ve kehribar gözlerinde büyük bir ışıltıyla bakmayı ise ihmal etmemişti. Güneş'i kucağına aldığı anda herkesten daha iyi kavramış, sushayan, gaz sancısından kıvranan bebeği saniyeler içinde yatıştırmayı başarmıştı.

Âdem abi ise birkaç gün önce memlekete geri dönmüştü. Güneş'in kulağına ismini ve ezanı okuyan oydu. Kucağına almış, yine mavi gözlerinde hüznün yüklü bir deniz saklarken bağına basmıştı. Aknene neredeyse her gün arıyor, Güneş'e bakıyor ve yaşlı gözleri sevgiyle doluyordu. *Ne zaman geleceksiniz*, diye sorması kaçınılmazdı. Toparlandığım ilk anda ona koşacağımı ise adı gibi biliyordu. Âdem abiyi o çağırmış, *işimiz var*, demiş ve gelmesi için ısrar etmişti. Timur'un iddiasına göre düğün hazırlıklarına başlayacaklardı.

Sadece gülmüştüm. O zaman önlerinde en az altı ay vardı zira gelinlerinin içi dışına çıkmış bir haldeydi. Her şey akışındaydı ama Âdem abinin Güneş'i sıkıca göğsüne yasladığı anı bir ömür Timur gibi ben de unutamayacaktım. Kendi çocuğunu bağına basmış gibi gözlerinden denizler boşalmış, minik parmaklarını sıkıca kavramış ve kucağında Güneş'le camın önüne yürümüştü. Sırtı bize dönüktü, Güneş ise sol yanına yaslıydı. Dudaklarından dökülen duaların sadece

kulağına okuduğu ezan ve isimden ibaret olmadığını bilecek kadar tanıyordum onu.

Hayata ah bırakıyor, Timur'un ailesine minnet duyuyordu.

Ben bu düşünceler içindeyken Biricik benden bir yanıt alamadığında yeniden Timur'a yönelmiş, omzuna tüneyen ve huzurla uyuyan Güneş'i almayı denemişti.

"Timur abi, kucağıma alıp ben de Güneş'i sevmek istiyorum."

"Uzaktan sev," diyen Timur netti. "Uyuyor."

"Hep uyuyor!" diye çıkıştı Biricik. "Abla ya!"

Koltukta meyve yemekle meşguldüm. Son elma dilimimi ağzıma atmış, bir aile içi kaosu engellemek için mecburen elimi Biricik'e doğru uzatarak beni kaldırmasını istemiştim. Yastık ve korse çilem sürüyordu. Koşar adım yanıma gelip, kalkmama yardım ederken oldukça huysuzdu. Kendince olgun olmaya çalışıyor ve bunu sadece ifadesine yansıtıyordu. Oysa her geçen gün minik kardeşimin geri geldiğini sadece ben görüyordum. Dondurduğumuz kaydını yenilemiştik. Birkaç hafta sonra artık gerçek bir üniversiteli olacaktı.

Korkmadan, özgürce...

Her gün evden çıkıyor, Cihan'a kendi hazırladığı ödev ve soru kâğıtlarını götürüyordu. Arada Cihan buraya geliyor, mutfak masasında gerçekten sessizce ders çalışıyorlardı. Daha doğrusu Biricik anlatıyor, Cihan ilgiyle dinliyordu. O barakada geçirdikleri günler onlara çok şey katmış, benliklerini bir bütün haline getirmiş olmalıydı. Aynı anda gülüyor, aynı tepkileri veriyor, kavga ediyor ama eğleniyorlardı. Onları izlemek beni lise günlerime götürüyordu. Ahuzar hayat telaşından tüm gençlik anılarını kaçırmıştı ama Biricik doyasıya yaşıyordu.

"Kavga etmeyin ve kızımı bana verin," demek zorunda kaldım. Timur'a yönelen adımlarım ağırdı. Platinler hâlâ normal döngüsüne oturmuş değildi. "Banyo yaptırmamız gerek." Timur'un omzundan kucağıma aldığımda dünyanın en nazlı kızı gibi minik kollarını esnetmiş, boynunu ve poposunu bükmüş, puslu gözlerini bana dikmişti. Bu haline içim ısınmakla kalmamış, çiçekler açmıştı.

Timur'a benziyordu ve bunun herkes farkındaydı. Çenesindeki çukur belirgin, yanakları toplu, dünya tatlısı bir bebektir. Tek sorunumuz kel olmamızdı. Bu minik kız tokalar takmak için biraz daha büyümeliydi. Boynundaki bebek kokusundan derin bir nefes alıp Biricik'e uzattım. "Al bakalım, teyzesi. Biz Timur'la banyosunu hazırlayalım."

Aralarındaki savaşın kazananı Biricik olduğu için Güneş'i keyifle kucaklamış, Timur'a sırtarak gerilemişti. Miniği omzuna alıp, gazını çıkarmak için şekilden şekle sokarken Timur'un yüreği yine ağzındaydı. Kendinin yapabildiği tek şey kucağında tutmaktır. Omzundan yüzünü öne çevirecekse bile yanıma geliyordu ama bir başkası evirip çevirdiğinde eli ayağı birbirine giriyordu.

“Oyuncak ayı mı o, Biricik, yavaş,” derken memnuniyetsiz bakışları bana döndü. “Çocuğun altını üstüne getirdi, Ahu.”

“Ay, yüzünü çevirdim!” dedi Biricik. “Bir şey yapmadık.”

Aynı saniyelerde Güneş’in verdiği en umursamaz cevap gazını çıkarmak oldu. Minik gözler boş boş bizi izliyordu. Nasıl bir savaşın ortasında belirip bizi aydınlattığını bilemeyecek kadar küçüktü.

“Al, bak!” dedi Biricik. “Rahatladı.” Kollarının arasındaki miniğin boynundaki kokudan derin bir nefes kopardı. “Yemek istiyorum seni!”

Timur’u parmağından kavradığımı gibi banyoya ilerlettim. Benim hareket alanım hâlâ kısıtlı olduğu için çoğu şeyde o yardım ediyordu. Eğilemediğim için Güneş’e ayaklı bir küvet almıştık. Banyonun köşesinde duruyor, hiç kimse banyo yaparken tutmaya cesaret edemediği için ben yaptırıyordum. İlk zamanlar Süheyla destek olmuştu ama şimdi idare edebiliyordum. Suyu seven Güneş için bu anlar oldukça keyifliydi ama aynı şeyi Timur için söyleyemeyecektim. O kadar Güneş’i korumaya odaklıydı ki suyu bile tehlike olarak algılayabiliyordu.

Yüzündeki bıkkınlıktan banyo konusundaki memnuniyetsizliğini anlayabiliyordum. “Sakinleş,” dedim bu haline gülerken. “Bu çocuk ömür boyu yıkacak, Timur.”

“Biraz büyüse bu kadar zoruma gider mi sence?” Ağzının içinde homurdanıyordu. “Yıkandığı leğen ondan daha büyük.”

Kahkaha attığımda banyodaydık. Terliklerimle yine bir bütündük ama artık ayaklarımın şişi inmişti, yeniden narin ayaklarımı görebiliyordum. “Küvet, canım,” dedim tane tane. “Leğen değil. Hem sen seversin küveti.”

Sesim ima doluydu. Onun da bu durumu anlamaması imkânsızdı. Güneş’in minik küvetinin yanına benim için aldığımız yüksek tabureye oturmama yardım etmiş ve saniyeler içinde çenemden kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı. Bunu beklemiyordum. Gerçi tüm öpüşleri anıydı ve hep hazırlıksız yakalanıyordum. Kısa bir an algılayamamış, olayı idrak ettikten sonra ise saniyeler içinde karşılığını vermiştim. Doğumdan sonra ona karşı aşerme hissimde minik düşüşler yaşanmıştı çünkü ağrıdan perişan bir haldeydim. Ama bedenim iyileştikçe kanımda kaynayan o hissin geri geldiğini hissediyordum. Onu bir ömür aşerebilirdim.

Niyetim elimi boynuna dolayarak kendime çekmekti ama dudakları nefesimden bir parça soluklanıp her zamanki hoyrat ateşiyle öpmüş ve gerilemişti. “Küvet değil, jakuzi,” diyerek net itirazını belirtti.

Dudaklarıma ateşi bırakıp, çekilirken dilim dudaklarımda gezinmiş, ona karşı olan açlığını acı bir şekilde yutmam gerekmişti. Şu beli toparladığımda kendisiyle ayrıca ilgilenecektim. Suyu ayarlamak için gerilediğinde gülüyordum. “Ne fark eder? Her halükârda kızın suya bayılıyor.”

Biricik'in sesini duydum ama arkama bakamadım. "Banyo mu yapacakmış bu minik kuş?" diyerek geliyordu. "Kıyafetlerini çıkarayım mı abla?"

"Evet, tatlım. Her zamanki gibi havlusuna sıkıca sarıp getirir misin?"

Onaylamış, Güneş'i sevmeye devam ederek gerilemişti. Timur suyu hazırlarken şüpheli bakışları kapıya dönmüş, Biricik'e odaklanmıştı. Ona olan güveni gözlerimi yaşartıyordu.

"Bakma öyle," dedim gülerek. "Kıyafetlerini çıkarabilir. Bu, dünyanın en basit eylemi, Timur."

"Geçen yapamadı ama," dedi anında. "Elim kadar kolu var çocuğun zaten, solucan gibi zıbının için sıkışıp kaldı."

Gülüyordum. "Sen de yapamadın. En son *Ahu*, diye bağırarak beni çağırdığını hatırlıyorum."

Huysuz, sakın ama tatlıydı. "Ne zaman büyüyecek?" derken içi su dolu minik kovayı yüksek küvetin yanına bıraktı. "Hâlâ çok minik."

"Neresi minik? Gayet toplu bir bebek."

"Ve minik."

"Bebekler minik olur, Timur." Sırtını okşarken koluna ufak bir öpücük bıraktım. "Şimdi lütfen kızımızı getirir misin? Banyosunu yaptıralım. Sonra daha uzun ve rahat uyuyor, biliyorsun. Söz, Biricik istediğinde kucağından almasına izin vermeyeceğim."

Huysuz bir bebek değildi ama istekleri konusunda netti. Acıktığı an kıyamet kopuyordu mesela. Anında emmeliydi. Ama altını pislediğinde o dolu bezle daha rahat ve sessizce uyuması da garipti. Timur'un göğsünde daha kolay uykuya dalıyor, beşiğin ortasını değil, belli bir köşesini seviyordu. Hepimiz birbirimize ve bu hayat düzenine alışmaya çalışıyorduk.

Zor değildi. Hele ki içinden çıktığımız savaştan sonra. Ağrılar da Güneş'in sesi de uykusuzluk ve Biricik'le Timur'un inatlaşmaları da tatlıydı. Her birini sessiz, dudaklarımda büyük bir minnet tebessümüyle izliyordum.

Birkaç dakika sonra Biricik kundağa sarılı Güneş'i Timur'un kucağına bırakmıştı. "Ben çıkıyorum," dedi neşeyle. "Cihan'la üniversitemi gezmeye gideceğiz. Kampüsü çok büyük! Hepsini gezeceğiz. Güneş'in düşen göbeğini üniversite kapısına gömmek istemediğine emin misin abla? Gelecekte o da bir Marmaralı olurdu işte, fena mı?"

Sevdiğim beyin kucağındaki minikle bakışmak ve birbirimize gülmekle meşguldük. Düşen göbeğini toprağa gömmemiş, fotoğraf makinemi sakladığım çantamın içine saklamıştım. *Gömdüğünün üzerine toprak kokusu siner*, derdi babam. *Ve gömülen çürümeye mahkûmdur*. Ondan bir parçanın çürümesindense en kıymet verdiğim eşyamın yanında kalmasını şimdilik tercih ediyordum. O kamerada çektiğim en son fotoğraf Timur'a aitken ikincisinde Timur, ben ve

karnımdaki Güneş vardık. Üçüncü ve son fotoğrafta ise kucağımızda Güneş, dudaklarımızda onun adından daha parlak bir gülüşle poz vermiştik.

Onu kucağıma alıp, çıplak tenini omzuma yaslarırken ellerim şefkat doluydu. Doğumdan sonra ameliyatın ağırlığı yüzünden onu kucaklayamadığım günler azap gibiydi. Şimdi de uzun süre kucaklayamıyordum ama en azından birbirimize hasret kalmıyorduk. Hem ona dokunmaya korkmak mı? Delilikti.

Kızımızın görüldüğünden daha fazla güce sahip olduğunu biliyordum. Yanağına minik bir öpücük bıraktığımda kolları ve bacakları çırpındı, kendi kendine kesik sesler çıkararak ağlamaya çalıştı. Dikkatlice tutarken suya bıraktığımda ise keyiflendi hatta iki arada bir derede gazını da çıkardı.

“Benim kızım suyu seviyor mu?” dedim kollarını ve daha şimdiden dolgun bacaklarını severken. Elime şampuan sıkması için avcumu Timur’a uzattığımda sessizce köpüğü sıkmış ve izlemeye devam etmişti ama panik atak krizinin eşiğinde olduğuna emindim. Güneş’i sırtüstü çevirmeyi denediğimde elleri hızla ileri uzanmış, tutmayı denemişti. Oysa elimden aldığı destekle sırtüstü suda uzanan Güneş bir hayli rahattı.

“Bu babanla çok işimiz var,” dedim başını köpüklerken. Saçımız üç beş rüyden ibaretti ama köpük önemliydi. “İnan bana normalde böyle bir adam değil. Dışarıda kızılca kıyamet kopsa evde uyur ama sözkonusu sen olduğunda bu adama bir haller oldu, Güneş.”

Güneş’in tek cevabı minik kollarıyla suya indirdiği güçlü darbeler olurken Timur sessiz kalmıştı. Elindeki küçük bardağı andıran plastiğe hazırladığı suyu Güneş’in başından dökerken milim milim ilerliyordu.

“Canım, bu köpüklerin gitmesi için suyu biraz daha fazla dökmen lazım,” demek zorunda kaldım. Tereddütle biraz daha fazla döktü. “Biraz daha,” dedim.

Hepsini döktü. Güneş küçük bir an sendelemiş ama anında toparlamıştı.

“Boğuldu,” dedi Timur panikle. “Bir şey oldu çocuğa, Ahu, boğuldu!”

Gülerken, Güneş’i sudan çıkarıp havlusuna sarmış, göğsüme saklamıştım. Minik gözler irileşmiş bir halde sessizce bana bakıyordu. Baba olmayı öğreniyor ama muhtemelen ilk defa bir şeyi öğrenmek için çabaladığından ne yapacağını bilemiyordu. Daha önce gördüğü bir babalık yoktu. Onu anlıyordum ve bu durumda bile çıkardığı işle gözlerimi ondan alamıyordum.

Onun için dünyayı yakarım, demişti. Zerre düşünmeden yakardı.

“Bitti,” dedim sevecen bir sesle. “Sakinleş, babası.”

Timur’un gözleri Güneş’teydi. Elim dudağının kenarına değdiğinde meme ararcasına hareketlenmiş, minik dudaklarını açıp kapamıştı. Parmaklarım ise her zamanki gibi çenesindeki çukurda durdu. Orası bir ömür Ahuzar’ın ve Ahu’nun mabedi olacaktı.

Gözlerimi ondan koparıp Timur’a döndüm. Ellerini dizlerine yaslamış, öne doğru eğilmişti. Boğulmadığından emin olduğundan olsa gerek derin bir nefes

verdiğini duydum. Ama kafasını aniden Güneş'in küvetinin içindeki suya sokması beklenmedikti. Her banyoda geriliyordu lakin bu sefer biraz fazla gerilmiş olmalıydı. Bu haline gülmek için dişlerimi sıkmam, dudaklarımı ısırmanın gerekmişti.

“Canım, iyi misin?”

Kafasını sudan çıkarıp, eliyle suyu sıyrırken, derin bir nefes verip başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. “Ne olur banyolarda Biricik yardım etsin. Sanırım benim ömrümde ilk defa az önce tansiyonum düştü. Sike-” diyecek oldu. Mecburen yuttu ve kafasını bir daha su dolu küvete sokmayı tercih etti. Suyun içine sövme ihtimali yüksekti.

Bu defa gülüşümü saklamadım. “Bu babalık sana yaradı, Töngge, haberin olsun. Görmediğimiz bir yüzünü görüyoruz. İyi oldu, iyi. Değil mi Güneş?”

Başını sudan çıkarıp yeniden eliyle yüzünü sıyrdı. “Biraz büyüsün...” dedi sadece. “Biraz büyüsün...”

“Ne o? Büyüyünce bu kadar endişelenmeyecek misin? Senin gözünde daima bu minik haliyle kalmayacak mı?”

“Kalırsa yaşayamam,” dedi. “Götü avcumdan küçük. Lütfen büyüsün yoksa ben beynimi sik-” Yeniden yutmak ve kafasını suya gömmek zorunda kaldı. Küfürlerini suya mırıldandı.

Bir kolumla sıkıca Güneş’i tutarken diğer kolum ona uzanmış, acısına destek olmak adına sırtını sıvazlamıştı. Gülmek için direnmedim. Artık kendimi sınırlandırmıyordum. Gülünecekse bunu yapacak, yaşayacaksam en iyi şekilde bir yaşam sürecektim. Başını yeniden sudan çıkardı ve bıkkınlık dolu bir nefes verdi.

“Canım,” dedim, bu hallerine tatlı bir aşkla bakarken. “Sana bir şey söyleyeyim mi?” *Ne var*, der gibi baktı ama o an için huysuzdu. “Sen Güneş’in bu hayattaki en büyük şansısın.” Sırtını okşayan elim omuzlarına ilerledi. “O minik olsa ne olacak? Babası kocaman değil mi? Eminim onu daima korur. Merak etme, sen ve ben var olduğumuz sürece daima iyi olacak ve hayır, banyo onu boğmayacak.”

O bir dağdı. Ben onun zirvelerinde gezinen bazen güneşli, bazen yağmurlu, bazen hoyrat bulutlar. Kızımız ise aramızdan beliren ışık. Güneş. Var mıydı daha ötesi? Benim için yoktu.

Dikleşirken eli saçlarıma uzanmış, başımın üzerine derin bir öpücük bırakmıştı. “İyi ki annesi sensin yoksa benden bir bo-” Duraksadı. Derin bir nefes verdi. Küfürsüz yaşamak da zor olmalıydı. Bedenimi zorlanmadan kucaklamış, kucağımda sıkıca tuttuğum Güneş varken bizi kendi kucağına almıştı. “Güneş uyuduktan sonra sövebilir miyim lütfen?”

Güldüm. “Bahçeye çıkarsan evet.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim, canım.”

Her şeye rağmen içinde bulunduğu durumdan keyif aldığını dudağının köşesinde beliren tebessümden anlayabiliyordum.

“İşç dönmek için bir gün sınırın var mı?” dedim aniden.

Umarsızca dudak kıvrıldı. Bu onun dilinde *ben ne zaman istersem o zaman*, demekti. Yaptığı onca şeyden sonra istediği zamanın ona verileceğine emindim, sorgulamadım.

“Gökçen aradı sabah,” dedim salona yürürken. “Üç hafta sonra Barbaros’un Erzurum’da düğünü varmış ya, *gelecek misiniz siz de*, diye sordu.”

Murathan gittiğinden beri eşi Gökçen sürekli arıyor, durumumu soruyordu. Doktor olduğu için sürecime hâkimdi ve bazen söylediği şeyler bel ağrımaya çok iyi geliyordu. Ortopedi uzmanımla çalışmaya devam ediyorduk ama onu dinlemek de rahatlatıyordu.

“Doktora soralım.” Kucağında biz olduğumuz için minik ve yavaş adımlarla ilerlediğinin farkındaydım. “Belin için seyahat uygun değilse gitmeyiz.”

“Ama senin arkadaşın. İstersen sen git. Burada olduğun için her şeylerini kaçıyorsun.”

“Ailemin yanındayım.” Bedenimi usulca koltuğa bırakmıştı. “Siz iyi olursanız birlikte gideriz.”

Gülümsemekten öteye geçemedim. Bunu ondan duymak her zaman yüreğimde bahar rüzgârları estirecekti. Güneş’i kucığımdan dikkatlice almıştı. Banyo havlusunun arasından sadece gözleri görünen minik her yere tatlılıkla bakıyordu.

“Gidersek Töngre ailesi olarak katılım sağlayacağız yani,” derken söylediğimden fazlasıyla mutluydum. “Sevdim.”

O da sevmiş olmalıydı ki dudağındaki gülüş büyüdü. Güneş’i yine iki eliyle sıkıca kavramış, omzuna yaslamıştı. *Kucağından bırakmıyor*, derken abartmıyordum. Mesela şu an banyo sonrası kıyafetlerini ayarlaması gerektiğini biliyor ama dolaba bile kucığına kızıyla ilerliyordu. Güneş papağan gibi Timur’un omzuyla bir bütündü. Bu durumun onun için bir bağımlılığa dönüştüğünü hissediyordum.

Güneş de sadece orada susuyordu. Aknene’ye göre kucağa alışmıştı ve biz bitmiştik. Timur birkaç dakika sonra omzundaki Güneş’e ek diğer elinde zıbın, bez ve banyo sonrası gerekli olan her şeyle geri döndü. Eşyaları bırakmadan, kolunu uzattığında varlığından destek alarak ayaklanabildim.

Tüm eşyalar eksiksizdi. “Öğreniyorsun bu işi,” demeden edemedim. Eğilemediğim için Güneş’in altını açmak ve giydirmek için de karşısında dik durabileceğim bir masa almamız gerekmişti. Bu, Âdem abi için büyük bir zevkti. Salonun köşesindeki alana ilerlerken el eleydik. “Canım,” dediğimde elimi bırakmış, Güneş’i dikkatlice yatırmıştı.

Gözleri bana döndü. Sessizce devam etmemi belirtti. Güneş'in bedenini kurarken eli belimdeydi.

"Bugün hem Güneş'in hem benim doktor kontrolü var ya..." Yine sessizce onayladı. "Uzun yol için seyahat izni verirse artık Cemil baba ve Kadife'ye gidebilir miyim?" Bu bir soru ya da izin değildi. Sadece istekti. "Güneş'i onlara götürmek istiyorum."

Kralşan denen şeytan öldüğü gün onlara gitmek isterdim. Bu süreçte gidebildiğim tek yer Irmak ve babamın mezarı olmuştu. Konum buraya yakındı ve yol sarsmamıştı. Ama mezarlıktan çıktığımda Irmak'ın gerçekten öldüğü gerçeğiyle yüzleşmek bocalatmıştı. Belki de bunca zaman o mezarı görmediğim için bunu kabullenemiyordum ama gerçektir. Başındaki çamura bulanmış pembe ayıcık da üzerindeki solmuş toprak da gerçektir. Bu hikâyenin en savunmasız yanıydı. Artık en kapanmayan yarası olarak kalacaktı.

Timur'un dudakları yine başımın üzerinde, saçlarımdaydı. "Bir konuşalım," dedi sadece ve yeterliydi.

Bu anımızı bozan şey Güneş'in altında bez yokken işediğini görmemdi. Minik, tombul bacaklarının üzerindeki havluyu araladığımda yanılmadığımı anladım ve gülerken yıkıldım. "Anneciğim, ne yaptın ya?"

Cevabı oldukça nazlı bir esnemeyle verdi ve bu anı gaz çıkararak taçlandırdı.

"Hemen bezle," dedi Timur. "Yoksa yine bok gövdeyi götüreceksin." Kendince şaşırdı. "Hayır, götü avcum kadar yok ama sıçtığı bok bir kucak."

İstemsizce güldüm. Bunu diyordu ama ilk bezini açıp minik kızının ihtiyacını siyah renkte gördüğünde hastaneyi neredeyse ayağa kaldırmış, *bu çocuk niye siyah sıçtı*, diye saatlerce yine doktorun başına ekşimişti. Doktor doğumdan sonraki ilk sürecin böyle olduğunu defalarca anlatmasına rağmen Timur'un gözü daima miniğin bezindeydi. Onun normal bir renge döndüğünü görene kadar derin bir nefes almamıştı.

Güldüm. "Hani minicikti, ne oldu?"

"Hâlâ öyle ama götünün fırtınası memleketten hallice."

Miniğimi bedenini yağlayıp, bezlerken seviyordum. "Babası nazlı kızıma neler diyor öyle? Ona bir cevap vermek ister misin anneciğim?"

Güneş'in cevabı zarif bir esnemeyle daha gelmişti. Canım kızım işerken bile zarafetini koruyabiliyordu. Poposunu yana kıvrıyor, kollarını havalandırıyordu. Timur'un dudağındaki yarım gülüşten bu zarafete bakarken içinin gittiğini anlayabiliyordum.

"Senin aldığın kırmızı elbiseyi getirir misin?" dedim. "Bu ıslandı." Gözlerim minikteydi. "Bugün doktora süslenip gidelim mi annem?"

Sessizce gerilemişti. Güneş'i izlerken gülümseme isteğime engel olamadım. Ayaklarından öpmüş, içime derin bir nefes çekmiştim. "Bu minik ayaklarla mı

benim canıma okudun sen?" dedim öpmeye devam ederken. "Ha? Bu ballarla mı o tekmeleri savurdun sen? Anne alsın mı şimdi intikamını?"

Göz kırpıştırarak bakıyor, kollarını sallıyordu. Gözlerindeki buğu her geçen gün biraz daha dağılıyordu ama rengi hâlâ net değildi. Benim için ise çenesindeki çukur her şeye değirdi. Timur yeniden geri geldiğinde kırmızı elbiseyi yanıma bırakmıştı. Duraksamama neden olan elbisenin yanındaki kırmızı, minik bez pabuçlardı. İçim saniyeler içinde erirken gözlerim onu buldu.

Bazen sessizce konuşuyorduk ve bu öyle bir andı. *Ona kırmızı ayakkabı alırmıyız*, dediğimi hatırlıyordum. Görmüş, almış ve saklamış mıydı? Gözlerimdeki aşktan üzerine düşeni almış, saçlarımın üzerine yine derin bir öpücük bırakmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. *Çocukluğum için*, diye ekleyemedim. Sadece bu kadarını dile getirebildim. Anlayacağına emindim. Saçlarıma bir öpücük daha bırakan dudakları yanıltmadı.

Rivayetler, efsaneler ve tüm evren aşkın adını sayıklarken ben sonsuza kadar tek bir ismi sayıklayacaktım. Nice savaşımlardan sağ çıkacak ve yine ona koşacaktım. Güneş'e elbisesini ve ayakkabılarını birlikte giydirdik. Bir nebze büyük gelmiş ama kilosu sayesinde kaldırmayı başarmıştı. Timur, *bu çocuğun saçları neden hâlâ yok, kızların saçları olur*, diye sorular sormaya başladığında gülmüş, karşılığını sayısız öpücükle vermiştim.

Kök salmak gibiydi aile olmak. Dallarımı sıkıca ona doladım. Onun kolları ise hepimizi sarmalayacak kadar geniş ve güçlüydü. *Aile*, derdi kimisi buna ve aynı kandan, candan insanların bir arada yaşamaları sanırlardı anlamını. Bizim içinse köksüz kalan kalplerimizi yeniden toprağa bağlamak, yaşamak ve özgür kalmaktı.

Gül açtı. Bülbül örttü. Güneş ise onları izledi ve bu aşkı kendisiyle mühürledi. Bu efsane sadece bu kadardı.

"Cihan, düzgün çek bak!"

Dakikalardır elinden geleni yapan, çimlerde yuvarlanan, takla atan, tek bir fotoğraf için şekilden şekle giren Cihan daha fazla sinirine engel olamamış, bu son uyarıyla âdeta patlamıştı.

"Düzgün dur o zaman, kızım! Saniye başı hareket edersen nasıl çekebilirim?"

"Bağırma bana!" derken bağıırıyordu Biricik. "Asıl kırk saattir bir poz çekemeyen sensin. *Yeni hesap açtım, oraya atacağım*, diyorum. Neden anlamıyorsun? Önemli. Üniversite önünde ilk pozum bu."

Marmara Üniversitesi, Diş Hekimliği kampüsünün önündeydi. Arkasında kalan bina belki gösterişli değildi ama Biricik'i heyecanlandırmaya, yüreğini hoplatıp yerle bir etmeye yetiyordu. Nicedir hayalini kurduğu şeyleri yaşadığı şu günlerde, korku dolu günlerde susturduğu içindeki çocuğun sesini kulaklarında yeniden duyuyordu.

Oflayarak telefonu yeniden dikleştiren Cihan halinden asla memnun değildi. “Fakülte dekanı gelmemiş daha, okulun açılmasına günler var, bizi uğraştırdığın işe bak.”

Netti Biricik. “Sus ve adamakıllı bir poz çek.” Poz verirken tehditkâr ifadesi silinmiş, tatlı bir hal almıştı.

Cihan çaresizce söyleneni yapıyordu. Birkaç poz daha çektikten sonra koşar adım Biricik’in yanına yaklaştı. “Bak şunlara,” dedi huysuzca. “Beğenmezsen bir daha çekmem.”

“Beğenmezsen yeniden çekeriz, demek istedin sanırım.”

“Hayır, beğenmezsen arkamı döner, giderim. Yeter!” Arkasında kalan fakülteye huysuzca bakıyordu. “Daha güzel bir yer kazanamadın mı? Bu ne?”

Fotoğraflarına bakan ve bu defa hepsini beğenen Biricik mutluydu. “Salak çocuk, *bu ne*, dediğin yere girecek puanı almak için ben burnum kanayana kadar ders çalıştım.” Cilveyle gülmüş, ekranı Cihan’a çevirmişti. “Bunu beğendim. Gülüşümü güzel yakalamışsın.”

Saatlerdir *kötü çekmişsin*, diye azar yiyen kendi değilmiş gibi dikleşmişti Cihan. “Öyle, yakalarım ben senin gülüşünü. Ne sandın?” Çapkın bir edayla saçlarını geri savurdu. “Biz de deriniz.” Biricik’in tepkisi gülmek oldu. Aniden, “Ben buraya girecek puanı alabilir miyim sence?” dedi Cihan.

“Mesele burası değil ki,” derken parmaklarını usulca kavramış, elini avcuna hapsetmişti Biricik. “İstediğin üniversiteye git. Ne önemi var? Yeter ki hayallerine ulaş, Cihan.”

Bir süredir bu ilişkinin içinde olmalarına, birbirlerini çok iyi tanımalarına rağmen Biricik ona her sokulduğunda yüreğinin sıkışmasına engel olamıyordu Cihan. “Hayalim mi varmış benim?” dedi karşısındaki çehreye dalıp, gitmişken. “Hayalim burada işte.” Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırmış, hayalini gözle görülür bir hale getirmişti.

Güldü Biricik. “Romantikleştiğinde daha da salak oluyorsun, sus. Utanmıyorum.”

“Ya, utan, kız!” dedi Cihan çekinmeden. Biricik’in yüzünü sevgi patlaması yaşar bir halde kavrayıp yanağına derin bir öpücük bıraktı. “Sen de utanınca salaklaşıyorsun.”

İkisi de gülüyor, gökyüzünde ılık bir rüzgâr esiyordu. Ta ki Biricik, “Yağ çektiğine göre verdiğim ödevleri yapmadın, değil mi?” diyene kadar.

Cihan’ın gülün ifadesi sendeledi, bocaladı ama silinmedi. “Yapmadım değil. Yapamadım.”

“Sebep?”

“Yine gâvura sorar gibi sorular hazırlamışsın çünkü. Sana bu denli zeki olduğumu düşündüren ne, Biriciko?” Kol kola fakülteden uzaklaşıyorlardı ama

Cihan'ın bakışları arkasındaydı. "Ayrıca ben ne kadar çalışırsam çalışayım buraya, senin yanına gelemem."

Sürekli bunu diyor, Biricik'in üniversiteye başladığı an onu bırakmasından deli gibi korkuyordu. Sonuçta barakalar eninde sonunda yıkılmaya mahkûm yapıldı. Oysa Biricik o barakada çiçekler büyüttmüştü.

"Merak etme," derken Cihan'ın elini daha sıkı kavramıştı. "Ayrı yerlerde olmamız, yine sana geleceğimi gerçeğini değiştirmez. Hem ne demiştik? *Cihan neredeyse Biriciko orada.*"

Birbirlerine dönen gözlerinde kimsesizlikle başlayan bir aşk vardı. İkisi de bambaşka iki yaşam sürmüştü ama onları birbirine denk düşüren bu kimsesizlikleriydi. Onlar için anne ve baba değil, abla ve abi vardı. Timur bir ömür Cihan'ın elinden tutacak, Ahuzar da Biricik'in elini asla bırakmayacaktı.

Çünkü kader, onlar için yalnızlığın en koyu renginden, en parlak bağı örmüş; kaybın gölgesinden sadakatın güneşini doğurmuştu. Ve işte bu yüzden, onların sevdası sıradan bir aşk değil; kaybedilenlerin ardından tutulan en sağlam yemin, kimsesizliğin içinden filizlenen en köklü tohum olacaktı.

Çok küçükken bulutların gökyüzüne, insanları bir başka diyardan gelecek kötülüklerden korumak için bırakıldığını sanırdım. Büyüdükçe öğrendim ki hiçbir kötülük bir başka diyardan gelmiyordu. Hepsi yeryüzünde, insandaydı. Attığım her adım ağır ve yavaştı çünkü boğazıma kadar battığım kötülüklerden sıyrılıp kendime yeni bir hayat kurduğum şu günlerde hayatla en derin bağım olan kişilere özgürce gidebiliyor, korkmuyor, saklanmıyor, onlara zarar vermekten, benim yüzümden hedef haline gelmelerinden çekinmiyordum.

Tıpkı bir bulut gibi.

Doktor kontrolünden çıkmış ve en sonunda seyahat izni alabilmiştik. Odukça dikkatli, yavaş olmak şartıyla ilerlememizi söylemiş, belimi yormamamı sıkı sıkı tembih etmişti. İçine düştüğüm o kapandan sonra hiçbir mecburiyet zor gelmiyordu.

Güneş'in gelişimi iyiydi. Ama iğne vurulması gerektiğinde Timur hiç iyi değildi. Sessiz kalmış, yine tansiyonu düşmüş olmalı ki *lavaboya gidiyorum*, demiş, geri geldiğinde kafasını yine suyun altına soktuğunu anlayabileceğim kadar ıslanmıştı.

Güneş yanı başımdaki Timur'un kucağında her zamanki gibi kundaklar içinde sessizce uyurken karşımda kalan küçük çiftlik evine ilerliyorduk. Kralşan onları hedef haline getirmesin, benim yüzümden yeniden zarar görmesinler diye saklanmış, devlet tarafından korumaya alınmışlardı. Timur'a her gün onları sormuşum.

Her gün.

Cemil babaya benden sakladıkları, Yakup Öz ve Mahir Kralşan'la olan bağı yüzünden kızgındım ama geçmişi yıkıp geleceği inşa etmeye çalıştığım şu günlerde kimseye kırgın kalmak istemiyor, tüm hesapları kapatmak ve kıvılcımları kalan Ahuzar'dan yeni bir ben doğurmaya çalışıyordum.

Etrafı demir tellerle çevrili alandan içeri girdiğimizde karşımızda kalan küçük bir ev vardı. "İkisi de burada mı?"

"Evet."

Sessiz kaldım. Normalde Cemil baba bakımevindeydi. İkisini de saklamak için aynı yere aldırılmış olmalıydı. Küçük eve yöneldik. Adımlarımı durduran şey evin sol yanında kalan alanda gördüğüm attı. Siyah yeleleri öne dökülürken sırtı bize dönük ve uzaktı ama onu yaralı bacaklarından tanıyabilirdim. Hatta ben Kadife'yi tek bir adımından bile tanıyabilirdim. Hiçbir zaman ondan bu denli ayrı kalmamıştım. Kalbimdi o benim, yaşamak zorlaşıyordu.

Elim Timur'un elinden usulca sıyrılırken ileriye küçük bir adım attım. Hamilelik duygusallığı içinde olsam şu an gözyaşlarına boğulmuştum ama Ahuzar hâlâ diriye. Boğazımdaki yumruya rağmen dik durmuş, sadece ileriye doğru bir adım atmıştım.

"Kadife..." dedim sessizce. Ağlayamadım ama yüreğim paramparça oldu. "Kadife!" diye bağırişım bu defa sesli ve şiddetliydi.

Özlem değil, sesimi unutmuş olma ihtimali yüreğimi yerle bir edip ağlatabilirdi. Bu korkuyla ona doğru bir adım atıp bir kere daha, "Kadife!" diye bağırdım. Korku öyle baskındı ki bu defa sesim titremişti.

Korktuğum olmadı. Bir kalp sahibini nasıl unutmazsa o da beni unutmamıştı. Başı yerden kalkmış, yelelerini rüzgâra karşı sallandırırken adımları arkasında kalan bana dönmüştü. Siyah bedeninin asiliğine rağmen alnının ortasındaki beyaz iz hâlâ oradaydı. Daima oraya alnımı yaslar, nefes alırdım. Etrafımdaki tüm karanlığa rağmen yaşama arzumu ve içimdeki ışığın kaybolmamasının nedeni o beyaz noktaydı.

"Kadife!"

Söz dinlemez, yola getirilemez, hırçın ve başına buyruktu Kadife. Bir tek beni dinler, sesimle sakinleşir, alınlarımız birbirine değdiğinde dizleri yere değdi. Elime doğmuş, birlikte büyümüş ve nefes almıştık. O, bacaklarından vurulmuştu. Ben ise defalarca kalbimden.

Kafasını bana çevirdi. Gördü mü bilmiyordum ama aniden şaha kalkmayı denemiş, etrafımıza hırçın kişneyişi dolmuştu. Bacaklarındaki yaraların etkisinden olsa gerek şaha kalkma denemesi eskisi kadar ihtişamlı değildi.

"Kadife!" diye bağırdım var gücümle.

Bir kere daha kişnedi. *Tanıdı...*

Dudaklarım titriyordu. Ona ilerlemek istedim ama hızlı yürüyemiyordum. "Kadife!" dedim yine var gücümle. *Ben sana koşamıyorum, sen bana koş!*

Koştı. Ben ona koşamadım ama o, etrafına örülü kısa duvarı yıkmak için toynaklarını hırçınca vurmuş, üzerinden atlamış ve bana doğru sendeleyerek koşmuştu. Yara bere içindeydik ama hâlâ hayatta, buradaydık. Bana doğru sendeleyerek, koşarken öyle hızlı ve heyecanlıydı ki sanki asırlardır bu anı bekliyordu.

Yanağıma süzülen yaşlar bu defa aldığımız yaralar içindi. Özlem ne denli yürek yakarsa o kadar içim acıyordu. Arkasında toz ve duman bırakarak ilerliyordu. Önüme geldiğinde önce sağıma yönelmiş, sendeleyerek adımlarını toparlamaya çalışmış ve durmuştu. Ben onu özlemiştim ama o, özlemden parçalanmış gibiydi. Burnu bana uzanmış, saçlarımı okşuyor, gözleri heyecanla açılıp kapanıyordu.

Ellerim yüzünü kavradı. "Kadife..." derken bu defa sesim de boynum da bükülmüştü.

Burnundan derin bir nefes verdiğini duydum. Hırçınlığı azalırken başı usulca önümde eğildi. Her zamanki sessiz dilimizi istiyordu. Alnımı onun alnındaki beyaz noktaya yasladığımda nefes alıp verişlerinin hızlandığını duyabiliyordum.

"Özledim seni." Yanaklarını seviyordum. "Çok özledim seni. Küsmedin bana, değil mi?" Başını çekmiş, çenesinin altını başıma yaslamıştı. Bu onun dilinde *bana sarıl*, demekti. Âdeta çenesiyle kendine çekiyordu. Hayvanların sevgisinin ne denli saf ve içten olduğunu onunla öğrenmiştim. Sadakati beni asla yanıltmıyordu.

Gövdesine sessizce sokuldum. Elim yelelerindeydi. "Özür dilerim," dedim. Eskisi gibi koşamıyordu. Yüreğinin kanatları vardı, uçacaktı. Gerilediğimde elim alnını, tüm bedenini sevgiyle okşuyordu. "Özür dilerim," dedim yeniden. Keskin kahve gözlerinin içinde kendi yansımasını, arkasında ise Timur ve kucağındaki Güneş'i gördüğümde yanağımdaki yaşları hızla silmiş, onlara dönmüştüm.

Timur'a başımla yaklaşmasını işaret ettim. "Sana birini getirdim, Kadife." Birkaç adımda yanımdaydılar. Elim ipek gibi salınan siyah yeleleri okşamaya devam etti. "Töng'e'yi zaten tanıyorsun. Sana uzun uzun anlatmıştım. Hatırladın mı?" Burnu Timur'a yaklaştı. Atların hafızası sanılandan daha güçlüydü. "Bu da Güneş," dedim, kızımın yüzünü kapatan kundağı aralarken. "Kızım..."

Onun varlığını bilmeden önce Kadife'nin bir yavrusu olduğunu görmüştüm. Onun yavrusu aslında benim göğsümde büyüyen Güneş'ti çünkü biz iki ayrı bedende tek bir ruhtuk. Bunu gerçek sevgiyle bağlanmayan hiç kimse bilemezdi. Kadife'nin burnu Güneş'e yöneldi. Timur geriler, herkesten kaçırıldığı gibi yine Güneş'i saklar sanmıştım ama bu defa kıpırdamadan duruyor, dikkatle izliyordu.

Kadife sadece Güneş'in kundağını kokladı. Burnu anında bana yönelmiş, *senin kokuna benziyor*, der gibi saçlarımda gezinmişti.

Güldüm. "Evet, benim."

Aynı saniyelerde gözlerini aralayan Güneş yine zarifçe gerindi. Onun bu bakışı için ne denli bir savaş verdiğimizden, ayağına dikenler batmadan yaşasın diye nasıl bir mücadele verdiğimizden haberi yoktu. Kadife'nin yelelerini sevmeye, alnına alnımı yaslamaya devam ettim. Karşımda kalan minik evin önünde tekerlekli sandalyede oturan Cemil babayı gördüğümde ise elim Kadife'nin saçlarından usulca geriledi.

Arkasında bir hemşire vardı ve tekerlekli sandalyeyi kavramıştı. Ona yönelen adımlarım Kadife'yi gördüğüm an kadar heyecanlı değil, buruktu. Mahir Kralşan'ın son günlerini anımsadım. Yakup Öz, Mahir Kralşan ve Cemil baba... Hepsi en nihayetinde sustukları, günahları ve arada kaldıkları kadardı ve en derin yaraları da oralardaydı.

Yavaş adımlarla ilerlerken Timur'un bir adım arkamda olduğunu biliyordum. Hep ve daima orada olacak, sırtımdaki ölümü ve yaraları kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Ona yaklaştığımda önünde eğilemeyecek kadar bedenim hasarla doluydu. Bu savaş başladığında da kemiklerim paramparçaydı bittiğinde de.

Yaklaştıkça fark ettim ki çökmüştü. Gözlerindeki ışık sönmüş, saçlarındaki beyaz tutamlar sarıya dönmeye başlamıştı. Onu son gördüğümde Kralşan adamları beni götürüyor diye eli kalbinin üzerinde yere yığılmıştı. Daha sonra öğrendiklerim ise içimde parça parça bir şeyleri öldürmüştü ama hâlâ baba bildiğim adamdı. Sevgisini, bize verdiği emekleri hiçe sayamazdım.

Karşısına dikildim ama eğilmedim. Belim hâlâ bu haldeyken imkânsızdı. Bana uzattığı eli sıkıca kavramak ve yaklaşıp ağır ağır sıcaklığına sokulmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ahuzar..." dedi güçsüz sesi. "Kızım." Parmaklarımı var gücüyle kavramıştı ama buna rağmen güçsüzdü. Bu detay üzülmem için yeterliydi. Çiftliğin her işini yapan, küçük beni tek omzunda taşıyan bir adamdı. "Geldin," dedi gözlerime umutla bakarken. "Geldin..."

Her şey oraya kadardı. Yanağıma ağır ağır bir yaş daha süzüldü. Kadife'yi gördüğümde kalbim, şimdi ise sevgim içindi bu yaşlar. "Geldim." Hıçkırarak ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Parmaklarını daha sıkı kavradım. Ben belim yüzünden eğilemedim ama onun elini kaldırıp, bizi büyütürken çatlayan ellerine derin bir öpücük bıraktım. Yanağına düşen büyük damlalar vardı.

"Çok şey öğrendim," dedim zorla yutkunarak. "Mahir ve Yakup Öz'le olan ilişkini, geçmişte Hülya denen o kadınla Mahir'i senin tanıştırdığını, Mahir ve Yakup'un babamı bizim hayatımızla tehdit ederek nasıl korkuttuğunu artık biliyorum. Onlar gibi olmamak için uzaklaşıp bize bakmayı, babamın emanetlerine sahip çıkmayı seçtiğini de."

Elimi iki eliyle kavradı. Gözyaşları şiddetleniyordu. "Ahuzar, kızım..."

“Hiçbiri önemli değil,” dedim zerre düşünmeden. “Ben kazandım, Cemil baba. Hepsi kaybetti, sadece ben kazandım,” derken çenem dikti. “Ve sana gerçek bir aileyle geldim.”

Bir adım kenara çekildiğimde arkamda kalan Timur ve kucağındaki Güneş ortadaydı. Cemil babanın kavradığım elinden titrediğini anlayabiliyordum. Timur yavaş adımlarla ilerlemiş, önünde eğilmiş ve kundaklar içindeki Güneş'i Cemil babanın dizlerine bırakmış ama elini üzerinden çekmemişti. Cemil babanın eli avcumdan sıyrılmış, titreyen gözleri, yanağına düşen yaşlarıyla dizlerine bırakılan minik cana bakıyor ve buna inanmaya çalışıyordu.

“Sen...” dedi Timur'a. “Sen o delikanlı, Tulpar...”

“Timur Töngge,” diye tanıttı kendini. Her zamanki gibi yine sert, umursamaz ve keremdu ama Güneş'in kundağının üzerindeki el sadece benim tanıdığım o adamın güven veren sarmalayışıydı. “Türk Silahlı Kuvvetlerinde üsteğmenim.” Güneş'in yüzünü kapatan kundağı parmak ucuyla çekti.

“Bu da Güneş Töngge,” diyen bendim. “Kızımız.”

Cemil babanın yanaklarına art arda yaşlar boşaldı. Yine elime uzanmış, sıkı kavramıştı. Tanıdığım o güçlü adamdan eser yoktu. Bu savaşta mücadele etmemiş ama beni bu savaş için büyütmüş gibi yorgundu. Bu dünyada en büyük yük vicdan ve bunun bıraktığı azaptı.

“Gözleri...” dedi titreyen dudakları. Diğer eli Güneş'in yüzüne dokunmak istemiş ama yapamamıştı. İncitmeye korkuyor gibiydi. “Gözleri sana benziyor,” dedi. “Sen de böyle buğulu bakardın. Burnu da aynı sen, küçücük.”

Genzim yanıyordu. Yanağıma düşen yaş silmemiş, elini daha sıkı kavramıştım. Yorgun ve yaşlı gözleri Güneş'in çehresini hayranlıkla izliyordu. Aniden bana baktığında dudakları kontrolsüzce titredi. “Baban...” dedi içimi acıtacak bir sesle. “Güneşi izlemeyi çok severdi. Hatırlıyor musun?”

Yangın büyüdü, yaşlar arttı ve ben altında kaldım. Artık eskisi kadar göz yaşlarımı yutamıyordum. İçimde onları biriktirecek bir çukur kalmamıştı. Bu savaştan sağ çıkmıştım ama ruhumun bir yanında derin bir oyuk kaldığını hissediyordum. Mucizeler vardı, tıpkı kayıplar gibi.

Göğün kالبine düşmüş en eski duanın güneş olduğunu söylerdi babam. Ve biz ona bakarken içimizdeki ateşi görüyorduk. Çünkü güneş gökyüzünde değil, kalplerde saklıydı ve yanmayı göze alabilen herkesin göğüs kafesinde en parlak şekilde parlayacaktı. Kimi için yarın kimi için bugün. Bizim içinse son nefesimizi verene kadar her gün.

“Canım, çocuğu bu denli kundağa sarmak zorunda mıydık? Sanki biraz bunaldı.”

Ellerim Timur'un kucağındaki Güneş'in üzerindeydi. Kundağı araladığımda ise Güneş tüm masumiyetiyle göz kırptırıyordu. Her geçen gün biraz daha

büyüyor, göz rengi belirginleşmeye başlıyor ve bariz bir şekilde yeşile dönüşüyor. Arkamızda bıraktığımız üç hafta daha vardı ve hayatımızda değişen tek şey artık gözle görülür bir şekilde ele avuca gelen Güneş'ti.

Saçları uzamaya başlamıştı, sarı tutamlar başının üzerinde parlıyordu. Âdem abinin söylediğine göre Timur'un küçüklüğüne benziyordu ve sarı tutamlar yaşı ilerledikçe kumrallaşacaktı. Çenesindeki çukur belirginleşmiş, yanakları dolgunlaşmıştı. Timur kucagından indirmemekte ise kararlıydı.

Tim arkadaşları Barbaros'un düğünü için yolda olduğumuz şu dakikalarda da aynı durumdaydık. Platinlerim ve belim için süreç devam ediyordu ama artık daha kolay hareket edebiliyor, Güneş'i kucaklayabiliyor ve doktorun izniyle yolculuk yapabiliyordum. Kendime geldiğim ilk anda niyetimiz Rize'ye gitmekti ve bundan önce Barbaros'un düğününe uğrayıp daha sonra memlekete geçmeye karar vermiştik.

Uçakla gelmiştik. Yorgun ve bitkin değildim ama Timur'un sessiz, endişeli bakışları daima üzerimdeydi. Belime ağırlık olmaması adına Güneş'i emzirdiğimde bile eli miniğe alttan destek oluyor, rüm ağırlığını kendine alıyordu. Hamileyken ne denli zorlandığımı gördüğü için bu halde olduğunu biliyordum. İmkânı olsa bütün beden ağırlarımı çekip alırdı.

Kundağını açtığım an Güneş'in göz kırptırır halleriyle karşılaşmak erimem için yeterliydi. Bu, heyecanımı bastırır sandım ama olmadı. Rize günleri hariç ilk defa onun hayatında derinden yer eden insanlarla tanışacaktım. Ona göre bu sıradan bir eylemdi belki ama Ahu, zayıf hafızasına ona dair detayları işledikçe güçleniyordu. Bu düğüne ondan çok benim gelmek istememin, doktora inatla sormamın sebebi buydu. Kollarında olduğum günlerde bana, daha sonra ise Güneş'e anlattığı o insanları tanımak istiyordum.

Timur, "Hava soğuk," demiş, Güneş'in yüzünü yine kundağının ucuyla kapamıştı.

Niyetinin onu herkesten saklamak olduğunu düşünüyordum zira ara ara bakıyor, *bu şimdiden güzelleşiyor*, diyor ve kafasını yeniden soğuk suya sokuyordu. Kızımın cilve konusunda bana benzediğini ise asla inkâr edemeyecektim. Poposunu zarafete kıvrarak esniyor, Timur'un sesini duyduğunda garip hallere giriyor ve babasının aklını başından alabiliyordu.

Düğün salonundan yükselen sesler eşliğinde koridorda dikilmiş, daha ciddi bir mesele tartışıyorduk. "Elbisesi görünmüyor," derken kundağı geri açtım. "O kadar süslendi kızım. Elbisesi görünmeli."

Huysuz bakışı memnuniyetsizliği için yeterliydi. Murathan'ın aylar önce alıp sepete attığı elbiseyi giydirmeden edememiştik çünkü Âdem abinin kartını patlatırken çok fazla kıyafet almıştık ve hepsi hızla küçülüyordu. Miniğim her şeyi giymeliydi. Timur'un bakışı ise eğlenmem için yeterliydi.

"Bakma şöyle. Ne güzel oldu Güneş, ona bak."

"Anasının kızı," dedi sakinlikle. "Herhalde güzel olacak. Şüpheli mi vardı?"
Gülmem kaçınılmazdı. Kilolarım hızlı gitmiş, şişliklerim inmişti. Hâlâ birkaç kilo fazlalığım vardı ama sorun etmiyordum. Sorun ettiğim şeyler topuklu ayakkabı giyememek ve onların üzerinde her zamanki gibi çenem dik bir şekilde bu düğüne giriş yapamamaktı. Beyrut'tan sonra da böyle olmuş, bir süre sonra onlara kavuşabilmişim. Bunun umuduyla yaşadığım günlerdeydim.

Üzerimdeki siyah elbise dökümlü bir şekilde dizlerimde bitiyordu. Topuklu giymediğimde kendimi Timur'un yanında nokta gibi hissediyordum ve yine öyle bir andı. Tabanları düz olan ayakkabılarımı ısıltılı seçerek kendimi tatmin etmeye çalışmışım. Sırt dekoltesini kapatmak için saçlarım yeterli gelmemiş, ben de bunun için çabalamamışım. Uzun bir süre sonra ilk defa onu korkusuzca göz önüne seriyordum. Üzerine işlenen ölümün ne önemi vardı? Ben ona, sırtıma bırakılan bu yüke rağmen buradaydım. Bu benim için bir direnişti.

Siyah gömlek ve pantolon giyen Timur her zamanki gibi aklım ve irademle oynamak için yeterliydi. Aramızda kalan tek beyaz ise Güneş'ti. Tüm karanlığımıza rağmen göğsümüzde büyüyordu.

"Keşke topuklu giyebilseydim," derken Güneş'in başındaki üç tutam saça taktığım tokayı düzeltmeye çalışıyordum. Dudaklarımdan içli bir nefes döktü. Timur düzelttiğim tokayı bozduğunda ise imalı bakışlarımın hedefindeydi. "Niye bozdun, canım?"

Ters ve huysuz bakışları anlamam için yeterliydi. Gözüne fazla tatlı gelmiş olmalıydı. "Tokası da eksik kalsın," dedi ağzının içinde. Kucağındaki kızına tatlı bir sitemle bakıyordu. "Başkasının kucağına gittiğinde ağlayacaksın, tamam mı? Özellikle Murathan amcanın."

Murathan'ın *senin kız ve benim oğlan çok iyi anlaşacak* imalarından kusmak üzereydi ve çilesinin yeni başladığının da farkındaydı. Bazen üzülmeden edemiyor, çoğunlukla gülüyordum.

"Sen de şöyle gülme, aklımı alıyorsun," dedi aynı sakin tersliğiyle. "Birken iki oldunuz, ben olayın bu boyutunu düşünmemişim."

Daha çok güldüm. "İkimiz de güzel miyiz?"

Benden daha net bir sorusu vardı. "Sence, Ahu?"

"Baba olmak sana yaradı, Töngü." Güneş'in tokasını saçlarına sabitlemiş, onun ise yakasına uzanıp düzeltmişim. "Ayrı bir hoşuma gidiyorsun, haberin olsun."

Bu da onun hoşuna gitmiş olmalıydı. Bir kolunda sıkıca tuttuğu Güneş varken diğer eli bana uzanmış, parmaklarımı sıkıca kavrayarak yanına çekmişti. Ayaklarımda topuklularım yoktu belki ama yüreğimde, zehir gibi kanımda doluşan bir sevdâ vardı. Yalınayak bile ben bu eli tutardım.

Düşüncelerimi okumuş gibiydi. Sıkıca kavradığı elini kaldırıp üzerine derin bir öpücük bıraktı. “Rahat ol,” dedi. “Sadece onlara bırak. Emin ol, zorlanmadan hepsiyle anlaşıyorsun.”

Ayağımın altına batan bütün dikenler gülle sarmalandı. Elini daha sıkı kavrayarak onayladım. Salondan içeri birlikte adım attık. O kadar uzun bir süre kaçmamız, saklanmamız ve tedbirli yaşamamız gerekmişti ki bazen bocalıyordum. Kalabalık salondan yöresel ezgiler yükseliyordu.

Kalabalığın içinde ilerlerken bize dönen hiçbir göz, korku ve endişe hissetmiyordum. Dünyanın en sıradan ailesi gibiydik ve beni yeryüzünde bundan daha çok mutlu edecek hiçbir an yoktu. On adım sonra uzun, kalabalık bir masanın önünde durduğumuzda, önümüzde en az beş adım vardı ama ilerlememiştik. Timur’un adımları yere sabitlendiğinde gözlerim karşısında durduğu masaya döndü.

Murathan’ın bizi görüp hızla ayağa kalktığını gördüm. Öyle uzun ve kalabalık bir masaydı ki dudaklarımda engel olamadığım bir şaşkınlık tebessümü belirmişti. Kalabalık olduklarını biliyor ama bu kadar beklemiyordum. Herkes aynı anda önce Murathan’a, daha sonra ise bize dönmüştü. Hiçbirini tanıımıyordum ama Murathan’ın yanında kucağında Yusuf Ali’yle bana bakan Gökçen’i görmemek imkânsızdı. Murathan’ın kolundan tutarak o da ayağa kalmış ve daima telefondan gördüğüm o tatlı tebessümünü sunmuştu. Bütün masanın aynı anda ayağa kalkması ise saniyeler içinde gerçekleşiyordu.

“Timur Komutan’ım!” diye bağırarak bize koşan ilk kişi sarı saçları alınına dökülen, mavi gözlü, yakışıklı bir adamdı. Takım elbisesinin içinde oldukça sıkı.

Arkasından gelen kişinin siması ve sesi ondan daha tatlıydı. “Komutanım!” diyerek koşuyordu.

Karşımıza geldiklerinde dertleri komutanlarının üzerine atlamak ve sıkıca sarılmak olmalıydı ama Timur’un kucağındaki bebeği ve elini sıkıca kavradığı beni gördüklerinde adımları olduğu yere çakıldı. İlk duran sarışın eleman, arkasından ona çarpan çehresi daha masum olandı.

Murathan hepsinin arasından sıyrılıp, yanımıza gelirken onu son gördüğüm halinden daha ciddi bir haldeydi ama yaklaştığında bana göz kırpmış, omzumu şefkatle okşamıştı. Kehribar gözleri Timur’a değil ilk bana, daha sonra Timur’a, en sonunda Güneş’e değmişti. Timur ne yaparsa yapsın, Güneş’in yüzündeki kundak açılmış, saçlarındaki toka ve güzelliği gözler önüne serilmişti.

Murathan’ın yüzündeki sert ifade Güneş’e bakarken dağılmış, yerine tebessüm kurulmuştu.

“Güneş kız,” dedi ağır ağır. “Aileye hoş geldin.” Kehribar gözleri bana döndü. “Hoş geldin.” Bir eli Timur’un omzuna değmiş, ona da her zamanki dostane gülüşünü sunmuştu. “Hoş geldiniz, Töngge ailesi.” Timur’un kolunu bırakmadan,

yanına dikilip bizi uzun masanın görebileceği bir konumda bıraktı. "Barut Tîmi ve tüm aileler..." diyen sesi gür ama babacandı. Sanki bu masanın en başında oturuyor, bir ailenin çınarı gibi dik duruyordu. "Tîmur Töng'e evine geri döndü," derken ise gururluydu. "Karısı Ahuzar ve kızı Güneş'le." Tîmur'un sırtına kendi aralarında bir anlaşma şekli olan tokattan atmış ve bir adım gerilemişti.

Gökçen'in yanındaki iki boş sandalyenin bizim için ayrıldığını anlamak ise yüreğimi sıcak yaptı. Uzun, dolu dolu masadaki tüm gözler bizdeydi. Şaşırdıkları şeyin ben mi yoksa Güneş mi olduğundan emin değildim. Belki de tüm ihtimaller bunu sağlıyordu. Yüzlerindeki bu şok ifadesi ise kelimelere dökemediğimden daha fazlasıydı.

"Ne?" dedi bir kadın sesi.

"Yok artık!" dedi bir başka sarışın kadın.

"Aaa aaa!" diyen kıvrıcık saçlı, genç çehreli bir kızdı.

"O may got!" diye ekleme yapan ise esmer bir kadındı.

"Nasıl?" diyen orta yaşlı bir adamdı.

"Tîmur abim para verip mi evlenmiş, baba?" diyense bir çocuk.

"Hepsine katılıyorum!" diyerek son dokunuşu yapan ise şok içinde Tîmur'un kucağındaki Güneş'e bakan ve biraz önce bize koşarken adımları olduğu yere çakılan sarışın elemandı.

Küçük bir an sessiz kaldılar. Arkadan yükselen Erzurum halayları *vay ha*, diye bağıyor, ortama garip bir şekilde uyuyordu. Kendimi zamanın dışında gibi hissetmiş, Tîmur'un elini daha sıkı kavrama isteğime engel olamamıştım ama dudaklarımda hepsine sunduğum derin bir gülüş vardı.

"Merhaba," dedim.

Konuşmam onları daha da şaşırtmış gibiydi. Hepsinin ağzı beş karış açık bir halde bana bakmasından dolayı cevap veremediklerini umuyordum. Kucağında Yusuf Ali'yle bana doğru koşan Gökçen ise ekrandakinden daha güzel ve zarifti. Mavi gözlerini ortaya çıkaracak mor bir elbise giymiş, siyah saçlarını omuzlarına dökerek açık bırakmıştı. Kucağındaki miniğin gözleri annesiyle aynı renk, dikkat çeken parlak bir maviyken simasının Murathan olduğunu tek bakışta anlayabiliyordum. Hafif büyük kulaklarıyla çok tatlı görünüyordu.

"Ahu!" dedi bana doğru koşar adım gelirken. Kucağındaki Yusuf Ali neredeyse dokuz aylık ve topluydu. Takım elbisesini giymiş, eline verilen papyonunu kemiriyordu. Gökçen'in sadece sesinin neşeli olduğunu düşünmüştüm ama attığı her adımdan, etrafına yaydığı enerjiden hayat akıyordu. Karşıma geldiğinde dudaklarındaki gülüş büyüdü. "Hoş geldin."

Aynı gülüşle karşılık verdim. "Hoş bulduk."

Yusuf Ali'yi tek koluyla tutarken, diğer kolu asla çekinmeden boynuma dolandı. Sarılışı da sesi ve etrafına bulaştırdığı hayat kadar içten ve renkliydi. Öyle ki üzerimdeki siyaha ve sırtımdaki ölüme rağmen dövmeme değen elinin

sıcaklığını hissettim. Kollarım zerre şüphe duymadan ona dolandı. Murathan'ı babacan bir adam bilirdim ama eşinin de bir o kadar anaç olduğunu yeni öğreniyordum. Eksik parçaların bir araya gelişi gibi değil, zaten bir arada olması gereken o iki parça gibi görünüyordlardı.

Gerilediğinde gözlerim Yusuf Ali'ye takıldı. Tükürüklerine aldırmadan, elini ağzına sokup papyonunu kemirmeye devam ediyordu. "Bu ne tatlılık!" dedim istemsizce.

Mavi gözleri masumiyetle bana bakarken dudaklarına büyük bir gülüş kuruldu. "Abu, abu!" dedi tatlılıkla.

"Evet, annem," dedi Gökçen. "Ahu abla." Keyifle bana döndü. "Seni telefondan tanıyor."

Yanağını şefkatle okşadım. Anne olduğum şu günlerde göğsümde her canlıya karşı ayrı bir merhamet vardı. Özellikle bebeklere dayanamıyordum. Gökçen Timur'a yönelmiş, Yusuf Ali'yi alelacele Murathan'ın kucağına itelemişti.

Gülerek Timur'un göğsüne küçük bir tokat attı. "Çok adi bir adamsın, Töngü. Sana kırk kere dedim ki kocamı bu kadar yalnız bırakma."

Bizim yanımızdaki Timur ve çevreye sunduğu bambaşkaydı. Gökçen'in bu söylediğine karşı dudağında beliren gülüş yarım ama içtendi. "Sıra kocandaydı. Artık ödeştik."

Aldığı cevapla gülen Gökçen'in hedefi bu defa Güneş'ti. "Şuna bak!" dedi tatlı bir sesle. "İnanamıyorum, çok güzel." Timur'un kucağından almak için kavradı ve bunu başardı. Bu konuda son derece hassas olduğu için direktir sanmıştım ama ona güveniyor olmalıydı. Yine de son anda duraksamıştı. Gökçen'in gülerken, ters bir bakış sunarak Güneş'i kendine çektiğini gördüm.

"Ver şunu," demişti tatlı bir terslikle. "Murathan *cimrileşti*, demişti de inanmamıştım."

Ama aynı saniyelerde ortamdan yükselen bir başka ses duyulduğunda ikisinin de eli Güneş'in üzerinde kaldı.

Pistten fırlayıp, koşarak bize ilerleyen ve damat olduğunu düşündüğüm kişi, "Komutanım!" diye bağıırıyordu. "Timur Komutan'ım!"

Arkasından koşar adım gelen gelin, eteklerini toplamaya çalışıyordu. Damadın da niyeti koşup Timur'un üstüne uçmak olmalıydı ama ben kafamı Timur'un yanından uzatıp ona baktığımda adımları olduğu yere çakıldı. İki adım daha atsa amacına ulaşacaktı ama durmuş, yanına gelen gelinin kolundan kavarken kalakalmış ve kalın kaşları havalanmıştı.

Barbaros ve Bilge olmalıydılar. Gelinlikler içindeki Bilge tahmin ettiğimden daha güzel ve tatlıydı. İşlemeli gelinliğinin etekleri uzun, gerdan kısmı ise açıktı. Zarif, su gibi bir gelin olmuştu. Barbaros'un vahşet görmüş gibi irkilen gözleri ise bende değil, Timur'un kucağındaki minik candaydı. Bir güneş nasıl aniden doğar ve güzelliğiyle bocalatırsa onu görmek de onlar için öyleydi.

“Aliş,” dedi sarışın adam. Arkasındaki tatlı yüzü adamı öne iteledi. “Koş, Barbo’yu tut.”

Aliş dedikleri genç gerçekten koşmuş ve Barbaros’u kolundan kavramıştı. Nicedir evlenmek için uğraştığını ama eşinin babası izin vermediği için yapamadığını duymuştum. Görev için gidip evli geri dönen Timur’un bile ondan hızlı olması şaşırtmış olmalıydı.

“Ay, Barbaros, o bebek var ya, Timur’un kızıymış!” dedi *eyeliner*’ı kusursuz esmer kadın. “Güneş! O da karısı, Ahuzar.”

Barbaros’un şaşırdığı ben değildim. Tansiyonu düşer gibi olmuş, sendelemişti. “Kı- Kızı...” dedi şok içinde. Eli alnına giderken gerçekten tansiyonu düşmüş olmalıydı. Aliş tutmuştu.

“Komutanım!” dedi Aliş.

Ona koşarak, “Barbo’m!” dedi sarışın adam.

“Ay, Barbaros!” diyen Bilge ise hem bize bakıyor hem de bayılmak üzere olan kocasını tutmaya çalışıyordu.

Barbaros’un eli yüreğindeydi. “Adam bir de çocuk yapmış,” dedi bayılmaya yakın bir sesle. Kollarından tutanlara inat yere yığılmak ister gibiydi. “Ben bir düğünü yapana kadar adam bir de çocuk yapmış, çocuğuyla karısıyla düğününe geliyor. Tutmayın beni, bayılacağım!”

Tuttular.

Bayılmaması için onu zapt etmeye çalışan sarışın adam bana nezih bir gülüş sundu. “Ahuzar yengeciğim, hoş geldin, Güneş’e de *hoş geldin*, diyoruz. Karşı-lama için kusurumuza bakmayın, olur mu? Arkadaşımızın evlilik kurumuyla ilgili biraz kişisel sorunları var da.”

“Duydum,” dedim. “Timur anlatmıştı. Sanırım Bilge’nin babası vermediği için süreciniz biraz yavaş ilerlemiş. Yine de hayırlı olsun. Önemli olan sonuç.”

Barbaros yeniden bayılır gibi oldu. “Yenge de biliyor. Lan, cümle âleme rezil olmuşuz! Vay ben bu başımı alıp nere gidem?”

Sarışın eleman onu yeniden tutarken bana kibar bir gülüş daha sundu. “Dedim ya, siz ona bakmayın. Kafası hafif kırıktır. Bu arada, ben Zülfikar.”

Hızla aydınlandım. İşaretparmağım ondaydı. “Kıçından vurulan?”

Barbaros’un baygınlığı sakinleşirken bu defa yüzü düşen Zülfikar’dı. Ters bakışları Timur’a döndü. “Müstakbel karınız ve kızıınıza beni böyle mi tanıttınız, komutanım?”

Masanın başında oturan bir adamdan keyifli bir gülüş yükseldi. “Bayıldım sana, Ahuzar!” Hızla ayağa kalkıp bana yöneldi. Takım elbisesi içinde uzun boylu, ince ama karizmatik bir adamdı. Yaşının hepsinden daha büyük olduğunu anlayabiliyordum. Elini keyifle uzattı. “Ben Hasan, aileye hoş geldiniz.”

Elini kavramış, tatlı bir tebessümle karşılık vermiştim. “Dolandırıcı Me-te’nin babası?” derken emin olmak ister gibiydim. Timur’un anlattığı kadarıyla

biliyordum ama bu adamın oğlunun ya para yuttuğundan ya da milleti dolandırdığından ve parayı çok sevdiğinden bahsetmişti.

Adamın yüzü saniyeler içinde düşerken eli elinden sıyrıldı. Onun da ters bakışları Timur'daydı. "Püğ!" dedi isyan etmek yerine. "Böyle mi tanıttın beni?"

Ortalardan bir el kalktı. "Beni nasıl tanıttı, yenge?" diyordu sesi gür bir adam. Başı ileri uzandı. "Ben Süleyman."

"Aybüke'nin âşığı," dedim gülerek. "Uzun süre peşinde koşmuşsun."

Süleyman hafifçe gerilediğinde yanında oturan esmer, siyah saçları omuz hizasında biten kadınla göz göre geldim. Kucağında ona benzeyen oldukça tombul bir kız bebeği sıkıca tutuyor hatta bağrına basıyordu. Muhtemelen beş altı aylık olan bebek minik Burçe, bu kadın ise Süleyman'ın peşinde koştuğu Aybüke olmalıydı.

Aybüke'nin siması ve çehresi sertti ama asil ve güzel görünüyordu. Dudağının kenarında minik bir gülücük belirmiş, bir eliyle kızını tutarken diğer elinin iki parmağını önce kendi gözüne, daha sonra ise Timur'a çevirmişti. Kendince o da *beni de mi böyle anlattın ya da gözünü oyacağım*, demek istiyordu. Çözebilmiş değildim.

Süleyman'ın işaretparmağı yanındaki eşi ve kızındaydı. "Timur Komutan'ım, kazandığımdan da bahsettiniz mi?"

"Etti," dedim. "Kızınızı da anlattı."

Timur hepsine sessiz ve umursamaz bakışlarını sunuyor ama bunu dudağında yarım bir gülüşle yapıyor, ailesini özlediğini gösteriyordu. Gökçen en sonunda Güneş'i kucağına almayı başarmıştı. Murathan ve Yusuf Ali'nin yanına sokulmuş, Karakurt ailesi olarak Güneş'i seviyorlardı.

"Bak, evlat," dedi Murathan, Yusuf Ali'ye, "Güneş kız. Neymiş adı?"

"Bebe!" dedi Yusuf Ali. "Babi, bebe!"

"Evet, babam, bebek," diye onayladı Murathan. "Benim aldığım gelinliği giymiş." Timur'a keyifli bir gülüş sundu. "Bu, anlaştığımız anlamına mı geliyor?"

Timur'un sessiz ters bakışı Murathan'ın sesli bir kahkaha atması için yeterliydi. Yusuf Ali minik parmağını Gökçen'in kucağındaki Güneş'e uzattı. Güneş'in elini minik dokunuşlarla seviyordu. Güneş'in bu dokunuşla kundak içinde yine nazlı nazlı gerindiğini gördüm. "Yiyeceğim!" dedi Gökçen erimeye yakın bir sesle. "Şuna bakın, nasıl da nazlı."

Yusuf Ali ise bu minik eli sevmiş olmalıydı. "Babi, bebe!" diye şakıyor, kucaklamak için ileri eğilmeye çalışıyordu.

Onu Murathan'ın kucağından alan bu defa Timur'du. "Oyuncak mı lan o?" dedi ağzının içinde. "Gel buraya, biz seninle adamakıllı hiç tanışmadık."

Kucağındaki Yusuf Ali'yle küçük bir an bakıştılar. Timur sessizce *n'aber*, der gibi göz kırptığında Yusuf Ali'nin net bir cevabı olmuş, yüzünün ortasına tokadı indirmişti.

Kendi kızına dünyanın en narin varlığı gibi davranan, dokunmaya korkan Timur saniyesinde Yusuf Ali'yi mermi gibi kolunun altına almış ve elimi bırakmadan ilerlemişti. "Huyu aynı sen, Karakurt," diyordu bir yandan da.

Güneş'i, Murathan kucaklamıştı. "Lan, düzgün tut oğlumu! Seninki çocuk da bizim ki ne? İt!" diye arkamızdan ilerledi. "Tüfek mi lan bu?"

Oysa Yusuf Ali bu durumdan memnundu ve neşeli kahkahalar atıyordu. Masaya en sonunda oturduğumuzda tüm gözler yine bizdeydi. Timur çaktırmamış ama Yusuf Ali'nin yanağına derin bir öpücük bırakmıştı. Baba olduğu şu günlerde o da bu minik canlara kıyamıyor olmalıydı. Yusuf Ali tokat atmayı bırakıp yanağından öptüğünde ise çocuğu âdeta yine mermi gibi Murathan'ın kucağına savurmuş ve Güneş'i almıştı. Yusuf Ali ise yine bunu oyun sanmış, şen bir kahkaha atmıştı.

Gözlerimi onlardan alıp nihayet herkesle tek tek tanıştım. Tüm Barut Tîmi, aileleri, anneleri ve babalarının sevgisiyle sarmalandım. Öyle ki ömrümde ilk defa bu kadar uzun bir aile masasında oturuyor, herkesin odağında kalıyordum. Çekinmiş ama garipsemiştim. Ömrüm boyunca yaşadığım sessiz ve küçük yaşamı bilirdim. Benim ailem ise küçüktü. Asıl ailenin ne demek olduğunu yeni öğrendiğim günlerdeydim.

Her biri birbiriyle kavga ediyor, daha sonra gülüyordu. Şakalaşıyorlar, saklanmıyor, korkmadan yaşıyorlardı. İlgi odağı ise Güneş ve bendim. Şaşırmış, Güneş'in kundağını aralayıp hayretle bakmış ama Timur'un omzuna sarılıp, özlemlerini çekinmeden belli etmişlerdi. Öyle ki dakikalar sonra kendine gelen Barbaros bile Güneş'e bakarken şaşkın bir şekilde gülüyordu. Büyük ve gerçek bir aileydi onlar. Bu zamana kadar bu denli büyük bir ailenin var olabileceğini bile hayal edemezdim.

Onları Rize'ye davet edip resmi olarak düğünümüzün olacağını söylediğimizde masada yine ufak çaplı bir kaos yaşanmış, Barbaros yeniden bayılmıştı. Her zamanki gibi yardımına ilk koşanlar ise Zülfikar ve Alican'dı. *Adamın evlenip çocuk yaptığı yetmiyor, bir de düğününe gelip bana düğününe gel diyor, diyerek ağıt yakıyordu.* Komik ve tatlıydı.

Yanı başımızdan ayrılmayan Yusuf Ali ise Güneş'i sevmiş olmalı ki parmağını inatla ona uzatıyordu. "Bebi," diyordu tatlı sesi. "Gun gun!"

Murathan iddia ettiği gibi hep bu an için yaşamış olmalıydı. Barbaros'un baygınlıklarını keyifle izliyor, Yusuf Ali, Güneş'i daha iyi görsün diye destek oluyordu. "Adını da hemen ezberledi evladım, gördün mü?" dedi keyifle. "Evet, babacığım, gum gum. Yani karanlığa doğan Güneş kız." Oğlunun parmağını kavramış ve Timur'un kucağındaki Güneş'in burnuna dikkatle dokundurmuştu. "Bak, minicik."

Yusuf Ali neşeli bir kahkaha daha atıp, ellerini birbirine vururken Güneş uykusunda gülüyordu. Yarım ve çapkın sayılabilecek bir gülüştü. Timur'un hoşuna

gitmeyecekti ama bu ilgi kızının hoşuna gitmiş olmalıydı. Yusuf Ali'nin parmakları bu defa minnacık saçlardaki tokayı sevmeye derdindeydi.

Timur yanılmadı. Derin bir nefes verdiğini duydum. Güneş'in saçlarındaki minik beyaz kurdeleyi çıkarmış ve masanın üzerine savurmuştu. "Sana *şunu takma, Abu*, dedim. Al işte! Aldık başa belayı," diye homurdanışı banaydı. Ters bakışları yanı başından ona bakan Murathan ve oğluna döndü. "Uzak dur, söverim."

Normal şartlarda bu uyarıyı asla yapmaz, söverdi.

"Sövenezsin," dedi Murathan. Boşta kalan elini masaya iki kere vurdu. "Görev bitti, oğlum. Düştün yine elime. Şu an itibarıyla ben senin komutanım. Rütbedeyiz. Asıl ben sana söverim."

"Siviliz," dedi Timur. "Öyle bir söverim ki Karakurt..."

Kızdı ama güldü. Tersledi ama sevdi. Her zamanki gibi sessiz durdu ama varlığı yetti. Bir kolunda kızımız varken diğer elini masanın altından bacağıma sabitlemişti, kendi küçük ailesini hiçbir karanlık yokken bile korumaya devam ediyordu. Kaybetmek ne demek biliyor, severken gözünden sakınıyordu. Neden böyle olduğunu, sevgisinin yoğunluğunu sorgulayıp dururdum. Masadaki herkes teker teker önüme bir şeyler bırakıp, tanımadıkları halde neşeyle yüzüme gülerken nedenini anladım ve bir kere daha sendeledim.

Bu hikâyenin tek yalnızı bendim.

Eskiden.

Artık umut vardı. Hepsine derin bir gülüş sundum. Kolay ısınmaz, yılların yaşanmışlığının ağırlığıyla mesafeli dururdum ama sundukları sevgiye bunu yapamadım. Gökçen belimin durumunu bildiği için nereden bulduğunu bilmediğim bir yastığı sırtıma yerleştiriyor, Zülfikar'ın uğruna kurşun yediği sevgilisi Duru, Güneş'in çantasından emziğini bulmama yardım ediyor, hepsi ilk defa gördükleri beni saniyeler içinde yıllardır bu masada oturuyormuşum gibi kabulleniyordu.

Sessiz bir minnetle izledim. Timur aniden bacağıma bırakıp elimi kavradığında gözlerim ona döndü. Güneş onun kucağında, Yusuf Ali Murathan'ın kucağında uyurken kafaları birbirine değiyor, ikisi de ağzı açık bir halde uyukluyordu. Timur'un gözlerinin değdiği yer ise karşıda kalan bir masaydı. O noktaya bakmış ama kime odaklandığını anlayamamıştım. Aniden ayaklanan yaşlı adamın gözlerinin bizde olduğunu gördüğümde ise ona odaklandım.

Timur, Güneş'i bırakmadan ayağa kalktı. Karşıdaki adam ağır adımlarla bu yöne geliyor, kır saçları alnına dökülürken yere değen her adımını asaletle atıyordu. Onu gören tim üyelerinin teker teker ayağa kalktığını gördüm. Bir komutanları ya da üst rütbeli biri olmalıydı.

Birkaç adım sonra Timur'un karşısındaydı. Yaşlı, koyu gözleri bilgelikle bakıyor, çenesi asil bir şekilde dik duruyordu. Bu bakışlar bana, daha sonra ise

Timur'un kucagındaki bebeğe bakarken ağır ağır yumuşamış, yerine babacan bir ifade bürünmüştü.

"Komutanım!" dedi Timur sert bir sesle.

Bunu ondan ilk defa duymuyordum. Gerçek bir asker gibi sert, disiplinli ve özverili bir şekilde selam vermişti. Masadaki *Hayri Albay*, diye mırıldanmaları duyduğunda ben de istemsizce ayağa kalmak zorunda kalmıştım.

Adamın eli sessizce kundağa uzandı. Uyuyan Güneş'e baktı ve geriledi. İfadesi askeri bir disiplinle yoğurulmuş olmaktan dolayı sertti ama dudagının köşesinde beliren minik gülüş hislerini anlatmak için yeterli gelmişti.

Timur'un kolunu babacan bir sevgiyle okşadı. "Seninle gurur duyuyorum," derken sesi, görüntüsü kadar sert değildi. "Hep duydum, daima duyacağım, Töngç," dedi. "Sana hep daha fazlası olduğunu ama canının kıymetini bilmen gerektiğini söyledim, hatırlıyor musun?" Sessiz kaldı Timur. İfadesiz ve tam bir askerd. Albay'ın eli ise kolunu bir kere daha okşadı. "Artık zaafıların var. Dilerim artık canının kıymetini bilir, mermilerin önüne düşünmeden atlamaktan vazgeçersin. Unutma, artık geride bekleyenlerin var. Ömrün uzun ve bahtiyar olsun, oğlum. Bu ülke yaptıklarını asla unutmayacak."

Sessiz kalmaya devam ediyordu Timur. Buna rağmen yutkundüğünü gördüm. Kucagındaki Güneş'i daha sıkı kavramıştı. Hayri Albay arkasını dönüp gittiğinde kavrayacağı ilk el yine benim elim olacaktı. *Canım*, derdim ona. Can bildiği bana koşacak, ailesi bildiği bizi sıkıca kavrayacaktı. Bizim hikâyemiz de kaybolanların değil, kalanların sımsıkı birbirine tutunmasıyla yazılacaktı.

Yeniden masaya oturduğumuzda herkes kendi halinde, biz ise kendi küçük dünyamızdaydık. Güneş'in düşen emziğini verirken bana odaklı hayranlık dolu bakışlarını yakaladım. Boynu hafifçe bükülmüştü.

"Bir kere *canım*, desene," dediğinde benim duyabileceğim kadar sessizdi.

Sebebini sorgulamadım. "Canım," dedim tüm kalbimle.

Gözlerinden akan hisse *sevgi* demek az, *aşk* demek eksik kalacaktı. Dudaklarında beliren tebessüm baharın en taze gülü gibiydi. Nahif, içten ve küçük. Kimseyi umursamadan dudaklarını şakağıma yasladı. "Arttırıyorum," dediğini duydum. "Candan öte'm..."

Bir kolunda Güneş uyuyorken diğeri bana dolandı ve kendine çekti. Can canana kavuştu, gül bülbüle, Timur ise sessizce Ahu'suna. Bu hikâyeden de yeni bir rivayet doğdu. Gökyüzü iki kez aydınlandı. Biri, güneşin doğuşuydu. Diğeri ise gülle bülbülün aşkı. Herkes sustu, gül de bülbül de.

Geriye sadece bu aşkın destanı kaldı.

11. BÖLÜM

*Elime dokunduğu an elin,
Güneşler açıyorum sahi, ondan mı?
- Attilâ İlhan*

Karadeniz'in ruhunun olduğunu söylerler. Ve bir de hırçın dalgaların haksızlık yaparı, ah alanı ve âşıkları yuttuğunu. Öfkeyle dağlara yaslanan bu deniz yabancıları sevmez, eteklerine kabul etmezmiş. Ruhu düşmanca kabırır, içine çeker ve yok eder, adının karalığı aldığı ahlardan gelirmiş. Sessizliği öfkeden, soğukluğu gömdüğü sevdalardanmış.

Onun bu yüzüne bakanlar bu denizin derinliklerinin ne denli uçsuz bucaksız olduğunu bilmeyenlerdir. Büyük olan her şeyin öfkesi de büyüktür sevgisi de. Benim için de karşımda duran bu deniz öyleydi. Kara ama dingin bir deniz. Çünkü en dibini görmüştüm ve sanılan kadar soğuk değildi. O denizin bir kalbi vardı. Beni yutmuş ama ölmeme izin vermemişti. Ne denli soğuk ve karanlık olduğunu en iyi ben bilirdim fakat hâlâ onu seviyordum.

Çünkü ben, memleketi seviyordum.

Arka koltukta otururken elim pusetinde uyuyan Güneş'in göğsünde, gözlerim sahil boyunca uzanan denizdeydi. Timur arabayı sessizce sürüyor, radyodan kısık sesli, anlamlandıramadığım bir melodi yükseliyordu. Rize tabelasını geçtiğimiz şu anda ise radyoya düşen yeni bir frekans ve şarkı vardı.

*"...bu gaybana Sevdaluk ne yana olsa döner,
Bu gaybana Sevdaluk kırk tarafa da döner..."*

"Timur," dedim. "Sesi açar mısın?" Aynadaki gözleri bana değmiş ve sorgulamadan radyonun sesini açmıştı. Uykuya babasının kokusuyla dalıyordu ama uyurken benim elim göğsündeyse daha derin bir uyku çekiyordu. Onu göğüs kafesimde saklarken elimi bir an bile üzerinden çekmediğimi ve kaybetmekten korktuğumu biliyor gibiydi. Şarkı yüksek bir sesle devam etti.

*"Gel kaçalum sevdiğim dağların arasından,
Yandım da öleceğim bu yürek yarasından..."*

Dudaklarıma kurulan tebessüm derinleşti. Aklıma düşen an uçurumlar değil, buraya ilk geldiğim andı. Arkamızda bıraktığımız bir cehennem, sırtında ölüm, bedenimde kurşun yarası varken yine bu arka koltukta idim. Buruk tebessümüm büyürken bakışlarım denizden kopmuş, Güneş'in tatlı yüzüne dönmüştü.

Bu defa tek değildim.

Ona memleketi göstermeyi o kadar çok istemiştim ki yüreğim kaynıyordu. Belki burada doğup büyümemiştim ama ruhum burada ilk defa yaşadığını hissetmişti. İnsan gözünü açtığında gördüğü yeri memleket bilmez miydi? Benim ruhumun gözünü açtığı ilk kalp Timur'un yüreği, sevgiyle sarmalandığım ilk yer ise Timur'un memleketiydi. Ve burası artık hepimizin memleketiydi.

Gülüşüm hüzne bulandı. Bu defa arkamızda bıraktığımız bir cehennem olmadan buraya adım atmak garip bir histi. Kaçmıyor, saklanmıyor, kendimizi gizlemeden ağır ağır ilerliyorduk. "Timur," dediğimde gözlerim hâlâ Karadeniz'deydi.

Kahveleri, aynadan bize odaklandı. Yavaş ve dikkatli sürüyor, bizi asla sarsmıyordu. Oysa saklandığımız günlerde hoyratça sürer, beni arkamızdan gelen ateşten saklamak için son sürat giderdi. Kurşunlar yanmış ama âşıklar ölmemişti.

"Buraya beni ilk getirdiğin günü hatırlıyor musun?" Gözleri yeniden yola dönmeden önce yaşanmışlıkların ağırlığıyla başını ağır ağır salladı. "Bir gün Güneş'le geri döneceğimizi tahmin eder miydin?"

Başı usulca iki yana sallanırken yandan yüzünü görüyor, dudağının köşesine takılan yarım gülüşü hissediyordum. "Etmezdim," dedi saklamadan. "Sen olmasan ben bu memlekete de bir ömür ayak basmazdım."

Hüzünlü, buruk, içten bir gülüşle karşılık verdim. "O zaman *iyi ki biz mi?*"

Gözlerimiz aynadan denk düştü. "İyi ki," dedi tek solukta.

Cevabım omzuna dokunmak ve sevgiyle okşamak oldu. Parmaklarımı kavramış ve avuç içime derin bir öpücük bırakmıştı. Şehre girdiğimizde etrafımızdan geçen insanları, binaları ve yeşille sarmalanmış denizi yakından görmek yüreğimin sıkışmasına neden oldu. Her ne olursa olsun, ben *ev* diye hep buraya koşacaktım. Benim kadar hırçın olan bu denizi anlıyor, öfkesini ve karanlığını Timur'un beni sarmaladığı gibi sahipleniyordum. *Dikensiz çiçeği herkes baş tacı eder, mesele gülü dikeniyse sevmek*, derlerdi. Sakin bir denizde herkes yüzerdi. Mesele gözü kara olan bu denizdi.

Timur beni sevmeye devam ederek benliğimi kendime sevdirmişti. Ben de onun memleketini sevecek ve ona da sevdirecektim.

Sokakları biliyor olmanın verdiği his anlatabileceğimden daha fazlaydı. Bu yolun nereye çıktığını, sol yanımızda kalan telefon direklerini ve hangi yola sapsak merkeze ineceğimizi çok iyi biliyordum. Eski bir dostta yıllar sonra kavuşmak gibiydi bu şehrin sokaklarında ilerlemek. Mesela ilerlediğimiz bu yolun nereye çıkacağını biliyordum. Şehir içinden ayrılıp ilerlediğimiz toprak yolun sonu mezarlığa çıkıyordu, bunu da biliyordum.

Timur'un tüm kayıplarına...

Bu şehre ne zaman adım atsa ilk onlara gidecek, daima üç mezarın önünde diz çöküp, mezar taşlarına el sürmeden evimize gitmeyecektik. Güneş'i onlarla tanıştırmak isteyen yanım bundan memnundu. Güldeste yeğenini, Şehrazat

torununu, o minik can ise yansımasını görmeliydi. Canlarından çok sevdikleri Timur, ailesiyle karşılarında olmalıydı.

Toprak yolda tozu dumana katarak değil, yavaşça ilerledik. Ağrılarım eskiye nazaran iyi durumdaydı ama sözkonusu ben ve Güneş olduğumuzda asla umursamaz olamıyor, iyi olduğuma iknada zorlanıyordu. Barbaros'un düğününden sonra yola düşmüştük. Olabildiğince yavaş sürdüğü için saatlerdir yoldaydık. Şikâyetçi değildim. Yolları izlemeyi, memlekete giden her anı seviyordum.

Ne ben *nereye*, dedim ne de o söyledi. Artık sessizce anlaşıyor; eksiklerimizi, kayıplarımızı ve yaralarımızı ezbere biliyorduk. Büyük mezarlığın önünde durduğumuzda araçtan inerken de sessizdik. *Anlat*, demedim, sormadım, sorgulamadım. Bu defa Güneş'i ben kucaklamış, uyandırmamaya dikkat ederek göğsümde saklamaya çalışmışım ama uykusu hafifti. Anında minik gözler aralanmış, her zamanki gibi kundak içinde olmasına rağmen nazlı nazlı esnemişti.

Timur elimi kavradığında sessiz adımlarla ilerledik. Girişteki kulübesinden bizi gören bekçi hızla dışarı çıkmış, yüzünde şaşkın bir sevinç belirmişti.

"Uy, Zehiroğlu!" dedi neşyle.

Güldüm. Tulpar, Töngge, Timur ve Kanpusu... Hepsine yanıyordum ama Zehiroğlu bir başkaydı. Sevdasını yeşilliklerin arasına saklamış, kimsenin dokunmasına izin vermemişti. Kalbinden vurulmuştu Zehiroğlu ama sevmekten asla vazgeçmemişti. Yüreği kanarken sevmeye devam etmek, her yiğidin harcı değildi.

Beni ve kucağımdaki kundağı gördüğünde yüzündeki tatlı neşe şaşkınlığa döndü. "Uy!" dedi titreyen bir sesle. Kaybolduğumu ve yaşadıklarımızı biliyor olmalıydı. Yoksa biz ele ele ilerlerken, onun hızla mezarlıktan çıkıp toprak yolda, "Kalkun, ula!" diye bağırarak koşmasının başka bir izahı olamazdı. "Zehiroğlu karısını bulmuş! Âdem, ula Âdem, bir de torunun olmuş! Kalk ula Rize, Zehiroğlu memlekete yine geri döndü!"

Bakışlarım küçük bir an arkama dönmüş ve ona takılmıştı. "Neden bağı- rıyor?" demeden edemedim. "Tüm bunların Rize'yi ilgilendirdiğini sanmı- yorum."

"Unutmuşsun memleketi," dediğini duydum. "Burada insanların neyi, neden yaptığını sorgulamaman lazım. Ayrıca tüm Rize, Zehiroğlu'nun deli gibi karısını aradığını biliyor."

Unutmamıştım ama her defasında biraz daha şaşırp yine de sevebiliyordum. Dağdan dağa bağırان, sürekli kavga eden, yüksek tonda konuşan, gergin, öfkeli, küfrü bir övgü biçimi olarak kullanan, dedikodu seven ama yardımını esirge- meyen, bir sözü kırk kere tekrarlayan bu memleketin insanlarını seviyordum çünkü benzer pek çok ortak noktamız vardı. Beni aradığı gerçeği ise sonsuza kadar kalbime batacaktı.

Sadece tebessüm etmiş, "Unutmam," demiştim. "Buraya dair hiçbir şeyi unutmam."

Elimi daha sıkı kavraması kendi dilinde verdiği cevaptı. Adımlarımız üç mezarın önünde durduğunda elim parmaklarından sıyrılmış, kucığındaki minik iki kolumla kavramış ve sessizce Timur'a uzatmıştım. Güneş'i ailesiyle o tanıştırmalıydı. Aynı sessiz döngümüzdeydik. Niyetimi anlamış, kızını asla itiraz etmeden ve sorgulamadan kollarının arasına almıştı. Güneş'in gözleri parlıyor, dudaklarındaki minik emziğiyle babasına bakıyordu.

Her zamanki gibi üç mezar da tertemiz ve çiçeklerle kaplıydı. Âdem abi onların taşına bir çamur değmesine bile izin vermiyordu. Duraksamama neden olan şey bu defa onlar değil, Bebek Yılmaz mezarının yanına eşilen boşluktu. Rize'ye yine yağmur yağmış ama o çukuru kapamaya hiçbir şeyin gücü yetmemiş gibiydi.

Gözlerim istemsizce Timur'a döndü. Bu üç mezarın etrafına hiç kimsenin gömülmeyeceğini, Âdem abinin buna izin vermeyeceğini biliyordum. Rize'yi sevdiği kadın için gül bahçesine çeviren o adam, mezarını da aynı sevgiyle koruyordu.

"Orası?" dedim istemsizce. Çenem boşlukta idi.

Dönüp o noktaya bakmadı. "Ben kazdım," dedi beklenmeyecek bir netlikle. Gözleri Güneş'ten kopup bana dönmüştü. "Şayet siz şu an burada olmasaydınız o mezarda ben olacaktım."

Kalbimin parçalandığını hissettim. Onsuz geçen günlerimi yazdığım günlüğü okurken yüzünde beliren acı ifadenin aynısının üzerime kurulduğunu hissediyordum. İnsan kendi acısını ah bile etmeden çekiyordu ama aynı acı sevdiğine değdiğinde kalp denen bu varlık yerle bir oluyordu. Boğazıma ağır bir yumru oturdu. Güneş'in varlığını bilmesem ben de düşünmeden kendim için bir mezar kazardım. Ama geçmiş i geride bırakıp, yeni bir hayat kurmaya çalışırken bu anların üzerimize çöreklenmesine, pençelerini tenimize geçirmesine izin vermek istemiyordum.

Elini sessizce kavrayıp omzuna yine derin bir öpücük bırakmaktan başka bir şey yapamadım. Bedenine daha sıkı sokulduğumda geçmiş i konuşmadık. El ele üç mezarın karşısında durduk. Parmaklarını daha sıkı kavramışken karşımda yatan canlara bir ömür minnet duyacaktım. Onlara Timur Töng e gibi bir sevdayı borçluydum.

Bulutların arkasında parlayan güneş kızımızın yüzüne vuruyordu. Gözleri kısıp, aralanırken, tatlı yumruklarını çırpınarak kundağın dışına çıkarmayı başarmıştı. İkimiz de sessizce dua okuyorduk. Gün ışığı, kızımızın yüzünü parlatığı kadar mezar taşlarını da parlatırken adımları gerilemiş, onunla birlikte ben de gerilemek zorunda kalmıştım.

Elimi bıraktığında Bebek Yılmaz'ın mezarının üzerine düşen solmuş yaprağı parmak ucuyla kavramış ve yere savırmıştı. Kucığında kızı varken o minik mezarın Âdem'e ne denli derin bir acı verdiğini anlıyor olmalıydı. Güneş'i daha sıkı sarmaladığını gördüm.

İlerlediğinde bir adım arkasında olan bu defa bendim. Parmakları annesinin mezar taşının üzerine düşen bir parça tozu daha silmiş, ablasının mezar taşına ise derin bir öpücük bırakarak dikleşmişti. Sessiz tüm kelimelerini parmaklarından akıtıyor, *ben buradayım*, diyordu. Bu üç mezarın karşısında daima boynu bükük durur, *özür dilerim*, derdi.

İlk defa, "Teşekkür ederim," diye mırıldandığını duydum.

Cevap rüzgârın uğultusu ve Rize'nin semalarından eksilmeyen gök gürültüsü oldu. Yine yağmur yağacak ama bu defa ardından güneş doğacaktı. El ele mezarlıktan uzaklaşmadan önce arkamı dönüp onlara baktım. Güldeste'nin mezarına, Timur'un öptüğü yere konan minik bir kuş vardı. Babamın, mezarlıkta yaşayan kuşların, toprağın ve gömülenlerin ruhundan bir parça olduğunu söylediği anı anımsadım. Güldeste ve Şehrazat geride bıraktıkları yaşamdan mutluydu. Minik serçe Timur'un elinin değdiği yerlere konuyor ve üç mezarın üzerinde de uçuyordu.

Zehiroğlu o mezarlıktan çıkarken ilk defa başını yere eğmedi. Adımlarını hüznle atar, ses çıkarmasından korkardı ama bu defa korkmamıştı. Dimdik girdiği o mezardan yine aynı gücüyle çıktı. Eştiği mezarı ise Rize'nin yağmurları doldurup kapatacaktı.

Yeniden arabaya bindiğimizde sessizdik. Ardımızda bıraktıklarımız Timur'un ruhunda benim ise yüreğimde varlığını sürdürmeye devam edecekti.

Aknene'ye gitmek için yola devam ettiğimizde de aklımda sadece buraya ilk geldiğim an vardı. Özlediğim manzaraya daldım. Dakikalar sonra araba durduğunda her zaman ki gibi zirvede, evdeydik.

O gün Ahuzar'ın bedeni yara bere içindeydi. Yürüyememiş, sadece kollarını Timur'a dolamış ve değersiz hayatını ondan aldığı güvenle hayatta tutmaya çalışmıştı. Ama bugün arabadan inen Ahuzar'ın ayakları yere basıyordu. Hüznüm yine kendim içindi.

Güneş'i kucaklayan bu defa Timur'du. El ele köye girdiğimizde her yere özlemle bakıyor, meydandaki kahvenin önünde İlhami ve Rahmani'nin oturacağını, minik bakkal ve fırından çıkan amcaların bize bakacağını biliyordum. Kadınlar yazmalarını ağzına sararak yanımızdan geçecek, kimisi selam verecekti. Ayaklarında lastikleri, bellerinde kuşakları, başlarında pullu yazmaları olacak, güneşin yaktığı kırmızı yanaklarıyla gülümseyeceklerdi.

Köyü dışarıdan saklayan küçük ağaçların arasından sıyrılıp meydana indiğimizde görüntü yanıltmadı. Her şey en son bıraktığım gibiydi. İlhami ve Rahmani bile. Beni bu meydanda kucağında taşıırken her biri nasıl şok içinde baktıysa şimdi de aynı bakış içindeydiler. Zehiroğlu'nun karısını aradığını onlar da biliyor olmalıydı.

İlk ayağa kalkan İlhami ya da Rahmani'ydi. Emin değildim ve hâlâ onları ayıramıyordum. Bu amca çocukları farklıydı ama bir o kadar da benziyordu. Ağzındaki çayı püskürtmüş, "Uy nenesunun bacağına!" diyerek ayaklanmıştı.

Havalar soğumaya başladığı ve sabahın erken saatleri olduğu için meydan boştu. Oysa daima dolu dolu olur, çay içen amcaların kaşık sesi eksik olmazdı. Birkaç kişinin bakışları bize dönmüş, gözleri irileşmişti.

"Bir şey soracağım," diye mırıldanmak zorunda kaldım. "Yaşananların yüzde kaçını biliyorlar?"

Parmaklarımı daha sıkı kavradı, "Zehiroğlu'nun deli gibi tüm denizde karısını aradığını biliyorlar işte," dedi tek solukta. "Yeterli."

Bize dönen gözlerdeki hayret ve şaşkınlık o gün ormanda patlayan silahtan daha fazlasını bildiklerini gösteriyordu. Kadir Töng'e nereye gömülmüştü, bilmiyordum ve bunu Timur'a asla sormamıştım. Eminim o da bunu bilmiyordu. Varlığına yaslanmaktan başka bir şey yapamadım. Karadeniz Zehiroğlu'nun canını yutar mıydı? O farkında değildi ama memleketi onu seviyordu. Bir can almış, iki can vermişti. Tıpkı ondan aldığı her şey gibi. Onu sevene cömertti bu deniz.

Şaşkınlıkla bize bakan İlhami ya da Rahmani, "La, İlhami, koş gel ha bu yani!" diye bağırduğunda konuşanın Rahmani olduğunu anladım.

Çay ocağından çıkan İlhami umursamazca bardak siliyordu. "Ula, bağurma, itun enu-" Bizi gördüğünde duraksamış hatta elindeki bardak aniden yere düşüp ayaklarının dibinde kırılmıştı. Şaşkınlıkla göz kırptırdı.

"Ula, benum gördüğümü sen de görüy misun?" dedi Rahmani.

İlhami şaşkınlıkla başını salladı. "Asi sen benum gördüğümü görüy misun?"

İkisi de aynı anda, "He, çördüm oni!" derken Timur her zamanki gibi etrafında olan hiçbir şeyi umursamadan ilerliyordu.

Bu şaşkın hallerini özlemiştim. Başımla minik bir selam verdiğimde ikisi de koşar adım bize geliyordu. Başımızın üzerinde dönmeye başlayan atmacanın gür sesi ise duyulmayacak gibi değildi. Karadeniz bu defa sadece Zehiroğlu'nun değil, benim de geri gelişimi kutluyor gibiydi.

Atmacaya değen gözlerimde umut, dudaklarımda tebessüm vardı. O kuş Resul'ün berrak mavi gözleriydi. "Geldim, Resul..." derken mırıltım sessizdi. "Geldim, Aknene..."

Adımlarımız yavaş ama kendinden emindi. Yanımızdan geçen köy kadınları yazmalarını dudaklarına kapatarak bize bakarken bu defa şaşkın değil tanıdığım, bildiğim bir yuvaya dönmenin huzuru içindeydim. Adımlarımızı durduran şey nefes nefese yolumuzu kesen İlhami ve Rahmani'ydi.

"Ula, ula ula ula!" dedi Rahmani. Şaşkın gözleri benden kopup Timur'un kucığındaki Güneş'e takıldı. "Ha bu ne du da?"

Timur'un net bir cevabı vardı. "Bebek."

İkisi de aynı anda şaşırdı. "Kimun?" deme gafletinde bulundular.

Kucağında Güneş olmasa Timur'un bu soruya son derece net bir cevap daha vereceğine emindim. "Benim kucığımda olduğuna göre," deme nezaketini gösterdi.

Yeniden aynı anda şaşırdılar. Bakışları bana döndüğünde tatlılıkla gülümsemiş ve omuz kaldırmıştım.

Rahmani'nin elleri aynı şaşkınlıkla bana döndü. "Ee, *deniz Zehiroğlu karısını yuttu*, dediler!" Parmakları Timur'a döndü. "Ha bu uşak seni ararken oldi ha buralarda perişan."

Acı unutulmuyordu ama bıraktığı iz azalmaya başladığında onu gülerek saklayabiliyordunuz. Dudaklarımdaki gülüşün nedeni buydu. Onları gerçekten özlemiştim.

"İyi," dedi Timur ifadesizce. "Bu bilgiyi size verenlere şimdi gidin, *Zehiroğlu aradığı canı bulmuş, karısı ve kızıyla memlekete geri döndü*, deyin."

Adımları ilerlediğinde kenetli ellerimiz yüzünden onunla birlikte ilerlemem gerekmişti. Bize aynı şaşkınlıkla bana İlhami ve Rahmani'ye tatlı bir gülüş daha sundum. Ne diyebilirdim ki? Hayat mucizelerle doluydu. Aknene ve Âdem abi onlara bu durumdan bahsetmemiş olmalıydı. Başımızın üzerindeki atmaca sonsuzluğa süzülürken meydandan uzaklaşıyorduk. Arkamızdan yeni bir ağıt yakılacak, sevdamız dilden dile dolanacak, bunu o an için duymayacaktım.

Bize dönen gözleri umursamadan ilerlemeye devam ettik. Aknene'nin evi en tepedeydi. Patikayı aşıp dik yokuşa geldiğimizde Timur kolundaki Güneş'i sıkıca sarmalamış, hafifçe eğilerek, diğer kolunu kalçamın altından geçirip beni de kucaklamıştı. Bunu beklemediğim halde şaşırmayı bırakmıştım. Artık *geçti*, dememe rağmen platinlerimin ağrımadığına ikna olmamakta kararlıydı çünkü doğum sonrası ne kadar zorlandığımı görmüştü. Beyrut'tan sonraki halimi görse demek asla kucağından indirmezdi.

İstemsizce gülmüştüm. Minik Güneş'imiz kolunda küçücük kalıyor, onun için bir ağırlık teşkil etmiyordu ama benden emin değildim. Kollarım boynuna dolanırken memnuniyetle yanağımı başına yasladım.

"Yorulursun, ben yürürdüm."

"Sizi taşımaktan yorulmam."

Güldüm. "Nenen köy meydanından böyle geçtiğimizi duyarsa bizi parçalar."

O da gülüyor ve ailesini taşımaktan yorulmuyordu. Zaten Ahuzar'ın bu dünyadaki ederi Timur'un göğsünde kapladığı hacim kadardı. Artık onun için bir yük değil, minnet sebebi olduğumuzu bilecek kadar benliğimi ve bizi seviyordum.

"Farkındaysan bu defa girişte değil, evin önünde seni kucaklıyorum," dedi. "Nenem için ancak bu kadar taviz verebilirim."

Gülüşüm kıkırtıya dönüştü. Neneye geleceğimizi haber vermemiş, sürpriz yapmak istemiştik. Kendince düğün hazırlıkları içindeydi ve bundan çok mutluydu. Öyle ki Âdem abi bana gelinlik kataloğu bile göndermişti. Biz sadece birbirimizi seviyorduk. Yuvamızı kuran yine onlardı. Artık bunu geçmişin yüklerinden sıyrılmak için yapmadıklarını biliyordum. Düşündükleri tek şey bizim muduluğumuzdu.

Düzlüğe çıktığımızda Timur eğilmiş ve beni yere bırakmıştı. Aknene'nin evini gördüğümde dudaklarımdan kopan nefes beklediğimden daha özlem doluydu. Gözlerim onun arkasına, daha yukarısına değdi. Orada bizim evimiz vardı. Hâlâ bizi beklediğine emindim ve özlemiyle yanıyordum. Kralşan'ın adım atıp kirlitemediği tek yer burasıydı. Çünkü buraya her gün yağmur yağar, toprağı kirden temizlerdi. Yüksek dağlara bakarken genzim hem yanmış hem de özlemle dolmuştu. O orman derin bir acıyı yutmuştu ama hâlâ yeşil ve güzeldi.

İçime derin nefesler çektim. Etrafımızı kaplayan yeşiller, ahırdan yükselen inek sesleri, çay kokusu ve huzur genzimi yaktı. Gözlerim özlemle kapanırken ağlayabilseydim ağlardım fakat yutmayı ve gülümsemeyi seçmiştim. Gözlerimi açmama neden olan Resul ve atmacasının sesiydi.

"Zehiroğli!" diye bağıyor ve var gücüyle karşıdan bize doğru koşuyordu. "Zehiroğli!"

Koşar adım, nefes nefese yanımıza geldiğinde kollarını sıkıca açmış ve beklemekten Timur'a sarılmıştı. Bu sevgiye tepkisiz kalamayan Timur bir kolunda kızımızı tutarken diğeriyle Resul'e sarılmış, dudaklarında kesik bir gülüş belirmişti.

"O kadar mı özledin lan beni?" dediğinde sesinde tatlı bir tını vardı.

Resul hevesle gerilemiş, günahattan uzak, berrak gözlerini Timur'a dikmişti. Yanağına dökülen yaşlar özlemini anlatmak için yeterliydi. "Resul korkti," dedi içli içli, "Resul korkti."

En son onu gördüğümde o da kanlar içindeydi ve bir yanım ona karşı hep mahcup kalacaktı. Oysa onun bana dönen gözlerinde ne kin vardı ne kırgınlık. Mucizeye bakar gibiydi. Gök mavi gözlerinden yanağına ağır bir yaş daha süzldü. Güneş'e baktığında ise kendi kendine gülerek ellerini göğsünde bağladı. Yüreğinin kanat çırpma sesini bastırmak ister gibiydi. Dudakları kıpırdanıyor, Güneş'e dualar okuyordu. Eli kundağına hafifçe dokundu.

"Zehiroğli canı, Zehiroğli canı," dedi buruk sesi. "Ne de güzel canı, ne de güzel canı." Güneş ona uzanan eli beyaz, boğum boğum parmaklarıyla kavradı. Resul bu dokunuşla heyecanla yerinde hopladı, "Sevdu Resul'ü, sevdu Resul'ü!" dedi.

Minik kızını herkesten sakınan Timur ondan sakınmadı. "Sen sevilmecek adam mısın Resul?" dedi yarım bir gülüşle. "Sever tabii. Duana üzerinden eksik etme."

Hızla başını sallayan Resul tatlı tatlı göz kırptırarak Güneş'e bakıyor, parmaklarını belli belirsiz kıpırdatarak onunla oynuyordu. Dudaklarındaki minik kıpırtılardan dualarını eksik etmediğini anlayabiliyordum. Aynı saniyelerde evin kapısı açılmış, Aknene karşımızda belirmişti. Özlemim kaburgalarımın bir iğne gibi battı. Alnına düşen ak tutamlar yerli yerindeydi ve aralarına bir tutam daha eklenmiş gibiydi. Her zamanki gibi dik, kendinden emin ve asil görünüyordu.

Bakışları bize değdiğinde elindeki çubuğu hızla yanına savurduğunu gördüm. Genzimdeki özlem yangınına buraya kadar dizginleyebilmişim "Nene..." dedim titreyen dudaklarımla.

Derin bir nefes verdiğini, omuzlarının düştüğünü gördüm. Birkaç yaş almış gibi yüzüne eklenen kırışıklıklar vardı. Beklemek, cehennemnin asıl yuvasıydı ve o burada uzun bir süredir bizi bekliyordu. Adımlarım ona yöneldi ama bir adımdan öteye geçememişim. İleri atılmış, daima ağrıdığını iddia ettiği ama asla ağrımayan bacaklarıyla bize doğru adeta koşuyordu. Onun her halini görmüştüm ama bu denli hevesli olduğu anı ilk defa görüyordum.

İlk Güneş ve Koçari torununa yönelir sanmışım ama baktığı ve hızla ilerlediği tek kişi bendim. Şu koca cihanda Timur'dan sonra beni arayacak tek kişi olduğunu bilmek boynumu büküyordu. Anne olduğum günlerde ise onun kokusunu daha çok özlediğimi hissediyordum. Bir sarılsa bütün ağrıları geçecek gibiydi.

Yanımıza geldiğinde de ilk onlara gider sandım ama karşıma dikilmiş, gerçek olduğumdan emin olmak ister gibi kollarımdan kavramıştı.

Genzimdeki yumruya engel olamadım. "Nene..." dediğimde hıçkırıklar benden bağımsızca yanaklarıma dökülüyordu.

Ağlamamak için direndiğini titreyen çenesinden görebiliyordum. Bir anne düşen çocuğunu ayağa kaldırdığında gözleri bedeninde gezinir, kanaması var mı diye bakardı. O da bana aynısını yapıyor, gözleri hızla bedenimde geziniyordu. Sert çehresinin sakladığı şefkatli gözleri gözlerimi bulduğunda titreyen yaşlı elleri yanaklarımı avuçlarının arasına almıştı, yüzüme büyük bir sevgi ve özlemle bakıyordu.

"Nene..." Sesim daha kırılgan ve titrekti.

Onun kanı Timur ve Güneş'ti ama gördüğü ilk kişi bendim. Gözlerinden sert çehresine ağır bir yaş süzülürken kızı Şehrazat ve torunu Güldeste'ye sarılır gibi beni bağrına bastı. Sıkıca sarılıyor, kimseye vermemek için direnir gibi göğsüne çekiyordu. Beni günlerce denizde aradığını, her taşın altına baktığını öğrendiğimde saatlerce ağlamışım. Şu anda bu isteğe engel olamıyordum.

"Güzel kızım," dediğini duydum, eli saçlarımı ve sırtımı okşarken. "Ahu kızım..."

Sıkıca sarıldım. Boynundaki naftalin ve yasemin kokusundan kopmak istemiyordum. Benim için anne sadece oydu. Bir çocuk gibi dudaklarımdan titremesinin nedeni buydu.

Gerilediğinde elleri hâlâ yüzümdeydi. Yanağıma düşen yaşları parmak ucuyla siliyor, kendi yanaklarına ekliyordu. Hiçbir şey söylemeden yeniden sarıldı. "Elhamdülillah," dediğini duyuyordum. "Yüce Rabbi'm, çok şükür. Elhamdülillah."

Boynumun daha da büküldüğünü hissettim. Verdiği güven ve sevgi kelimelere döküleceğimden daha fazlasıydı. O varsa Ahu boynunu bükür, dizinin

önüne oturur, başını okşasın, ayacağına patik giydirdin diye beklerdi. Yanağımı öpmüş, ben nasıl Güneş'in boynundaki kokudan içime derin nefesler çekerek hayatta kalıyorsam o da bunu yapmıştı. Gerileyip yanağımdaki yaşları yeniden sildi.

"Evine hoş geldin, kızım."

Konuşursam daha fazla ağlayacağımı hissediyordum. Dudaklarımı sıkıca birbirine kenetledim ve başımı sallamakla yetindim. Kavrıldığı elime bir öpücük bırakmış, yanağındaki yaşları elinin tersiyle silerken gözleri Timur ve kucağındaki kundağa dönmüştü. Bunca zaman görüntülü aramayla iletişim halindeydik ama hiçbir şey bir kavuşmadan daha büyük değildi.

Karşılarında durdu. Beni buraya ilk getirdiğinde Timur eline uzanmış, kabul etmemişti. Ama bu sefer Timur'un kavrayıp elini öpmesine ve alnına değdirmesine izin vermiş, önünde başını eğen Timur'un başına derin bir öpücük bırakmıştı. Birbirlerini daima gizliden seven bu ikiliyi ilk defa böyle görüyordum. Timur sevgisinden korkmuyor, Aknene ise bunu saklamıyor gibiydi.

Timur dikleşmiş, Güneş'i sakınmadan nenesine uzatmıştı. Kolları arasına bırakılan miniğe bakan Aknene'nin yaşları şiddetlenirken tüm bunlara rağmen ifadesi tatlı bir hal almıştı. Parmakları miniğin çenesindeki çukura değdi.

"Oy kızıma," dedi titreyen sesi. "Maşallah benim güzel kızıma." Minik parmaklara dokundu. Yüzükparmağındaki küçük, koyu kahve beni gördüğünde ise hıçkırıkları şiddetlenmişti. "Elleri güzel olacak," dedi içli içli. "Babaannesi Şehrazat gibi..." Minik elleri öperek bize arkasını dönmüş ve Güneş'le birlikte eve yönelmişti. "Boh yiyenun uşakları," dediği biz olmalıydık. "Siz sevdaluk edeceksiniz diye siçtunuz ağzuma."

Ağlıyor, Güneş'i bağrına basıyor, kokusundan içine çekiyor, küçük ellerini öpüyor ve bunu yaparken arkasında kalan bize asla bakmıyordu. Eve girip, aniden kapıyı kapadığında burnumu çekerken gözyaşlarımı silmek zorunda kaldım. Buraya ilk geldiğimizde de o kapının yüzümüze kapandığı düşünülürse ilerlemek konusunda emin olamıyordum. Güneş'i alıp bizi kapı dışarı etmiş olabiliirdi.

"Sence yine kapıda mı kaldık?" dedim burnumu çekerken.

Timur'un, "Harbi yaşlandı," dediğini duydum. "Artık sinirlenemiyor bile."

Başını iki yana sallarken elimden kavramıştı. Resul'ün dualar ederek zirveye doğru koştuğunu görebiliyordum. Var gücüyle bağıırıyordu.

"Kuşlar uçar, der Ya Allah. Rüzgâr eser, der Ya Allah. Bu Resul bir der, Ya Allah. Zehiroğlı bir candi, oldu şimdi iki can. Sen koru hepusini, Ya Allah. Sen koru hepusini, Ya Allah!"

Aknene'nin ardından eve yönelmiştik. Bu kapı kilitlendiğinde çıkan sesi biliyorduk çünkü defalarca kapı dışarı edilmişliğimiz vardı. Akkadın sinirliyse burası kilitlenir, değilse açık kalırdı. İkimiz de aynı anda itip kapıyı açtığımızda bu da içimi ısıtmaya yetti. Her şey hatırladığım gibiydi. Mutfaktan gelen yemek

kokusunu içime çektim. Ocağın üzerinde daima duran çayı görünce tebehesümüm büyüdü.

Merdivenlere yöneldiğimizde ben önde, Timur arkamdaydı. Eliinden tutar, bunu yapamıyorsa beni merdivenden korumak adına arkamda yürürdü. Geniş alana çıktığımızda Aknene sedire oturmuş, Güneş'i ise önündeki büyük tahta beşiğe yatırmıştı. Hem seviyor hem sallıyordu. Duvardaki tüfeği dahi özleyeceğim aklıma gelmezdi. Bu evin kendine has bir kokusu vardı ve bunu bile özlemiştim.

"Beşik mi aldın?" dedim yanına ilerlerken.

"Nenesinin beşiği," dedi hüzünlü bir mutlulukla. "Şehrazat'ım bunda büyüdü. Çatıda saklıyordum. Güneş doğduğunda çıkarıp evin başköşesine koydum." Miniğin emziğini çıkarıp, ileri büzülen tatlı dudaklarına bakarken eridi. "Çiçek kız, bal kız, nenesi yesun o ballarini, nenesi yesun o şerbetleri."

Timur, "Nenesinin yemeği var mı? Biz de yiyelim bir şeyler," diyerek sedire, yanıma oturdu. "Gelene kadar açlıktan öldük. Karalahana dolması yapmışsın, Aknene, geliyor kokusu burnuma."

"Kalk, getir de yiyelim!" dedi anında. Eli Güneş'in karnındaydı. "Aç mı bu uşak? Emzirdin mi kızım?"

Keyifle onayladım. "Yeni yedi. Toktur."

Minik karnı şefkatle okşadı. "Nenesi yesin ballari!" dedi yine.

Timur'un umursamazlığı buraya kadardı. "Çok örseleme, kusuyor."

Nene'nin gülen yüzü saniyeler içinde solar sanmıştım ama Güneş'e bakarken gülüşünü asla soldurmamış, büyük bir nezaketle eklemişti. "Siktur git, boh boh konuşma."

"Çocuğun yanında sövme," dedi Timur.

İşte bu Aknene'nin ters bakışlarının ona dönmesi için yeterliydi. "Koçari!" dedi uyarı dolu sesi. "Sende sövdük, ne oldu?"

"Küfür ağzımıza yuva yaptı, Aknene, daha ne olsun?" dedi Timur. Kaşları beşiği işaret ediyordu. "Hem anlıyor. Eğitimci kadınsın, bunları ben mi söylemeliyim yani?"

"Sıçtım babasının gırtlığına, bunu da anladı mı?" dedi ters ters. "Kalk git camiye, siktur git ha bu evden. Ben kızlarımla hasret giderene kadar gelme. Kalk!"

Gülmemek için direnmedim çünkü atışmalarını, inatlaşmalarını ve birbirlerine karşı olan ters ama garip bir şekilde çekici sevgiyi özlemiştim.

"Nene, bugün pazar, cuma değil," dedi Timur.

"Lan, illa cuma mı namaz kılınır, münafık?" diye yükseldi Akkadın. "Allah'un günün beş vaktine verdiği namaz var. Git, birini kıl. Alnın bir secde görsün, daha sonra gel bu eve, kalk! Sen ne zaman o gâvur ellerine gitsen imanında bir tahta eksiliyor. Çık, git. Allah, de öyle gel. Evimun bereketini kaçurma."

Güneş'e döndüğünde yeniden şefkat doluydu. "Babanun akli bileman gıt," dedi tatlı tatlı. "Sen anana benze, tamam mı ballısı?"

Güneş'in cevabı dudaklarını ileri uzatmak ve tatlı sesler çıkarmak oldu. Neredeyse iki buçuk aylık oluyordu ama ayına göre görünüşü ilerideydi. Yanakları dolgun, kolları ve bacakları boğum boğumdu.

Timur itiraz etmeden ayaklandı. Bana yönelip başımın üzerine sessiz bir öpücük bıraktığında elim, yanağımı kavrayan elindeydi. "Camiye mi?" dedim tatlılıkla. Gözlerimi kaldırıp yüzüne bakıyor, gülümsüyordum. "Erken gel, birlikte yemek yiyelim."

Cevap olarak saçıma bir öpücük daha bırakması, benim gülmem ve Akkadın'ın ters bakışlarının bize dönmesi aynı saniyelere denk düşüyordu. Cilveli gülüşüm dudaklarımda asılı kaldı.

"Sen de başlama yine gelin!" dedi ters ters. "İki öpüşüp ağlaştuk diye bu evin kuralları değişmedi. Götünüz başınız hemen oynamasın."

Gülüşümü dizginlemeye çalışırken Timur'un yarım bir gülüşle gerilediğini gördüm. "Harbi yaşlandın, Aknene," dedi merdivenlerden inerken. "Çekilmiyorsun."

Cevap netti. "Git ula camiye, boh yiyenun uşağı."

"Şşt," dedi Timur keyifle. "Çocuk anlıyor."

Aknene'nin Güneş'i severken *ya sabır* çektiğini gördüm. Sövmesi daha muhtemeldi ama miniğin başındaki üç tutam sarı saç erimesi için yetmişti. Timur'un evden çıktığını kapanan kapı sesinden anlayabiliyordum. Arkamı dönüp camdan baktığımda çaylığa doğru iniyordu. En fazla bir saat sonra burada olacağına emindim.

Aknene, "Şehrazat, Güldeste'nin fotoğraflarını gönderirdi," dediğinde yeniden ona döndüm. "Hem halasına hem babasına benziyor," dedi sevecenlikle. "Güldeste de böyle keldi, üç tutam saçı vardı ama sonraki fotoğraflarda gür saçları alnına dökülüyordu. Çehresi ise babasına benziyor. Ama gözleri tıpkı sen." Buğulu gözler bana dönmüştü. "Bakışları senin gibi dik, cesur. Güçlü bir kız olacak, belli."

Buraya aylar önce ilk defa gelen Ahuzar çekinirdi ama Ahu eline uzanıp sıkıca kavramaktan korkmadı. "Aknene'sinden el alıyor. Herhalde cesur olur." Bedenine daha çok sokulup, başımı omzuna yaslarken de çekinmedim. Anneler çocukları varken güçlüydü ama kendi annelerini gördüklerinde yine çocuklaşıyorlardı. "Seni özledim, nene."

Elimi sıkıca kavradı. Başıma bıraktığı öpücükleri hissediyordum. "Ağrın çok mu?" dedi anaç sesi. "Belin ağrıyor mu? Göğüslerin yara oldu mu? Ayakların da ince, üşüteceksin yine." Aniden ayaklanmış, odasına yönelmişti. "Bel ağrın için dağdan çiçekler toplayıp merhem yaptım. Hemencik alır ağrını. Bekle, ayağına patik, sırtına yelek getireyim." Sevecendi ama odasının kapısı açılmadığında

sinirlenerek tekneyi savurdu. "Ha bu kapıyı da Resul bozdu. Kuşunun kanadına sıçtuğumun uşağı. Bok var gibi o kuşını her yana sokay!"

Gülmeden edemedim. Bakışlarım tahta beşikte uslu uslu bekleyen Güneş'e değdi. "Nene biraz gergindir ama çok tatlı. Sevdin, değil mi?"

Cevabı dudaklarını aralamak ve minik ellerini sallamak oldu. Sevmişti, emindim. Aknene elinde örgü kıyafetlerle hevesle odasından çıkmış ve yeniden yanımıza gelmişti. Sirtıma gri örgü yeleği giydirirken bundan tatmin olmuş ve keyifle gerilemişti.

"Buralar soğudu, yeleksiz gezme. Sütün üşür."

Eli sırtımdaydı. Bu sevgisine küçük bir çocuk gibi hevesle bakıyordum. Elindeki diğer örgü takımları sedirin üzerine hevesle seriyordu. Minik rengârenk hırka, patik ve bebek kıyafetlerini bana göstermek için bu anı beklemiş gibiydi.

"Nasıllar?" dedi aynı hevesle. "Hepsini nenesinin ballisi için ördüm."

Beğenmemem mümkün değildi. "Nene," dedim tatlı tatlı. "Niye zahmet ettin?"

Oysa o halinden oldukça memnundu. Yarım saat sonra minik Güneş modernlikten sıyrılmış, artık beşiğinde keşan desenli minik şalvar, hırka ve ayaklarında kırmızı örgü patiklerle yatıyor, alnına parlak sarı pullar dökülen keşan desenli bere takıyordu. Bileğinde Aknene'nin taktığı, üzerinde Güneş yazan nazar boncuklu altın bileklik, yakasına iliştirilen büyük bir nazar boncuğu vardı.

Bu haline gülmeden edemedim. Aknene hevesle süslüyor, sürekli odasına gidip bir şeyler getiriyor ve her şeyi gösteriyordu. Timur *nenesi zengin, istediğini alırız*, dediğinde abartmamıştı. Minik tahta beşiğin yanına şimdiden kümelenen kıyafetler, oyuncaklar ve minik pabuçlar vardı.

"Nene, ne çok şey almışsın," dedim her birine hevesle bakarken.

Güneş'in beden sıcaklığından da emin olmamış olmalıydı ki kucığına almış, keşan desenli kıyafetlerinin üzerine kırmızı minik bir hırka giydirmeye çalışıyordu. Zaten kilolu olan Güneş daha da şişmiş gibiydi ama halinden memnun bir şekilde minik ellerini emmeye çalışıyordu.

"Nenesi yesun ballisuni!" derken, poposuna şefkatle vurarak bağına bastı. "Kurban olsun ona her şey. Bunları beğenmezse başka alırız. Uy, yesunler canlarını!"

Güneş'in hoşuna gitmiş olmalıydı. Poposunu kıvrarak her zamanki gibi keyifle cilvelendi ve Akkadın'ın aklını başından almaya bu tek hareket yetti. Aniden kapı çaldığında ben kalkmak istedim ama nene izin vermemiş, Güneş'i kucığına bırakarak hareketlenmişti.

"Âdem'dir," diye homurdanıyordu. "Ben de diyordum ki nerede kaldı akluna goduğumun salağı."

Yine güldüm. O, alt kata inerken kucığımdaki kızıma minik bir öpücük atmakla meşguldüm. Yarım saat içinde tatlı bir Laz kızına dönüşmüştü. "Annem," dedim sevecenlikle. "Ne bu hal? Burada olduğumuz sürece böyle ama. Tütülü

eteklerini ve poposu tüylü zıbınlarını biraz özlemen gerekecek. Hem bunlar daha çok yakıştı gibi, ha?”

Halinden memnundu. Parmağını çenesindeki çukura değdiğinde dudaklarının kuş gibi aralanmasına bayılıyordum. Âdem abinin, “Nerede benim yavrularım?” diye bağırdığını duydum.

Bakışlarını merdivenlere döndü. Adım sesleri şiddetli ve hızlıydı. Saniyeler içinde merdivenleri çıkmış ve karşımıza dikilmişti. Bizi gördüğünde her zaman ilk defa görmüş gibi sevinebilmesi özellikle hoşuma gidiyordu. Sakallarını kısaltmış, yanımızda olduğu süre boyunca uzattığı saçlarını kestirerek yeniden Rize’nin en zengini olan Âdem Yılmaz’a dönüşmüştü.

Yüzünde sevecen ve heyecanlı bir gülüş varken bize doğru ilerledi. “Oy, benim yavrularım gelmiş,” diyordu keyifle.

Kucağımda Güneş’le ayağa kalktığımda sarıldığı ilk bendim. Sıkıca göğsüne çekmiş, saçlarımdan art arda öpmüştü. Bu masum, karşılıksız sevgiyi başka hiçbir yerde bulamadığım için adımlarımın daima buraya dönük kalacağına, bir ömür sadece burayı memleketim bileceğime emindim.

Gerilediğinde elleri yanaklarımdaydı. “Toparlanmıştın,” dedi doğumdan sonraki hallerimi gördüğü için. “Hay maşallah benim kızıma.”

Gülümsedim ve Güneş’i ona uzattım. “Toparlandı ve büyüdü, Âdem dedesi. Ayrıca seni özledi.”

Güneş’in doğumundan sonra memlekete dönmüş, gün geçtikçe büyüyen Güneş’i sadece telefon aramalarında görmüştü. “Oy dedesi yesun oni,” diyerek kucaklarken ellerinin titremesinin sebebi de buydu. Kucağına tüneyen Güneş’e hayranlıkla bakarken geriledi ve sedirin bir ucuna oturdu. Parmakları minik elleri okşuyor, tatlı bir hayranlıkla izliyordu. “Kız, bu ne kilo?” dedi. “Aynı babası, hele şuna bak. Saçı da bir tutam. Timur’un bebekliği de keldi.” Güneş’in saçlarını okşarken derin bir nefes verdiğini gördüm. “Gülümün kucağından inmez, boncuk gözleriyle her yana böyle bakardı.” Kollarını okşadığında, “Kolları da böyle boğum boğumdu,” dedi. Derin bir nefes vererek geçmiş i yuttuğunu gördüm. Hüzün dolu maviler bana döndü ve herkesin dediği şeyi tekrarladı. “Ama senin gibi ahu gözlü olacak, belli.”

Gülümsemekten öteye geçemedim. Onları izlemek huzur veriyor, yuva sıcaklığıyla sarmalanmama neden oluyordu. Aknene ve Âdem abi Güneş’i seviyor, kucaklarına alıyor, güldürmek için uğraşüyor, emziği düştüğünde koşarak, yıkayıp geri getiriyor ve etrafında dönüyorlardı. Aknene, Timur misali yanlış tuttuğu için sövüyor, Âdem abi inatla öyle tutuyor, kavgaları her defasında Güneş’in dudaklarından çıkan minik hıçkırık ya da gaz sesiyle sonlanıyor ve yine ona odaklanıyorlardı.

Sedirin köşesine çekilip onları izledim. Kulaklarımı onların sesi doldururken gözlerim Rize’nin sisli zirvelerinde, yeşilliklerinde ve etrafımızı sarmalayan

dağlardaydı. Ve bu koca cihana sığmayan Ahuzar sadece tek bir memlekete böylece sığırdı.

Yeniden kapı çaldığında Âdem abi ve Aknene, Güneş'le oynamaya o kadar dalmıştı ki ben kalkıp alt kata yöneldim. Bu evin merdivenlerini dahi özleyeceğimi tahmin etmezdim. Köşedeki tahta banyo kapısına, mutfaktan gelen yemek kokularına bile gülümsüyordum. Ama en büyük gülümseyişim kapıyı açtığımda karşımda beliren adamaydı.

Aniden başlayan yağmurda omuzları ıslanmış, kirpiklerinden yanağına süzülen damlalar varken kapıyı benim açmam onun için de huzurlu bir an olmuştu. Gülümsemesi yarım ve sadece dudacağının bir köşesinde değil, tüm yüzünde idi.

“Hoş geldin,” dedim, içeri girmesi için geri çekilirken. “Kıldın mı namazını?”

Sessizce onaylamış, içeri girdiği anda ise eğilerek yanağıma derin bir öpücük bırakmıştı. “Kıldım,” dedi. “Bu defa karımla birlikte kızım için de şükrettim ve yeniden size geldim.”

Kıkırtım sessizdi. Her zamanki gibi parmak ucuna basarak kollarımı bedenine dolamış ve boynundan güç alarak, dudaklarına derin bir öpücük bırakmadan edememiştim. Güçlü kolu bedenimi kavradı ve bu cüretkâr tavrımı elbette karşılıksız bırakmadı. Hiçbir öpüşmemiz sadece tenlerin buluşmasından ibaret olmamıştı. Ona, bana verdiği memleket için edebileceğim bütün teşekkürleri ruhumla fısıldamaya çalışıyordum.

Aknene'nin, “Gelin ula yukarı!” diye bağırdığını duyduğumda dudaklarından kopmak zorunda kaldım. “Başladılar yine göt baş oynatmaya!”

“Ula, rahat bırak uşakları,” diyen Âdem abiydi. “Götleri başları ayrı oynamasa kucağındaki bu ballisi nasıl olacaktı? Bırak, ne ediyse etsun uşaklar da!”

Gülüp dudaklarından kopardığım tatla tatmin olmaya çalışarak geriledim. “Haklı,” dedim istemsizce. “Buraya ne zaman gelsek benim sana karşı ayrı bir kanım kaynıyor.” Karnına minik bir tokat atarak geriledim. “Gözüme çok görünme, Zehiroğlu. Zaten seni özlemekten sütüm kesildi, kesilecek. Canımı sıkma.”

Güneş'in doğumundan sonra birbirimize yükseldiğimiz anlar sınırlıydı. Onunla önünü arkasını düşünmeden sevişmeyi o kadar çok özlemiştim ki burnumda tütüyor, artık azı tatmin etmiyordu. Ama doğumdan sonrası, önceden daha beter olduğu için ikimiz de bu anlardan gerekli verimi alamıyorduk. Belim ağrıyor, ameliyat izim buna izin vermiyor ve biz öpüşmeden ileri gide-miyorduk. Seyahat izni alırken doktora arsızca *artık sevişebilir miyiz*, diye soran yine bendim. Kendimi iyi hissediyordum, ağrılarım azalmıştı ve fizyoterapi tedavim iyi yönde ilerliyordu.

Timur'un başı bu sorum sırasında yine yerdeydi ama başını ağır ağır sallayışından onun da canına tak ettiğini anlayabiliyordum. *Onuncu haftadan sonra*

istediğinizi yapabilirsiniz, diye cevap aldığımızdan beri o değil, ben günleri sayıyordum.

Arkamdan ilerlerken dudaklarında çapkın bir gülüş vardı. "Sadece burada mı bana kanın kayıyor, Zehiroğlu karısı? Ayıp ediyorsun." Merdivenlere yöneldiğimizde her zamanki gibi ben önde, o arkamdaydı ama elini kalçamda hissedebiliyordum. Keyifle avuçlanmış ve daha da yaklaşıp nefesini kulağıma fısıldamıştı. "Bir ara şu konuyu enine boyuna masaya yatıralım."

Gülerek kalçamdaki elini geriletmemin nedeni üst kata yaklaşmış olmamızdı. Son adımı attığımızda yine hanım hanımcık bir gelindim. "Geldik," dedim aynı tatlılıkla. "Ayrıca bir şey de yapmadık, günahımızı alıyorsun, nene."

"He," diye dudak büzdü Akkadın. Âdem abi yeniden tahta beşiğe bırakılan Güneş'i sallıyordu. "Ne günah, ne günah! Ondan yine gözün kaşın ayrı oynamaya başladı." Sessiz bir *la havle* çekti. Bize ilerlerken, merdivenin ucundaki Timur'u kolundan kavrayıp geri çekmişti. "Gelin, sen sofrayı kur, yemekler hazır. Koçari, sen de benimle dama gel. Süt sağacağım, sen de yeri temizle."

Timur çaresizce ilerledi. "Bismillah, yeni ayak bastık, nene."

Aknene umursamadan sırtına her zamanki tokatlarından birini indirmiş ve alt kata itelemişti. "Senin çenen açılmış, sıçarum o gırtlığuna. Yürü!"

Kendilerine has şiddetli anlaşma şekilleriyle alt kata inerlerken gülüyordum. "Buzağı Timur'a benden selam söyle," dedim benimkine.

Alt kata inerken merdiven ucundan attığı ters bakış yeterliydi. Memleketi benim kadar özlediğine emin değildim. Bu hali de beni güldürmeye yetti. Akkadın için Timur balığa gitmeli, odun kesmeli, çay taşımalı, yani mutlaka bir iş yapmalıydı. Onun boş geçirdiği her an kadına batıyordu. *O boyun posun bir boka yarasın* isyanı ise favorimdi. Kanpusu olup yeraltında nam salan adam nenesinin gözünde hâlâ sadece *bok yiyenin uşağıydı* ve dünyada bundan daha tatlı çok az ilişki vardı. Çünkü biliyordum, Koçari canını istese Akkadın düşünmeden verirdi.

Yarım saat sonra geri geldiklerinde mutfakta sofrayı hazırlamış, yine yukarı taşınması için Timur'u beklemiştim. Aknene'nin demir tabakları, tahta rafları ve eski tencereleri içinde pişen yemekleri koklamak ruhumda kalan son zehri de atmamı sağlamış gibiydi. Büyük bir tencere karalahana dolması sarmış, sevdiğimiz her şeyi yapmıştı.

Aynı sofraya hep birlikte oturduk. Timur daima önüme bir şeyler kümeler, Aknene ters ters bakardı ama bu defa tam tersiydi. Aknene her şeyi önüme itiyor, yemem için hevesle bakıyordu. Kucağındaki Güneş ise ağzındaki emzik ve tüm yöreselliğiyle boş boş tavanı izlemekle meşguldü.

"Ha bundan da ye," diyerek önüme kendine özgü bir şekilde yaptığı ve bu tadı başka hiçbir yerde bulamadığım minik ekmeklerden bıraktı. "Hiçbirinde finduk yok," demesi yine yüreğimi eritmek için yeterliydi.

"Nene," dedi sevgiyle titreyen sesim.

Karalahana dolması dolu tabağı ileri uzattığında Timur almak için uzanmıştı ama nene onu da benim önüme bıraktı. "Ye, kızım," dedi. "Süt olsun ballı kızım, can olsun sana, ye."

Timur ağzının içinde sessizce homurdanıyordu. "Biz ne yiyeceğiz? Bok mu?"

Akkadın'ın cevabı netti. "Çok istiyorsan ahırın yerini biliyorsun. Göt, ye." Onun önündeki hamsili pilavı da benim önüme iteledi. "Ye kızım," dedi keyifle. "Bundan da ye."

Gülüşümü yine saklamadım. Tabakları usulca Timur'un önüne iteledim çünkü yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Birlikte yiyelim, canım."

"Allah'tan karımız var," diye homurdanarak, çatala iki dolma takıp hızla yedi.

Nene imayla, "Yaptığın en iyi şey," dedi. Bakışları Güneş'e döndü. "İkincisi de bu. O got kafanın başka bir boka bastığı yok zaten." Keyiflenmiş, Güneş'i poposuna vurarak bağrına saklamıştı. "He mi nenesinin ballisi, got kafalı mı ha bu baban? Koçari mi senin baban? *Zehiroğlu kızı*, diyecekler sana, ha? Yesun nenesi o dilleri!"

Kendince hem seviyor hem gömüyordu. Kavga edişlerini, Âdem abinin Güneş'e olan bakışlarını, bağrına basıp kokusundan içine derin nefesler çekmesini de aynı hüznünlü özlemle izledim. Yemek bittikten sonra çay içmiş, aynı seremonimize devam etmiştik. Zaman geçiyor ama biz değişmiyorduk. İmam nikâhımız kıyılırken gelin ve damat biz değilmiş gibi her şeyle ilgilenen Âdem abi ve Aknene, şimdi de düğünümüzü konuşuyordu.

Timur'la yaptığımız tek şey sessizce dinlemek ve onaylamaktı. Saat ilerlediğinde Timur'a eşyalarımızın nerede olduğunu sormam gerekmişti. Güneş'in bezi yoktu ve yine kaliteli bir işçilikle bezini son noktaya gelecek kadar doldurmuştu.

Duraksamış ama sessiz kalmamıştı. "Evimizde."

Evimiz, herkesten gizli yaşadığımız cennetimiz.

Kenan'ın adımları orayı da zehirleyememişti. Aknene'nin evinden çıkıp kendi evimizin kapısına geldiğimizde kucağımdaki Güneş her zamanki derin uykusundaydı. Bu evin içinde ne denli derin anılar barındırdığından ve nasıl bir aşkın tohumu olduğundan bihaberdi. Gizlice yaşayamaya çalıştığımız aşkımızın o günlerden elimizde kalan tek mucizesi oydu. Bu da hüznülendirdi. Buraya ilk geldiğimizde bir çift çorabımız bile yoktu. Artık kendimize ait koca bir bavulumuz vardı.

Timur eşyalarımı çoktan getirip eve bırakmış olmalıydı. Kapıyı açıp, içeri giren ilk oyken ben kucağımda Güneş'le küçük bir an duraksadım. O gün Kenan Kralşan'ın arkasında Kadir Töngce vardı. Şeytan kendi gibi güçsüz nefesleri ele geçirmesini biliyordu. Anılara verdiğimiz anlamlara göre zihnimizde şekilleneceğini öğreneli uzun zaman oluyordu. Bu evden çıktığımda içimde büyüyen candan habersizdim.

Onca şeye rağmen hayatta kalan Güneş bebek bir mucizeydi. Ve ben, Ahuzar, o mucize için tüm kötü anıları ezecektim. Sessizce içeriye girdiğimde evimin

kokusuyla sendeledim. Hâlâ bıraktığım gibi huzur kokuyordu. Bu kokuyu nasıl yok sayabilirdim ki? Ahuzar'ın ilk yuvası, Ahu'nun sevdasıydı. Anılar öyle derindi ki o karanlık günü bile unutturmaya yetti. Ne sırtındaki ölüm sızladı ne de vicdanımı. Hissettiğim tek şey derin bir özlemidi.

Timur kapıyı arkamızdan kapamış ve üç kere kilitlemişti. Işık yandığında evin hiçbir yerinin değişmediğini görmek hüznümü boğazıma kadar getirdi. Mutfağımı en son bıraktığım gibiydi. Televizyon ünitesi yanındaki Sevdaluk Köprüsü, Şehrazat ve Güldeste fotoğrafı oradaydı. Timur'un kıymetlisi vazo ve yanına bıraktığım gülden tacım da yerindeydi. Âdem abi ya da Aknene temizlemiş olmalıydı zira ne toz vardı ne de dağınıklık.

Timur'un nefesini saçlarımda hissettim. Kollarını bize dolamış, sıkıca sarılmıştı. O bana, ben kızımıza.

"Evimiz..." dedi hüznümlü, mutlu ve umutlu sesim.

"Evimiz..." diye yineledi. Saçlarıma derin bir öpücük daha bıraktı.

Gözlerim her yerde geziniyordu. "Her şey aynı," dedim hüznümlü.

"Çünkü sen yokken sadece o koltukta oturdum ve seni bekledim. Yaşayamadım, nefes alamadım, bu evde ne yapılır, bilemedim. Bunca zaman sensiz nasıl yaşayabildim, hatırlayamadım. Her şey durdu, Ahu, her şey..." Saçlarıma derin bir öpücük daha bıraktı. "Korkunçtu."

Genzime oturan sızıyı yuttum. Aynı acının farklı yaralarıydık. Sıcak, güven veren göğsüne sokuldum. "O zaman bu defa yeniden başlamayalım," dedim. "Yine sen asker Töngge ol, ben muhabir Ahuzar. Kaldığımız yerden devam edelim, Zehiroğlu. Saklanmadan, korkmadan, doya doya bu memlekette yaşayalım. Olur mu?"

Kollarının bedenime daha sıkı dolandığını hissettim. Huzurla, güvenle ve onunla sarmalandım. Güneş cılız sesiyle ağlamaya başladığında ikimizin de eli onun üzerindeydi. Belki bir ömür bu evde yaşamayacaktık ama yolumuz memlekete her düştüğünde yuva bildiğimiz tek yer daima burası olacaktı.

Henüz bilmiyorduk ama buraya sayısız anı daha bırakacaktık. Güneş ilk adımlarını burada atacak, ilk doğum gününü burada kutlayacak, ilk yaramazlığını burada yapacak ve dudaklarından dökülen en net ilk kelimeyi yine burada duyacaktık.

Babam...

Sisli dağların arasında Zehiroğlu için yükselen yeni bir ağıt vardı. *Sevdaluk yarasi ölümden beter*, diyordu tüm gizli sesler. *Zehiroğlu'nin yarasi yüreğinde biter. Yayılda çiçekler solduğu vakit, Zehiroğlu'nin canlari geri döner.*

Günler geçiyor, zaman ilerliyor, Timur büyüyor ama yüreği hâlâ bir deste gül için yanıyordu. Köy meydanına ilerleyen adımları yavaştı. Memlekete geleli ne-redeyse iki hafta olmuştu. Âdem abi düğün hazırlıkları için koşturuyor, Aknene Güneş diye ayılıp bayılıyor, Ahu ve o ise hepsini derin bir tebessümle izliyordu.

Defalarca geçmişti bu köy meydanından ama ilk defa biri ona selam vermeden, başını hafifçe eğerek kahve önünde bekleyen adamlara selam vermişti.

Ondan çok şey almıştı bu memleket ama bir o kadar da geri verdikleri vardı. Geçmiş geride bırakmaya, artık vicdan azabıyla değil de ailesiyle huzurlu bir hayat yaşamaya karar verdiği şu günlerde omuzlarında kalan son bir yük daha olduğunu biliyor, onu omuzlarından atmak için ilerliyordu.

Yüzleşmesi gereken son bir an...

Ahu ve Güneş'i hâlâ sindiremediği korku yüzünden evde tek bırakamamış, Aknene'yi yanlarına bırakarak evden çıkmıştı. *Namaza*, demişti ama camiden çıktıktan sonra adımları eve değil, köy çıkışına ilerliyordu. Günlerdir aklında dönüp duran, Rize'ye geri döndüğünden beri rüyalarından çıkmayan bir an vardı. Arabasına ilerlerken köydeki herkes birkaç gün sonra düğünlerinin olacağını biliyordu. Aniden yanında beliren İlhami ve Rahmani ise şaşırtmamıştı.

"Ula, Zehiroğlu," diyordu arkasından koşan İlhami. "Bekle da!"

Beklemedi.

İkisi koşarak ona yetiştiklerinde yeşillikler arasından çıkmış, arabasına ilerliyordu. Kolunu kavrayanın Rahmani olduğunu bilecek kadar onları ayırabiliyordu. Belki de bunu yapabilen nadir kişilerdendi.

Ne var, der gibi sessizce kafa salladı.

"La, düğünün varmış!" dedi Rahmani şaşkınlıkla. "Evli değil miydunuz siz?"

"Canım bir daha evlenmek istedi."

Arkadan gelen İlhami nefes nefeseydi. "Ula, kaç kere evlenecesun?"

Yine netti. "Karım *bu yeterli*, diyene kadar." Kapıyı açıp bıkkınlıkla uzaklaştı. "Şimdi siktirin gidin, hayde! Dedikodu arayan Aknene'ye gitsin."

Araba tozu dumana katarak, uzaklaşırken arkada kalan Rahmani ve İlhami, Zehiroğlu denen bu adama ilk günkü gibi şaşırabiliyordu. Kulaktan kulağa sayısız dedikodu dolaşıyor ama hiç kimse Aknene'ye sormaya ya da sesli dile getirmeye cesaret edemiyordu. Emin oldukları ise tek bir şey vardı: Bu köy ilk defa bu denli büyük ve şaşırtıcı bir düğüne şahit olacaktı. Kemeçe ve tulum sesi Rize'nin dört bir yanında yankılanacak, yıllarca herkes Zehiroğlu'nun bu düğününü konuşacaktı.

"Ula, bir bok anlamadım," diyen Rahmani'ydi. "Uzakta evlendi diye mi ha buraya yeniden düğün yapay yoksa karusi kayboldu da onu buldu diye mi?"

İlhami şiddetle reddetti. "O öyle değil!" dedi. "Bence ya uzakta evlendi diye baştan düğün yapay ya da karusuni buldu diye."

"Ula, ben de oni dedim."

"Ne dedin?"

"Ya uzakta evlendi diye ya da karusini yeniden buldu diye!"

Her zamanki derin tartışmaları içindeydiler. Aknene gelen tüm soruları küfrederek uzaklaştırıyor, artık kimsenin düşüncesini önemsemiyordu. Düşündüğü tek şey çocuklarına anlı şanlı, hak ettikleri o düğünü kimseden korkmadan ve

saklanmadan yapmaktı. İlhami ve Rahmani dedikodu toplamak için uzakla-
ırken Timur dar yollarda ağır ağır ilerliyordu.

Memleket, diyordu buraya. Kaçtığı ama kopamadığı o topraklar. Ne kadar
acı çekerse çeksin insan gözünü açıp ayağını bastığı topraklardan kaçamıyordu.
Dakikalar sonra merkezdeydi ama hedefi Âdem'in yanı değil, eski mahallesi
oldu. Yüzleşmesi gereken son acı o mahalledeydi. Okulunun önünden geçerken
arabanın camından bakmış, yüreğine iğneler batmıştı. Eski okulun rengi de-
ğişmiş, çevresi genişletilmiş ama varlığı hâlâ oradaydı. Bahçesinde öğrenciler ko-
şuyor, küçük Timur kapı önünde ablasının gelmesini bekliyordu.

Durmadı, korkmadan arabasını sürmeye devam etti. Caddeleri, sokakları
ve bu mahallenin her bir taşını hâlâ ezbere biliyor olmak can yaktı. Araba so-
kağın başında durduğunda arabadan inmeden önce durup derin bir nefes alması
gerekmişti. Geçmişe dair tüm yükleri omuzlarından bırakmak, sadece ailesiyle
sessizce yaşamak istiyordu. Kızının küçük bedenini göğsüne, kendi bedenini ise
Ahu'nun boynuna saklayarak yaşadığı ve hayatında hissetmediği kadar huzurlu
hissettiği günlerdeydi.

Arabadan sessizliğiyle indi. Bu sokağa en son adım attığında elinden nenesi
tutmuş ve onu cehennemin içinden çekip almıştı. Asıl acısı mezarlıkta değil, bu-
rada gömülüydü. Yıllar önce küçük Timur'un ürkek adımlarla ilerlediği taşların
üzerindeki adımları artık ürkek ve sessiz değildi.

Ağır, güçlü ve kendinden emindi.

Başı yerde değildi, kumral uzun saçları alnına dökülüp gözlerini ve içindeki
korkuyu saklamıyordu. Saçları kısa, çenesi dikti. Ağır ağır ilerledi. Buraya ne ol-
duğunu bunca zaman boyunca ne Âdem'e sormuştu ne de nenesine. Tek bildiği
yanan karanlık evin yerini Âdem'in aldığı ve Güldeste'nin anısının üzerine başka
bir ev yapılmasına izin vermediği idi. Karanlık evin yanındaki huzurlu yuvanın
ayakta olduğuna emindi. Âdem'in oraya da dokundurmadığını biliyordu. O
evin kapısını en son Güldeste kapamış ve öylece kalmıştı.

Adımlarını durduran şey iki evi de aynı anda görmesiydi. Karanlık evin ye-
rinde büyük bir boşluk vardı. Yangından sonra ev küle dönmüş diye duymuş
ve buna asla üzülmemişti. Onu ağlatan sadece ablasının camın önüne bıraktığı
çiçeklerdi. Evlerin arasında büyük bir boşluk olarak duran yer sadece orasıydı.
Sayısız canı ve acıyı yutmamış gibi o karanlık evin yerinde artık hiçbir şey yoktu.
Canını yakan bu değil, hemen yanındaki eve bakmak oldu.

İnsanın ayakları mutsuz olduğu yere değil, kendini en çok ait hissettiği yere
nasıl giderse Timur'un ayakları da o eve yöneldi. Ablasıyla el ele çıktığı bu ka-
pıdan içeri bir daha girememişti. Eski kapıya parmak ucuyla dokundu. Gözleri
kapandı ve genzindeki ince sızıyı boğazına iğneler batırarak yuttu. Evin anahtarı
hep camın önündeki saksının içinde, toprağa gömülü olurdu. Belki Âdem abi-
deydi ama denemek istemiş, parmakları camın önündeki çiçeklere ilerlemişti.

Zaman geçiyor ama Âdem, Güldeste'nin elinin değdiği hiçbir şeyin solmasına izin vermeyerek pencere önündeki pembe menekşeleri yeniliyordu. Tüm çiçekler en son hatırladığı gibi canlıydı. Anahtarı ortadaki çiçeğin dibinde bulup eve girdiğinde ise yüzüne çarpan toz kokusu değil, anılardı.

Âdem'in yıllardır bu evin dışıyla ilgilenip içine girmediğini sanırdı ama ne toz vardı ne de dağınıklık. Ev ferah, temiz ve eski bir çeyiz sandığının kokusunu andıran naftalin gibi kokuyordu. Kapıyı kapamış, gözleri vestiyere değmişti. Küçüklük montunu ablasının ve Âdem abisinin montunun yanında görmeyi beklemiyordu. Yıllar geçmiş, onlar burada kalmış gibiydi.

Boğazına oturan bir yumruyu daha yutarak ilerledi. Dördüncü merdivenin gıcırdayacağını küçük Timur biliyordu. Ama artık büyüyen Timur'un her adımında bir merdiven gıcırdayıyordu. Üst kata çıktığında perdeler açıktı. Ayşe nene sedirin üzerinde oturarak tesbih çeker, sarı saçları altın gibi parlayan Âdem, cilveyle mutfığa giden Güldeste'nin peşinden keyifle ilerlerdi.

Genzinde bir yumru daha patladı, onu da yuttu.

Parmak ucuyla ablasının ve Âdem'in odasının kapısına ilerledi. Her şey en son bıraktığı gibiydi ama hiçbir toz, pislik yoktu. Kütüphanesi olmayan ablasının odanın sol yanına üst üste kümelediği kitapları oradaydı, aynanın önündeki tarağı ve minik pembe ruju da. Odanın ortasına tek bir sandalye atılmıştı. Bunun Âdem'e ait olduğuna emindi. Buraya oturup geçmişi izliyor olmalıydı.

Adımları minik dolaba ilerledi. Elleri titredi ama ilk defa kaçmadı. Dolabı açıp ablasının elbiseleriyle yüzleşmek zorunda kaldığında genzinde patlayan bir yumru daha vardı. Zorlandı ve bunu da yuttu. Çok değildi ablasının kıyafetleri. Beş elbisesi vardı. Güldeste'nin bu dünyada kapladığı yer bu beş elbise kadardı. Kavracağı kırmızı çiçekli elbiseyi askıdan alırken genzindeki son yumru da patladı.

Bu elbisenin eteklerine tutunarak saklanırdı. Oysa elbise ellerinin arasında küçücük kalmıştı. Artık büyümüştü. Sadece yüzüne ve yanağına süzülen tek bir damla yaşı bu elbiseyle saklayabildi. Bu kadar mı küçüktü Güldeste? Bu kadar mı inceydi beli? Elbiseleri bile bir dolabı doldurmaya yetmemişken o hiç mi sığamamıştı bu dünyaya?

Ablasının kokusunu aradı, bulamadı. Yıllar o zarif kokuyu alıp götürmüş gibiydi. Belki de Timur unutmuştu. Bu ihtimal her şeyden daha çok can yaktı.

Güldeste yoktu ama elbisesi Timur'un gözünden düşen o bir damla yaşı sildi. Yine sakladı, sarmaladı, kimseye göstermedi. Yüzünü elbiseye saklarken yeniden dokuz yaşındaydı. Yeni emekliyor ve ilk ablasına koşuyordu. Yeri göğü inletip yaşlansa ne çıkardı? Daima bu elbisenin önünde küçücük kalacaktı.

Güneş'i kucağından indirmemesinin sebebi bundandı. Ablası da onu kucağından indirmez, babadan korumak için göğsünden ayırmazdı. Aynaydı insan, gördüğü nefret kadar sevgiyi de yansıtan.

Elbiseyi geri bırakmış, arkasına bakmadan odadan çıkmış ve yanda kalan minik odaya yönelmişti. Küçüklüğüne ait güzel anılar sadece bu evden ibaretti. Yatak odası gibi burada da her şey yerli yerindeydi. Dört bir köşesine buruk bir hüznle bakıyordu. O odadan aldığı tek şey minik bir oyuncak araba oldu. Küçük Timur en çok bununla oynar, sessizce ileri geri itelerdi. Küçüklüğünü alıp en güzel anılarını ve tek kalp kırıklığını o evde bırakarak uzaklaştı.

Ne omzunda yük bıraktı ne de göğsünde pişmanlık. Başı yerde yürüdüğü yollarda sert adımlarla ilerledi ve onu yok sayan her bir taşa adını sessizce kazıdı. Timur, elleri kanla, kaderi yarayla, yüreği sevdıyla doğan.

“Ama uyumalısın, Güneş...”

Minik beşiğinin içinde parlak gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. Derin bir nefes verirken bu haline gülmek zorunda kaldım. Yatağımızın üzerine oturmuş, bu miniği uyutmaya çalışıyordum ama gözlerinde uykuya dair hiçbir iz yoktu. Elim karnını şefkatle okşadı.

“Yani illa baba mı gelmeli, küçükhanım?” dedim tatlı tatlı. “İlla babanın omzunda mı uyuyacaksın sen? Senin baban asker, asker! Yarın bir gün göreve giderse biz ne yapacağız seninle? Böyle bakışacak mıyız sabaha kadar? Hı, Güneş Hanım?”

Cevap, tatlı bir göz kırptırmak oldu. Bu tatlılığa daha fazla dayanamayacaktım. Aknene'nin bileğine taktığı Güneş yazılı altın bileklik boğumlarında öyle tatlı duruyordu ki onu kucaklayıp kollarını öpme niyetindeydim ama kapı çalmıştı.

“Baba geldi,” dediğimde mutlu olan Güneş değil, bendim.

Yatak odamızdan çıkıp koşar adım salona ilerledim. Anıların verdiği korkuyla artık kim olduğuna pencere kenarından bakmadan açmıyordum. Timur bunu yapacağımı biliyor ve zile basmak yerine üç kere kapıya vuruyordu. Onun geldiğini anlamam için yeterliydi.

Neredeyse iki haftadır buradaydık ve günler eski Rize günlerimiz gibi mutlulukla geçiyor, bozulmasından korkmadan yaşıyorduk. Aknene ve Âdem abi düğün hazırlıkları için koşturuyor, hafta sonu düğünümüzün olacağını iddia ediyordu. Çoğu şeyi önüme bırakılan kataloglardan ben seçmiştim ama önüme geldiğinde nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Gündüzlerim nenenin yanında geçiyor, ben gidemiyorsam o buraya geliyor ve Güneş'ten asla ayrı kalamıyordu. Şikâyetçi değildim. Banyosunu yaptırıyor, her şeyiyle ilgileniyordu. Güneş onun eline geçtiği anda yöresel bir Laz kızına dönüşüyor ve nenesine şaşkınlıkla bakıyordu.

Düğünden sonra biraz daha burada kalıp daha sonra Silopi'ye geçmeye karar vermiştik. Süresiz izni vardı ama işini özlediğinin farkındaydım. Bıraksam benimle İstanbul'da işine devam ederdi ama arkasında bıraktığı aileyi gördükten

sonra onu Barut'tan ayırmak istemiyordum. Nasılsa yeri yurdu olmayan Ahuzar, onun olduğu her yeri yuva bilirdi.

Eski evinin hâlâ kiraya verilmediğini öğrenmiştik. Ama inatla bizi oraya götürmek istemiyor, lojmanda ya da başka bir yerde ev bulmaya çalışıyordu. Pislik içinde olduğuna emin olduğum için ses çıkarmıyordum. Gördüğümde tansiyonumun düşme ihtimali de vardı.

Güneş belli bir yaşa gelene kadar onu kimseye bırakmak istemiyor, her anına şahitlik etmek istiyordum. Mesleğime devam edecek ama bedenim ve ruhum toparlanana kadar dinlenecektim. İnsan bazen sadece dinlenmek istiyordu. Muhabirlik yorgun bedenim ve hâlâ yutamadığım korkularım yüzünden uzak bir ihtimaldi ama radyoyu özlediğimi hissediyordum. Geleceğin ne getireceğini yaşayarak görecektik.

Kapıyı açmış, derin bir tebessümle karşılaşmıştım. “Hoş geldin.”

Her defasında ona bunu söylememden ve kapıyı açmamdan hoşlandığını biliyordum. Anahtarı vardı ama inatla bu kapıyı çalıyordu. Sessizce içeri süzölmüş, eli nahifçe saçlarımı okşarken başımın üzerine derin bir öpücük bırakmıştı.

“Kızın uyumuyor,” dedim sitemkâr bir sesle. “Seni bekliyor. Alıştırdın kucağa, çekeceğimiz var.”

Ceketini vestiyere asmış, yatak odasına yönelmişti. Elinde sıkıca tuttuğu siyah oyuncak arabayı aynanın üzerine bırakıp, kızına yönelirken arkasındaydım. “Bu ne?” dedim.

Güneş'i kucaklayıp her zamanki gibi omzuna papağan gibi yasladı. “Küçükken oynadığım arabam,” dedi saklamadan. “Eski bir yerdeydi. Geri getirmem gerektiğini hissettim.”

Bir eli Güneş'in sırtında, yavaşça sağa sola sallanıyordu. Miniğin o kadar direndikten sonra saniyeler içinde uyuyacağına emindim. Babasının kokusuna ve omzuna asla dayanamıyordu. Belki de ilk ten temasını babasıyla kurduğu için bu denli birbirlerine bağlıydılar. Bilmiyor ve üzerine düşünmek de istemiyordum. Onları izlemek en büyük zevkimdi. Noktalı virgül gibiydiler.

Timur Töng'e'nin iri bedeninin minik noktası, omzundan inmeyen kızıydı.

“O zaman saklarız,” dedim sorgulamadan. Ablasına dair bir anısı olduğuna emindim. “Vazonun yanına bırakmamı ister misin?”

Dudakları minnet duygusuyla kıvrıldı. Anlatmasına gerek yoktu, anlardım. Ben onu, o ise beni. Arabayı alıp, salona çıkarken gündelik hayatımızı anlatmaya devam ediyordum. “Yemek seni beklerken soğudu. Yeniden ısıtacağım. Aknene bir tencere dolusu karalahana dolması getirmiş. Bu defa *Koçari yesin*, dedi, kıymetini bil.” Arabayı vazonun yanına bırakıp mutfığa ilerledim.

Televizyon ünitesinin etrafı artık sadece ikimizin değil, her birimizin ailesinden parçalarla doluydu. Güldeste, Şehrazat, kız kardeşlerim, Güneş, Aknene ve Âdem abi. En sevdiğim fotoğraf ise doğumdan on gün sonrasına aitti. Timur'un doğum günüydü ve onun için Cihan'a minik bir pasta aldırıştım.

Perişan bir haldeydim ama şiş yüzüme rağmen gülmüş, kollarımı ona dola-
mıştım. Kucağında yeni doğan kızıyla pastasına bakan Timur her zamanki gibi
ifadesizdi ama dudağının köşesindeki tebessüm onu tanıyan biri için yeterliydi.
Sayısız fotoğraf albümünü daha dolduracak, nice doğum günlerini birlikte geçi-
recektik. Buna tüm kalbimle inanıyordum.

Yemeklerin altını açıp kıstım. Aknene yorulmamam için sofrayı kurup git-
mişti. Koltuğa oturduğumda süt sağma makinesiyle baş başaydım. Gece, Gü-
neş'i emzirmem daha zor oluyordu çünkü destek olması için Timur'u uyan-
dırmaya kıyamıyordum. Güneş minik bir inilti çıkarsa dahi uyanıyordu. Az
uyumak onun için sorun değildi ama bazen kıyamıyordum. Sütümü biberona
depolayıp gece uyandığında anında içirmek daha kolay oluyordu. Ama sonuç
olarak yine ben uyuyordum, hızla kalkıp hareket eden de o oluyordu. Çocuk
ağladığında ciğerinin patlayacağını düşünme ihtimali yüksekti.

Koltukta, göğsümle bütünleşen bu makineyle uğraşırken Timur'un Güneş'i
yavaşça beşiğine bıraktığını gördüm. "E yok artık ama," diye sızlanmadan ede-
medim. "Hemen uyudu mu?"

Kapıyı aralık bırakarak, odadan çıkmadan önce ışığı kapatıp gece lambasını
takmıştı. Dudaklarında yarım, kendinden emin gülüşü vardı. "Hayret," dedi.
"Nenem nasıl Güneş'i bırakıp gitti?"

Aknene asla yalnız bırakmıyor, Güneş uyuyana kadar yanından ve yanı-
mızdan ayrılmıyordu. "İneklere bakacakmış," derken makineyi göğsümden
çıkarmış, sütümü biberona dökmeye çalışıyordum. İlk zamanlar bu makineye
de hayretle bakmıştı ama zamanla kabulleniyordu. Biberonu kapatıp ona uzattı-
ğında sorgulamadan almış ve sehpanın üzerine bırakmıştı.

"O makine canını yakmıyor mu?"

Anlaşılan hâlâ alışmamış ve sorguluyordu. "Yakıyor," dedim göğsümü kapa-
ırken. "Bir sen eder mi canım? Sanmam."

Anında tek kaşı havalandı. "Tahrik ediyorsun."

Diğer kaşım havalandı. "Tahrik ol diye söylüyorum."

İki kaşı da havalandı. "Olurum."

Aynı şekilde kaşlarım havalandı. "Olmalısın."

"Nenem yok."

"Evet."

"Geri döner mi?"

"Sanmam. İşler birikti, beni yemeğe beklemeyin, dedi."

Küçük bir an duraksadı. "Şu sikimsonik on hafta doldu mu?"

"Geçti bile, canım."

"Belin ağrıyor mu?"

"Hayır."

"Jakuzi?"

Şuh bir tebessümle onayladım. "Kesinlikle."

Yanıma gelmesi, kollarımın altından kavrayıp tek hamlede kucağına alması saniyeler içinde yaşandı. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladım. Dudakları dudaklarıma yaklaştı ama öpmedi, teni tenimin üzerine bir parça alev bırakıp geriledi. "Ahu..." dedi saniyeler içinde yanan sesi. "Bu Timur seninle ne yapacak? Senin şu hallerin ikimizin de ağzına bir ömür sıçar gibi."

Şuh bir gülüş daha sundum. Dudaklarımız birbirine değiyor, çekiliyor ve saniyeler içinde yanabiliyordu. "Bence sen de bana karşı boş değilsin." Bir elim boynundayken diğeri çehresini şehvetle yanan bir arzuyla okşuyordu.

"Şüphen mi var?"

Gülüşüm büyüdü. "Hani doğumdan sonra bütün hesapları kapatacaktık? Varsa yoksa kızın, Töngü."

Dudakları çapkın bir gülüşle kıvrıldı. "Analı kızlı aklımı başımdan alıyor-sunuz, ondandır."

Ve saniyeler içinde dudakları dudaklarımin üzerinde gezinip, alev parçası bırakmaya son verip yangının fitilini ateşledi. Dudaklarımız en sert şekilde buluştu. Nefesinde yanan sevdanın ağırlığı öyle fazlaydı ki ne zaman dudakları ruhuma değse eziliyor ve aynı anda bu seveda ateşiyle yanıyordum. Kucağında benimle banyoya yöneldiğinde bir an için dudaklarından ayrılıp ekleme yapmam gerekmişti.

"Yemekler..." dedim nefes nefese. "Altını kapa."

Güneş gece uykusuna yattığında en az üç saat uyuyordu. Şu an ikimizin de her ihtimali düşündüğüne emindim. Normal şartlarda tencere alev alsa umurumuzda olmaz, Timur söver ve banyoya girerdik ama işin ucunda Güneş olduğu için kucağında benimle mutfığa yönelirken ben de boş durmamış; dudaklarına, yanaklarına ve yüzünün her santimine öpücükler bırakmıştım.

Ocağı kapadığı an banyoya yöneldi. Dudaklarım dudağına değmeden önce, "Harbi sıçtın ağzıma, Ahu," diye homurdandı. Yanağına ilerleyen dudaklarım gülüyordu. "Sorarlar şimdi bunca ayın hesabını."

İtiraz edeceğimi sanmıyordum. Dudağına bir öpücük daha bırakıp yeniden yüzünün dört bir yanına ilerleme derdindeydim ama izin vermedi. Kalçamın altındaki elleri bedenimi kendine daha çok çekerken dudaklarıma yaslandı ve orada kaldı. Nefesi eziyor, dili yeni bir kandilin fitilini ateşliyordu. Tenlerimiz ne zaman birbirine değse ayrı bir ritmin şarkısının yükseldiğini bir o duyabilirdi bir de ben. Dünyaya ait tüm sesler susuyordu.

Yine öyle bir andı. Banyoya girdiğimizde hızla karşımızda kalan lavaboya ilerlemiş, bedenimi lavabonun yanında kalan düzlüğe bırakarak gerilemişti. Aniden gerilediğinde nefesinin nefesimden kopması bir kilidin kırılması gibiydi. Gitmemesi için tutacak gibi oldum ama jakuzinin suyunu açmaya gittiğini anladığımda durup soluklanmak zorunda kalmıştım. Üzerindeki tişörtü tek hamlede kavrayıp yana savurması, beni kendisiyle baş başa bırakması ise ona daha da yükselmem için yeterliydi.

Kendi tişörtümü çıkarmaya çalışıyordum. Saniyeler içinde karşımdaydı. Yüzüme dolan saçlarına parmaklarını daldırarak geriletti. Acıtmadan, başımı hafifçe geri çekerken dudakları yeniden dudaklarımdaydı. Alev harlanarak bürüldü. Ellerim çıplak omuzlarında ve sırtında dolanmış, en sahiplenici şekilde kendine çekmiş, dudaklarımdan kendine bir parça daha hayat koparmıştı. Dudaklarımız ayrıldığında nefesi çeneme, oradan ise boynuma ilerliyordu.

Boynumu geri atıp ona yuvasında yer açtım. Yara izine değen soluğu her zamanki gibi dikenli lakin adımlamaktan zevk aldığım bir yol gibiydi. Ellerim sert omuzlarında gezinmiş, en son yine göğsündeki yaranın üzerinde durmuştu. Bir ömür orada soluklanacaktım. Emzirme sutyeniyle bütünleştiğim günlerdeydik ama o an için bir önemi yoktu. Sıcak ellerini sırtımda hissediyordum. Avuçları dövmemi her zamanki gibi en korumacı şekilde sahiplenmiş ve sutyenimi çözmüştü. Onu beklemeden sutyeni kollarımdan sıyırdım ve yana savurdum.

Bu da dudaklarında çapkın bir gülüşün belirmesine sebep oldu. Sevişirken sinirlerime hâkim olamadığım anlar oluyordu. Her şeyin son noktada olduğu an da buna dahildi. Aniden çenesinden kavramış ama kadınsı gülüşümü eksik etmemiştim.

“Gülme,” diyen sesim dudaklarına mırıldanıyordu. “Hepsi senin yüzünden!”

Çapkın, canıma okuyan gülüşü büyüdü. “Bence tamamen senin yüzünden, Ahu.” Dudaklarıma küçük ama ağır bir öpücük bırakıp ağır ağır boynuma ilerledi. Yaramda geziniyor, gerdanıma ve zaten süt yüzünden son derece hassas olan göğüslerime ilerliyordu. “Sen böyle olmasan...” dedi ağır ağır. Dudakları göğüs ucuma minik bir öpücük bıraktı. “Ben böyle yanmazdım.”

İnleyerek dişlerimi dudağıma geçirdim. Ellerim sırtında geziniyordu. Sol göğsümün tomurcuğunda gezinen dudaklarıyla başım geri düştü. Bir elim sıkıca boynuna dolanmışken diğeri omzundan güç almaya devam ediyordu. Omzundaki elim yine göğsündeki yaranın üzerinde durdu. Nefes alıp verişim sıklaşıyor, istemsizce kalbim göğüs kafesimi patlatmak ister gibi atıyordu. Dudakları gerdanımda gezinmiş ve yeniden dudaklarımı bulmuştu ama saniyelik bir öpücüktü.

Parmak uçlarındaki ateş tenimin her yerindeydi. Gerilediğinde eşofmanımı kavramış ve çıkarmak için çekiştirmişti. Kalçalarımı hafifçe toparlayarak ona destek oldum. Zerre tahammülü kalmamış olmalı ki eşofmanımla birlikte iç çamaşırım da bedenimden sıyrılmış, ikisini birden yana savurmuştu. Karşısında defalarca çıplak kalan bedenim artık ondan, iç bacağımdaki yara izlerinden ve varlığından asla utamıyor, aksine sadece onu istiyordu. Bacaklarımı en cüretkâr şekilde iki yana açıp ona yer açtım.

Sıcak nefesi ve bedeni saniyeler içinde yeniden karşımdaydı. Nefeslerimiz birbirine karışırken parmak uçları beni delirtmek ister gibi ağır ağır sağ göğsümün üzerinde dönüyordu. Gözlerinden bir saniye olsun kopmadım, kopamadım. Ensesindeki ve omzundaki ellerimden güç alıp keskin kahvelere odaklandım.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip, kalkarken parmakları ağır ağır bel oyuntuma ilerledi. Hedefini biliyor ve bunun arzusuyla bekliyordum.

Dudakları dudaklarıma yaklaştı. Öpüşmüyor, sadece nefeslerimizi soluklandırıyorduk. Gözlerimizde parlayan kıvılcım nefeslerimizden daha diriye. Parmakları iç bacağımda gezinip en sonunda ağır ağır kadınlığıma değdiğinde istemsizce dudaklarına inledim. Zevkle homurdanmış, istemsizce dudaklarımda arsız bir gülüşün belirmesine engel olamamıştım. *Devam et*, dercesine başımı hızla salladım.

Ateş çemberinin çerçevelediği bir şiir okur gibi, "Ahu," dedi ağır ağır. "Ahu..." Ve parmakları içime dalmadan önce en sert ve beklenmedik bir şekilde sızlayan kadınlığıma avcuyla kavrayarak sıktı. Zaten yerle bir olan varlığını uyarmak için yeterli bir hamleydi.

Nefesi nefesime karışırken, "Güneş en az dört saat uyursa düğünde gelen tüm altınları ona takacağım," dedi. Parmakları kadınlığıma ağır ağır okşuyor, bunu yaparken gözlerimden bir an olsun kopmuyordu. Keskin kahvelerde kendi yansımamı görmek, onun gözünden dünyayı izlemek gibiydi. Yıldızlar, bulutlar, fırtınalar ve güneşli tüm günler...

Şu an altınların nereye gideceğini düşünecek bir konumda değildim. Kadınlığıma yerle bir eden parmaklarını her şeyimle hissetmek için zihnimde kalan her şeyi kapı dışarı etmek, varlığına odaklanmakla meşguldüm. Bir kolu belime dolandı. Avcunu sırtıma yaslayarak, belime destek verirken parmaklarının hareketleri hızlanmış, hırsla ovuşturuyordu. Yerle bir olmam için bu bile yeterliydi. Elim yanağını kavramış, dudaklarım dudağına yönelmişti. Anın öfkesi ve heyecanlıyla öpmek yerine altdudağına dişlerimi geçirip onun beni yerle bir ettiği gibi ben de onu tarumar ettim.

Kadınlığımdaki parmakları hızlandıkça dudaklarını emiyor, nefesinden koparıyor ve kendimden geçiyordum. Aniden iki parmağı içime daldığında ise durmak, kesik kesik solumak ve kendimi toparlamak zorunda kaldım. Gözlerimiz birbirinden bir saniye olsun kopmuyordu. Parmaklarının gidiş gelişi hızlandıkça kesik iniltilerim hızlandı. Bacaklarım kasılıyor, karın boşluğumda patlamaya hazırlanan o his kasıklarımın ucunda atıyordu. Alnını alnıma yaslayıp büyük bir keyifle bu anı izledi.

Parmakları hızlandığında nefesim son noktadaydı. Omzuna sıkıca tutunuyor hatta tırnaklarımı geçiriyorken dudaklarımdan dökülen nefesler her yeri yakıyor gibiydi. Çenesinin kasıldığını, parmaklarının daha da hızlandığını hissediyordum. Kasıklarımındaki sızı canıma okuyor, dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Dudaklarım nefesinden uzaklaşıp çenesine yaslandı.

"Timur!" diye inledim istemsizce.

Aniden her şeyi zirveye taşıyacak hamleyi yapmış, kasıklarımı patlatacak his son noktadayken elleri sırtımdan, nefesi dudaklarımdan uzaklaşmış ve önümde diz çökmüştü. Sevişme anlarımızda onun için patlama noktası olan anları aniden

yaptığı hamlelerinden anlayabiliyordum. Bu da öyle bir an olmalıydı ki aniden parmakları içimden uzaklaşmış, yerine dudakları kurulmuştu.

Dudaklarımdan daha büyük bir inilti hatta çığlık kaçacaktı ama Güneş'i uyandırmamak adına dişlerimi dudağıma geçirmem, küçük bir inlemeyle sarılmam gerekmişti. Kasıklarımı yakıp kavuran o hissi nefesiyle kendine çekiyor, emiyor, örseliyordu. Tüm bunları yaparken parmaklarının yeniden içime daldığını hissettim ve bu defa küçük çığlığıma engel olamadım. Hem dudakları hem parmaklarıyla ilerliyordu.

Bir bacağıma sırtına atmak zorunda kaldım. Boşta kalan eli omzundaki bacağıma memnuniyetle kavramış, parmakları kalçalarımaya ilerlerken nefesiyle aklımı başımdan almaya devam etmişti.

Belli bir noktadan sonra asla nahif ve romantik bir şekilde ilerleyemiyorduk. Benim öfkem, onun ateşi buna engel oluyordu. Bu noktadan sonra her şeyin en sert ve kontrolsüz şekilde ilerleyeceğine emindim ki yanılmadım. Parmaklarının bıraktığı his yetmiyormuş gibi nefsi ve ıslak dudaklarıyla örselendikçe başım dönüyordu.

Defalarca adını haykırdım. Saçlarının uzun olmasını bu anlarda seviyordum. Parmaklarımı daldırıp tutulabiliyordum ama artık kısaydı. Omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. Parmakları içimden çıkarken dudakları bir kez daha şiddetli bir şekilde ıslaklığı emmiş ve bu her şeyi patlatmaya yetmişti. Hem titriyor hem de ani rahatlamamanın verdiği hisle nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum ama şu noktada imkânsızdı. Kasıklarımı kavuran hissin aniden patlamasıyla dudakları ve parmakları geriledi ama durmadı. Akan ıslaklığı keyifle izliyordu. Parmakları sıvının üzerinde gezinmiş, bundan da büyük bir keyif almıştı. Aniden yine avuçlarının arasına alarak sıkmış, zaten yeterince yanan kısıma minik, acıtmayacak bir tokat atarak canıma okumuştı.

"Ahu," dediğini duydum yine.

Dikleştiğinde nefesi ve gözleri yanmıyor, kandiller gibi parlıyordu. Aniden bedenimi kavramış ve jakuziye yönelmişti. Neredeyse taşma noktasına gelen suyu kapatıp, bedenimi yavaşça suyun içine bırakırken sadece onu izlemek ve bunu asla saklamadan yapmakla meşguldüm. Sıcak su her zaman rahatlatıyor, ağrılarımı azaltıyordu. Bedenimi suyun sıcaklığına bırakırken, cüretkâr bir halde pantolonunun düğmesini açıp iç çamaşırıyla birlikte her şeyden kurtulmasını izledim.

Saatlerce izleyebilirdim, her halini!

Suya hızla daldı. Öyle ki dev bir dalga yükselmiş ve dışarı taşmıştı ama umursamadık. Onun beni kendine çekmesine gerek kalmadan bedenine yöneldim. Ellerim suyun içinde bedeninde gezinmiş ve ağır ağır erkekliğine ulaşmıştı. Bedenim ona daha çok sokulurken dokunuşumla başı geri düştü. Dayanamayıp çenesinin altına derin bir öpücük bıraktım. Dudaklarım ağır ağır boynunda gezinip, göğsündeki yarada dururken hızlı nefes alıp verişlerini hissediyordum.

Varlığını okşamaya devam ettim. Dudaklarım göğsündeki yarayı tam üç kere öptü. Bir ömür tenlerimiz birbirini her bulduğunda bunu yapacak ve her öpücüğüme gizli bir ah bırakacaktım. Göğsünden çenesindeki çukura, oradan dudaklarına yönelmiştim. Elimin altındaki varlığını okşayışlarım ağır ve hırslı bir hal aldıkça kasıldığını ve suyun içinde dahi terlediğini görebiliyordum.

Aniden çenemi kavrayan bu defa oydu. Gözleri çok şey söyleyecek oldu ama cümleleri yerine, dudağıma kor alev misali yanan bir öpücük bırakmayı tercih etti. Bunu yaparken suyun içinde daha dik bir konum almış, elim istemsizce varlığından uzaklaşmıştı. Bedenimi kavrayıp ıslak tenine yasladı. Derin tecrübelerimiz sonucu bu işe suyun içinde başlamak daha verimliydi ama vurucu anları su dışında yapmak daha keyifli oluyordu.

Aniden bedenimi kavrayıp her zamanki gibi köşede kalan düz, yüksek alana oturtmasının sebebi buydu. Karşımdaki duruşuna ve bedeninden süzülen her bir su damlasına hayranlıkla bakıyordum. Bir bacağıma kavrayıp, hafifçe yana açtığında inleyerek sol yanımda kalan ıslak cama tutunmak zorunda kaldım. Sırtüstü uzanacak yer yoktu ama bedenimi hafifçe geriletip duvardan destek alabiliyordum. Buradaki en rahat konumu ezbere biliyordum ve deli gibi özlemiştim.

“Künyeni takmalıydın,” dedim alev alev bir sesle. “Ona tutunurdum.”

Çapkın gülüşü yerli yerine kuruldu. Bir eli belimden kavramışken diğeri erkekliğini ağır ağır varlığımın üzerinde ilerletiyordu. “Tutarız,” dedi canıma okuyacak bir sesle. “Bundan sonra künye de takarız. İstedğin o olsun.”

Sertliği ağır ağır sürtünüyor, nefesim hızlanıyordu. Sürtünme arttıkça başım geri düştü. Her zaman aniden gelir, tüm varlığıyla en sert şekilde yerine kurulurdu. Dudaklarımı dişlerken sadece bu an için bekliyordum. Ve oldu. Gözlerimden bir saniye olsun kopmadan aniden, her zamanki gibi her şeyiyle içime yerleşti.

İnleyerek derin bir nefes verdim. Bacaklarımı daha çok araladım. Bir eli belimdeyken diğeri sırtıma yaslandı ve tüm ağırlığını kendine çekti. Aynı anda hem rahat hissettiriyor hem de yerle bir edebiliyordu. Şu anda da elleri bedene destek verirken sert darbeleri içimdeydi. Dişlerini hırsla dudağına geçirdiğini gördüm. Gidiş gelişleri hızlanıp, darbelerinin şiddeti arttıkça yerle bir oluyordum.

Bağırmamak için yeniden dişlerimi sıkmam gerekti ama imkânsızdı. Gidiş gelişleriyle kasıklarım parçalanıyordu sanki. Gözlerinden kopmadan, “Timur!” diye soludum.

Cevap olarak darbeleri hızlandı. Belimdeki eli beni kendine daha çok çekerken her şeyiyle, tüm sevdası, aşkı, benliğiyle sevişiyordu. Üzerime eğilmiş, nefesi dudağıma değmişti. “*Hesaplaşalım*, demedin mi?” diye soludu, ben sert bir darbeyle daha sarsılırken. “Hesaplaşıyoruz, Ahu.” Hızı arttığında kollarım boynuna sıkıca dolanmış, nefesim kesilecek bir halde inliyordum. “Durayım mı?”

Şehvetle yanarken hızla başımı iki yana salladım. Başım dönüyordu. Onu özlemek bir iş olsaydı ek mesaiye bile kalabilirdim. Aklımı başımdan alıyordu ve bunu yeryüzünde yapabilecek tek kişi oydu. İçimden ayrılmadan beni kendine çekti ve birlikte suya gömüldük. Aniden varlığından uzaklaşmak boşluk hissinden farksızdı. Yeniden ayaklandığında bu defa o diğer köşeye oturmuş, kolumdan kavramış ve suyun içindeki beni kendine çekmişti. Ayaklandım ama bacaklarım titriyordu. Aniden belimden kavrayıp tek hamlede kucağına oturttuğunda sertliğinin üzerinde kıvrınma isteğine engel olamadım.

Yine tek bir hamleyle içime daldığında elleri sırtımdaydı. Kollarımı boynuna dolayıp nefesimi dudaklarına yaslarken, kucağında yükselip alçalıyor bu defa ben onu en net şekilde kabul ediyordum. Gözlerinden bir saniye olsun kopmadım. Belimden ve sırtımdan destek verirken her şey daha kolaydı. Ne ağrı vardı ne de sızı. Sadece o ve ben. Ellerim yüzünde gezinirken, kucağında yükselip alçalmaya devam ettim. Hayranlıkla izliyor, gözlerimden asla kopmuyordu. Dudağına minik ama nefes nefese kaldığım bir öpücük bıraktım.

Kasıklarımındaki ağrının yine patlayacağını hissediyordum. Ama bunun geleceğini anlamış gibi yeniden kollarımın altından kavramış ve dikleştirmiş, bu defa sırtım ona dönük bir şekilde kucağına oturtmuştu. Gerçekten hesaplaşıyor, tüm ayların özlemine dindiriyordu. Hem de her şeyiyle!

Eli boğazımda gezindi ve kulağımı nefesine yasladı. Bacaklarım iki yanına açılmışken saniyeler içine yeniden içimdeydi. Eliyle kolu güçlü ve korumacı bir şekilde göğüslerimi kavrayıp, sırtımı kendine yaslarken, dudaklarının kulağımdan uzaklaşıp sırtımdaki dövmede gezindiğini hissediyordum. Kollarına tutunarak güç aldım. Üzerinde içimdeki sertliğiyle kıvrınırken, belimden kavrayıp, yükseltip alçaltıyor ve yerle bir ediyordu. Darbeler sıklaşıp hızlandı. Onun soluğu ensemde, benim soluğum terimize karışırken, belimden tutup son bir kez daha en sert şekilde içime kuruldu. Ve zirve bir kere daha gözlerimin önünde patladı.

Dudaklarımdan bu defa engel olamadığım yüksek sesli, titrek bir soluk döküldü. Bacaklarım titriyor, başım dönüyor, kasıklarım yanıp sönüyordu. Islaklığını ve varlığını kalçalarımında hissettiğimde kesik, derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Sırtımı bedenine, başımı geri atarak omzuna bıraktım.

“İnanılmazsın,” diye solumak zorunda kaldım.

“Sen benden daha fazlasısın, emin ol,” diyen kesik nefesi kulağıma vurdu.

Nefes nefese kalmıştı. Küçük bir an nefes alıp verişlerimizin düzene girmesi için öylece bekledik. Bir kolu göğüs altımda sıkıca kenetlenmişken, diğeri ağır ağır karın boşluğumda gezinip kadınlığıma ilerledi. Yüzünü görmüyordum ama başını yasladığım omuz, sırtıma destek olan bedeni yeterliydi. Biraz önce yerle bir etmemiş gibi ağır ağır okşadı.

İçli bir nefes verdim ve tüm beden ağırlığımı ona bıraktım. Parmakları yeni bir yangının ateşini fitillemek ister gibi nahiflikten hoyratlığa dönerken ikimizi

de duraklatan şey Güneş'in gür ağlama sesiydi. Eli halihazırda onun için bekleyen ıslaklığımın üzerinde kaldı. İkimiz de aynı anda içli bir nefes verdik.

Ağırlaşmış sesi, "Altınların yarısını hak etti," dedi.

Timur sarhoşu olduğum şu dakikalarda sadece gülmekle yetindim. Gerdanıma derin bir öpücük kondurmuş ve bedenlerimizi suyun içine bırakmıştı. "Ben bakarım," dediğinde isteğini büyük bir keyifle kabul ettim.

Ben keyifle gerilerken, ayağa kalkıp kapı arkasındaki havlusunu alt bedenine saran ve koşar adım dışarı yönelen oydu. Kızının tek ağlama sesi onu yerinden kaldırmak için yeterliydi.

Cüretkâr bir gülüşle kendimi suya bırakarak, "Kızımız uyursa yine beklerim," dedim. "Ben daha buradayım."

Kapıdan çıkmadan önce attığı çapkın gülüş görülmeye değdi. Şuh bir gülüşle karşılık verdim. Ilık su bel ve sırt ağrımı hafifletiyor, jakuzinin köpükleri garip bir şekilde rahatlatıyordu. Suyu köpükler sıkıp nicedir içimde tuttuğum arzuyu yaşamış olmanın verdiği rahatlama hissiyle gözlerimi kapadım. Timur'un göğsünde rahatlayan tek kişi kızı değildi. Dudaklarımdan içli bir nefes kaçtı.

Dakikalar sonra Timur geri gelecek ama beni de bu jakuziden kucaklayıp yerime yatırmak zorunda kalacaktı.

Evrenin rivayetler sarmalından ibaret olduğuna inanırdım. Bir de tesadüfler, derin hisler ve mucizeler. Her biri bir araya geliyor ve insanın ruhuna, hayatına işliyordu. Çok şey görmüştü Ahuzar. Mucizelere daima inanmış, onların cılız ışığının peşinden ilerlemiş hatta koşmuştu. Evrenin sevgisine inanmış, sadece üçe kadar değil, sayısız ihtimaller kümesine güvenmişti. Ona deli gözüyle bakanlar şu an üzerindeki gelinliği görselerdi aynı fikirde olurlar mıydı?

Aknene'nin evinde, her zaman kaldığım küçük odamdaydım. Bu ayna Ahuzar'ın bin bir farklı kişiliğini yansıtıyordu. Yaralı Ahu, kırmızı elbiseli ve yazmalı Ahu, âşık Ahu, sevdalı Ahu, öfkeli Ahuzar, anne Ahuzar, Timur'un kollarında küçücük kalan Ahuzar ve şimdi... Beyaz bir gelinlik içindeki Ahuzar.

Âdem abinin gönderdiği katalogdan seçtiğim gelinliği merkeze indigimiz bir gün denemiştik. O an pek bir şey hissetmemiştim ama saçım ve makyajımla bütünleştiği şu anda hissettiğim hüznünlü bir mutlulukla sarmalanmış gibiydim. Makyaj yapmayalı ne denli uzun bir zaman olduysa küçük bir an aynadaki aksimle bakışmak, Ahuzar'la yeniden tanışmam gerekmişti. Yaşanan her şeyle birlikte Ahuzar'ı da öldürmeye çalıştığımı hissediyordum. Oysa bana Ahu'yu veren oydu. Güçlü, ayakları yere sağlam basan bir kadındı. Onu sevmeli, Ahu gibi gözümünden sakınmalıydım.

Bedenimi sarmalayan gelinliğin işlemeleri gözalcıydı. Gerdanımı ve omuzlarımı açıkta bırakıyor, kalçama ve belime otururken etekleri uçlarına doğru zarif bir şekilde açılıyordu. Yüksek topuklu giymem için hâlâ erkendi ama minik bir topuklu ayakkabı giyme izni alabilmişim. Aynadaki aksimle uzun uzun

bakışıyordum. İmam nikâhımızın olduğu gün gizli saklı, sessizce bitmişti her şey ama şu an dışarıdan yükselen yüksek kemençe ve tulum sesi vardı.

Derinden, köy meydanından geliyordu sesler ve her yerde yankılanıyordu. Âdem abi Rize'nin en büyük düğününü yapmakta kararlı olduğu için köy meydanını âdeta düğün salonuna çevirmiş, ışıklarla ve masalarla süslemişti. Zaten uzun olan saçlarını nicece kestirmediğim için daha da uzamıştı. Belime dökülüyor, dalgalar halinde parlıyorlardı. Yüzümdeki ışık ise ilk defa bu kadar parlaktı. Makyajımı ve saçlarımı kendim yapmak istemiş, uzun bir süre sonra kendime vakit ayırmış ve bundan keyif almıştım.

Kendi aksime bakarken dudaklarımda tebessüm vardı. Sol avcumdaki kınayı Aknene dün gece yakmıştı. *Gelin kınasız olmaz*, demiş, istemediğim halde avuçiçime bir tutam kına sürmüştü. Sevmem sanmıştım ama şu an baktığımda tatlı görünüyordu. Beyrut Limanı'nda kemikleri parçalanan Ahuzar'a şu anı söyleseler tüm varlığıyla güler, bu hayalin imkânsızlığıyla içi sızlar, belli etmezdi.

Artık ne ayağımda pranga vardı, ne bileğimde kapan ne de bedenimde kafes. Yeryüzüne düşen tüm benliklerimle ben bu yaşamı hak ediyordum. Derin bir nefes vererek bakışlarımı dikleştirdim. Kapı sessizce tıklatılıp içeri Timur ve kucağındaki Güneş girdiğinde ise tüm ifadem yoğun bir sevgiyle sarmalandı.

Canım, siyah takım elbisesinin içindeydi. Gömleğinin iki düğmesi açıkken canıma fazlasıyla kastı olabilirdi ama Güneş'in beyaz gelinliği ve başındaki tüllü bandana tüm olayı sevimli bir ana dönüştürüyordu. Minik ellerini karnımdaki gibi sürekli ağzına götürüyor, tükürükle dolan parmakları ve çenesiyle mutlu mesut yaşıyordu. Anne ve babasının düğününe katılmak, çok da ilgisini çekiyor gibi değildi.

"Ne tatlı olmuşsunuz siz öyle!" dedim bu halleri karşısında.

"Tatlı?" dedi Timur'un kalın ve sorgulayan sesi.

"Kızın," diye ekleme yapmak zorunda kaldım. Adımlarım onlara yöneldi. "Senin yine maşallahın var, Zehiroğlu." Keyifle güldüm. "Tam nenene layuk bir damat olmuşsun he!"

Sesli kahkahası nadir duyuluyordu ama ne zaman onun yöresinden bir imada bulunsam dayanamıyor ve bunu bana sunuyordu. Hoşuna gitmiş olmalı ki buna da güldü. "Değil mi?" dedi gülüşü ağırlaşırken. "Bence de öyle. Ama sen de boş değilsin hani yani." Gözleri üzerimdeki gelinlikte ve bedenimde ağır ağır gezindi. Güneş'in anlamsız sesleri artık sessiz anlarımızda aramıza giren tek şeydi.

Sessizdik, oysa ikimizin de gözlerinde önce bir patlama, daha sonra ise yıkım vardı. Savaş, kan, kaçış, karanlık, oyunlar ve sırlar, hepsinin yansıması o gözlerin arkasında kaldı. Satranç tahtası yandı. Tüm taşlar yerle bir olurken vezir de yandı kral da. Ben kendimi onda, o ise kendini bende gördü. Bu hikâyede o bana kaldı, ben ona.

Ağır ağır yaklaşmış, bir kolunda Güneş varken, diğer elini belime dolayarak bana eğilmiş ve her zamanki gibi saçlarımın üzerine derin bir öpücük bırakmıştı. Uzun duvağımla dönmek zordu. Kıpırdamadan kendimi ona bıraktım. Gözlerimi kapatıp ona saklandım. Canıma, tüm zorlu yollardan kalbime kalan tek parçaya... Kolum ona ve Güneş'e dolanırken o beni öpüyordu, ben kızımı öpüyordum.

Güneş'in cevabı çırpınarak kafasındaki bandanayı yüzüne çekmek ve buna sinirlenerek ağlamak oldu. Sinirli bir bebektir ve bu konuda bana benzediğini inkâr edemeyecektim. Rahatsız olduğu şeyleri sadece ağlayarak belirtmiyor, yumruklarını sıkarak kıyameti koparabiliyordu.

Hızla gerilemek ve bandanasını çekerek gözlerini açmak zorunda kaldım. "Sakin ol, anneciğim. Tamam, hallettik."

"O şeyi takmak zorunda mı?" dedi Timur. Güneş ne zaman süslense kendisine bir haller oluyordu. Dikkat çeken bir bebektir ve böyle anlarda daha da dikkat çekmesi canını sıkıyordu. "Şu saçma şeyi de yine giydirdiniz," diye huy-suzlanmaya devam etti. "El kadar çocuk niye böyle giydirilir, lan?"

"Annesiyle babasının düğününe katılacak. Beziyle mi gelsin kızımız, Timur?"

"Bunu başaran nadir bebeklerden biridir. Kutlaması için eve bırakalım da nenemle uyusun, ne dersin? İnsan içine çıkarmayalım."

Gülerken Güneş'in kıyafetini düzeltmeye çalışıyordum. Boğumlu bacaklarını rujum yüzünden öpemedim ve hafifçe dişlerimin arasına alarak tatmin olmaya çalıştım. Buna karşılık cevabı ellerini emerken yarım bir şekilde gülmek oldu. Cilveli bir kızdı vesselam. Zannımca Timur'un çilesi yeni başlıyordu.

"Murathanlar geldi, değil mi?" dedim keyfim sürerken. "Ondan bu hal-lerin." Sessizliği *evet* demekti. "Bu baba ne diyor, Güneş?" dedim kızıma. "Seni düğünümüze götürmeyecekmiş."

Canım kızımın cevabı babasının eline gaz çıkarmak oldu ve gayet yeterliydi. Timur, yüzü öne dönük kızını kendine çevirip, şaşkınlıkla bakarken kahkaham sesliydi. "Tam senin kızın."

Güneş'e bakarak sitemkâr bir sesle, "Farkındayım," dedi. "Hoş mu bu yap-tığın? Ben burada, senin yanında sövmemek için dilimi yedim, sen babanın eline mi osuruyorsun?"

Güneş nazlı nazlı poposunu kıvrımış, yüzünü garip şekillere sokarak cilve-lenmiş ve Timur'u eritmeyi başarmıştı. Dudağında yarım bir gülüş varken papa-ğanı Güneş omzunda, eli belimdeydi.

"Şimdiden anlaşalım, Güneş. Barbaros'un düğününde *Murathan amcanın kucağına gidince ağla*, dedim. Gittin, en çok orada uyudun. Şimdi baba sözü dinle ve ağla. Yusuf Ali parmağıyla seni dürtüklediğinde yine güldüğünü görürsem düğünümüzü terk etmek zorunda kalırız."

Arkasını dönmüş ve bizimle birlikte ilerlemişti. Omzundan bana bakan Gü-neş'in dudaklarındaki çapkın gülüş babasını asla dinlemeyeceğinin habercisiydi.

“Abartıyorsun, Timur.”

“Ahu, *bu Murathan iti, karısını kundakta sevdi*, diyorum. Onun söylediği hiçbir sözü hafife alma. Zaten geçen Barbaros’un düğünde yeterince canım sıkıldı.”

“Şimdiden böyleysen işimiz zor,” demek zorunda kaldım. Salonda Aknene’yi göremeyince, “Nene nerede?” diye sordum. “Düğün yerine mi gitti?”

Mırıltıyla onayladı. “Tim geldi. Âdem abi onları karşılamaya gitti. Nenem de muhtemelen meydandaki herkesin ağzına sıçarak dedikodu yapmamalarını tembih ediyor.”

Aknene için büyük gelişmeydi. Normal şartlarda dedikodu malzemesi vermememiz için bizi sopasıyla kovalardı ama artık bizimle baş edemediğinden olsa gerek dedikodu yapanlara kafayı takmıştı. Belki de yaşadığımız zorlukları gördükten sonra insanların sözünden ziyade mutluluğumuzla ilgileniyordu.

Timur merdivenleri inerken yine bir saniye olsun elimi bırakmamıştı. Gelinliğimin eteklerini toplamam gerekiyordu. Hem Güneş’i tutuyor hem bu konuda yardımcı oluyordu.

“Seni de insan içine çıkarasım yok,” diye homurdandığını duydum.

Zor bele alt kata inmeyi başarmıştık. “Aknene de beni gelinlikle gördüğü zaman aynı şeyi söyledi.”

“Benim derdim güzelliğin, Ahu. Nenemin derdinin çok başka konular olduğuna eminim.”

Farkındaydım. *Bari saçını açık bırak, duvağını sürekli arkanda tut da sırtındaki toynaklı at kapansın*, demiş, sıkıntılı bir yüzle gerilmişti. Düğüne giriş yaptığımız anda omuzlarıma şal atıp her yerimi kapatacağına emindim. Söylediğine bu yüzden gülüyordum.

“*Bu gelinliği ben seçtim ama Âdem abi buldu*, dedim. *Olduk rezil rüsva*, dedi ve uzun uzun Âdem abiye de sövdü.”

“Haklı ama,” dediğinde kapıdan çıkıyorduk. Güneş’i incitmemeye çalışırken eteklerimi toparlamama yardım ediyordu. “Rize buna hazır mı emin değilim.”

Cilveyle güldüm. O an için tam bir nazlı gelindim. “Onca şeyden sonra bir gelinlik giymişim. Ne var yani? Benim için dedikoduları görmezlikten gelmeye değmez mi?”

Ben eşiğin üzerindeyken o dışarı çıkmış, aşağıda kalmıştı. Gözleri aniden bana döndüğünde durmak zorunda kaldım. Eli elimdeyken öyle derin bakıyordu ki kalbim göğüs kafesine şiddetle vurdu.

Benim için yaşa, Ahu, değmez mi, derdi. “Değer,” diyen bu defa oydu. Avcumun içine, al kınaya derin bir öpücük bıraktı. Eski Ahuzar ona *kan lekesi*, derdi ama kendine yeni bir hayat kuran Ahu, *gül lekesi*, demeyi tercih ediyordu. Bülbül gibi o izde soluklandı. “Değer, Ahu,” dedi dikleşirken. Elim daha sıkı kavramıştı. “Senin için her şeye değer.”

Sevdasıyla sarmalandığım sayısız anlardan biriydi. Yüksekte kaldığım için boyumuz eşitlenmişti. Sessiz bir minnet olarak şakağına derin bir öpücük bırakmış, ruj izini parmak uçlarımla silerken çehresine aşkla bakmıştım. Güneş'in sesi neşeli cıvıltılara dönüştü.

"Bizi seviyorum," dedim, *seni* ya da *onu* demek yerine.

"O da bir şey mi? Ben bize ölüyorum." Dudağındaki küçük tebessümü silmedi, bunun için uğraşmadı. "Şimdi Güneş altına sıçıp, kokutmadan şu düğünü yapalım. Seni her koşulda karım yapmam lazım."

Bu halde patika yoldan gidemeyeceğimiz için evin üst kısmında kalan yola arabayı getirmişti. Eteklerimi topladım ve araca ilerledik. Güneş ve ben arka koltuğa oturmuş, süslenme derdindeydik. Emziğini verirken minik saçlarını ve bandanasını düzeltmiş, elbisesini tombul bacaklarına kapamış, patiklerine çekidüzen vermiştim. Bazen güzelliğinden başım dönüyordu.

"Gelin sen misin yoksa ben mi küçükhanım?"

Buğulu gözleri yavaş yavaş yeşile dönüyor, bana benziyordu. Ellerini çenesinin altında kenetlemiş, tatlılıkla bakıyordu. Paramparça olduğumu düşündüğüm her andan sonra hayatıma mucize geliyordu. Beyrut'ta Töngge, uçurumda Güneş. Onları delicesine sevmekten başka ne yapabilirdim ki?

Timur'un arabayı yine bizim için yavaş sürdüğünün farkındaydım. Ne benim ne de onun hayatı eskisi gibiydi ve bundan şikâyetçi değildik. Zayıf hafızam onsuz geçen şunca yılı hatırlamazken onunla geçen her anı ezbere biliyordu. Biliyordum, onu bana gönderen babamın dualarıydı. Beni ona gönderen ise ablasının sevgisi.

Meydana indiğimde bu denli bir kalabalık beklemiyordum. Kucağımda Güneş ve gelinlikle arabadan inmem imkânsızdı. Kapıyı açmak için bana koşan kişinin Gökçen olduğunu gördüm. Siyah, parlak elbisesinin içinde her zamanki gibi güzel ve zarıftı. Kalabalığın içine girmemişti, meydanın girişinde Murathan'la birlikte bekliyordu. Elindeki emziği Murathan'ın kucağındaki Yusuf Ali'nin ağzına aceleyle ilıştirmiş ve eteklerini toplayıp topuklularının üzerinde zorlansa dahi yürümeye devam etmişti.

Arkasından gelenler Biricik ve Defne'ydi. Gökçenler yeni gelmişti ama Biricik ve Defne bir gün önceden gelmiş, saatler önce de makyaj ve genel hazırlıkları için merkeze inmişlerdi. Arkalarındaki Cihan anlamsızca yaşlı teyzelerden biriyle konuşup, gülüyorken Doruk ve Kızılgerdan ekibini Barut ailesinin olduğu masada görebiliyordum.

Oysa hepsini asla bir arada hayal edemezdik ama Peri, Ayla ve Cengiz bile gelmişti. Yarım ağız söylemiş, gelmelerine ihtimal vermemiştim. Öz ailesi Süheyla'nın zor ve riskli geçen hamileliği yüzünden gelemeyeceğini belirtmiş ama altınlarını göndermeyi ihmal etmemişti. Ahuzar için bunlar bile büyük ve kocaman bir aileydi. Doğuma gittiğim an gibi genzimin yandığını hissettim. Zordu yutmak, başardım.

Yeşil, saten elbisesi içinde baharda yeşillenen ağaçlar gibi hayat doluydu Defne. Biricik ise tam anlamıyla gelinin kız kardeşiydi. Kahverengi mini elbisesiyle parlıyordu. Omuzlarındaki şalı Aknene'nin verdiği emindim. Kadın artık sadece benimle değil, bir alan dolusu kültür farkıyla uğraşmak zorundaydı.

Kapımı açan Timur'du ama dışarı çıkmam için elini uzatan Gökçen oldu. Murathan dostuna nasıl babacan bir şekilde sahip çıkıyorsa o da benim üzerinden elini çekmiyor gibiydi.

"Selam," dedim tebessüm ederek.

Tanıdığım her andaki gibi heyecanlı, tatlı ve hayat doluydu. "Ay, nasıl güzelsin!"

"Abla ya!" dedi Biricik ağlamaya yakın bir sesle. "Çok güzelsin."

Araçtan indikten sonra Defne'yle Gökçen eteklerimi düzeltti. Kemençe susmuştu, tüm gözler bize dönmüşken istemsizce gerildiğimi hissediyordum.

Engel olamadığım bir heyecanla güldüm. "Teşekkür ederim." Gözlerim arkama döndü ve iki sözümünden birini yeniden tekrarladım. "Güneş?"

Timur'dan önce Adem abi gelmişti ve kızımı pusetinden alıyordu. "Güneş'im!" diyerek bağrına bastı. "Sağa en ön masadan yer ayarladım, ge bakayım dedeye!"

Adem abinin gözlerindeki mutluluk ve heyecan bizden daha fazlaydı. Bana bakarken öyle içten gülmüştü ki içim sızladı. Hüzünlü ama mutlu hissettiriyordu. En büyük hayalinin Timur'la beni böyle görmek olduğuna emindim. Güneş'i kucağında saklarken adımları bana ilerledi. Gelinliğime, yüzüme aynı hüznüyle bakıyordu.

Elini kavrayıp öpmüş, alnıma değdirerek ona karşı saygımı belli etmiştim. Hiçbir şey söylemedi. Bakışları yeniden gelinliğimde gezindi ve mavi gözlerinden yanağına sonsuz yaşlarından biri daha süzüldü. "Aknene gibi söveceğim şimdi," diyerek arkasını dönmüş ve hüznünü saklamıştı. "De hayde düğüne, hayde!" Kucağındaki Güneş'i severek içine düştüğü hüznün bulutundan ayrıldı. "Uy yesunler o dilleri. Sırf sen süt içiysun diye tüm çocuklara süt dağıttım, dedesinin güzeli. Ha bu güzellik ne du da! Anan mı mis törki yoksa baban mı?"

Gökçen, "Ben bizimkilerin yanındayım, bir şey olursa haber etmen yeter," diyerek, uzaklaşırken yanıma gelen Timur'du.

Defne göz kırparak, uzaklaşırken Biricik arkasındaydı. Sürekli dönüp bana bakıyor, gülümsüyordu. İlk adımlarını attığını gördüğüm gün benim de ona böyle bakışımı anımsadım. Kardeşlikte zaman değil, anılar değerliydi.

Timur'un eli, elimi sıkıca kavramışken sayısız kere geçtiğim bu meydanda göğsüm ilk defa bu denli büyük bir heyecanla yanıyordu. Başımdaki duvağın ucunu arkama savururken, parmaklarını kavrayarak heyecanımı yuttum. İçimde ölen ne varsa yeniden can buluyor gibiydi. Adem abi nasıl yapmıştı, bilmiyorum ama burayı öyle güzelleştirmişti ki tanıyamamıştım. Çiçekler, masalar, ışıklar ve süslemeleriyle her şeyi güzelleştirmişti.

Güneş kucağındayken o en öndeydi. Aknene hemen yanında, eli yüreğinde bize bakıyordu. Sol tarafta kalan en ön masada eksiksiz bir şekilde Barut ailesini gördüm. Balayına giden Barbaros bu an için geri dönmüş olmalıydı ve bu defa şaşkınlıkla değil, keyifle alkışlıyordu. Kızılgerdan ekibi onların hemen yanındayken iki masa da birleştirilmiş, birbirinden ayrı iki evren bir araya gelmiş gibiydi. Onlar ciddiyetle alkışlarken Barut üyeleri kendilerini parçalıyordu.

Köy halkının kulaktan kulağa eğildiğini ve dedikodu mırıldandıklarının farkındaydım. Onca şeyden sağ çıktıktan sonra pek önemli gelmiyordu. Onlara nasıl ve neden burada olduğumuzu anlatamazdım ama kim bilir, belki bir gün bu Karadeniz, Zehiroğlu'nun sevdasını da efsaneye çevirir ve dilden dile anlattırdı.

Başımın üzerine çiçeklerden bir köprü yapılmış gibiydi. Güller ve papatyalar... Resul'ün minik Güneş'in başındaki bandanayı alıp Timur'un bana yaptığı gülden tacın aynısının miniğini başına yerleştirdiğini gördüğümde bakışlarım kavradığım eldeydi. Parmak uçlarında da küçük kesikleri o an fark ediyordum. Yine sessizce seviyor ve mest ediyordu.

Alanın ortasına geldiğimizde müzik değişmiş, Âdem abi *dans edin*, der gibi minik Güneş'in yüzünü yüzüne yaslamış, sağa sola sallanıyordu. *Fikrimin ince gülü*, diyordu şarkı. *O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni...*

Kesinlikle bu düğünü topuklularımı giymeye başladıktan sonra yapmalıydık. Şu an kollarımı Timur'un boynuna dolamam zor bir ihtimaldi. Ama beklenmedik şeyleri beklenmedik anda yapan kocam bunu da umursamamış olmalı ki aniden kollarını kalçama dolamış ve yüzlerimiz aynı hizaya gelecek kadar ayaklarımı yerden kesmişti. Bütün köy halkının aynı anda kınadığını görebiliyordum. Aknene'nin tansiyonu düşmüş olmalı ki arkasındaki sandalyeye çökmüştü. Keyifle gülüp alkışlayan tek masa Barut ailesiydi. Öyle kalabalık ve coşkululardı ki sesleri her şeyi bastırmaya yetiyordu.

"Timur!" dedim istemsizce. "O kadar da değil. Tüm memlekete manşet oluruz."

Âdem abi ve Aknene'nin *bütün Rize'nin konuşacağı bir düğün yapacağım*, derken bunu düşünmediklerine emindim.

"Sikimde mi?" dedi en rahat şekilde. "Şu noktaya kolay gelmedik. Bu, sıradan bir düğün değil. Karımın topuklu ayakkabıları yoksa gerekeni yaparız. Memleket istediği kadar konuşabilir."

Yeterli bir cevaptı. Kollarımı boynuna doladım. *Ateşli dudakların, gamzeli yanakların*, diyordu şarkı. *O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni...*

Dudağımda beliren tebessüm minik ama dolu doluydu. Herkes aile kurabilirdi ama biz bunun için kan ve gözyaşıyla, gücümüzün son damlasına kadar savaşmıştık. O yüzden haklıydı. Bu sıradan bir düğün değildi. Bir yaşam mücadelesinin zaferiydi. Şarkı bitene kadar yere bırakmadı. Tüm gözleri ve sözleri silip attı. *Bu memleket küçük Timur'u yok saydıysa ben de onlara aynısını yapıyorum*,

der gibiydi. Kim ne derse desin, sessizce gözlerine bakıp sırtımdaki acıları sil-
diğim en derin andı.

Şarkı bittiğinde ayaklarımın yere değmesine izin verdi. El ele nikâh masa-
sına yürüdük. Memur ayakta idi ve bizi bekliyordu. Köşedeki İlhami ve Rahma-
ni'nin derin bir tartışma içinde olduğunu duyabiliyordum.

"Ula, bu memur da mı sahte?" diyordu İlhami ya da Rahmani.

"Aknene *nikâh tazeliyler*, dedi ya," dedi diğeri. "Demek ki memur gerekiy-
oğlum. Şu an bu düğünde hiçbir şey normal değil, kurcalama. Ön taraftaki
adamların hepsunun belunda silah var. Zehiroğlu'nin arkadaşlarıymış. Hepsi
albay ya da yarbay olabilir, sus, ses etma ve sadece alkışla!"

İkisi de aynı anda onaylayıp sustu. Aknene, Barut ve Kızılgerdan ekibinin
korkusu yeterli gelmiş olmalıydı. Nikâh masasına oturduğumuzda aklımdaki
tek an imam nikâhımızın kıyıldığı andı. O gün bunu asla hayal etmemiş, bunu
kendime yasaklamıştım. Arkamda beni izleyen bir ölüm varken sadece anı yaşı-
yordum. Şimdi ise hayal etmediğim her şeyi.

Nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalışıyordum ama ilk defa bu kadar heyecan-
lanmış olabilirdim. Yüreğim bir kuş gibi çırpınıyordu. Herkes oturmuşken
sadece Biricik ve kucağındaki Güneş'le salınan Âdem abi ayakta idi. Büyük bir
mutlulukla izliyorlardı. Koşar adım yanıma gelip omuzlarıma şal bırakan Ak-
nene ise şaşırtmamıştı. *Sakın çıkarma*, der gibi omzuma iki kere dokunup, ge-
rilerken şu durumda bile Timur'un ensesine tokadı indirmeyi ihmal etmemişti.
Timur'un ters bakışları nenesine döndü.

Ağzının içinde, "Bakma öyle dik dik, sıçarum gırtlığuna," dedi Aknene.
"Edepsiz, hayasuz bokun uşağı. Zaten rezildik, eyicene olduk rüzva! Ha bu
düğün bitsin, Güneş'i bana bırakıp, memleketten siktir olup gidin."

Güneş o eve girmek için tek biletimizdi. Dudaklarımı sıkıca birbirine bas-
tırarak şala sarılmak zorunda kaldım. Fazla sinirlendirmek istemiyordum zira
bu düğünün bir de dönüşü vardı. Nikâh memuru kısa bir konuşma yaparken,
dönüp yanıma bakmamaya çalışıyordum. Eriyip gidebilir, Aknene'nin eline bir
koz daha verebilirdim.

En sonunda, "Siz, İlyas kızı Ahuzar Soykamer," dediğinde yutkunarak dik-
leştim. "Kadir oğlu Timur Töng'e'yi eşliğe kabul ediyor musunuz?"

Zaten eşimdi. "Evet," dedim zerre beklemeden.

Alkışlar güçlüydü. Güneş bu defa Aknene'nin kucağındayken saniyeler
içinde köylü kızına dönmüş, tatlı gelinliğinin üzerine örme, toz pembe bir yelek
geçirilmişti. Ayaklarındaki ayakkabıların yerini ise aynı renk örgü patikler al-
mıştı.

"Siz, Timur Töng'e," dedi. "İlyas kızı Ahuzar Soykamer'i eşiniz olarak kabul
ediyor musunuz?"

Net ve hızlıydı cevabı: "Evet."

İmzalarımızı attık. Nikâh şahidimiz olan Murathan ve Defne de imza attuktan sonra nikâh memuru evlilik cüzdanını bana uzattı.

Rize Belediyesi'nin verdiği yetkiyle karıkoca ilan edildiğimiz şu anda tüm Kızılgerdan ve Barut ailesinin avaklandığını ve şiddetle alkışladığını gördüm. Öyle ki köy halkı da alkışlıyor ama bu coşkuya şaşkınlıkla bakıyordu. İlhami ve Rahmani haklıydı ve bu düğünde normal olan hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktığımızda elime verilen bordo evlilik cüzdanına, içinde aynı sayfaya denk düşen fotoğraflarımıza ve *Abuzar Töngö* ismine bakıyordum. Dudaklarını yeniden başımın üzerinde hissettim. Zorlu yollardan geçtim; kar, fırtına, engebe ve uçurumlar aştım. Kırılan ve etrafa dağılan kemiklerimi kendi ellerimle toparladım. Şeytanla savaşıp cehenneme atıldım. Bu bir son değildi, bildim ve ilk defa o an bunca yolun ardından bahara vardığımı hissettim.

Bu memleket kocama bir çocukluk, bana ise bir sevda borçluydu. Yüksek dağların çevrelediği yeşilliklerin bizi saklamasının nedeni buydu. Çünkü insan kadar memleket de bilirdi toprağına en çok kimin acısını yuttuğunu. Gözlerimi kapadım, tüm sesleri susturdum ve tüm ruhumu sadece ona yasladım.

Ah'larımı da *zar*'larımı da *Abuzar*'larımı da hırçın dalgalar gibi kıyısına vurdum. Sadece onunla dünyaya meydan okudum.

“Komutanım, şimdi bu bebek gerçekten sizin mi?”

Barbaros'un kırkıncı defa sorduğu bu soruya en ters bakışıyla karşılık vermişti Timur.

Kemençe ve tulum sesleri artıyor, alanın ortasında aralıksız horon sesleri ve nidaları yükseliyordu. Onların masasına oturmuş, gelinliğime rağmen Güneş'i göğsümde saklıyor, önceden biberonuna doldurduğum sütünü içiriyordum. Âdem abi horon oynayanların içindeydi. Aknene ise ortamda gezinip dedikodu yapanları azarlıyordu. Oysa horon o kadar coşkuluydu ki saatler ilerledikçe, herkes lafı sözü bırakıp kendini kemençe ve tulumun ritmine kaptırmıştı.

“Yani çok güzel bir bebek,” diyerek toparlamaya çalıştı Zülfikar. Anladığım kadarıyla Barbaros sürekli pot kırıyor, Zülfikar ise arkasını toparlamaya çalışıyordu. “Sizden çıktığına inanamadık. Barbaros arkadaşımız o yüzden bu kadar şaşkın.”

Toparlarken batırıyordu.

Artık onları ayırabiliyordum. Tim büyük bir aileydi ve hepsi birbirinden sıcak, neşeli insanlardı. Hasan abi en büyükleri, Barbaros ve Zülfikar en komikleri, Alican en sakinleri, Süleyman ve Aybüke ise en kendi halinde olanlarıydı. Hasan'ın kardeşi ve Zülfikar'ın sevgilisi Duru'nun arada fevri çıkışları oluyordu. Alican'ın sevgilisi Zehra daha içe dönüktü. Ayşegül dedikleri esmer kadın Gökçen'le daha yakındı ve Barbaros'un eşi Bilge son derece tatlıydı. Hasan abinin eşi Zeynep ablanın genel yüz ifadesi ise oğlu Mete ve kocasına ekşimiş bir yüzle bakmaktı.

Bazı karanlıklar onlara hiç değmemiş gibiydi. Hasan abinin küçük oğlu Mete'nin ise para kokusunu alarak Doruk'a yaklaştığına emindim.

"Abi," dedi tatlılıkla. "Meyve suyun mu bitti? Bir liraya bizim masadan getirebilirim."

"Lan, Mete!" diye bağırdı Hasan abi. Tansiyonu düşmüş olmalı ki eli alnındaydı. Yanındaki eşi, Zeynep ablaya döndü. "Zeyno, gi, tu, şu, alla-" Kelimeleri sinirden toparlayamıyordu. "Git, tut şunu!" diyebilirdi en sonunda.

Oysa kumral saçları omuzlarına dökülen Zeynep abla keyifle horon tepenleri izlemekle meşguldü. Hasan abinin bu isteğine dönüp yan gözle bile bakmadı. Onları tanıdıkça anlıyordum ki Timur'un anlattıklarından daha fazlasıydılar.

Yusuf Ali, hemen yanımdaki Gökçen'in kucağındaydı. Ağzında emziği varken ciddiyetle sütünü biberondan emen Güneş'e bakıyordu. "Hıh!" dedi tatlı tatlı. Minik parmağı Güneş'in biberonuna dikkatlice dokunduktan sonra kendi emziğine dönmüştü. "Hıh!"

"Evet," dedim tatlılıkla. "Senin gibi onun da emziği var."

Annesinin kucağından masaya atlamış, kendine yer edinip, emekleyerek tam karşıma oturmuştu. İnatla bir Güneş'i bir de kendini gösteriyor ve sürekli, "Hıh!" diyordu.

Timur en nezih şekilde, "Ne var, lan?" dedi. Kafasını salladı ve Yusuf Ali'yi masanın üzerindeki ayağından kavrayıp, yine son derece kibar bir şekilde kendine çekerek kucağına aldı. "Hayırdır?"

Yandan Murathan'ın başı eğildi ve oğlu adına konuştu. "Yani evladım, *bu Güneş kıza en çok bir Yusuf Ali yakışır, bırakın da oynayalım*, diyor."

Timur'un sövmesine engel olan tek şey çocuklardı. Karşımızda oturan Süleyman ve Aybüke çiftinin kucağındaki Burçe bebek de kömür karası gözleriyle dikkatle bize bakıyordu. Benim saçı olmayan kızımın yanında simsiyah saçlarına tokalar takmış, tombul yanaklarıyla göz kırptırıyordu ve o da babasının kucağında olmaktan fazlasıyla memnundu.

Yusuf Ali, Timur'un yanağına derin bir öpücük bıraktığında *ya sabır* çektiğini duydum. Artık bu küçük canlara kıyamadığı günler yaşıyordu.

"Bir şey sorabilir miyim Ahuzar yenge?" diye araya girdi Barbaros.

"Ahu da diyebilirsin," dedim. "Yine mi *çocuk sizin mi*, diye soracaksınız? Evet, bizim."

"Ahu yenge," diye kendini düzeltti. "Benim Güneş'i kabullenmem biraz sürecektir, kusuruma bakmayın. Çok ani oldu. Ama daha çok merak ettiğim ayrı bir konu var." Gözleri kısılmış, öne eğilmişti. "Tam olarak Timur Komutan'ımda ne buldunuz?"

"Adam, Ahuzar için tüm İstanbul'u ayağa kaldırdı. Kanpusu adını her yere kazıdı," diyen masanın ucundaki Cengiz'di. Peri bu defa da Terzi'yi esir almış, kendisiyle bütünleşen o çantadaki oyuncakları bir de ona gösteriyordu. "Sizin tim arkadaşınız. Onu daha iyi tanıyor olmanız lazım. Bu da soru mu şimdi?"

"Valla ben tanımamışım," dedi Barbaros anında. "Yeminler olsun, yıllarca sırt sırta silah tuttuk ama ben bu adamı tanımamışım. Ağzını açıp, ettiği iki kelimeden biri küfürken bu adam nasıl evlendi, oğlum?" Yanındaki Zülfikar'a dönmüş, isyanını ona dökmüştü. "Bu nasıl mümkün olabilir? Adam konuşmuyordu, lan?"

Zülfikar aynı isyanları duymaktan bıkmış gibiydi. Omzundan sallayan adama bıkkınlıkla bakıyordu.

"Komutanım, öyle demeyin," dedi Aliş. "Şimdi kabul edelim, Timur Komutan'ımın bir cazibesi vardı."

Sevgilisi Zehra hemen yanındaydı ama o da masaya odaklanmak yerine horon tepenleri izlemeye dalmıştı. Çılgınca oynayıp bağırانların elleri arasında çaresizce çırpınan Cihan'ı görmek gülmeme neden oldu. Kendince öğrenmek için horona girmiş olmalıydı ama oranın girişi vardı, çıkışı yoktu. Yaşayarak öğrenecekti. Çılgın bir hamsi gibi çırpınıyor, ayak uydurmaya çalışırken oradan oraya savruluyordu.

"Sus," dedi bıkkın Zülfikar. "Sen de yine niyeti bozdun, Aliş, sus!"

"La, oğlum, bu adamın bu seviyeye gelebilmesi için konuşması lazım," diye isyanını sürdürdü Barbaros. "Konuşmadan böyle olunur mu lan?"

Timur ne denli sessiz kaldıysa hiçbiri şaşkınlığını atamıyordu. En çok da Barbaros.

"Konuşuyor ki," dedim.

Bu defa hepsi şaşkındı. "Ne konuşuyor?" dedi Süleyman.

"Misal?" dedi Aybüke.

"Ay, ben de merak ettim," diyen Gökçen'di. "Azıcık anlat, lütfen."

Murathan hep bu anı beklemiş gibi keyifle baklava yiyordu. Yusuf Ali, Timur'un kinini anladığından olsa gerek bu sefer onun göğsüne tünemiş, bir eliyle amcasının yanağını okşayarak, yatıştırmaya çalışırken diğer eliyle gizliden Güneş'in elbisesinin uçlarıyla oynuyordu.

"Lan, Töngge," diye keyifle bağırdı Doruk. "Adamlara ne yaşattın? Hepsi şaşkınlık içinde."

Mukbil kendince bir çıkarım yapmıştı. "Dostum, adam ekip lideri olana kadar bizi bile ciddiye alıp konuşmadı. Hepimiz bize emir versin diye peşine koştuk. Kendi ekibine on katını yaptığına eminim. Sence şaşırtmaları normal değil mi?"

Tim üyeleri daha çok şaşırdı. "Ekip lideri mi?" dedi hepsi aynı anda.

Bunu bireysel olarak en net şekilde dile getiren Aliş oldu. "Kim? Timur Komutan'ım mı ekip lideriydi?"

Kızılgerdan ekibi sessiz kalmış, hepsi başını sallayarak onaylamıştı. "Sizin tim arkadaşınız olduğu için buradasınız," dedi Ayla. "Bizim ise liderimizdi ve bunu hakkıyla yerine getirdi." Dudaklarında minnet dolu bir gülüş vardı. "Sayesinde çok şey başardık."

Sessizlik derindi. Arkadan tulumun en tiz sesi yükseldi. "Uh ha!" dedi horon oynayan herkes aynı anda. "Siya siya!"

"Al, bak," dedi Barbaros hızla. "Hepiniz nasıl şok oldunuz. Yav, bu adam Murathan Komutan'ım *kalk*, demese üzerine terörist gelirken, durup su içen bir adam! Nasıl ekip yönetti, lan? Hepsini geçtim de yenge *konaştı*, diyor."

"Demek ki susamışım da içmişim," dedi Timur sakince. "Abartma, lan."

Bana dikkat kesildi. "Yenge, ne *konaştı* seninle? Allah için söyle."

Gülmeden edemedim. "Normal, konuşuyor işte." Omuz kaldırdım. "*Abu*, der. *Canım*, der."

Yeniden sessizleştiler. Hepsi şaşkınlıkla göz kırptırarak bize bakıyordu. Tüm bu süreçte Timur sessizliğini koruyor, konunun onunla alakası yokmuş gibi Yusuf Ali'nin Güneş'in eteklerine uzanan parmağını geri çekip duruyordu.

"*Canım* mı der?" dedi Barbaros.

Keyifle onayladım.

Aliş'in şaşkınlıkla elini dudaklarına kapadığını gördüm. Diğerleri ise aynı boş ifadeyle göz kırptırıyor.

Arkamda beliren Biricik'in artık beline bağlanan bir şalı daha vardı. Aknene kendisini sarıp sarmalamış ve kendince mini elbisesi için bir çözüm bulmuş olmalıydı. Azmi takdire şayandı. "Sadece ablamla konuşuyor," derken uyuyan Güneş'i kollarımdan almaya meyletti. "Şaşırmaları çok normal. Ablam dışında tüm insanlığa tepkisi kaş kaldırmak ve indirmek. Gel bakalım, teyzeciğim. Seni sesten uzağa götürelim."

Biricik, Güneş'i aldığı anda Yusuf Ali anında çılgılığı bastı. Öyle ki Timur'un bile durup kucağındaki bu miniğe bakması gerekmişti. Güneş irkilerek, uyanıp ağlamaya başladığında Burçe de onlara uymuş, ağlıyordu. Ortam aniden kaotik çocuk ağlama sesleriyle doldu. Üzerine tulum ve oynayanların sesi de eklendiğinde her şey daha kaotik bir hal alıyordu.

"Üf," dedi Zülfikar bıkkınlıkla. "Hepinizin aynı anda üredigi inanamıyorum. Susturun şunları."

Sevgilisi Duru'dan uyarı dolu bir ses yükseldi. "Zülfikar!"

"Aşkım, ne var?" dedi anında.

Bu defa Duru'nun abisi Hasan'dan uyarı dolu bir ses yükseldi. "Zülfikar!"

"Sana da mı *aşkım*, diyeyim, Hasan abi? Ne var?"

Hasan'ın cevabı uyarı olarak dişlerini sıkıp başını sallamaktı. Buradan çıkışta aralarında minik bir savaş yaşanacak gibiydi zira Timur'dan duyduğum kadarıyla Hasan abi kıymetli kız kardeşi Duru'yu sevgilisi Zülfikar'dan kısıkanıyordu.

Zülfikar hiçbirini umursamayarak bana odaklandı. Biricik, Güneş'i kucağına alıp, susturmak için oyalarken Yusuf Ali de elinden oyuncağı alınmış gibi dudak büzerek ağlıyor, masanın üzerinde emekleyerek annesine gidiyordu. Burçe'yi susturmak için ağzına emzik vermek yeterliydi. Yusuf Ali anne babasının yanına gittiğinde parmağı şikâyet eder gibi Biricik'te, çılgınları son noktadaydı.

“Biricik,” dedi Murathan. “Getir şu Güneş kızı, oğlum iyi olduğunu görsün de sussun. Seni tanımadığı için ona zarar vereceğini düşünüyor. Gel buraya, Güneş kızı kıyamet kopmadan tutabilmen için seninle tanışması ve sevmesi lazım.”

“K9 mu lan bu çocuk?” dedi Timur. “Kızımı kucağına alanlar ondan izin mi alacak?”

Yusuf Ali’nin çılgılığı şiddetlendi. Gökçen kucağında baş edemeyip, Murathan’a verirken, “Ay, Biricik, getir!” dedi. “Timur, sen de sus! Çocuğumun dalağı şişti ağlamaktan. Sevdiklerine karşı hassas, ne yapabiliriz yani? Biraz idare edin.” Biricik, Güneş’le onlara yaklaştığında Gökçen, Biricik’in kolunu severek onun Güneş’i kaçırmadığına dair Yusuf Ali’yi ikna etmeye çalışıyordu. “Cici annem, bak, güzel abla. Sakin ol. Güneş kız da burada.”

Ağlaması duran Yusuf Ali dudak büküyordu. “Gun gun!” dedi ağız dolusu. Parmağı Güneş’in eteklerine uzandı.

Timur’un *ya sabır* çektiğini duyuyordum. “Sana *Murathan* *itinin soyuna güvenme*, dedim. Al işte!”

Sessiz bir isyandı. Aynı dakikalarda tulum sesi susmuş, Cihan horondan çıkmıştı ama kollarını hissetmiyor olmalıydı ki acı dolu bir halde bize ilerliyordu. Kollarını felç olmuş gibi iki yanına açmış ve alandan âdeta kaçmıştı. Bir daha o horona bulaşmayacağına emindim.

“Lan, yine konuştu,” dedi Barbaros. Şaşkınlıkla Timur’a bakıyordu.

Benimki daha fazla dayanamamış ama küfredemediği için her zamanki gibi sessizce masanın üzerindeki elini işaret etmişti. Karşısında kalan adamlara parmaklarıyla sunduğu nezih bir küfür vardı.

Yine eline dokunarak uyarmak zorunda kaldım. “Timur!”

Horon bittiğinde Duru’nun bakışları bize dönmüştü. “Barbaros’a hak verdiğim konular var. Ne kadar zarif bir kadınsın, Ahu. Uyarın bile zarafet dolu. Timur, kusura bakma ama biz seni biraz ayı bilirdik.”

Timur’un cevabı *eyvallah*, der gibi başını sallamak oldu.

“Öyle deme, aşkım,” diyen Zülfikar’dı. “Timur Komutan’ımda gizli bir cevher olduğunu hepimiz biliyoruz. Bak şimdi, bizim bir kere bir görev vardı. Hedefimiz de yakalayacağımız adamın sevgilisi.”

“Zülküf, sus!” diyerek hızla araya giren Murathan’dı.

Susmadı. Heyecanla anlatmaya devam ediyordu. “Komutanım, hatırlıyorsunuz o görevi, değil mi? Timur Komutan’ım kadının kulağına ne söylediye tek seferde arkaya çekmişti. Ne andı be! Hepimizin ağzı açık kalmıştı.”

Masanın da ağzı açık kaldı.

Gülüşüm devam ederken kaşlarım ağır ağır havalandı. “Öyle mi?” dedim büyük bir sakinlikle.

“Zülküf, susmalısın,” diyen Timur’un sakinlik dolu tehditkâr sesiydi.

Aynı sakin tebessümle kendisine döndüm ama beni biraz tanıyorsa bunun gerçek bir sakinlik alameti olmadığını bilirdi. "Yok, canım, anlatsın," dedim dış-
lerimin arasından. "Çok merak ettim devamını." Bakışlarım yeniden Zülfikar'a
döndü. "Lütfen devam et."

Zülfikar'ın ensesinden kavrayan Barbaros, "Kardeşim, ben de şaşırdım ama
sen de sanki yine olayı abartıyorsun gibi," diyerek gülmeye çalışıyordu. "Bir
susup oralara girmesek mi? Adamın düğünündeyiz ya hani. İlk günden yuvasını
mı yıkacaksın?"

Tebessümüm devam ediyordu. "Bana her şeyi anlattığını sanırdım ama an-
laşılan atladığı detaylar var. Bunları sizden duymak, onu bir de sizin dilinizden
tanımak benim için çok kıymetli. Hepsini anlatın lütfen. Rica ediyorum, sustur-
mayın Zülfikar'ı. Devam eder misin?"

Zülfikar bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ki durgunlaşmış, gülen yüzü
solmuştu. "Bir bok yedim, değil mi?" dedi masum masum. "Yenge çok uzun ve
ciddi konuştu. Hani şu an Timur Komutan'ımdan çok ondan korktum. Kesin
bir bok yedim, değil mi?"

Gülüşüm bıçak değmiş gibi kesildi. Göğsümde beliren hissin kıskançlık
olduğunu asla saklamayacaktım. Geçmiş gömdüğümüz günlerdeydik ama as-
kerlik günlerinden uzun uzadıya bahsetmezdi. Benim de bunları düşünmek için
zamanım yoktu. Daha büyük dertlerle boğuşuyorduk ama artık her şey bir düz-
lüğe çıktığına göre bazı şeyleri rahat rahat düşünebilirdim.

"Lütfen devam et," diye direttim.

Gözleri Timur'a değdiğinde âdeta titredi. Büyük ihtimal canına okuyaca-
ğını belli eden bir ifadeyle bakıyordu. Ama Murathan'a baktığında titremedi,
sarsıldı. "Etmeyeyim," dedi eli yüreğindeyken. "Hay şu dilimi..." Kendine söv-
memiş ama sövmüş kadar olmuştu. Aniden Duru'nun elinden kavrayıp masadan
kaçmak adına, "Aşkım, kalk, horon oynayalım," demesi ise beklenmedikti.

Duru, "Ne horonu?" demiş ama sorgulamadan çekiştirmesine uyum sağ-
lamıştı. Zülfikar horona girip gözden kaybolmak istiyor gibiydi. Can havliyle
kendilerini birinin eline atmış ve araya kaynamıştı. Özel asker olduklarını bil-
diğim için horon bilmesini sorgulamadım. Farklı yerlerde görev alma ve her yere
adapte olma olasılığı yüksekti. Ama Duru'nun bilmesi garipti.

Zehra, "Duru abla horon biliyor mu?" demiş, duygularıma tercüman ol-
muştu.

Hasan abi ise her zamanki gibi huysuzdu. "Hamsileri Koruma ve Kalkın-
dırma Derneği'ne üye olmuş ve orada öğrenmiş olabilir, sorgulama." Aynı huy-
suzluğuyla meyve suyunu yudumladı.

Herkes kendi halindeyken birkaç dakika sessiz kalabildim. Timur sessizce,
"Ahu..." dediğinde ona dönmeden homurtuyla benliğimi onayladım. Suyumdan
bir yudum alıp, geri bırakırken de oldukça sakindim.

"Senin kadar net olacağım, canım," dedim soguk bir sakinlikle. Gözlerimi aniden ona çevirdim. "Seni parçalarım. Biliyorsun, değil mi?"

Dönüp o an için bana bakmaya cesaret edememiş gibiydi. Başını uslu uslu salladı. Yapardım, biliyordu. Buna pek çok kere şahit olmuştu. "Fazlasıyla."

"Ne dedin kadına?"

Bu noktada gözlerini bana çevirmiş, ifadesizce yine kata sallamıştı. "Hangi kadına?"

"Görevdeki kadına?"

Küçük bir an oldukça boş baktı. "Ne bileyim, Ahu? Ben o anı bile hatırlamıyorum."

"Arkadaşların unutmamış ama."

Murathan bu konuşmayı duymuş olmalı ki, "Bizim arkadaşlarımız salaktır, Ahu yenge," dedi. "Özellikle Zülfikar. Çok ciddiye alma."

"Öyle deme, hayatım," diyerek Gökçen de dahil oldu. "Zülfikar'ın bilgileri çok kıymetlidir. Mesela bana da seninle ilgili bilmediğim nice şeyler anlatmıştı. Dudaklarında tehditkâr bir gülüş vardı. "Hızlı yaşamışsın, Yüzbaşı, maşallah."

"Timur da hızlı yaşamış anlaşılan, baksana. Tek sözüyle milleti arkaya çekebilmiş mesela."

Ben gergindim ama Gökçen daha çok kinli ve bu konunun açılmasını bekler gibiydi. "Ahu, inan Timur'un vukuatı birse benimkinin vukuatı onu yer, yutar."

"Ne yapmışım?" diyen Murathan masumdu.

"Harbiye," dedi Gökçen. "Dili olsa da sana gelen aşk mektuplarını dökse değil mi Karakurt?"

"O mektuplar bana gelme-" dedi Murathan ama aniden devamını yutması gerekmişti çünkü Timur kalın bir öksürükle boğazını temizleyerek uyarmıştı.

Sinirle güldüm. "Anlaşılan onlar da benim eşime gelmiş, sen Murathan'a boş yere kızma."

Ağlayarak Murathan'ın kucağında uyuyakalan Yusuf Ali her şeyden bihaber bir halde rüyasında bile emiyor gibi dudak hareketleri yapıyor ve içimi eritmeye yetiyordu. Şu halde bile bakışlarım istemsizce Güneş'i arıyordu. İleride, Akne-ne'nin kucağındayken Biricik'in çantasından bir şeyleri çıkardığını görüyordum. Her anneye bir teyze lazımdı.

"Yok, yok," dedi Gökçen inatla. "Benimkini de boş geçmemiştir o aşk mektupları." Aralıksız konuşmaya, içinde kalanları dökmeye başladığında Murathan'ın sadece dinlediğini ama ters bakışlarının Zülfikar'da olduğunu görebiliyordum.

Bence düğün sonrası onun için pek iyi olmayacaktı. Kin seviyelerimiz aşağı yukarı aynıydı. Mesela ben olsam Zülfikar'a o askeriyeyi dar ederdim. Tıpkı bu düğünden sonra uzun bir süre Timur'a bu konuda laf sokacağım ve arada kendi kendime sinirlenip ona bulaşacağım gibi. Tüm bu girişimlerim ya öpüşme ya sarılmayla bitecekti.

Tıpkı şimdiki gibi.

Dudaklarını saçlarımda hissettim. Eli sandalyemin arkasından aşır belime dolanmış, beni kendine çekmek yerine o bana sokulmuştu. Üç kere, art arda öptü. İçine kokumdan nefesler çekti. Ne diyebilirim ki? Beni konuşmadan da kendine çekmişti. Aşk mektupları şaşırtıcı gelmiyordu. Küçük kıskançlık hissi yerli yerindeydi ama içim daima ona karşı yolunu bulan bir su yolu gibi akacaktı.

“*Canım*, demeyecek misin?” dedi sessizce.

Sadece ona şımaran yanım çocuk gibi omuz kaldırdı. “Timinden dinleyeceğim çok şey var, belli.”

Kendi derdindeydi. “*Canım*, de.”

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. “*Canım*.”

Kaşları havalandı. “Olmadı, her zamanki gibi söyle.”

“Kadına ne söylediğini söylersen söylerim.”

“Yemin ederim, hatırlamıyorum. Görev için gerekliydi ve yaptım, bitti. Umurumda bile değil. Kadını arkaya çektik ve gerisiyle ekip ilgilendi.”

“Bu aşk mektupları cidden sana mıydı?”

Sessizliği *evet* demekti. “Hepsi bana değil, Murathan itine de gelen vardı,” dediğinde yan tarafta yeni bir kaos çıkarmamak için sessizdi. “Tövbe, açıp birini bile okuduysam.”

Kendisini şüpheyle süzdüm. Dikkat çekmesi can sıkıcıydı.

Bakışlarım karşısında saçlarıma derin bir öpücük daha bıraktı. “Ahu, Ahu...” dedi ağır ağır. “Bunca yıldır askerim. Sayısız göreve gittim. Bana sor, *hatırladığın tek görev nedir*, de?”

“Nedir?”

“Beyrut,” dedi tek solukta. Gözleri yeniden gözlerimi buldu. “Sana koştuğum an. Ben unutkan bir adamdım, Ahu. İşimi yapar, öylesine yaşırdım. Sonra sen geldin ve Beyrut’u hatırlamam gerekti. *Zülfikar’ın dediği görevden neyi hatırlıyorsun*, diye sor, hiçbir şey diyemem ama senin üzerindeki beyaz tişörtünden tut, kulağındaki küpeler ve yeşil bandanana kadar sıralayabilir, hiçbir mektubu okumazken senin tek mesajınla çağırdığın her yere gidebilirim. Anlatabiliyor muyum?”

Kalbimin hızla atması için sözleri değil, bakışları bile yeterliydi. “Neden unutmadın?”

“Düşündüm,” dedi. “Seni sedyeye ben taşıdım. Ellerimle cehenneme bıraktığımı bilmeden bunu ben yaptım ama o görevden sonra ilk defa biri *iyi mi hayatta mı* ve *acaba şimdi nasıl*, diye düşündüm. O an ilk defa bir şey görev değildi.” Gözlerimden kopmamış, söylediği her şeyi görmem için tüm saflığıyla bakıyordu. “Şimdi *canım*, de,” diye diretti, yaşamı buna bağlıymış gibi. *Canım*, demesem can bulamayacaktı sanki.

Sevdası yine hacmimden fazlaydı. Gözlerinin içinde gördüğüm kendime karşı gülümsemeden edemedim. “Canım,” dedim her zamanki gibi yüreğimden koparıp, dilime işleyerek. “Hatta dediğin gibi *candan ötem*. Oldu mu?”

Kolu bedenimi kendine yaslariken dudakları yuvasına, saçlarıma kuruldu. “Oldu,” dedi keyifle. “Can bulduk.”

Gövdesine yaslanan ne Ahuzar’dı ne de Ahu. Bendim. Benden içerideki, bana ait ve onu can bilen her zerremi. Belimden kavrayan eliyle göğsünün hissettirdiği huzura kendimi bıraktım. Başımı omzuna yasladım ama kendi düğünümüzü sessizce izledik.

Zaman aktı, Timur dahi kalkıp ilk defa ağır değil, hızlı horon oynadı. *Oh nenni koçari*, dedi şarkı. *Koçari kimin yâri? Oh nenni koçari. Koçari benim yârim.*

Benimdi, her şeyiyle. Gözlerini benden ve Güneş’ten ayırmadan oynadı, belki de adımları bu memleketin topraklarına ilk defa bu kadar sert basıyordu. Âdem abiyle el ele oynarken dudaklarında nadir görülen keyifli tebessümü vardı. Belki de hep horonu ağır değil de böyle doludizgin oynamak istemiş ama yok olma arzusuyla yanarken yapamamıştı. Horon oynayan ayağı yere vurdukça toz kalktı, Zehiroğlu bunca tozun toprağın arasından heybetiyle çıktı.

Kızılgerdan ve Barut ekibi bile horon öğrenmeyi denedi ama gülmek ve eğlenmekten öteye geçemediler. Tulum kemençeye, kemençe tulumla karıştı. Rize’nin yüksek zirveleri bu defa sadece bizi ve sevdamızı değil, hepimizi sakladı.

Zehiroğlu sevdası, diyeceklerdi bize. Dilden dile anlatılacak, çocuklara masal, sevdalılara yol olacaktı. Karadeniz yıllarca bu efsaneyle dalgalarını kıyaya vuracak, ne zaman iki sevdalı birbirine *canım*, dese akla ilk bu efsane gelecekti. Efsane masala, masal rivayete dönüşecek ve başlangıç cümlesi daima aynı kalacak ama bu defa devamı başka yazılacaktı.

Bir rivayete göre hükümdar Timur avuçlarının içinde pıhtılaşmış kanla dünyaya gelmiştir. Karanlığı avcunda boğmak ve korkusuzca savaşmak için!

Kemençe ve tulum sesleri Rize’nin dağlarını inletirken Âdem köşeye çekilmiş, Timur, Ahu ve Güneş’i izliyordu.

İnsanlar horonla eğlenirken onlar her zamanki gibi kendi dünyalarındaydı. Ahu’nun kucağındaki Güneş’e bakıyor ve kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Nice yol geçen Âdem, sadece Timur’un kızının üzerine degen elinde ve dudaklarındaki derin tebessümde kaldı.

Saatlerdir horon oynuyordu. Kendi düğünündeymiş gibi nefessiz kalana kadar horon oynamış, her bir detayla en ince ayrıntısına kadar kendi ilgilenmişti. Damatlığı giyen Timur değil, oydu. Gelinliği giyen Ahu değil, Göldeste’ydi. Kucaklarındaki Güneş değil, nicedir rüyasında gördüğü ama dokunamadığı oğluydu. Bunu hiçbiri bilmeyecekti. Onları mutlu görmek, göğsünün üzerinde yaşayan ağrıyı ezmiş, yerine Rize’nin dağları kadar görkemli ormanlar bırakmıştı. Yıllar sonra dudaklarından derin bir nefes döküldü.

Onları izlerken sevgiyle sarmalandı ve şu koca hayatında isteyeceği başka hiçbir şey yoktu. Timur'un gözleri sürekli onu arıyor gibiydi. Yine denk düşmüşlerdi. *Buradayım*, der gibi el sallamıştı. Büyük bir mutlulukla Timur'un onu gördüğünde tebessümünü ve kızını kucagina alıp, ağlayışını susturmak için ayağa kalkıp sağa sola gidişini izledi. Gülüşü tüm benliğine yayıldı.

Dudaklarına bir sigara ilıştırıp uzaklaştığında kimse bunu fark etmedi. Arabasına binmiş, rulum ve kemeçe seslerinden sessizce uzaklaşmıştı. Issız yollardan geçti, insanların içine karıştı, bir insan kalbi olmadan nasıl yaşarsa öyle yaşadı. Dakikalar sonra adımlarının onu çıkardığı tek yerde, Güldeste'yle yuvalarının önündeydi.

Buraya gelir, odalarının ortasına bir sandalye atar ve sadece beklerdi. Ağır adımlarla ilerledi. Anahtar daima Güldeste'nin ekriği ve Âdem'in yaz kış demeden yenilediği çiçek saksılarının ortancasında olurdu. Bu defa en baştakinde bulmuş, birinin içeri girdiğini düşünerek endişelenmişti. Kapıyı hızla açıp içeri daldığında bu mahallede hiç kimsenin bu eve dokunmayacağını ve dokundurmayacağını biliyor ama korkuyordu.

Elinin değdiği yer solmayan sevdiğinin, elinin değdiği hiçbir şeyi solduramaya çalışıyordu. Ama ne yaptıysa olmamış, bu evden Güldeste'nin kokusu silinmişti. Zamanın acımasızlığını en iyi yüreğinde yangınla kalan Âdem bilirdi. Eve gidip kapıyı kapadığında her şeyi aynı buldu. Adımları sessizce üst kata yöneldi. Her adımı bir sevda yarasıydı.

Her şey aynıydı. Kimin geldiğini, Timur'un küçük odasındaki eksik tek bir parçadan anladı. Oğlu gelmiş ve kendine dair bir parça anıyı alıp gitmiş olmalıydı. Çünkü bir geleceği, yaşayacağı hayatı vardı. Âdem'in varı da yoğun da bu evdi. Hiçbir eşyanın yerine dokunmaz, anıları bozmazdı. Alıp gideceği hiçbir şey yoktu.

Ağır ağır yatak odasına ilerledi. Geçmişe dair şen sesleri kulağındaydı. O ince bele sarılır, boynunda soluklanırdı. Adını nazlı dilinden döken o dudakları aşkla öper, yüzünün her santimine sayısız öpücük bırakırdı. Utanırdı Güldeste ama nahifçe Âdem'e sokulur, sarı saçlarını öpücükleriyle süslerdi. O gittikten sonra Âdem'in her saç teline bir ak düşmüş, onsuz yaşadığı günler kadar saçları beyazlamıştı. Artık ne altın sarısı saçları vardı ne de gül yüzlü o güzel dilber.

Adımları ilk aynaya yöneldi. Önünde Güldeste'nin tarağı ve minik ruju duruyordu. Onları şefkatle sevdi, bağrına bastı. Bir saç teli kalsa burada onu dahi saklardı. Elleri çekmeceye uzandı. Beyaz bebek patiklerinin üzerindeki kan izleri koyu bir leke haline gelmişti ama hâlâ oradaydı. Yıllar anılara vicdansız davranırken acıları besliyordu.

Elinde kanlı patiklerle yatağa ilerledi. Cebinden çıkardığı küçük fotoğraf karesini buraya gelmeden önce fotoğrafçıdan almıştı. Timur, Güneş'i ve Ahu'su yan yanaydılar. Fotoğrafı sessizce yatağın üzerine bırakmış, ona düşen kanlı

patiklerle gerilemişti. Bu sessiz bir mabetti. Odanın ortasındaki sandalyeye sessizce çöktü. Boşluğa bakıyor, dünyada sadece zaman dolduruyordu.

Yanağına büyük bir yaşın süzülmesine neden olan şey karşısında beliren Güldeste'nin hayaliydi. Âdem yaşlanmış, o ise hep körpe bir gül gibi kalmıştı. Dudaklarında her zamanki tatlı tebessümüyle onu izliyorken yataklarının üzerine oturmuştu. Ayaklarında altları sökük terlikleri, üzerinde ise evlendikleri gün giydiği beyaz elbisesi vardı.

Ona sayısız elbise alabilir, bu dolabı ayakkabı ve elbiselerle donatabilirdi ama ne önemi vardı? Güldeste'nin kitaplarının bir kütüphanesi bile yoktu. Hâlâ odalarının bir köşesinde, üst üste kümelenmiş bir halde duruyorlardı. Onun için bu şehre kocaman bir kütüphane yaptırmıştı ama oraya bir tek bu kitapları sığdıramamıştı.

Güldeste'nin gözleri küçük bir an ondan kopmuş, yanı başına bırakılan fotoğrafa değmişti. Boynu bükülürken parmakları fotoğrafın üzerinde zarifçe geziniyor, gülüşü tüm yüzüne yayılıyordu. Öyle ki Âdem yıllar sonra hayalini bile ilk defa bu kadar geniş bir şekilde tebessüm ederken görüyordu.

Timur gülüyor, dedi gül sesi. Mutlular.

Âdem'in yanağına ağır bir yaş süzüldü. *Mutlular*, derken sesi titriyordu. *O da Güneş, yeğenin.*

Güldeste'nin gülüşü büyüdükçe büyüdü. Parmakları fotoğraftan ayrılmamış, ceylan gözlerini Âdem'e çevirmişti. Kardeşine, ona olan sevdasından daha büyük bir sevgiyle bağlı olduğunu bilen Âdem yüzünü bu denli güldürecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Tek bir gülüşe sığırdı. Göğsünde taşıdığı mektupta *benden bıkar mı acaba*, demişti gül yüzlü bu çehre.

Mümkün müydü?

Çok güzeller, dedi Güldeste.

Öyle, demekle yetindi. Bir ömür de öyle yaşayacaklar. Artık ayaklarına batan hiçbir diken yok. Hepsini temizledim. Timur artık başı yerde değil, dimdik yürüyor. Susmuyor, kendini saklamıyor, yaşamaktan korkmuyor. Merak etme, artık aklın onda kalmasın.

Sevgiyle gülümsemişti o eşsiz çehre.

Âdem'in göğsüne amansız bir ağrı saplanıyor, batıyordu. Elindeki kanlı patikler ağırlaştı. *Güldeste, dedi ağır ağır. Sana yalan söyledim.*

Ne hakkında?

Sana okudum dediğim çoğu kitabı okumamıştım. Ama sen gittikten sonra hepsini okudum.

Sevdin mi?

Hıçkırığı boğazında takılmış, kalbine amansız bir ağrı daha saplanmıştı. *Çok, dedi, tek bir kelimeye hacminden fazla sevgi yükleyerek. Çok sevdim.*

En sevdiğin hangisi oldu?

Senin sevdiğin, dedi ağır ağır. Kürk Mantolu Madonna. Göğsüne batan ıg neler yanaklarından yaş olarak döktüldü. Ama orada da sana bir yalan söyledim. Tatlılıkla dudak büzmüştü gülü. Yine mi Âdem?

Yine...

Nerede yalan söyledin?

Seni deli gibi değil, gayet akli başımda seviyorum, derdi o kitap. Âdem aşkını itiraf etmek için okumadığı halde sadece o cümlelerin altını çizmiş ve Güldeste'ye vermişti. Bilse okur, sonuna bakar ve aşkını asla o kitapla söylemezdi.

Kalbini göğüs kafesinden sökebilse yapardı. Sızlıyor, ağrıyor ve yanıyordu. Boynu bükülürken yanakları sayısız gözyaşıyla ıslandı. *Ben seni akli başımda değil, dedi titreyerek. Deli gibi sevdim Güldeste.*

Güldeste tebessüm ediyor, aşkla bakıyor ve bu, canını daha çok yakıyordu.

Timur mutlu, dedi titreyerek. Artık gerçek bir ailesi var. Bizim ona veremediğimiz her şeyi var. Evi, sevdası ve bir evladı var. Artık geleyim mi yanına? Ben de evime, sevdama ve evladıma kavuşayım mı?

Güldeste yıllardır o yatakta oturur, asla hareket etmezdi. Âdem'in kalbine amansız bir ağrı daha saplanırken ilk defa ayağa kalmış, adımlarını ağır ağır ona doğru atmıştı. Yıllar sonra gözlerini bu denli yakından görmenin acısıyla inledi Âdem. Gözyaşları şiddetlenirken eli kanlı patiklerle yüreğinin üzerinde kaldı.

Güldeste, dedi sadece. Tek bir isimden öteye geçemedi. Güldestem...

Yıllar sonra burnuna değen onun kokusuydu. Gözyaşları şiddetlenirken yüreğine batan ağrı bıçak darbelerine dönüştü. Güldeste karşısında eğilmiş, yüzünü avuçlarının arasına almıştı. Sarı saçları nasıl öpüyorsa ak tutamlara da aynı derin öpücükten bırakıp Âdem'e yıllar sonra sıkıca sarıldı.

Âdem'im, dedi saçlarını okşayarak. Sevdiğim...

Güldeste'nin kollarında küçüldükçe küçüldü Âdem. Saçları Güldeste'nin sevdiği altın rengine büründü. Yeniden körpe bir delikanlı oldu. Kalbine batan sızıyı yok etmek için değil, hasret kaldığı o kokudan doya doya içine çekmek için derin bir nefes aldı ama geri veremedi. Bu kokuyu kaybetmemek adına o nefesi içine gömdü ve geri vermedi. Bu hayata dair son nefesini oracıkta verdi. Bir deste gülün dalına saklanıp, elinde kanlı bebek patikleriyle divane bir Âdem olarak kaldı.

Âdem, hiçlik ve yokluk.

Âdem, gül ve deste.

Güldeste'nin canlı çıkıp bir daha geri dönmediği o evde son nefesini verdi Âdem. Bedeni ertesi gün elindeki patikleri göğsüne yaslamış bir halde bulunacaktı. Sol cebinde Güldeste'den kalan mektup varken diğer cebinde bir başka mektup Timur'a yadigâr kalacaktı.

Timur'a, yani oğluma;

Bu mektubu sana düğün hazırlıklarını yaparken yazıyorum. Aklımda yoktu ama öyle otururken içimden geldi. Biz bu memleketi sana dar ettik ama şimdi sana

tüm memleketin duyacağı bir düğün yapıyorum. Ahu kızına gelinlik fotoğrafları attıktan sonra rüyamda Güldesteyi gördüm. Yine yanına gitmek istedim ama izin vermedi. Biliyorum, ben de gidersem senin kimsesiz kalmandan korkuyor.

Düğününüzü yaptığınız gün ona fotoğrafınızı götürüp sizi göstereceğim. Dudaklarındaki gülüşü görecek. Ablan beni sevdi ama onun yüreği daima Timur diye attı. Senin mutlu olman demek, ablanın yüreğinin atması demek, bunu sakın unutma ve ömrünün geri kalanını doyasıya yaşa, oğlum.

Bu mektubu ne zaman okursun, bilmiyorum ama şunu bil ki sadece senin için yaşıyorum. Sana yeni bir hayat vermeden ölmeyeceğime dair ablana sözüm var. Ama kalbimin ağrıdığı günlerdeyim. Şunu unutma, seni hep sevdim, oğlum bildim. Gözün beni görmese bile korkma, başın dik yaşa. Sessiz kalma, adını haykır. Ailenle mutlu bir yaşam sür. Bil ki sen ailenle yaşadıkça ablan ve ben de sizinle birlikte yaşayacağız. Hiçbir şey senin yüzünden değildi. Sen hep başkalarının seçimlerinin bedelini ödedin. Kendinden korkmadan yaşa, oğlum. Sevmekten korkma. Beni bunca zaman yaşatan sadece senin sevgindi.

Tüm mal varlığım senindir. Avukata her şeyi söyledim. Şayet bu düğünü göremezsem cenazem var deyip ağıtlar yakmayın. Vasiyetimdir, tulum ve kemençeler daha çok çalsın. Sen yaşa ki Âdem abin de yaşasın.

Daima seni seven baban, Âdem...

FİNAL

*"Dağ çiçeğim, yahan gülüm, asi sevdam,
Saçının bir teline bir ömür adadığım,
Gözündeki bir damla yaşa şehirlere yaktığım,
İsyanım, feryadım, kavuşulmazım,
Sen vazgeçemeyeceğim yasaklım,
Sen adını koyamadığım,
Senin adın kavuşmak olsun."
- Sabahattin Ali*

4 Yıl Sonra...

"Haberin Nabzı"ndan hepinize iyi hafta sonları, sayın seyirciler. Bültenimizi burada noktalıyoruz. Ben, Ahuzar Töngre, pazartesi yeniden aynı saatte buluşmak dileğiyle. Sağlıcakla kalın."

Sol köşeden, "Yayın bitti," diyen uyarıyı duyduğumda omuzlarım istemsizce çökmüş, derin bir nefes vererek gülümsemiştim.

Karşımdaki kameralar ve ekranlar kapandığında rahatlıyordum. Bir muhabir olan Ahuzar'ın elinden kamerası düşmez, bilinmez, sadece işini yapardı. Radyo sunucu Ahuzar'ın sadece sesi tanınırdı ama ülkenin en çok izlenen kanallarından birinde ana haber bülteni sunan Ahuzar'ın yüzü artık herkes için tanıdıktı.

Önümdeki kâğıtları toparlarken bedenimi saran zümrüt yeşili elbisemin yakasının içine gizlenen minik mikrofonu çıkarmaya çalışıyordum. Yayın ekibindeki kızlardan biri koşarak, yanıma gelip yardım için ellerini uzattığında itiraz etmemiş, yakamı ona dönerken önümdeki kâğıtları toparlamaya başlamışım.

"Yine çok iyiydiniz, Ahuzar Hanım," diyordu sevecen sesi.

Gülüşüm zarif ve içtendi. "Teşekkür ederim."

Uzun süre saklanmak zorunda kalan, kaçan, gizlice hayatta kalmaya çalışan benim için imrenilerek bakılan biri olmak mucizeden ibaretti.

Hayatta hiçbir şeyi kolay elde edemediğim gibi bu da bana kolaylıkla gelmemişti. Ama artık küllerinden doğan bir Ahuzar değil, hak ettiği hayatı yaşayan bir Ahuzar vardı.

Notlarımı alıp topuklu ayakkabılarımın üzerinde dikleştiğimde yayın ekibinin her biri selam veriyor, çok iyi bir yayın olduğundan bahsediyordu. Hepsi küçük bir baş selamı vererek ilerledim. Topuklu ayakkabılarımın zeminde

biraktığı ses kulaklarıma doluyor, tatmin etmeye yetiyordu. Onları her yaşında ve her anımda sevecek, bundan asla vazgeçmeyecektim.

Kamera ekibinde çalışan Kaan, "Ahuzar Hanım," dediğinde hızla arkamı döndüm. Her zamanki gibi dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Yine haberdan çok güzelliğinizin övüldüğü mesajlar almışsınız, haberiniz olsun."

Gülerek geriledim. "Sessiz ol, Kaan. Kocam duymasın."

Dudaklarına hayali bir fermuar çekti. "Lütfen, bugün sizi almaya gelmediğini söyleyin."

Gülüşüm büyüdü. Timur'un ifadesiz bakışlarından fazlasıyla ürküyordu. "Şanlısın ki hayır," diyerek önüme döndüm. "Mesajlara benim adıma teşekkür edersiniz. Hepinize iyi akşamlar."

Tüm ekip arkamdan *iyi akşamlar*, diye bağırırken stüdyodan çıkmış, odama yönelmiştim. Bakışlarım kolumdaki saatteydi. Neredeyse sekiz olmak üzereydi. Adımlarım hızlandı. Topuklarımın tok sesini duymak için zemine daha sert basıyordum. Korkusuzdu adımlarım. Karanlık geçmişte, güneş karşımdaydı. Yüzümdeki tebessümü silmeden, odama girip, notlarımı masanın üzerine bırakırken bakışlarım masamın üzerindeki fotoğraf karesindeydi.

Askeri kamuflajının içindeki Timur'un kucağında yanağını babasının yanağına yaslayan kızımız Güneş vardı. Diğer kolunun altında ise ben. *Ahuzar, Ahu, Timur'un canı, Güneş'in annesi*. Biz, Töngge ailesi.

Dört buçuk yaşına gelen Güneş bebekliğindeki gibi tatlı ve toparlak bir çocuktur. Minicik bir göbeği bile vardı. Sarı saçları büyüdükçe babası gibi kumrallaşıyor, bebek bukleleri güneşte parlıyordu. Yüzü gözle görülür bir şekilde Timur'du. Çenesindeki çukur, dolgun yanakları ve arada attığı boş bakışlar babasının kopyası gibiydi. Ama gözleri ben misali yeşil bakıyor, babasından aldığı minik, keskin kahve parçalar yeşilin üzerine dağılıyordu. Yanaklarının üzerine düşen küçük çiller şimdiden belirgindi.

Huysuz bir çocuk değildi ama inadını kırmak imkânsızdı. Öfkelendiğindeyse kontrol etmek zorlaşıyordu. Ben çoğu şeyi sakinlikle karşılarken Timur'un panik atakları eksilmemiş, aksine daha da artmıştı. Güneş'e her ağlama atağı geldiğinde eli ayağı birbirine karışıyor, karşısına geçip çaresizce susturmanın yollarını arıyordu. Sadece babasına nazlanan minik kızımız ise bu durumu çok güzel bir şekilde kullanmayı öğrenmiş, cilvelendikçe cilveleniyordu.

Bir mekâna bile tüm içtenliğiyle bağlanan bir çocuktur. Hislerini yoğun yaşıyor, arada sessizleşiyor ve zihninde dönen fikirleri babası gibi sormadıkça dile getirmiyordu. İkisi de birbirine bu denli benzediğinden olsa gerek bazen onları sessizce konuşurken yakalıyordum. Aynı anda bir şey söyleyip onaylıyorlardı. Güneş'in neşeli sesi bir saniye olsun susmazken Timur sadece dinliyor ve tek bir cevap veriyordu.

"Haklısın, kızım, ben de öyle düşünüyorum."

Düşünmediğine emindim. Sadece dinliyordu çünkü Güneş başka türlü inandını asla kıramıyordu. Onu dinlemek, gözlerine bakarak bazı şeyleri izah etmek zorundaydık. Mesela Silopi'den Ankara'ya taşınalı neredeyse bir yıl olmuştu ama hâlâ arada *Silopi'yi özledim*, diye ağlayarak uyanıyordu. Şanslıydık ki Silopi'den alıştığı ve sevdiği herkesle yani Barut Timi ve Yusuf Ali'yle birlikte Ankara'ya gelmiştik.

Bazen ona hak veriyordum çünkü Silopi günlerini ben de çok sevmiştim. Lojmana taşınmış, özlemini çektiğim o sessiz ve sakin günleri yaşamıştık. Küçük bir an Timur'un orada yaşadığı eski evi gördüğümde bizi neden oraya götürmek istemediğini anlamıştım. Tabakları küflü görmek elimi ayağımı titretmeye yetmişti. Lojman günleri tüm tim üyeleriyle birlikte geçmiş, Ahuzar kendine bir aile daha edinmişti. Murathan'ın eşi Gökçen elini üzerimizden asla çekmemiş, Yusuf Ali, Güneş ve minik Burçe birlikte düşe kalka büyümüştü.

Zamanın hızlı geçtiğini söyleyemezdim. Aksine bizim için olabildiğince yavaştı. Birlikte büyüyor, Güneş'i büyütürken aslında kendi çocukluklarımızı büyütüyorduk. Bunu hiçbir zaman sesli dile getirmemiştik ama ikimiz de gözlerimizden bunu görebiliyorduk. Zordu çünkü bizi büyüten anne baba değil, hayattı. Kurduğumuz yuva ise sıcak ve sadece bize aitti. Kendimize ait dünyamız, dört duvar ve bir çatımız vardı.

Bu, Timur ve benim için yaşanabilecek en güzel hayattı.

Geçmiş düşünmeme neden olan tek şey masamın üzerinden ayırmadığım kırık Roma parasıydı. Kralşan'a aitti ve bir başkası için ölüm demekti. Ama ben kazandığım savaşın nişanesi olarak bunca yıl boyunca o parayı yanımdan asla ayırmamıştım. Kırık Roma parasının eksik parçası Kenan Kralşan'la gömülmüştü. Kalan parça sadece benim savaş ganimetimdi. Öyle ya, gül de bendim bülbül de. Yanan da bendim yakan da. Ölen de bendim diri kalan da.

Ben yaşayacaktım, Kralşan'ın ruhu beni izleyerek bir ömür acı çekecekti. Bu defa nefretimden değil, dudaklarımdaki gülüşle beslenerek yüz kere, bin kere ölmeye devam edecekti. Ondandır alacağım ve almaya devam edeceğim intikam buydu. Güneş'in kahkahalarını duyacak, Timur'a nasıl sarıldığımı görecekti, ruhu o paranın içine hapsolmuşken, mutluluğumu izleyerek bin kere daha ölecekti.

Ailemin yanındaki fotoğrafta yıllar önce elime geçen bir kare vardı: Ben, Biricik ve Irmak...

İçime dolan hüzne rağmen masamın üzerindeki telefona uzandım. Güneş'i kanala erken gelmediğim günlerde sabah kreşe ben bırakır, akşam alır ve eve dönerdim. Bazen benimle işe gelirdi. Kameralara bayılıyordu. Timur görevde değilse o ilgilenirdi ama ikimizin de işinin olduğu günler için bir bakıcı kaçınılmazdı. Yarı zamanlı bakıcısı Nazmiye Hanım tatlı bir kadındı ve Güneş'le iyi anlaşıyorlardı. Ama acil izin istediği için bugünlük Güneş'le ilgilenememişti. Timur görevdeydi ve bugün kanal onu buraya getiremeyeceğim kadar yoğun olduğu için Gökçen'den rica etmiştim.

Yusuf Ali ve Burçe'yle farklı kreşlerdeydiler çünkü bizim ev onlara ters düşüyordu. Lakin uzak da değildi. Zaten neredeyse her hafta sonu birlikteydik. Burçe dünyanın en uysal çocuğuydu ama Yusuf Ali ve Güneş bir araya geldiğinde kıyametler kopuyordu. Buna rağmen Timur'un korktuğu şeyin gerçekleştiğini hissediyordum çünkü bu denli kavga etmelerine rağmen asla ayrılmıyorlardı.

Mesela biz her akşam Yusuf Ali'yi görüntülü aramak zorundaydık. Biz aramazsak Yusuf Ali bizi aramak zorundaydı. Telefonları karşılarına koyuyor ve ikisi de sessizce oyun oynuyor, yaptıkları şeyleri birbirlerine göstererek gülüyorlardı. Ama yan yana geldikleri her an kavgayla bitmeye mahkûmdu.

Yusuf Ali babası Murathan misali düzenli bir çocuktur. Kıymetli kızımın bu konuda babasına benzediğini itiraf etmek zorundaydım. Arkada kıyamet gibi bir dağınıklık bıraksa da asla umursamıyordu. Ama bu dağınıklığı benim öfkemle harmanlaması biraz problemlere neden oluyordu. Bıraktığı dağınıklığın toparlanmasını asla kabul etmiyordu. Her kavga sonunda Güneş, Yusuf Ali'yi ısırtıyor, Yusuf Ali ise kıymetli kızımın kıcına tekme savuruyordu.

Telefonun açılması için kısa bir bekleyişin ardından Güneş'in, "Annem!" diyen sesini duyduğumda fotoğraflardaki bakışlarım kopmuş, gülüşüm derinleşmişti.

"Canım," dedim tüm canımla.

Tatlı kıkırtısını duydum. "Bitti mi işin? Geliyor musun?"

"Geliyorum, anneciğim," derken çantamı almak için dolabıma ilerliyordum.

"Bana çok azıcık bir zaman vermek lazım."

"Ne kadar?"

"Yarım saat."

"Anlamadım," dedi tatlı tatlı.

Arkadan, "Ya, neyini anlamadın?" diyen Yusuf Ali'nin tatlı ama sert sesini duydum. "Kırk kere anlattım. Şu uzun çubuk en alta gelecek. Salak mısın?"

Güneş'in, "Anlamadım işte, sana ne, sus!" diye çıkıştığını duydum. Kavga başlıyor olmalıydı.

Müdahale eden Gökçen oldu. "Sakinleşin," dedi ılımlı sesi. "Şu an kavga istemiyorum." Telefonu Güneş'in elinden almış olmalıydı. Sesleri derinden geliyordu. "Yusuf Ali, o kelime için seninle daha sonra hesaplaşacağız. Nereden öğrendin onu, hayırdır? Baban gelince seninle ciddi bir konuşma yapacağız, belli oldu."

"Ama anne!" dedi Yusuf Ali.

O minik ayağını yere vurduğunu tahmin etmek zor değildi. Tatlı ama sinirli ve ters bir çocuktur. Burçe'nin elini hiç bırakmıyordu ve garip bir şekilde Güneş'ten de ayrılamıyordu. Masum Burçe'nin şu an ikisine sessizce baktığına ya da kendi köşesinde hiçbir şeyi umursamadan bebekleriyle oynadığına emindim. Bazen imreniyordum, inkâr edemezdim.

biliyordum. Gözlerine inen kan pusunu silecek koku oradaydı. Asker kimliğini ve sevdiğim adamı ayırmayı öğrendiğim günler de o zamanlardı.

Yanımdaki Timur'un dalmı sakinliğine alışmıştım. Oysa askeri kamuflajlarla eve girdiğinde gözlerinde yine o kan pusu oluyordu. Kıyafetlerinden sıyrılıp boynuma saklandığındaysa tüm dünya geride kalıyordu.

Efsane oldun, Timur Döngre, der, dalga geçendim. Adın dilden dile yayılıyor.

Her detasında boynuma daha derin öpücükler bırakırdı. *Senin gibi bir kadını karımı yaptırıyam dalmı aşığı olamazdı.* Dudakları boynumdan dudaklarıma ilerlerdi. *Seni sadece sevmem, Abu. Seni sevdiğimi herkes bilmeli. Adına şiirler yazamam ama seni sevmeyi bir efsaneye dönüştürebilir, seni severken önüme çıkan her şeyi yakıp yıkacağımı ve bunu nasıl yaptığımı herkese ezberletebilirim.*

Onu anlatacak çok kelimem yoktu. Kalbimi hâlâ ilk günkü aşkla sarmalayabilmesi mucizeden başka bir şey değildi. Biz birlikte iyileşmemiştik, biz yaralarımızı görerek birlikte onlarla yüzleşmiş ve arkamızda bırakmıştık. Bu, kanayan yarayı inatla kapatmaya ve saklamaya çalışmaktan daha kıymetliydi.

Topuklarımın üzerinde ilerlerken selam veren gözlere aynı şekilde karşılık veriyordum. Gözlerim telefon ekranındaydı. Timur telefonu çeken bir noktada olsa anında haber verirdi. Hâlâ ses yoktu ve belli ki bugün de dönüş günü değildi. Aynı saniyelerde telefonum çalmış, ekranda Biricik'in ismi belirmişti.

Hızla ilerlerken cevapladım. "Ablacığım."

"Bugün de ana haber bülteninde fırtına gibi estiniz, Ahuzar Hanım, sizin de bundan haberiniz olsun."

Çantamı kolumda sabitlemeye çalışırken gülüyordum. "Teşekkür ediyoruz, Biricik Hanım."

"Rica ederiz," derken keyfi yerinde olmalıydı ki sesi iyi geliyordu. "Hadi, tahmin et bakalım seni neden aradım?"

Bilmesi zor olmuyordu. Cihan'ın Polis Akademisi'nden mezuniyet töreni vardı ve deli gibi bunun için hazırlanıyordu.

Silopi ve Ankara derken İstanbul'dan ayrılmam gerekmişti ama sık sık ya ben Biricik'e gidiyordum ya da o bana geliyordu. Eski Biricik ve Ahuzar bunu asla kabullenmezdi ama gerçek ayrılığın ne demek olduğunu öğrendikten sonra dert etmiyorduk. Yan yana olmasak bile hayatta ve güvende olduğumuzu bildiğimiz her an bize yetiyordu.

Üniversitesine hak ettiği gibi başlayamamıştı ama hak ettiği gibi devam ettiği günlerdeydi. Çok iyi bir diş hekimi olacağına, kendi hayatını kuracağına emindim. Eski Ahuzar güvenemez, koruma kalkanını indirip onu kendi ayakları üzerine bırakamazdı ama ne denli büyüyüp olgunlaştığını gördükten sonra kendi hayatı için alan tanımam gerektiğini fark etmiştim. Ne kadar büyürse büyüsün, daima benim minik kız kardeşim olarak kalacaktı ve bu gerçeği hiçbir yaşı değiştiremeyecekti.

"Mezuniyet töreninin tarihi mi belli oldu?" dedim.

Keyifle güldü. "Gerçekten medyum olacak kadınsın. Haftaya cumartesi, abla. İşin yok, değil mi?"

"Varsa da artık yok. İptal eder, geliriz."

"Eniştem?" dedi anında. "Güneş? Aknene? Hepiniz gelin. Cihan'ı yalnız bırakmamamız lazım."

Gülüşüm büyüdü. Aile bildiğim herkesi o da aile biliyordu çünkü hepsi onu da sıkıca bağrına basmıştı. "Timur görevde," dedim. "O zamana gelmiş olursa tabii ki birlikte geliriz. Hem Güneş seni özledi, teyzesi. Aknene'yi de arayıp sormam lazım. Müsaitse gelir. Cihan senin kadar bizim de kıymetlimiz, telaşlanma."

Çiçeği burnunda bir polis memuru olacaktı Cihan. Sokaklardan çıkmış, Biricik'in çalıştırdığı tüm sınavları geçmiş, onunla aynı okula gidememişti ama polis meslek okuluna girmeyi başarmış, başarıyla bugünlere gelmişti. Sokak çocuğu Cihan, sokakları koruyacak bir polis olmak için gün saydığı zamanlardaydı.

"Lütfen gelsin," diye diretti. "En son Cihan'a *senden bir bok olmaz*, diyordu. Bunu görmesini istiyorum."

İstemsizce kahkaha atarken kanalın kapısından çıkmak üzereydim. "Tamamdır, Aknene'nin bu anı görmesi için elimden geleni yapıp ikna edeceğim. İşlerini ayarlayabilirse gelir. Elbiseni çok kısa tutmamaya bak, beline şal bağlamasını kaldıramayabilirsin."

"Korkunç birisi," dedi ama... "Lütfen ikna et," demeyi de ihmal etmedi.

Çekiniyor ama Aknene'yi seviyordu. O yaşlı kadının ellerinde huzur, yüreğinde kendi kızına veremediği ve bunun acısını çektiği evlat sevgisi vardı. Ben gibi Biricik'in de başını okşamasının nedeni buydu.

Bu aralar meşguldü hatta son yıllarda meşguldü çünkü Âdem abinin çay fabrikasının yönetimi ondaydı. Zaman akmış, acıları da beraberinde getirmişti. Geçen dört yıl, tatlı olduğu kadar acı anılarımıza da şahit olmuştu. Düğün gecemizin sabahında Âdem abinin cansız bedenini o eski evde bulan Timur'du. Ablası, annesi ve minik bebek mezarının yanına kendi için kazdığı çukura Âdem abiyi gömen de.

Onu bir kere daha yıkılırken görürüm sanmıştım ama elinde ablasından ve Âdem abisinden kalan son mektup parçaları varken zorlanmasına rağmen dik durmuştu. Her mektup *Timur*, diye başlayıp yine onun adıyla biterken yıkılmazdı, biliyordum. Güldeste de Âdem de sadece onun mutlu olmasını istiyordu ve ilk defa bunun farkındaydı. Mezara toprak atarken başını eğmemiş, Âdem'in oğlu gibi dimdik durmuş ve onu minik bebek mezarının, kendi evladının yanına gömmüştü.

Gülünün ve gül parçasının yanına.

Eve döndüğümüzde Güneş'i uyurken yine göğsünden indirmemiş, dik durmuştu. Güneş uyuyup herkes köşesine çekildiğinde yasını saklayacağı tek gövde

bendim. Yüzünü yine boynuma saklamış ve sessiz yaşlarını aynı ıssızlığıyla dökmüştü.

Gülüyordu. Ahu, demişti titreyen sesi. Bir ceset güler mi? Ölü, güler mi? Gülüyordu. Ablama kavuştu diye mi öyleydi?

Ağlamak ve daha sıkı sarılmaktan başka hiçbir şey yapamamıştım. Âdem abinin benim için ne denli kıymetli olduğunu anladığım günlerdi. Öyle ki Timur'a belli etmemeye çalışmıştım ama üzüntüden sütüm kesilme noktasına gelmişti. Ama acı da olsa bu hikâye benim kadar ona da çok şey öğretmişti. Eski Timur'un başı kayıplarla öne düşerdi. Ama bir aile kuran ve o mezarlarda yatan her bir canın yerine de yaşaması gerektiğini bilen Timur, elimi daha sıkı kavramış, kızını göğsüne saklamıştı.

Söylemiyordu ama ablasının ve Âdem abisinin düğün fotoğrafını cüzdanında taşıdığını biliyordum. İnsan kimi anne ve baba bilirse onların varlığıyla güvende hissediyordu. Küçük Timur için aile onlardı. İkisinin kuramadığı hayat yerine de bizi seviyordu, farkındaydım. Artık başı önde değil, dikti. Kayıplar vermiş, en nihayetinde o da büyümüştü. Ben kendimden eksilterek Ahu olmuştum. O ise eksildiği kadar tamamlanarak Zehiroğlu.

Âdem abinin kitaplarından birkaçını yanından ayırmaz, ablasının vazosunun yanında saklardı. Güneş'e bile uzun uzun anlatır, unutmamasına izin vermezdi. Âdem abi nasıl yıllarca o mezarları tertemiz saklamışsa Aknene de öyle yapıyor, kimsenin yaklaşmasına izin vermeden işleri devam ettiriyordu. Sık sık Rize'ye gidiyorduk ve memlekete ne zaman ayak bassak ilk durağımız daima tek bir yer oluyordu. Güneş bile artık bunu öğrenmişti.

Önce halama, babaanneme, dedeme ve kuzenime gidiyoruz, değil mi baba, dediğinde Timur minik elini öpmekten öteye geçemezdi. Güneş'in parmakları dört mezar üzerinde gezer, en son hep Âdem abinin mezarı üzerinde dururdu. Beni çok mu severdi, anne?

Çok, derdim dolu dolu. Kulağına adını okuyan, seni kucağına aldığı anda dakikalarca ağlayan, istediğin her şeyi saniyeler içinde yapan oydu, desem anlamayacaktı. Çok, derdim hepsi yerine, anlardı Güneş kızım.

Ben de onu, derdi tatlı tatlı. Bir fotoğrafımız var ya hani, kucağındayım. Çok küçüğüm, anne. Âdem dede kocaman.

Bizim sustuklarımız kadar konuşuyor gibiydi Güneş. Hep soru soruyor, gördüğünü asla unutmuyor ve aralıksız bir şekilde konuşuyordu. Babasının yasına saygı duyması gerektiğini öğrenmesi içim o mezarlığa ne zaman gitsek elinden tutup bir adım geri çekerdim. Anlar, sessizce kucağında pelüş tavşanına sarılarak babasını bekler, bazen bizim gibi ellerini açarak dudak kıpırdatır ve kendince dua okurdu.

Bu anlarda Timur'un yaptığı tek şey onu kucaklamak, benim elimi kavramak ve o mezarlıktan her zamanki gibi bizi alarak uzaklaşmak olurdu. Kayıpların nedeninin kendi değil, seçimleri olduğunu artık biliyordu. Peki, Timur Töng'e kaç

can ederdi? Onun sayısız canı vardı. Rize'ye sadece o mezardan başı dik çıktığı anlarda yağmur değmiyordu.

Biricik'le konuşmanın ardından telefonu kapamış, birkaç kişiye daha selam vererek arabama yönelmiştim. Koltuğa kurulduğumda çantamı dikkatlice yanımdaki koltuğa bıraktım. Kıymetli ve önemliydi. Şanslıydım ki trafik yoktu ve elim her defasında radyoya gidiyordu. Artık orada çalışmıyordum ama ses, alışkanlığım olmuş gibiydi. Özellikle İbrahim'i dinlemek ayrı bir keyiftiydi.

"Bu şarkımızı da Manisa'ya gönderiyoruz," diyen İbrahim'in sesini duyduğumda gülüşüm büyüdü. "Programımızın sonuna yaklaşıyoruz, var mı istek parça?"

Kırmızı ışıktaki durduğumda telefonuma uzanmış, İbrahim'e kısa bir mesaj yazmışım. Arada bunu yapmaktan büyük bir keyif alıyordum. Onun da bunu beklediğini biliyordum. Saniyeler içinde radyodan kahkaha sesi yükseldi.

"Daimi dinleyicimiz Ahuzar benim için her zamankini çal, demiş. Bilirsiniz ki kendisini asla kırmayız. Bu arada Ahuzar'ı aslında her gün ekranlarda görüyorsunuz ama bir zamanlar benimle otururdu ve sadece sesini duyardınız. Artık sesi kadar yüzü de ünlü. Şanlı kadınsın, Ahuzar."

Kendince gülme efekti vermişti. Timur olsa söver, *başladı yine boş konuşmaya*, diyerek göz devirirdi ama ben fazlasıyla eğleniyordum.

"Ahuzar sinirlidir," diye devam etti. "Lafı uzatmadan istek parçasını açıyoruz. Her zamanki gibi Göksel, *Gittiğinde* diyecek, efendim. İyi akşamlar, Ahuzar."

Melodi ağır ağır kulaklarıma doluyordu. "İyi akşamlar, İbrahim."

Ritim arttı. Araç yeniden hareket ettiğinde dudaklarımda derin bir tebessüm vardı. Anka kuşu gibiydi insanın ruhu. Yara aldıkça ayağa kalkıyor, yıkıldıkça yeniden dikleşiyordu. Çok şey görmüştü Ahuzar ama en nihayetinde hâlâ buradaydı. Gerçek bir yaşama arzusunun yıkamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Önümde kilitli kapılar, anahtarları sende," diyordu şarkı.

*"Bulanık sularında,
Takıldım ağlarına,
Yüz diyor, içimde bir ses,
Yetmiyor kulaçlarım.
Susmasan olmaz mı?
Anlatsan bir kere,
Önümde kilitli kapılar,
Anahtarları sende."*

Gülüşüm yaşanan her şey içindi. Aşk kadar, dert için de.

Yaklaşık yarım saat sonra Gökçen ve Murathan'ın evinin önündeydim. Evlerimiz mantık olarak yakındı ama benim işim ve Gökçen'in işi ters yöne düştüğü için biraz uzaklaşmamız gerekmişti. En nihayetinde aynı şehirdeydik ve lojmandaki hayatımızdan hiçbir şey eksilmemişti. O günlerde Gökçen bana o kadar

çok yardım etmişti ki hakkını ödeyemezdin. Silopi'ye alışmam için elinden geleni yapmış, Güneş'in atak anlarında koşup gelmişti.

Murathan ve Timur timle birlikte görevde olduğunda bazı anlar Güneş'le zorlanıyordum. Aybüke'yle kendi bebeklerini kucaklarından indirmeden yanıma geliyor ve Güneş'i sakinleştirmek için her şeyi yapıyorlardı. Platinlerimin ağrıdığı anlarda Güneş'i taşıyorlar, parka indiriyorlar ve elini asla bırakmıyorlardı. Kocaman bir aileydi Barut Timi. Bunu Silopi günlerinde daha iyi anlamıştım.

Gerçi hâlâ öyleydiler, öyleydik. Murathan tüm tim üyelerine söver ama evinden eksik etmezdi. Güneş'i omuzlarında, Yusuf Ali'yi bacaklarında taşır, bahçede onlarla oynarken şen kahkahalar atardı. Askerlere kan kustururken çocuklara ne denli babacan olduğunu zamanla öğrenmiştim. Timur misali iki farklı yüzü var gibiydi. O üniformayı giydikleri anda bambaşka birine dönüşüyor ama bunu evlerine asla taşımıyorlardı.

Bahçeli, tek katlı müstakil bir evde yaşıyorlardı. Teorik olarak Murathan daha kıdemliydi ama Timur sağlam bir mirasa konduğu için bizim evimiz daha büyük ve elit bir bölgede kalıyordu. Bu konuda Timur, komutanı olan Murathan'ı bir ömür zorbalamaya devam edecekti.

Demir kapıyı açıp içeri girdim. Kapıya yaklaştıkça içeriden yükselen neşeli çocuk seslerini duyabiliyordum. Kavga bitmiş olmalıydı. Zile basıp bekledim. Umudum Güneş'in açıp boynuma atlamasından yanaydı ama Gökçen açmış, yüzünden eksik etmediği o tatlı tebessümünü sunmuştu. Yıllar mavi gözlelerinden ve kömür karası siyah saçlarından hiçbir şey eksiltmemiş, aksine güzelliğine güzellik katarken bir de ikinci çocuğu yapmasına vesile olmuştu. Karnı burnundaydı. Karakurt ailesine bir kız bebek eklenecekti.

"Özür dilerim," derken karnına dikkat ederek sıkıca sarıldım. "Çok yordular seni, değil mi?"

Bir koluyla sarılırken diğer kolu kapıyı kapatıyordu. "Saçmalama. Her zamanki halleri. Sadece kulak zarımı hissetmiyorum."

Gerilerken hem gülüyor hem de topuklu ayakkabılarımı çıkarıyordum. "Neredeler?"

"Oyun odasında." Ben koridorun sonuna yönelirken o mutfığa ilerlemişti. "Kahve?" diyen sesini duydum.

"Olur."

"Her zamankinden?"

"Evet."

"Bugün hastanede *en yakın arkadaşım ana haber bülteni sunucusu*, diyerek hava attım. Biri sana *Gökçen diye birini tanıyor musun acaba*, diye yazarsa sakın bozuntuya verme, tamam mı? Rezil olurum. Utancımdan şuraya doğururum."

Minik bir kahkaha attım. Komik kadındı ve beni gerçekten güldürebilen nadir insanlardandı. Oyun odasına yaklaştığımda kapı önünde uyuyakalan

Burçe'yi görmek erimem için yeterliydi. Dünyanın en uysal, en uyumlu ve en sessiz bebeğiydi. Bizim canavarların yanında melek gibi kalıyordu. Onu sessizce yerden kucaklamak için eğildiğimde Güneş ve Yusuf Ali'yi kafa kafaya vermiş bir halde sessizce resim yaparken gördüm. Saatler önce saç baş girişen onlar değil gibiydi. Burçe'nin üzerinde Yusuf Ali'nin kazaklarından biri vardı. Üşümesin diye bu iki minik üzerini kendilerince örtmüş olmalıydı. Yusuf Ali hamile annesine bir şeyler taşıtmamakta kararlıydı. Babasından aldığı sağlam emirler vardı. Bu yüzden Burçe'nin burada uyuyakaldığını Gökçen'e söylemediğine emindim.

Güneş anında, "Anne!" dedi. Yeşil gözleri bana döndüğünde parlamış, yerden ayaklanırken, Yusuf Ali'nin boya kalemi tutan elini zerre düşünmeden ezmişti.

"Ah!" diye inledi Yusuf Ali ve saniyeler içinde Güneş'in bacağına dişlerini geçirdi.

Bu defa bağırın benim kızımdı. Ama bu çığlık Yusuf Ali'den daha şiddetli ve güçlüydü. Öyle ki Burçe irkilerek uyanmıştı, kömür karası gözleri şaşkınlıkla bakıyordu. İşte ortamın karışması sadece bu kadar kısa ve basitti. Oysa birkaç saniye içinde barışacaklarına emindim.

Burçe'yi kucakladım. Güneş'in, Yusuf Ali'nin saçlarına dalmaya meylettiğini gördüğümde hızla elini yakaladım. "Güneş, hayır!" dedim en net şekilde. "Bunu seninle defalarca konuştuk."

"Ama anne!" dedi dudak asarak.

"Hatalısın," dedim. "Sessizce boya yapıyordu, eline bastın. Özür dilemen gerekiyordu."

"İzin vermedi ki hemen ısırıldı," diye çıkıştı.

"Bilerek yaptın!" dedi Yusuf Ali.

Güneş'in bu aralar yeni öğrendiği hamlesi dil çıkarmaktı. Yine bunu yaptığında derin bir nefes vermek zorunda kaldım. "Güneş!"

Babası misali inadı inattı. Göz devirerek, önüne dönerken, huysuzca omuzlarını kaldırıp indirdi. Yusuf Ali'nin acıyan elini ovuşturduğunu gördüğünde ise ters ifadesi ağır ağır dağılmıştı. "Çok mu acımış ki?"

Dudak büzerek huysuzlaştı Yusuf Ali. Kulakları büyük, gözleri annesi gibi derin bir mavi, siması gözle görülür bir şekilde babasıydı. "Acıdı tabii."

Güneş'in usul usul elimi bıraktığını hissettim. Minik göbeği gri elbisesinin üzerinden belli oluyordu. Sessizce yere çökmüş, Yusuf Ali'nin saniyeler önce ezdiği eline uzanmıştı. "Öpeyim mi?" dedi tatlılıkla. "Acısı geçer mi?"

Timur duysa kalpten giderdi. Ne yaptıysa olmamış, bu iki miniği ayıramamıştı. En fazla Güneş'in Yusuf Ali'yi dövmesi için fitne verebiliyordu ama minik kızımızın kalbi dövdükten sonra öperek onarmaktan yanaydı. Yusuf Ali'nin eline benim ona yaptığım gibi art arda üç öpücük bıraktı. Gülüşüm ise tüm benliğime yayıldı. Karanlığın içine doğan bir çocuktı ve varlığı öyle büyüktü ki elinin değdiği her şey güzelleşiyordu, farkında bile değildi. Ona bu hayatı

kurabilmek için verdiğimiz mücadeleyi ise bilmese de olurdu. Bize verdikleri yeterliydi.

Uçurum, demekti Güneş. *Ölüm, kan, acı, ayrılık* ama bir o kadar da *umut, mucize* ve *aşk*. Belki Yusuf Ali de eline bırakılan öpücüklerle bu yüzden gülüyor ve acısını anında unutuyordu. Çünkü umut vardı Güneş'in gülüşlerinde ve öpücüklerinde. Bana o kadar sıkı tutunmuş ve yaşamak istemişti ki ona dair her şeyde mucize aramadan edemiyordum.

Burçe başını omzuma yaslayıp yeniden uyuyakalmıştı. Anne ve babası görevdeyse Gökçen'de ya da bende kalıyordu ama genel olarak buradaydı. Gökçen onu kimseye bırakmak istemiyordu, farkındaydım. Yusuf Ali'den ayırmıyor, kucagında saklıyordu. Aybüke'nin gözü en çok da bu yüzden arkada kalıyordu. Onu yatağa bırakıp üzerini örtmüş, saçlarını parmak ucumla yanaklarından çekmiştim. Yanağına minik bir öpücük bıraktığımda Yusuf Ali ve Güneş yeniden oyuna dalmıştı, kendi aralarında kıkır kıkır bir şeye gülüyorlardı.

"Birazdan eve geçeriz, Güneş. Oyuncaklarını topla, anneciğim," diyerek odadan çıktım. Eğilip onun ve Yusuf Ali'nin saçlarından öptüm. Dinlemeyeceğine emindim. Birkaç dakika sonra odaya geldiğimde oyuncakları ben zorla toplatacaktım. Tüm bunları kabullenmiş bir halde mutfığa yöneldiğimde Gökçen kahvemi keyifle masanın üzerine bırakıyor, hamile oluşu enerjisini asla etkilemiyordu.

Sessizce sandalyeye kuruldum. Saçlarımı geri savururken dudaklarımdan döken derin bir nefes vardı. "Kusura bakma, sen de yoğunsun ama bugün kanala röportaj için gelen bir bakan vardı. Güneş'i o hengâmeye dahil edemezdim."

Kendi kahvesini de almış, karşımdaki sandalyeye oturmuştu. "Saçmalamayı kes ve kahveni iç. Ne yoğunluğum olacak, izindeyim zaten. Güneş'in bana bir zararı yok. Kavga etseler bile beş dakikaya barışıyorlar." Yüzüne yayılan derin bir gülüş vardı. "Benle Murathan'a benziyorlar. Biz de küçükken onlar gibiydik."

Uzun uzun kendinden ve Murathan'la olan hikâyesinden bahsetmişti. Silopi'de bunu dinlemek için fazla vaktim vardı. Küçüklükten tanıştıklarını ve birbirlerini daima sevdiklerini biliyordum. Mucizevi bir şeydi. Murathan'ın neden sürekli *Gökçen*, dediğini o hikâyeyi dinledikten sonra daha iyi anlamıştım. İkisi de gözünü açmış ve birbirini görmüştü. Tatlı bir masalı okumak gibiydi onları izlemek.

Ama Timur bu hikâyeden pek hoşlanmıyordu. Hatta hiç hoşlanmıyordu. Kızı ve Yusuf Ali'nin de birbirine olan bu masum düşkünlüğü düşünülürse haklılık payı yüksekti.

"Timur duymasın," demek zorunda kaldım.

Gülüşü derinleşti. "Bazı şeylerden kaçamaz, zamanla öğrenecek."

Başımı umutsuzca iki yana salladım. Yusuf Ali'yi seviyordu ama arada kolunun altına alıp, ağzını burnunu ovalayarak kendince hıncını almaya

çalışıyordu. Çünkü kızı o minik adamı fazlasıyla seviyordu. Kaşlarını Gökçen'in karnına değdi. Neredeyse son günlerindeydi ve kızlarının adı Mavi olacaktı.

"Sancın var mı?"

Bu defa başını umutsuzca sallayan oydu. "Bizim kız on iki aylık falan doğacak sanırım. Sen de patlat bir tane, onlar da birlikte büyüsün, ne dersin?"

Gülerken kaşlarını şiddetle havalandırmıştı. "Benim bel birini zor kaldırdı, ikiyi kaldırmaz, sana doğum hayatında başarılar."

Çaresizce yüzü ekşidi. "Biriniz daha doğurun, lütfen. İlk çocukta ne güzel herkes aynı anda üremişti. Bunda hiçbirinizde iş yok."

"Biz zirvede bıraktık."

Eli karnındaydı. "Başıma ne gelirse Murathan'ın bu babalık aşkı yüzünden geliyor. İmkânı olsa on çocuk yapacak, inanılmaz."

Kahveniden son yudumu almış ve hızla ayaklanmıştı. "Senin de biraz hoşuna gidiyor gibi. Adam sana çocuk mu baktırıyor sanki, her işi onda. Öyle kocayla çocuk yapmaya ne var ki?"

Gülerken kınıyordu. "Diyene bak. Güneş'i Timur'un omzundan kazıyarak almak zorunda kalmıştık, hatırlatırım."

Kahve bardağını sudan geçirip makineye yerleştiriyor, ona yardımcı olmaya çalışıyordum. "Emin ol, yapabildiği tek şey oydu. Geri kalan her şeyde panik atak krizi geçiriyor ki biliyorsun, hâlâ öyle."

Timur adına benden daha umutsuz olmalıydı. Elleri karnının üzerindeyken umutsuzca kafa salladı. "Geçen gün Güneş lego yuttuğunda Timur kusacak sandım. O an ne demek istediğini anladım, biliyor musun?"

Güldüm. Bu yüzünü dışarıya pek yansıtmıyordu ama evin içinde Güneş ve benim gördüğümüz Timur bambaşkaydı. Geriye kalan herkes için hâlâ aynı Timur'du. Güneş'in babası, benim ise *canım*. Ekip dalga geçer diye onlar varken endişelerini yutmaya çalışıyordu. Oysa gözü daima Güneş'in üzerindeydi. Düşseyse tüm bedenini yoklar, ağladyysa gözünün içine bakarak derdini anlamaya çalışırdı. Anlayamazdı ama denerdi. Tatlı bir baba olmuştu.

Güneş'i almak üzere geri dönerken Gökçen'in siyah saçlarına derin bir öpücük bıraktım. "Kahve için teşekkürler. İstersen Burçe'yi bana götürebilirim. Belli etmiyorsun ama sancın var gibi. Anlarım."

Derin bir nefes verdi. "Gerek yok. Burçe'min bir zararı yok zaten. Kıvrılıp uyuyor aşkım. Ama yarın sabah ikisini kreşe götürmeni isteyebilirim. Artık sabahları zorlanıyorum."

"Kendini iyi hissetmiyorsan burada kalabilirim." Ayağa kalkmaması için omzuna bastırdım. "Hatta bence kalmalıyım. Aniden sancın vuracakmış gibi geliyor."

Omzundaki elimi kavramış ve kaşlarını kaldırarak reddetmişti. "İyiyim, iyiyim. Merak etme."

Murathan yanında olsa aklım kalmazdı. Bu şekilde tek bırakamayacağımı hissediyordum. Barbaros'un eşi Bilge sık sık geliyordu ama onların da minik bir erkek bebekleri olmuştu ve iki yaşındaki Aybars fırtına gibi girdiği yeri âdeta talan ediyordu. Bilge sırf bu yüzden gelemiyor, sadece Aybars'ı dizginlemeye çalışıyordu.

"En iyisi bu gece kalay-" diyecek oldum ama aniden zil çalmış, bizim minikler hızla kapıya koşmuştu. Ben daha yakındım ama onlardan önce açarsam olay çıkacağını biliyordum. Bazı yaş atakları yaşıyorlardı. Aynı anda kapının kolunu kavrayıp, minik elleri üst üste yken açtılar. Ortak fikirde oldukları tek konu buydu: Kapı açmak.

Minik adımlarla ilerlediğimde kapının önündeki Murathan o an için sürprizdi. "Baba!" diye şakıyarak ileri koştu Yusuf Ali. Üzerinde dinozor desenli pijamalarına aldırmandan yalınayak koşmuş ve babasının boynuna atlamıştı.

Şaşırdığım ise arkadan yükselen Timur'un sesiydi. "Karımın arabası burada, Karakurt. Benimkiler içeride mi?"

Güneş, "Babam!" diye her zamanki gibi o kadar içten söylemişti ki bunu her duyduğumda Timur gibi eriyecektim.

Gökçen'in, "Şükür, kocam ben doğurmadan geldi," dediğini duydum.

Açık kapıdan dışarı baktığımda Murathan kapının önünde Yusuf Ali'yi kucaklıyordu. Güneş'in hevesli bakışları ise bahçenin dışındaki babasındaydı. Annesi gibi süslüydü minik kızım. Bütün ayakkabılarında minik topuk ister, o sesin zeminde bıraktığı sestten hoşlanır ve keyifle gülerdi. Siyah, simli, minicik topuğu olan ayakkabılarını ayağına geçirmeye çalışırken de heyecanlıydı.

Timur'un bahçe kapısından içeriye girdiğini gördüm. Görmemem imkânsızdı. Onu ne zaman askeri kamuflajla görsem yüreğim yerle bir oluyordu. Güneş en sonunda ayakkabılarını ayağına geçirmeyi başarmış, gecenin karanlığı içinde parlayan saçlarıyla ileriye koşmuştu. Murathan'ın yanından geçerken küçük bir an amcasının bacağına sarılmayı da ihmal etmemişti.

"Eyvallah, Güneş kız," dedi Murathan gülerek. Yüzüne yanağını yapıştıran oğlunu öpmekle meşguldü. İçeri girmesi için ona yol açtığımda dudaklarında babacan tebessümü vardı. "Kocanı ite köpeğe yem etmeden sağ salim geri getirdim."

Güldüm. "Teşekkür ederiz."

Evden içeri girdiğinde gözleri Gökçen'i arıyordu. Her işi nazlanmadan yapan Gökçen ise onu gördüğü anda mutfak sandalyesine daha da çökmüş, sadece ona nazlanacak olmanın verdiği keyifle şimdiden dudak büzmeye başlamıştı.

Güneş'in minik topuklarının tıkırtı sesi kendi kadar hevesli ve heyecanlıydı. Saniyeler içinde bahçe kapısındaki Timur'un kollarına atlamış ve baba kız yine büyük bir ihtişamla kavuşmuştu. Timur'un gözleri bendeyken kucağına atlayan kızına kayıtsız kalamamış, sarmalamıştı.

Ona benziyordu Güneş. Gülüşü, kırılınca sessizleşmesi, inadı ve sevdiklerine bağımlılığı babası gibiydi. Ablasının yadigarını daht yıllarca saklayan Timur gibi o da kıymetli her eşyasını saklardı. Bazen aynı anda aynı tepkiyi veriyor, ikisi de yüzüne aynı ifadeyle bakıyordu. Öfkesi ve hoyratlığı bendim ama biliyordum, Güneş Tönce babasının kızıydı. Ve ne kadar büyürse büyüsün, Timur'un kollarında hep minicik kalacaktı.

Küçük elleri babasının yüzünü avuçlayıp önce çenesindeki çukura, daha sonra ise nazlı nazlı yanağına derin bir öpücük bıraktığında Timur'un dudagındaki yarım gülüşün göstermelik olduğuna emindim. Evde olsa eriyip gitmişti. Karşılığında o minik elleri kavramış, Güneş'in işaretparmağındaki minik benine büyük bir öpücük bırakmıştı.

Vestiyerden sessizce çantamı alıp topuklu ayakkabılarımı giymeye başladım. Aynı saniyelerde Timur'un bakışlarını üzerimde hissediyordum. Murathan'ın Yusuf Ali kucağındayken Gökçen'in önünde eğildiğini, sessizce bir şeyler konuştuklarını gördüm. Gökçen nazlı nazlı dudak büzüyor, Murathan'ın bir eli önüne düşen saçlarını geri iteliyordu. Herkes gün sonunda herkesten sakladığı tüm yüzlerini kendi kalbine gösteriyordu.

"İyi akşamlar," dedim içeriye doğru. "Murathan geldiğine göre biz kaçır."

Topuklarımın üzerinde dikleşip dışarı çıktığımda Süleyman ve Aybüke de kızları Burçe için geliyordu. Murathan kızılıyordu ama bu ev herkesin merkezi olmuş gibiydi. En nihayetinde hep buraya geliyorduk. Timur ve Güneş yanaklarını birbirine yaslamış bir haldeydi ve ikisi de sadece bana bakıyordu. Güneş'in ilk defa kapının yanına çantasını hazır ettiğini görmek ise şaşırtıcıydı.

Bu yönünün de bana benzediğini düşünüyordum. Bazen garip bir şekilde hissediyordu. *Oraya gitmek istemiyorum*, diyordu ama istemediği şey mutlaka onun için iyi sonuçlanıyordu. Varlığının ne denli bir mucize olduğunu bana ezberletmek istiyor gibiydi. Belki de babasının geleceğini de hissetmişti. Çantasını alırken gülüyordum.

"Karına koşsana komutanım," diyordu arkasından gelen Süleyman. "Ahu yenge, ben sen olsam bunu boşarım. Kızını gördüğü an seni unutuyor."

Oysa o da Burçe'yi gördüğü an yanındaki Aybüke'yi unutuyordu.

"Kes, lan," dedi Timur sakinlikle.

İçeri girerse Murathan da Yusuf Ali ve Güneş konusunda onunla uğraşacak, canını sıkacaktı. Sırf bu yüzden kaçtığına emindim. *Kızımı ve karımı verin, ben gideceğim*, der gibiydi.

Yanımdan geçen Aybüke'nin eli omzumdaydı. Bu onun dilinde sessiz bir selamdı.

"Burçe uyuyor," dedim tatlı tatlı.

"O zaman öperek uyandıracağız," diyerek ilerledi.

Süleyman hemen arkasındaydı. "Selamlar, yenge," dedi ve Murathan'a görünmemeye dikkat ederek Aybüke'nin peşine takıldı. Büyük ihtimalle yine

Murathan'ın gözüne batacak bir şeyler yapmıştı. Bazen bunun için nefes alması yetiyordu.

Topuklularımın üzerinde ağır ağır Timur'a yöneldim. "İyi akşamlar," dedim geride kalanlara.

Murathan ve Gökçen'in ayaklandığını görüyordum ama onlardan önce Timur'a yaklaşmış, sessizce bedenine sokulmuştum. Topuk tıkırtılarını Güneş kadar heyecanlı değildi, aşkımın ağırlığı kadar dolu ve toktu. Kolu belime dolarken gözlerini gözlerimden her zamanki gibi koparmamış, dudakları alnıma değmişti.

"Hoş geldin," dedim sakın bir özlemle.

Alnıma derin bir öpücük daha bırakırken yalnız kaldığımız ilk an başını boynumdaki yaraya saklayacağına emindim. Haber sunarken bu yarayı fondötenle saklamak zorunda kalıyordum. Timur için görünen yaralar makuldü.

"Hoş geldin, babam!" dedi Güneş tüm içtenliğiyle.

Gülecekti ama kapının önündeki Murathan'ı ve kucağındaki Yusuf Ali'yi gördüğünde hızla beni kendine daha çok çekerek gerilemişti. "Evimize gidelim, hadi."

"Lan, Töngge," dedi Murathan. "Gelsene içeri, çay içelim."

Çocuklar olduğu için nezih bir şekilde reddetti. "Eyvallah, kardeşim. Ben, sen kotamı doldurdum, bir iki gün görüşmeyelim."

Keyifle güldü Murathan. "Güneş kızı öpmeden bırakmam."

"Ben de ben de!" diyen Yusuf Ali, Timur'un sinir olması için yeterliydi ama ona asıl ihaneti, kucağından inmek için çırpınan kızı yaşattı. "Öpüp geleyim, babam," diyerek kıvranıyordu Güneş.

Timur bırakmak istemedi ama nafileydi. Güneş bir şekilde kollarından sıyrılmış ve minik topuklarının üzerinde sekerek onlara ilerlemişti. Timur'un can sıkıntılığını görmemek imkânsızdı. Yıllar geçiyordu ve inatla bu olaya karşı huy-suzluğunu dile getirmekten çekinmiyordu. Ona göre Murathan ve Gökçen'den el almaları büyük bir hataydı.

Giderayak Güneş'i yakalar gibi oldu ama başaramadı. Güneş sekerek Murathan'a koşmuş ve yere eğilen amcasının boynuna sarılarak yanağına derin bir öpücük bırakmıştı.

"Özlemişim Güneş kızımı," dedi Murathan keyifle.

Güneş çoktan onu bırakıp, kollarını açarak Yusuf Ali'ye sarılmıştı. Timur'un derin bir nefes verdiğini duydum. Murathan ise bu durumdan memnun, geleceği görür bir şekilde ikisinin de sırtını sıvazlamakla meşguldü.

"Aferin," dedi aynı keyifle. "Şöyle güzel anlaşın, bırakın kavgayı. Ya da edin. Ne olacak? Sonunda barışıyorsunuz, değil mi? Önemli olan o. Aferin benim evlatlarıma."

İkisi de tatlı tatlı birbirinin sırtını sıvazlamış. Güneş geri çekilirken Yusuf Ali'nin yanağına derin bir öpücük bırakmıştı. "Ben seni babamdan ararım, tamam mı?" dedi hevesle. "O legoyu bensiz yapma, Maviş."

Saniyeler önce birbirlerini yiyen onlar değilmiş gibi hevesle onayladı Yusuf Ali. "Tamam, Çilli."

Bazen birbirlerine *Maviş* ve *Çilli* diyor, beni çok güldürüyorlardı.

"Kimi arıyor?" dedi Timur ağzının içinde. "Hayırdır, lan?" Şaşkın ve kızgın bakışları bana döndü. "Neyi arıyor bu kız bu yaşta? Ben anlamadım şu an. Bir de benden mi arayacak?" Sessizce konuşuyor, Murathan'a laf vermemek için uğraşıyordu.

Gülmek zorunda kaldım. "Her akşamki rutinleri, Timur. Sanki bilmiyorsun, abartma."

Sessiz bir *ya sabır* daha çekti. Güneş tatlı tatlı el sallamış, Murathan'ın yanına gelen Gökçen ve Aybüke'ye sarıldıktan sonra gerilemişti. Süleyman'ın saniyeler içinde Burçe'yi izlemeye dalıp karısını unuttuğuna emindim. Kız babası olmak zor olmalıydı. Bunun en büyük zorluğunu Yusuf Ali'ye cilvelenerek gerileyen kızını izleyen Timur yaşıyordu. Güneş aynı cilveyle dibine sokulup minik elini babasının eline yerleştirdiğinde de ona tepeden bakıyordu.

"Hadi, babam," dedi Güneş bilmiş bir edayla. "Artık evimize gidebiliriz. Öpmem gereken herkesi öptüm."

Keyifle el sallayan Murathan'a en ters bakışını atıyordu Timur ama kızının çekiştirişine uyararak önüne dönmüş ve ilerlemişti. "Aferin, kızım," dedi aynı huy-suzluğuyla. "Çok güzel yaptın." Bahçe kapısından çıktığımız an minik bedenini kucaklayıp göğsüne yaslamıştı.

Sürücü koltuğuna ilerlerken, "Sen yorgunsundur, ben sürerim," dedim. Sessizce onaylayarak Güneş'i arkadaki koltuğuna yerleştirmek için yöneldi. Bu süreçte söylenmeyi ihmal etmiyordu.

"Biz seninle ne konuşmuştuk, Güneş? Hani herkesi öpmeyecektik, kızım?"

Kemerini takan babasının ellerini seviyordu. Keyifle gülmüş, üzerine doğru eğilen Timur'un yanağına derin bir öpücük bırakarak gerilemişti. Kendince *umurumda değilsin, baba*, diyordu. Biliyordum çünkü aklına bir şey koyduysa yapar, bizi yumuşatmak için öpücüklere boğardı. Timur saçlarını geri itelemiş, alnına derin bir öpücük bırakmış ve erimiş bir halde kapısını kapatarak yanındaki koltuğa kurulmuştu.

"Yeniden hoş geldin, Töngge," dediğimde yüzümde daha büyük bir gülüş vardı.

Yandan eliyle çenemi kavrayıp yüzümü kendisine çekmiş, yanağıma derin bir öpücük bırakmıştı. İşte bu, gerçek Timur Töngge'ydi. Dudağından tenime değen alev vardı. Güneş olmasa yakardı, biliyordum. Gülerken aynı öpücükten ben de onun yanağına bıraktım. Ben de Güneş olmasa yakardım.

"Al bak, siz de öpüştünüz," dedi Güneş. "Bu kötü bir şey değil, babam."

“Ama biz evliyiz,” diyen bendim. “Bu adam benim kocam, küçükhanım.”

Arada hatırlatmamı gerekiyordu yoksa kıskançlık krizlerini atlatamıyorduk. Bir dönem ben ne zaman Timur’a yaklaşısam kıyameti koparıyordu ve korkunçtu. Bunu atlatmak için yoğun bir savaş vermem gerekmişti. Şanslıydık ki hızlı öğreniyordu ve artık babasının benim kocam olduğu gerçeğini kabullenmişti.

“O zaman ben de Yusuf Ali’yle evlenirim,” dediğinde gülen bendim, kalbinden ve beyninden kurşunlanan ise Timur. Bakışları ağır ağır arka koltuğa değmiş, keyifle gülen Güneş’i gördüğünde bıkkınlıkla bana dönmüştü.

“Ahu, ona bir şey söyle.”

“Ne diyebilirim?”

“Bu çocuk bunları nereden öğreniyor?”

Makuldüm. “Büyüyor.”

“Her büyüyen bunları mı öğreniyor?”

“Babam kızdı,” diyen Güneş için bu bir şarkıydı. Son günlerdeki takıntısı aklına gelen tüm saçma kelimeleri bir araya getirip bunları şarkı gibi mırıldanmaktı. Ellerini çenesinin altında bağlayıp keyifle mırıldandı. “Babam kızdı, babam bazen kızar ama beni sever. Annem kızar, o gerçekten kızar. Bazen babam annemi öper, çok öper, lay lay lay. Yusuf Ali de beni öper, bekler, lay lay lay...”

İstemsizce güldüm.

Timur’un ters bakışları kısa bir an kızına takılmış, yeniden bana dönmüştü. “Büyüdükçe garipleşiyor.”

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. “Çünkü büyüyor, canım.”

“Sabrımı sınıyor, canım.”

“O zaman daha çok sabredeceksin, canım.”

“Kabul etmiyorum, canım.”

“O zaman ne yapacağız, canım?”

Araya giren, Güneş’in yeni melodisiydi. “Annem der, *canım*, babam der, *canım*. Canım, canım, canım, lay lay lay. Aknenem benim canım. Babam benim de canım. Canım, canım, canım.”

Kaşlarım aynadan arkayı işaret ediyordu. “Al bak, kızının canı hâlâ sensin. Merak etme.”

Sessiz bir *ya sabır* daha çekti ama Güneş’in şarkısı hoşuna gitmiş olmalıydı ki bu defa tepkisiz kalmıştı.

“Çok yoruldu mu?” deyip göz ucuyla baktığımda çehremi izlediğini fark etmiş, aniden içim ısınmıştı. Her zamanki gibi dikkatle izliyordu. Ezberlemediği detayımın olduğunu sanmıyordum ama inatla yeni detaylar bulmak ister gibiydi.

“Yoruldum, desem ne yapacaksın?” dedi ağır ağır.

Gülüşüm geçmişten kopup gelmişti. “Bana yaslanırsın, Timur Töngge, tutarım. Olmaz mı?”

Onun da gülüşü geçmişten kopup gelmiş gibiydi. "Olur," dedi sadece. "Hemen bunu yapalım. Karımı her akşam bütün ülke görüyor ama ben burada özlüyorum, haksızlık."

Onunlayken gülmemek imkânsızdı. Bizi seviyordum, Güneşimiz, o ve ben... Tırnaklarımız parçalanana kadar mücadele edip hayattan kopardığımız bu aileyi seviyordum. İfadem aniden buruk bir hal aldı. "Bugün haberleri sunarken bir yerinde kelime hatası yaptım."

"Yani?"

Dudak büzdüm. "Üzüldüm."

"Neneme diyeyim de kanalı satın alsın. Karımı üzmüşler."

Düşük ifadem yeniden kahkahaya evrildi. "Saçmalama istersen."

Cevap verecek olduğunda arkadan Güneş'in sesi yükselmişti. "Anne, şarkımızı aç, anne! Babam da dinlesin, anne!"

Timur'un kaşları havalanmıştı. Sessizce *ne şarkısı*, diyordu.

"Anne," dedi Güneş çığlık çığlığa. "Anne, açalım, anne. Açalım."

"Tamam," dedim harfleri uzatarak. "Sakin olursan açarız, kızım. Koltuğunda sabit durur musun?"

Hevesle geri çöktü. Elleri çenesinin altında bekliyordu. "Dinle baba, tamam mı?"

Timur'un sessizliği bir onaydı. Radyoya uzandım ama trafikte olduğum için ilerleyemiyordum. Timur'a kayıtlı şarkılardan kaç numaraya gelmesi gerektiğini söyledim. O ilerlerken açıklama derdindeydim. "Sen yokken iki haftadır bu şarkıya sardık, babası. Artık bizim şarkımız bu olacakmış, değil mi Güneş?"

Neşeyle ellerini birbirine vurdu. "Evet!" Melodi başladığında onu koltuğa sabitleyen kemeri olmasaydı uçardı. Heyecanlandığında reflekslerine asla hâkim olamıyordu. Koltuğunun kemeri minik göbeğinden tutup onu geri çekti ama yine de durmadı. "Babam," diyordu art arda. "Evet, bu şarkı babam, dur."

Timur elini hızla geri çekti. İlerleyip geri dönme şansı yoktu. O şarkıda durduysa ve Güneş bunu duyduysa hata şansı olmaz, kıyametler kopardı. Çocuk büyütme benim için keyifliydi ama Timur'un bu ataklara bazen boş boş bakıp anlamlandırmaya çalıştığını görüyordum. En sonunda düşünmeyi bırakmış ve her zamanki gibi uyum sağlamıştı.

Nasıllar, iyi mi güzel gözlerin, diye şarkıyı söylemeye başlayan Yalın'a, arkadaki Güneş'in eşlik etmeye başladığını duyuyordum. Zeki bir çocuktu. Sessizce birkaç kere dinlediği bir şeyi anında ezberleyebiliyordu.

"*Sormakla acıtmaz ya sözlerin,*" diyerek şarkıyı söylüyordu.

"*Üstümüzden ne savaşlar ne yangınlar gelip geçti,*" diyerek ona katılan ve imayla kocama bakan bendim. Güneş'in sesi daha yüksek olsa da kendime yer etmeyi başarabilmişim. *Kim kazandı, sonra söylerim,* diyordu şarkı.

Söylememe gerek yoktu. O kimin kazandığını çok iyi biliyordu. Göz ucuyla bakmış, dudaklarında yarım bir gülüş belirmişti. Artık postallarına bakarak

görevinin ağırlığını anlayabiliyordum. Bu defa temiz postallarla gelmişti. Demek ki keyfi yerindeydi.

"Uçur bizi göklerine, herkesten uzak olalım," diyerek şarkıya uygun bir şekilde bağırmaya devam etti Güneş. *"Kanatlarını aç, denize yakın duralım. Sonralar bizim değil, gel, şu an kaçalım. Kollarımı açtım sana ben, iste, yanalım."*

Keyifle ona eşlik ettim. İkimizin sesi birbirine karışırken Timur'un sessiz kalışına rağmen bizi dinlediğini, dudaklarında derin bir tebessümle izlediğini biliyordum. Sessiz dünyasında en sevdiği iki ses bizdik. Güneş aralıksız konuştuğunda sözünü bölmeden dinler, benim anlattığım her şeyden sonra dudaklarıma derin öpücükler bırakırdı. Şarkı akmaya, Güneş ve benim sesimle buluşmaya devam etti.

*"Uçur bizi göklerine, herkesten uzak olalım,
Kanatlarını aç, denize yakın duralım.
Sonralar bizim değil, gel, şu an kaçalım,
Kollarımı açtım sana ben, iste, yanalım."*

"Bitti!" dedi Güneş en sonunda. "Nasıl babam, beğendin mi?"

"Çok," dedi Timur anında.

"Sen de söyle," dedi tatlı tatlı. "Benim babamın sesi çok güzel." Yanındaki çantasından aldığı tavşanını kollarının arasında sıkıca saklıyordu. "Sen de söyle, Döldül." Tavşan söylüyor gibi dudaklarını kıpırdatırken, "Annem!" dedi aniden.

"Efendim, canım."

"Kadife'yi özledim."

İstanbul'a gittiğimizde onu daima Kadife'ye götürürdüm. Kadife saçlarını kokladıkça bizimki şen kahkahalar atıyordu. Cemil babayı geçen yıl kaybetmiştik. Timur'un, Âdem abi acısı gibi bu da benim için keskin ve ani olmuştu. Her ne olursa olsun, onu baba bildiğimi ve bunu iliklerime kadar işlediğimi o an anlamıştım. Var olduğunu bilmek bile yetiyordu. Artık bu dünyada nefes almadığı gerçeğiyle yüzleşmem ağır olmuştu.

Timur'la Ahuzar'ın yaraları yine denkti. İkisinin de baba bildiği, dünyadan elini eteğini çekmişken geriye sadece biz kalmıştık. O bana nasıl tutunduysa ben de ona tutunarak dayandım. Çünkü aynı yerden yara alanlar, yaralarından tanırdı birbirlerini. Öyle başlamıştı bu hikâye, öyle de son bulacaktı. İkimiz de eksikliklerimiz kadar tamdık. Bir ailemiz vardı, biz vardık ve buradaydık. Yaşanan her şeye rağmen bir ömür bunu koruyacaktık.

"İyi hatırlattın," dedim. "Haftaya Cihan'ın mezuniyeti var. Aknene'yle senin de gelmeni istiyorlar. Şimdiden o gün için izin yazdırsan olur mu? Cihan seni görmezse kalpten gider, biliyorsun."

"Biliyorum," dediğinde sesi ağırdı. "Cihan arayıp söyledi. Yanında olmazsam beni engellemiş."

Güldüm. "Dur, tahmin edeyim. Böyle dediği için sen onu engelledin, değil mi?"

Sessiz kalışı *evet* demekti. Kocamı tanıyordum. Güneş olmasa söverdi. Şanslıydık ki dudaklarını mühürlemeyi seçmişti. “Hak etti,” dedi kibarca. “Cin olmadan adam çarpıyor.”

“Çocuğun hevesini kırma. Her zaman polis olmuyor.”

Bikkınlıkla ofladı. “Gitmiş, herkese *Kanpusu benim abim*, demiş. Dilinin ayarını siki-” Durup, dilini ısırarak cümlesini yutmak zorunda kaldı.

Kanpusu adı efsaneleşirken dilden dile biraz fazla yayılmıştı. Adına içerikler çekiliyor, bu kişinin hâlâ askeriyede çalışan bir asker olduğu söyleniyor ama isim verilmiyordu. Gittiğimiz yemeklerde Timur’a *Kanpusu*, dediklerinde tüm gözler ona dönüyor, sevda uğruna başlattığı savaş unutulmuyordu.

İstemsizce güldüm. Göğsüme sığmayan sevgisi elbet bu dünyaya da sığmayacak, herkes öğrenecekti. “Yani gidiyoruz,” dedim. “*Bakarız*, demediğine göre çoktan iznini ayarlayıp geldin.”

Yan dönmüş, kısık gözlerle bakıyordu. “Kocanı tanıyorsun.”

“Daima,” dedim keyifle.

“Şimdi beni yükseltme,” dedi ağzının içinden. “Arka taraftaki malum.”

Güneş kendi kendine şarkı mırıldanıp tavşanıyla oynuyordu. İki sözünden biri ise Timur’dur. Şu an dahi tavşanın kulaklarını çekiştirirken, “Babamın kulakları da güzel,” diye saçma bir şarkı mırıldanmakla meşguldü.

Keyifle güldüm. “Bence biz bu konuyu evde bir daha konuşalım.”

Şiddetle onayladı. “Kesinlikle.”

“Babam,” diyerek araya atladı Güneş.

“Canım,” dedi Timur.

Gülüşi kalbimi ezdi. Onları izlemeyi ve dinlemeyi seviyordum. Şiir gibiydiler. Timur Töng’e’nin minik noktası büyüyordu ama daima onun göğsünde küçük kalacaktı. Güneş uzun uzun bugün neler yaptığından bahsediyor, Timur dinliyor ve başını sallıyor, arada arkaya bakmaya çalışıyordu. Dakikalar sonra evin önüne geldiğimizde çantalarımızı sırtlanmış, Güneş’i kucaklamıştı.

Arabayı kilitledikten sonra bir adım arkalarında ilerliyordum. Onları izlemek ve bundan keyif almak gibi eğlencelerim vardı.

Güneş minik topuklularının sesini seviyordu ama babası varsa yürümez, inatla kucagında taşısın isterdi. Bebekliğinde de yatağı o omuzdu, şimdi de. Timur göreve gittiğinde zorlanırım sanmıştım ki öyle de olmuştu. Çözümü, onun kokusunun sindiği bir tişörtü bebek Güneş’in başucuna bırakmakta bulmuştum. Ne diyebilirdim ki? Ben de o koku olmadan derin uykuma dalmıyordum.

Kolları babasının boynundayken başını omzuna yaslamış, aralıksız konuşuyordu. Timur’un birkaç saniye içinde durup arkasını döneceğini ve bana elini uzatacağını biliyordum. Yanıltmadı. Evimizin bahçe kapısına gelmeden durmuş, bir kolunda Güneş varken diğer elini bana uzatmıştı.

Bileğindeki siyah bilekliğin ucunda asılı minik güneş figürünü asla çıkar-
mıyor, nikâh yüzüğümüzü ise göreve gittiğinde künyesinde taşıyordu. Annesiyle
ablasından kalan bordo taşlı yüzükse daima parmağundaydı.

Siyah bilekliği ona yıllar önce vermiştim. Koptuğunda bir dileğinin kabul
olmasıydı en büyük dileğim. Yıllar sonra yeniden aynı bileklikten istemişti. Di-
ğerini sorduğunda koptuğunu, dileğinin kabul olduğunu söylemiş ama ne ol-
duğundan bahsetmemişti.

Ailemizdi dileği, biliyordum.

Siyah bilekliği koptukça yenisini yapmamı istiyor, kolyemden aldığı güneş
figürünü bileğinden ayırmıyordu. Bense Güneş'i artık boynumda değil, sırtım-
daki dövmede taşıyordum. Bana uzattığı eli kavradığımda sırtımdaki dövme
yanmadı, sevgiyle sarmalandı.

Artık dövmemin alt kısmındaki dikenlerin üzerine eklenen güller vardı. Atın
üzerinden büyük bir güneş figürü doğuyordu. Bulanık tek bir kuşun yanına ek-
lenen üç kuş daha vardı. Tam ortadaki pusulanın içine işlenen ölüm sayılarında
ise çiçekler ve yıldızlar vardı. Onu sildirmemiş, yaşadığım her şey gibi dövmemi
de kendim için daha kıymetli bir hale çevirmiştim. Küheylan artık sırtımdaki
kambur değil, güneşi selamlayan özgürlüktü. Pusula ilk defa kuzeyi gösteriyor,
iki büyük kuş aralarına aldıkları minik bir serçeyle omzuma doğru uçuyordu.

Evimizin önüne geldiğimizde çantamdaki anahtarı aramak için elim av-
cundan sıyrıldı. Aynı saniyelerde o, cebinden evimizin anahtarını çıkarmış, bana
uzatmıştı.

"Sonra ben de *bu yaptığın çok yanlış, seni babama söyleyeceğim*, dedim. Yusuf
Ali de kızdı ona," diyerek konuşmaya devam ediyordu Güneş. "Gerilerken
ayağım takıldı, düştüm ama ağlamadım. Yusuf Ali kaldırıp dizlerimi temizledi.
Ama biraz parmağım acıdı." Minik serçeparmağını Timur'un dudaklarına yas-
lama derdindeydi. "Öp de geçsin, babam."

Kapıyı açtığımda arkamdaydılar. Evimizin ferah kokusu benim için huzur
demekti. Bir aile kokar mıydı? Benim ailemin kokusu vardı. Güneş'in bebek
kokusu ve Timur'un ferah deniz esintisi her yerdeydi. Lakin şu an buram buram
askeriye, dağ, bayır, kül, barut ve toprak kokuyordu. İçeri girdiğimizde Güneş
hızla Timur'un kucğından sıyrılmış, çantasını ve minik pabuçlarını yana savu-
rarak odasına koşmuştu.

"Bekle, babam, sana resimlerimi göstereceğim!"

"Güneş," dedim köşeyi dönmeden önce. "Geri dön ve önce o çantayı savur-
duğun yerden al."

Timur uzanıp, alacak olduğunda ifadem karşısında anında dikleşip gerile-
mişti. Bazı kuralları öğretme konusunda birimizin daha dirayetli olması gereki-
yordu. Timur'a kalsa evin altını üstüne getirsek bile sorun değildi. Kızı da ken-
disine benzediği için onları bir saat yalnız bıraktığınızda ev yerinden oynuyordu.

Köşeyi dönmeden hızla geri döndü. "Tamam, annem!" Çantasını dolaba bırakırken ayakkabılarını düzeltmiş, minik adımları heyecanla yeniden odasına yönelmişti. Arkasından bakarken gülüyordum.

"Ciddi anlamda senin kızın, farkında mısın?"

Keyifliydi Timur. Büyük askeri çantasını Güneş misali uslu uslu dolaba bırakmış, çantamı yanına asmıştı. Postallarını çıkarırken yanımdaydım. Topuklu larımı büyük postal ve minik ayakkabıların yanına bıraktım.

"Herhalde babasının kızı olacak," diye mırıldandı. Saniyeler içinde bir kolu belime dolanmış, bir ayakkabımı çıkaramadan, ayaklarımı yerden keserek bedenimi kendi göğsüne yaslamıştı. Gözlerinde her zamanki özlemi, aşkı ve sevdası vardı. "Bu dünyaya bir Ahu yeter."

Elim yanağında ilerleyip çenesindeki çukurda durdu. Saçları kısa, çehresi yüreğime zarardı. "Ne o, Töngü? Sinirlenip bağırdığında *bu kız aynı sen*, demeyi biliyorsun ama. Şimdi ben mi tek oldum?"

Dudağının köşesinde çapkın bir gülüş belirdi. Çok konuşmaya ihtiyaç duymadığımız bir andı. Elim yüzünde ağır ağır gezinirken kolum boynundan destek alıyordu. "Özledim," dedim tek solukta.

Dudakları dudaklarıma çekildi. Öpecek, kendi özlemini sessiz ama derin bir şekilde hissettirecekti. "Benim kadar olamaz," diyen sesi kısıktı. "Ya yaşıyorum ya da sensizliğe dayanamıyorum, çözebilmiş değilim."

Dudaklarımdan dökülen kahkahanın yarım kalmasına, nefesimin dilimin ucunda erimesine neden olan şey dudaklarının aniden dudaklarımı yerle bir etmesiydi. Yanağındaki elim kısa saçlarına, ensesine ilerledi. Her zamanki gibi ruhumdan kopardığı ateşle kendi adını göğüs kafesime yazdı. Dudakları özlemini anlatırken dili sonsuz bir ateşin alevin fitilini ateşlemek üzereydi ama olmadı. Güneş'in minik ayak seslerini duyduğumuzda dudaklarımız aynı anda birbirinden koptu. Bu, birbirine sıkıca kenetlenmiş iki mıknatısı ayırmak kadar zordu.

Parmaklarım hızla dudağının kenarına bulaşan ruju silme derdindeydi. O ise bir öpücük daha bırakmaya çalışıyordu. Ne koparırsa kârdı. Sessizce gülerek uyarmaya çalıştım.

Güneş, "Babam!" diyerek köşede belirlediğinde hâlâ kollarındaydım, ayaklarım yere değmiyor ve bir ayağımda topuklu varken diğeri çıplak bir şekilde sallanıyordu. Bizi gördüğünde neşeli gülüşü büyüdü. "Sevgi kucaklaşması mı yapıyoruz? Beni de aranızda alın!"

Koşar adım gelmiş, elindeki kâğıtlarla birlikte Timur'un bacağına sıkıca sarılmıştı. İkimiz de yerde kalan bu miniğe bakmak zorundaydık. "Tabii," dedi Timur imayla. "Sensiz olur mu kızım? Gel."

Beni yere bırakırken kolunu belimden ayırmamıştı. Diğer ayakkabımı çıkarmaya çalışıyordum. Güneş'i bir koluna alırken beni belimden kavramış, kendine çekerek yeniden dikleşmişti.

"Şimdi yeniden sarılalım," dedi Güneş tatlı tatlı ve kollarını Timur'un boyuna doladı. "Hadi annem, babamı sıkıştıralım. Aramızda tost gibi kalsın." Kendi şakasına kendi güldü.

Kollarını Timur'un gövdesine dolayıp istediği gibi sarmaladım. Daha doğrusu benim istediğim gibi. "Özlemiş misin bizi, babası?" dedim keyifle. "Şimdi bir daha söyle bakalım."

Güneş'in yanağından öperken benim saçlarıma derin bir öpücük bırakmıştı. Bu onun dilinde bir cevaptı. *Her şeyim burası, özlemek az kalır*, der gibiydi. Parmak ucumda yükselip, çenesindeki çukurdan öperek geriledim. "Aç mısın canım?" Mırıltıyla onayladı. "Güneş, sen babaya resimlerini göster. Sonra baba banyo yaparken ona yemek hazırlayalım, olur mu anneciğim?"

O da babası gibi mırıltıyla onayladı. "Sonra da babam beni uyutsun, değil mi babam?" Kollarını sıkıca sarıldığı boyundan ayırmıyor, yanağını Timur'un yanağına yaslamaya bayılıyordu. İkiisi salona ilerlerken adımlarım yatak odasına yöneldi. Seslerini duyabiliyordum.

"Bunu dün çizdim," dedi Güneş. "Sen, ben, Biriciko, Cino amcam."

"En güzel bunu çizmişsin, bu kim?" dedi Timur.

"Yusuf Ali." Cevabı derin bir sessizliğe neden olurken sadece güldüm.

Evimiz yaşadığımız en geniş yuvaydı. Arka kısımda kalan bahçesinde oturmayı seviyordum. Güneş oynarken Timur kitap okuyor, ben de çalışıyordum. Kendimize ait kurduğumuz dünyada başımızın üzerindeki çatı değişse dahi düzenimiz asla değişmiyordu. Asıl yuva bizdik, bunu biliyor ve öyle yaşıyorduk. Ama Timur'un aile isteklerinde jakuzi şarttı. Lojmanda bu isteğini bulamadığı için bu evi özellikle seçmişti. Geniş, kocaman bir jakuzisi vardı ve gayet verimli kullanabiliyorduk.

Yatak odamıza girdiğimde bedenimi sarmalayan elbisemden kurtuldum. Pijamalarımı giydiğimde dudaklarımdan kaçan derin bir nefes vardı. Makyajımı temizlerken aklıma düşen Defne'yi aramış, telefonu aynanın önüne bırakmışım. Dün beni aramıştı ve iş yoğunluğundan dönememiştim. Bu aralar kendisine ulaşmak zordu ama deneyecektim.

Telefon üçüncü çalışta açıldığında Türkiye'deki karanlığın aksine Defne'nin arkası aydınlıktı. Yanındaki Doruk arkada bir adamla yabancı dilde konuşmaya çalışırken, Defne gülerek bana bakıyordu. Nerede, hangi ülkede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu zira kendileri dünya turundaydı. Bu aralar her aradığımda farklı bir ülkede olma ihtimalleri vardı.

Üç yıl önce sade bir düğünle evlenmişlerdi. Defne'nin gözlerindeki mutluluğu görmek ona karşı ağırlaşan omuzlarımdaki yükleri kaldırıyordu. Benim yüzümden hayatı yerle bir oldu diye ezilebilirdim ama bu hikâyede ona kalan kalp kırıklığını unutturan yeni bir aşktı. Doruk'un Defne'ye bakarken içinin gittiğini, gözlerini ondan alamadığını görüyor, onun adına daha da seviniyordum.

Ama asıl şoku düğünde gördüğüm Doruk'un ailesiyle yaşamıştım. O ana kadar Türkiye'nin en zengin ailelerinden birinin oğlu olduğundan bilhaberdim.

Sessiz bir hayat sürüyorlardı. Doruk bazen ortadan kayboluyor, işi gereği uzun süre kayıplara karışabiliyordu. Timur misali bir vardı, iki yok. Ama Defne bu sükreti sandığından daha hızlı kabullenmişti. Kendi düzenlerinde sessizce yaşıyorlardı. Onlara bakmak, yaz rüzgârlarının ferahlığı gibi samimi ve rahatlatıcı bir etki bırakıyordu. Defne anne olmak istediğini söylemişti. Ve bu bebeğin sorumluluğu altına girmeden önce dünyayı gezme planlarını gerçekleştiriyorlardı. Zira Doruk beklenmedik bir şekilde yine kaybolabilirdi.

"Ahuzar," dedi neşeli sesi. "Neredesin? Kaç kere aradım."

Yüzümdeki köpükle ekrana baktım. "Asıl sen neredesin?"

"Arjantin," dedi neşeli sesi.

Yüzümü yıkamış, kuruluyordum. "Gitmediğiniz neresi kaldı, merak içindeyim."

"Uruguay?" diye bir öneri sundu.

Arkadaki Doruk konuştuğu adamdan her ne öğrendiyse el sallayarak uzaklaşmış ve ekrana yaklaşmıştı. "Soldan gidecekmişiz, aşkım." Beni gördüğünde dudaklarında derin bir tebessüm belirdi ve telefona yaklaştı. "Selam, Ahuzar. Ana haber bitti mi ya? Orada saat kaç?"

"Dokuzu geçiyor. Tabii sizin için bir önemi yok."

Boynumdaki yara izini temizlediğimde artık belirgindi. Arınmış bir yüzle karşılarındaydım. Makyajı hâlâ deli gibi seviyordum ama evde olmak ve en doğal halimle yaşamak o ağır günlerden sonra alışkanlık olmuş gibiydi. Ahu makyaj yapmaz, Timur'a sokulurdu. Ahuzar eskisi gibiydi. Ahu ise bu alışkanlığından vazgeçmemekte kararlıydı.

Doruk'un eli Defne'nin omzundaydı. Eşini sıkıca kendine çekerken yanığını Defne'nin saçlarına yasladı. "Töngre nerede?"

"Güneş?" dedi Defne anında.

"İçerideler." Telefonu alıp banyodan çıktım. "Timur görevden döndü. Baba kız hasret gideriyorlar. Bekleyin, telefonu götürüyorum." Koridorda ilerlerken seslerini duyabiliyordum.

"Cihan'ın mezuniyetine gelmeye çalışacağım," dedi Defne.

"Keyfine bak," derken görüş alanıma salon koltuğunda aşk yaşayan kızım ve kocam girmişti. Güneş, Timur'un üniformasını bile çıkarmasına izin vermemişti. Üzerinden sadece ceketini çıkarabilmişti. Bacağına oturan kızının gösterdiği resimleri dikkatle izliyordu. "Ben canlı arar, sana o anı izletirim, merak etme. Malum, biz bu adamları her zaman yakalayamıyoruz. Yanındayken gönül rahatlığıyla gez. Ne zaman geri çağıracağız belli olmaz."

Gülen Doruk'tu. "Yenge haklı."

"Bu minik bir kediymiş, tamam mı babam?" dedi Güneş. "Küçük kulübesine bak, ne kadar da tatlı. Onu eve alalım mı? Şimşekler çok olursa kulübesi yanar. Ateşten korkabilir. Değil mi babam?"

Dinliyor, geri yaslandığı koltukta Güneş'in omuzlarına düşen bebek buklelerini parmak ucuyla okşuyordu. "Doğru, korkabilir," dedi kendi hiç o ateşte yanmamış gibi. "O zaman yağmur yağmasın. Kulübesi yanmasın ve orada kalsın. Nasıl fikir?"

Dudak büzerek düşünmüştü Güneş. "Olabilir."

"Güneş," dedim yanlarına vardığımda. "Defne teyzen ve Doruk abin seninle konuşmak istiyor."

Heyecanı görülmeye değerdi. Minik, tombul elleri telefonumu kavramış, dünyanın en asi çocuğu değil gibi zarifçe gülmüştü. "Merhaba, teyze. Merhaba, taytli enişte."

Başımı iki yana sallayarak geriledim. Timur, Doruk'a *taytli*, dedikçe Güneş de öğrenmişti ve artık vazgeçiremiyorduk. Timur keyifle sırtıtmış, kızının saçlarına derin bir öpücük bırakmıştı.

"Ayıp oluyor, Güneş," dedi Doruk. "Kaç kere dedik uyma şu babana diye."

Timur sessizdi. Defne, "Nasılmış benim güzelliğim?" dediğinde Güneş yine olduğu yerde süzüldü.

"İyiyim, teyze, sen?"

"Ben de iyiyim, aşkım. Seni çok özledim."

Tatlı tatlı güldü bizimki. "Ben de seni özledim."

"Ya ben?" diyecek oldu Doruk.

Ama Güneş'in aniden minik parmağıyla aramayı bitirip yüzlerine kapatmasını onlar gibi ben de beklemiyordum. "Çok konuştu," dedi babası gibi bıkkınlıkla. "Of!" Telefonu bu normal bir anmış gibi bana uzattı. "Alabilirsin, anneciğim."

Timur'un dudaklarından dökülen keyifli bir gülüş vardı. Güneş'e iki koluyla sarılıp, göğsüne saklarken saçlarından öpüyordu. "Aferin benim kızıma."

Gülecektim ama otorite sağlaması gereken yine bendim. "Komik mi?" dedim ifadesizce. "Çok ayıp, Güneş. Kaç kere *insanların yüzüne telefon kapatılmaz*, dedim. Konuştuk bu konuyu seninle."

Dudak büzüyordu. "Babam da söylüyor ama," diye bir savunma yaptı. "Çok konuştun, diyor."

"Senin adın baba mı? O kocaman adam." Ters bakışlarım gülmemek için dudaklarını ısırarak Timur'daydı. "Sana da pes yani, Timur."

Arkamı dönüp, mutfaka ilerlerken sessizce beni izlediklerinin farkındaydım. "Sana kızdı, babam," diyordu Güneş.

"Asıl sana kızdı," dedi Timur.

"Hayır, sen," diye direndi Güneş.

"Bence sen," diye inatlaştı Timur. "Hem sen niye milletin yüzüne telefon kapatıyorsun, kızım? Onu nereden öğrendin?"

"Aknenemden," dedi Güneş. "Of, çok konuştun, diyor ve kapatıyor ya." Kırkırdadığını duydum. "Çok komik değil mi babam?"

Mutfığa girdiğimde gülüyordum çünkü Timur'un ben duymayayım diye sessizce, "Evet, komik," dediğini duymuştum. "Ben de eğleniyorum, yalan yok."

Bazen benzerlikleri beni çok içinde bırakıyordu.

"Sizi duyuyorum," dediğimde güldüğümü bilmelerine gerek yoktu. "Güneş, yanıma gel. Babanın duş alıp üzerini değiştirmesi lazım."

Sessizleştiler. Kendi aralarında bir şeyler konuştuklarına emindim. Büyük ihtimal Timur poposuna vurarak yanıma gönderiyor ve kızgınlığım geçene kadar yağ yakması gerektiğini söylüyordu. Yemek yapmak için buzdolabına yöneldim. Timur eve gelecekse yemek yemez, her zamanki gibi önüne bir kâse çorba bıraksam onu içer ve bununla doyardı. *Hiçbir yemek senin elinin değdiği gibi değil*, derdi. Gerçekten bir başkasının yemeğini yemediğini, yerken de az yediğini onunla geçirdiğim bu yıllarda öğrenmiştim.

Minik adım seslerini duyabiliyordum. Aniden kolları bacaklarıma dolandığında dönüp o minik şeye bakmak ve alttan alttan bana bakan tatlı ifadesiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Anne sinirlendi."

Elimdeki sebzeleri tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra onu kucaklayıp tezgâhın diğer ucuna oturtmuştum. "Evet, anne sinirlendi çünkü kızı sözünü dinlemiyor." Burnunu parmaklarımin arasına sıkıştırıp minik bir parça koparır gibi yaptım. "Babayı gördün, konuştuğumuz her şeyi yine unuttun. Vermiyorum şimdi burnunu geri, hadi bakalım."

Keyifle kıkırdadı. Minik parmaklar burnuma uzandı. "Ben de senin burnunu aldım."

"Allah Allah," derken ellerim minik göbeğini gıdıklıyordu. "Sen mi haklısın yoksa ben mi küçükhanım, ha?" Yanaklarına art arda öpücükler bıraktım. Kahkahaları duyduğum en güzel melodiydi. Beni çekip aldığı sadece karanlık değil, uçurumun en dibiydi ama bunu asla bilmeyecekti.

Yıllarca annesiyle babasının yüklerini taşımış biri olarak çocuğuma bırakacağım tek şey sevgi olacaktı. Ne varlığımın ağırlığıyla ezecek ne de yaşama nede-nimi ona bağlayıp kendime bağımlı hale getirecektim. O sadece bir güneş olacaktı. Her sabah umutla gözlerini açacak, hırçın taylar gibi dörtmala koşacaktı.

Bebek buklelerine art arda öpücükler bıraktım. Büyüdükçe bukleleri ve kokusu azalıyordu ama daima parlak kalacaklardı. Babası gibi başını boynuma saklayıp yaramdan öptü. "Oh," dedi bir de. "Anneler hep böyle mi kokar, anne?"

Yüzünü avuçlarımin arasına aldım. Parmaklarım yanaklarına düşen çilleri se-verken benimle aynı renge ve bakışa sahip gözlerine tüm kalbimle bakıyordum. "Bilmem," diyen sesimdeki burukluğu o bilemezdi. "Nasıl kokarmış anneler?"

Çenesindeki çukuru sevdim. Aklıma gelense sadece Aknene'nin huzurlu kokusuydu.

"Şeker gibi," dedi dudak büzerek. "Bal gibi. Böyle sütlü gofret gibi."

Tüm servetimi döküp aldığım parfümlerime kızımın *sütlü gofret* benzetmesinde bulunması acı bir denk gelişti. Yanaklarına art arda öpücükler bıraktım. Timur'un yemeğini her zamanki gibi birlikte hazırladık. Yanıma çektiği sandalyeye tünemiş ve kendince sebzeleri yıkamış, paketlerin ağzını açarak, yemeği fırına sürerek bana destek olmuştu.

Dakikalar sonra Timur üniformasını çıkarmış, bol gri tişört ve eşofmanıyla mutfığa girmişti. Kısa saçlarında hâlâ ıslak tutamlar varken önce benim, daha sonra Güneş'in yanağına derin bir öpücük bırakmış ve gerilemişti.

"Sana sevdiğin yemeklerden yaptık, babam," dedi hevesle. "Hemen ye de doy, tamam mı?"

Başını öne eğerek ona bakan Timur'un ayaklarının ucunda sadece bir nokta gördüğüne emindim. Hızla onu kavramış, "Seni yerim o zaman," diyerek minik göbeğini art arda öpmüştü.

Güneş neşeli kahkahalarını savurdu.

Gerilemeden önce eli kalçama minik, şehveti uyandıracak bir darbe bırakmıştı. Şanslıydık ki Güneş görmemişti. "Anneni de yerim," derken, kınayıcı bakışına aldırmadan geriledi. "O zaman doyarım. Nasıl fikir?"

"Fenasın, Töngce." Tabagını eline tutuşturdum. "Geçin bakalım masaya, yemeği alıp geliyorum."

Sofraya birlikte oturduk. Timur yemeğini yerken Güneş aynı şeyleri kırkinci defa anlatıyordu. Yine en çok yemeği, benim önüne bıraktığım bu tabaktan yedi. Belki de kolundaki bileklik koptukça bu yüzden yeniliyor ve bizi diliyordu. Biz bu masaya oturabilmek için bile mücadele etmiştik. Kıymeti ve anlamı görünenden daha derindi.

"Babam," dedi Güneş yemeği bitmek üzereyken. "Rize'ye gittiğimizde bu defa Resul amcaya hediye alalım mı?"

Resul'ü ve atmacasını seviyor, onları ne zaman görse kahkahaları neredeyse tüm dağlarda yankılanıyordu. Kızını gözünden sakınan, elini asla bırakmayan Timur'sa Güneş'i bir tek ona emanet ediyor ve gezdirmesine izin veriyordu. Resul dualar okuyor, Güneş'e de öğretiyor, saçlarını çiçeklerle donatıyor ve ona yaklaşmaya çalışan herkese Timur'dan daha fazla tepki veriyordu.

"Alalım," dedim. "Ne alalım?"

Parmağını çenesindeki çukura bastırarak düşündü. "Atmacasına ayakkabı?" Gülmüştü Timur. "Gerçek bir Karadenizli. Onunla gurur duyuyorum."

"Neden bu hediye seçtik, anneciğim?" diyen bendim.

"Aknenem kuşuna kızıyor ya." Parmaklarını kuş ayağı gibi kıvırmaya çalıştı. "Ayakkabısı olursa ev pis olmaz, değil mi baba?"

Sorgulamıyordu Timur. "Aynen öyle, kızım."

“Neneme de dua kitabı alalım mı babam?” Masum gözleri Timur’u hayranlıkla izliyordu. “Halama, Adem dedeme, kuzenime ve babaanneme de çiçek alıp topraklarına ekeceğiz, değil mi anne?”

Ne zaman Rize’ye adım atsak ilk durağımız o mezarlık olduğu için artık alışmıştı. Saçlarını kulağının arkasına iteledim. “Evet, kızım. Rize’ye giderken alınız. Şimdi uyku vakti, hadi bakalım.” İşaret parmağım Timur’daydı. “Bu gece sende.”

Keyifle kabul etmiş, sandalyesinden ayaklanıp, onu alması için kollarını açan Güneş’i kolunun altına sabitleyerek ilerlemişti. “Anneyi öpelim ve gidelim.”

“Sadece ben öpeceğim,” dedi Güneş.

Şiddetle reddetti. “Asla kabul etmiyorum.”

Güneş’in yanağına bıraktığı öpücük tatlı ve içtendi. Onun dudağımın kenarına bıraktığı öpücük ise derin ve ateşli. Boynuma da aynı öpücüğü bırakarak geriledi. Arkasını dönüğünde omzundan sarkan Güneş mutlu mesut el sallıyordu.

“İyi geceler, annem.”

Gülerek el salladım. “İyi geceler, canım.”

Timur masal okuyacak, Güneş beğenmeyecek, bir masal daha okuyacak, yine beğenmeyecek, en sonunda ise masal bitmeden uyuyakalacaktı. Ben misali Timur kızını da duvar dibine saklayarak uyutacak, bedeni yanına kıvrılmaya yetmediği için yatağın başucuna çöküp uyuyana kadar onu izleyecekti. Parmakları bebek buklelerinde gezinecek, okşayacak ve öpecekti.

Timur Töng’e’nin Güneş’i, benim mucizemdi. Onu izlemekten ve sevmekten asla vazgeçmeyecektik.

İkisi Güneş’in odasına ilerlerken sessizce mutfağı toplamıştım. Dudaklarımda hüznü değil, umut dolu, sözleri olmayan ama sadece ritmi akıp giden bir melodi vardı. Mutfaktan çıktığımda adımlarım Güneş’in odasına yöneldi. Sesler gelmediğine göre masal kısmı bitmiş, Güneş uyumuş olmalıydı.

Kapıyı sessizce aralamak istediğimde Güneş’in, “Peki, ya savaşçı ne yapmış?” dediğini duyup duraksamıştım. “Kardeşini oradan kurtarabilmiş mi?”

Sarıya bayılan bu minik, odasının her yerini sarıyla donatmıştı. Kız çocukları pembe için ölüp biterken o sarı ve kırmızı sever, pembeye daima burun kıvırırdı. Yatağına uzanmış, elleri yastık ve yanağı arasındayken başucunda oturan ve saçlarını seven babasını izliyordu.

“Kurtarmış,” dedi Timur. “Kardeşine bıraktığı sevgi öyle çokmuş ki minik kardeşi ablasının ona bıraktığı sevgiyle yağmurdan kaçmış, ateş ona değmemiş, karanlığı yenmiş.”

“Ya,” dedi Güneş erimeye yakın bir sesle. “Kardeşini de yanına almış mı?”

Duraksamıştı Timur. “Almamış. Onu güvenli bir yere saklamış ve peri kanatlarını takarak, uçup gitmiş. Ama ne zaman kardeşi onu çağırırsa geri gelip sıkı sarılırmış.” Güneş’in battaniyesini üzerine çekip etrafını daha sıkı sarmaladı.

“Şimdi kapa bakalım gözlerini. Kırk masal okuduk, daha anlatacak bir şeyim kalmadı.”

Gözlerini kapatırken, “Bu masal çok güzelmiş,” dedi. “Keşke hep bunu anlatsaydın.”

“Sonra yine anlatırım.”

“Adı ne bu masalın, babam?”

Kısa bir an sessiz kaldı. Silah tutan, sevdiklerine uzanan ellere asla acımayan ve merhameti olmayan parmakları daima kızının saçlarına değdiğinde nahifleşiyordu. “Bilmem,” dedi ağır ağır. “*Bir Deste Gül* masalıdır belki.”

Gözleri kapalıyken gülüyordu Güneş. “Sevdim,” dedi. “Yarın da *Bir Deste Gül* masalını anlatır mısın?”

“Anlatırım, kızım.”

Saçlarını okşamaya devam ederken başını yatağa yaslamış, Güneş’in çehresini izlemeye başlamıştı. Bukleleri seviyor, parmak ucuyla dokunuyordu. Hastaysa başında bekler, ateşinin düştüğünden emin olana kadar uyumazdı. *Ben beklerim, sen uyu*, derdim ama yine de gitmezdi. Arada nefes alıp verişlerini kontrol eder, her gece hafif uykusundan bir kere uyanıp Güneş’e bakardı. İnsan geçmişini unutuyordu ama korkuları silmesi kolay olmuyordu. Öğrendiği sevgi neyse öyle seviyordu.

İkimiz de içine düştüğümüz sevgisizliğin içinde tutunduğumuz tek sevgi kırıntılarıyla kızımızı büyötmeye çalışıyorduk. Babamdan gördüğüm gibi se-verdim Güneş’i. O ise bir deste gül gibi.

Güneş gözlerini açmadan elini uzattığında minik eli iki parmağını kavradı. O ya da ben elini tutmazsak uykuya dalamıyordu. Birkaç saniye içinde sızacağına emindim. Dudaklarımda sevgi dolu bir gülüş varken adımlarım sessizce geriledi. Onca şeyi yaşayan biz değil gibiydik. Bazen her şey kötü bir rüya gibi geliyordu.

Yeniden salona dönmüş, kısa bir süre bilgisayarda halletmem gereken evraklara bakmıştım. Yarının haber başlıkları şimdiden gelmeye başlıyordu. Mailimi kontrol ettikten sonra bir başka araştırma için incelediğim notlarla camın önüne yöneldim.

Odanın içinde gezinerek okuduğumda daha net anlıyordum. Yine unuta-caktım ama denemeye değerci. Odada iki tur atıp yeniden camın önüne geldiğimde güçlü kollar aniden bedenime dolanmış, elimdeki kâğıtları umursamadan, kollarımı göğsümde sabitleyerek sırtımı sıcak bedenine yaslamıştı. Gözlerim camdaki aksimize değdi. Yanağıma art arda derin iki öpücük bırakmış, başımı çenesinin altına saklamıştı.

“Uyudu mu?” dedim.

“Uyudu,” dedi. “Ama canıma da okudu. Kırk tane masal okudum. Zorlasak şuraya masal sıçarım gibi.”

Güldüm. "Kabul edelim, bu konuda iyisin, Töngge. Her masalı evirip çevirip Güneş'in istediği şekle sokuyorsun. Sana *konusmuyor*, diyenler bir kere daha utanır mı sanmıyorum."

Dudaklarındaki tebessümü camdan görebiliyordum. "Ahu," dedi şiir gibi. "Ahu'm."

"Canım," dedim tüm benliğimle.

Kollarının beni daha sıkı sarmaladığını hissediyordum. "Hiç," dedi her zaman olduğu gibi. "*Canım*, de diye dedim."

Saçımdan öpüp içine derin nefesler çekti. *Canım*, demezsem can bulamayacak gibiydi. Yine, yeni, yeniden ve daima. Kollarının arasından ayrılmadan yüzümü ona çevirdiğimde ayaklarına basmış ve parmak ucuma yükselerek dudaklarımı mabedime yaslamıştım. "Hep derim," dedim. "Hüzünlüsün bugün, neden?"

Belli belirsiz dudak büzerken keskin kahveler gözlerimden kopmuyordu. "Hüzün değil," Buğuluydu sesi. "Minnettarım."

"Ne için?"

"Ailem için." Sıkıca sarılmasının nedeni ablasını hatırlamış olmasıydı. Artık göğsüne yaslandığımda orada hangi hissin hâkim olduğunu anlayabiliyordum. "Hayat seni karşıma çıkarmasaydı..." dedi. "Rezil bir yaşam sürmeye devam edecektim. Bazen düşünüyorum, acaba seni benim karşıma çıkaran ablamın duaları, Resul'ün yalvarışları, annemle nenemin kalbi mi?"

Daha çoğu mümkünmüş gibi sarıldım. "Seni benim karşıma çıkaran ne, Töngge? Babamın duaları mı yoksa benim ahlaram mı?"

"Sana dair her şey," dedi tek solukta.

"O zaman ben de sana aynı cevabı vereceğim. Sana dair her şey beni sana çağırırdı." Geri çekilip gözlerine, çehresine bakmayı denedim. Ellerim yanaklarına uzandı. "Beni özledin, ondan bu kadar duygusalsın bence."

Hüzünlü bakışları saniyeler içinde dağılırken dudaklarına çapkın, canıma okuyan gülüşü kuruldu. "Özlemek ne kelime?" derken aniden kucaklamış, ayaklarımı yerden kesmişti. "Sayende görevde köşeye çekilip telefonda haberleri izleme bahanesiyle seni izliyorum. Bu kadar güzel olmak zorunda değilsin, Ahu Töngge."

Dudakları nefesimden yaşam kopardı. Elleri her zamanki gibi dövmemde gezinip her bir santimini ezberledi. Dövmenin yeni detaylarını santim santim öptü, sevdi. Nefesi nefesime karışırken ben biçare bülbüldüm, o ise bir deste gül. Ben onun kokusuna saklandım, o ise benim sesime sokuldu. Karanlık yollardan geçtik, ateşlerde yürüyüp kanla yıkandık. Düştük, yaralandık, savaştık, kanatlarımızdan vurulup en güzel dallarımızdan kırıldık.

Ama en sonunda yine biz bize kaldık. Güldü bülbüle çare, bülbül ise güle deli divane.

Arabasının direksiyonunu sıkıca kavrayan Cihan bir hayli keyifliydi. Radyodan yükselen yabancı melodiye eşlik ediyor, bir eli önüne düşen saçlarını sürekli geri itiyordu. Geçen yıllar onu değiştirmemiş, büyürmüştü. Artık çehresi daha keskin, yüz hatları belirgindi. Omuzları dikleşmiş, duruşuna kendinden emin bir hal eklenmiş gibiydi. Büyüyor, yaşıyor ve doyasıya seviyordu.

Geçen yıllarda Biricik gibi yüksek puanlı bir bölüme yerleşmemişti belki ama iki yıllık bir bölüm kazanmayı başarmıştı. Mezun olduktan sonra Polis Meslek Yüksekokulu öğrencisi olmuş ve eğitimini tamamlayıp mezuniyeti iple çektiği günlere yaklaşmıştı. Kimsesiz Arda ve sokak çocuğu Cihan'ın artık bir hayatı vardı.

Arabası caddenin sonunda durduğunda karşıdan koşar adım ona gelen, elindeki alışveriş poşetlerini taşımak için mücadele eden Biricik'i görmesiyle tebessüm etti.

Hızla arabadan indi. İstanbul'da havanın güneşli olduğu günlerdi. Biricik ve Cihan da ömürlerinin baharındaydı. Kara kış geride kalmış gibi değildi ama yaşanan her şey ruhlarını olgunlaştıran ve onları birbirine daha sıkı bağlayan düğümlerdi. Koşarak ona gelmeye çalışan Biricik'e dudaklarında yarım bir gülüşle bakıyordu Cihan.

Cihan kadar Biricik de büyümüştü. Uzun sarı saçlarını artık omuz hizasında kullanıyor, daha net ve belirgin bir şekilde makyaj yapıyordu. Çehresi netleşmiş, çilleri artmış, yaş aldıkça garip bir şekilde ablası Ahuzar'a benzemeye başlamıştı. Çehreleri yandan birbirini andırıyor, bakışlarına bazı anlar aynı terslik ekleniyordu.

Gülüşünü solduran şey yanına gelen Biricik'in elindeki poşetlerle koluna vurmasıydı. Sinirli bakıyor, çehresi öfkeyle yanıyordu.

Bir adım gerileyen Cihan şaşkındı. "Lan, ne yaptık yine?"

"Geri zekâlı, alsana elimden şu poşetleri," diye çıkıştı Biricik. "Hava atmak için mi yaptın o kasları? Sürünerek geliyorum, burada durmuş beni izliyorsun."

Omzuna aldığı darbeye rağmen gülüyordu Cihan. "Ne o, Biriciko?" Eli genişleyen ve dikkat çekmeye başlayan gövdesindeydi. "Bedenimi kıskanıyor musun yoksa?" Artık cılız ve güçsüz değildi. Dayak yemiyor, ezilmiyor, polis okulunu dereceyle bitiriyordu.

Ters ters bakmakla yetindi Biricik. Henüz okulunun bitmesine bir yıl daha vardı. Ders yoğunluğundan kafa kaldıramıyor, her zamanki azmiyle çalışıyordu. Sevgilisinin mezuniyetine hazırlandığı şu günlerde gergin, agresif ve sinirliydi. Deli gibi elbise arıyor, o gün en güzel o olmak istiyordu. Bazen derslere yoğunlaşıyor ve Cihan'ı ihmal ettiğini hissedip göğsü yanıyordu. Ama Cihan her defasında sessizce yanına sokulmak, sarılmak ve saçlarıyla oynayarak onu izlemek dışında bir şey yapmıyor, *bu yeter, sen dersine bak*, diyordu.

Onca desteğinin içinde, en güzel gününde kusursuz görünmek istiyordu.

"Kız, ne?" dedi Cihan. "Ne öyle ters ters bakıyorsun?"

Oldukça netti Biricik. "Poşetlerimi al."

Hızla aldı Cihan. "Ne bunlar?"

"Mezuniyet törenin için alışveriş yaptım." Huysuz ama tatlıydı. Poşetlerden birini Cihan'ın elinden alıp arabanın üzerine bıraktı ve açtı. "Kendime çok güzel bir elbise aldım. Senin üniformana uyumlu olmak için lacivert giyeceğim. Sana da istediğin ayakkabıyı aldım. Okuldan verdikleri ayağını vurmuş ve yara yapmıştı ama aynısının sana uygun olanını aldım." Ayakkabıları çıkarıp hevesle Cihan'a döndü. "Aynılar, değil mi? Bunları giy o gün. Ayakta çok duracaksın." Yeniden poşete döndü. "Bir de atlet almıştım sana, nerede?"

Gülüyordu Cihan. "Don da aldın mı?"

"Aldım," dedi Biricik ciddiyetle. Poşetin içinden bir atlet ve iç çamaşırı poşeti çıkardığında Cihan elindeki poşetleri yere bırakmış, hızla Biricik'in eline sarılarak en mahrem eşyalarını poşete tıktırmıştı.

"Kız, ne uluorta çıkarıyorsun? Özel hayat denen bir şey var?"

Gülüyordu Biricik. "Utandın mı sen?"

Ciddiydi. "Utandım tabii. Oldu olacak mezuniyet töreninde donumu sallayayım."

Gülerek bedenine sokulurken, "Hayatım," dedi tatlı tatlı. "Biraz daha utan. O zaman daha çekilir oluyorsun."

Cihan onun aksine gülmüyordu ama gövdesine sokulan bedene kollarını dolamayı, belini sarmalamayı ve kendine çekmeyi ihmal etmedi. "Yıllar geçtikçe rezilleşiyorsun," dedi huysuz bir tatlılıkla. "Yarın bir gün *dişimi çek*, desem bütün dişlerimi sökersin sen."

Daha çok güldü Biricik. "Daha güzellerini yaparım, merak etme." Parmak ucuna yükselmiş, Cihan'ın dudaklarına minik bir öpücük bırakmıştı. Tebessümü tatlı, gözleri sevgisi kadar parlaktı. Yıllar geçmeye devam edecek ama ne Biricik Cihan'ın gövdesinden ayrılacak ne de Cihan onu bırakacaktı. Evsizliklerinden inşa ettikleri bir yuva vardı. Yıkılmayacak, aksine gün geçtikçe güçlenecekti.

Geri çekilmek istediğinde Cihan izin vermedi. Kendine çekip, deri ceketini iki yana açarak Biricik'i dışarıdan sakladı. Dudakları Biricik'in dudaklarına daha büyük bir özelemlle sarıldı. Nadir izin aldığı günlerden birindeydi. Biricik sık sık okuluna gelir, izin günlerini atlamazdı ama Cihan için yeterli değildi, delicesine özlüyordu.

Dudaklarından birbirine akan masum bir sevgi vardı. Öptüler, sevdiler, birlikte büyüdüler. Zorlu yollardan ve kimsesiz sokaklardan geçtiler. Kurşunlardan sıyrılıp birbirlerine yaslandılar. Kimsesizken birbirlerinin her şeyi oldular.

Ayrıldıklarında, dudaklarında derin bir gülüşle yanağına son bir öpücük bırakarak geriledi Biricik. "Bazen yüreğimi hoplatmıyor değilsin," dedi.

Çapkın çapkın gülüyordu Cihan. "Bazen mi? Gerçekten rezil bir kızsın. Lütfen mezuniyet törenimde de böyle davranıp beni rezil etme."

Biricik arabanın üzerindeki poşetleri alırken Cihan yerdekilere uzanmıştı. “Ablamlar gelecek,” dedi Biricik. “Timur abi seni polis üniformasıyla görecektir. Heyecanlı mısın?”

“Fazlasıyla,” demekle yetindi. Biricik’in elindeki poşetleri de alırken dudaklarındaki çapkın gülüş büyüdü. “Abime, aldığın donu bile gösterebilirim. Bunu yapmama izin verme ve o an bana engel ol, tamam mı?” Arabanın arkasına yöneldi.

“Denerim,” dedi gülerek. Yan koltuğa değil, sürücü kısmına yöneliyordu. “Arabayı ben sürebilir miyim?”

Bagaj kapısını kapatan Cihan’ın tadı saniyeler içinde kaçtı. “Ne?”

“Ehliyetimi aldım işte,” dedi Biricik hevesle. “Bu defa ben süreyim.” Cevap beklememiş, hızla sürücü kapısını açıp arabaya kurulmuştu.

Üniversite döneminde dışından tırnağından artırarak, Timur abisinden destek alarak aldığı bu araba Cihan’ın gözbebeği idi. Yüksek bir model değildi belki ama ayaklarını yerden kesmeye, onu iyi hissettirmeye yetiyordu. Ehliyetini dördüncü denemesinde zorla alan Biricik’in o koltuğa oturması yüreğini hoplatmaya yetti.

Çaresizce ilerleyip arabaya bindiğinde Biricik keyifle direksiyona sarılmıştı. Endişeyle baktı. “Biriciko’m,” dedi tane tane. “Bugünlük ben sürsem de yarın mı sen sürsen acaba?”

Biricik’in gülün yüzü anında ciddileşti. “Yarın okuldasın ve anahtarı bana vermiyorsun. Nasıl sürebilirim?” Elini anahtar kısmına atıp arabayı çalıştırdığında Cihan hızla kemerini takma derdindeydi. “Yemin ettim, bir kere süreceğim bunu.”

“Başka arabada denesek,” dedi Cihan. “Varım yoğum bu, hayatım.”

“Sen bana güvenmiyor musun Cihan? Okul birincisiyim ben, bir arabayı sürebilirim herhalde.” Gözlerini kısarken el freninden önce vitesine uzanmıştı. Masum bir soru yöneltip, “Niye gitmiyor bu?” dedi.

Besmele çekerken el frenini indiren Cihan’dı. Çaresizliği artık son noktadaydı. “Kız, freni indirmedin, nasıl gitsin? Allah için in oradan. Varım yoğum bu araba, Biriciko. Bu da elden giderse sevgilin seni gelip okulundan nasıl alacak? Lütfen bunları düşün. Polis üniformamla gelip seni okuldan alırım. Havan arşâlâya çıkar.”

Netti Biricik. “Seni gebertirim, kes sesini.” Hızla vitesi ayarlayıp ağır ağır ilerledi. “Zaten her geldiğinde herkes sana bakıyor. Bir de üniforma giyip gelme kapıma.”

“Sinyal vermeden niye çıktın?” diye çıkıştı Cihan. “Lan, bak ben polis olacağım. Polis olmadan arabam trafikte ceza yerse kahrımdan ölürüm.”

“Sana *sesini kes*, demedim mi? Susarsan süreceğim.”

Susamadı Cihan. Ehliyet kemerine sıkıca sarılmıştı. “Ehliyeti son denemende alırken hocan sana ne demişti, hatırlıyor musun?” Hatırlıyordu ama

uyuz bir bakış atarken sessiz kalmayı seçmişti. "Ben hiç unutamıyorum," dedi Cihan. "Adam üç İhlas bir Fatıha okumayı biliyorsan veririm ehliyeti," dedi. O bile sana güvenmiyor, Biricik. Ben nasıl güveneyim? Allah için durdur, ben devam edeyim."

Biricik direksiyona daha büyük bir hırsla sarıldı. "Sus, süreceğim."

Ağlayacak gibiydi Cihan. "Kız, nereye?" dedi kavşağa vardıklarında. "İleriden döneceksin."

Şaşkındı Biricik. "Ee, bu da kavşak."

Sabır dilenen Cihan, "Kavşağın her yerinden dönülür mü?" demek zorunda kaldı. "Biz ileriden döneceğiz, yol hakkımız ileriden."

Yola çoktan çıkan Biricik şaşkınlıkla arkasında kalan kavşağa bakıyordu. "Ama geçtim."

Cihan'ın eli alnındaydı. "İlk cezayı yedik, hayırlı olsun. Şerefsizim elim ayağım titriyor. Çek kenara, ineceğim!"

"Biraz kibar olur musun?" dedi Biricik en nezih şekilde. "Bana biraz güven. Çok kırıcsın." Arkasındaki araç onu hızla sollayıp, umursamadan önüne geçtiğinde hatta geriye attığında ise içinden çıkan bir trafik magandası vardı. "Süreceğin arabanın tekerini sikeyim!" dedi Timur misali. "Eniştem bunlara sövüyor da haksız değil."

Şaşkınlıkla bakıyordu Cihan. "Sen kimsin ve benim sevgilime ne yaptın? Timur abi, çık Biricik'imın beyninden."

"Sus," dedi Biricik ciddiyetle. "Yola odaklanmam lazım."

Cihan'ın tansiyonu daha da düşüyordu. "İki güne, gideceğimiz yere varır mıyız? Gerçi otuzla gidiyorken bir haftaya da varırız gibi."

Biricik'in sorusu bu defa oldukça ciddiydi. "Basayım mı gaza?" dedi.

"Basma!" dedi Cihan anında. "Köpeğin olayım basma, Biricik, dur."

Cihan'ın aksine keyifliydi genç kız. Kırmızı ışıktaki durduklarında cebinden çıkardığı rujla ön aynadan makyaj tazelemesi ise Cihan'ı daha büyük bir şaşkınlığa sürüklemeye yetti.

"Bari bırak da mezuniyetimi göreyim," dedi biçare bir halde. "Bir polis olayım, ondan sonra al arabayı, ne yapıyorsan yap, Biriciko'm."

Aynı saniyelerde kırmızı ışık yeşile dönmüştü ama ilerledikleri anda beklenmedik bir şekilde öne doğru sarsılmış, öndeki araca çarpmış ve çıkan sesle şaşkınlık içinde kalmışlardı. Birkaç saniye boyunca ikisinden de ses çıkmadı. Biricik direksiyona daha sıkı sarılmışken Cihan ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Öndeki arabadan sinirle inen adam onlara yöneldiğindeyse Cihan ağlayabilse ağlardı.

"Cihan," dedi Biricik ağır ağır. Masum bakışları dehşet içinde karşıya bakan Cihan'daydı. "Seni seviyorum, hayatım."

Elleriyle yüzünü yırtmak, saçlarını yolmak ve kendini boğmakla meşguldü Cihan. "Ben de seni," dedi acılar içinde. "Lanet olsun, ben de seni seviyorum."

Allah kahretmesin ya!" Elleri yüzüne kapanmış, sinirle böğürmüştü. "Şu halde bile seviyorum!"

Biricik parmak ucuyla omzunu sevmekle meşguldü. Kavgı edecek, yine birbirlerini seveceklerdi. Kızacak, bağırarak, yükselecek ama birlikte büyümeye devam edeceklerdi. Bazen kırılacak, kırarak ama parçalarını beraber toplayacaklardı. Bir Cihan'a sığan Biricik vardı. Biricik'le yaşayansa hem kimsesizlik hem Arda hem de Cihan'dı.

"Yavaş, Güneş, düşeceksin."

Mezarlığın içinde koşan adımları yavaşladı. Minik ellerinin birindeki pembe, diğerindeki sarı gül buketlerini kaldırıp, Timur'la bana doğru sallarken adımları heyecanla kıpırdanıyor, bizi bekliyordu. Topuk seslerimin mezarlık taşlarında bıraktığı tok sesler vardı. Timur'un adımları ise her zamanki gibi sessizdi. Rize'deki mezarlıkta ben bir adım arkada dururdum, İstanbul mezarlığındaysa o. Göm-düklerimize, geride bıraktıklarımıza ve iç hesaplaşmalarımıza saygı duyuyorduk.

Onun yolu ne zaman Rize'ye düşse mezarlığa giderdi. Ben de İstanbul'a geldikçe buraya gelirdim. Geçmiş arkamızda bırakırken kayıpları unutmuyorduk. İmkânı var mıydı? İnsan canından bir parça alıp toprağa ektikten sonra arkasını dönebilir miydi?

Dün akşam yola çıkmış, bu sabah İstanbul'a varmıştık. Cihan'ın mezuniyet töreni öğleden sonraydı ve ondan önce ziyaret etmemiz gereken yerler vardı. İnsanlar anne ve babalarına koşardı, biz ise soğuk mezar taşlarına. Kalplerimizin birbirine akması tesadüf değildi. Ben onu sevmeye mecburdum, o ise bana.

Güneş nereye gideceğini ezbere biliyordu. Gözlerim Irmak Kralşan yazısını gördüğünde kısılmış, adımlarım ağırlaşmıştı. Onu Güneş'e anlatmıştım. Ama hiçbir zaman uzun uzun sarılamadığımdan bahsetmemiştim. Hayalimde bizimle büyümüştü. Ben Biricik misali onun da elinden tutmuş, sevmiş, saçlarını okşamış, yanaklarına buseler bırakmıştım. İnsan hayallerle yıkılıyor ve yaşıyordu. Geçmişe ve o savaşa dair tek pişmanlığım oydu.

Bilseydim daha sıkı sarılırdım. Sadece bir kere öpmez, göğsümde saklardım. Oysa zaman akıyor ve pişmanlıkları, keşkeleri ve tüm ihtimalleri kendisiyle birlikte yutuyordu. Irmak geri gelmeyecekti. Biricik ve bense bu mezarı boş bırakmayacaktık.

Güneş en sevdiği kırmızı, minik topuklu ayakkabılarını ve aynı tonlardaki elbisesini giymiş, güneşte sarılaşan saçlarını savurarak Irmak'ın mezarına koşmuştu. Arkasında kalan Hülya ve Mahir Kralşan'ın kim olduklarından bihaberdi. Kenan Kralşan'ı hangi toprak kabul etmişti, bilmiyordum ama gömüldüğü yeri sadece Timur biliyordu. Asla sormamıştım, bir ömür de sormayacaktım. Ama bu mezara ait değildi, biliyordum. Öyle bir şeytandı ki Hülya Kralşan bile onu yanına kabul etmemişti.

Güneş'in minik topuk sesleri benim tok topuklu sesime karıştı. Irmak'ın mezarının önünde durduğunda her zamanki gibi elindeki pembe çiçek buketini toprağın üzerine bırakmış, minik elleri mezar taşının üzerinde şefkatle gezinmişti. Ellerini Aknene'in öğrettiği gibi açıp dudaklarını kıpırdatmaya başladığında yanındaydım.

Timur tüm sessizliğine rağmen hacminden daha büyük bir güvenle arkamızda dikiliyor, gölgesi bile yetiyordu. Gözü üzerimizde, eli belimdeydi. Ben nasıl onun acısını sessizce izliyor ve saygı duyuyorsam aynısını yapıyordu.

Elim Güneş'in saçlarını okşadı. "Ne okuyorsun sen?"

Minik elleri dua eder gibi havalanmışken, cevap olarak okuduğu duayı sesli dile getirmeye başladı. "*Ve te'âlâ ceddük. Ve lâ ilâhe ğayruk.*" Ellerini yüzüne sürdüğünde yeşil gözleri hevesle bize döndü. "Aknenem ve Resül öğretti. Doğru mu anne?"

Yanımdan eğilip onu kucaklayan Timur'du. Benimle aynı boya geldiğinde minik ellerinden öpmüş, saçlarına derin bir öpücük bırakarak kokusunu içime çekmiştim. "Aferin benim güzel kızıma." Yanağını şefkatle okşadım. "Siz şimdi babanla İlyas dedenin yanına geçin, ona da dua oku. Ben geliyorum."

"Tamam, annem," dedi tüm tatlılığıyla.

Yanağıma derin bir öpücük bırakmış ve yeniden kollarını Timur'un boyuna dolamıştı. Kırmızı elbisesini ve pabuçlarını bugün için özel olarak giymiş, Cihan amcası için süslenmişti. Yıllar önce rüyamda gördüğüm o kız çocuğuna birebir benzediğini Timur'a dahi söylemiştim. Çehresini, büyüyüşünü izlemek bir mucize gibiydi.

Timur'un kucağından sıyrılarak koşmuş, etrafındaki ölü canlardan bihaber, taş zeminde minik topuklarının bıraktığı sesle eğlenerek İlyas dedesinin mezarına yönelmişti. Elindeki sarı çiçeklerin kendisi olduğundan, dedesinin güneşi izlemeyi ne kadar sevdiğinden de habersizdi.

Başımdaki siyah şal rüzgârla yana savrulurken Irmak'ın mezarının yanında diz çöktüm. Biricik gelmiş olmalıydı. Arkamda kalan Mahir ve Hülya Kralşan'ın mezarı kir, ot ve yaban çiçekleri içindeyken Irmak'ın mezarı tertemizdi. Elim soğuk ve nemli toprak üzerinde gezindi. Yağmur yağmış, şehir ıslanmış olmalıydı. Peki, ya Irmak kaç yaşında kalmıştı?

Tek pişmanlığım, genzimdeki yumru olarak kalmaya devam edecekti.

Mezar taşı soğuktu. Sıcak bir öpücük bıraktım. Dua edip ayağa kalktığımda Güneş'in bıraktığı pembe çiçekler kadar masumdu üzerine değan toprak. Bu savaşta belki de yaşaması gereken tek kişiydi. Genzimdeki yumruyu onun için yuttum. Aldığım her nefeste ablası olarak onu da yaşatacaktım.

Adımlarım geriledi. Aynı mezarlığın bambaşka bir köşesindeydi İlyas Soykamer. Zengin, fakir, iyi ve kötü demeden herkes aynı toprak altındaydı. Yaşanan her şeyin ve nefesin sıfır noktası gibiydi mezar taşları. Bağrında sakladığı

nice acı, hayal kırıklığı ve yaşam varken üzerinde gezen diri canlar toprak altında yatanlardan daha ölüydü. Bu nasıl mümkündü?

Topukların babamın mezarına beş adım kala durdu. Güneş dedesinin mezarının üzerine sarı çiçekleri bırakırken Timur birkaç adım arkasında onu izliyor, gözünü kızından ayırmıyordu.

Bıçak sırtında yürümek gibiydi o mezara ilerlemek. Varlığı kadar yokluğu da yaraydı İlyas Soykamer'in. Uğruna öldüğü karısı onunla aynı mezarlıkta bir başkasının yanındaydı. Canı yanıyor muydu? Güneş'in minik elleri bu defa dedesi için havalandı. Duayı tam okuyamıyor, dili dönmüyor, Irmak'ın mezarında olduğu gibi sadece son kısmı dile getiriyordu. Aknene'yle ne zaman bir araya gelseler bir dua ezberlemek gibi eğlenceli anları vardı.

Elim Güneş'in saçlarına uzanırken Timur benim için bir adım gerilemiş ve yol açmış, hiç tanımadığı babam için dua edip ellerini belli belirsiz yüzüne sürmüştü. Babamın mezarının yanında artık diğer babam Cemil'in de mezarı vardı. Güneş onun mezarının üzerine de aynı sarı çiçekten bırakarak geriledi.

"Dedelerime de okudum, annem. Şimdi Kadife'ye gidebilir miyiz? Sonra da Cino amcama ve Biricik teyzeme. Onları çok özledim."

Tebessüm etmekle yetindim.

"Biz önden gidelim, Güneş," diyerek elini uzattı Timur. "Gel bakalım babaya."

Güneş'in minik eli Timur'un avcunda kayboldu. Topuklarıyla sekerek, arkasında nasıl bir ölüm bıraktığını bilmeden ilerledi. "Kadife'nin yeleleri uzamış mıdır babam?" diyordu sevecen ve heyecanlı sesi. "Bacaklarındaki yara izleri yine kırmızı mıdır? Başka atlarda yok, onda neden var? Beni özlemiş midir?"

Timur'un iri bedenini kolaylıkla istediği yöne çekebiliyordu. Bir kere bakarak *babam*, demesi bunun için yeterliydi.

"Daha önce anlattım ya," dedi Timur. "Kadife diğer atlar gibi değil. Büyük bir savaş kazandı." Güneş'i yerden kucaklamış ve göğsüne saklamıştı. Havalara uçtuğu an neşeli bir kahkaha savuran minik ses kasvetli mezarlıktaki tek yaşam gibiydi. "Büyük savaşlar yara almadan kazanılmaz."

"Annemin boynu, senin de göğsündeki kırmızı yer gibi mi?"

"Öyle," dedi Timur.

"Peki, ya ben?"

"Ne sen?"

"Benim kırmızı yerim nerede?"

Kucağındaki miniğe derin bir tebessümle bakıyordu Timur. Parmakları kırmızı elbisesinin sakladığı göbeği gıdıkladı. "Burada." Güneş gülerek boynuna sarıldığında daha çok gıdıklamıştı. "Bu göbek ne?" Taşırken zerre zorlanmadığına emindim ama yalandan omuzları düşmüştü. "Kocaman oldu bu kırmızı yer, taşıyamıyorum."

Güneş neşeli bir kahkaha daha atarken babasının boynuna sarıldı. "Düşerim, babam!"

"Tutarım, babam!" dedi Timur anında tutarken.

Tüm yaraları silip atan bir güneşti oysa. Babasının göğsündeki izi de benim boynumdaki yarayı da Kadife'nin bacaklarındaki kurşunları da. Ne babası ne de ben onda bir yara izine izin verecektik. Bakışlarım kendi babama, soğuk toprağa döndü. Artık gerçek bir ailem olduğunu görüyor muydu? Cemil babanın mezarı, babamın mezarı kadar soğuk değildi. Tıpkı acısı gibi. İkisinin arasına eğilen Ahuzar ise o an için küçük bir kız çocuğuydu. Bir elim babamın, diğer elim Cemil babanın mezarındaydı.

Sen bir aysın, dedi babam. Karanlıksın ama güzelliğini yalnız uyumayanlar, gece gökyüzüne bakanlar görebilir.

Kadife kadar hırçınsın, derdi Cemil baba. Bunu asla kaybetme, sana en çok yakışan şey dikbaşlı olusun.

İkisinin de mezar taşına Timur'un öptüğü mezar taşları gibi bıraktığım derin öpücükler vardı. Onlar için yaşamıyordum, onların beni yetiştirdiği gibi yaşıyordum. Konuşamadıkları kadar ağlardı babam, konuştukları kadar yaşlanmıştı Cemil babam. Adımlarım geride bıraktığım canlar kadar ağırken *ben buradayım*, der gibi basıyordum. Timur ve Güneş'in gittiği yoldan geri dönerken kalbimi bir güle çevirdim ve en kalın kitabın içinde kuruttum.

Ahlar kitabı.

Ah da bendim Ahuzar da.

Mezarlıktan çıkarken rüzgâr öyle şiddetliydi ki başımdaki şalı omuzlarıma düşürmüştü. Timur ve Güneş arabanın önünde beni bekliyor, Güneş her zamanki gibi bir şeyler anlatırken, Timur ciddiyetle yüzüne bakıp dinliyordu. Bir başkası şu kadar konuşsa söver ya da kovardı ama sözkonusu kıızıysa kakasını nasıl yaptığını bile anlatsa ciddiyetle dinliyor ve cevaplıyordu.

"Hadi bakalım," dedim yanlarına vardığımda. "Gidelim."

Güneş minik yumruklarını havaya kaldırarak, "Kadife'ye!" diye bağırdı.

İkisini de çenelerindeki çukurdan öptüm. Mabedim daima orası olacaktı. "Evet, Kadife'ye."

Sürücü koltuğunda bu defa Timur vardı. Öyle ya, İstanbul için o Kanpu-su'ydu ve yüzü bilinmese bile namı hâlâ yok olmuş değildi. Birkaç dakika sonra yanıma kurulduğunda hedefimiz Kadife, yani Dağhan Öz'ün malikânesiydi. Cemil babamın ölümünden sonra Kadife'yle Süheyla ilgilenmek istemişti. Güvenebileceğim tek insandı ve *hayır*, dememiştim. Ormanın içindeki o çiftlikleri hâlâ büyük ve en korunaklı yerd.

İstanbul'a her gelişimizde mutlaka onlara da uğruyor ya da bir şekilde görüşüyorduk. Zaman tüm acımasızlığıyla geçerken bazı hisler samimiyetini kaybetmemiş, Süheyla'yla kopamamıştık. Güneş'i hayatta tutan ellere asla arkamı dönemezdim. Dağhan ve Timur ise garip bir şekilde iyi anlaşıyordu. Dağhan Öz

artık yeraltındaki tek lider ve isimdi. Yıllardır başarılı bir şekilde on ikili masayı yönetiyor, gücüne güç katıyordu. Adımı attığı dünya karanlık ama içindeki karanlık bu dünyadan besleniyor, herkesi şaşırtacak bir güçle anılıyordu.

Öyle ki Öz şirketi artık ülkenin en göz önünde olan şirketlerindendi. Yeraltında onun sözü geçer, Kanpusu'nun eli dediklerinde başları önünde eğilirdi. Kurul'u ülkeden temizleyen güç karşısında boyunları kıldan ince gibiydi. İtaatsizlik edeni, isyan girişiminde bulunanı ya da arkasından iş çevireni beklenmedik bir acımasızlıkla eziyordu Dağhan. Kenan'ın oturduğu koltukta oturuyor ama bir şekilde özünü korumayı başarıyordu.

Dakikalar sonra ormanın içindeki o evde durduğumuzda büyük malikâneye bakmak eskisi kadar acı vermiyordu. Kötü anıları, iyi anılarla değiştirmeye başladığınızda hayat daha makul bir hale geliyordu. Bu evi Timur'un yokluğuyla değil, Güneş'in varlığıyla anımsamaya çalışıyordum. Oysa ne zaman gelsem bakışlarım üst kattaki odanın camına takılıyordu. Kaç ahımı yutmuştu o oda?

Evden dışarı çıkan ve bize doğru koşan minik bir kız çocuğu tüm ahları yut-mama yetti. Siyah saçları, tatlı çehresi ve beyaz elbisesiyle Dağhan ve Süheyla'nın minik kızları Gece Öz bize doğru koşuyordu. Saçları babası gibi siyahken çehresi Süheyla'ya benziyor, tatlı bir masumiyetle bakıyor, "Tüneş!" diye bağıırıyordu.

Arabadan inip Güneş'in kapısını açan bu defa bendim. Heyecanla inmiş, minik kırmızı pabuçlarıyla Gece'ye koşmuştu. "Gece," dedi onun gibi neşeyle. İkisi yolun ortasında bir araya geldiklerinde sıkıca sarıldı. Güneş, Gece'nin karanlık saçlarını okşarken tatlılıkla, "Canım benim," diyordu. "Özledim ya."

Gülmeden edemedim. Büyük bir aşk içindeydiler. Bizimki fenaydı. Gece, annesi kadar uysal bir çocuk olduğu için iyi anlaşıyorlardı.

"Tiplere bak," dedi arabayı kilitleyen Timur. "Geçen ay yan yanaydılar. Sanki on yıl oldu."

Gülüşüm büyüdü. "Hadi Yusuf Ali'yi kıskanıyorsun. Gece'yi de mi kıskanıyorsun, Timur?"

Bikkın ve canı sıkkındı. "Kızımın en yakın arkadaşının babası mafya," dedi evin kapısında Dağhan'ı gördüğünde. Hemen yanındaki Süheyla heyecanla bize el sallıyordu. "Nasıl canım sıkılmayabilir? Mantıklı hiçbir seçimi yok."

Minik bir kahkaha atarken Süheyla'ya el sallıyordum. Timur'u gören Dağhan'ın yüzünde güller açmış gibiydi. "Geçmişimiz düşünülürse bence susmalıyız, canım. Hem bak, o mafya seni görünce neşeyle doldu."

Dağhan'ı seviyordu ama her zamanki gibi erkek cinsine karşı bu sevgiyi asla göstermiyordu. Oflayarak elimi kavradı ve ilerledik. Birkaç adım sonra Süheyla tüm sıcaklığıyla sarılmış, Dağhan da Timur'u dostça sarmalamıştı. Geleceğimizi dün haber vermiştim. Süheyla'nın uzun bir kahvaltı sofrası hazırladığına emindim.

"Hoş geldiniz," dedi anaç sesi.

Hiç değişmemişti. Hatta kızını büyüttüğü şu günlerde daha da gençleşiyor gibiydi ve bunca yılın üzerine içinde büyüyen bir can daha vardı. Karnı daha da büyümüş, doğum yaklaşmıştı. Kızlarından sonra şimdi de bir erkek çocukları olacaktı. Asım Aras diyeceklerdi adına. Hayatın mucizelerinden sadece birisiydi. Yıllarca bekledikleri, kurmak için mücadele ettikleri aileyi her şeye son vermeyi düşündükleri anda kuruyor, karanlık bir yaşamın ortasında olmalarına rağmen parlıyorlardı.

"Hoş bulduk," dedim. Elim Dağhan'a uzandı. "Nasılsınız?"

Bir abi gibi elimi kavradı. "Asıl sen nasılsın? Biz her akşam ana haberde seni görüyoruz zaten."

Güldüm. "Bir gün seninle ilgili de haber geçeceğim diye aklım çıkıyor, Dağhan Öz. Lütfen ülkenin en iyi şirketi olarak kalmaya devam et, olur mu?"

Keyifle göz kırptı. "O iş bende."

Yaşlanmak bir yana dursun, o da değişmemişti. Saçlarını artık Timur misali kısa kullanıyordu. Bize sunduğu bu tatlı gülüşü herkese sunmadığını bilecek kadar onu tanıyordum. Evinin önünde bekleyen sayısız koruma varken boyundaki aslan dövmesi daha cesur ve özgür görünüyordu. Göğsündeki göz dövmesinin ucu bazen belli belirsiz görünürken yanına eklenen iki çiçek motifinin çocuklarını temsil ettiğine emindim. Her bir zerresi *ailem için yaşıyorum*, der gibiydi.

"Anne!" diye bağırdı Güneş. "Kadife'ye gidelim." Gece'yle el ele tutuşmuş, birkaç adım uzağımızda bize bakıyorlardı.

"Önce bir Dağhan abiye ve Süheyla ablana sarılsan mı Güneş?" dediğimde yine babasının kızıydı.

"Geçen gün gördük ya!" dedi en net şekilde. "Her gördüğümde sarılacak mıyım?"

Timur'un dudaklarındaki gülüş keyifliydi.

"Çok garip," dedi Dağhan. "Aynı sen, Töngge. Hani şu yaşındaki çocuk bu cevapları nasıl verebilir ki? Geçen gün bana *iyi adamsın ama her yanın kalemle çizilmiş, gidip sildir onları*, dedi, lan."

Timur'un gülüşü daha da keyiflendi. Güneş'in laf soktuğu her şeye keyiflenme potansiyeli vardı.

Gece, Güneş'in aksine elini bırakmış ve tatlı adımlarıyla bana koşmuş, bacağıma sarılmıştı. Eğilip bal yanaklarından öpmeden edemedim. "Oh!" dedim keyifle.

Bu savaşın ortasındaki tek ışık güneş değildi. Gece de dünyanın özüydü. Güneş kadar o da yutuyordu kötülüğü. İkisi de kanlı bir mücadelenin sonundan bize kalan tek güzellikti.

Timur'a yönelmiş, kucığına atlamış ve yanağına minik bir öpücük bıraktıktan sonra yeniden yere inip Güneş'e koşmuştu.

"Bir de benim güzelime bak," dedi Dağhan kızını izlerken. "Nasıl da tatlı, Yahya!" diye bağırdı aniden. "Kızları Kadife'ye götür."

Çantamı Timur'a uzatarak döndüm. "Gerek yok, ben götürürüm. Kadife'yi özledim."

Onlar ilerlerken Süheyla yanımda, kolumdaydı. Birkaç adım atarak uzaklaştığımızda, "Nasılsın?" dedi.

"İyi. Sen nasılsın?"

"İyi." Sesi gerçekten iyi geliyordu. Önümüzde giden Gece nasıl Güneş'in elini sıkıca kavramışsa o da bana sokulup başını omzuma yasladı. "Özletiyorsun kendini."

Bir gün bu evin bahçesinde çocuklarımızla ilerleyeceğimizi söyleselerdi onlara güler ve bunun imkânsızlığından bahsederdim. Oysa, "İşler yoğun," diyen Ahuzar huzurlu, mutlu ve geçmişin yüklerinden arınmış bir haldeydi. Artık değeri mekânlara değil, sadece insanlara veriyordu. Elim Süheyla'nın yanağını okşarken yanağımı başına yasladım. "Çok mu yoruyor hamilelik?"

"Bu defa evet. Halime bak, nasıl da şiştim."

Haklıydı. Gece'ye hamileyken onu böyle görmemiştim ama bu defa benim Güneş'e olan hamileliğim gibi şişmiş, yanakları dolmuş, elleri irileşmişti.

"Sürekli ağlayasım var," dedi. "Gece'den daha çok ağlıyorum."

"Güneş'e hamileyken ben de öyleydim. Bu demek oluyor ki sizin oğlan Güneş misali fena olacak. Şimdiden *kolay gelsin*, diyorum."

"Sağlıkla doğsun, başka bir şey istemem."

Endişelerini anlıyordum. Yüzünü görmüyordum ama ellerim koluna daha sıkı dolandı. "İşler nasıl?"

"İyi," dedi yeniden. "Dağhan yoğun ama idare ediyoruz. Her zamanki gibi yani. Karanlık dünya onu yutar sanmıştım ama hâlâ o sevdiğim adam. Bu evden içeri girerken, her şeyi dışarıda bırakıp sadece bizi seviyor." Eli şiş karnında gezindi.

Eşinin, babası Yakup Öz gibi ailesini korumak adına güce tapacağını düşünmüş ve endişelenmiş olmalıydı ki haklıydı. Oysa ne kadar kötü bir dünyaya doğmuş olsa da Dağhan'ın mayası iyilik ve Süheyla'nın sevgisiyle yoğurulmuştu.

"Siz her zaman bu dünyadan farklıydınız, Süheyla," dedim. "Korkmadan yaşamaya dev-"

Cümlemin devamını yutmama neden olan şey Kadife'nin sesini duymamdı.

Gece ve Güneş koşar adım ona ilerlerken birkaç adım sonra onu etrafı yüksek tahtalarla çevrelenmiş alanın içinde gördüm. Bizim aksimize o yaşlanıyordu ve onu kaybetme ihtimali yüreğimi en çok yakacak şey olurdu. Burada iyi bakıldığını biliyordum. Tüyleri parlıyor, gözleri ışıltıyla bakıyordu. Ona yaklaşan Güneş'in kokusunu ve sesini tanımış olmalı ki tahtalar ayaklanmıştı, başını dışarı uzatmaya çalışıyordu.

İlerleyip alanın kapısını açtığımda içeri süzülen ilk bendim. Topuklularım toprak zeminde sendeliyordu. Kadife benim ona yürümeme izin vermeden bana ilerlemiş, her zamanki gibi saçlarımı kokladıktan sonra başını önümde eğmişti. Elim çehresini okşadı. Alnımı alnındaki beyaz noktaya yaslayıp bir parça yaşam kopardım. Benim varlığım kadar yaşayacaktı, biliyordum.

Arkamdaki Güneş heyecanla koşarken Gece her zamanki gibi çekingen bir halde dışarıda kalmış, annesinin yanından ayrılmamıştı. Hayvanlardan korkuyordu. Bunun için Süheyla tüm çiftliği hayvanlarla doldurmuştu ve hepsine yavaş yavaş alıştırtıyordu. Kedi, köpek ve tavşan korkusunu aşmışlardı ama atların hırçın sesleri Gece'yi ürkütmeye yetiyordu. Bu defa da annesinin bacağına sarılmış ve içeriye bakmakla yetinmişti.

Güneş ise benim bacağıma tırmalıyor, onu kucağıma almam için direniyordu. "Anne, ben de ben de!"

Hızla kucakladım. Uzun süre taşıyamazdım ama birkaç dakika idare edebildim. Ağır ve göbekli bir kızım vardı ve bu onun seçimi değildi. Babasının küçüklük fotoğrafları gerçeği kabullenmek için yeterliydi. Kucağıma geldiği anda hevesle minik ellerini Kadife'ye uzattı. Herkesten kaçan, göz ucuyla bile bakmayan kalbim, canımdan kopan parça karşısında da başını hafifçe eğmiş, saçlarını koklamıştı. Güneş benim gibi alnını alnına yasladığında sakince bekledi.

"Yaptım," dedi Güneş neşeyle gerileyerek. Minik elleri siyah yeleleri okşadı. "Seni özledim, Kadife'm."

Bu büyümüş de küçülmüş halleri onu ısırarak sevme isteğimi uyandırıyor. Yanağına derin bir öpücük bırakarak yere indirdim. "Kadife de bizi özlemiş." Elim yelelerindeydi. "Değil mi kızım?"

Avcuma sokuldu ve onu sevmem için başını önümde daha çok eğdi. Sırtımdaki dövmenin özgürleştiğini hissettiğim bir andı. Avcumdan aldığı sevgiyle yere eğilerek Güneş'in saçlarını kokladı, sevdi, yanağında gezinen minik ellere izin verdi. Gözbebeğinde ufukta beliren güneş, kalbinde ise benim sevgim vardı.

Yeniden göz göze geldiğimizde, rüzgârın taşıdığı toz bile susmuştu. Tüylerinin arasına gizlenmiş bir sabır, bir minnettarlık vardı. *Ben iyiyim artık*, der gibiydi. *Yaşa, Ahuzar. Biz iyiyiz.*

Burnunu boynuma sürttü. Nefesindeki sıcaklık yıllardır içimde taşıdığım korkuları üfleyip alıyordu. Bir an başını gökyüzüne çevirdi, ardından sessizce geri çekildi. Güneş'in kahkahası yankılandı arkadan. Bu şen kahkahayı duyduğunda kulaklarını dikleştirmiş, yelelerini özgürce savurmuştu.

O an anladım ki bir at kadar asildi yaşamak. Kırılarda koşan kısıraklar kadar özgürdü insan. Fakat her özgürlük, bir vedayı içinde taşırdı. Kimileri uçurum kenarında öğrenirdi yaşamının bedelini kimileri ateşler içinde kavrularak görürdü kendi değerini.

Buydu yaşamak: Hırçın bir at gibi doludizgin koşmak, gül gibi dikenle sarmalanmak ve bülbül gibi feryat etmek.

“Cino nerede?”

Güneş, Timur’la benim elimden tutmuş, aramızda bizzaten aldığı güçle büyük merdivenleri çıkmaya çalışıyordu. Boyundan büyük işlere kalkışıyor gibiydi ama yanında biz varken umursamadığına emindim. Büyük stadyumu insanlar doldurmaya başlamış, mezuniyet için gelen aileler çoktan tribünlerdeki yerini almıştı. Polisliğe adım atacak çiçeği burnunda gençlerin yemin edeceği alan arkamızda kalmışken biz Biricik’i arama derdindeydik.

Bizim için yer ayıracağını söylemişti. Süheyla ve Dağhan’la ne zaman buluşsak garip bir şekilde muhabbet uzuyor, yanlarından erken ayrılamıyorduk. Timur ofluyordu ama Dağhan’ın anlattıklarını ilgiyle dinliyor, arada kendi fikirlerini söylüyordu. Yine aynı şey olmuş ve geç kalmıştık.

Güneş son basamağı çıkıp düzlüğe vardığında bir adım arkasındaydık. Aniden elimizi bırakmış, sola dönerek, “Aknene’m!” diyerek koşmuştu.

Bakışlarımız koştuğu yöne döndüğünde Biricik ve Aknene’yi tribünlerin sol kısmında gördük. Kolay kolay köyünden çıkmazdı ama Cihan’ı kıramamış olmalıydı. Sokaklarda büyüyen bir çocuk olduğunu öğrendiği andan beri ona dayanamıyordu.

Yıllar geçtikçe yaşılanıyordu. Alnına düşen ak tutamlar artmıştı lakin dinçliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Şehre indiğinden olsa gerek tam bir öğretmen gibi giyinmiş, siyah takım elbisesi içindeyken son derece asil ve kendinden emindi. Şirket işlerini yönetiyor, Güneş’i seviyor, beni öpüyor ve her zamanki gibi Timur’a sövüyordu.

Biricik hemen arkasında el salladığında gülümseyerek o yöne ilerledim. Lacivert, dizkapaklarında biten elbisesinin içinde son derece sade ve şıktı. Saçlarını artık kısa kullanmayı tercih ediyor, çehresine daha olgun bir hava katıyordu. Timur’un parmakları serçeparmağımdaydı. Bir adım arkamda ilerlerken elini tamamen kavrayan bendim. Varlığı daima başucumda durmalı ve ben bunu hissetmeliydim.

Güneş kollarını ona açan Aknene’nin üzerine âdeta uçup, kucığına atladığında gülmeden edemedim. Aralarında büyük bir aşk vardı. Aknene’nin, “Nesunun ballisi!” diyerek göğsüne bastırıldığını görebiliyordum. Oturup Güneş’i göğsüne saklamış, saçlarına ve yüzünün her zerresine derin öpücükler bırakmıştı. “Uy yesunler o sufati, zayıfladın mı sen?”

Biricik aralarına girmemesi gerektiğini biliyordu. Güneş’in saçlarından öpmüş ve bana yönelmişti. Boynuma sıkıca sarıldığında Timur’un elinden kopup kollarımı zarif bedenine doladım. Bizi el ele gören Aknene kalabalığa aldırmadan sövebilirdi.

“Bu ne güzellik?” dedim yanağından öperken. Benim için kokusunun Güneşten hiçbir farkı yoktu. İstediği kadar büyüsün, daima minik kardeşim olarak kalacaktı.

Gerilerken zarif bir tebessüm sundu. “Teşekkür ederim.” Ben Aknene’ye uzanırken o Timur’a yönelmiş, kollarını bedenine dolayarak göğsüne saklanmıştı. “Ho  geldin, eni te.”

Aralarındaki bağı garip ve tatlıydı. Timur’un bir kolunun sıkıca ona dolandığını, sarı saçlarına minik bir öpücük bıraktığını gördüm. Birbirlerini anlıyorlar, yaralarını ve korkularını görüyorlardı. Belki de bu yüzden onları ne zaman yan yana görsem içim burkuluyordu. İki de tek bir abla kokusuna sığınan iki ruhtu. Timur kocamandı, Biricik ise k  c k. Ama acılar kadar yaralar da denkti.

Timur yerine geçerken, “Nerede o?” diye sordu. Cihan’dan bahsediyordu.

Biricik ne eyle, “Birazdan ba lar,” dedi. Aniden ciddile mesi ise beklenmedikti. “Lütfen onu rencide edecek bir şey söylemeyin. Bugün en özel günü.” Parmağı Aknene’ye döndü. “ zellikle sen, ya lı kadın, Cihan’a laf sokayım deme.”

Aknene’nin yanına kurulmuş, sessizce elini öpüp alnıma değıdirmiştim. Yanağıma bıraktığı  fekat dolu bir öpücük vardı.

Kucağındaki Güneş kendi kendine kıkırdadı. “Ya lı kadın mı? Komik.”

Aynı saniyelerde Aknene ters bakışlarıyla Biricik’e bakarken Timur’a elini öpmesi için uzatıyordu. “Nerede ne konu acağı mı sana mı soracağı mı?” dedi en nezih şekilde. Halkın içine karıştığı için yöresel ağızından sıyrılmış gibiydi.

Tüm bu tersliğinin aksine Timur’un elini kendine çekmiş, önünde daha da eğılen başına derin bir öpücük bırakmıştı. Dilinde dualar ve sessiz sevgisi vardı. Aynı saniyelerde Güneş de bu fırsatı ka ırmamı , babasının yanağına k  k bir öpücük bırakarak gerilemişti.

Timur kızına göz kırparak yanıma oturduğunda Aknene kucağındaki miniğe tatlı bir terslikle bakıyordu. “Anasının kızı,” dedi tatlı bir sitemle. “İ veye cilveye bak.”

Güneş’in cevabı bu ya lı ve huysuz kadının göğsünden yayılan sevgiye daha da sokulmak oldu. Ben gibi oraya bayılıyordu. Minik elleri Aknene’nin çenesindeki çukurda gezinirken, “Nenem,” dedi. “Seni  zledim.”

Eriyip gitti Aknene. Kollarındaki cana daha sıkı sarılmış, saçlarından art arda  pm   . “Nenesi kurban olsun o bal dillerine!”

Bizim kız işini biliyordu. Aralıksız konuşmaya, Resul’  ve atmacasını sormaya ba lamı tı bile. Bakışlarım yeşil, geniş alana döndü. Polis memurları sırayla çıkmaya ba lıyor, tören başlangıcı için hazırlıklar yapılıyordu. Timur’un eli her zamanki gibi bir bacağımanın üzerindeyken bakışları alanda Cihan’ı arıyor, terslemesine rağımen onu polis kıyafetleri içinde g receğı anı bekliyordu.

Ona doğru eğildim. "Elini bacağımdan çekmezsen nenen ikimizi de kızımızın önünde azarlayacak, haberin olsun."

Gözlerini alandan ayırmadan yüzünü bana yaklaştırdı ve ciddiyetle, "Nenem işine baksın," dedi. Bacağımdaki eli beni kendine daha çok çekti. Asla bırakmayacak, elini üzerimden çekmeyecekti. Bunun ne denli bir güven verdiğini tahmin bile edemezdi. Şikâyet etmeden, koluna sarılıp ona sokuldum.

"Harbiye'den mezun olduğunda nene gelmiş miydi?"

"Geldi," dedi tek solukta. Bir başka anı hatırlamış gibi bakışları aniden dalgınlaşmış ve alandan kopup bana dönmüştü. "Ama iyi bir gün değildi."

Çehresindeki ifadesizliğe bir başkası *soğukluk*, diyebilirdi. Bense *geçmişin can yakan anıları*, demeyi tercih ediyordum. Belki de canını sıkan başka bir şey olmuştu. Sormadım, sorgulamadım. Kolunu daha sıkı kavrarken, bacağımdaki eline uzanıp sıkıca kavradım. Gülüşüm ve sessiz bakışlarım anlatmak istediğim her şey için yeterliydi.

O da anlamıştı. İfadesizliği yavaş yavaş silinirken gözlerime yine büyük bir aşkla bakıyordu. "Ama bugün iyi bir gün," dedi, kendi de inanmak ister gibi. Dudakları sessizce şakağıma değdi. "Nenem harbi ağzımıza sıçacak. Önüne bak ki rezil olmayalım."

Gülerek uzaklaşırken elini bırakmadım, o da parmaklarını bacağımdan ayırmadı. Uyurken bile parmak ucu da olsa bana değmeliydi. Toplu bir masada yemek yiyorsak yanımdan ayrılmaz, kolu koluma değsin isterdi. Benimi hoşuma giden bir takıntıydı ama onun için kaybetme korkusunu dizginlediği en masum alışkanlıktı.

"Ahuzar!" diyen Cengiz'in sesiyle irkilerek tribünlerin arasına bakmak zorunda kaldım.

Cihan onları da çağırmış olmalıydı. Artık büyüyen ve boyu bir hayli uzayan Peri okul kıyafetleri içindeydi. Kızıl saçları uzamış, büyüdükçe çehresi annesine benzemeye başlamıştı. Arkalarından ilerleyen Ayla yıllar geçse de duruşundan bir şey kaybetmemişti. Siyah ceket ve pantolonunun üzerinde parlayan kızıl saçlarına artık renk ve can gelmişti. Yıllar geçtikçe iyileşiyor, gülüşü parlak bir hal alıyordu.

Peri koşar adım yanımıza geldiğinde sarıldığı ilk Timur, daha sonraysa bendim. Omuzlarına dökülen kızıl saçlarını hayranlıkla okşadım. "Hoş geldiniz."

Tatlı gülüşünü sunup Güneş'e yöneldi. Onunla oynamaya bayılıyordu. Aynı şeyi Güneş için söyleyemeyecektim. Peri çok konuştuğunda zerre çekinmeden ofluyor ve yanından kaçıyor. Şu an gülmesi bir süre kaos olmadan ilerleyeceğimizin habercisiydi. O da Peri'yi özlemiş olmalıydı.

Timur'la aynı anda ayağa kalktık. Cengiz'in ilk sarıldığı kişi bendim. "Ülkenin en popüler yüzü buradaymış," dedi sesine yuva yapmış neşesiyle.

Gerilerken gülüyordum. "Abartma istersen."

"Bence de," dedi Timur'un huysuz sesi.

"Kardeşim, iki saniye terslenme," derken kendi tarzında selam veriyordu Cengiz.

Timur'a sarılmıştı ama kocamda yaprak kıpırdamamıştı. Benden daha kindar oluşu bazen şok ediyordu. Normal şartlarda asla takılmazdı ama Cengiz'le uğraşmaktan ayrı keyif aldığını düşünüyordum.

Umursamamıştı Cengiz. Sarılıp keyifle geriledi. "Sana da merhaba, Töngge."

Timur'un dudağının bir köşesi söver gibi kıvrıldı. "Karın ve kızın gelseydi, sen niye geldin?"

Ayla'nın kolları sıkıca bedenime dolanmış, sırtımdaki ölümü okşayarak gerilemişti. "Cihan hepimizi çağırdı."

İçinden Cihan'a sövdüğüne emindim. Zaman yaraları kapatmıyor, izleri kalıyordu. Cengiz ve Ayla'ya karşı artık içimde kalan hiçbir leke yoktu. Cengiz hâlâ benim için Cengo değildi ama arkadaşım. Yolumuz İstanbul'a ne zaman düşse konuşur, dertleşir ve buluşurduk. Ayla'nın gözlerinde hâlâ mahcubiyet vardı. Adını seslenmem yeterliydi, koşup gelirdi ve bunu hissettiriyordu. Garipti hayat. Oysa bir zamanlar en güvenmediğimdi.

Cengiz yanıma oturacak olduğunda Timur hızla aynı yerine oturup beni kolumdan çekmiş ve yanına oturtmuştu. Diğer yana oturan Ayla'yı işaret ederek, "Git lan karının yanına," dedi.

Masumdu Cengiz. "Ahuzar'la sohbet etseydik, lan."

"Sonra," dedi en net şekilde. "Törende konuşmak yasak."

Dostane girişimi darbe alan Cengiz, Ayla'nın yanına giderken ters bakışlarımın hedefi Timur'du. "Şu adama ters davranmaktan vazgeç."

"İşine baksın," dedi. Eli bacağıma daha sıkı kavradı. "Nerede bu Cihan? Gözüm sikildi aramaktan."

"Cihan!" dedi aynı saniyelerde Biricik'in heyecanlı sesi. "Bakın, orada. Üçüncü sıranın en önünde."

Aynı anda Aknene de dahil hepimiz dikleştik. En öndeydi. Eli, yanına bırakılan masanın üzerindeki silahta olan Cihan polis üniforması içinde âdeta bambaşka biriydi. *Gördün mü sen de*, demek için Timur'a döndüğümde dudaklarındaki tebessümü görmem Cihan'a bakarken ne denli gururlu olduğunun kanıtıydı. İfadesi babacan bir hal almış, çehresi yumuşamıştı. İfadesi tüm cümleleri ve hisleri için yeterliydi.

Tören başladığında sessizdik. Hepimiz sessizce Cihan'ı takip ediyor, gözlerimizi ondan ayırmıyorduk. Akademi birincisi Cihan kürsüye çıkıp, diplomasını alırken Güneş'in, "Cino abim!" diye attığı çığlıkları, Timur'un birini ilk defa bu denli güçlü ve hevesli bir şekilde alkışlaması, Biricik'in gururlu gözyaşları her şeyin özetiydi.

Tören bitip aileler yeşil alana indiğinde üzerindeki polis üniformasını gururla taşıyan Cihan'a ilk koşan Biricik'ti. Kollarını boynuna dolamış, yüzünü boynuna saklayarak sarılmıştı. Cihan'ın sarı saçlarına bıraktığı öpücükleri izlerken adımlarım yavaşladı. Genç Töngge ve Ahuzar'ı izlemek gibiydi onlara bakmak. Yaşanmayacak bir ihtimalde belki hayatımız böyle olabilirdi. Aşkımız kanlı bir savaşta değil, masum bir gençlikte filizlenirdi. Kim bilir, belki de bu masum hayal Biricik ve Cihan'ı izlemekten ibaretti.

Hem olmasaydı savaş, olur muydu Ahuzar ve Timur? Öter miydi bülbül? Dikenlerini kırar mıydı gül?

Güneş, "Cino abim!" diyerek onlara koştuğunda ayrılmak zorunda kaldılar. Biricik'in gurur dolu yaşlarını silmeye çalıştığını görebiliyordum. Elimden kavrayıp ilerleyen yine Timur'un varlığıydı. İtiraz etmeden ardına takıldım.

"Bu ne?" diyordu Güneş Cihan'ın polis şapkasına. "Babamınki gibi değil."

"Bu başka," dedi Cihan. "Bu da Cihan abininki." Güneş'in yanağına derin bir öpücük bıraktıktan sonra yere bırakmış, gözlerinde büyük bir gururla Timur'a bakmıştı. Karşısında dimdik durup keskin bir asker selamı verdi. "Emredin, komutanım!"

Hüzünlüydü Timur'un gülüşü. Kolay kolay kimseye kendi isteğiyle sarılmayacağını biliyordum. Elimi bırakıp onu Cihan'a yönlendiren ve sorgusuzca sarılmasına, babacan bir sevgiyle sırtını sıvazlamasına neden olan şey bu sessiz sevgisiydi.

"Abim," diyen Cihan birkaç saniye önceki kadar dik değildi. Ağladığını görebiliyordum. "Gurur duydun mu?"

"Çok..." dedi Timur. Ensesine sessiz, tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Gerilediğinde eli Cihan'ın omzundaydı. Dudaklarını büzerek ağlayan delikanlıya bakarken gülüşü büyümüş, bir kere daha kendine çekerek sarılmıştı. "Korkmadan yaşayacak mısın artık?"

"Senin gibi," dedi Cihan'ın titreyen sesi. "Korkmadan yaşayacağım."

"Benim gibi değil," dedi Timur. "Kendin gibi yaşa, Cihan."

Cihan'ın hıçkırıklarının daha da şiddetlendiğini, Timur'a daha sıkı sarıldığını görebiliyordum. Bunu bir sevgi kucaklaşması sanan Güneş, "Ya, ben de!" diyerek ikisinin bacağına sarılmıştı.

"Ben de!" diyen Biricik, Cihan'dan daha çok ağlıyordu. Minik topuklarının üzerinde çimlere bata çıka ilerlemiş ve kollarını Cihan'a dolamıştı.

"Anne, sen de!" diye bağırdı Güneş.

Dudaklarımda yaşanmışlıklar kadar ağır bir gülüşle ilerledim. Kollarımı yavaş yavaş Timur'a doladığımda aramızda kalan Güneş bunun bir oyun olduğunu düşünüyor, neşeli sesi yükseliyordu. Aknene gelip hepimizi ayırana, söverek Güneş'i alana kadar böyle kalacak, etrafımızdaki kalabalığı umursamayacaktık.

Kimsesiz ama o an için hepimiz birdik, bizdik ve aileydik. Cihan benim yanımdı, Biricik Timur'un. Cihan ben kadar kimsesizdi, Biricik Timur kadar yalnız. Aramızdan neşeli sesi yükselen Güneş ise hepimizin hayatına doğan tek ışıktı. Sıkıca sarıldık. O an için tüm sesler susmuş, sadece biz kalmıştık.

Savaş, kan, ölüm, Kadife'nin acılı feryadı, çığlıklarım, uçurum ve gözyaşları geride kalmamıştı lakin hayat akıp gitmiş ve sunduğu acılar kadar sevgi bahsetmişti. Buydu dünyanın düzeni: Ağlamak, dertle yanmak ve yandığın kadar ayağa kalkmak. Kırıldığı noktadan filizlenirdi çiçekler. Karanlık güneşle aydınlanır, krallıklar eninde sonunda yıkılırdı.

Başımızın üzerinde beliren gökkuşağı belli belirsizdi. Aklıma düşen Rize günleri ve uçurumlardı. Timur'a çiftlik sahibinin duvarında bir resim olduğundan bahsetmiştim. Bir çift ele ele gökkuşağına yürüyordu.

Biz de yürür müyüz canım, demiştim.

Gökkuşağını Rize'de gördüğüm son gün, uçurumdan düştüğüm gündü. Güneş'in varlığı, Timur'un ölümüydü.

Şimdiyse tam karşımızdaydı.

Bir rivayetle başlamıştı bu hikâye. Elleri kanla doğan Timur'un ölüm getireceği fısıldanmıştı kulaktan kulağa. Oysa umut vardı onun ellerindeki her bir kan damlasında. Bu hikâye de sessizce bitmeyecek, şimdi bir başka rivayetle son bulacaktı.

Rivayet edilir ki kanla başlayan hiçbir hikâye sessizlikle son bulmaz. Kan toprağa, isimler rüzgâra, rivayetler Karadeniz'e karışır. Çünkü Timur Töngge gidenlerin değil, geride kalanların hikâyesidir. Ahuzar Soykamer ise sessizce inleyen ama asla *ah* etmeyen her bir canın.

Sayısız Uzun Yıl Sonra Güneş Töngge'den;

Güneş'im, derdi babam bana.

Canım, derdi annem bana.

Canlarım, derdim ben de onlara.

Kumral saçlarım rüzgârla salınır, güneşte parlar, keskin kahvelerle harmanlanmış yeşil gözlerim umutla bakardı. Babam yanaklarıma düşen çilleri sayar, sağ yanımda daha fazla olduğunu söyleyerek en çok o yanağımdan öperdi. Annem göğsünde saklar, saçlarımdan adım gibi güneşin doğduğunu, karanlığı aydınlattığımı söylerdi.

Elimdeki kameranın kadrajına sığdırmaya çalıştığım güneş annem Ahuzar ve babam Timur içindi.

"Güneş," dedi arkamdan bir ses. Kamerayı geri çekmeden hemen önce kadrajı basmış, ufukta batan güneşin gökyüzünde bıraktığı turuncu lekeleri sığdırmaya çalışmışım. Gözlerim arkama değdi. Sınıf arkadaşlarım el hareketleriyle çağırıyor, yanlarına gitmemi işaret ediyordu.

Dudaklarımda beliren içten bir tebessüm vardı. Kameramı boynumdan sarkarken adımlarım manzaradan uzaklaştı. Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nde okuyorsanız kameranız daima hazır beklemeli, gördüğünüz her anı kadrajınıza sığdırmalıydınız. Bir proje için geldiğimiz kampüsün bu alanını memlekete benzetiyordum. Ayrılamayışımın nedeni buydu.

Adımlarım en sonunda manzaradan koptuğunda herkes aksine kampüse yönelmiş, sınıftan eşyalarımı almak için ilerlemiştim. Bakışlarım kolumdaki saatteydi. Bugün eve geç kalmamam gerektiğini biliyordum. Her adımında göğsüme daha sert bir şekilde çarpan kameramı elimle sabitlemiş, koşar adım sınıftan kitaplarımı alarak yeniden bahçeye yönelmiştim.

Kampüs çıkışına koşarken adımlarımın durmasına, bakışlarımı gökyüzüne çevirmeme neden olan şey başımın üzerinden geçen bir kuş kafilesiydi. Kala-balık sürü uzaklaşmış, geriye sadece üç tanesi kalmıştı. Onlara bakarken elimin yeniden kamerama gitmesine neden olan şey annemdi.

Üç kere say, derdi zarif sesi. İstedüğün olsun.

Gülerek onları kadrajıma sığdırdım. Bu fotoğraf aşkım belki de annemden geliyordu. Küçüklüğüm boyunca onun kamerasına hayranlıkla bakar, televizyondaki yansımasını büyük bir ilgiyle izlerdim. Ülkenin en önemli üniversitelerinden birinde öğretim üyesi olduğu şu günlerde de güzelliğinden ve asilliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kadrajıma sığdırdığım her fotoğrafa ilgiyle bakar, çoğunu saklardı. Gökyüzünü çektiğim bu fotoğrafı da ona götürecek olmanın heyecanı içindeydim.

Ta ki bir kol arkamdan belime dolanıp beni kendine çekene kadar. Yanağıma derin bir öpücük bırakan bu ten ve kokunun kime ait olduğunu artık ezbere biliyor ama her defasında şaşırmadan edemiyordum.

Yusuf Ali'nin tok sesi, "Beni de çek," dedi. "Hep başkasına, hep başkasına. Ne bu böyle, Güneş Hanım?"

Kameramı indirip istemsizce arkamı dönmüştüm. Belimdeki elden rahatsız değildim. Aksine onunla büyümüş olmanın verdiği alışkanlık, beni ona bağlayan en derin histi. Boyu uzun, gözleri hâlâ gökyüzü mavisi ve saçları kömür karasıydı. Çehresi canıma okuyacak kadar yakışıklı, kokusu eve en yakın olandı. Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Onu seviyordum, hem de her anımda, her yaşımda ve kendimi ilk bildiğim andan bu yana.

Beraber büyümüş, düşmüş, kalkmış ve ağlamıştık. *Çilli*, derdi bazen bana. Ben ise ona *Maviş*. Büyük kulaklarını dişlediğim günler geçmişte kalmıştı. Tıp fakültesine gittiği şu günlerde sevgilimin yakışıklılığı gün geçtikçe artıyor ve gözüme batıyordu. Annesi Gökçen teyzem gibi doktor olacaktı Yusuf Ali Karakurt. Büyüdükçe babası Murathan amcama benzemesine şaşırmıyordum, siması zamanla daha da oturuyordu. Benim de küçüklüğüm babamken bugün yüzüme bakan annemi görebilirdi.

Gülmüş, belimdeki elinden destek alarak döndüğümde aniden fotoğrafını çekmişti. Bir ömür saklayacağım bir fotoğrafı. Onu ömrüme, yüzünü kadrajıma sığdırdım.

“Bakayım,” dedi hevesle.

Doğruduğumda ekrana bakmak yerine yanağına derin bir öpücük daha bırakmıştı.

Yanağına yalandan bir tokat atarken, “Sulanma,” dedim. “Ayrıca hayırdır, dersin yok muydu senin? Niye buradasın?”

Çalışkanlığı standartların üstündeydi. Asla dersten kaçmaz, aksatmaz ya da derslerini ihmal etmezdi. Lise günlerimizde dahi tüm ödevleri bana zorla yaptırır, sayesinde okuldan kaçmaya yeltendiğim her an öğretmenlerden önce yakalayarak sırama çivilerdi. Onunla büyümek bir yandan lütufken diğer yandan işkenceydi. Ama sevgimin ağır bastığı bu anlarda yanağına derin bir öpücük bırakmadan edemedim.

“Yoksa benim için dersten mi kaçtın?”

Esefle kınadı. “Ne münasebet? Ders iptal oldu.”

Gülerek geriledim. “Kontrolcü bir manyaksın.”

“Sen de tembel bir insansın,” dediğinde elimi sıkıca kavramıştı. “Yine kitaplarını sınıfta unuttun, değil mi?”

El ele ilerlediğimiz dakikalarda sessiz kalmaktan ve çantamın askısını daha sıkı kavramaktan başka bir şey yapamadım. Sessizliğimin *evet* olduğunu anlamış, aniden çantamı kavramış ve kendi taşımaya başlamıştı.

“Bana ayıp ettiğini düşünüyorum,” dedim. “Ve aynı zamanda sevdiğini.”

Düşünceli bir halde onayladı. “Son dediğini ben de düşünüyorum.”

Sıcak bir gülüşle kavradığım eline ve sıcaklığına daha sıkı sokuldum.

“Timur amcam aradı,” dediğinde sesindeki korkunun farkındaydım. “*Güneş seninle mi*, dedi. Altıma sıçmak üzereydim. O telefonun umarım sessizde değildir. Adam kırk kere aramış. Şu an her an buraya geliyor olabilir.”

Babamdan deli gibi korkuyordu. Garip bir ilişkilerinin olduğunu asla inkâr edemeyecektim. Babam her bayramda ona sıkıca sarılır, saçlarından öperdi ama arada ensesine şamarı indirip kıcına tekme attığı anlara şahit olmuyor değildim. Murathan amcam oğlunu korumak için derin bir mücadele veriyordu. Lise sona gittiğimiz yıl sevgili olduğumuzu öğrendiği an ise korkunçtu.

Murathan amcaların evinin kapısına dayanmış, *o oğlunu bana ver*, diye olay çıkarmıştı. Gökçen teyzem oğlunu kurtarmak adına odaya saklarken annemle benim de babamı dizginlememiz bir hayli uzun ve meşakkatli olmuştu. Benimle küslüğü ise sadece bir hafta sürmüştü. Daha fazla dayanamayıp, kolunun altına sığınarak barışalım diye ağlayan bendim. Dayanamazdı Güneş kızına, biliyordum. Bir şekilde Yusuf Ali’yi de kabullenmek zorunda kalmıştı ama hâlâ tekmiyor, oradan oraya savurup ters ters bakmayı ihmal etmiyordu.

Ama biliyordu, Güneş en çok Yusuf Ali'yi severdi. Benden haber alamıyorsa arayacağı kişi sadece o olurdu. Bir yere gideceksem tek bırakmamak adına yanımda onu da gönderir, yanımda Yusuf Ali varsa gözü arkada kalmaz, çok aramazdı.

Cebimdeki telefona uzanıp babamdan on, annemden üç cevapsız çağrı gördüğümde panikle dudaklarımı dişlemekten başka bir şey yapamadım. Annem sakindi ama babam benden haber alamadığı her an büyük bir mafyanın peşime düştüğünü düşünüyor, panik seviyesi son noktaya taşınıyordu. Bunu askeri disiplinine veriyordum ve bu panik hallerini daha çok sevdiğimi itiraf ediyordum.

Kendine, babamın her sözünü yerine getirmeyi misyon ve vizyon edinen Yusuf Ali, "Seni hemen eve götürmem lazım," dedi. "Yoksa götüme kırk kazık sokacak gibi hissediyorum."

Haklıydı. İtiraz etmeden beni çekiştirmesine izin verdim. Babamdan korkusu öyle bir boyuttu ki dersinin iptal olduğu konusunda yalan bile söylüyor olabilirdi. Babam aradığı için dersten kaçmış olma ihtimali oldukça fazlaydı.

Rüzgârlıydı Ankara ama tuttuğum el tüm rüzgârların ötesinde en ılık olandı. Bugün için gerekli şeyi alıp, poşeti saklamaya çalışırken dakikalar sonra evimin kapısındaaydık.

"Sen git artık," dedim Yusuf Ali'ye. Parmak ucumda yükselip, dudaklarına minik bir öpücük bırakarak geriledim. "Yarın akşam yemek yiyelim."

"Seni Timur amcama teslim etmeden gitmem, götümü keser." Eğilip dudaklarıma aynı öpücükten bıraktı. "Bence sabah kahvaltı yapalım, yarın akşama daha çok var."

Gülerek dudaklarına bir öpücük daha bıraktım. "Sabah dersin var."

Eğilip yeniden dudaklarımdan öptü. "Erken kalkarım."

Aynı şekilde yükselip bir öpücük daha bıraktım. "Ama ben erken uyanamam."

Gerilememe izin vermeden, belimden kavrayıp art arda dudaklarımı öpücükleriyle donattı. Oysa o kahvaltı ve yemek boyunca kavga edeceğimize emindim. "Bu ilişki için hep ben çabalıyorum, farkında mısın? Biraz çaba, be Çilli."

Kıkırtım tatlı ve kendinden emindi. "Ne o, Maviş? Hani hep severdin be-"

Cümlemin devamını yutmama neden olan şey aniden kapının açılması ve babamın karşımızda belirmesiydi. Yusuf Ali saniyeler içinde titreyerek kavradığı belimi bırakmış, ellerini önünde bağlayarak hazır ola geçmişti. Asker çocuğuydu en nihayetinde, hem de Albay Murathan Karakurt'un oğluydu. Askeri disiplini oldukça fazlaydı. Yarbay babam karşısında eli ayağı titredi ama belli etmedi.

"Getirdim, Timur amca," dedi ciddiyetle. "Kendisi dersten çıktıktan sonra yine kitaplarını sınıfta unutmuş, bir de tabii telefonu her zamanki gibi

sessizdeymiş. Size demiştim, endişelenecek bir şey yok." Saygıyla gerileyip beni öne doğru taktım etti. "Buyur, kızın."

Yıllar Yarbay Timur Töng'e'den çok şey eksiltmemişti. Kısa kesim saçlarına düşen aklar ve daha da keskinleşen yüz hatları dışında boyu ve endamı yerli yerindeydi. Lakin yaşlanmış ve garip bir şekilde yaş aldıkça benim gözümde tatlılaşmıştı. Dışarıdaki herkes karşısında titrerken benim için omuzlarına oturup evin içinde oyunlar oynadığım ve annem olmadan bir saniye duramayan o adamdı.

Ters bakışları bana döndü. Kolumdan kavrayıp, sessizce içeri çekerken Yusuf Ali'ye daimi huysuz ifadesiyle bakıyordu. "İyi," dedi. "Şimdi gidebilirsin."

Yusuf Ali saygıyla eğilerek, gitmek için gerilediğinde ileri uzanıp elinden kavrayan bendim. "Yarın sabah kahvaltı yapalım," dedim babama rağmen. "Beni evden alırsın, tamam mı?"

"Güneş!" dedi babamın uyarı dolu sesi.

"Timur!" diye arkadan bağırان annemdi. "Çocukları biraz rahat bırak mısın? Buraya gel, yardımına ihtiyacım var. Boyum üst raflara yetişmiyor."

Timur Töng'e *ya sabır* çekerek dönmüş ama beni de kendisiyle beraber eve çekmeyi ihmal etmemişti. Çaresizce evin içine çekilirken Yusuf Ali'ye el sallamış hatta gizli bir öpücük göndermiştim. Elleri önünde bağlı bir şekilde adımları uzaklaşırken, dişlerini dudağına geçirerek gülmüştü. Tam o da bana öpücük atmak için dudaklarını ileri uzatıyordu ki babam bize dönmüş, Yusuf Ali'nin öne büzülen dudakları korkuyla birbirine kenetlenmişti.

"İyi akşamlar," dedi saygıyla. "Babama selamlarını iletceğim, Timur amca."

"İletme," dedi ters ters. "İki saat önce birlikteydim o it babanla. Ne selamını iletiyorsun? Siktir git kapımdan."

"Baba!"

"Siktir!" diyerek *git* kısmını atmış, daha nezh olmuştu.

Oysa en yakın dostu daima Albay Murathan Karakurt olarak kalacaktı. Ve ne kadar kızsda da asla Karakurt ailesine kıyamazdı. Yusuf Ali'nin okulda bir başkası tarafından köşeye sıkıştırıldığını öğrendiğinde babasından önce okula giden ve müdürün odasını basan babamdı.

Kim vurabilir benim oğluma, diye yükselişi tüm okul koridorunda yankılanmıştı. *Kim dokunabilir benim oğluma? Kim elini sürebilir ona? Parmağıyla dokunanı yeryüzünden silerim! Bunu gerçekten yaparım!*

Yapardı, bundan asla şüphem yoktu.

Bir aileydi onlara ve bize ait herkes. Arkadaşları, Öz ve Duman aileleri, Aknene, Defne, Doruk, Biricik, Cihan ve tüm canlar bizimdi. Birbirimize sıkıca bağlıydık ve yıllardır tek bir parçamız dahi kopmamıştı. Bana geçmiş anlatmazlardı ama annemin yanık kamerasından, babamın gençlik fotoğrafında arkada patlayan limandan ve bedenlerindeki yara izlerinden bazen benden çok

şey sakladıklarını hissediyordum. Birbirlerine öyle derin bakıyorlardı ki bu, sıradan bir aşk ve bağ olamazdı.

Babam kapıyı aniden Yusuf Ali'nin yüzüne kapadığında tatlılıkla el sallama derdindeydim. O gittiğinde gülüşüm sıkıntılı bir nefese dönüştü. "Of, baba!"

"Ne, baba?" dedi ters ters. "Kırk kere dedim şu telefonu sessize alma diye. Ben daima bu lavuğu mu arayacağım seni bulmak için?"

"Babasının kızı işte," dedi mutfaktan çıkıp salona giren annem. "Senin de telefon daima sessizde, malum."

Elindeki tabakları yemek masasına bırakmak için ilerliyordu annem. Üzerindeki bedenini sarmalayan kırmızı elbiseyi hâlâ çıkarmamıştı. Bu, işten yeni geldiğinin göstergesiydi. Makyajı hâlâ yüzünde, topukluları dolabın önündeydi. Yıllar sadece ona iyi gelmiş gibiydi. *Şarap gibi kadın* dedikleri türdendi. Her geçen yıl biraz daha güzelleşiyor, bu yanı babamı sinir etmeye yetiyordu.

"Ellerini yıkayıp gelir misin Güneş?" dedi. "Yemek hazır."

Babamın postallarıyla annemin topuklu ayakkabılarının yanına çıkardığım beyaz sporlarım küçük ama onlara ait bir parçaydı. Elimdeki poşetle mutfağa ilerlemeden hemen önce annemin boynuna sarıldım. Yanağına kocaman bir öpücük bırakıp kulağına sessiz bir cümle mırıldandım:

"Mutfaka gelsene."

Babam bana ters bakmayı ihmal etmeden sofraya ilerlemiş, annemin elinden tabakları almıştı. "Şuna bir şey söyle," dedi aynı tersliğiyle. "Benim yanımda çocuğa öpücük atıyor."

Ben olsam göz devirirdim ama annemin bunca yıl boyunca babama bir kere dahi bunu yaptığını görmemiştim. Omzundan öper, derin bir tebessümle *canım*, derdi. Yine yanıltmadı. Omzuna derin bir öpücük bırakırken, "Canım," dedi bülbül gibi güzel sesi. "Biraz sakın mi olsan? Sofraya oturup bizi bekle, geliyoruz."

Ters ama sessizdi babam. Dışarıya karşı dünyanın en soğuk insanıyken bu evden içeri girdiğinde değiştiğini sadece biz biliyorduk. Salondan çıkıp, mutfağa ilerlerken bakışlarım salonun köşesindeki konsola takıldı. Üzeri geçmişe, bize ve onlara dair sayısız fotoğraflarla doluydu. Bize ait parçalarla dolu bir anı köşesi gibiydi. Babamın gözünden bile sakınarak yıllardır sakladığı vazoun halama ait olduğunu bilecek kadar geçmişini biliyordum.

Güldeste, derlermiş benim halama. Hemen yanındaki fotoğrafta Âdem dedem vardı. Liseye gittiğimiz günlerde vefat eden Aknene'nin acısı benim için de derindi. Kucağında ben, yanında annem ve babamla olan fotoğrafı bu köşenin en ortasında, ailemizin kalbindeydi. Hepsine gülümsedim. Bu küçük ama hepsine duyduğum derin bir minnetti.

Aknene'nin benim için ördüğü bebekleri hâlâ saklar, kazakları giyer, memlekete gittiğimiz her an bana öğrettiği duaları tekrar ederek izinden giderdim.

Gövdesindeki sıcaklığı asla unutmuyacaktım. Bana bıraktığı sevgi en büyük mirastı.

Hastane günlerinde son nefesini vermeden önce görmek istediği kişiler yalnızca ben, babam ve annemdi. Uçümüzün de elini kavramış, yaşlı gözlerinden sakadına derin bir yaş süzölmüştü.

“Nenesinin ballisi,” demişti bana her zamanki gibi. “Adın gibi yaşa. Bu Akkadın seni çok sevdi, sakın unutma.”

Ellerini öpmek, hıçkırarak ağlamak dışında hiçbir şey yapamamıştım. Ben odadan çıkarken babama söylediği cümleler geçmişin sandığımdan daha derin olduğunu anladığım ilk anlardı.

Hep olduğu gibi, “Koçari,” demişti babama. “Oğlum.”

Babamı ağlarken gördüğüm ilk ve son andı. Eli nenesinin elini sıkıca kavramış, dudakları bir çocuk gibi büzülmüştü.

“Ağlama. Bu Akkadın asıl seni her şeyden daha çok sevdi. Seni o ateşin içinden aldım ya, omzumdaki yarayı bile sevdim. Başın dik yaşa, Koçari. Zehiroğlu olmanın hakkını ver. Ahu...” dediğinde annem de hıçkırarak ağlıyordu ve kapı aralığından onları dinlediğimden bihaberlerdi. “Güzel kızım, kapıma ilk geldiğinde yüzüne kapanan o kapı için beni affet. Aksidir bu Akkadın. Ama seni Şehrazat’ı sevemediğim kadar sevdim, Güldeste’yi bağrıma basamadığım kadar bastım. Oğluma bir aile verdin. Ayağına taş, gözüne yaş değmesin. Birbirinizi asla bırakmayın. Uçurumlar bile sizi birbirinizden ayıramadı. Karadeniz sevdanızı yuttu ama yok edemedi. Böyle yaşamaya devam edin. Benim evlatlarım olarak kalın. Siz mutlu olun ki gözüm arkada kalmasın.” Eli babamın yanağına uzanmış, yaşlarını sessizce silmişti. “Ağlama, Koçari. Sana gülmek daha çok yakışıyor. Başın daima dik olsun.”

Babamın yapabildiği tek şey kavradığı ele alını yaslayıp sessizce ağlamak olmuştı. Nenenin eli daima başını okşardı. Bu hissi kaybetmek istemiyor gibi o eli başına yaslamış ve sıkıca kavramıştı. O andan sonra ne cenazesinde yaş dökmüştü ne de mezarında. Beş mezarın karşısında durur, dua okumadan geçmezdik.

Güldeste, Şehrazat, Bebek, Âdem ve Akkadın...

Babamın kıymetlileri, soğuk mezar taşları.

Dedem İlyas’ın fotoğrafı en uçta dururdu. Yanındaysa Biricik teyzem, annem ve hiç tanışmadığım teyzem İrmak vardı. Bir kazada öldüğünden başka bir şey bilmiyordum. Öğrenmek için de uğraşmıyordum. Bugün bizim için yeterliydi. Hepsine gülümseyerek mutfağa ilerledim. Elimdeki poşeti tezgâhın üzerine bırakırken annemin çoktan büyük bir pasta yaptığını görebiliyordum.

Benim elimdeki küçük pasta da babam içindi. 25 Temmuz’du bugün. Yani Timur Tonge’nin doğum günü.

Minik pastamı hevesle tabağa yerleştirmeye çalışırken, “Önce benim pastamı üfleyecek,” dedim.

“Sıra bende,” diyen annem çoktan pastasının mumlarını yakmış, ilerliyordu. “Geçen yıl senin pastamı üfledi.”

“Üf!” derken tatlı bir öfkeyle pastamın mumlarını yakmış, peşinden ilerlemeye çalışıyordum. “Bu sene de benimkini üflesin, ne olacak?”

Yanına vardığımda aynı anda kapıdan çıkmış ve aynı şeyi yine aynı anda mırıldanmaya başlamıştık. Işığı kapatan bendim. Elimizdeki pastaların ışığıyla ilerledik.

“İyi ki doğdun, Töngge,” diyorduk aynı anda. “İyi ki doğdun, Töngge!”

Biliyordu kutlayacağımızı. Hiçbir yıl atlamazdık. Masasına kurulmuş, keyifle bu anı bekliyor gibiydi. Önüne bırakılan büyük ve küçük pastaya bakarken dudağının köşesinde beliren gülüş memnuniyet ve sevgi doluydu. “Bu yıl sıra kimde?” dedi düzenimizi bildiği için. “Önce hangi pastaya üflenecek?”

Annemin eli hevesle havalandı. “Sıra bende, canım. Büyük pastaya üfleyeceksin.”

Yine ofladım. “Ya, bu sene de benim pastama üflese ne olacak?”

Hanımcıydı Timur Töngge. Asla kabul etmeyeceği bir ihtimaldi. “Karım ne derse o,” demiş, büyük pastanın mumlarına üfledikten sonra benim minik pastamın mumlarını da tek nefeste söndürmüştü.

Alkışlarken koşar adım ışığı yakmak için döndüm. Yeniden aydınlandığımızda annem babamın arkasındaydı. Kollarını boynuna dolamış, ona doğru eğilmiş, yanağına art arda öpücükler bırakıyordu. “İyi ki doğdun, canım,” dediğini duydum büyük bir aşkla.

Babamın cevabı yan dönmek, annemin boynundaki yaraya ve yanağına uzun bir öpücük bırakmak oldu. “Bence de öyle, canım.”

Onlar gibi bir aşka sahip olamayacağımı düşünüp üzüldüğüm günler olmuştu. Birbirlerine sıradan bir aşkla bakmıyorlardı. Derin ve tutkuluydu aralarındaki bağ. Sevdiğin bir şarkının nakaratı, şiirlerin en güzel kısmı gibiydi onlar. *Ahu gözlüm*, derdi babam bazen. *Beni sana meftun etti felek*.

Annem güler, tüm kalbiyle *canım*, derdi. Öpücükleri derin, kalbinden kopup gelen parçalar gibiydi. Geçmişçi hiç açmasalar dahi bu bağın orada düğümlendiğini ve sıkıca kenetlendiğini anlayabiliyordum. Ne zaman Ankara’ya yağmur yağsa gökkuşağı belirdiğinde el ele tutuşur, sessizce yürürlerdi. Bunda bile bana söylemedikleri derin bir anlam vardı, hissediyordum. Hiçbir anları boş ve sıradan değildi.

“Dilek tuttun mu baba?” derken koşar adım yanına varmış, bir kolumu anneme dolarken, babamın yanağına yanağımı yaslayarak ona sarılmıştım.

“Tuttum,” dediğinde kolları benim ve annemin boynuna dolanan kollarımızı sıkıca kavramıştı.

Sormadan edemedim. Yanağına kocaman bir öpücük daha bırakmış, “Ne?” demiştim.

“Memleket,” dedi sadece.

Kaşlarım sorgular bir halde havalanmıştı. “Ne memleketi?”

“Memlekete gidelim. Evi özledim.”

Dikleşip kollarını ona daha sıkı sarmalayan annem çenesinin altına babamın başını saklamış, parmaklarını her zamanki gibi çenesindeki çukura bastırmıştı. Görmeden dahi orayı bulabiliyordu.

“Memleket neresi, Timur Töngge?” dediğinde sesinde ağır bir yaşanmışlık vardı.

Duraksamıştı babam. “Rize,” dedi buruk bir gülüşle.

İkisinin de bakışlarının karşılarında kalan fotoğrafta olduğunu görebiliyordum. Televizyonun hemen üzerinde kameramı aldıkları gün çektiğim ilk fotoğraf vardı. Annem çıkarmış ve çerçeveletmişti. Tüm fotoğraflar konsolun üzerinde dururken sadece o kare duvara asılıydı.

Yağmurlu bir günden sonra ele ele dışarı çıktıkları anda arkalarından ilerlerken çekmiştim ikisini. El ele, gökkuşağına doğru yürüyorlardı. Arkalarında bıraktıkları karanlık varken güneşe ve yaşama gidiyor gibiydiler. Yalnız değil, sadece yan yanaydılar. Bana neden *Güneş* dediklerini anladığım ilk andı.

Çünkü bülbül güle, gül güneşe, Ahu Timur’a aitti.

Bela gökten yağmur gibi yağarken kendini ona can etti aşk, cihanı tek bir gül için yerle bir edip kendini onun uğruna sevdi aşk, dilden dile dolaşıp nihayetinde yuvasını buldu aşk. Can olup, yâr olup güneşin koynuna sığındı aşk. Ve en sonunda Timur olup bir çift Ahu gözün ruhuna saklandı aşk.

- SON -

Tüm okurlarıma, beni seven, destek olan canlarıma;

Sızı seviyorum. Bülbül Kapanı'nın ilk bölümünden itibaren aynı heyecanla beklediğiniz için teşekkürler. Bu evreni de her anınızda ya atacağınıza, unutmayaacağınıza eminim. Çektiğiniz her fotoğraf  aresinde, bir deste g lde, Karadeniz'in hırçın dalgalarında ve  zg rl ge  o an atların yelelerinde bu destan yaşayacak. Timur'a Ahu, bize biz  alacağız. Güneş'in hepimiz için doğması, yara izlerimizi iyileştirmesi dileğiyle.

Canınız canımdır.

LORESİMA

